Анастасия НОВИХ

СЄН СЄЙ

IV

Изконният от Шамбала

Анастасия Новых СЄН СЄЙ IV

АНАСТАСИЯ НОВИХ

СЕНСЕЙ-IV

ИЗБОРНИЯТ ОТ ШАМБАЛА

втора редакция

"Лотос"
Киев

Н 73 **Нових А**. - Сенсей-IV. Изконният от Шамбала. – К.: ЛОТОС, 2011

ISBN 978-966-2616-03-3

Всички събития и персонажи са измислени от автора. Кои да е съвпадения на имена, фамилии или професии на персонажите с реалните имена на живи или починали хора, както и каквито и да било събития са абсолютно случайни и непреднамерени.

Изкушенията на този свят всекиго примамват и Бог от него съкровеното опазва. Който не знае смисъла, той съблазънта трудно ще пребори. А този, който **Истината** знае, смисъла ще види даже там, където скриват го отдавна. За търсещия правдата, Лъчът на Истината тъмнината ще пробие, дори и целият този мрак срещу Светлината да въстане. Защото **дойде времето да се разкрие** това, което било е скривано във вековете. Защото дойде времето да се разкрие **ТАЙНАТА!**

Книгата е написана по записките от личния дневник на бившата десетокласничка, отразяващи събитията от лятото на 1991 година.

©Анастасия Нових, 2011
Превод и редакция; Вита, 2015

Пролог

Гласът утихна. Но не мина и миг, когато в тъмнината с нова сила зазвучаха думи.

Творението управлява мирозданието
Със своята ръка могъща.
И като Майстор на съзиданието
Живота с цветове насища.

Природата окичва с багри,
Реките сини то рисува,
Цветя разпръсква по поля безкрайни,
И планини с величие дарува.

Но нещо друго Го вълнува,
Душата и полета невидим неин
Искрящ във погледа на юноша и старец,
И крачещия към Бога и Неговия свят нетленен.

И не е преграда по Пътя им велик
Бремето на битието,
Атакуващо ги миг след миг
С болка, отчаяние и нужда.

Защото води ги с огромна Воля
Тоз, чиято Същност е Любов.
Избора даден е – и той е в Свободата твоя,
В това, че има Знание за тайна
Която е в четирите творения покров.

И щом покрова приповдигнеш
И в Лотоса Велик съзреш предела,
Ще разбереш това кое с ръка бе начертано трижди
От Този, що Божия Глас е въплътил в завета.

В таз Истина е скрито мирозданието,
На нея е скрепен печат секретен.
Разчупвайки го, ще обезцениш ти ценностите
на този свят тъй мимолетен.

Туй що намериш там по-ценно е от земното,
И от това, което скрито е зад него,
И от потъналото във праха на тленното,
Защото то е ключ към Думата, който е даден.

Не можеш спря вървящия към Бога,
На жадния света да управлява – пътя е разкрит!
Ти сам решаваш кой път да бъде твоя,
И с помощта на Дума от 12, ще можеш всичко да твориш.

Но запомни, сега в ръцете си държиш властта
Към хиляди съдби на хора и народи.
Бъди внимателен, не се поддавай на страстта
И във желанията нека мярката те води.

Помни, Той четката е дал до време,
С която твориш света от небитието.
И свърши ли мига що отреден е
Бъди достоен и със Чест
В очите Му ти погледни!

Тази тайна много прояснява,
С избранност този тя ще надари,
Който със сърце чисто към Истината крачи,
На Бога верен е и към Него се стреми!

Колко невероятен, многостранен, разнообразен и непредсказуем е живота, както за цели народи, така и за всеки човек по отделно. Събитията в него са и тайни, и явни, мимолетни и впечатляващи. Загадъчна е и тази невидима следа, която тези събития оставят в паметта на човека. И не само оставят, а неусетно променят както съдбата на самия човек, така и народите, в зависимост от техния личен избор.

Препрочитайки своя дневник вече от позицията на самостоятелния пълноценен живот, спомняйки си тези години, стигам до извода, че този последен ден от морската почивка на нашата млада компания начело със Сенсей, се превърна в един от най-значимите дни в моя живот. Същият този ден, който не само остави незабравими впечатления, дълбоко повлия на моя мироглед и разбирането какво представлява и как е организиран светът, но и ме укрепи още повече на духовния път, давайки точно направление на моя живот. Изключително много съм благодарна на Сенсей, защото последвалите години в изграждането ми като личност дадоха възможност да разбера в по-голяма дълбочина какво всъщност ни беше предал.

* * *

Така и не можах да се наспя като хората след визитата на неочаквания гост с име Ариман в нашето палатково „градче“, разположено на брега на морето, далече от всякаква цивилизация. Цяла нощ сънувах ужасни кошмари, свързани със събитията от изминалия ден. Роби, тълпи, управление на Архонтите, пронизващите очи на Велиар, приветливата усмивка на Ариман. И всичко това на фона на някакво вътрешно угнетение, потиснатост и безизходица. И не стига, че целият този сериал от кошмари, продуциран от моето подсъзнание, се точеше цяла нощ, но на това отгоре бе съпровождан от различни „специални ефекти“, които издаваше моята съквартирантка по палатка – Татяна. Трябва да си призная, че цяла нощ доста се мъчеше, ту стенеше, ту цялото й тяло изтръпваше, ту рязко махаше с ръце. И тъй като нашата палатка беше тесничка за двама души, естествено, нейните звукови и ръкопашни действия постоянно ме събуждаха. Общо взето нощта си беше повече от „весела“.

– Едва на сутринта успях да заспя дълбоко. Но моята безгрижност в завършващата серия от сънища не продължи дълго. В самия край, за да може „зрителят“ да остане с ярки спомени от всички ужаси, ми се присъни нещо толкова страшно, че се събудих подскачайки от страх и дори след като отворих очи все още не можех да разбера дали сънувам или съм будна. Когато осъзнах, че онази плашеща „реалност“ е била само един сън, въздъхнах с такова облекчение, все едно камък ми падна от гърдите. Колко малко му трябва на човек, за да бъде щастлив – само да се събуди и да излезе от чуждата реалност.

Мълчешком се разсмях на самата себе си. Как можех вчера така да се „подредя“ и да отделя толкова сили и внимание на разказите на Ариман. Тъкмо затова сега понасям последиците от своя избор. Стана ми интересно дали е възможно да контролирам своите сънища, а още по-добре да ги управлявам? Помислих си, че ще е много добре при първа възможност да разпитам по този въпрос Сенсей. Та нали за сън отделяме толкова много време! И изобщо сън ли е това? Както бе казал някога Николай Андреевич, по професия

психотерапевт, сънят – това е просто изменено състояние на съзнанието. А щом това е така, тогава е напълно възможно да бъде управляван в полза на Духовното начало. Защо да хабя цели осем часа в денонощието на вятъра, подарявайки ги на своето Животинско начало?! Това е недопустимо! Убедена съм, че е напълно възможно цялото това време да бъде използвано много по-рационално. Животът и без това е толкова кратък и в него е ценна всяка минута, изживяна в полза на Духовното.

Но веднага, след като приведох своите мисли в ред, се появи друг проблем. Неочаквано в устата ми се появи някакъв горчиво-кисел вкус, от което започна интензивно слюноотделяне, все едно бях отгризала парче лимон. Това доста необичайно за мен чувство предизвика на свой ред ярък спомен за целия вчерашен ден. Именно тогава Ариман (неканеният гост, който доплува при нас със своята разкошна яхта и остана практически целият ден), вървейки с нас към почивния комплекс ни предложи да се убедим в силите на своето подсъзнание. На което всички охотно се съгласиха, с изключение на Николай Андреевич и Сенсей, които бяха изостанали от основната група, разговаряйки за нещо лично. Ариман проведе кратък словесен „сеанс“, помагайки ни да се съсредоточим, след което практически всеки един от нас почувства този непривичен лимонов вкус в своята уста. Ариман ни обеща, че на следващата сутрин веднага, след като се събудим, нашето подсъзнание дословно ще възпроизведе всичко, което ни бе разказал по времето на своя престой. Ние естествено не повярвахме на неговите думи. А Женя изобщо каза, че през неговите собствени „язовирни стени и бентове едва ли ще успеят да минат повече от няколко капки от целия този информационен поток“. След което нашият гостенин се усмихна и гледайки право в очите на младежа му обеща истински пролетен потоп. Естествено тогава никой от нас не възприе това сериозно, но сега...

Буквално след миг в моето съзнание се случи цял информационен взрив и от вчерашния сюжет в моите мисли, подобно на радио предаване, потекоха думите на Ариман.

Напразно подцених толкова своята памет вчера! И всичко това, заради пустото невежество, един вид „хайде да опитам за единия майтап“. Така хубаво опитах, че... Сега точно някой се смее и това със сигурност не съм аз. И защо ние хората имаме такава лоша черта! Постоянно се съмняваме, постоянно галим своето Его, все едно се шегуваме със знанията, а не ги приемаме реално. И като резултат се получават такива нелепи ситуации, където ти идва да извикаш с пълно гърло: „ПОМОЩ!“ Но както се случва често, колкото и да викаш, спасението на давещия се явява в неговите собствени ръце. Така се случи и с мен.

И какво сега, щом сама съм си виновна, сама и трябва да поправям своите грешки. Трябваше спешно да въведа всички свои мисли в ред. В качеството си на „бърза помощ“ се опитах да се съсредоточа върху своя „Лотосов цвят“. От начало не се получаваше нищо, тъй като ту една, ту друга фраза от речта на Ариман постоянно отвличаше моите мисли. И никак не можех да се избавя от тази досада, докато не проумях, че този мисловен поток не *от*вличаше, а *при*вличаше моето внимание. Това означаваше, че аз желаех да слушам всичко това или по-точно не аз, а моето Животинско начало. И в какво е цялата работа? Та нали моите желания са в моите собствени ръце! Осъзнавайки същността на своята грешка, успях много по-ефективно да изпълня медитацията, тъй като всички мои желания и намерения се обединиха в единен поток на концентрация, игнорирайки всичко останало.

Макар и речта на Ариман видимо да бе утихнала, но на някакъв заден план усещах как продължава да се проявява. Да, Ариман си е Ариман! Тогава реших да използвам „ударната артилерия“ и да изпълня отново медитацията „Лотосов цвят“, на която неотдавна, на едно от нашите занятия ни научи Сенсей, разказвайки за безкрайното многообразие на „Лотоса“. До този момент моите опити за усвояване на новата медитация явно бяха безрезултатни, въпреки че Сенсей неведнъж подчертаваше как всичко зависи от самия човек, от неговата вътрешна същност. Но този път, изглежда, поради чистотата и искреността на моите наме-

рения, „Лотосовият цвят“ се разкри пред мен в съвършено необикновена форма.

Достигайки пределна концентрация върху слънчевия сплит, неочаквано съзрях с някакво свое вътрешно зрение Лотосовия цвят! Именно видях, а не си го представих, както обикновено. Цветето беше прекрасно. Никога през живота си не бях виждала такова! Белоснежните венчелистчета излъчваха ярка, но в същото време мека светлина. А средата на цветето излъчваше златисти тонове. И най-поразителното беше, че това божествено цвете беше живо! Забелязах, че колкото повече му отдавах от своята нежност и любов, толкова повече то отговаряше на моите искрени чувства, трепкайки със своите нежни, чисти венчелистчета. В началото това трепкане бе едва забележимо, но удивително живо, дори бих казала „дишащо“. След това цветето започна да се пробужда и да се проявява все повече и повече. В някакъв момент ми се стори, а по-късно реално дочух изникващ от едно от венчелистчетата приятен звук, подобно на леко припяващ ветрец. След това зазвуча още едно венчелистче, издавайки подобен удивителен звук, неприличащ на никой от звуците, които бях чувала досега. След него трето венчелистче зазвъня в общата мелодия. И буквално след известно време, цялата се потопих във вълшебната Лотосова симфония, състояща се от хармонични, фини на слух много приятни звуци. Тази музика просто пленяваше със своето божествено звучене. И колкото повече потъвах в нея, толкова повече в мен нараставше чувството на вътрешна всеобхватна радост и безкрайна свобода. Но най-поразително беше усещането, когато този невероятен звън, извиращ от Лотоса, започна да се превръща в ярка мека светлина, която ме обви от всички страни, изпълвайки ме отвътре със своята изумителна чистота. При това то породи невъобразимо усещане на пълно щастие, в което буквално се разтворих до последната своя частица в неописуемо блаженство. Тогава все едно изчезнах заедно с тялото си. Остана само Лотосът и чувството на огромна неземна Любов.

Излизайки от състоянието на медитация, се почувствах толкова добре, че ми се прииска да прегърна целия свят със

своята Душа. Настроението беше отлично. И най-поразителното бе, че в мислите ми цареше абсолютна яснота и чистота на съзнанието. Нямаше дори намек от присъствието на тази „счупена грамофонна плоча“ с речта на Ариман, която той бе пуснал да се върти в моето съзнание. Изпълнена с оптимизъм, радост от успешно изпълнената медитация и удовлетворение от тази изключително важна победа в битката с моето Животинско начало, аз излязох от палатката. И първото, което видях бе следната комична ситуация.

* * *

На брега, не далече от тръстиките, с кофа на главата, седеше в поза „лотос“ Женя и периодически махаше около себе се с някакво снопче трева, в което самотно стърчеше една-единствена тръстика. Близо до него седеше Стас, който замислено наблюдаваше своя приятел. До своята палатка Виктор се миеше в един леген с вода с такова удоволствие, че водата се плискаше във всички посоки. Сенсей и Николай Андреевич през това време тъкмо се приближаваха към нашето палатково градче. Някой от момчетата вече правеше своето сутрешно плуване навътре в морето, при това толкова далече, че се виждаше само като една точка. На такова далечно плуване би се осмелил само Володя, тъй като Сенсей и Николай Андреевич, които не му отстъпваха по плуване се намираха на брега.

Аз се приближих към Стас, пожелах му добро утро и едва започнала да го разпитвам за този изключително необичаен Женин вид, когато от своята палатка изскочи Костик. Той сладко се протегна и започна да прави нещо като разгрявка, но веднага, след като зърна Женя с кофа на главата спря. Отначало, на лицето му се появи искрено удивление, което тутакси премина в усмивка. Забравяйки за своята сутринна гимнастика, Костик мързеливо се приближи към Стас и весело попита:

– Какво е това, да не би Женя още от ранна сутрин да е решил да се преквалифицира от Сусанин* на Шаман? Или вече се смята за извънземно? Невероятно, дори и антена си е намерил! За какво му е? Да предава информацията към летящата чиния ли?

– Това не е антена, а метличка, – търпеливо му отговори Стас така, все едно не бе първият задаващ подобен въпрос.

– Метличка?! – Костик се разсмя, гледайки как Женя за кой ли път размаха тази „антена“ покрай себе си. – И за какво са му метлата и кофата?

– Метличката – да гони мухите, а кофата – да екранира мислите си, – монотонно и абсолютно сериозно поясни Стас.

– Какво, какво? Да екранира мислите си?! – още повече се разсмя Костик.

Заради неговия смях от своята палатка излезе Андрей, видимо изгарящ от любопитство какво се случва. Разтърквайки своите сънени очи той се присъедини към нашата весела дружина.

– О, какво сте намислили? – с удивление попита Андрей, който гледаше на Женя като теле в железница.

Стас хъмна.

– Какво, да не си сляп? Преминаваме ускорен курс - подготовка по отразяване вражеските атаки на агресивните мисли, тренираме умението за задържане и съхранение на положителните мисли в не особено благоприятни условия. На кратко борба с Ариманщината.

– С каква ариманщина? – не разбра Андрей.

Стас откъсна своя поглед от Женя и погледна към заспалото и изкривено лице на Андрей.

– О-о-о, колко сте неугледен! Видимо, господине все още не сте се събудил. Не се притеснявайте, всичко е още пред вас!

*Иван Сусанин - руски национален герой. Според народните приказки през 1613 бил нает от отряд полски военни като водач до село Домино, където през това време се укривал новият руски цар Михаил Романов. Сусанин завел отряда в блатиста местност, за да възпрепятства

разкриването на новия цар, за което бил измъчван и заплатил с живота си.

– Многообещаващо начало! – с усмивка произнесе Андрей.

Тогава Костик победоносно заяви, цитирайки един от своите любими класици:

– „О не, речта ви няма как да ме засегне:
Мъдрецът знае бедата как да пренебрегне!“

Точно така, – с усмивка произнесе Стас и отново впери поглед към Женя.

Затова пък Андрей моментално реагира на Костините думи и проговори със смях:

– И с каква лупа успя да откриеш в себе си тези признаци на мъдрост?

На което Костик високопарно му отговори:

– Знаете ли, уважаеми Андрей Батькович. Ние, в смисъл „Мое Величество“, съдим за мъдростта не посредством предметите, които за някои недалновидни особи могат да се явяват първа необходимост, а единствено изхождайки от своята прагматичност. Тъкмо това е разликата между умния и мъдрия, умният знае как да излезе от трудното положение, а мъдрият не влиза в него.

От тази реч дори Женя приповдигна кофата и поглеждайки Костя от своето укритие изумено произнесе:

– Ама че ги навъртя!

Нашата групичка прихна от смях. А Женя мигом нахлузи кофата на главата и продължи своя експеримент.

– Е не, какво общо има тук кофата? – смеейки се Андрей попита Стас.

– Обяснявам за не особено схватливите. Ариман очевидно е успял да установи с всички нас изключително силна телепатична връзка. И както каза Николай Андреевич, всеки се защитава както може. Мисълта, както ви е известно е материална и има определена дължина на вълната, а мозъкът ни се явява приемник. За да се прекъсне постоянната връзка, трябва или да се изолира източникът, предаващ тези вълни, или приемникът. Източникът се намира извън

нашия обхват, следователно, трябва да се изолира приемникът. Тъкмо затова Жеката с помощта на тази кофа се опитва да се изолира или екранира от това въздействие.

– А-а-а, разбрах, – произнесе с усмивка Андрей. – Това означава, че Женината чаша на търпението се е препълнила и той е решил да я смени с кофа?

– На кой се е препълнила чашата на търпението бе?! – зазвъня гласът на Женя, все едно беше робот. Той свали кофата от своята глава и добави: – Аз нямам търпение, а железен Феликс! А излишната бдителност още на никого не е попречила. – И обръщайки се вече към Стас произнесе: – Не, кофата не помага.

– И кой изолира радиовълните с желязо?! – намеси се Костик, който вникна в „същността“ на експеримента. – Доколкото ми е известно само оловото е способно на това.

На което Женя шеговито се възмути:

– Какво искаш да кажеш, че трябва да напъхам своята светла глава в някой акумулатор ли?!

– Защо в акумулатор? – разсмя се с всички Костик. – Може просто да вземеш една мокра кърпа и да я намотаеш около главата си.

– Точно така! – поде идеята Андрей. – Тогава и на мозъка ще му е по-леко и изолацията ще е на ниво.

Женя се облещи на тази велика двойка съветници, а после едва забележимо се усмихна, остави кофата на пясъка и решително се запъти към Виктор, който след като завърши водните процедури започна да се бърше с кърпата, наблюдавайки клоунадите.

Женя се приближи към него и понечи да му вземе кърпата:

– Стига толкова си се лъскал, така блестиш, че ще ослепеем. Дай кърпата, не се прави на скръндза.

– Хайде, взимай, взимай, – с усмивка произнесе нашият старши семпай. – Ако искаш мога да ти я подаря. За своите приятели не ми се свиди.

– Разбира се, че не му се свиди, – с претенциозен тон заяви Стас, – особено, когато това е моята кърпа!

Нашата дружина отново се разсмя. През това време Женя взе хавлиената кърпа, намокри я обилно и без да я изстисква започна да я намотава на своята глава като чалма. От което заприлича на топяща се на пролетното слънце висулка.

Именно в този момент към нашата групичка се приближиха Сенсей и Николай Андреевич.

– Да не те боли главата? – загрижено попита Николай Андреевич.

– Не, просто се опитва да се екранира от радиовълните, – поясни Андрей, докато Жеката се чудеше какво да отговори.

– И кой се защитава от радиовълните с мокра кърпа? – с усмивка произнесе доктора.

– Ето на! – намеси се Виктор, опитвайки се да среше назад щръкналия си перчем. – Исках да му го кажа, но той не ми даде дори и думичка да обеля! Водата е тъкмо обратното – проводник. За диелектрик служи само сухия материал.

След тези думи Женя погледна на Костик и Андрей с „не зъл“ поглед, сваляйки кърпата от главата си и започвайки демонстративно да я навива, все едно е бич. От което Костик и Андрей страхливо се спогледаха и под общия смях се скриха зад тръстиките по-далече от греха.

Ние стояхме в един кръг заедно със Сенсей, когато Стас използвайки момента се обърна към него:

– Ако говорим сериозно, Сенсей, извини ни! Така се изложихме вчера, че не мога да си намеря място. Честно, толкова ме е срам, толкова ми е болно за всичко това, – слагайки ръка на сърцето, искрено произнесе момъка.

– Да, Сенсей, – подяна Виктор. – Прости ни! Честно да си призная, изобщо не предполагах, че в мен може да има толкова много ариманщина и празен егоцентризъм. Също като тъп овен се поведох на повода. Като се замисля ми става противно!

„Точно така, – помислих си аз, слушайки подобни откровения на по-големите момчета. – И аз не съм цвете за мирисане! Сенсей ни учеше толкова време не да вярваме сляпо,

а осъзнато да правим своя избор, да ценим духовното и да осъзнаваме какво всъщност представлява животът. А ние постъпихме като свинете! Само половин ден му бе необходим на Ариман да ни натика в калната локва на безкрайните материални желания на нашето Животинско начало! Само как завоюва нашето доверие с целия този фарс, с ненатрапчивите си съвети, на които нашето Животинско начало откликваше все едно гладно куче пред своя Стопанин. И най-главното, поднесе ни такива тънки подмени, подобно на красиво опакован стремеж към духовното усъвършенстване, че неусетно влязохме в блатото на материализма, през което, видите ли, трябва задължително да преминем, за да постигнем своите желания".

– Може ли такова нещо, как се наредихме, как ни заплени материалното, – едва ли не в унисон с моите мисли произнесе Стас. – Как ни изиграха! Когато осъзнах всичко това... Съвестта не ми даде да мигна! А тука този клоун... по точно щраус продължава да театралничи.

Момъкът кимна по посока на Женя. Ние също погледнахме към него. Женя през това време застана на колене, нахлузи тениската си на главата и започна усилено да заравя главата си в пясъка, очевидно усвоявайки нов начин за „неутрализиране на вълните", който го бе посъветвал Виктор. Компанията се усмихна неволно, поглеждайки към Женя, но след това сериозните ни погледи отново се насочиха към Сенсей.

– М-да, – тъжно въздъхна Виктор, – мислехме си, че нищо не може да ни отклони от духовния път. И хоп, поведохме се като последните... Сенсей, прости ни...

– Нищо приятели, – добродушно произнесе Сенсей. – Вие сте само хора. Щом осъзнахте всичко това, то всичко е за добро и идването на Ариман не е било напразно... – Сенсей помълча известно време, гледайки към нас с някакъв замислен, благ поглед, а после весело произнесе: – Добре, вадете този щраус, да отиваме да се къпем!

Нашата дружина все едно оживя. Лицата на всички живнаха, изчезна отпечатъкът на страха и вътрешното страда-

ние. Тези простички човешки думи значеха толкова много за нас. За кой ли път бях поразена от Същността на Сенсей. Как успя дори в тази ситуация да остане истински Човечен. В този ред на мисли излиза, че с вчерашното си поведение и глупави желания ние просто го предадохме, предадохме себе си и своето духовно начало. Но ако последното се крепеше на собствената ни съвест, то по отношение на Сенсей, тази необикновена Душа, действително се чувстваше неловкост, дори душевна болка за това „свинство“ и проявен егоцентризъм от наша страна. Това още повече тежеше, от колкото собствените вътрешни неуредици.

А Сенсей просто взе и прости. Дори не даде вид, че се е случило нещо особено, че се е обидил или е недоволен от нещо. Ако на негово място беше някой друг, сигурно най-малкото щеше да ни чете конско три часа, а най-много да ни бе натирил по-далече с всичките тези наши колебания и завихряния. И щеше да е прав! Но така сигурно би постъпил някой човек, но не и Сенсей! Той направи тъкмо обратното, отнесе се към нас с разбиране, все едно грижовен родител към палавите си деца. Произнесе едва няколко думи, добри и топли, но такива думи, които не само ни помогнаха да осъзнаем същността на нашата грешка, но и стоплиха нашите души. И в тази негласна прошка се криеше величието на неговата Велика Душа.

По-големите момчета с такова вдъхновение се заеха да изпълняват молбата на Сенсей по „изваждането на щрауса“, че от техния неизчерпаем хумор нашата компания отново се разтресе от смях. Отначало Виктор и Стас просто се опитаха да „откъснат“ от пясъка Женя в неговото сгънато положение. Но чувствайки, че се опитват да го разделят от пясъчната му стихия, очевидно за едната шега, той започна да се съпротивлява, от което и тримата се строполиха на пясъка, съпровождани от силния смях на всички останали.

Изправяйки се, Женя се изтръска от пясъка и шеговито се оплака:

– Каква беда! Всички мои действия бяха напразни. Нито сухият пясък, нито празната кофа помогнаха да изгася този

мисловен пожар!

На което Николай Андреевич отбеляза:

– Ами правилно. Как казват пожарникарите? Това е само един празен съд, притежаващ формата на кофа с надпис „пожарна кофа“, предназначена за гасене на пожари.

– И смисълът тук е, че пожарите се гасят с вода, а не с празни кофи, – с усмивка добави Сенсей.

– Вярно! – подхвана шегата Стас, и вече обръщайки се към Женя, произнесе. – Кофата е празен съд. А както е известно, кухото с празно не ще напълниш!

– Кухото с празно не ще напълниш, – раздразнено повтори Женя, от което всички отново се разсмяхме. – И къде тука виждаш кухо? – Комично почука по своята глава. – В този казан такива каши къкрят, при това от най-ранно утро, че направо ми се гади – не спираше да се „жалва“ Женя. – Не, наистина ми дойде до гуша от тази гад... мисловна! И как да се отърва от нея?

– Как да се отървеш, викаш? – с усмивка произнесе Николай Андреевич и моментално го посъветва. – Както от склероза.

– От склероза? И по-конкретно? – заостри своето внимание Женя, очевидно чувствайки някаква уловка.

– Е как, да се излекува склероза е трудно, но с нейна помощ можеш да забравиш за самата нея.

Докато се тресяхме от смях, Женя кимна весело в знак на съгласие с доктора.

– Винаги съм подозирал, че моето щастие е като при динозаврите...

– В яйцето ли? – прекъсна го Стас, разсмивайки още повече всички.

Виктор също добави, не без ирония:

– Остава да кажеш на върха... имам предвид върха на иглата.

– Я се разкарайте! – шеговито се възмути Женя. – Исках да кажа, че щастието ми се изразява в крепкото ми здраве... и лошата ми памет, също като при семейството на люпещите се.

– А-а-а, – провлачено и с облекчение произнесе неговият приятел. – Олекна ми, аз вече започнах да се притеснявам за теб.

На което Женя с променен глас, все едно бе някакъв старец, произнесе:

– Гледай да не се пренапрегнеш от притеснение момко! Пази си здравето, че без него ще ти е тежко.

Всички се разсмяха, дали от шегите, дали от бликащото добро настроение. След като се посмяха до насита всички се запътиха към морето. А аз се запътих да направя своите сутрешни упражнения и малко по-късно се присъединих към къпещите се заедно със събудилите се мои приятели.

* * *

Когато влязохме в морето, Володя вече се бе върнал от своето маратонско плуване. Той стоеше заедно със Сенсей във водата, явно, отпочивайки си от това мощно натоварване и си говореше тихичко с него. Плувайки покрай тях случайно дочух следните думи.

– ...дори се появиха мисли за реинкарнацията.

– Е, евтаназия няма да има, отпусни се, – отговори Сенсей в своя типичен шеговит тон.

– Благодаря ти, – весело отговори Володя. – По пътя си помислих, че все пак в нея имаше и отрицателни моменти. Първо, нали няма да помня своя минал живот и всичко, което се е случило в него. И на второ място, може да се получи смяна на пола! – с усмивка произнесе той. – А при нормална ориентация това няма изобщо да ме засегне. – Мъжете се разсмяха. – Но да си призная честно, ще е яко!

Макар и да не чух всичко от техния разговор, но си мисля, че Володя го измъчваха същите тези мисли, както при старшите момчета и всички останали. Просто всеки го преживяваше посвоему. Най-интересното в случая, независимо, че цялата група заедно със Сенсей се бе събрала заедно,

всички се бореха със своето Животинско начало поединично. И това бе напълно естествено. Та нали, както ни бе казал той, всеки върви по своя път самичък – от своето раждане, та до смъртта. И всеки трупа свой собствен опит, вървейки по този път. Всеки друг може просто да даде съвет, а не да извърви пътя вместо него.

Мислейки си за Володя, неусетно се превключих към своите мисли. Помислих си колко е важно все пак на всичко това да се гледа от позитивната страна на нещата. И дори животът да ти подава парче лимон, важно е не да хабиш своите нерви относно неговите кисели вкусови качества, а да превърнеш това парче във вкусна и полезна лимонада. Хем ще е приятно, хем ще е полезно за здравето, особено за духовното здраве. Нека например да вземем това гостуване на Ариман. Ако погледнем на всичко това от духовна гледна точка – какъв ценен урок само ни бе даден, какъв контраст между черното и бялото, границите на доброто и лошото. И като се замисля реално, кога ли щях да набера смелост да дам такъв отпор на своето Животинско начало, да се съсредоточа толкова добре над медитацията и да постигна такъв зашеметяващ резултат! Правилно казват хората, няма да има добро ако го нямаше лошото.

– Гледайте дойдоха ни на гости делфини! – Стас кимна към всички, прекъсвайки моите размисли.

Той посочи към приближаващата към нас вече добре позната двойка. Този път всички смело се втурнахме да ги посрещнем. Единият от тях, нашият всеобщ любимец, се запъти към Сенсей. Приближавайки се към него, той възпроизведе някакви весели звуци, и преобръщайки се по гръб му подаде своето бяло коремче, очевидно за почесване.

– Ах ти, дръгливецо! – С усмивка произнесе Сенсей и започна да го гали.

Дори ми се стори, че делфинът притвори очи от удоволствие. Вторият делфин просто дружелюбно кръжеше около нас.

Някои от нас се приближиха към Сенсей, в това число и моя милост. И в този момент Сенсей внезапно ми предложи:

– Искаш ли да се пуснеш с вятъра... заедно с делфина?

– Кой, аз? – не разбрах добре.

Приятелите ми също погледнаха изумено на Сенсей.

– Няма нищо сложно! Ела тука. Хващаш се за горния плавник, ето така... И това е всичко! Делфинът с голяма радост ще те повози.

– С радост? Делфинът? – със съмнение произнесе Костик.

– Ами ако я завлече в морето? – шеговито произнесе Андрей.

– Няма да я завлече, – произнесе Сенсей. Този делфин е по-умен от много хомосапиенси. – И обръщайки се към мен, произнесе: – Хайде де, по-смело!

По време на нашия разговор делфинът се преобърна обратно, все едно наистина разбираше какво си говорим и застана в очакване, все едно бе състезателен кон. Естествено малко се страхувах, за което имаше принос и моето въображение. Но ме беше срам да си признавам пред всички мои приятели, че се страхувам, още повече, че инициативата идваше от Сенсей. Тъкмо затова, правейки се на абсолютно спокойна се приближих към делфина, погладих го по гърба и внимателно се хванах за неговата перка, така че да не го заболи или пък да му причиня дискомфорт.

Но маската ми на смел човек не се задържа дълго. Веднага след като се хванах за плавника, Сенсей игриво плесна по водата, а делфинът излетя от място и се понесе успоредно на брега. Така се вкопчих в него от страх, все едно това бе моята последна надежда за оцеляване. За мое учудване делфинът плуваше равномерно, оставяйки своята перка над водата, загребвайки само с мощната си опашка. Моето тяло се носеше отстрани все едно беше торпедо и така пореше водата, че зад мен се образува цял облак от капки вода. От страх чак притворих очи, оставяйки само две малки цепки за ориентация, бях затаила дъх. Започнаха да ми минават мисли от рода: ами ако сега му хрумне нещо друго? Как тогава да го „помоля“ да обърне? А ако изведнъж реши да отпраши навътре в морето и не успея да доплувам до брега!

Общо взето от целия този панически коктейл от чувства и мисли на моето Животинско начало и този невероятен „воден пилотаж“, ако косите ми не бяха мокри, то със сигурно щяха да се изправят от ужас.

Делфинът продължаваше да се носи по морския простор със своя човешки „багаж“, но най-веселото тепърва предстоеше. Моите най-лоши опасения започнаха бързо да се сбъдват. Изминавайки известно разстояние, делфинът плавно започна да свива навътре в морето. Тогава моментално сработи моят инстинкт за самосъхранение. Пускайки плавника, започнах да плувам с все сили към брега. Но, в сравнение с полета ми на гърба на делфина, скоростта, с която плувах, ми изглеждаше все едно бях мързелива костенурка тътреща се по земята.

Но изглежда делфинът нямаше намерение да се отказва от мен и да ме оставя сама. След като се обърна, той плавно се приближи от дясната ми страна, все едно ми предлагаше своята помощ. Тогава се хванах за плавника му с една ръка и като по команда отново се понесохме в обратна посока. По време на своята водна разходка ми се наложи да се набера и да се хвана и с другата ръка за перката. Чудех се откъде това същество има толкова сили?! Връщайки се към нашата изходна позиция всички мои страхове се изпариха яко дим и едва тогава можах да получа невъобразимо удоволствие от скоростното препускане с това дружелюбно необикновено същество.

Удивително, но веднага след като изчезна страхът, осъзнах и реално почувствах това, което не можех да забележа, когато бе активно моето Животинско начало. Засякох мисълта, че се отнасям към делфина като към човешко същество. Все едно бях започнала да го разбирам и по някакъв странен начин да усещам неговите движения. Например, когато бяхме на средата на пътя, делфинът започна да плува все по-бавно и в същото време да се потапя. Аз пуснах плавника без никакъв страх, все едно знаех на подсъзнателно ниво какво ще се случи в следващия момент. Делфинът смешно се преобърна по гръб, с коремчето към мен и подаде,

все едно бяха ръчички, своите два странични плавника. Аз се хванах здраво и в тази позиция той отново се понесе напред. В този момент ни „посрещна“ вторият делфин и игриво се присъедини към нас отстрани. В тази конфигурация пристигнахме обратно при всички. Бях във възторг от делфините. Такива добри и дружелюбни същества!

Нашата компания също бе възхитена от видяното.

– Защо го пусна, когато обръщаше? – започнаха да ме разпитват Костик и Андрей.

Исках да си призная, че се изплаших, но Женя „се застъпи“ за мен:

– И какво толкова, просто малко се изплаши! Най-вероятно забрави как онзи ден за малко да й изникнат хриле, седейки цели десет минути под вода. А делфинът веднага усети своя събрат! Само какво водно рали си спретнаха!

Ние се разсмяхме, а останалите започнаха да се шегуват във връзка с тази тема, разпитвайки ме какво съм изпитала. Някои от нашата дружина също искаха да се повозят, но вниманието на делфините се превключи към друг вид игра. Явно, когато се плациках, се бе отвързала една от лентичките, с които си връзвам косата, за да не ми пречи, докато се къпя. По-малкият делфин я закачи на своя страничен плавник и започна да прави кръгчета с нея. А вторият делфин започна да го гони, опитвайки да се докопа до нея. И дори, когато „пожертвах“ своята втора лентичка, те продължиха да се преследват, при това толкова забавно, че цялата група се разсмя.

Част от нашата група остана да наблюдава делфините, дори се опитваха да вземат участие в тяхната игра, а другите просто продължиха да се къпят. Женя с изключително упорство се гмуркаше, опитвайки да се отърве от някакви досадни конски мухи, които кръжаха около него, които продължаваха да кръжат отгоре, дори когато бе под водата. И най-интересното беше, че те се бяха заяли само с него, без да закачат останалите.

– Каква е тази работа? – със смях се възмущаваше Женя. – През нощта ме ядат комарите, а през деня – мухите. От

къде се взеха тези проклетии!

На което плуващият наблизо Володя, произнесе със смях:

– Срещу мухите като насекоми, естествено, нямам нищо против, но бих искал да отбележа, че те не кацат просто така, на каквото им падне!

А Стас веднага подхвана шегата и започна да я развива.

– Мда-а-а, За тази цел трябва да си направен от определена консистенция, за да привлечеш така силно тяхното внимание.

– Искате да кажете, че аз съм това, което не потъва?! – възмутено произнесе Женя.

Виктор, слушайки техния разговор, се разсмя заедно с момчетата и предложи:

– Това може лесно да се провери!

И на мига скочи да потапя Женя под водата, а той, изплъзвайки се от неговите ръце, се хвърли настрани и се провикна:

– Можеш да се оцапаш с мен, но не можеш да ме вземеш! Не всичко потъва в огъня и гори във водата!

Всички отново се разсмяха от поредния каламбур на Женя.

След това необикновено къпане с делфините, заедно с тази невероятна компания, времето мина неусетно. Очевидно след като се наиграха до насита, делфините направиха няколко почетни кръгчета, оставиха едната лентичка на Сенсей, а с другата отплуваха навътре в морето.

– Да, разумни същества! – с възхищение произнесе Виктор, гледайки отдалечаващите се делфини.

– Дори не можеш да си представиш колко разумни, – подчерта Сенсей. – Тяхната „социална“ изобретателност е толкова удивителна. Те не просто следват запрограмираните им стандартни инстинкти, а съгласуват своите действия в полза на цялата популация, нейната стабилност и самосъхранение. – И с усмивка добави: – И, между другото, за разлика от човешката demos kratos, тяхната демокрация е реална.

– В смисъл? – не разбра Виктор.

– При тях няма особена разлика между вождовете и под-

чинените. Вождът се отличава само с това, че взима върху себе си отговорността в критична ситуация.

– Как така? – с интерес попита Костик.

– Е, как... Например към делфините се приближава някакъв кораб. Един или двама от лидерите се приближават към него, детайлно изследват обекта, а останалите чакат на безопасно място тяхното решение, да се страхуват ли от обекта, да го игнорират ли или нещо друго.

– Тоест водачът – това е този, който в критичната ситуация рискува живота си? – с усмивка уточни Володя. – Да, наистина си е демокрация. При нас такова нещо никога няма да видиш от ръководителите на екипите, а за висшите ръководители изобщо няма да говоря.

– Точно така, – с усмивка кимна Сенсей. – Хората има на какво да се научат от делфините. Техните общества са много добре организирани. При това тяхната „социална“ организация в някакъв степен се явява копие на първичната структура на човешкото общество, за което сега хората не си спомнят почти нищо и поради отсъствието на елементарни знания го наричат примитивно или матриархат.

– За какви знания става въпрос? – прояви интерес Николай Андреевич.

– Друг път ще ви разкажа, – отговори Сенсей. И излизайки на брега предложи: – Няма да е никак лошо ако се подсилим с една закусчица. Какво мислите по въпроса?

Дружината прие с ентусиазъм идеята и всички дружно се заехме с приготвянето на закуската.

* * *

Независимо от дружните групови усилия по приготовлението на закуската, върху нея се нахвърлиха с огромен апетит само Сенсей, Николай Андреевич и, за мое удивление, моя милост. Толкова бях озверяла от глад, все едно някой ме бе държал цяла седмица гладна. Стори ми се, че останали-

те малко се насилваха, седейки с нас повече за компания. Шегите им нямаха край. Женя бе в своя апогей. Той между другото не седеше, а правеше кръгчета около нас, хапвайки ту плодове, ту бисквити и никак не изгаряше от желание да седне, тъй като в момента, в който се настаняваше, големите мухи започваха да кацат по него. От цялото това сновене започна да ни се вие свят и момчетата му връчиха торбичка с различни лакомства и го изпратиха на „на разходка“, както се казва по-далече от трапезата.

– Жека, ще ходим ли в Припят? – с хитра усмивка на лицето попита Стас.

– Защо ни е да ходим там? – не разбра въпроса той.

– Как защо? За раци.

– Ооо не, моля те, не ми напомняй за тях. Току-виж моят мозък възприел неправилно твоето предложение и дал сигнал на стомаха да върне обратно вчерашното съдържание.

– М-да! Ама че начин на изразяване, – с усмивка произнесе Стас. Ариман добре те е обработил.

– Не говори, – с усмивка произнесе Виктор – веднага запя важно-важно.

На което Женя отговори, имитирайки гласа на старец:

– Животът като те прескрипе и с фалцет ще запееш! Къде ще се денеш от неговите мощни клещи?! Целият може да е един такъв никакъв, но си е мой роден.

Компанията ни се разсмя, а Стас добави:

– Да не си падаш и мазохист?! Не знаех, не знаех. Ето как по време на такива почивки се изясняват всички лични приятелски качества.

– Не, наистина, как се чувстваш? – попита делово Николай Андреевич. – Поне малко олекна ли ти от „тежката сутрин“?

– Всичко е наред, докторе, – отговори той. – Симптомите вече минаха. – И, улавяйки ловко една муха, кръжаща около него, добави: – Останаха само клиничните проявления.

Докато по-големите от групата си разменяха шеги, по-младата част започна тихичко да си говори за нещо. А аз, омитайки всичко що имаше в моя периметър, хвърлих гла-

ден поглед към стоящите по-далеч от мен доматче и краставичка, до които не можех да стигна. Тогава забелязах, че повечето от приятелите ми не бяха пипнали храната пред тях, а Татяна дори наля масло в огъня, произнасяйки:

– Ех, сега ако имаше малко хайверче от златната кутийка на Ариман!

– Или някоя от онези салатки, – размечтано добави Костик.

– Или шишче от акула, – добави Андрей. – Да, Ариман имаше първокласна храна, не като това тук.

Момъкът придирчиво кимна към масата.

– Не ми говори, – продължи Татяна и прикривайки лицето си, ме попита: – И как можеш да изядеш всичко това? – Аз? – с удивление произнесе моята особа. – С огромен апетит! И с какво тази храна не ви харесва? Всичко е свежо и вкусно.

– Хъм, вкусно, – отвърна тя с високомерен тон на ерудит и заяви. – Трябваше вчера да опиташ онази храна, докато имаше такава възможност. Тогава щеше да разбереш разликата!

– И тази храна си е много добра! – весело отговорих аз, опитвайки се да разредя тягостната атмосфера сред моите връстници.

– „Ех“, – многозначително произнесе Костик и отново се отдаде на спомени за вчерашния ден. – Само каква яхта имаше! Аз също ще притежавам такава някога.

– Да бе, мечтай си, – произнесе Славик. – Знаеш ли колко пари трябва да изкараш, за да си позволиш това чудо!

На което Костик отговори с надменен тон:

– Не трябва да се унижаваш до нивото на роба! Вярвай в себе си! Тогава ще изникнат и възможностите.

Честно казано, не очаквах да чуя подобно нещо от Костик и с усмивка добавих:

– Да, колко бързо възприе философията на Ариман.

– Философията? – наежи се Костик. – Това е животът, ако още не си разбрала! Това е реалността! И трябва да се използва, докато човек е жив. А тъкмо всичко останало е фи-

лософия!

Погледнах в очите му с надеждата, че това е само шега, но срещнах такъв студен и пронизващ поглед, че не пожелах да отговарям нищо. Макар че виждах неговото очакване да получи отговор, най-вероятно, за да излее своето недоволство. Но чувствах, че ако произнеса дори и думичка, това ще доведе до конфликт и озлобление. И за какво ми е да го провокирам? Костик не е лош човек. Просто все още не бе осъзнал напълно какви мрежи бе опънал вчера Ариман, а той като глупаво врабче успя да се заплете в тях. Да го убеждавам в обратното нямаше да донесе никакъв резултат, тъй като все още смята, че е волна птица. В края на краищата всеки прави своя избор в живота и след това сам отговаря за него.

Аз тихо сведох своя поглед към чинията и продължих да се храня мълчаливо. Костик, така и без да получи своя отговор, още веднъж повтори настойчиво:

– Да, именно философия!

Но не последваха никакви възражения. Татяна въздъхна замечтано и произнесе:

– Ех, каква страхотна яхта има само! И какво обзавеждане!

– Към хубавото бързо се свиква, – отбеляза Андрей.

– Не ми говори, – отвърна Татяна. – След такъв разкош, като погледна на този мизерен лагер и...

– Точно така, мизерен, – самодоволно произнесе Костик, оглеждайки се настрани с недобър поглед. – Хайде да отидем да се изкъпем. Че ако поседя още малко на тази трапеза ще ми се догади.

Всички кимнаха в знак на съгласие и започнаха да се вдигат от нашата импровизирана маса.

– Отиваме ли?! – попита Татяна, обръщайки се към мен.

– Не, отивай, аз ще остана, – с усмивка произнесох. – За разлика от Костик имам крепко Сибирско здраве.

И макар да се бяхме разотишли мирно, на душата ми й лежеше тежест. Но не си позволих да се разстройвам за такива дреболии. Отпъждайки всички свои мисли по-далеч, потърках доволно ръце в очакване да опитам от бисквитите

и бонбоните. Напълвайки една чинийка със сладости, за да не се протягам по сто пъти, приседнах по-близо към групичката със старшите момчета, оглавявана от Сенсей.

Николай Андреевич погледна колко храна бях си взела и ме посочи за пример:

– Ето, виждате ли как трябва да се яде! А вие... не желая, мерси, пардон!

– Правилно, – весело се съгласи с него Стас. – На нея й е необходимо! Ако я духне вятърът ще отлети като перце, а и делфините изстискаха от нея последните килокалории.

Нашата група се разсмя. А Николай Андреевич като грижовен родител продължаваше да настоява момчетата да хапнат поне малко. На което Виктор отговори шеговито вместо всички:

– Не, благодарим, докторе, не ни насилвайте. Изобщо нямаме апетит! Вчера така се нaариманихме, че днес храната предизвиква ответна реакция в нашите стомаси, точно както историята с раците при Женя.

– Какво, какво?! – подскочи Женя, видимо неуспял добре да разбере какво каза Виктор, от което цялата група се разтресе от смях.

– Казвам „с“ и отделна дума „ра-ци-те“, – членоразделно проговори Виктор, обяснявайки на своя приятел.

– А, – стопли Женя. – Е аз си помислих, че говориш за моето най-голямо място! И си казвам наум, ама че изверг! Цяла нощ ме боля задникът, а сега се гаври с него.

Докато момчетата си разменяха реплики, Стас със съчувствие произнесе към Сенсей:

– Да, след вчерашните спаринги... Ариман му остави такъв голям син печат, че...

– Трябва да използвате мас, – посъветва Николай Андреевич.

Когато Женя видя наклонения към Сенсей Стас, му заговори с комично претенциозен тон:

– Защо издаваш военни тайни! Шпионин!

– Аз, шпионин? Аз заради него тук мобилизирам цялата медицинска спасителна служба на нашата доблестна гвар-

дия! А той шпионин ме нарича...

Виктор, които седеше близо до Стас, го сръга с лакът в хълбока и весело попита:

– А ти от къде знаеш за размерите на неговата „военна тайна“?

– Е как, нали съм негов приятел! – произнесе Стас. И поглеждайки с весел поглед, махайки отрицателно с пръст добави: – Само приятел, не повече от това.

Когато народът се насити на шегите, Володя тежко добави:

– Страхотна е, макар вчера да бе същинска ариманова Олимпиада по пресечената местност на нашите мозъци.

– Аха, – тутакси се включи със своите впечатления Женя. – Моите гънки все още се мъчат от комплекса на лабиринта, в който ни вкара.

– Така си е! Такъв шампионат ни устроиха, – съгласи се с Володя Стас.

– Не ми говори! – кимна Виктор. – Както се казва от илюзията на удоволствията, създадена от треньора Ариман, остана само една реалност на тежките загуби...

– Аха... и една камара синини и натъртвания, – жалостно произнесе Женя. След това започна да брои, сгъвайки своите пръсти: – Първо – проблеми със стомаха, второ – зверска атака на мислите, И трето – пълно падение на духа!

Женя завърши с изразителен жест, а Сенсей отбеляза:

– Типични симптоми за човек с колеблива натура, който като махало, се люшка между своите Животинско и Духовно начала.

Володя кимна.

– Всичко е като във вица: „По какво си приличат дърдоркото и махалото? И единият и другият понякога трябва да бъдат спирани“.

– Трябва да бъдат спирани?! – повтори Виктор. – Хъм, в нашия случай само ще си счупиш крака от натискане на спирачката.

– Точно така! – потвърди Стас.

Сенсей погледна момчетата и произнесе:

– Хайде, стига толкова сте се занасяли. Каквото било, било. На човека му е присъщо да греши.

– Присъщо, – със съгласие произнесе Женя. – Та, това си е нормалното състояние на моята хомосапиенска, двукопитна натура: Аз използвам това свойство доста често, при това с удоволствие! – Произнасяйки това, Женя сам се удиви на своите думи. – А! Ето къде бил моят пакостен жлъчно-бъбречен камък, запушващ главните пътища на моята кристалночиста Съвест!

От тези искрени Женини разсъждения, нашата компания се разсмя шумно, а най-силно от всички се смееха Сенсей и Николай Андреевич.

– Жека! Няма такова нещо, като жлъчно бъбречен камък, – изтривайки своите сълзи, произнесе Николай Андреевич, жлъчният мехур и бъбреците са два различни органа, тъкмо затова камъните могат да се намират, както в жлъчния мехур, така и в бъбреците, но поотделно.

– Нима? – с удивление произнесе Женя и веднага намери „оправдание“ за своето изказване. – Да, но това е само при нормалните хора..., при тези, които нямат Съвест. А мен този арихановски синдром вече ме подлуди със своите симптоми.

Сенсей и Николай Андреевич учудено се спогледаха. А Женя продължи да разсъждава.

– Ех, живот – животец! Вчера със собствената си кожа разбрах, че понякога е по-добре да си държа езика зад зъбите, отколкото после да ми се случи такава беда, да се спасявам от мухите в главата си.

Стас театрално се изуми:

– Ама че работа! Сенсей, погледни, случи се чудо! Жеката прозря!

Момчетата тутакси започнаха да се шегуват по този въпрос и, след като се наситиха на шегите и закачките, отново преминаха към обсъждането на впечатленията от отминалия ден.

– Да, така се поведохме по приказките на Ариман, че... – произнесе Володя.

На което Николай Андреевич отговори шеговито:

– Е, как така приказки – това си е безценен опит. Какво представляват приказките? Това са страшни истории, внимателно подготвящи децата към възприемане на съвременната преса.

– Така си е! – произнесе Сенсей.

– Да, колко красиво само ни обрисува „обществото на равните възможности“, – не без доза хумор проговори Володя.

– Когато всички грабят с пълни шепи от живота каквото си поискат! – добави Виктор.

– Да, това се нарича: всички са равни в своите възможности, но някои са по-равни от други, – продължи Стас.

– И какво искате? – отново произнесе Володя. – Ариман ни предостави избор. А неговите избори имат само един лозунг: „Бъди богат – притежавай реална власт! На бедните – аргументите и фактите!“

– Аха, – възкликна Стас. – И кандидатът на тези избори е един – Ариман! И само опитай да недоволстваш – тогава ще запееш с фалцетен гласец.

Всички отново се разсмяха, но бързо притихнаха, явно замисляйки се за някакви свои неща. Със своите шеги, момчетата успяха да ме наведат на мисълта за двойствеността на нашия свят. Но едва потопила се в тях, и Виктор отново проговори с печална усмивка:

– Да, а аз си мислех, че никой и нищо не може да ме откъсне от духовния път. А виж каква стана тя...

– Ариман ни устрои истинска засада, – съгласявайки се произнесе Стас.

– Как успях да вляза в нея, изобщо не мога да разбера?!

– Аз също, – потвърди Женя. – Слушам си аз, иде реч за нашето родно духовно. И аз като последния глупак разтворих своите локатори.

– Ех, да беше само ти единственият глупак, – приятелски произнесе Стас, – съвсем друго щеше да е. След появата на Ариман в главата ми израснаха цели мисловни джунгли.

– Точно така, – кимна със смях Володя, – При това не-

проходими!

– И защо е нужно да разпускаме своите мисли до такова състояние на непроходимост? – полушеговито произнесе Сенсей. – Вземете си инструменти и превърнете тези джунгли в райска градина. Въведете ред във вашите мисли. Та нали самите вие решавате дали ще скитате до края на живота си сред тези непроходими джунгли, като маймуни в търсене на банани, или ще го изкарате както мъдреците, разхождайки се из своята градина. Тези джунгли само на пръв поглед изглеждат непроходими, тъй като са ви били представени по този начин от вашето Животинско начало, на което Ариман се явява Господар, и следователно техен цар. Но ако осмислите всичко, което се случи от Духовна гледна точка, привеждайки своите мисли в ред, тогава ще прозрете един безценен урок във вчерашното гостуване, където в качеството си на преподавател излезе най-безпощадният и безкомпромисен учител, при когото да преодолеят всички препятствия, да вземат всички изпити и окончателно да излязат от кръга на реинкарнациите могат само узрелите, светли души, изпълнени с искрено, устойчиво желание да се върнат у дома.

Ние притихнахме, замисляйки се над думите на Сенсей. През това време Руслан, който до това време заедно с Юра не вземаше участие в разговора, а само слушаше и се смееше заедно с останалите реши да се изкаже.

– Фактът си е факт... Но аз също мислих, че Ариман се грижеше за нашето духовно развитие. Нали в началото говореше за постигане на щастието, успеха и духовния растеж. Един вид същото, както и Сенсей.

– Далеч не същото, – възрази Виктор. – Вчера и аз си мислих така. А после, след като поразмислих внимателно над казаното! Такава умела подмяна!

Сенсей само се усмихна на техните разсъждения и промълви:

– А вие все още се учудвате защо са се изгубили изконните знания. Ето ви конкретен пример, как чистите знания се превръщат в религия, как се сменя техния истински сми-

съл, как духовния стремеж бива подменян с желанията на Животинското начало.

– Това означава, че Ариман е виновен във всичко! – направи своя извод Руслан, произнасяйки това с нотка на агресия и недоволство.

– Какво общо има Ариман? – замислено произнесе Володя. – Той просто изпълнява по един прекрасен начин своята роля. Ариман само ни съветваше, нали не ни е насилвал. Нали всички ние го слушахме доброволно и съответно правехме своя избор.

Сенсей кимна, съгласявайки се с неговия отговор.

– Проблемът е в това, че хората желаят всичко това, за което говори Ариман. Всички те искат да станат значими в този материален свят и да се докажат пред другите, искат да удовлетворят амбициите на своето Животинско начало, а не да докажат на Бога, че са достойни да се нарекат Човеци, стремейки се към Него с грижа за своята душа. Искат да станат супер богати, знаменити тук и сега, престъпвайки заради своите глупави мечти всякакви граници, без значение по какъв начин, само и само да достигнат своята цел. Живеят за да не бъдат по-зле от другите, а ако е възможно много по-добре от тях. Мнозина се опитват да станат лидери. Едва ли не всеки смята, че щом му е дадено да се роди в този свят, трябва непременно да живее по-добре от другите и да достигне някакви определени висоти в кариерата, положение в обществото и материално благополучие.

Николай Андреевич гледаше Сенсей, все едно искаше да го попита нещо свързано с неговото последно изказване, но се въздържа.

– Ех, – въздъхна Виктор. – Всичко е точно така. Трябва здраво да се бди на пост за своите мисли и доста по-внимателно да се избират желанията.

– Не, съгласен съм, ако просто седиш и бдиш на своя пост, – произнесе Стас. – А ако твоят пост бива засипван с такива лозунги като „свобода“ и „равни възможности“ и ти го внушават от всички страни, а всъщност просто те използват като роб?

Сенсей отговори:

– „Свободата“ и „равенството“ – това са едни от най-съблазняващите думи-капани на Ариман, тъй като човек реагира на тях, изхождайки от своите духовни потребности, а после благодарение на умелата „демокрация“ на Ариман...

– ...се натриса в... материалното, с усмивка добави Володя.

– Точно така.

– Това е от сорта, че демокрацията е начин да си избираш робовладелци ли? – шеговито произнесе Виктор.

– Нещо такова, – кимна Сенсей. – Та нали Ариман, използвайки днес думата „свобода“, води човека към разбирането, че може да я постигне само чрез парите, притежавайки достатъчно капитал. Богатството и властта – това са основните оръдия, с които се управлява съзнанието на хората. Но истинската свобода – е когато човек се извисява по-високо от този свят, по-високо от своите материални желания, когато всеки ден живее заради своята душа, попълва нейната съкровищница с добри дела, мисли и помощ за околните. Когато човек живее не заради своя егоизъм и значимост, а за другите хора в името на Бога.

– Златни думи! – сериозно кимна Женя. – Аз например с всички свои крайници съм „за“ добрите дела, мисли и помощ. Но какво да правим ако не можем да се справим с нашите си мисли? Честно да си призная, тези мисли вече толкова са ми втръснали! Нямам сили вече да ги търпя.

Женя произнесе тези слова толкова искрено, че дори ми стана жал за него. За разлика от нас, той най-много си го отнесе от Ариман. Още повече, имайки предвид неговата вътрешна борба и преживявания, той все още продължаваше да се държи, не мрънкаше, не проявяваше агресия към околните, както някои други, заради своите вътрешни конфликти, не се жалваше от физическата болка, макар вчера да бе отнесъл не малко синини в спарингеите. Но беше очевидно, че момъкът е на ръба и си позволяваше да изразява своето „негодувание“ само през призмата на хумора и шегите, както се казва, без да вреди на останалите.

Гледайки към него, искрено му предложих:

– Женя, опитай новата медитация „Лотосов цвят“. Аз днес я изпълних и ми стана толкова хубаво! И мислите изчезнаха и настроението излетя в небесата!

На което Женя отговори:

– Да, опитвал съм я не един път. – И вече обръщайки се към Сенсей попита: – Между другото, Сенсей, не мога да разбера защо така се поучава? Колкото и да се опитвам, не се получава и това е. Всичко си остава на нивото на голата представа.

– Това действително е сложна медитация, – отговори Сенсей. – И за да постигнеш успех, трябва да си упорит, да постигнеш особено състояние на волята. Тогава твоят „нудизъм“ ще изчезне и ще се появи съвършено друга реалност.

– Изкушаваща перспектива, – с усмивка произнесе момъкът. – Но при мен изглежда има проблем с ръста. Независимо от всички свои опити не успявам да достигна до следващото ниво, най-вероятно това са последствията от високия стрес. Няма ли някакво спомагателно, допълнително „приспособление“ за такива като мен? – Женя както винаги не мина без хумор, дори и в подобен деликатен въпрос. Въздъхвайки тежко с молба в гласа, си той добави: – Сенсей, моля те хвърли поне една сламчица на давещия се в този разбушувал се океан на Животинското начало! Че разбушувалата се стихия отнесе моя чуден остров Буян заедно с двореца и катеричката със златните орехчета. Хайде, майната му на двореца, но поне спаси катеричката!

Ние не се сдържахме и се разсмяхме от тези чистосърдечни негови признания, а Сенсей с усмивка произнесе:

– Да, жалко е за животинката. Така да бъде, ще помогнем. Ще и хвърлим една сламчица, току-виж станала Човек. – И след кратък размисъл произнесе бавно. – Така, сламчица... Има една такава. – И вече продължи с много по-сериозен тон: – Тази медитация също се отнася към „Лотоса“. Тя е много ефективна в такива случаи. И най-главното – достъпна, за който и да било „давещ се“ в океана на Животинското си начало. Нейният смисъл е следният. В начало-

то, както обикновено се съсредоточаваме върху слънчевия сплит, проявяваме в него лотосовия цвят и концентрираме върху него цялата своя любов, тоест изпълняваме медитацията „Лотосов цвят“. След като успокоиш своите мисли и се съсредоточиш над положителното, започваш да си представяш, че твоето тяло се състои от множество миниатюрни сфери или пък атоми, клетки, като цяло докъдето ти достига въображението. Много е важно да видиш строежа на своя организъм и да си представиш всяка една негова клетка. Виждайки тези конгломерати взимаш всяка една сфера или клетка, както ти е удобно, и визуално изписваш върху нея, една по една всяка буква, изключително силната духовна формула, състояща се от две прости думи: „Любов и Благодарност“. При това не е важно на какъв език пишеш тези две думи, важна е тяхната същност. Тази формула работи на принципа на Граала. Та нали Любовта и Благодарността са единственото нещо, което човек може да даде на Бог.

По този начин в медитацията постоянно запълваш милиарди клетки от организма със съответните надписи, вследствие на което концентрираш мисълта върху тази мощна формула, оздравявайки своя организъм не само физически, но и духовно. Клетката, върху която сте оставили надписа, завинаги остава под защитата на тази мощна формула. Изпълвайки своето тяло с тази формула ти не само се очистваш от мисловната кал, но и един вид проявяваш вътрешната светлина, струяща от тези клетки, все едно се разпалват множество малки лампички и вътре в теб става все по-светло и по-светло... Да, важно е при изпълнението на дадената медитация да си съсредоточен само върху тези две думи и всички странични мисли да бъдат отстранени.

– Страничните мисли? – проговори Руслан, дали отговаряйки на самия себе си или пък задавайки въпрос на Сенсей, макар че се обръщаше непосредствено към Женя.

– Да. Дори когато просто размишляваме, в нас преминават на веднъж няколко различни мисли, прескачащи се една друга. По време на медитация този процес, естествено, се спира, но при всеки е различно. При лоша концентрация

неконтролируемите мисли изплуват на заден план, и можеш неусетно по време на медитацията да преминеш към обмислянето на нещо странично. В тази медитация е важно да се съсредоточите така, че да няма никакви излишни мисли.

– Разбрах, – доволно проговори Женя. – значи, трябва добре да се съсредоточим.

Руслан сви рамене, очевидно не съвсем разбирайки същността на тази медитация:

– Хм, и всичко е толкова просто? Превключвам своето въображение и това е всичко?

На което Сенсей отвърна:

– Макар на пръв поглед тази медитация да изглежда съвсем проста, дори наивна, както спомена Руслан „превключвам своето въображение и това е всичко“, то... нещата не са така прости. Заедно с въздействието на тази силна формула, благодарение на човешкото въображение се задейства и силата на мисълта. Силата на мисълта – това е своеобразен тласък към реализацията на определена програма в човека, която се отразява върху неговото духовно и физическо здраве. Колкото повече хората се намират в периметъра на своето Животинско начало, то сумата от техните проблеми, в това число психологическите и физическите е следствие на първо място от техните лоши мисли. В случая тази медитация е изключително полезна не само за тези, които искат да въдворят ред в себе си, но и за тези хора, които страдат от различни заболявания. Та нали практически 80% от болестите са в резултат на психологически заболявания. Колкото повече човек мисли за болестта, толкова по-тежко я преодолява.

– Да, така си е, – потвърди нашият психотерапевт. – Случва се човек така да се впечатли и постоянно да мисли за своята болест, че после е невъзможно да се отърве от нея, защото дотолкова вкоренява в себе си тази мисъл, че в неговия случай тя става неизлечима. В този смисъл съм съгласен с теб Сенсей. За хората, на които им се тресат нервите, дадената медитация действително ще бъде много по-добро средство от всички съвременни ефективни лекарства взети заедно. Ясно е, че човешката мисъл не може да се излекува

с химия. Химията е добра само като бърза помощ за организма, но не повече от това. – и след малка пауза продължи, – М-да, човешкият мозък на този етап все още си остава най-загадъчното вещество, при това почти неизучен – И с усмивка продължи: – Удивително, но в дълбока древност по някои въпроси, свързани с него, хората знаели много повече, отколкото днешното човечество.

– Дори не можеш да си представиш колко повече – уточни Сенсей.

Известно време седяхме мълчешком зад импровизираната маса. Тишината бе нарушена от Володя.

– Да, интересна медитация. Любопитна формула... Между другото, спомних си нещо от вчера относно формулите. Ариман също спомена за някаква златна формула, в която посредством определен звук, благодарение на езоосмоза, мислите се трансформират в реалност. Дори спомена, че самият Агапит я е ползвал. Това вярно ли е?

– Да, това е вярно, – потвърди Сенсей.

– А това, че Агапит донесъл в света Граала?

– Точно така е било.

Цялата група се оживи и всички започнаха да говорят едновременно.

– О! И защо Ариман ни говори, че Граала – това е власт над властта?

– Сенсей, разкажи ни!

– Да, да, за Граала...

– И какво представлява той?

Сенсей, виждайки нашия пробудил се интерес относно тази тема, предложи:

– Приятели, хайде да поговорим за това малко по-късно.

Всички притихнаха. Само Руслан радостно произнесе:

– Това означава, че не всичко, което ни разказа Ариман е лъжа!

На което Сенсей отговори уморено:

– Ариман действително притежава сериозни знания. Но, имайки предвид спецификата на неговата работа, той дава тези знания с цяла камара плевели. Така че да различи, къде

е истината, къде е лъжата, духовното от материалното, може само чистата, зрялата душа. Всички останали, погълнати от материализма, без да пресяват информацията, приемат всичко за истина и, наядени до гуша с плевели, попадат в капана на Ариман. Но истински жадуващият, избирайки зрънцата истина от неговата ръка, може да се нахрани.

Руслан с ентусиазъм продължи да си припомня:

– Ариман още разказа за някаква формула, която се използва за разрушаването на мегаполиси. До колкото си спомням звучеше така: „IED SEUM SULAM“, – едвам я произнесе и самохвално добави: – Някаква много древна... думите и се произнасят толкова трудно.

Сенсей се усмихна.

– Казваш трудно? Тогава обърни изречението на обратно.

Докато Руслан се мъчеше с поставената му задача, Николай Андреевич с лекота се справи с нея:

– MALUS MEUS DEI?! Та това на латински означава, ако не се лъжа, „Дяволът е мой бог“

– Не се лъжеш, – потвърди Сенсей.

– Как... дявола? Олеле? – объркано произнесе Руслан.

Момъкът изглеждаше толкова разочарован, че всички неволно се разсмяха.

– А ти какво очакваше?! – проговори Юра.

Виктор приятелски посъветва Руслан следното:

– Такова е положението, Русик, щом си решил да се потопиш в древността ще ти се наложи да научиш и латинския.

– Ама че забавно, – произнесе Женя, отпъждайки за кой ли път мухите. – Не знам какъв латински е това, но когато Ариман произнесе тази формула вътрешностите ми така се сгърчиха, все едно действително се бе случило земетресение.

– Освен това ви даде и конкретен пример, – произнесе Сенсей, все едно този негов трик му беше познат отдавна.

– Да, разказваше ни нещо за атлантическия океан, – спомни си Женя. – И някакъв град...как се казваше...

– Нов Орел! – подсказа делово Руслан.

– Какъв ти Нов Орел? – прекъсна го Юра. – Нови Орлеан! – И вече обръщайки се към Сенсей, започна да разказва:

– Най-главното, представи ни всичко това с големи подробности, как точно щяло да се случи, какви и колко разрушения щяло да има...

– Спомена и Япония, – спомни си Володя. – Не стига, че назова точния магнитуд на земетресението по Рихтер, а на това отгоре и датата, на която ще се случи. – с удивление разказа той.

– Ясно, – произнесе Сенсей.

– Кое е ясно! – внимателно попита Виктор.

– Щом Ариман го е казал, това означава, че вече се е случило.

– В какъв смисъл? – не разбра Руслан. – Как така? Та нали това е бъдещето!

Сенсей въздъхна тежко от тази негова наивност и произнесе:

– Разбираш ли, за тези, които притежават сила, този свят изглежда по-различен от общоприетото човешко възприятие. Това, което почувствахте, когато ви разказа за всичко това, – бе сила, вложена в конкретното събитие. Тоест, това събитие, макар и да се намира на някаква дистанция от бъдещето, се е случило в момента на неговия разказ. Още повече, че това е свързано със стихиите.

– Ама че работа! – с удивление възкликнаха всички.

Сенсей се усмихна тъжно и произнесе:

– Мисълта е способна да премества планети, какво остава за някакви си стихии. Помълча малко и добави: М-да, щом ви го е разказал, то затова ще научат милиони.

– Сенсей, вече не за пръв път чувам подобни неща от теб, – с усмивка произнесе Николай Андреевич. – Как тези милиони ще разберат, ако не разкажем на никого за това?

– Работата не е във вас, работата е там, че той е произнесъл това в слух. Не се напрягайте по повода на този механизъм. Каквото трябва да се случи, то ще се случи.

– Да, сигурно най-тежкото в този свят е да не се слуша Ариман, – направи своя извод Виктор.

– Най-тежкото за човека в този свят – е да не се поддава на провокациите на своето Животинско начало. А най-глав-

ното – това е победата над самия себе си, – отбеляза Сенсей.

– Ами то и Ариман говореше за това, с недоумение произнесе Руслан.

Сенсей поклати отрицателно глава и поясни:

– „Победата над самия себе си“ в трактовката на Ариман е – да се живее, за да се трупат материални блага, да се стремиш към парите с цената на всичко, газейки животите на другите хора, заради властта и водачеството. Тъкмо това е тази подмяна, тази лъжа, илюзия за благото, която в крайна сметка се оказва тоталното поражение на твоята душа. Тъй като човек, следвайки пътя на Ариман, желае да стане господар на света, без да се замисля какво го очаква след смъртта. За него онзи свят, светът на душата е някъде си там, неизвестно къде. „И дали изобщо съществува този висш свят?“ – благодарение на старанията на Ариман, той се превръща в една голяма загадка. А светът, в който живеем – представя като реален, тук и сега. Цялата тази подмяна се случва, защото човек не си спомня красотата на висшия свят, света на Бога. Той ще си я припомни само тогава, когато достигне нирвана, тоест висшето духовно състояние. Но докато човек не достигне до това, докато не преодолее своето Животинско начало, той ще прекарва живота си в празни илюзии, мечтаейки за своята значимост в този свят, ще го пилее на вятъра, защото, каквито и върхове да покорява в него, с времето тези достижения ще се превръщат в нищо.

Истинската победа над самия себе си – означава да победиш егоиста в себе си, желанието да бъдеш „господар“ на света. Този свят е просто един капан за глупавите хора, възприемащи илюзията за реалност и по този начин подлагащи на мъки и страдания душата си.

– А това за Архонтите истина ли е? – попита Стас.

– Да – отговори Сенсей.

– Тоест това са шамани, магьосници и жреци?

– Не, някога, отдавна, в дълбоката древност са били такива, при това далече не всички от тях. А сега са тези хора, които оплитат в едно единно цяло своите ложи, тайните общества, световния капитал, политиката и религията.

– Световните банкери? – с удивление произнесе Володя.

– Тези, които ги управляват, – уточни Сенсей.

Женя дори свирна от чутата информация.

– Интересно, какви са тези тайни общества? – с любопитство попита Володя.

– Е, добре. В различните времена те са били наричани по различен начин. Например един от първите влиятелни кръгове на Архонтите от древни времена е известен под названието „Волни каменоделци“. От този ствол растат много корени. Съществуват така наречените „Братството на змията“, „Братството на Дракона“, „Илюминати“, „Масони“ и други тайни общества. Историците и до ден-днешен се опитват да разберат кой от кой е произлязъл. Но само се объркват. Защо? Защото целта на Архонтите е така да оплетат всичко, че почти никой да не се досети и достигне до истинската същност на всички тези тайни общества. Идеята е проста. Преобладаващото мнозинство от тайни общества са просто пешки в ръцете на Архонтите и служат за манипулациите на Ариман.

Ариман просто си играе със слабостите на хората. И една от тези слабости е подсъзнателното влечение на хората към мистериите. И тук са засегнати не само духовният импулс на човека и желанието му да се изтръгне от веригата на прераждания чрез тайни знания, но и, често банални егоистични амбиции, да се властва над себеподобните с притежаваните знания. Тъкмо затова по-голямата част от тайните общества процъфтяват под крилото на Архонтите. И като се има предвид факта, че хората не просто искат да притежават тайно знание, но и да създадат около себе си „империя“, се получава така, че днес почти целият свят се управлява от тайно световно правителство – това на Архонтите.

Сенсей спря, а Володя се позамисли и каза:

– Честно казано, дори и с цялото си знание и опит на боен офицер, никога не съм чувал за това, особено за тайни общества от такова ниво. Може ли да ни просветлиш малко по този въпрос? – И като видя как Сенсей се колебае, добави – по-добре, както се казва, да познаваш врага в лице, откол-

кото да бъдеш в неведение.

На което Сенсей отговори:

– Какви ти врагове? Та това са нещастни хора, които погрешно са избрали празното и временното вместо вечното. Техният избор е направен в посока на материята, или по-скоро в посока Ариман. Хората непрекъснато си измислят някакви врагове, защото не могат да се справят със своя вътрешен конфликт, този между Животинското и Духовното. Отношенията между самите хора, та стигайки до народите – е една увеличена проекция на този конфликт. В действителност най-злият човешки враг – това е самият той, по-точно – неговото Животинско начало. То не може да бъде преборено с обикновени методи, защото колкото повече му се противопоставяш, толкова по-силна ще е агресията от негова страна, тъй като влагаш в този конфликт своето внимание. Можеш да го победиш само със своето нежелание да се поддаваш на неговите провокации и съблазни, а също така, съсредоточавайки се върху духовното, доброто за душата. И едва тогава, когато заемеш такава вътрешна позиция и искрено я следваш, враговете във външния свят ще изчезнат и животът ще се превърне в една вълнуваща игра. В края на краищата ние се намираме тук временно, смятайте, че сме на гости.

– Да, но това е светът-капан на Ариман?! Как да се живее в него, ако искаш да бъдеш свободен? – развълнувано попита Юра.

– В каквито и условия да попаднеш, каквито и препятствия да ти поставя съдбата, трябва да живееш така, както се полага на един Човек с главна буква. Тоест сам да ставаш Човек и да помагаш на хората около теб. Основното нещо в този живот е да бъдеш свободен вътрешно по Дух, свободен от света на материята, да вървиш към Бога, без да се отклоняваш от неговия път. Тогава във външния живот ще можеш да донесеш максимална полза за хората и да изживееш един живот, достоен за званието Човек. Тъкмо тук се крие великата тайна! Стани човек тук и сега в този егоистичен, материален свят. Бъди като лотос, който израства от

блатото, но въпреки средата, в която израства, придобива перфектна чистота! Та нали си Човек и в теб се намира Неговото семе!

Нашата компания слушаше думите на Сенсей със затаен дъх.

– Да, за да станеш Човек в този свят, наистина трябва да имаш много силна воля, мъжество и да запазиш чисти своите мисли, без да ги окаляш в блатото – съгласи се Николай Андреевич. – Човек има склонността да подражава на повечето хора в този свят, тъкмо затова и бива привличан от действия, базиращи се на егоизма, ето защо се къпе в калта, успокоявайки своята съвест с израза „всички така правят“, „всички така живеят“. – И след малка пауза добави: – Относно Архонтите... Честно казано и на мен ще ми бъде много интересно да науча за тези тайни общества. Не че ме съблазняват, просто искам да разбера кое какво е, да се науча да отделям зърното от плявата...

– Щом има такова желание, – с усмивка произнесе Сенсей. – Няма проблем. Но историята е доста сериозна. Тъкмо затова предлагам първо: преди да се потопим в нейната действителност – да завършим със закуската, да се освежим в морето и чак тогава да се гмурнем в световната история.

* * *

Нашата група прие единодушно това предложение, особено тези, които нямаха апетит. Всички хукнаха да се къпят, останах само аз, за да разтребя масата, както и допиващите своите чайове Володя и Сенсей. Но когато Сенсей реши да стане от трапезата, Володя шеговито му предложи:

– Да се къпем естествено е страхотно! Но хайде по случай завършването на края и започването на началото да ометем това „малиново сладко“, – едвам успя да произнесе от смях името на сладкото. – Грях ще е ако се развали!

Володя указа към оставащия половин буркан, красящ

нашата трапеза.

– Хъм, малиново сладко казваш?! – спря се Сенсей, с удоволствие поглеждайки на бурканчето. – И отново седна на своето място. – Няма да откажа такава сладка възможност.

Той взе буркана в своите ръце, предлагайки и на мен да се включа в гощавката.

– Присъединявай се!

– О, не благодаря! Вече така се натъпках със сладки неща, че... – със смях отказах примамливото предложение и продължих да събирам масата.

– Е, както искаш, – сви рамене Сенсей и се протегна към лъжицата.

През това време докато Сенсей се бе отвлякъл, Володя се бе въоръжил с лъжица и почна да гребе от буркана, който се намираше в ръцете на Сенсей.

Сенсей понечи да загребе от сладкото, когато към него се приближиха Андрей и Костик, които спореха за нещо.

– Сенсей, моля те да отсъдиш, – страстно произнесе Андрей. – Когато работим с медитациите се оказва, че паралелно работим и с нашето подсъзнание, както ни бе разказвал. Също така беше казал, че и в източните бойни изкуства Майстоът използва силата на своето подсъзнание. Но и Ариман разказа доста неща за работата на подсъзнанието. Оказва се, че подсъзнанието и неговата сила – пораждат злото?! Може да се каже, че всичко това е във владение на Ариман?! И следователно подсъзнанието – е зло!

– Защо подсъзнанието да е – зло? – с удивление произнесе Сенсей. – Подсъзнанието е само един инструмент. Нека да го кажа още по-точно. Подсъзнанието – е материала, от който се правят инструментите. А какво ще реши човек да си измайстори от този материал и как ще използва даденото изделие – това вече всеки сам преценя за себе си. Например от метала може да се направи оръжие, с което да се избиват себеподобните. А може да се направи, например лъжица, тоест удобен предмет, който ежедневно да се използва в бита. – Произнасяйки това, той показа на момчетата своята лъжица. През това време Володя отново гребна от сладкото,

което Сенсей продължаваше да държи в своите ръце. – Тази метална лъжица е измислена за удобство при засищането на организма с жизнено необходимата му храна.

– М-да, – поддакна Володя и на един път глътна съдържанието на своята лъжица, а после изчака Сенсей отново да заговори и се протегна за следващата порция.

– ...А автомат Калашников, той е изработен също от метал, с единствената цел да се убиват хора. Но за ядене на супа едва ли би могъл да го използваш, а и няма да ти е много удобно да загребваш сладкото с него.

– Аха, – доволно кимна Володя, удачно завършвайки своя пореден „набег“.

– Точно така е и с подсъзнанието. Всичко зависи от желанията и намеренията на човека, – завърши Сенсей.

– Да, но Ариман също говореше, при това доста убедително, че подсъзнанието може да се използва за достигане на духовни цели, – никак не можеше да се успокои жестикулиращия с ръце Андрей. – Дори ни даде за пример различни медитации! Излиза, че той също използва лъжицата, а не автомата. – И едва ли не с претенция заяви: – В какво е тогава разликата?!

– В какво е разликата питаш? – уморено проговори Сенсей, очевидно вече измъчен да обяснява такива очевидни неща.

И в този момент, седейки с буркан в едната и с лъжица в другата ръка, Сенсей съвсем неочаквано, рязко подсече Андрей, при това толкова силно, че краката му излетяха нагоре. Моментално, след като изплашения младеж се приземи на пясъка, Сенсей изимитира удар в окото, при това така мълниеносно, че неговата ръка сочеща с дръжката на лъжицата напред замръзна на милиметри от неговото око. Всичко се случи толкова бързо, че момъка дори не успя да гъкне. Единственото, което успя да направи бе да стисне очи от страх. При всичките му „бойни навици“, това беше единствената му защита срещу това внезапно нападение.

Обръщайки се към Андрей, Сенсей произнесе изключително отчетливо:

– Какво мислиш, ако приложа усилие в размер на 30 килограма и не променя траекторията на дадения предмет, какво ще се случи?

Двамата с Костик замръзнахме на място от това произшествие, без да знаем какво да си помислим, какво оставаше за Андрей. Неговото лице побеля от страх след тези думи на Сенсей, дори му потекоха капчици пот, видимо от силното вълнение. Володя възползвайки се от момента, бързичко взе буркана със сладкото от Сенсей и все едно нищо не се бе случило спокойно произнесе.

– Лъжицата безпрепятствено ще премине през орбитата на дясната очна ябълка и ще причини щети на челно теменната част от мозъка. Извод: смъртоносният изход в дадената ситуация е гарантиран.

– Правилно, произнесе Сенсей, без да свежда очи от Андрей, все едно това беше неговия отговор.

И потупвайки го приятелски по рамото, му помогна да се изправи. Андрей от силната уплаха беше заприличал на гипсов постамент. Сенсей седна до трапезата все едно нищо не се бе случило и промълви:

– Лъжицата – това е само инструмент. Така, че дори и такъв благороден инструмент може да се превърне в доста опасно оръжие. – И въздъхвайки тежко погледна към опразнения буркан от сладко, намиращ се във Володините ръце. – И какво, не остана ли повече сладко?

– Не, – с усмивка произнесе Володя, облизвайки своята лъжица. – Не съм виновен, че се отвличаш с всякакви пусти неща. А сладкото – е „малотраен“ продукт: Едва отворено и мухите веднага му налитат и почват да го развалят. Така че който сварил той натоварил.

Сенсей се усмихна и произнесе:

– Володя, а да го „поделиш с ближния“ не се ли сети?

– Трябва да се дели с ближния, да. Но в голямото семейство... – И хвърляйки бегъл поглед към мен се коригира: – Исках да кажа не се отвличай, когато се храниш.

– А-а-а, искрено се разсмя Сенсей, сложи лъжицата, която така и не успя да използва и добродушно махна с ръка.

– Добре де, щом вече няма сладко, да отиваме да се къпем.

Сенсей и Володя се запътиха към морето, весело шегувайки се един с друг по повод мълниеносното опустошаване на сладкото, а Костик и Андрей обратно, объркано приседнаха до трапезата.

– Яко! – произнесе Андрей, забърсвайки стичащата се пот от челото си. И след малка пауза добави: – Само какъв урок ми даде! Целия се изпотих от зор!

– Не ми говори, едва не се подмокрих от страх, – произнесе Костик, за удивление без своята патосна маска. – И как му се отдава това? Само няколко секунди от неговото внимание и как бързо се избистря мозъка! А ние с теб цял час спорихме, кой прав и кой крив.

– Е, – кимна Андрей в знак на съгласие. – А за две секунди се изясни, че и двамата сме тиквени глави!

– Добре, че попита първи и не успях да задам своя въпрос, – с облекчение въздъхна Костик.

– Все още не е късно, отиди и попитай! – с вяла усмивка произнесе Андрей.

– Да бе, за да се науча да бягам по водата от Володиния мощен шут по задните ми части?! Не-е-е, благодаря ти много за предложението. Ще се разбера някак си сам със своя въпрос. А пък и Сенсей много удачно го разясни. Както се казва, необходимостта от допълнителни разяснения отпадна.

– Е, да, – с усмивка произнесе Андрей, – имайки предвид твоите умокрени гащички...

Момчетата тихо се разсмяха. Тогава дойде Татяна и Славик и започнаха да разпитват как е завършил спора, на което Андрей махайки с ръка и произнесе:

– Как, как?! С обилно отделяне на течности и осъзнаване на своята собствена глупост! – И за да не влиза в подробности извика всички след себе си: – Хайде да се къпем с останалите!

Всички се засмяха и дружно хукнаха към водата. Татяна остана да помага с разчистването на масата и започна да разпитва, какво толкова се е случило, как Андрей и Костик

толкова бързо се помириха след този яростен спор, който едва не премина в бой.

Този случай ме наведе на мисълта колко често не сме прави, а спорим с другите до пресипване. А след това цели дни страдаме, превъртайки нееднократно в ума си този спор, измисляме нови отговори на нашия виртуален опонент, още по-резки и умни, още по-убедителни, и със злоба тръпнем в очакване да изкажем всичко това при следващата ни среща. И за да не забравим своите „гениални“ мисли и доказателства, отново започваме да превъртаме в ума си нашата бъдеща среща, спомняйки си отново и отново нашия спор. И всичко това, без да имаме представа, тази бъдеща среща ще се състои ли някога и какви нови изненади ще ни предложи утрешния ден.

Ако погледнем спора отстрани и отсъдим чисто човешки, нима всичко това си струва усилията, нима е нужно да доказваме на някого своята „правота“, да трупаме толкова злоба в себе си, хранейки най-зловонната част на нашето Животинско начало – егоизма. Струва ли си да влагаме във всичко това силата на своето внимание, а после от нея и да страдаме?! В края на краищата не страдаме от това, че някой си бил „лош“ човек, според нашата субективна преценка, а защото това засяга нашия егоизъм. Всъщност най-много страда нашата душа, тъй като насочваме силата на своето внимание не към Любовта, а към Ненавистта. Тъкмо от тук се ражда душевната болка. А на тази основа процъфтява, пустата обида на нашия егоцентризъм, който не ни позволява да разберем дълбочината и истинската причина за тази болка. Тъкмо за това злобеем с пяна на уста и спорим до изнемогване. И не е важно какъв е спора, за Ариман, изясняване на отношенията, философия, религия, политика. Важното е как самият човек се отнася към спора.

Ако на двама приятели някакъв си Ариман внушава своята гледна точка, ръководейки се от своите тайни цели, и приятелите се озлобяват един към друг от това и се изпълват с ненавист, не си ли струва първо да се замислят: „Дали изобщо са прави?“ И каква е причината за техния раздор?

Не е ли това собственото им Животинско начало със своята мания за величие? Нима е възможно човекът намиращ се на духовна вълна да не прости на ближния?

Изобщо за какво ни е да спорим помежду си, щом целия този свят принадлежи на Ариман и нашето пребиваване тук е временно, все едно сме на гости? При такива ситуации спокойно можем просто да констатираме фактите и да окажем един на друг поне малка поддръжка. Та нали рано или късно на всички ни ще се наложи да се сбогуваме с този свят! И този неопровержим факт обединява всички нас и изпразва от съдържание кой да е спор. Пред вечността има смисъл единствено твоето Духовно начало, подкрепено от твоите добри дела. А всичката негативна шлака, която трупаме с годините поради своята глупост, само утежнява положението на нашата душа, принуждавайки я отново и отново да се потапя в земния ад. Струва ли си да започваме кой да е спор, ако последствията са толкова страшни?!

* * *

След като нашата импровизирана маса засия от чистота, Татяна ме задърпа да се къпем, прекъсвайки моите размишления. Момчетата бяха в своя апогей. Играеха някаква водна игра с акробатически изпълнения с название „кой ще скочи по-надалече“. Смисълът й се състоеше в следното, двама души си сплитаха ръцете под водата, а трети стъпваше върху тях, държейки се за раменете им и с помощта на този „ръчен трамплин“ скачаше във водата. При това, ако такива „тихи“ младежи, като Костик и Юра просто летяха, наслаждавайки се на своя полет, то Андрей, Женя и Стас се опитваха да изпълняват различни акробатични фигури във въздуха. Всичко това им носеше огромни количества смях и струи летяща вода. Гледайки как се забавляват, на нас с Татяна ни се прииска да се включим. В началото нашия трамплин бяха Андрей и Костик. Но после, гледайки колко

далече летяха момчетата, благодарение на високите и силни Женя и Стас, ние решихме да се пробваме при тях.

Първа на този мощен трамплин се покатерих аз.

– Нужно е само силно да се изтласкаш, – посъветва ме Стас.

– Да, а когато полетиш, събираш своите крака и рязко се превърташ във въздуха, тогава се получава страхотно въздушно салто, – произнесе от другата страна Женя.

– И недей да се спираш на половината път, а бързо свивай, – добави готвещия се към следващия „старт“ Виктор.

– На три скачаш! – напомни Стас.

На кратко, след като се наслушах на какви ли не съвети се покатерих на сплетените ръце на момчетата и се хванах за техните рамене. Залюлявайки ме те започнаха да отброяват:

– Едно! Две! Три-и-и!

Полетях толкова високо и на далече, че направо ми секна дъха. Честно да си кажа, изненадана от този екстремен полет леко се изплаших и забравих за всички съвети, които ми бяха дали момчетата. След като се опомних, опитах да направя нещо във въздуха, но вече беше късно – размазах се във водата като буболечка върху стъкло. Не стига, че паднах неприятно по корем (така силно все едно се опарих на огън) в студената вода, та и с всички тези признаци на „морска“ паника, страх и болка от твърдото приземяване, ми се наложи да плувам доста до плиткото.

– Е, как беше? – весело попита Татяна, която първа ме срещна.

– Нищо хубаво, – отговорих и аз. – Имах чувството, че ме хвърлиха във водата като жаба, която така се приземи на своя корем, че й изскочиха очите.

Погледнах на своя корем. Беше целия червен от това „весело“ водно кацане.

– Леле! – със съчувствие произнесе Татяна, след като видя пораженията по моето тяло. – Да! Силно ли се удари?

– И питаш! Така ме гори...

През това време се приближи Николай Андреевич. И

след като ме погледна, посъветва:

– Ех, момичета, защо не се пазите?! За ония там е разбираемо, няма къде да дянат своята диващина, а на вас за какво ви е?

– Кой можеше да знае, че ще се случи така? – виновно свих рамене. – Не предполагах, че водата може така...

– Да, всичко се учи с придобиването на опит, – с усмивка произнесе нашият психотерапевт. – Водата има повърхностен слой с напрежение. Скачайки от определена височина, без да владееш конкретна техника, можеш да се разбиеш. Това не е шега работа!

Не далече от нас се намираше Руслан, който слушайки „наставленията“ на Николай Андреевич, попита:

– И как така е възможно да се разбиеш във водата?

– И още как може! – потвърди Николай Андреевич.

И отново обръщайки се към мен, каза какво е добре да ползвам, за да сваля болката, както и къде се намира аптечката.

Двете с Татяна тръгнахме да я търсим и когато завършихме с първата помощ и тръгнахме да се връщаме към плажа, насреща ни с червен корем се влачеше Руслан, очевидно запътил се към мястото, от което се връщахме. Той изглежда не бе повярвал на Николай Андреевич и на моя горчив опит и бе скочил по корем като „жабче“, взимайки начална скорост от Женя и Стас. Скокът му бе толкова „удачен“, че нарани не само своя корем, а и крака. Така че двете с Татяна се върнахме заедно с него да му помогнем в оказването на първа медицинска помощ. След травмата на Руслан Сенсей и Николай Андреевич изгониха всички момчета от водата, поради не съблюдаване на техниката за безопасност. Сенсей в своя шеговит стил ни прочете цяла лекция как трябва да се държим във водните простори.

* * *

Народът с нежелание се раздели с морето и разпъвайки своите плажни кърпи, легна да се пече. Но не минаха и десет минути на спокойствие, когато Володя придърпа своята хавлия близо до Сенсей, който се печеше близо до Николай Андреевич и му напомни:

– Сенсей, ти обеща да разкажеш за тайните общества.

– Точно така подхвана Виктор, намиращ се недалече от тях, който също придърпа своята хавлия по-близо до Сенсей.

Техният пример веднага бе последван от Женя и Стас, които, разбутвайки Володя и Виктор, точно като прасета, влизащи в своето родно стадо. След тях, бързо-бързо се присъединиха и всички останали. В резултат на това масово преселение, всички се струпаха на камара около Сенсей.

– Да, Сенсей, разкажи ни! – подхванаха го момчетата.

– Е, щом съм обещал, тогава да започваме... – добродушно произнесе Сенсей, който след малък размисъл започна своя разказ. – За да се разберат по-добре целите на тайните общества и какви знания и методи използват, ще се наложи да се гмурнем към източниците на противопоставяне на Доброто и Злото. На Изток се смята, че основният център, който противостои на злото е Шамбала, явяващ се първоизточникът на знанията и огромната духовна сила. Но, искам да отбележа, независимо, че Шамбала притежава всички тези качества, тя е неутрална по отношение на човешкото общество и единствено предоставя на хората чисти знания и пълното право на самостоятелен избор между силите на Доброто и Злото. Тъкмо за това разпространението на духовните знания в човешкото общество и непосредственото противопоставяне на Злото, като правило, се извършва от самите хора, вървящи по духовния път.

Ясно е, че човешкото общество периодически се посещава от Бодхисатви идващи от Шамбала, които се занимават основно с възстановяване на изконни знания, свързани с развитието на човешките цивилизации, знания, които в продължение на много хилядолетия са били или изгубени, скрити от обществата, или изопачени от други хора с

користни цели. Бодхисатвите също така дават и допълнителна информация за света в зависимост от нивото на научните достижения на самата цивилизация. Тоест намирайки се в неутрална позиция спрямо човешкото общество, според конкретните условия и възможности, те предоставят на хората информация, изчистена от всевъзможни интерпретации, шлаката на вековете и амбициите на различни индивиди. Дали дадената информация ще бъде приета или не – е личен избор на всеки човек, на когото му е провървяло да се сблъска със знания от Шамбала, знания, за които мнозина власт-имащи мечтаят. Съответно, притежавайки тази информация човек има избор, да противостои на Злото и реално да твори Добри дела или да гали своето самолюбие – всичко това е личен избор на всеки отделен човек и на цялото общество като цяло. Но искам още веднъж да подчертая, че вътре в самото общество, вървящите по духовния път хора се противопоставяли на Злото на Архонтите. Между другото тези хора в древността били наричани Архати.

– Архати? – попита Виктор.

– Да. В превод от санскрит „архат“ – означава достоен. Сега тази дума е използвана в будистката терминология, наричайки по този начин човека, който почти е достигнал Нирвана. Но Архати в древността наричали тези хора, които били достойни да носят в света духовните знания от Шамбала. Към тези хора се отнасят и тези, които древните славяни наричали Вежи, Съкровеници или Межане.

– Може ли такова нещо, Архати и Архонти! Различията са едва забележими, само две букви, а какви противоположности! – с удивление произнесе Стас.

– Да, но това „едва забележимо“ променя знака на 180 градуса, – подчерта Сенсей – А незначителната разлика в имената, се получила благодарение на човешката мълва. Тъй като в началото имало само Архати, които разпространявали духовните знания. Скоро след това се появили и тези, които древногръцките мъдреци нарекли Архонти, подчертавайки по този начин любимия метод на Архонтите – да видоизменят и изкривяват това, което станало популяр-

но сред хората благодарение на Архатите. Това противопоставяне протича във всички човешки цивилизации, както и да са се наричали хората на тези две страни.

– Архонтите работят по принципите на Ариман. А принципите на Ариман вече имахте личната възможност да видите вчера. Един вид, разказва ти същите духовни неща, както и Бодхисатвите от Шамбала, но забележете, толкова майсторски изкривява истината в полза на материята, че поради частното не може да видиш глобалната подмяна, смяната на пътя с такъв в противоположна посока. Но човекът, в който има повече от духовното, ще прозре подмяната. Ариман само си играе с човешките слабости, с човешката жажда към желанията на Животинското начало, независимо с какви красиви думи е облечено всичко това. Ето ви го и пълният конфуз. Тъкмо тези принципи на своя Господар, следват и Архонтите.

– А какво означава думата Архонт? – попита Юра.

– Думата „архонти“ произлиза от гръцката дума „archontes“, което означава „старци“, „прародители“, „началници“, „управници“. Много по-късно православните християни започнали да ги трактуват като „дяволски слуги“. Гностиците, които са се ръководили от древните знания, олицетворявали Архонтите с духовете на световните владетели, създателите на материалния космос, чиято власт може да бъде преодоляна само от духовния човек. Но като цяло, смятали, че тяхната власт е в много сложни отношения с Божия промисъл. Имайки предвид противостоянието на Архатите с Архонтите в течение на хилядолетия, до някъде са прави.

Върховният Архонт, или както още го наричат „Архонтът владеещ света“, което е аналогично на „световния княз“ се явява Ариман... Но в древните времена неговото име като върховен Архонт било Абраксас, днес трактуват това като – „духът на космическото цяло, който не е абсолютно зъл, който се намира в невежество и се смята за абсолютния Бог“. Тази легенда за приказката може да приеме само този, който не разполага със знанията как е устроен светът. За

умните това е намек, подсказка.

В този момент проговори Николай Андреевич:

– Последното очевидно се случва, защото хората знаят много малко по тези въпроси или въобще не притежават никаква информация. А където няма знания, се раждат неразбирането и страха.

– Точно така. Какво знаят хората за Ариман? До голяма степен, благодарение на старанията на Архонтите, на тях им се дава информация като за шестгодишни деца, нещо от сорта на: „Сатаната – това е лошия, страшен звяр, с рога и копита, който ще те отвлече в своето царство на мрака и ще те вари в казан с катран, ако не ни слушаш и не изпълняваш, това, което ти нареждаме“. Между другото, не само в религията, но и в политиката Архонтите използват същата техника за подаване на информацията към хората и това се случва в цял свят, защото сериозната информация, особено тази от политическо значение, хората просто не възприемат. Получава се следният парадокс: всеки индивид се смята за умен, способен, а по-голямата част от хората възприемат сериозната информация като примитивен разказ за малки деца. Както е било в древността, така и днес. Тъкмо за това Архонтите използвали този метод преди, ползват го и сега, издигайки свои хора в ролята на тълкуватели.

Володя произнесе със съмнение:

– Възможно е хората да възприемат това така, защото не знаят цялата истина, която се вари в казана на политическата кухня. А истината, естествено, никой и никога няма да разкаже, тъй като това просто ще подкопае авторитета на тези, които вършат всички тези безобразия.

– Точно така, – подкрепи го Женя. – Както се казва, ако обичаш салама и политиката, то по-добре да не знаеш как се приготвят и едното, и другото.

Всички се разсмяхме. А Стас шеговито се обърна към Сенсей:

– И какво се случва в крайна сметка? По отношение на същата тази религия Архонтите без никакви угризения на съвестта клеветят своя Господар, един вид плашат хората

със „страшния звяр“?!

– Е, нали за тях всички средства са позволени, само и само да се достигне целта. А целта е проста – човека да бъде отвлечен от неговото вътрешно духовно с външен материализъм. Да се скрие истинската причина за злото, скриващо се в самия човек, в неговото Животинско начало. И естествено най-главното е да постигнат неограничена власт над хората. Тъкмо към това се стремят, диктувайки на обществото своите правила, развързвайки войни и без да се гнусят, пробуждат в човека зверските инстинкти. Изгодно им е да държат хората в страх и неведение. Та нали ако човек узнае истината, ще спре да се страхува от тях, ще прозре. Тогава просто ще се изплюе на цялата тази манипулация, ще се обърне и ще тръгне в посоката на духовното. Тъкмо затова Архонтите правят всичко възможно, за да не допуснат това. Така че, приятели, както и да го въртите, в този свят ушите ви винаги трябва да са наострени. Не трябва да забравяте, че сме тук временно, на гости при Ариман. Всичко това е неговата Сатрапия.

– Какво? Сатрапия?! – не разбра Андрей. – Какво означава?

Женя му обясни посвоему.

– Е, това е място, където управляват тези, които са изгубили своите души.

– Наистина ли?! – наивно попита Андрей, обръщайки се към Сенсей.

Сенсей погледна с усмивка на Женя и отговори:

– Почти. Сатрапия – това е място, намиращо се под управлението на сатрап. Satrapēs – е гръцка дума с древноперсийски корен sitrab. В Древна Персия така наричали управителя на областта (сатрапия), който имал неограничена власт.

– Нали и аз това казвам, Сатрапия – това е жестока душегубителница за народа! – продължи неукротимия Женя. – Никой не иска да живее в Сатрапия, – и добави лукаво: – но всеки мечтае да стане Сатрап.

Момчетата с удивление погледнаха към Женя. По това

време Володя започна да разпитва Сенсей за тайните общества.

– Значи, тайните общества са дело на Архонтите?

– Защо на Архонтите? Тайните общества винаги ги е имало и при Архатите, и при Архонтите, – уточни Сенсей.

– Е, работата с Архонтите е ясна, – съгласи се Николай Андреевич. – Всяка власт се държи на тайните знания, които биват използвани за користни цели. И за какво им е на Архатите да създават тайни общества щом вървят по духовния път?

На което Сенсей отговори:

– Този свят, както вече казах, принадлежи на Ариман. Тъкмо затова Архатите още от древни времена са били принудени да се събират в тайни общества, опитвайки се да донесат на хората максимална полза. Те правели това не защото така им се искало, а с цел съхранение чистота на изконните знания, за да могат хората да се противопоставят на Архонтите с тяхна помощ. Но за Архатите, за разлика от Архонтите, тази тайнственост била нож с две остриета, защото понякога помощта на Архатите за много хора ставала толкова значима в духовно отношение, че в паметта на хората се запазвала славата и уважението към подобни тайни организации. С тази мълва, хората сами, без да осъзнават, нанасяли вреда на Архатите. Веднага, след като тяхната организация ставала популярна сред хората, простичко казано за нея узнали прекалено много хора, Архонтите моментално съсредоточавали своите сили не към унищожаването ѝ, а много по-лошо, към пълна подмяна на вътрешната ѝ идеология, чрез внедряване в нея на свои хора, както и унищожаването на оглавяващите я Архати. Тоест външно за обикновените хора, нямащи представа за вътрешните дела на тайното общество, организацията оставала действаща, но нейната духовна същност вече била изпразнена. Използвайки нейната слава и дори имената на унищожените от тях Архати, Архонтите започвали да манипулират съзнанието на хората.

– Каква е била тази организация на „Свободните каме-

ноделци“, явяваща се една от първите влиятелни Архонтски организации, за която бе споменал? – попита Володя?

– О, това е класически пример, как мощната организация на „Свободните каменоделци“ – Архатите, с времето се превърнала в тайното общество на „Волните каменоделци“ – Архонтите.

– Наистина?! Ще е много интересно да чуем за тях, – заинтригувано произнесе Николай Андреевич и се настани по-удобно.

– Разбира се, – одобрително произнесе Сенсей и започна да разказва. – Движението на „Свободните каменоделци“ се зародило в Древен Египет. И първоначално било създадено от Архатите, като позитивно, духовно общество. Та-Камет, така наричали Египет в дълбоката древност, било особено място за Шамбала. Но разговора не е за това. Инициаторът на движението се наричал Имхотеп, който според терминологията на древноруския език се явявал Вежа – ученик на Съкровенника.

– А Имхотеп кой е бил? Фараон? – попита Славик, слушайки внимателно Сенсей.

– Не, Имхотеп не е бил фараон. Днес за повечето хора той е известен като Архитекта, под чието ръководство била построена една от първите стъпаловидни пирамиди. Дадената пирамида била наречена в чест на тогавашния фараон Джосера, който през 2778 година преди н.е. основал III династия...

– Аха, две хиляди и седемстотин... грубо казано това е било третото хил. преди н.е. ?! – полуутвърдително, полувъпросително произнесе Костик и започна да брои. – И ако прибавим почти две хилядолетия от нашата ера към онези три хиляди... Тогава се получава приблизително пет хиляди години назад?

– Съвършено вярно, – потвърди Сенсей.

– Древен момък! – произнесе Андрей, дочувайки тази цифра, и с усмивка добави: – А аз се чудя защо не съм чувал за него?

– Чувал си! В училище. В историята се споменава за

него, – подсказа му Татяна.

– По време на уроците Андрей е имал много по важни дела, от това да слуша, – шеговито произнесе Костик.

– И кой го казва! – сопна се Андрей. – Да си призная честно, хич не я харесвам историята като предмет. Страшна скука. При това учителката ни така четеше, че вечно ми се приспиваше.

Костик искаше да каже още нещо, но Николай Андреевич, дипломатично преведе разговора към много по интересната тема.

– До колкото ми е известно Имхотеп още е бил и известен лекар в своето време.

– Да, при това не само лекар, – потвърди Сенсей. – Имхотеп бил толкова значима Личност, че си заслужава да ви разкажа доста по-подробно за него...

Сенсей направи пауза и помоли Виктор да му подаде бутилчицата с минерална вода, която държеше в своите ръце, Сенсей отпи малко от нея и му я върна. След това продължи своя разказ:

– Имхотеп бил роден близо до град Мемфис, тогавашната столица на Древен Египет. Той бил син на обикновен човек, великолепен каменоделец с име Кнофер. В тези времена училища, такива, каквито ги познаваме днес не е имало. Обучението на децата се провеждало в семействата им. Като правило каквато специализация имали родителите, такава професия усвоявали техните деца. Като цяло професията била семейно дело и се предавала от поколение на поколение. Имхотеп наследил умението да обработва камъка от баща си още в юношеска възраст. Така и щял да си остане такъв ако неговия път не се бе пресякъл с този на Съкровеника, който оценил по достойнство не само неговия ловък ум, но и човешките му качества. Имхотеп бил на деветнадесет години, когато срещнал Съкровеника и направил избор достоен за званието Човек.

Малко след това Имхотеп станал негов ученик и бил посветен в а-то и б-то на науката „Беляо-Дзъ“. Паралелно с естествените науки, например същите тези граматика,

математика, физика, геометрия, астрономия, медицина, Съкровеника му предал и изконните знания за човека, в това число и практиката „Лотосов цвят“. И когато Имхотеп започнал самостоятелно да я практикува, подхождайки с най-голяма отговорност, той бил изумен от промените, които настъпили с него.

Костик дори леко свирна от възхищение и произнесе:

– Охо! Духовната практика „Лотосов цвят“ е била известна още през третото хил. преди н.е.? Така, така... Това е Египет... А Буда бил роден през шести век преди н.е... Еха! Какъв интервал, получава се над две хиляди години!

– Какво общо има Буда? – с недоумение попита Андрей.

– Е, как? Нали през цялото време го изобразяват в поза лотос.

Костик произнесе това с такова удивление, все едно Андрей не бе схванал очевидното в „логическата верига“ на нашия Философ. Женя слушайки момчетата, хъмна и, за да пресече подобни разговори за напред се обърна към Костик с подчертана учтивост:

– Уважаеми Айнщайн-Сократо! Бихте ли били така любезен да правите своите умозаключения мълчешком, за да не пречите на уважаваната публика да слуша чистите знания, – И променяйки своя тон от учтив на строго предупредителен, добави, – без вашите досадни мъдрости!

Сенсей се усмихна на всички тези „тактични“ момчешки преговори и търпеливо поясни на Костик.

– Хората знаели за практиката „Лотосов цвят“ още от дълбока древност. И, между другото тази практика била известна не само на тази човешка цивилизация. Вече ви разказвах, че тази практика е много древна и съществува толкова, колкото и хората. Просто от време на време знанията за нея се изгубват или се скриват в митовете. Архонтите също не спят.

В Египет дадените знания се давали по времето на така наречения от хората „златен век“, когато според древните Египтяни „на земята управлявали Боговете“. Но по времето на Имхотеп тези знания вече били частично изгубени и

облечени във форма за религиозно поклонение. Лотосът се почитал като свещено цвете. До някъде това вече се свеждало до примитивно символическо поклонение свързано с плодородието на полето, тъй като лотоса цъфтял обилно, когато Нил се разливал (реката, която носела черен нанос по полетата, благодарение, на който египтяните получавали не една реколта в годината). Но като цяло лотосовия цвят се почитал като символ на духовната чистота. Подобно на човека с чиста душа, към когото не може да се прикачи нито една нечистотия от този свят, лотоса също излизал от калта и винаги оставал чист. Нещо повече, това свещено цвете било свързано с легендите за върховните богове на Древен Египет, например Озирис, неговата съпруга богинята на плодородието Изида, техния син бога на светлината Хор, които били изобразявани седящи на трон от лотосов цвят, или пък бог Ра, който бил „роден в лотосовия цвят“, новороденият от слънцето, възседнал върху лотоса и т.н. Лотосът бил свързан със сакралните символи, космогоническите митове (например един от тях говори как на разцъфналия лотосов цвят, който растял на хълма, който на свой ред изникнал от изначалния хаос, се родило слънчево дете, което „озарило земята, пребиваваща до този момент в мрак“). Честно казано такова изображение на младенеца, седящ върху венчелистчетата на лотоса, се пресъздавало чак до римската епоха.

И макар много от знанията на „златния век“ да били изгубени, а реалните събития да били заменени с митове, по времето, когато живеел Имхотеп, египтяните все още вярвали в съществуването, говорейки на наш език, на „душата“ много повече, отколкото съвременните хора. Древните египтяни например считали, че този свят е временен, че животът идва след смъртта така, както денят сменя нощта. И смъртта се считала само за един етап в потока на сложното съществувание. Тоест, присъствала вярата, изразявайки се с наш език, в реинкарнацията.

Юра попита:

– Сенсей, защо каза, че „египтяните вярвали в същест-

вуването, говорейки на наш език, на „душата“? Нима не са имали такава дума като „душа“?

– Те имали близка по смисъл дума. А „душа“ – това е дума от славянски произход, известна на много европейски народи. Славянската дума „душа“ произлиза от корените „дъх-“, „дух“ някога обозначаващи спирането на дъха, което на свой ред означавало края на живота. Какво означава за човека да умре? „Неговия дух да напусне тялото“. Но трябва да отбележа, че душата при славяните означава безсмъртното, забележете, духовно същество, което е надарено, както с воля, така и с разум. В техните представи това е нещо безтелесно. Душата се възприема като жизненонеобходимо същество в самия човек, което се явява самостоятелно, тоест отделно от тялото и духа. Забележете, „душата“ при славяните – е от женски род, което указвало сакралното значение на първичността на женското начало, за което ще ви разкажа малко по късно. А думата „дух“ – е от мъжки род. Съчетанието между двете образува хармония.

Между другото, при славяните думата „дух“ има много значения. Това е безтелесно, безплътно същество от духовния свят, сянка, призрак. Духът също така означава и силата на душата, решимостта, смелостта, доблестта и издържливостта. От тук е произлязла думата „духовен“, тоест безплътен дух, безтелесен, който е съставен от душа и дух.

Защо ви разказвам всичко това толкова подробно? За да разберете, отчитайки нещата, които ще ви разкажа, колко много изконни знания са се съхранили в паметта на славянския народ... Като цяло, понятието душа като такова, присъствало сред различните народи в различни времена, и човешката душа се е наричала с различни имена. Например, в индуизма на санскрит звучала като „атман“. По-точно душата била наричана „частица от Атмана“ (или частица от Вселенската Душа), истинския „Аз“ на човека, който може да бъде постигнат само на интуитивно ниво. Персийците например (в зороастризма) наричали безсмъртната човешка душа с думата „фарвиш“ (между другото това е производно от авестийските обозначения „fra-vart“ – „правя избор“,

и от „pra-vart-ti“ – „пред съществувам“), тоест това, което съществува преди раждането на човека и не умира след неговата смърт. Освен това било споменато, че фравиш като олицетворение на душата е от женски пол и се изобразявала като крилат диск (фароар). Този символ бил известен още на древните египтяни. Смятало се, че при възнасянето към благия бог Ахура-Мазда фарвиша преминава три етапа – хумат, хукхт и хварест, което от древноегипетски означава „блага мисъл“, „благи думи“, „благо деяние“.

Гърците наричали душата „психе“ (psyche), което в своя корен означавало „дъх“. А понятието за дъх било много близко с това на вятъра и окрилеността. Душата при тях била изобразявана не само във формата на крилата птица, както при египтяните, но и като пеперуда, която, както и душата имала свое име „Психея“. По-късно това древногръцко понятие преминало в латинския и започнало да се именува като „анима“ (amima, animus)...

Николай Андреевич попита с интерес:

– Това означава, че латинската дума „реанимация“ означава не само повторно съживяване?

– Абсолютно вярно. До голяма степен, това е опит да се върне душата.

Но нашия Костик изглежда го вълнуваше друг въпрос. Едва дочакал отговора на Сенсей, момъкът с любопитство проговори:

– И как древните египтяни наричали душата?

– Ба, – отговори Сенсей.

Костик също както и ние, не разбра много добре отговора и попита отново.

– Ба? И толкова? Просто Ба?!

– Да, – с усмивка произнесе Сенсей, гледайки на озадачения Костик, – просто „Ба“.

Женя също не пропусна да реагира посвоему на това и сръгвайки Стас с лакът произнесе:

– Ето, виждаш ли, а ти: „Какви са тези формалности?“, когато те срещам с разтворени обятия и произнасям насреща ти: „Ба! Какви хора!“ Разбираш ли, подсъзнателно, при-

ветствам твоята душа на древноегипетски език.

– Подсъзнателно..., – шеговито го подразни Стас. – И от къде се взе в теб това подсъзнателното? За да имаш „под“ първо трябва да имаш „над“!

Но веднага, след като Женя отвори своята уста, видимо, за да възрази на своя приятел, и Костик отново започна да разпитва Сенсей.

– Е, не, просто Ба?

– Разбира се, – утвърдително кимна Сенсей. – Дори е много по-правилно душата да се нарича „Ба“ – това е най-близкия до нея термин. При древните египтяни „Ба“ била един от петте елемента, изграждащи човешкото същество. Ба била изобразявана във вид на птица – сокол с човешка глава, който летял между двата свята: земния и духовния. Ба, като душа, се считала за въплъщение на жизнената сила във всички хора, продължаваща своето съществуване и след тяхната смърт.

– И какви са тези пет елемента, изграждащи човешкото същество? – попита Виктор.

– Тъкмо това са тези видоизменени от хората знания. Тоест, тези пет елемента не са нищо друго, освен характеристика на човешката структура, на неговото Духовно и Животинско начало.

– Много интересно, – отново проговори заинтригувано Николай Андреевич.

Сенсей погледна към концентрирания в разказа колектив и произнесе:

– Е, щом има такъв интерес по този въпрос, моля... Един от елементите на древните египтяни, както вече споменах, се наричал Ба – душата, Основната съставна на Духовното начало. Ба била често изобразявана като сокол с човешка глава и намираща се пред тях горяща иконна лампа като символ на принадлежността на Ба към небесния свят. Сред народа битувало поверието, че звездите били множество малки лампи за икони на блажените Ба – душите на майката на звездите Нут. – Сенсей направи пауза и подчерта. – Майката на звездите! Запомнете го, по-нататък ще разбе-

рете, защо акцентирам на това. Освен това древните египтяни дарявали своите богове с Ба. Например, съзвездието Орион наричали, не като нещо друго, а като душата на бог Озирис. Сотис, или Сириус по нашему се явявала душата на богиня Изида, вярната съпруга на бог Озирис... Също си го отбележете.

Сенсей направи малка пауза, видимо давайки ни възможност по-добре да осмислим чутото и след това продължи:

– Вторият елемент, съставящ човешкото същество в поверията на древните египтяни било – „Ах“, или както още го наричали „Аб“. Ах означава „дух“, „блажен“, „просветлен“, тоест от египетската лексическа основа „ах“ – „светя, излъчвам“. Ах се разглеждала като свързващо звено между човека и сияещата жизнена сила. Смятало се, че след смъртта Ах напуска тялото, за да се присъедини към звездите. Дори битувал такъв израз „Ах – на небето, тялото – в земята“.

Ах се изобразявала с птицата с ярко оперение – ибис, която египтяните наричали „аху“, тоест „светеща“. Освен това в Древен Египет се почитал и Тот – бога на познанието (а също така и носителя на божествената сила на душата), който бил изобразяван като човек с глава на ибис или изцяло ибис. Смятало се, че неговата жена Сешат записвала детайлно животите на всеки човек върху листата на Небесното Дърво.

Женя не успя да се сдържи от своя шеговит коментар:

– Може ли такова нещо, навсякъде само пернати: сокол, ибис!

На което Сенсей отговори:

– Пернати са за тези, които възприемат само външното и не виждат вътрешното... Ах се представяла още и като дух, който символизирал волята и желанието на индивида. Покъсно този „дух“ започнали да асоциират с „духа“ на сърцето (хати). От което тръгнало объркването в преданията, че след смъртта си, когато човек се явявал на задгробния съд пред лика на Озирис, именно неговото сърце, отговарящо за човешките деяния, а не Ах (духа на волята и желанията) на човека, слагали на везната в присъствието на душата Ба,

където в качеството си на противовес служила богинята на справедливостта, истината и порядъка – Маат.

– Нима и у древните египтяни имало задгробен съд? – удивен произнесе Андрей.

– Разбира се, – отговори Сенсей. – Те считали бог Озирис за слънчево божество, превърнал се след своята смърт във върховен съдия на духовния свят. Според техите вярвания той, решавал по-нататъшната съдба на човешката душа, къде да бъде отправена: към полето Иалу (или както още го наричат Иару), тоест по нашему „рая“, който според техните представи се намирал на източното небе, или към поглъщащото чудовище, тоест в „ада“.

Когато истинските знания започнали да се видоизменят, нещата стигнали до пълен абсурд. За да си придадат значимост, жреците започнали да внушават на хората следното: с цел избягване „събитието с везните“ в задгробния свят и за допълнително спокойствие, че след смъртта на тялото и неговото препариране може да се повреди сърцето или изцяло да се отстрани от тялото, внушавали на хората, че трябва да се сдобият с резервно сърце от тях, така наречено сърце скарабей, в което са се записвали магически формули.

– Ама че майтап! – произнесе Володя със смях.

– М-да, майтап, – с нотка на тъга произнесе Сенсей. – Човешката глупост такива неща ще измисли, че после само остава да се смееш и да си забърсваш сълзите.

Николай Андреевич допълни:

– Това означава, че още тогава се е случило изкривяването на изконните знания. Очевидно християните са наследили това от египтяните... А какви са били първичните знания? Какво се е криело зад понятието „Ах“?

– Всичко е пределно просто, – отговори Сенсей. – Силата, която наричат човешка „воля“, пораждаща първичния тласък, зараждащ различните желания, зависела само на тридесет процента от материята, или с процесите, които се случват в мозъка. Останалите й прояви са свързани с тънката материя, по-простичко казано с енерго материалния човешки свят – аурата, душата и центровете на агатодемона

и какодемона. Тази сила, е един вид свързващо звено и има следното уникално свойство: колкото повече човек я концентрира върху нещо, толкова повече усилва потенциала за трансформация на енерго материалните структури (от които са съставени и мислите) в конкретни действия, събития от различен материален или духовен характер, в зависимост от човешкия избор. Между другото, именно заради тези специфични свойства да се създава каквото и да било с помощта на волята, в древността наричали тази сила гласа на разума, „бога намиращ се в теб“. После колко пъти само не са сменяли името на тази сила: концентрация на разума, мястото, където се намира съзнанието, което създава единство с езика и носителя на волята.

– И защо все пак са я свързвали със сърцето?

– Още от древни времена за центъра, където се концентрирала силата на волята бил смятан слънчевия сплит. Това било тясно свързано с изпълнението на духовната практика „Лотосов цвят“. Тъй като именно в това място се намира душата, която е свързана единствено с тънките енерго материални структури в човека и по никакъв начин не е свързана с материалното тяло. Така че, при достигането от човека на състояние, когато силата на волята (а това означава целенасоченост на мислите) се съединява с желанията на душата, се считало за негова духовна зрялост.

Освен това в древността се смятало, че върху силата на волята могат да и влияят по някакъв начин нашите чувства и емоции. И отново, това влияние се приписвало на същата тази област. Всичко това до някъде е истина. А що се отнася до сърцето... Сърцето в нашия организъм – това е своеобразна помпа, която изпомпва кръвта. А кръвта – е особена, много специална течност, и при всичките съвременни научни достижения, много малко изучена. Тези основни сили или енергии, чиито съединения водят до образуването на материалната система на тази течност се явяват едни от основните елементи от Ариманската система, по-простичко казано, в системата... – Сенсей се замисли, видимо в търсене на най-подходящите думи, – нека да го наречем така, за да

се разбере по-добре, в системата на „програмирането на материята“.

– Интересна информация, – оживено произнесе Николай Андреевич и веднага с нетърпението на учен произнесе. – Може ли да ни разкажеш по-подробно за това?

– Информацията действително е интересна, – съгласи се с него Сенсей. – Но по дадената тема по-подробна информация няма да има. Още не сте готови за това.

Да си призная честно не очаквах толкова категоричен отговор от Сенсей. Та нали питаше не кой да е, при това не от пусто любопитство, а човек, който дълго време се занимава с научни изследвания, на когото тези знания можеха да бъдат от полза в работата. Но Сенсей така го отряза, все едно изобщо не искаше да чува възражения. Тогава си помислих: щом е отговорил по този начин, това означава, че за това има основателна причина, от което следва, че тези знания са много сериозни и изискват определена духовна зрялост и подготовка, дори за такъв умен и практичен човек като Николай Андреевич.

След като отговори на доктора, Сенсей направи кратка пауза и продължи спокойно своя разказ за древните египтяни.

– Относно сърцето... В Древен Египет имало достатъчно знания, но били изкривени от жреците умишлено, с цел превръщането им в религия. – И шеговито добави: – Нали не можеш да видиш неврона с просто око, както и не можеш да пипнеш волята с ръце. Тъкмо за това жреците решили да прикрепят понятието „Ах“ към сърцето, още повече в народа битували различни изрази, поетично свързващи чувствата със сърцето. Все пак това е напълно осезаем орган, намиращ се практически в центъра. А пък и кой от миряните ще забележи тази подмяна? За това пък ето го, материалното доказателство, „въплъщаващо силата на волята и човешките желания“, което след смъртта на човека може да бъде видяно и пипнато от особено любопитните индивиди. Един вид, впечатляваща реклама, която за много кратко време донесла на жреците колосални средства. Така и тръг-

нало сляпото копиране и изопачаване.

– Да, хората си остават хора, – въздъхна Николай Андреевич.

– Така си е.

– Е, бива си ги египтяните! – с насмешка произнесе Славик.

– Подобна материализация на знанията била свойствена за много народи, – отбеляза Сенсей.

– Разбираемо е, – произнесе Андрей. – Това се нарича – Ариман в действие!

Костик, забелязвайки, че разговорът отново се отплесва в посока, която не го вълнува, махна с ръка към Андрей:

– Зарежи! – И вече обръщайки се към Сенсей, започна да разпитва: – И какво излиза... Петте елемента, изграждащи човека у египтяните били: Ба – душата, Ах – силата на волята... А останалите?

– Останалите?! Това са, Ка – елемент, който се смятал за духовен двойник на човека, тази жизнена човешка сила („дъх“, „дух“), която му се дава с неговото раждане и след физическата смърт се явява проводник на починалия в задгробното царство, след което го напуска. Смятало се, че Ка се ражда и расте заедно с човека, придобива неговите достойнства и недостатъци. Ка може да съществува, независимо от тялото, например, да отива на небето и там да разговаря с боговете или просто да се премества по земята. Знакът на Ка се изобразявал във вид на две вдигнати нагоре ръце, сгънати в лактите (често този знак бил поставян на главата на двойника), което до някаква степен наподобявало йероглифа със значение „прегръщам, обгръщам“. На човека се приписвали множество Ка, или още както ги наричали Кау.

– Много прилича на човешкото астрално тяло, – предположи Николай Андреевич.

– Защо да прилича? Тъкмо това си е астралното тяло. Само, че древните египтяни заедно с понятието за неговата множественост, набутали в него и защитните функции на аурата. Но това не е толкова важно. Като цяло Ка се трактувало правилно. Относно Ка като човешко астрално тяло, се

смятало, че Ба се намира в Ка и притежава способността да става безтелесна и телесна. Макар в своята структура Ба да била отнасяна повече към ефирната субстанция...

– Тези египтяни не били такива..., – произнесе Славик и се спря

Сенсей продължи със своя разказ:

– Още един елемент на човешкото същество било Хат – човешкото тяло.

– О! – радостно възкликна Костик. – А аз вече започнах да се притеснявам, имали ли са понятие за човешкото тяло или не?!

Сенсей се усмихна едва забележимо и добави:

С думата „Хат“ древните египтяни обозначавали не само физическото тяло, но и всичко, което му е присъщо... И накрая още един елемент, с който се формирала триадата от Ка и Хат, била Ху.

Ху?! – с удивление произнесе Женя, съпровождан от усмивките на по-големите момчета.

– Да, Ху, – потвърди Сенсей. – Ху при древните египтяни означавало разумна сила, която по своето влияние можела да се сравни с понятието Ба. По-късно този термин се трансформирал, при това „не в най-добрата част на душата“, която живее благодарение на Хат и Ка и умира заедно с физическото тяло, тоест Хат. Говорейки на наш език това е Животинското начало.

Костик произнесе изумено:

– И какво се получава, понятието Животинско начало било известно още в такава дълбока древност?!

По-големите момчета не издържаха и се разсмяха, дали от този въпрос, дали от комичното лице на младежа, а Женя добави шеговито:

– И какво искаш? Ху си е Ху във всички времена и народи! Както си е било Ху, така си е и останало Ху и никъде не ще се денеш от този факт.

След тези думи целия колектив се разтресе от смях. Най-много от всички се смееше Сенсей, дори се просълзи. Нашият задружен колектив взе на подбив Костик със свои-

те шеги, но след малко, Николай Андреевич поднови разговора.

– Някъде вече съм срещал това понятие като „двойственост на душата“, но не мога да си спомня къде точно.

– О, да, това понятие е много широко разпространено във вярванията на различните народи по света, – отбеляза Синсей. – Например, в Индия, при хората изповядващи религията джайнизъм има такива понятия като джива – тоест душата, духовното начало и аджива – материалното начало. Тези хора смятат, че в света джива винаги е свързана с аджива, и те не са просто свързани, а джива е затворена и поробена от аджива.

Или пък например представите на древните китайци за човека. Те смятали, че човекът заедно с другите души има две особени: Хун и По. Душата Хун, според техните представи управлявала духовното начало на човека и била свързана с „Ян“. След смъртта на човешкото тяло това разумно начало се превръщало в добрия дух Шен и след известно време отлитало в небето. Душата По управлявала човешкото тяло, тоест неговата материална, животинска същност и била свързана със силите „Ин“. Това е низше чувствено начало, което умира заедно с тялото и остава с него под формата на духа Гуй до неговото пълно разложение, а после се разтваря в земята. Освен това живото тяло се явява единствената свързваща нишка между Хун и По. Смъртта на тялото ги разделя. Между другото в своето време при древните китайци съществували масови пролетни обреди, където призовавали Хун и По. В основата на тези обреди лежало поверието, че именно обединението на Хун с По сътворявало живота и естествено плодородието.

– А какви са тези други души паралелно с тези двете? – попита Виктор

– Почти същото, както и при египтяните, просто в малко по-различна интерпретация. Лин според древнокитайските вярвания, това е душата, намираща се във всички същества и неща; ци – жизнената сила. Съществува също така и дух на всички вътрешни органи и части на цялото. А също така,

както вече чухте, – Шен – добрия дух на мъртвия и Гуй – злия дух на мъртвия.

– Ясно, – кимна Виктор.

А Женя хъмна и шеговито произнесе:

– А аз си мисля: защо китайците имали такива имена Хун, Лин, и дори Хун По?! – Мислех си, че просто така псуват, и се пращат един друг при майките и бащите си. Чудя се колко трябва да обичаш човека, че да го кръстиш с такова име! А то ето къде била работата! – И поглеждайки към Стас добави: – М-да-а... Та така, Стасе, ако се бе родил в Китай сега щеше да имаш много по-прилично име, например Стас Хун По!

– Да знаеш, Хун Жен По, вече ми лазиш по нервите с тази историческа агитация на Родината ти! – с усмивка произнесе Стас.

– Моята историческа родина?! – възкликна патриотично Женя, чиято славянска фигура по никакъв начин не приличаше на жител от „Поднебесната империя“. Но момъкът тутакси укроти своята гордост и присвивайки очи, започна доброжелателно да се кланя с глава към Стас:

– Добре доцли... ня гоцти, въпреки це...

– Въпреки че?! А-а-а, ти си бил чукча! Е, извини ме брат, че те обидих. А аз си мислих, че си китаец, – всички се разсмяха.

– Не позна! Аз цъм – китайцки цюкця, въпреки це!

Женя отново разсмя нашия колектив със своята клоунада. След това върху него се изсипа цял поток от шеги, но момъкът спокойно ги париряше, превъплъщавайки се в допадналия му образ на „китайски чукча“. Веселбата свърши така неусетно, както и започна. Николай Андреевич попита Сенсей за нещо във връзка с духовното начало. За съжаление, заради смеха на моите приятели, не успях да чуя какъв точно бе въпросът. Но, отговаряйки на него Сенсей произнесе следното:

– Ще се наложи да отделя на тази тема още съвсем малко време и ще я завърша с една китайска притча...

Всички притихнаха и с интерес започнаха да слушат:

* * *

– Някога много отдавна в Китай живеел мъдрец на име Танг-Ця-О. Много години живял той, много научил за делата по земята и сред звездите. Но за най-мъдър сред хората бил смятан, защото знаел много за нещата, които се случват вътре в самия човек. Веднъж при него дошли ученици и го сварили да извършва необичайна работа. В градината до едно дърво, където често си почивал, Танг-Ця-О завършвал с изкопаването на своя гроб. Учениците се уплашили и започнали да го разпитват, защо изкопал своя гроб по-рано от своята смърт, по-рано от назначения му от небесата час. Мъдрецът отговорил: „За да си спомням за Покоя“. Учениците се удивили и помолили Танг-Ця-О да поясни смисъла на тези мъдри слова. И той им разказал следната история. „Днес седнах до дървото и започнах да размишлявам за своя изминал живот на тази земя. И толкова се потопих в своите размисли, че видях как от моята душа Хун се отдели добрия дух Шен, а от моята душа По се отделил злия дух Гуй. Те седнали един срещу друг и завързали следния разговор.

Гуй с одобряващ глас предложил на Шен:

– Ех колко добре би било да поживеем още веднъж!

– Защо? – с удивление произнесъл духа Шен. – Само глупецът, завършвайки своя тежък изморителен път и заставайки пред вратата на своя дом ще се върне обратно, за да преодолее още веднъж този тежък път.

– И все пак, би било много добре да си поживеем още веднъж! – весело произнесъл Гуй.

– Защо? – отново попитал уморено Шен. За да можем като пъргаво животинче да изскочим от люлката и да скочим в гроба? Не, по-добре по-бързо да завършва това низше съществувание.

Духът Гуй тъжно въздъхнал и произнесъл:

– И все пак би било много добре ако поживеем още вед-

нъж!

– Обясни ми, защо? За да разберем отново какво е това страдание, болест и лишения? Та нали животът е вечна жажда и неизчерпаеми мъки!

Духът Гуй се разплакал и казал:

– Добре ще е да поживеем още веднъж!

Слушайки ги, в миг ми стана мъчно за дух Гуй, та нали той ще умре заедно с тялото и ще се разтвори със земята безвъзвратно. И в този момент си помислих: „Да, наистина би било добре да поживея още веднъж!“ И в същия този момент, изпаднах в забвение. Духът Гуй ме хвана весело и ме понесе към новия живот, шепнейки в моето ухо: Да, да, да! Колко хубаво ще е да поживеем още веднъж! Връщам ти младостта, ще изпълня с радост твоето съществуване, ще те науча на нечувани знания и ще те даря с такива таланти, че нашия живот с теб ще премине в разкош и удоволствия.

– И каква е цената за всичко това? – предпазливо попитах аз. – Да не би да искаш моята душа Хун?

– О не! – ликувайки възкликна Гуй. – душата Хун си остава твоя! Не се притеснявай. Тя винаги ще те последва, и твоя живот ще премине без страх и опасения. Но имам едно условие: винаги ще вървя на една крачка пред теб.

Тогава помислих. И след като не видях нищо лошо, се съгласих:

– Добре.

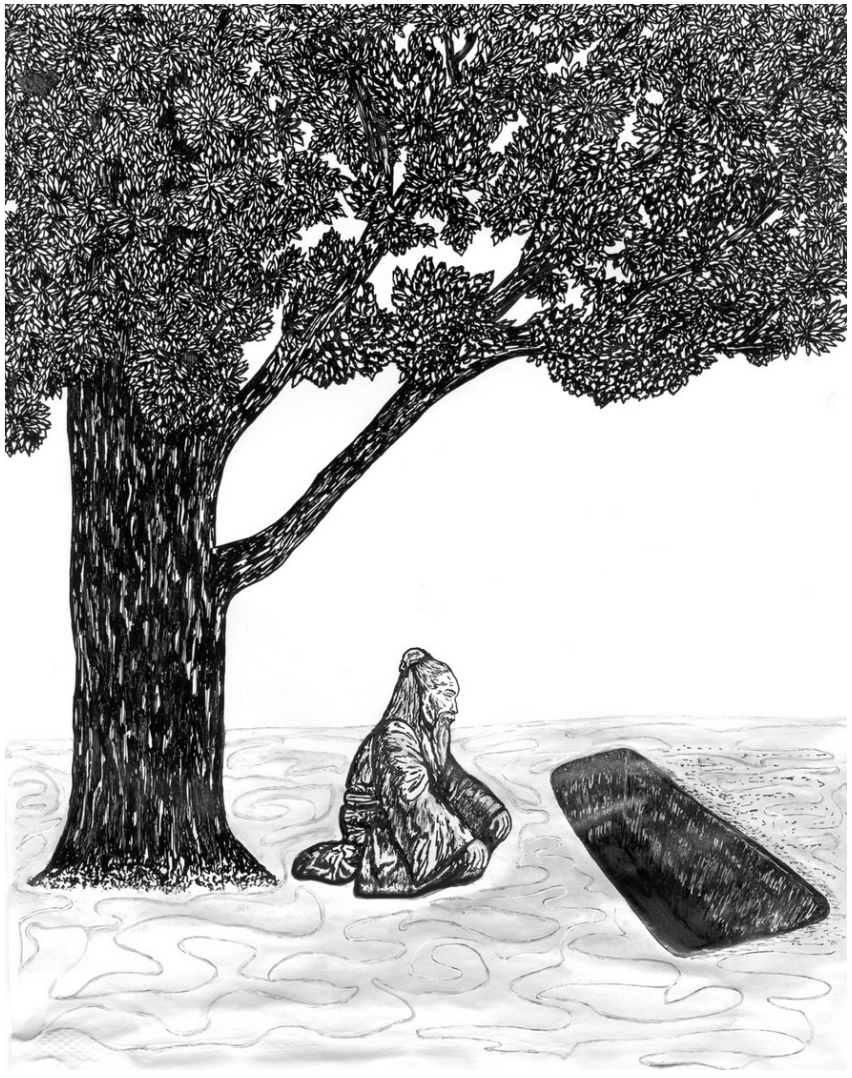
Веднага се озовахме в някаква непроходима гора, в най-непроходимата й част. Духът Гуй смело тръгнал напред, разчиствайки всички клони и трънаци, при това толкова умело, че не се нараних нито веднъж. Тогава си помислих: Колко е глупав този мой дух Гуй. Нека си върви напред. Това е много добре за мен. Нека прави цялата черна работа вместо мен, а аз само ще се наслаждавам на живота.

Пристигнахме пред леговището на могъщ дракон. Първи приближи към него духа Гуй, тогава дракона го докосна със своето жило и той се изпълни със сила. Видях аз, че на моя дух не му стана нищо лошо, тогава също се приближих към дракона. Неговото жило докосна тялото ми и то мигом

се подмлади. Драконът удари с опашка в земята и се пренесохме подмладени в свят, където се разнасяше опиянителен аромат от цъфтящи удивителни цветя и където своите прекрасни песни пееха птиците. Зарадвах се аз на всички тези усещания и тръгнах към хората.

Както ми бе обещал Гуй, така и стана. Той ме дари със своето познание. Мигом се извисих над всички хора, учудвайки ги със своите знания, майсторство и таланти. Веднага след това разбрах, че съм станал безволеви слуга на своя дух Гуй, всичко, което си помислях, бяха само негови мисли, каквото и да кажех, първи се понасяха неговите думи, а в делата, инициативата винаги бе на моя зъл дух Гуй. И не можах да свърша нищо добро за своята душа Хун: ни с мисъл, ни с дума, ни с дело. Дори не можех да остана насаме с нея, за да намеря себе си в своя път. И посивя светът в моите очи. Престанах да чувствам аромата на цветята и пеенето на птиците. Тогава разбрах, че злият дух Гуй ме бе излъгал, защото му бях позволил да върви на една крачка пред мен и по този начин се бях превърнал в негов безволеви слуга, предавайки в негова власт дори и своята душа Хун. Съжалявайки горчиво за стореното, заплаках. Тогава ми оставаше да направя само една крачка под дървото, за да донеса на моята душа Хун Покой и Хармония. В този момент се осъзнах и прозрях смисъла на нещата. Взех една лопата и започнах да копая гроб за своето тяло и духа Гуй, за да мога всеки ден, идвайки на това място, до самата си смърт да си спомням за душата Хун и нейния велик Дом на Покоя“.

Учениците се удивили от неговия откровен разказ. Тогава Танг-Ця-О споделил следната мъдрост с тях: **„Човешката суета е безплодна. Хората бързат, измъчват се от страховете и злобата породени от По. А през това време Великото Дао се намира в божествена безметежност. Този, който има желания и мисли за тях, се ражда отново в този свят, заради същите тези желания. И само този, чийто дух е съвършен, който е свободен от страховете и желанията, познава тайната на Великото Дао и напуска този свят завинаги. Мъдрият**

Рисунка на А.Нових „На крачка пред себе си“

човек върви по пътя на постигане на Висшето, фокусиран в своето духовно прочистване винаги на крачка пред себе си, където негов водач е Хун. Всичко е обусловено от законите на Висшето. Висшето управлява всички неща и ги води към тяхното съвършенство. Съвършенството предполага достигането на крайна цел – Покоя. Тъй като именно Покоят е източникът на съкровеното духовно“

И изрече Танг-Ця-О тези мъдри думи, които останали във вековете: **„Искаш ли да постигнеш Покоя на Великото Дао, помни, че раждането води към смъртта, но само чрез смъртта може да се стигне до живота“.**

Споделяйки тази притча, Сенсей ни погледна с изучаващ поглед, а ние притихнали гледахме към него. И макар да бе настъпила тишина, в ушите ми все още звучеше неговият глас, произнасящ последното изречение: „помни, че раждането води към смъртта, но само чрез смъртта може да се стигне до Живота“. Колко точно казано, – помислих си аз. – Да взема например своя живот: ако Съдбата не ме беше сблъскала очи в очи със Смъртта, сигурно така и нямаше да разбера какво означава истинският Живот. Тези думи са универсална подсказка за този, който върви по духовния път! Например, ако разгледам своите материални желания, когато се зараждат в мен, рано или късно започвам да осъзнавам, че са изпразнени от всякакъв смисъл, и когато това се случи, те просто се изпаряват. Когато спирам да имам подобни желания, моето внимание се съсредоточава върху много по-важните неща в живота. Или пък ако вместо „желанията“, разгледам своите „страхове“. Отново, раждайки се в мен, различните страхове ме подтикват към търсене в себе си на тяхната първопричина, тогава идват и начините да се избавя от тях и в крайна сметка това рано или късно довежда до тяхната „смърт“. Спре ли да се страхува, както бе казал Сенсей, човек се освобождава от своите страхове, а това означава, че започва да разбира какво представлява истинският живот. Ако помислим глобално върху въпроса за човешката същност, се оказва, че докато не обуздаем свое-

то Животинско начало, не е възможно да почувстваме какво иска нашата душа и за какво ни е даден този живот. Колко точно е казано в тази притча: за да се върви по духовния път, трябва винаги да се стъпва с една крачка пред себе си, пред своето Его, когато те води твоята душа, тогава никога няма да сгрешиш в посоката и рано или късно ще достигнеш съкровената цел“.

* * *

Сенсей прекъсна моите разсъждения, продължавайки своя разказ:

– ...Ето такива понятия за човешката душа и всички други съставни части на човешкото същество имало в древен Китай... Нека вземем за пример, представите на тюркоезичните народи на Сибир, да речем алтайците. Те също различават в човека практически пет елемента: „кьормьос“, което буквално означава „не зрящ“ – това е духа на мъртвия. Освен това той можел да бъде „ару-кьормьос“, тоест „чист“, а можел да бъде и „дяман-кьормьос“, тоест „нечист, зъл“. Освен „кьормьос“ съществува и „тън“ – духа, неделимото от човека; „сюр“ – призрак, двойник, който може да се отделя от тялото; „кут“ – жизнената сила, чиято кражба водела до смърт... – И, след като помисли малко, произнесе: – При гърците например присъствала дихотомията „тяло-душа“...

– Какво? – не разбра Андрей. – Тихотомия?

– Не, дихотомия, – повтори Сенсей и поясни, – Тази дума е образувана от гръцките dicha, което означава „на две части“, „tomē“ – „сечение“. Тоест последователно делене цялото на две части, а след това всяка част на други две части и т.н.

Николай Андреевич кимна потвърждавайки думите на Сенсей и направи някакви свои изводи.

– Сега вече поне малко ми се изясни, защо в „Стария завет“ душата се отъждествявала с „духа“. Налице е египетският източник.

– Между другото, – отбеляза Сенсей. – Забележете, че у древните евреи битувала представата за душата и тялото като нещо неделимо.

– Нима? – с едва забележима усмивка произнесе Николай Андреевич. – Е, очевидно е, че на някого много му се е искало да навърже подобно мнение на цял един народ.

– В това няма никакво съмнение, – одобрително произнесе Сенсей.

– Почакайте, нещо не успях да разбера добре, – произнесе Виктор. – Какво означава „налице е египетския източник“? Какво, нима древните евреи са преписали информацията от древните египтяни и малко са позабравили да укажат източника?!

На което Сенсей отговори:

– На първо място, не древните евреи като народ „преписали“ тази информация, тъй като в тези времена били просто един див номадски народ, който се занимавал основно със скотовъдство. „Преписали“ са го еврейските жреци, които оглавявали и третирали като свои роби целия еврейски народ. И на второ място, не са преписвали само от древните египтяни.

– Е, и все пак са преписвали! – подчерта Виктор.

Сенсей произнесе с лека усмивка:

– Затова сега в „Стария завет“ имаш възможността да се запознаеш с различни древни предания от различни народи, фрагменти от исторически документи и хроники, съчинения от религиозно-философско естество на същите тези древни египтяни, шумери, акадци, перси, древни гърци, догматиците от другите народи, почитащи източните религии.

– Ама че работа! – шашнато произнесе Стас. – Ето това вече е новина! А аз си мислих, че евреите са толкова умни, че сами са достигнали до такова разбиране за света.

– Разбира се, че са умни, – кимна Сенсей. – Колко умен трябва да бъдеш, за да можеш така умело да преработиш всички тези знания на древни, много по-развити цивилизации и да представиш всичко това като своя религия? И не

само да я представиш, но и впоследствие да я утвърдиш като своя идея в целия свят, на това отгоре с претенции за изключителност на едничката им вяра срещу всички останали. Да убедиш повечето хора в значимостта и „избраността“ на еврейския народ пред всички други народи, а това означава и в значимостта и в „избраността“ на клана на потомците на еврейските жреци, които за достигането на световно господство се прикриват със своя народ все едно е щит. Щит, по който в продължение на много векове поради необузданата дейност на жреческата върхушка и техните властолюбиви цели летят всички камъни. И народа, за съжаление, както си е бил роб за жреците, така си е останал. Жреци, които не са му донесли нищо повече от постоянна мигрена.

Така че трябва да бъдеш много повече от умен, за да можеш така да преправиш традиционните знания на различните народи, пренареждайки тяхната вътрешна структура, че да накараш желаещия да вникне в написаното, първо да изучи езика, историята и културата на еврейския народ. А това означава да се запознае с облагородената и из основи почистената в света на религиите „история“ за възникването на клана на еврейските жреци и тяхната „огромна роля“ в човечеството.

– Колко точно! – с усмивка произнесе Николай Андреевич. – След като почетеш малко от Библията, кой кого родил и от кого произлезли всички народи, започваш някак си да се съмняваш в своята национална принадлежност.

Сенсей весело се разсмя заедно с всички, а Женя и тук не се въздържа от своите клоунади.

– И кой е могъл да напише всичко това, ако не едни титанични таланти и самоизродни гении?!

– Не самоизродни, а самородни, село! – със смях го поправи Стас.

– Е, нали и аз това казах, тези, които сами са се израждали, тоест възникнали от само себе си, – поясни Женя на своя приятел.

Стас безнадеждно махна с ръка към него, под общия ни смях.

– За какво ли му обяснявам? Ти си пей Пенкеле, кой ли те слуша.

На което Володя с тъжен басов глас коментира техния разговор с пословицата:

– „Присмял се хърбел на щърбел“

Нашият дружен смях се понесе по брега на морето и когато поутихна, Виктор попита Сенсей:

– Интересно, кое конкретно в Библията е преписано? – И помоли искрено: – Сенсей дай ни моля те поне два примера, за да прогледнат двете ми слепи очи.

– Ама разбира се, моля. – с готовност отговори Сенсей и поясни: – Например, нека вземем най-елементарното, това, което можете да намерите и сами. В Библията (в книгата „Битие“) са описани картините на водния хаос в зараждащия се свят, в своето време това било взето от акадското предание за богинята на първичната стихия, въплъщение на световния хаос – Тиáмат. А акадците заимствали тези легенди от шумерите. Легендата за райския Едем, като блажено място на земята е преработена шумерска версия на преданието за острова Дилмýн, или по-късно, както започнали да го възнасят акадците – Тилмáн. Дилмýн – бил остров на блаженството, първата държава, наричана още „чиста“, „светла“, „непорочна“, в която не познавали какво е болест или смърт. С него бил свързан един от най-древните шумерски митове за бог Енки и богинята-майка – Нинхурсáг. Между другото именно от тази древна легенда, изкривявайки смисъла поради неточния превод и умишлено преправяйки го посвоему, еврейските „тълкуватели“ сътворили библейския разказ за Адам, забранения плод, изгонването му от рая и създаването на жената от реброто на мъжа. Независимо, че в шумерската легенда всичко се описвало по съвсем друг начин и в началото й лежала първичността на женското начало, а не мъжкото... На острова Дилмýн след потопа се заселил Зиусýдра, чието име от шумерски буквално означава „намерилият живота на дългите дни“. В акадския вариант на легендата името на този герой звучало като „Ут-напишти“, което вече означавало „този, който намерил дъха“.

– Всичко е ясно, а в еврейския вариант – това бил Ной, – с усмивка отбеляза Виктор.

– Точно така, – кимна Сенсей. – Нещо повече, неговото име вече означавало „успокояващия“.

Костик попита с любопитство:

– А каква била легендата за потопа при древните шумери?

– Ще разкажа... Еврейските жреци преписали тази легенда от вавилонските митове, променяйки единствено имената на героите и внасяйки малки корекции. А самата легенда гласяла: Съгласно шумерското предание Зиусу́дра бил син на знаменит мъдрец и набожен управник на своя град. От бога-покровител на хората Енки, той разбрал за потопа, който боговете се готвели да стоварят върху хората. По съвета на Енки, той построил голям кораб, който се наричал „лодката съхраняваща живота“, той преживял потопа, който продължил седем дена и седем нощи. И после като „спасител на човешкото семе“ бил дарен с „божествен живот“ и „вечен дъх“, той се заселил със съпругата си на острова на блажените Дилму́н...

По-късно това предание залегнало в основата на вавилонската легенда за потопа, само че главните герои вече се наричали с други имена. Зиусу́дра вече се наричал Атраха́сис („превъзхождащ с мъдростта си“) и бил известен като Гу́лгама́ш („праотец-герой“).

Като цяло трябва да отбележа, че преданието за потопа, както и това за световното дърво и митовете за близнаците, били разпространени по целия свят благодарение на Шумер, например в такива древни огнища на цивилизацията като Индия, Китай, Египет. Всеки народ кръщавал главните персонажи на тези легенди със свои имена. Дори например да вземем легендата за световното дърво, шумерите го нарекли хулуппу, а древните вавилонци – дървото на истината или дървото на живота. При древните египтяни се наричало дървото на познанието – прекрасна сикомора, даваща плодовете на живота. Считало се, че който се намирал на

нея ставал бог. Починалият, в образа на птица, бил канен да се спусне и да кацне на това дърво. На него му се разкривала велика тайна, смисълът й бил в това, че той разбирал за своята божествена същност и че произхождал от върховния бог. Изобщо в Древен Египет се смятало, че смъртта връщала човека в тази божествена страна, от която бил изгонен за периода на своите земни прераждания.

Няма какво да говоря за сътворяването на преданието за Кайн и Авел, Яков и Исав, свързани с митовете за близнаците, по-точно с шумерската легенда за сватосването на Инана и земеделеца Енкимду и говедаря Думузи, с египетските легенди за братята богове Озирис и Сет, където Сет поради своята завист, между другото с помощта на 72 свои помощници, убива добрия Озирис.

И така нататък. Всичко това касае не само легендите, но и ритуалите, обичаите, поличбите, които еврейските номадски племена заимствали от доста по-развитите народи. Например да вземем същия този Древен Египет. Плодовитостта там се смятала като дар от Озирис и високо се ценяла в обществото. Египтяните се стремили да имат големи семейства, в това време детската смъртност била много висока. Мъжкото обрязване също се практикувало, при това още от древни времена, само че се извършвало не в ранна детска възраст, а в юношеството, когато момчето било между 6 и 12 годишна възраст. И това била необходимост по чисто хигиенични съображения, тъй като тези хора живеели в регион с много горещ климат. Прасето при тях се смятало за нечистоплътно животно и се отнасяло към царството на Сет. Тъкмо за това свинското не се консумирало. Така може още дълго да се изрежда.

– Да, не знаех, не знаех, – заинтригувано произнесе Виктор.

А Руслан слушайки Сенсей, заяви с претенциозен тон:

– И защо никой не знае за това?!

На което Сенсей отговори със спокоен тон:

– Как така „никой не знае“? Мнозина знаят, особено специалистите, изучаващи дадените въпроси. Просто някой

„знаещи“ мълчат от учтивост, а останалите – поради своята принадлежност. По-големите момчета се засмяха. – Както се казва, който иска, той ще стигне до истината. Информация има, само да има желание...

– Удивително, и кога тези древни евреи успели да присвоят толкова много от различните народи? – с нотка на ирония произнесе Стас.

– Нали ви казах, това са били номади скотовъдци, – отново повтори Сенсей. – В началото еврейските жреци карали своя народ да завоюва чуждите земи, после на тези територии техният народ се превръщал в пленник на по-силните. Дори в мирно време им се налагало да търсят и избират подобри места за своето оцеляване. Колко са успели да се задържат в Древен Египет? Някои от тях дори се кръстосвали с местните жители. Нека вземем например известните ви имена като същия този Авраам, така да се каже „един от първите патриарси на Стария завет“. „Праотецът на еврейския народ“...

– Патриарх-праотец? Това означава един от първите от клана на юдейските жреци?! – вметна Стас.

– Радвам се, че започвате да вниквате в смисъла, – отбеляза Сенсей.

Николай Андреевич се усмихна и произнесе:

– Веднъж ми се наложи да се сблъскам с един много интересен въпрос. Търсех си аз една държава в енциклопедичния речник на държавите и случайно спрях своя поглед върху Израел. Та, историческият очерк за тази страна и нейните земи започва с това, че „около 2000 години преди н.е. Авраам, праотецът на еврейския народ пристигнал от Месопотамия в Палестина“. А за Палестина нито думичка. Само една малка отметка с цифра на картата на Израел: „Палестински територии“. И толкоз! Бях удивен, че дори нямаше и намек за това, кой населявал Палестина до това време. А доколкото ми е известно, на тези земи се намирала една от най-древните държави.

– И какво искаш, – сви рамене Сенсей. – ***Историята, която се поднася на масите, за най-голямо съжа-***

ление, в по-голямата си част се фалшифицира в кухнята на световната политика и се поднася от тези „готвачи“ върху блюдо с прекрасни „общоприети исторически концепции“.

– Да, майстори са на подобни блюда!

– Нещо не разбрах много добре. И кой всъщност е бил Авраам, един от първите жреци на евреите или просветлен ученик на Иисус? – попита Костик, опитвайки се да разбере цялата история. – Сенсей, ти някога ни разказа...

Андрей нетърпеливо го прекъсна:

– Кога е било това някога?

– Не помниш ли, когато на една от тренировките ни бяха дошли трима сектанти...

– А-а-а, – произнесе Андрей. – Това, когато единият от тях – журналистът, искаше да се срещне със Сенсей?

– Да, – кимна Костик и се обърна към Сенсей. – В разговора стана въпрос за Мохамед. Тогава разказа, че архангел Джабраил го пренесъл през времето и пространството в град Йерусалим и организирал среща с Исса и неговите просветлени ученици Авраам и Моисей.

– Точно така, – потвърди Сенсей. – Така гласи легендата. Но легендата и истинската история са две различни неща... В света на религията от Авраам сътворили „патриарх“, „праотец“, „проповядващ вярата“, дори донякъде и „мъченик“. Като цяло легендарна полумитична личност, която видите ли сключила „вечен завет“ със самия бог Яхве, утвърждавайки, че потомците на Авраам, родени от неговата жена Сара, ще носят правата и задълженията на този „завет“ и неговият знак ще бъде обрязването на всички новородени деца от мъжки пол. Но ако махнем този религиозен похлупак и всички преувеличения, тогава ще забележим, че образът на Авраам не е бил изграден на празно място.

Действително, в XVIII в. преди н.е. (а не “около XX в. преди н.е.“, както се опитват да ни го поднесат днес), живял такъв човек на име „’a-bu-ra-mu“. Това е месопотамско име, характерно за тези времена. В своя еврейски вариант то звучало като „’abraham“, което се трансформирало в из-

вестното ви име Авраам добавяйки от религиозни съображения към името „Аврам“ още една буква. И така, Аврам бил родом от град Ур в Южна Месопотамия (в южната част на съвременен Ирак), тоест местата, където много отдавна съществувала шумерската цивилизация до момента, в който шумерите не били завоювани „тихо и кротко“ от своите северни съседи – номадите семити-акадци, приемайки на свой ред тяхната култура. В Библията величаят този град като Ур Халдейски. Но искам да отбележа, че към името на града, названието „Халдейски“ било прикрепено едва в VII в. преди новата ера, когато градът влязъл в състава на Халдейското царство, или както още било наричано Нововавилонско царство, просъществувало от 626 г. преди н.е. до 539 г. преди н.е., докато не било превзето от персите.

Древният град Ур (основан още от шумерите) се намирал не далече от Вавилон. По времето, когато живял Аврам това бил един от религиозните центрове. Между другото, до ден-днешен се е запазил огромният „зикурат“ в Ур (култово съоръжение, построено във формата на пресечена стъпаловидна пирамида с храм на върха). През тези времена, както и сега религията била тясно свързана с политиката. Добре е да се отбележи, че това са били времена на политически промени. Именно тогава Вавилон започнал да набира сили и политическият център на Двуречието започнал да се измества към него. До това време Ур по своето политическо и търговско влияние (а в този регион той се явявал един от центровете на индийската и арабската търговия) бил доста по-значим град, отколкото Вавилон. Градът бил една от опорите на Архонтите.

– Опорите? В какъв смисъл? – не разбра Андрей.

– Имайте търпение. Малко по-късно ще ви разкажа за това... Бащата на Аврам – Фарра (Терах) бил местен жрец (по-късно юдеите ще го нарекат „ваятелят на идоли“, и „идолопоклонник“), който държал в свои ръце духовните и светските пълномощия. И като учен жрец, владеел прилично астрологията, астрономията, математиката и естествено граматиката. Тези знания той предал на своите деца.

Фарра бил един от малкото богати жреци, които били пряко свързани с кръговете на Архонтите, тоест тези, които се опитвали тайно да управляват, да го наречем така, „международната политика“, манипулирайки властимащите хора. Тайната принадлежност в този клан се предавала от баща на син, тоест само по мъжка линия. Именно на Фарра бил възложен контрола при строежа на „новите опори“ в посочените от Архонтите региони и според договорката, бъдещото влияние щяло да принадлежи на неговото потомство, тъкмо за това Аврам бил изпратен в Ханаан.

– Да, далече го е изпратил, – със съчувствие произнесе Женя.

Сенсей само се усмихна заедно с по големите момчета и продължи.

– В Ханаан, както наричали този регион евреите (който тогава обхващал и териториите на Палестина), се намирали градовете държави на една от най-древните цивилизации, чийто разцвет бил по времето на шумерската цивилизация. Подчертавам, че там са се намирали цивилизовани градове държави, а не пустееща земя, в която са се заселили, както се опитват да докажат сега, „ханаанските племена, занимаващи се със земеделие“. Местният народ живеещ по тези земи, по никакъв начин не е бил свързан родствено с еврейските племена, както се поднасяло в старозаветните легенди: „с внука на Ной и сина на Хама – Ханаан“, видите ли, от чието потомството произлезли ханаанците. Еврейските жреци, писали „Стария завет“ само са сменили корена.

– Древна цивилизация на територията на Палестина по времето на Шумер? А защо и до ден-днешен няма никаква информация за нея? – произнесе изумен Николай Андреевич.

– Ами погледни на картата, под чий контрол са тези територии. Нали сам каза, че си чел историческият очерк на тези земи. Да не би да си мислиш, че на потомците на еврейските жреци им е удобно да разкриват, какво е било преди тях? Тъкмо обратното, те всячески се опитват да свържат своя народ с тези земи, защото това е изгодно на първо мяс-

то за тях самите. Те навързват шаблона, че древните юдеи принадлежат към групата на западносемитските народи, населявали от IV до III хил. преди н.е. Сирия, Финикия, Палестина. Но реално племето, от което произлязъл този народ в тези времена, било номадско и живеело в северозападните области, граничещи с Месопотамия. Но на кого му е нужна сега тази истина?

Николай Андреевич се усмихна:

– Да, колкото повече живея в този свят, толкова повече се убеждавам, че науката е просто едно вярно куче, нищо че върви пред своя стопанин – политиката, при това с къса каишка и намордник.

– И за какво им е потрябвал на Архонтите този Хана..., този регион? – попита Андрей.

– Този регион бил изключително значим в древния свят. Той се намирал фактически на кръстопътя на Африка, Европа и Азия, там се намирали основните сухопътни търговски пътища, свързващи древните държави от тази част на света, един вид златен търговски кръстопът.

– Хъм, търговски кръстопът? Как не се сетих, – озадачено произнесе Володя. – Сега всичко се изяснява. Търговията – това са приходи. А голямата търговия – големи приходи. Контролът над нея – е власт и влияние.

– Абсолютно вярно. Това е политика... Така че Аврам се запътил към това място заедно със своето семейство, с племенника Лот, със своето богато имущество, множество хора, роби и добитък. И тихичко, но невинаги мирно, се опитвал да утвърди своето влияние в този регион, по късно ще напишат колко бил благороден и как водел живот на „патриарх, глава на номадо-скотовъден род“.

– Много прилича на „разузнаване с елементи на бой“, – не без усмивка добави Володя.

– Почти... По-късно, в религиозната версия, този внезапен Аврамов поход ще бъде мотивиран с доверието и предаността към божеството, което поискало от него както пише в „Битие“ (12:1): да отида „в земята, която ще ти покажа“. Ще го украсят с легенди в търсенето на божия избраник – Авра-

ам – най-висшето и най-силно начало в света на стихиите и убеждението, че в света на високодуховните истини всичко има своя предел, освен Бога Творец.

– Напълно убедително, – свивайки рамене произнесе Николай Андреевич.

– Въпреки това, е добре да се отбележи, че Яхве, като Бог, юдеите започнали да почитат много по-късно, практически петстотин години след Авраам, – продължи Сенсей.

– И образа на Яхве, като такъв в тези племена се развил от култа към широко почитания във Финикия бог Йево. Нали Авраам и неговите потомци, стигайки Ханаан, за да се сближат с местното население започнали да почитат техния бог Ел-Шадая, както го наричали в град Хеброн. Ханаанския бог Ел („Всемогъщият“), съгласно вярванията на местното население, оглавявал всички богове и се смятал за висш авторитет във всички божествени и човешки дела. В различните ханаански градове бил наричан по различен начин, например Ел-Шадай (Всемогъщият“), Ел-Олам („Вечният“), а в град Салим (който юдеите по-късно започнали да наричат Шалем и впоследствие Йерусалим) – Ел-Елон („Всевишен“).

Но работата дори не е в това. Еврейските жреци, тълкувайки на всички своите високодуховни истини в религиозните легенди, тълкували своите другояче – как за достигането на своите цели всички средства са добри. Ако ви се отдаде възможност прочетете в „Битие“, глава 12, там има много характерни примери. Когато в ханаанската земя се разразил глад, Авраам се преселил в Египет, където поради користни подбуди, представяйки жена си за своя сестра, практически я продал в харема на фараона. И благодарение на това прекарал гладните Ханаански години в излишък. Прочетете по нататък за неговите внуци, където по-младият брат Яков предложил на своя по-голям брат Исав, който гладувал, да му продаде срещу неговото първородство парче хляб и чиния царевица. Или как същият този Яков с хитрост взел благословия от своя баща, която била предназначена за Исав. Или как в глава 32 от битието се описва

легенда, в която Някой се борил с Яков, после го благословил и го нарекъл Израил, което означавало „богоборец“. В легендата се подчертава, че именно Яков станал родоначалник на (израелския) народ... Между другото, знаете ли какво означава думата „евреин“?

– „Евреин“? Да, никой май не се е замислял за това, – отговори вместо всички Николай Андреевич. – И какво означава?

– Тази дума е съставена от словосъчетанието, означаващо „преминавам през“, а не „дошлите от чуждите земи“, както сега се опитват да го представят. „Преминаващите през мостовете на времето“ – така се наричали върховните юдейски жреци, принадлежащи към кастата на Архонтите. Тъкмо това означавало „евреин“. И „еврейския народ“ се е считал за притежание на тези „евреи“, тоест на жреците.

– Как така принадлежащ? Като някаква вещ ли? Като техни роби? – попита Стас.

– Е, нещо от този род, – отговори Сенсей.

– Ама че работа!

– Или прочетете как синовете на Яков, по идея на един от своите братя – Юда, продали своя брат Йосиф за двадесет сребърника на някакви търговци за препродажбата му като роб в Египет, затова как бил любимият син на своя баща и му съобщавал всички техни тайни.

– Да, всичките са „един дол дренки“! – с усмивка произнесе Володя.

– Юда?! Братята го продали за двадесет сребърника?! – с удивление произнесе Виктор. – Историята се повтаря!

– Е, тъкмо защото е история, – произнесе Сенсей. – Между другото, относно Йосиф... Връщайки се към нашия разговор за заимстването от евреите на знанията от древните народи. Дори ако не споменаваме не най-добрата политическа действителност от това време, а вземем предвид легендите, то същия този библейски Йосиф, сина на Яков, бидейки в Египет в град, наречен в Библията Он, се оженил за египтянката Асенеф – дъщерята на знатен жрец на име Потифер. А библейският град Он – това е знаменитият в древ-

ността египетски град Иуну, или както още са го наричали гърците, – Хелиопол („Градът на слънцето“). В тези времена това бил един от най-големите центрове на египетската религия. Това било място, откъдето започнал култът към бога на слънцето Ра и най-разпространената космология, описваща сътворението на света.

– А къде се намирал този древноегипетски град? – попита Костик.

– Днес това място се намира в покрайнините на Кайро.

– Ясно.

– А праобразът на Йосиф – реален исторически персонаж ли е? – попита Николай Андреевич.

– Да. Само че там всичко било много по-просто. Естествено, никой не го е продавал в робство. Просто това била епохата на господство на хиксовете в Египетската държава. А той бил чужденец със семитски произход – един от клана хабиру, които по това време започнал да трупа политическа тежест в страната. Така че, историческия образ се писал на основата на този човек. Всичко останало са красиви приказки, в това число и египетската приказка за двамата братя (Бат и Анубис) и невярната жена, символическия плач на богиня Инана по Думузи и т.н. Така че еврейските жреци преписвали наред.

– А историята с Моисей?

– Имало и такова нещо... Но историята не била толкова шарена, както я представят сега. Независимо, че темата вече може леко да ви е уморила, на тази история ще се спра по-подробно, тъй като е много поучителна и сходна с една друга история, която ще разкажа малко по-късно. Целта на разказа ми е да разберете, как се пише история и как се създава религия, какво е било тогава и най-главното – какво се случва сега... Родил се Моисей (Мóше) в източен Египет, не далече от Червено море. Написаното в религиозните легенди как дъщерята на фараона го извадила от водата, по-точно го намерила в кошница до брега на реката и го възпитала – е пълна измислица, имаща за цел да предаде по-голяма значимост на главния герой в света на религията. Тази из-

мислица се появила благодарение различното тълкуване на името Моисей: еврейския глагол mašah означава „изваждам“, а в египетския език, на същия този коптски, mose означава „чадо“. Тази легенда също така била необходима, за да се скрият истинските родители на Моисей, тъй като той, както биха казали сега, бил само наполовина евреин. Не далече от мястото, където се родил и израснал, отвъд Червено море на Синайския полуостров се намирали земите на маидамяните. Когато Моисей възмъжал, той се оженил за една от дъщерите на жреца Мадиан – Иофора (или както още я наричат, Рагуила). Той живеел при своя тъст и работел за него. Добре е да се отбележи, че самият Моисей никак не бил красноречив. Но затова пък бил податлив на контрол и изпълнителен. По-нататък тъкмо заради тези му качества жреците го избрали за лидер на юдеите.

Това време било свързано с интензивни политически промени на световната „шахматна дъска“ в играта на Архонтите. В реализацията на техния план били задействани много хора. Така се случило, че сред тях вече били известните ви върховни жреци Иофор и Аарон, живеещи на египетска земя и притежаващи авторитет сред юдейските кръгове. По късно Аарон ще бъде наречен „първият в редицата на първосвещениците“, „Родоначалникът на свещеническата каста“. А в религиозната легенда ще го представят като брат на Моисей, явно подчертавайки неговата второстепенна роля и това как е „асистирал“ на Моисей, бидейки негов тълкувател и вестоносец. А реално това изобщо не било така. Аарон бил от рода на жреците, които се считали за „чисти юдеи“. И такива мелези като Моисей, били дълбоко презирани от тях, дори не ги считали за хора, камо ли за свои събратя. Но ***съгласно Архонтските принципи, идейните организатори и фактическите ръководители, служещи на Архонтското дело в никакъв случай не трябва да изявяват публично своята ръководна роля. Прикритостта, тайната, тайното управление на лидерите – това са трите златни правила в кое да е тяхно дело. И този принцип про-***

дължава да се спазва и до днес, отбележете си го.

Тъкмо поради тази причина в жреческите писания се е величаел именно публичният лидер Моисей, а на Аарон била отредена ролята на „примирена, кротка и мека“ личност и практически се премълчава за жреца Иофор.

Макар именно Аарон и Иофор, изпълнявайки политическите намерения на Архонтите с цел завоюването на чужди земи, забъркали цялата каша по организацията и извеждането на част от юдеите (и не само тях!) от Египет в „много по-добри места за живот“. На простия юдейски народ, както винаги, жреците сваляли звезди, обещавали и свобода, и по-добър живот, и по-добри земи. Мнозина клъвнали на тази тяхна вечна примамка и доброволно тръгнали след тях със своите семейства, без да предполагат, че ги водели на война и смърт заради политическите амбиции на Архонтите... И естествено не е имало никакво преследване от страна на фараона.

– Не е имало? – удиви се Костик. – А легендата затова как Моисей „разделил„ водата на Червено море и превел по морското дъно „своя народ“ до другия бряг, а воините на фараона загинали във водите също ли не е истина?

Сенсей само се усмихна и произнесе:

– Всичко това е добре преправена информация, която била взета от еврейските жреци от много по-древни източници на същия този Египет, някои са се съхранили и до днес. Например в древния папирус Весткар (наречен в чест на първия негов притежател мис Весткар, която се сдобила с него в Египет), се намира така наречената „история за зеления камък“. В нея се разказва, че когато фараонът плавал по езерото, впрягайки зад греблата най-красивите момичета, галещи неговия поглед, едно от тях, без да иска изпуснало във водата зелен скъпоценен камък, който украсявал косите й. Тогава главният писар, плаващ заедно с тях изпълнил молбата на фараона и за да вземат камъка от дъното на езерото произнесъл заклинание. Водите на езерото се разтворили откривайки ивица от сухото дъно. Заклинателят се спуснал долу, намерил камъка и го върнал на момичето.

Ето ви една история, която послужила на юдейските жреци в оформлението на техните религиозни сюжети.

Между другото в този папирусен свитък се намира и сказанието цар Хуфу, който разбрал за предсказанието на стареца – чудотворец Деди за трите деца, които ще роди жената на главния жрец на бог Ра, и които впоследствие ще се издигнат на царския трон. Хуфу решил да открие тези деца. Как после едно момиче, което работило в къщата на жреца като прислужница се опитало да съобщи на царя за „заговора“, но загинало на брега на река Нил, „изядена от крокодилите“. Но най-интересното е, че на това място свитъкът е скъсан, между другото, както и самото начало.

На Николай Андреевич му светна:

– Чакай малко, не е ли това информацията, от която се е родил сюжетът в „Новия Завет“ за пророчеството, цар Ирод и неговия „лов“ на новородени?! – Сенсей леко се усмихна. – Сега става ясно защо се появило такова „историческо“ несъответствие.

Сенсей кимна и добави:

– Ще отбележа, че сказанията в този папирус се отнасят за времето, когато на власт се издигнала V династия, тоест първият преходен период, когато Архонтите се опитали да унищожат тези духовни основи, който били заложени още от Имхотеп. Отбележете си и това. Затова ще си поговорим малко по-късно... Освен това, що се касае легендата за Моисей... По времето, когато Стария завет се преоформял и допълвал от юдейските жреци, на тях им били известни и легендите, описани в гръцката географска традиция за феномените на Сирбонското езеро.

А що се касае за реалните събития... Независимо, че юдеите живели продължително време сред египтяните, те си оставали чужденци и не са били толкова многочислени в сравнение с египтяните, както се опитват да го поднесат сега. И никъде не са бягали. В началото всички юдеи, които „жадували“ за по-добър живот били събрани в родното място на Моисей, където била извършена тяхната религиозна обработка с подтекст, настройващ ги към предстоящите

събития. Народът бил подготвян за абсолютно послушание на своя Бог, а това означава, на първо място, за пълно послушание на своите жреци. И всичко това, както се казва, се правило по-далеч от чуждите очи, в пустинната местност, недалече от планината Синай.

– Това да не е мястото, където Моисей прочел на юдеите десетте божии заповеди? Как беше, „не убивай“, „не кради“, „почитай майка си и баща си“ и т.н., – произнесе Стас.

– Не е имало нищо подобно! Юдейския народ отдавна е знаел тези заповеди и не само тях! Живеейки сред египтяните, юдеите частично заимствали от тяхната култура. А в тази държава още от времето на Древен Египет се отделяло особено внимание на нравственото възпитание на младите поколения, тъй като сред египтяните битувало поверието, че именно техните деца можели да дарят своите родители с нов живот в задгробния свят, извършвайки специален погребален обред. Те вярвали, че всеки, който се явявал на послесмъртния съд на Озирис, за доказателство на своя честно изживян живот, бил длъжен да произнесе така наречената „Изповед на отрицанието“ или „Оправдателната реч на починалия“, където човекът се отрича от четиридесет и двата, както сега биха казали религиозните дейци, „смъртни гряха“. В тях влизали не само всички известни на днешен ден заповеди (които, видите ли, били дадени на Моисей), но дори и такива специфични заповеди, свързани с честността при търгуването.

Ще отбележа, че е имало и опростен вариант на тази „изповед“ и пълен, когато човек произнасял имената на всички 42 египетски бога, оправдавайки всички свои постъпки. В опростения вариант това изглеждало приблизително така. След кратко приветствие към Владиката на Двете Истини, който наричали Озирис, задгробният Съдия, човек произнасял: „Не съм сторил зло никому. Не съм се отнасял с жестокост към животните. Не съм лъжесвидетелствал в Местата на Истината... Не съм кощунствал... Не съм карал хората да гладуват и да ридаят... Не съм убивал... На никого не съм причинявал страдания... Никога не съм прелюбодействал...

Не съм изричал скверни слова... Не съм крал...“ И т.н. Там също така се е казвало: „ Не съм прибавял към мярката на везната и не съм махал от нея... Не съм лъгал дори и на половин арура. Не съм манипулирал с тежестите. Не съм влиял на отвеса“. И тем подобни...

– Ама че работа! – с усмивка произнесе Виктор. – Юдейските жреци си избрали от заповедите тези, които им били изгодни!

– Радвам се, че вече започвате да вниквате, а не просто да слушате, – отново повтори Сенсей.

– Любопитно, много любопитно! – с удивление произнесе Николай Андреевич. – А как е изглеждала в своя пълен вариант?

– Приблизително така:

„1. О Усех-немтут, ти, който се намираш в Хелиопол, не съм извършвал злини!

2. О Хепет-седежет, ти, който се намираш в Хер-аха, не съм крал!

3. О Денджи, ти, който се намираш в Хермопол, не съм завиждал!

4. О Акшут, ти, който се намираш в Кереrт, не съм грабил!

5. О Нехехеау, ти, който се намираш в Ра-сетау, не съм убивал!

6. О Рути, ти, който се намираш на небето, не съм лъгал с мерилото на везната!

7. О Ирти-ем-дес, ти, който се намираш в Летополе, не съм лицемерствал!“

И т.н.: „не съм лъгал“, „не съм се карал заради имущество“, „не съм извършвал нищо непристойно“, „не съм се гневил“... Цялата тази информация можеш да намериш и днес. Вземи и почети манускрипта на древноегипетската литература – „Книгата на мъртвите“ глава 125 и се запознай с това по-подробно... Така, че египтяните още от своето детство са учили наизуст тази „оправдателна реч“. Защото се смятало, че по време на задгробния съд човек трябвало да произнесе тези думи дословно, за да се оправдае, тогава

на едната чаша от везната се поставяла, както вече ви е известно, неговата Ах (волята и желанието на човека, от които изтичали делата и постъпките от изминалия живот), а на другата чаша – „кодексът на поведението“ така наречения „маат“ („перце от богиня Маат“, олицетворяваща световния ред). Смятало се, че ако везните са равни, на мъртвия се позволява да живее в задгробния свят. А ако равновесието се нарушавало не в полза на човека, тогава го очаквало небитието вместо живота в задгробното царство. Имайки предвид, че египтяните още от най-ранна детска възраст са се подготвяли, както в своите мисли, така и със своите делата към задгробния живот, – това нарушение за тях било най-страшното наказание. Така че, основите на високо нравственото поведение били залагани от родителите на децата още от най-ранно детство, и достойният египтянин се придържал към тях през целия си живот. Някои от нравствените основи били възприети и от простите юдеи, живеещи в тази държава. Така че, не е бил Моисей този, който дал тези заповеди на своя народ, а юдейският народ ги е открил за себе си от египетската култура още много преди Моисей! Между другото, юдейските жреци, гледайки как обикновените юдеи от душа възприемали тези нравствени житейски основи, впоследствие преписали много от египетските поучения, редактирайки ги посвоему и оповестявайки ги като учения на своите патриарси.

– Разбира се, – произнесе с усмивка Николай Андреевич, – какво не биха направили за подсилването на своя авторитет и своята популярност!

– За да не бъда голословен, мога да ви цитирам няколко примера. В египетския текст „Поученията на Аменемоп“ (която послужила на мнозина като първоизточник, основата, на който била съставена книгата „Притчи Соломонови“) пише следното: „Подай своите уши и слушай внимателно, това, което ще ти кажа, отвори сърцето си, за да вникнеш в казаното“. И ето ви „Притчи Соломонови“: „Приближи своето ухо, слушай внимателно моите слова и отвори сърцето си, за да ги разбереш“. Между другото, цар Соломон в свое-

то време придобил тази популярност, защото се оженил за египетската царица... По нататък, вече от „Поученията на Птахотеп“: „Не гради планове за утрешния ден, тъй като не знаеш какво те очаква“. О „отгласите“ на това поучение в същите тези „Притчи“ (27:1): „Не се хвали с утрешния ден; тъй като не знаеш какво ще ти донесе той“. И в „Притчи“ (9:9): „Дай наставление на мъдрия, и той ще стане още по-мъдър; научи праведния, и той ще преумножи знанието“. От „Поучението на Птахотеп“: „Ако всеки следващ род помни Моето слово, то той няма да залезе“. Библейският „Псалм“ (77:5-6): „ Той предал устава на Яков и поставил закона в Израел, който повелявал на нашите отци да го предават на своите деца, за да знае бъдещия род, а децата им на свой ред да го предадат на своите деца“. И така може да се изброява дълго.

Женя хъмна:

– Да, юдейските жреци са били царе на пре... – през това време Стас, погледна на Женя и осъдително поклати с глава, който на свой ред веднага реагира, – преписват... исках да кажа!

По-големите момчета заедно със Сенсей и Николай Андреевич се разсмяха.

– Да, това го умеят перфектно, – съгласи се с тях Сенсей. И когато смехът утихна, започна да разказва по-нататък: – Ако само преписваха, иди-дойди, а те на това отгоре добавели една камара изисквания от своя ум, изгодни, на първо място на жреческия клан, за да поддържат в своя народ постоянно робска вина. Погледнете „законите“, които уж Моисей донесъл (и дори някои се опитват да убедят всички, че той самият ги е писал). Там успоредно с основните „десет заповеди“ са дадени и множество забрани и изисквания (някои стигащи до абсурди), регулиращи поведението на бедния нещастен юдей, от които жреците изисквали да изпълнява всичко това дословно, тъй като според тях, така трябвало да бъде, така „искал Бог“.

– Е, правилно, – кимна Николай Андреевич, както се казва, последната инстанция е най-убедителният довод за

вярващия.

– Съвършено вярно. Що се касае за тези хора, за чийто глава жреците поставили Моисей... Отбележете си това обстоятелство, еврейските жреци винаги са се опитвали да поставят такъв лидер за своя народ, който впоследствие можели да управляват като марионетка, от една страна, а от друга да бъде явна мишена ако народът случайно се разбунтува. А самите жреци, които държали реалната власт, винаги оставали ни лук яли, ни лук мирисали.

Та така, в течение на една година жреците събирали юдейския народ, който жадувал за „по-добър живот“ в тази местност. За точно и коректно изпълнение намеренията на Архонтите, Аарон прикрепил към Моисей изкусния и безпощаден военачалник Иисус Навин, който събирал отряди от млади и яки мъже, избирани от тези юдейски семейства, видите ли, за защита от евентуални нападения от страна на другите народи по време на похода към „обетованата земя“. Всъщност, този военачалник обучавал своите „войници“ на маневри, свързани с воденето на завоевателна война. Освен това, преди да започне самият поход жреците, мотивирайки се с нуждите за религиозни цели, отнели чрез измама златото на всички юдейски семейства. Жреците знаели, че водят тези юдеи на чиста смърт, а на мъртвия златото не му е нужно.

– Ама че фашисти! – не издържа Стас.

– И с чии методи според теб са се ползвали фашистите, – отбеляза Сенсей. – Между другото, за това по-късно.

Николай Андреевич, размишлявайки в слух, произнесе:

– Излиза, че цялата тази история със златния телец не е чак такава измислица, и „молбата“ на Аарон доказва това: „Махнете от ушите на вашите жени и дъщери златните обеци и ми ги донесете“?

– Златният телец – това е само символичен елемент в цялата история. Между другото, тези, които командвали „парада“ били – юдейските жреци от вавилонския клан, а един от символите на град Вавилон бил „златният телец“.

– Това означава, че Моисей не е бил четиридесет дни и

нощи на върха на планината?

– Разбира се, че не е бил. Просто, описвайки тези събития, жреците са се опитали да покажат по този начин, отново заимствайки от египетската култура, „високодуховния“ образ на Моисей като „юдейски пророк“, основател и наставник на еврейската религия, политически вожд. Та нали според същите тези египетски понятия четиридесет дена и нощи – бил срокът, в течение, на който високодуховните хора отивали било то в пустинята, било то в планините на уединение и са се занимавали с духовни практики и самоусъвършенстване.

Отново, не е имало и никакви четиридесет години, в течение, на които Моисей видите ли водил своя народ в пустинята. Всичко е било много по-просто. Когато „групата“ на Аарон, състояща се основно от юдеи, била готова, тя била дислоцирана отвъд Червено море на Синайския полуостров, където се съединила с другата група, състояща се от хора от различни племена, която събрал и подготвил Иофор. Всички тези хора, оглавявани от Моисей и съпровождани от жреците и военачалниците се насочили в конкретно посоченото от Архонтите място – „ханаанските земи“. Естествено, маршрутът бил известен само на жреците и военноначалниците.

– Перфектно измислено, – произнесе Володя. – И какво се получава, събрали военизирана сила, която не принадлежала към никоя държава. Но с нейна помощ можело да бъдат извършвани провокации, да се разпалват военни конфликти и съответно да се извършват политически рокади в набелязаните региони?!

– Точно така.

– „Мъдреци“ та дрънкат!

– И така, изминавайки не малко разстояние, сред обикновения народ тръгнал слух, за това къде реално ги водели. В действителност идеята, с която били водени била конфронтацията с народа, който живеел по тези места, при това богато и в силно укрепени градове. Естествено хората започнали да се възмущават и да въстават срещу техния формален лидер Моисей, проклинайки деня, когато напус-

нали своите домове. Жреците, както било прието, започнали да сплашват, че ако не бъде изпълнена „Божията воля“, то всички, които „роптаели“ ще загинат в пустинната местност, която преминавали... Сега ще ви разкрия един много значим момент, чието описание дори влязло в Библията (16 та глава на „Числата“)... В защита на целия юдейски народ излезли Корей, Дафин и Авирон (които били подкрепени от знатни мъже), обвинявайки във всички свои беди Моисей и Аарон, че ги извели от египетските земи и ги завели в пустинята, обричайки по този начин всички тях на мъчения и смърт, на това отгоре им заповядвали да продължават... Те се отказали да вярват и да слушат тези свои „пастири“, упреквайки ги: ***„Вие не сте нито цялото общество, нито целия свят, тъй като сред тях е Господ. Защо се поставяте по-високо от народа Господен?“*** Между другото, вярата, че във всеки човек се намирал Бог, юдеите почерпили отново от Египет. Това убеждение битувало сред египтяните още от времето на Имхотеп. Но за това ще ви разкажа по-късно. И цялата тази история завършила с въстание на обикновения народ и избиване на въстаналите. При това показно, пред очите на цялата „тълпа“, за да може всички да треперят пред „могъществото“ на своите ръководители. В този ден войниците на военноначалниците, които на свой ред се подчинявали на жреците, жестоко избили не само „стихийните лидери“ на народа заедно с техните семейства (без да жалят ни деца ни жени, ни старци), но и почти петнадесет хиляди души, които ги поддържали. И кой ще тръгне да разкрива тази жестока истина? Много по-изгодно е да се напише, че тези хора били „наказани от самия Господ“. ***Та нали е една от най-ефективните Архонтски тактики била – хората да се държат в подчинение с помощта на страха. Според техните принципи „угоден е само този роб, който се страхува повече от господаря, отколкото от смъртта“.*** Отбележете си и това, с този принцип ще се сблъскате още не един път в този свят.

След всички тези показни убийства, жреците заедно с

военноначалниците повели всички останали хора по уречения от Архонтите маршрут към така наречения „златен кръстопът“ на търговските пътища, водейки завоевателни войни (под ръководството на Иисус Навин). При това, колкото повече се реализирал плана на Архонтите, толкова повече качествата на Моисей като водач били принизявани и още в края на неговия живот били сведени до нула, назначавайки „пред очите на всички израилтяни“ за негов „приемник“ Иисус Навин. Животът на Моисей завършил доста прискърбно. По пътя към ханаанската земя той се разболял и бил оставен в колибата на беден пастир, където впоследствие и умрял. Неговата история завършила безславно, изхвърлен и забравен от жреците поради своята негодност.

Така че, всички тези войни не са се случили просто така. Заради Архонтските амбиции пострадали много обикновени мирни хора, както от едната страна, така и от другата, тоест всички хора, на които тази война била натресена насилствено. Излъганите обикновени хора, които жреците „хранели“ със своите лозунги и призиви за „свобода и подобър живот“, вместо обещаното, получили смърт. Заради властолюбивите фантазии на една жалка шепа политици умирали хиляди.

Ще добавя още няколко думи за това, как юдейските жреци управлявали своя народ в последвалите векове. Характерен пример за това бил Саул. Неговото име в превод от еврейски означава „измолен“. Той бил смятан за първия цар на израило-юдейското царство (в края на XI век преди н.е.). В старозаветните текстове той бил описан като цар, поставен на този пост по Божията воля и впоследствие станал за него „неугоден“. Преди царстването на Саул върховната власт се намирала в ръцете на съдиите. Освен това в мирно време всяка еврейска община живеела свой вътрешен живот. Но когато възниквала заплаха от война с други народи, върховната власт се връчвала на съдиите. На евреите често им се налагало да воюват с чуждите народи (особено със съседните), а тези войни били тайно провокирани от същите тези

„съдии“, за да се сдобият с още по-голяма власт. Най-много войни са се водили с филистимците (между другото, името „Палестина“ е образувано от древноеврейското „плиштим“, както евреите наричали по това време филистимците). И знаете ли какво лежало в основата на всички тези кръвопролития? Тайната договорка на шепа израелски „съдии“ с някои изключително богати филистимски жреци.

Николай Андреевич поклати осъдително глава.

– Това означава, че в кой да е военен конфликт трябва да се гледа в „корена“. Обикновените хора често съдят по външните обстоятелства довели до една или друга война, без да виждат истинските вътрешни причини.

– Да, и кой ще им ги разкрие тези причини? – проговори Володя. – Хвърлят те в месомелачката и на добър път! Уж си се борил за свободата на трудещия се народ, а след известно време се оказва, че си бил завоевател.

На което Сенсей отговори:

– Всичко зависи от самите хора. Външните обстоятелства произтичат от вътрешния свят на човека. Колкото повече човек се превръща в истински Човек, колкото повече контролира своите мисли и желания, толкова повече ще постига свобода за своята душа и по-малко ще се въвлича в тресавището на Архонтската политика, тъй като все повече ще разбира какво представлява истинската реалност на този свят. А колкото повече такива духовни хора има по света, толкова повече ще отслабва властта на Архонтите и толкова по-бързо човечеството ще достигне своето „златно хилядолетие“. Така че всичко добро започва от чистотата, на първо място, на своите собствени мисли!

– Това несъмнено е така, но ти самият току-що ни даде пример, как добросъвестните юдеи, които въстанали срещу жреците били унищожени, – възрази Николай Андреевич.

– Това се е случило, защото останалият народ се страхувал да подкрепи въстаналите, макар и да осъзнавали тяхната правота... Този страх бил внушен на народа още преди тези трагични събития. А всъщност зад него има само пустота, едно нищо... Кои са същите тези Архонти? Това са само

хора. Това е жалка шепа хора в сравнение с целия народ. И когато в хората изчезне илюзията за страха, натрапена им от Архонтските слуги, тогава ще осъзнаят, че той е бил подхранван от тяхната собствена фантазия и в неговата основа няма нищо.

Сенсей направи пауза и продължи:

– Да, ще завърша разказа за Саул... Последния „велик израелски съдия“ бил пророк Самуил. Когато остарял, сложил на своето място своите двама сина, а те, усещайки вкуса на властта, започнали да вземат „подкупи“ и да съдят както им отърва: който им даде повече, той бил прав. Тогава израелските старейшини помолили Самуил да отстрани своите синове от този пост и да постави над народа достойна личност, която ще бъде техен цар, както и при другите народи. И според старозаветното предание Самуил „помолил Бог за съвет“. И той му „отговорил“, направи така както иска народът – дай им цар, един вид още не един път ще си спомнят за отминалите времена и горко ще съжаляват за своята молба. На следващия ден при Самуил дошъл младият Саул, да поиска от него съвет, като от мъдрец, къде да намери своята изгубена магарица. На което Самуил отговорил: „Не се притеснявай за магарицата, тъй като вече е намерена“. Впоследствие той обявил Саул за цар на еврейския народ.

По-големите момчета се усмихнаха, а Стас с възмутено лице произнесе иронично:

– Какво искате? Мъдро му е отговорил. Какъвто въпросът, такъв и отговорът!

– И така нататък... Ако прочетете в Стария завет за следващите царе и всичко останало, то сами ще видите цялата история на борбата за власт в политиката и постоянното плашене на народа. Ще отбележа, че това са само земни дела, човешки, а еврейските жреци през цялата „своя история“ усилено са се опитвали да ги припишат на „своите богове“. За наплашените, тъмни хора, които взимат всички Архонтски думи за истина и живеят с навързаните от тях страхове и илюзии, всеки ред в тези талмуди се смята за свещен. А за тези, които виждат истината в тях... – Сенсей въз-

дъхна тежко и произнесе: – Бог е там, където е светлината.

Сенсей замълча, замисляйки се за нещо. Всички ние също мълчахме, кой с лице изобразяващо възхищение, кой с недоумение, а такива като Костик и Славик с пълно равнодушие. Очевидно в този момент всеки възприемаше думите на Сенсей посвоему, съгласно опита на своя изживян живот и степента на чистота на своите мисли. За мен, например това беше потресаващо откритие, тъй като бях добре запозната с текстовете на „Новия завет“ в Библията, особено там, където се разказва за Иисус Христос и Неговата Планинска проповед. А Стария завет четох избирателно, и да си призная честно, без да разбирам почти нищо, заради претовареността на текста с имена, неизвестни местности и названия. Но сега се улових на мисълта, че вярвам сляпо на „Стария завет“ и всичко написано в него, без да разбирам за какво се пише в него, смятайки, че едва ли не всяка написана дума е от Бога. Откъде имах такива „убеждения“, не зная. Очевидно благодарение на натиска, който ми бе оказан от цялата обща литература, прочетена до този момент. Излиза, че са ми навързвали това убеждение още преди да съм видяла тази книга и без да знам какво пише вътре?! Това за мен действително беше шокиращо откритие. Ама че работа! Ама че умела обработка на съзнанието! Колко важно е в този свят да бъдеш грамотен и съобразителен човек. Това откровение на Сенсей породи вътре в мен желанието сама да се докопам до истината, да проуча задълбочено историята, да сравня, проверя и съпоставя. И в края на краищата да разбера всичко, което се случва с погледа на истински човек, а не като магаре, на което се возят всички, превозват своя товар и нашепват в ушите му разкази за сладкия морков.

Николай Андреевич, изглежда размишлявайки над нещо свое произнесе в слух:

– Да, колко е важно все пак да се знае историята.

– Безусловно, – съгласи се Сенсей, – особено истинската история, а не тази, която се е писала от слугите на Архонтите.

– Да, ако погледнем в глобален мащаб... Източникът на

Рисунка на А.Нових „Свещта на Ариман“

две световни религии днес се явява религията на древните евреи – юдаизма. Милиарди вярващи разсъждават със стереотипите и категориите, които им е набила тази религия...

– Извини ме, че те прекъсвам, но бих искал да отбележа още един немаловажен факт, – каза Сенсей на Николай Андреевич. – Слугите на Архонтите често говорят за една или друга своя организация, подчертавайки нейната огромна маса от последователи. Защо го правят? За да повлияят психологически на дадения човек, един вид щом толкова много хора ги следват, то при тях е по-добре. И естествено се премълчават механизмите, как тези хора биват вербувани и „зомбирани“ и какви са истинските цели на тази организация. Но що се касае за всичките тези милиарди вярващи, то голяма част от тях приемат една или друга световна религия, защото търсят Бога, търсят пътища за своето духовно усъвършенстване. И такива зрънца, като запазилите се при шумерите, древните египтяни и много други народи, попаднали и в Библията, тъкмо това е което привлича хората. Благодарение на тези зрънца, човек се придържа към една или друга световна религия. Но това изобщо не означава, че той изцяло принадлежи към върхушката на тази религия. У човека, вървящ към Бога, в процеса на познанието изникват множество въпроси към неговите „пастири“, на които те или не могат да отговорят, или не искат, поради воденета от тях една или друга политика в дадената религиозна организация. Това, че слугите на Архонтите обявяват как зад тях стоят милиарди привърженици, все още не означава, че тези милиарди са същите като тях.

– М-да, аз също неведнъж съм разсъждавал по тези въпроси, сблъсквайки се с различни хора и техния мироглед, – призна Николай Андреевич и след малка пауза добави:

– Какво исках да кажа... След твоя разказ, най-накрая разбрах кое толкова силно ме привлича в Библията! Това са тъкмо тези места, свързани с древноегипетските възрения!

– Има си хас, тези зърна и до ден-днешен раждат здрави класове и макар реколтата да е скромна, но за това пък е качествена! – с гордост произнесе Сенсей.

– Хъм, и откъде в тази робовладелска държава са се взели такива духовни зърна? – озадачено сви рамене Костик.

– В началото Древен Египет не е бил робовладелческа страна, както се опитват да представят на историците слугите на Архонтите, – отбеляза Сенсей. – Вече съм ви разказвал за това, ще ви разкажа още веднъж. Това е било общество, което достигнало значителен духовен ръст. Дори в последвалите векове Архонтите доста сериозно работели, за да разрушат духовната структура на тази страна, в древната литература, както и в съзнанието на хората още била жива паметта за поученията на древните, оставени в преданията и легендите.

– Древноегипетска литература? – с удивление произнесе Руслан. – И каква е била тази литература, след като са имали само папируси?

– Под „литература“ нямах предвид хартиения носител, с усмивка произнесе Сенсей.

– Имах предвид този широк пласт в дълбоко човечната култура и високохудожествените ценности, който бил запечатан по времето на Древен Египет върху камъните, папирусите и в сърцата на хората.

И след като помълча малко, Сенсей попита Николай Андреевич с лека ирония.

– Между другото, знаеш ли от кой източник растат корените на Кабала?

– Кабала?! – попита той. – Тази тайна Израелска доктрина и ключовете към масонската езотерика и розенкройцерство? Не.

– И откъде? – попита Володя. – да си призная честно, зная само, че Кабала – е някакво еврейско учение, което претендира, че притежава тайни знания, което в последно време набира популярност.

– Този сапунен мехур още дълго време ще се надува и ще се афишира по цял свят, тъй като един вид, съдържал велика тайна и могъща сила, – с усмивка произнесе Сенсей. – Независимо че отвътре е пуст, та пуст. Кабала в превод от древноеврейски „qabbālah“ буквално означава „предание“.

– Предание?! – полушеговито произнесе Виктор. – А аз си мислех, че кабала – е „дълг, крайно тежка икономическа зависимост“, както са ни учили в университета.

– Не, това е кабалá. Въпреки, че ако вземем тайните цели и задачи на тези, които оглавяват движението по разпространение учението Кабала, може да се каже, че е нещо подобно.

А думата „кабала“ е образувана от турската дума kabala, която на свой ред произлязла от арабската дума „qabāla“...

Сенсей си пое въздух, за да каже още нещо, но тутакси се отказа.

– Е, нали казвам кабала – тя и в Африка си остава кабала! – весело проговори Виктор, също, както и Сенсей, улавяйки смисъла на близките по звучене думи.

Сенсей се разсмя заедно с колектива и произнесе:

– М-да, случват се такива „съвпадения“! Та така, това действително някога е било предание, но не древноеврейско, а древноегипетско. И било основано на още по-древно египетско учение „Ка-Ба-Ах“, разкриващо източниците на сила и пътищата с помощта, на които можело да се излезе, говорейки на наш език, от кръга на прераждания на душата. И Ка, Ба, Ах, тоест астралното тяло, душата и духа-воля – били трите главни съставни части на това учение, където върха на триъгълника се считала душата Ба. В него се разглеждали само пътищата за духовно израстване, и не е имало и думичка за влияние върху този материален свят. Това учение, както всичко гениално е било простичко и достъпно за всички желаещи да вървят по духовния път.

И ето че описанието на това древно учение попаднало пред очите на някои „особено надарени“ еврейски жреци. Не стига, че го преработили по свой маниер, на това отгоре, отчитайки техните користолюбиви особености на властолюбиви натури, криещи „тайния смисъл от своите ближни братя“, успели да загубят тези знания сред поколенията. – Сенсей направи купчинка с пясък и посочи нейния връх. – И ако тези еврейски жреци знаели поне някаква малка част от това предание, то на тези, – той посочи основата на куп-

чинката, – се паднали жалки трохи от философията на тези знания. На днешен ден именно тази философия с египетски корени привлича хората да изучават Кабала. А за запълването на празните полета и пустотата, и за да не успее никой да се сети за какво иде реч, включили така любимата на еврейските жреци математика, при това оплетена с еврейския език. В резултат на всичко това в IV в. от н.е., отново изхождайки от целите и задачите на еврейската жреческа върхушка, се появила книгата: Сефер Иецира“ („Книгата на творението“), където успоредно с твърденията, че основата на всички неща е Бог, се разказва, че мирозданието се крепи на 10 цифри и 22 букви... от еврейската азбука (което в своя сбор представлява 32 елемента от мирозданието).

По-големите момчета в този момент не издържаха и се разсмяха. А Володя добави:

– Точно каквото се очаква!

Но Сенсей, без да обръща внимание на техния смях, продължи да разказва по-нататък.

– В еврейското учение се подчертавало, че именно буквите на древноеврейската азбука са свързани с творящата сила на Вселената, където всяка буква според своята позиция означавала определено число, по форма – йероглиф със скрит смисъл, а в съотношението си една с друга – цял математически символ. Посредством комбинирането на буквите и съставянето от тях на думи, един вид можело да се влияе на света, да се разкриват нови закони на развитието, да се предвиждат бъдещите събития и т.н. Утвърждавало се, че владеейки този „ключ“, „просветеният“ можел да извлече от текста на Тората тайно, скрито от другите Знание. Като цяло, това е същата тази игра на избраници и притежатели на тайните знания.

– А Тора това е... това... – не можеше да се сети Славик.

– Тора – това е древноеврейското наименование на Петокнижие Мойсеево, тоест първите пет книги на Стария завет: Битие, Изход, Левит, Числа, Второзаконие. Но ще отбележа, че в тесни кръгове Петокнижие Мойсеево се именува като Шестокнижие Мойсеево, а за всички останали желаещи да

вникнат в смисъла на този въпрос се излага официалната „историческа версия“, че Петокнижие Мойсеево се е комплектувало в продължение на 500 години едновременно с текста на шестата книга от Стария завет за – Иисус Навин, вече добре известния ви военноначалник. Петокнижието – е за народа, а за тесния кръг от избраници, чиито предци от древни времена управляват юдейския народ, това е „свещено Шестокнижие“ (запомнете всичко това, за да го съпоставите със следващата информация). Решението какво да се показва на обикновения народ еврейските жреци взели на своето тайно събрание във Вавилон през 440 г. преди н.е.

Между другото един от изпълнителите на важните решения на жреците от това събрание бил Ездра, чиято книга също влязла в Стария завет. В неговите задължения влизала редакцията, систематизирането и обединението на законите в един единен уставен свод, който бил предназначен за еврейския народ.

Неговият най-близък съратник Неемия, чиято книга също влязла в Библията, бил изключително агресивен юдейски политик, изявен шовинист, който се отличавал със своята нетърпимост, граничеща с ненавист, към всички останали народи. През това време персийския цар Артаксеркс (Артахшассе I) го назначил за наместник на Юдеите. Под негово ръководство, не без помощта на пропагандата на Ездра, бил възстановен Йерусалимския храм. Благодарение дейността на тези двама съратници, въплъщаващи плановете на юдейската жреческа върхушка, било организирано широко народно събрание, където Ездра огласил предназначения за народа „Закон“ – Петокнижието със съответната му обработка. Всички били информирани за правилата на жреците и разпуснати мирно и кротко по домовете.

– Отново политически игрички, – отбеляза Николай Андреевич.

– За съжаление, – кимна Сенсей. – ***Един от принципите на Архонтите, който често използват в своята дейност, – е създаването на различни религиозни организации с цел формирането на лесно управля-***

емо общество, подчинено на Архонтите.

И след кратка пауза, започна да разказва по-нататък.

– Да, за кабалистите. Тяхната втора по почит книга след „Сефер Иецира“ („Книгата на творението“) – е „Зогар“ – („Книгата на сиянието“), написана в края на XIII в. от н.е. от автора, произхождащ от еврейската диаспора, намираща се в Испания. Отбележете си тази дата – ***края на XIII век***, после ще я съпоставите и ще разберете някои неща. Та така, в книгата „Зогар“ съкровеното неизчерпаемо Божество се разглежда като Енсоф (Безкрайно), а света на всички неща – като еманация, изблик на божествените сили. Там се разказва за десетте сефироти – опосредстващи съзидателните сили на божеството, благодарение, на които, то се разкрива в своето познание. И естествено бива интерпретирано посвоему относно преселението на душите.

– Чакай малко, нещо не мога да разбера, какви са били там остатъците от древноегипетски знания? Дай ни поне два примера, – помоли Виктор.

– Ама разбира се. Вземете например идеята на кабалистите за съкровеното непроизносимо име на Божеството, която била взета от Библията. А тази идея попаднала в библията благодарение усърдието на юдейските жреци, чисто и просто, преправяйки посвоему понятието за тайното Божие име, взето от древноегипетските предания. В Древен Египет се е смятало, че истинското име на човека (личното име на човека наричали „Ран“) се явявало ключа към разкриването на неговата индивидуалност (дори мъртвия, според техните поверия, не трябвало да забравя своето име след смъртта на тялото), а истинското име на Бога – било ключа към разкриването на огромни тайни сили, даващи неограничена власт. И съответно знаейки истинското име на човека, можело да се оказва благо или негативно влияние върху него. Тъкмо затова присъствало убеждението, че за безопасност истинското име, било то на човека или Бога, трябва да се пази в дълбока тайна.

Тези понятия залегнали в множество легенди и предания. Например известното ни днес предание за Изида и бог

Ра. Съгласно което, бог Ра бил ухапан от змия и за да се излекува се принудил да разкрие своето истинско име на богиня Изида. И благодарение на това тайно име Изида получила власт над царя на боговете.

– Любопитно, – произнесе Николай Андреевич, – щом в Древен Египет на това са отдавали толкова голямо значение, то може да се предположи, че цялата тази информация не почива на празно място.

– Безусловно, – произнесе Сенсей.

– И какви са знанията, които лежат в нейната основа?

– Що се касае истинското име на човека... Изначално се считало, че в момента на поява на душата в материалния свят Бог й давал име, което тя пазела в тайна по време на всички си реинкарнации. Благодарение на това име, Бог общувал с душата, и когато съзрявала, Той я извиквал при себе си. Ако някой, по какъвто и да било начин, разбирал за истинското име на душата на човека, то използвайки го, можел да му влияе. Но като правило, тези знания са достъпни само за Бодхисатвите или високодуховните хора, които завършват своя цикъл на реинкарнации. Случвало се е името давано на човека при неговото раждане да съвпадне с истинското му име, а самият човек дори и не подозирал за това. Подобни „съвпадения“ изобщо не са случайни, а имат своя особен замисъл.

За съжаление, всички тези знания на днешен ден се отнасят към „фантастиката“. Макар и техни отгласи, като разбиране за присъствието в себе си на първия елемент или някаква вътрешна дълбочинна същност да присъстват сред много народи. Например, нека вземем същото това индоевропейско име – n-men – тоест „в“, „вътре“. Или руското диалектно название вóймя – „име“. При индийците, в брахманичната концепция съществува убеждението, че истинското име на човека характеризира природата на неговия носител, тоест тъждеството на „името и формата“ – nāmarūpa (между другото, нейният ведически прототип се явява nāman:dhāman – „име и форма“). В много от културно-историческите традиции присъства следното разбиране

– отгатване на вътрешната същност на новороденото в момента, в който се кръщава. Например при зулусите съществува поверие, че ако новороденото много плачело, то името му не било избрано правилно. При Финно-угрите битува представата, че ако е избрано неподходящо име на човека, това ще доведе до множество усложнения в неговия живот. Но всичко това са само отгласи.

В дълбоката древност знаещият човек, за да не безпокои собственото си име, си е избирал „прозвище“, олицетворяващо външните черти на неговия характер, или пък някаква разновидност на почитаното от него божество, за да „получи неговата защита“. Но с времето знанията били изгубени и останало само обикновеното човешко подражание на традициите от предците. Тъкмо затова, когато някои хора с хипертрофирала мания за величие се опитват да „влияят“ на другите, плашейки ги, че притежават магически „знания“, свързани с истинското име, то това предизвиква само смях, тъй като днешните имена не са нищо повече от тази същата „трансформация“. Вземете например древноруското име Святогор, или немското Siegfried – това не е нищо друго като „победа + защита“. Или пък съвременните имена, такива като Андрей, Иван, Мария, Ксеня и т.н. – това са имена на християнски светци, които на свой ред, са взети от различните качества на „божия човек“. Така, че загубата на истинските знания довела до истинска „параноя“ във връзка със спекулациите и манипулациите с обикновените имена и заблудата, че по този начин може да се влияе на човека. Нещата стигали до такъв абсурд, че в същия този Египет, но вече много по-късно, били разпалвани цели жречески войни, в които различни древни паметници били завземани с баналното намерение, имената на истинските строители да бъдат заменени с тези на жреците. Например у древните веди имат следните редове: „Докато живее името, неговият носител е безсмъртен“. В Китай например се забранявало да бъде произнасяно императорското име, за да не може никой да му навреди. А пък в древността същите тези евреи сменяли своите имена и по най-малкия повод, за да не могат

„злите духове да научат истинското им име“.

– Много правилно, с присмех произнесе Женя, – за да не ги намерят тези, от които заели пари.

Всички искрено се разсмяха.

– Направо в целта! – кимна Николай Андреевич.

И когато колектива се успокои, Сенсей продължи:

– Така че всичко това са дела човешки. – Помълча малко и добави: – Има такава старинна индийска мъдрост, записана в „Упанишадите“, във връзка с множеството човешки имена по време на реинкарнациите: „Както реките текът и се изливат в морето, губейки своето име и образ, така и знаещият, освобождавайки се от своите име и форма се въздига при божествения Пуруше“...

– Пуруше? Това да не е свързано с първочовека? – попита Николай Андреевич.

– Да, – Отговори Сенсей и поясни за всички. – Пуруша в древноиндийската митология бил наричан първочовекът, от който възникнали всички космически елементи, вселенската душа... А във връзка с тайното Божие име... Трябва да отбележа, че у много древни народи, които по-късно евреите нарекли „езичници“, битувала представата за нищожната вероятност дори и „смъртният“ (тоест обикновеният човек) да получи власт, подобна на боговете. И това било свързано със знанието на тайната Дума, под която се скривало тайното име на Бога. Добре е да се каже, че подобни представи, макар и плътно обвити с митология и мистика, не са далече от истината и символизират принципа на това, което днес наричат Граала. По-късно ще ви разкажа за това много по-подробно.

– Да, ще е много интересно да чуем за него, – с нетърпение произнесе Николай Андреевич.

– Всичко с времето си, – добродушно произнесе Сенсей. – Но нека се върнем към книгата „Зогар“, към тези сведения, които били заимствани... Вземете например десетте сефироти, които кабалистите величаят като Божии атрибути, „лъчите, носещи Неговата творческа енергия“, които според тях не се възприемали на чувствено равнище а на умствено.

Имената на сефиротите са следните: Върховно Могъщество, Мъдрост, Разум, Милост (или Доброта), Правосъдие (или Справедливост), Красота, Победа, Вечност, Производителност и Действителност (Царство). Сега нека разберем откъде е заимствано всичко това. От представите на древните египтяни за Ка и неговата връзка с боговете. Сред древните египтяни например се считало, че за детето се грижат магически сили пазители – това са мъжките божества, обозначавани със символа Ка (знака на вдигнатите нагоре ръце) и женските божества, които се наричат Хемсут („детегледачки“), носещи на своите глави знака стрела. Като правило били седем двойки (а седем това е свещено число за древните египтяни). Всички те са представени с 14 имена: Сила, Власт, Процъфтяване, Храна, Почит, Вечност, Сияние, Блясък, Слава, Магия (Хека), Изречение (Съзидателна Воля), Зрение, Слух, Съзнание. 14 Кау и 7 Ба били приписвани и на висшия бог. Сега си направете извода сами.

Нека например да вземем тълкуването на кабалисите за душата. Те повтарят това, което отдавна е било известно на източните народи, че човешкият вътрешен свят е микрокосмос, аналогичен на макрокосмоса. В средата на микрокосмоса се намира безсмъртната божествена субстанция, обградена с външни обвивки, които не притежават: „нешама“ (дух), и която съответства на древноегипетското Ах, за което вече знаете; „руах“ – това е същата тази древноегипетска Ба – душата. Само че в „руах“ при кабалистите влиза и разбирането за човешката личност и местообитанието на неговата воля. Меко казано оплели в едно кълбо понятията Ах и Ба. Третата обвивка според тях – е „нефеш“, тоест тялото, което съответства на древноегипетското Хат. При което твърдели, че всяка обвивка е троична. Например „нефеш“ включва в себе си не само телесната обвивка, но и неговата безсмъртна част...

– Не е ли това Ху? – лукаво произнесе Женя.

Сенсей само се усмихна и продължи своя разказ:

– ... също така и „духът на костите“ – нетленният образ на човешкото тяло, съхраняващ неговата форма за предсто-

ящото възкресение. Тоест „духът на костите“, това е еквивалент на древноегипетското Ка, или по нашему „астралният двойник“. И в това извъртяно, извратено кабалистично разбиране за троичността отлично прозират древноегипетските знания и вярвания.

Древните египтяни не просто разделяли човека на пет елемента, но и посочвали основните троични взаимовръзки между тези елементи. Например, основната, вече известната ви триада Ка-Ба-Ах – указваща, че душата е тясно свързана с астралния двойник на човека и неговия дух-воля. Или пък триадата Ка-Ху-Хат, където Животинското начало (Ху) е тясно свързано с астралния човешки двойник (Ка) и физическото тяло (Хат). И тази троичност не просто се представяла, но и стояла в основата на цели учения свързани с работата на дадените структури, техните ефекти и резултати. Също така били представяни специфични троичности при достигането на определено ниво в духовното самоусъвършенстване, например като Сах-Ба-Шу, за който ще ви разкажа малко по-късно. Тези знания не изникнали просто така от нищото, както при кабалистите, които не само, че крали от чуждите плодове, но и ги пасирали заедно със своите собствени умозаключения до продукт, донесъл на голяма част от човечеството „растройство“. Та нали древните египтяни взимали всички тези знания от чистия източник, където всичко било просто и ясно. Взимаш и ползваш! А те, не, всичко трябва да бъде извъртяно посвоему, да се изопачи и усложни до неузнаваемост, да се промени и приравни към своите цели. Да... най-смешното е, че в това кабалистично „учение“ явно прозират древноегипетските корени, които не ще скриеш от очите на знаещия читател. Те започнали да популяризират легендата, че видите ли тези древни кабалистични знания тръгнали от Адам към Ной, после към Авраам – „Божия приятел“, че били притежавани от Моисей, който посветил в това учение седемдесет старейшини, а те на свой ред тайно, от уста на уста ги предали на своите „избраници“.

– Направо както в египетската легенда за Сет и седемде-

сет и двамата заговорници – отбеляза Володя.

– Авраам, „Божия приятел“? – на свой ред се удиви Женя. Това означава, че Авраам – му е приятел, а останалите – са роби? Добре са го уредили.

– Е, как иначе, по волята на „евреите“, тоест жреците, – произнесе Сенсей. – Та така, започнали да съчиняват как благодарение на Авраам тези знания попаднали в Египет, където изтекла част от информацията за това „мистично учение“ и, видите ли, така египтяните разбрали „що е то Кабала“, а източните народи били упрекнати, че „заимствали елементи от Кабала в своите философски системи“.

– Хм, не си поплюват момчетата, – отново изкоментира Женя. – Отпънтили знанията от източните народи, а после твърдят, че крадат от тях.

– Точно така, – потвърди Сенсей. – Това е един от принципите: първо крадеш от някого дадени знания, обявяваш ги за своя собственост, при това твърдейки, че сам си ги „измислил“, започвайки от идеите и завършвайки с целия проект. Какво само не са напъхали в тази кабалистика, пълно е с източни символи с променен до неузнаваемост смисъл! Например, какво ви напомня този знак? – Сенсей взе една клечка и нарисува върху пясъка триъгълник, в триъгълника – кръг, а в кръга други три малки кръгчета, където върху две от кръгчетата се намира трето, а трите заедно образуват равностранен триъгълник с върха нагоре. От трите кръга спусна надолу три малки черти и ги съедини с една перпендикулярна линия. – Някакви предложения?

Николай Андреевич, гледайки към знака, проговори:

– Какви ти предложения? Три кръга вписани в един кръг – та това е знака на Шамбала, който е много известен на Изток. Само че без този допълнителен елемент във формата на буква Ш.

– Какви ги говориш, какъв ти изток?! – със смях произнесе Сенсей. – За кабалистите това е велик знак, символ на „Еврейската триада“ или така наречената „съзидателна триада“, където буквата „шин“ означава троичността на първите три Сефироти: горният кръг означава – Кетер,

Бяла Глава, Корона, а останалите – Хокма (Отец) и Бина (Майка).

– М-да, – Женя се разсмя заедно с останалите. – Не зная чия Мъдра глава е съчинила всичко това, но се е получил невъобразим буламач!

– И не е само това! Например символът Енсоф (който за кабалистите се явява понятие за „вечното състояние на Битието“, „безкрайното“, „най-древното от всички древни“, „пораждащото от себе си всички неща“ и т.н.) се изобразява като затворено око.

– Затворено око? – удиви се Стас.

– Чакайте малко, та нали отвореното око е символ на Бога, – произнесе Виктор.

– Да, всичко си е точно така, – потвърди Жеката. – А затвореното око означава, че Бог спи, а Архонтите действат!

– Ясно, – кимна Николай Андреевич. – където и да стъпиш, попадаш на Архонтска мина.

– Ами да, колко хилядолетия са ги залагали, – със съжаление произнесе Сенсей. – И така, в книгата „Зогар“ в един алегоричен стил се тълкува Библията, на това отгоре там са вмъкнати и елементи от неоплатонизма и гностицизма. И цялата тази амалгама е покрита с такива теоретични примамливи и пъстри призиви за очистване и въздигане на душата и такива велики очаквания в настъпването на времената на идеалния свят за „еврейския“ народ, свят, който дори и Бог не е може да сътвори, чак свят да ти се завие.

– Ама че изхвърляне! – с усмивка произнесе Виктор.

– А практически самата Кабала се държи на вярата в това, че с помощта на специални кабалистични ритуали, „молитви“ и вътрешни волеви актове, човек може да се намесва активно в „божествено космическия процес“ и с помощта на тези „знания за тайната сила“ да влияе на всички и всичко в цялата Вселена.

– Егати ариманщината! – възкликна Володя.

А Руслан тъкмо обратно, заинтригуван от разказа на Сенсей, чак свирна и произнесе с възхита:

– Нима действително притежават такава мощ и тайни

знания?!

На което по-големите в групата се разсмяха от тази типично детска наивност. Сенсей сложи на върха на пясъчната купчинка малко перце и посочвайки я произнесе:

– Ако съберем абсолютно всички кабалисти по света, то тяхната прехвалена „мощ и знание“ няма да може дори да духне това перце от купчинката.

По-големите момчета спряха да се смеят и с интерес погледнаха на белоснежното пухесто перце, лежащо на върха на камарката.

– Нима?! – заинтригувано произнесе Женя и приближавайки се малко по-близо издуха перцето. То моментално излетя. А Женя самодоволно произнесе. – Ехе, оказва се, че съм много по-силен от всички кабелисти взети заедно!

– Самият ти си кабелист! – леко го плесна по тила Стас. – Въобще, недей да пречиш на хората да слушат.

Нашата група отново се разсмя весело.

– Такива ти работи, – продължи Сенсей. – Пустотата си остава пустота!

– М-да, – произнесе Николай Андреевич, очевидно размишлявайки над чутото. Буря в чаша вода. – И след като помълча малко, попита: – И какво представлявала при древните египтяни троичността „Сах-Ба-Шу“?

– О, това е много любопитен момент, – произнесе Сенсей. – „Шу“ – е древноегипетски термин, с който са обозначавали човешката „сянка“, всъщност това е едно от проявленията на Ка. А със „Сах“...Нека го кажем така, думата „Сах“ при древните египтяни имало няколко значения. „Сах“ означавало „просветление“. С тази дума било наречено съзвездието Орион, което било смятано за царя на съзвездията. Между другото, много често Озирис бил наричан и Орион, а неговата съпруга Изида – Сотис (Звездата в съзвездие Сириус, най-близката до Земята). „Сах“ означавало и особеното състояние на човека постигнал „просветление“. След това, така били наричани „блажените предци“, „знатните хора от древността“. А по-късно със „Сах“ били наричани знатните дворцови хора, които имали правомощието да но-

сят печатите. А когато знанията били толкова дълбоко заровени под множеството религиозни пластове, че част от тях се изгубили, „Сах“ се превърнало в покровител на мъртвите, в термин обозначаващ тялото на мумията на погребания в съответствие с ритуала на „просветлението“. Но дори след всички тези метаморфози в религията продължавали да свързват този термин с представите от древните времена, конкретно – с понятието за „просветлението“; с достойнството и качеството на божествения порядък, с който дарят в небесното царство; а също така с най-висшата власт и „божественост“.

Виждате ли каква дълга верига от трансформации се получи? А в началото всичко било много простичко. „Сах“ – първоначално се обяснявало на древните египтяни като животворна енергия. С помощта на състоянието „Сах-Ба-Шу“, както го наричали древните египтяни, или казано с наши думи, с помощта на особена духовна практика, се постигало състоянието на „висше просветление“. Огромна роля в тази дейност играели пирамидалните конструкции, които били едно от условията за изпълнението на дадената практика, с която се постигало „просветление“. В началото това били каменни съоръжения или хълмове с пирамидална форма Между другото, впоследствие това също била една от причините за почитането на свещения камък с пирамидална форма – „Бен-бен“ сред древните египтяни.

Тази духовна практика не била ограничена само в пределите на Древен Египет. Много от изкуствените пирамиди разкопани от хората, както и много от все още „не разконсервираните“ далеч не са хаотични постройки. Независимо, че са се строили в различни епохи, тяхното местонахождение се намирало на строго определени географски координати и със строга ориентация към определени звезди по време на самото строителство. В глобален мащаб това е своеобразна карта. Хората, инициирали строителството на тези пирамиди, били личности, притежаващи сериозни знания. Един от тях бил и Имхотеп. Той получил тази информация за глобалния архитектурен проект в световен мащаб (който бил

разработен много преди самия Имхотеп) от Съкровеника в края на многогодишното си обучение при него, както и заедно с много други знания.

И така, нека се върнем към самото начало на нашия разказ за Имхотеп, тази действително значима човешка Личност. Още в самото си детство той се откроявал с чистотата на своите нравствени качества и искрени духовни подбуди, които му били заложени от неговите родители. Тъкмо за това Съкровеникът го взел за ученик. Имхотеп възприемал знанията, дадени му от Съкровеника с голяма лекота, за разлика от съвременния човек, който вярва в насадените му от Архонтите преимущества на материалното битие.

Но да се сдобиеш със знанията, това е само половината от делото. Много по-важно е да успееш да ги приложиш достойно! Както се казва, теорията без практиката е мъртва. С какво като Личност Имхотеп бил толкова изключителен? Това, че не само отговорно се отнесъл към дадените знания и ги използвал за развитието на своята душа, но и направил много полезни неща за хората. При това толкова добре се постарал, че всичко, което успял да направи в своя живот, благодарение знанията на Съкровеника от Шамбала, послужило не само на потомците на египтяните, но и народите от Азия, Африка и Европа в тяхното духовно развитие. ***Неслучайно Архонтиите толкова се страхуват от дейността на духовно силната и свободна Личност, тъй като знаят по какъв непредсказуем начин може да повлияе на съзнанието на цели народи.***

Сенсей направи кратка пауза, за да пийне малко минерална вода, а Андрей, възползвайки се от момента, започна да го разпитва:

– Сенсей, ти спомена за проект от световен мащаб свързан с пирамидите и как бил разработен дълго преди появата на Имхотеп. Кой го е разработвал? Разбираемо е, че източът е люлката на цивилизацията. Но ако вярваме на учените, то във времената преди Имхоптеп не е имало цивилизации, а различни племена от ловци и събирачи, тоест общество от

най-примитивен тип.

– Относно новата люлка на цивилизацията си прав. Действително е било така. Но в тези времена Земята е била посещавана от такива цивилизации, които никак, ама никак не могат да се впишат в съвременната „историческа“ концепция..., макар и техните следи да се намират и до ден-днешен. Вземи същия този Балбек с неговите огромни плочи „площадки за кацане“. Или Големия Сфинкс, разположен не далече от „основата на цветето“ и сътворен много преди тази цивилизация от един цял монолит с вътрешни подземни помещения. Чиято каменна осанка благополучно преживяла дори потопа.

– Големия Сфинкс?! – едновременно произнесоха Славик и Юра.

– Да, големия Сфинкс – огромната скулптура на лежащ лъв с глава на човек, с такава своеобразна мантия върху главата, стигаща до раменете, – по навик разясни Сенсей. – Между другото името на това древно съоръжение –„Сфинкс“, далече не е неговото истинско. Това е гръцка дума, означаваща „този, който души“, възникнала от глагола „стискам“, „душа“. Гърците нарекли тази статуя така, тъй като, намирайки се в Египет я асоциирали с персонаж от своите древногръцки легенди – Сфинга (Сфинкс). Сфинга при тях означавало приказно животно с глава и гърди на жена, туловище на лъв и крила като на птица. Според легендата това същество обитавало скалата около Тива и задавало на преминаващите неразрешима загадка, и когато не получавало отговор ги душило. Донякъде тяхната легенда се пресича с древноегипетската легенда за разправата на богиня Сахмет (лъвица с човешко лице), дъщеря на бог Ра, с непокорните хора. Оттогава това название останало в историята.

Искам да отбележа още, че тази гръцка легенда се родила от още по-древна версия за хищната Фикс – свирепо чудовище способно да поглъща своите жертви, която обитавала планината Фикон в Беотия В жестоко сражение Едип победил чудовището. А самия образ на Сфинга при гърците

се родил под влиянието на малоазиатския образ на крилата-та полудева – полулъвица.

Що се касае Големия Сфинкс, то в Египет истинското му име е Харимахис, който бил олицетворяван с изгряващото източно слънце и възкресението. Но тези понятия са от мно-го по-ранните представи за Големия Сфинкс като „Страж на дома на боговете“. И това не е случайно. Тъй като това съоръжение пази тайната за пътя, водещ в Храма на Лотоса – една от най-древните подземни постройки на това място.

– Ама че работа! – възхитено възкликнаха всички.

– Не разбрах? – попита Николай Андреевич. – А по-под-робно...

– А какво означава Големия Сфинкс „разположен не да-лече от основата на цветето“? – практически едновременно с Николай Андреевич попита Виктор.

Сенсей се замисли.

– Е, за Храма на Лотоса ще ви разкажа някой друг път. А за „цветето“ може и по-подробно. Вече съм ви разказвал, че Та-Камет в дълбока древност било особено място за Шам-бала. Дори географското място, на което се намира не е ни-как просто, имайки предвид и географското място на този район в мащабите на Земята, неговите координати и изглед от космоса.

– Изглед от космоса?! – заинтригуван попита Стас. – Кое е толкова интересното в този район? Нали по-голямата част от тамошната география е пустиня.

– Не само пустиня, – възрази Сенсей. – И между другото, там невинаги е било пустиня. Двадесет хиляди години назад, когато по-голямата част от Европа била скрита под ледена шапка, Северна Африка била процъфтяващо място на Земя-та. А когато ледниците започнали да се топят и климата ста-нал по-сух, тогава започнала сушата. Но ние сега не говорим за това. Ако погледнем от космоса към Североизточна Афри-ка, то сред пустинята може да се види прекрасен разцъфващ лотосов цвят, образуван от река Нил (между другото, който все още не знае, сега това е най-дългата река в света). Благо-дарение на нейната широка триъгълно – чашообразна делта,

Рисунка на А.Нових „Нилски лотос“

вливаща се в Средиземно море, разклоненията на реката в самата делта, рисуващи венчелистчета, а също така дългото поречие на реката, Нил прилича на разцъфващ лотос с дълго стъбло. А преди 12 500 г. благодарение на брегова та ивица на делтата, сходството с венчелистчетата на лотоса било идеално. Практически в самата „основа на цветето“ по това време се е намирала Шамбала, по точно Преддверието на Шамбала. Нейното предишно месторазположение се е намирало на брега на великолепно езеро там, където днес са водите на Черно море, а нейното следващо местонахождение се намира в планините на така нареченото Беловодие*, където и до ден-днешен се намира Преддверието на Шамбала.

Така че древните египтяни неслучайно са изобразявали лотоса в своите сюжети, свързани с боговете, най-вече младия разцъфващ лотос, като символ на младото (обновено) човечество. Нещо повече, неслучайно в древните времена за бог на река Нил се е считало космическото божество Хапи, чийто символ бил лотоса (много по-късно и папируса, а самото Хапи, благодарение на свободните измислици на един от жреците, започнали да изобразяват като дебел човек с женски гърди). И изобщо, неслучайно се е появило още едно негово символично обозначение като един от четирите синове на бог Хор. Ще отбележа, че името Хор се превежда като височина“, „небе“, а неговият символ още от древни времена бил слънчевият диск с разперени криле. Освен това, неговите деца първоначално се смятали за астрални богове, спътници на съзвездието „Кравешки бедра“ (Голямата Мечка) на Северното небе. Смятало се, че тези синове се намирали в свитата на Озирис. Хор определил на всеки от тях място до трона на Озирис. Тяхната главна функция била охраната на Озирис, защитата му от враговете и всеки от тях стоял на стража от всяка страна на света (Хапи – от северната страна). И ако съберете всичко това в едно и помислите добре, то ще разберете много.

*Според легендите „Беловодие“ е приказна страна разположена на територията на днешна Република Алтай, района Белуха и междуречието на Бухтарми и Катуни, Русия.

– Да съединим, – объркано произнесе Костик.

– Хм, любопитно, – заинтригувано произнесе Николай Андреевич.

– И колко силно трябва да напъна своя мозък, че да разбера?! – весело произнесе Андрей.

– Как така? Защо? – с недоумение попита Руслан, – Какво толкова тайно има тук?

На което Володя отговори:

– Нали ти казаха, когато помислиш добре, ще разбереш.

– Аха, – произнесе Женя обръщайки се към Руслан, виждайки, че Сенсей запазва загадъчно мълчание по този въпрос, – Ако не разбереш, там ти е и пътят!

Всички дружно се засмяхме заедно с Руслан. А Николай Андреевич, за разлика от нас, видимо извършвайки някакви размисли над казаното, се обърна към Сенсей:

– Почакай малко, преди това беше споменал, че около „основата на цветето“ се намирало Преддверието на Шамбала?! Излиза, че преди Преддверието се е намирало там, където е била цивилизацията. А това означава, както разбирам, много по-чест контакт на Бодхисатвите с хората?

– Е, в началото на цивилизацията това е било неотменима необходимост. Така че няма нищо необикновено, че Бодхисатвите открито присъствали сред хората. Още повече, че цялото човечество по това време представлявало не големи групи от хора, които естествено трябвало да бъдат опазвани от различни земни и космически фактори.

– Но ако Бодхисатвите от Шамбала предпазвали хората, това означава, че някои древноегипетски легенди изобщо не са просто легенди?

– Какво имаш предвид? – на свой ред попита Сенсей.

– Веднъж попаднах на легендата за тези, които управлявали до династичен Египет. Още в своите студентски години тренирах върху нея умението да помня цифри. И сега ти разказа за Бодхисатвите и тази хронология от само себе си изплува от паметта ми. Там се разказва за това как Египет бил управляван 12 300 години от семейство велики божества: Патх – 9000 г., Ра – 1000 г., Шу – 700 г., Геб – 500

г., Озирис – 450 г., Сет – 350 г., Хор – 300 г. След това имало 12 божествени управника, в това число и Тот, и Маат, които управлявали 1570 г. А след това 30 полубогове, които управлявали 3650 г... Най-интересното е, че след управлението на полубоговете, Египет започнали да управляват хората. Но нещо не се получавало, и 350 г. Египет се намирал в хаос, разделение и разногласия, където нямало един управник. Обединението започнало вече при Менесе.

Николай Андреевич погледна въпросително на Сенсей, на което той отговори:

– Не е точно така, макар...

– ...за хората и това да мине, – шеговито завърши изречението на Сенсей Женя.

– Тази „хронология“ била написана от Египетския жрец Манефон, живеещ в Египет в III в. преди н.е., когато страната била под контрола на древните гърци. Манефон написал Египетската история, съставил списък с царете и династиите, опирайки се на доста по-древни източници, фиксирани върху папируси. Един вид, опитал да систематизира и да реанимира отдавна забравените литературни източници, в това число различни легенди и предания. Но работата тук дори не е в цифрите и датите, за които сега египтолозите спорят. Най-интересното е, че той толкова кадърно изложил политическата действителност в историята на Египет, че Архонтите (когато до тях достигнал неговият труд, който придобил голяма популярност сред хората) предприели спешни мерки за изземването на оригинала, разпространявайки, че трудът бил унищожен по времето, когато Египет бил завоюван от Александър Македонски. Тъкмо затова неговите писания така и не стигнали до съвременните хора. За неговото съществуване се знае единствено от цитатите и коментарите сред другите автори. В съвременния свят за този труд съдят само по различни откъси, които са се съхранили в трудовете на Юлий Африкан, Евсевия и Йосиф Флавия, дори без да се замислят, кои са били тези автори, кога са живели, за кого са работили и откъде са имали информация за труда на този жрец, който живял няколко сто-

летия преди тях. Без да говорим за такива дреболии като това, че всеки историк се смятал за удостоен с правото да нанася свободно свои поправки в древните трудове. Тъкмо затова мненията в научните кръгове за отгласите на този труд са толкова противоречиви, при някои предизвикващи възторг, при други разочарование и обвинения, че всичко това са „безпочвени легенди“, „явни измислици“, „тотално невярна информация“.

– Да, щом споровете по този въпрос не стихват толкова векове, това означава, че човекът е стигнал до истината, – произнесе Володя.

– Естествено, – кимна Сенсей. – Ето, например някои днес наричат това „тотално невярна информация“. Например, съхранил се е следният отглас за Манефон и това как по време на така наречения Първи преходен период (веднага след времената на Имхотеп, когато Архонтите с пълна сила се захванали с разклащането на Египет, внасянето на нестабилност, глад и вълнения) Египет „в течение на 70 дена бил управляван от 70 царя“. И това действително било така! Но ние ще се върнем още към тези събития.

Посредством труда на Манефон Архонтите излезли на повърхността и тяхната структура грейнала като бял ден. И това не се случвало за първи път. Неслучайно в легендата за Сет се споменава за 72 заговорници. Далеч неслучайно вследствие еврейските жреци организирали висш съд за своя народ – синедрион, който бил управляван от „първосвещеници“ и техния числен състав бил (който в своето време ако си спомняте разпитвал самия Иисус Христос) 72 души. Защото 70 (плюс от 1 до 3), 30 (плюс от 1 до 3) и 10 (плюс от 1 до 3) – са основните числови структури на Архонтите.

– А защо с допълнението „плюс от 1 до 3“? – попита Виктор.

– В зависимост от значимостта на кръга за Архонтите, в него били добавяни от 1 до 3 души. Това са кръгове на силата. За тях ще си поговорим малко по-късно.

– Истинско бедствие са тези Архонти! – с едва забележима усмивка произнесе Стас.

– Има си хас! Така че на хората, поради липсата на информация им остава единствено да се осланят на легендите и митовете (при това държейки своите уши винаги наострени). Природата не се шегува с артефактите. Да вземем например същия този район и делтата на река Нил. Там поради бързото натрупване на наноси, най-древните културни слоеве вече се намират дълбоко под земята. И за да се разкопаят поне те, са необходими големи средства.

Сенсей направи малка пауза.

– М-да, всичко опира до средствата, – отбеляза Николай Андреевич.

– А средствата се управляват от Архонтите, – печално добави Виктор.

На което Женя спокойно произнесе:

– Нека „всичко“ това барабар с миризливите им средства си го турят в едното място!

Всички се разсмяхме от този Женин каламбур. А Стас произнесе шеговито:

– Жалко, че няма Нобелова премия за глупост! Няма да има кой да те надмине в тази област!

– И за какво ми е тази Шнобелова премия? И без това ме хранят добре, – отвърна Женя.

Всички отново посрещнахме с бурен смях неговата реплика. Само Николай Андреевич не взимаше участие в нашето словесно веселие, очевидно размишлявайки над нещо. Изчаквайки известно време, докато всички утихнат, той се обърна към Сенсей:

– Излиза, че всичко това не е просто измислица... Това означава, че в тези времена Бодхисатвите били много почесто сред хората отколкото сега. А хората ги приемали за богове...

Всички мигом притихнаха, видимо също заинтригувани от този въпрос.

– Естествено, че Бодхисатвите били приемани от хората за богове, – произнесе Сенсей в настъпилата тишина. – Тъй като техните знания и умения за управление на материята (в това число и природата, без каквито и да било

„технически средства“, а също така притежанието на други свръхестествени способности) биха шокирали дори и съвременния човек заедно с всичките му познания в сферата на технологиите, какво остава да говорим за хората, живели в началото на тази човешка цивилизация. Да, контактът бил доста чест. Бодхисатвите от Шамбала не просто предпазвали хората, но също така им давали и знания, започвайки от елементарните (как да си отгледат зърно, как да си построят къща и т.н.) и завършвайки с духовните практики. Откъдето и дошло вярването, че боговете трябва да приемат човешки облик, за да влязат в контакт с хората. Ето, например такива като Птах и Озирис – това не са митически измислици, а реални личности – Бодхисатви, живели някога сред хората. А тяхната житейска история след това била силно митологизирана от хората и сведена до нивото на елементарните човешки разбирания, освен това тясно свързана с конкретното географско място. Но като правило, дейността на Бодхисатвите от такъв ранг, обхващала не само земите на Древен Египет.

– И как да го разбираме това? – попита Костик.

– Е, как... Например нека вземем Бодхисатвата, който хората някога много отдавна знаели като Озирис. Неговата дейност била свързана не само с Древен Египет, но и с местата, които днес знаем като Алтай, басейна на река Волга, Днепро-Дунавския регион. Той и неговите хора свършили колосално количество работа, благодарение на която се случил културен подем в районите, където се оформяла цивилизацията. И дори днес любознателният човек може да намери косвени потвърждения за неговото съществуване. Вземете например триполската култура, която възникнала преди 7000 години в Днепро-Дунавския регион...

– И каква е тази култура? За първи път чувам за нея, – с удивление произнесе Костик.

– Триполската?! Тази култура била наречена с това название от археолозите, които за първи път попаднали на нейни останки не далече от селището Триполье област Киевщина, Украйна. Те били удивени, че хората от тази култура

притежавали знанията за изграждането на градове мегаполиси, отливане на метал, притежавали уникална технология за изработка на керамика и като цяло били напълно осигурени и живели комфортно. Това бил доволно добронамерен, спокоен, невойнстващ народ. Идеологията на този древен народ до ден-днешен остава загадка за археолозите, идеология, която може да се види дори сред такива дреболии като орнаментиката върху съдовете и теракотените скулптури. За учените все още остава тайна как този древен народ изразявал думите в своето изкуство посредством символите, в това число и такива, които по-късно придобили огромно значение в различни далечни култури, като Древен Китай, Индия, Египет. Това е и знакът „ин-ян“, свастиките, световното дърво, необикновените „ивични“ изображения, впоследствие станали характерни за дрехите на древните египтяни. Но най-интересното е това, до което археолозите все още не са се „докопали“. Този народ не просто е строял „могили – светилища“. Този народ отлично знаел какво представляват пирамидалните постройки и техният смисъл за духовните практики. И не просто е знаел, а строял подобни пирамиди на определени места, ориентирани спрямо конкретни съзвездия. Такива пирамиди са се запазили и до днес.

– Нима? – с удивление произнесе Костик. Това означава, че тези пирамиди все още не са открити?! Защо така?

– Както винаги, поради липса на благоприятно стечение на обстоятелствата и естествено информация. Но както се казва, всичко с времето си... Такива работи с местата посещавани от Озирис. Съвсем неслучайно се е появило древното име на река Волга – Ра. Както и съвсем неслучайно там е било пренесено необикновеното за тези места растение лотос. И точно не от естетически подбуди в дълбока древност, така наречените „алтайски принцеси“, чието истинско название е „девите на Знанието“, си нанасяли специални татуировки с най-различни символи. Всичко това в своя корен има един и същ източник. Източник, от който произлизат всички знания. Така че, който иска, той ще разбере...

– Сенсей внимателно погледна заинтригуваните ни лица и продължи своя разказ. – Така Бодхисатвите, бидейки сред хората не само се грижили за тях като за бебе в люлка, но и естествено общували с представителите на други цивилизации... И нищо свръхестествено няма в това. Човечеството в близките сто години има шанс да достигне до такова ниво в развитието си, че ще е в състояние съвсем спокойно да посещава други светове. В тези времена комуникацията на Бодхисатвите с представители на други светове била норма. Това е напълно естествено, тъй като колкото и високоразвита да е една материална цивилизация, то тя винаги ще се стреми към общуването с много по-висши същества, още повече, че тогава, както вече споменах, Бодхисатвите пребивавали на Земята много продължително време.

– Един вид това било уникален шанс за представителите на другите светове да научат повече? – направи своя извод Виктор.

– Съвършено вярно, – кимна Сенсей. – Така че наличието на същия този космодрум недалече от Египет, на територията на съвременен Ливан, който се съхранил и до днес...

– Космодрум?! – едва ли не в хор възкликнахме ние.

– Ами да, – свивайки рамене, спокойно отговори Сенсей на нашето всеобщо удивление. – Днес учените го наричат „Баалбекската веранда“. Това е такава огромна платформа, построена от гигантски блокове с тегло от 360 тона всеки със специални отверстия отстрани на платформата. Археолозите до ден-днешен си блъскат главите и не могат да разберат за какво е служила. Вярно, за разлика от представите за света на хората от предишните епохи, днес поне са започнали да се досещат, че това много наподобява на космодрум, – усмихнато произнесе Сенсей. – Тяхната наивност изумява! Те търсят следи от сажди от горивото на космическите кораби. Естествено под гориво се подразбират тези горива и техните компоненти, които са ни известни днес. – И в своето удивление Сенсей заяви. – Изобщо, какви резервоари трябва да има космическият кораб, за да може да долети например от Сириус и на това отгоре да се върне?! Направо са смешни,

търсят следи от гориво, смазочни материали, дори без да предполагат, че в света е пълно с много други алтернативни източници на енергия, при това много по-икономични, екологични и безопасни. Както се казва, който с каквато информация разполага, на това се и осланя.

Освен „Баалбекската веранда“, съществували и космодруми, за които не са били необходими толкова големи площадки за излитането и кацането на космическите кораби, като за тях бил отделен конкретен район в основата на нилското „цвете“. Естествено, такова интензивно движение е нямало как да остане незабелязано от хората, тъкмо заради това в паметта им се съхранили доста интересни древни легенди за този период.

– А каква информация е останала от тези времена? – попита Николай Андреевич.

– Например за древния град Кхем, по късно наречен от древните гърци Летополис, който се намирал в основата на „лотосовия цвят“, на западния бряг на Розетския ръкав на река Нил. Съхранили са се предания, че в дълбока древност го наричали с името „градът на удрящите мълнии“, а според религиозните източници Кхем е известен като „пътен знак, указващ пътя към Озирис на небето“. Градът се считал за земното отражение на Сириус и бил считан за едно от най-древните имена на бог Хор – богът, чието изображение, както помните, е крилатият диск, соколът или човек с глава на сокол.

Или пък друг град, който бил разположен недалече от град Кхем (практически на една географска ширина) в „основата на цветето“, известен в древността като Иуну (както си спомняте, това е библейският Он или гръцкото му название Хелиопол, тоест „град на Слънцето“). За него също се е съхранило предание, че някога много отдавна в Иуну се намирал свещен хълм, от който за първи път се издигнало Слънцето и в памет на това събитие там била издигната свещена колона, която по-късно била заменена с друга още по-свещена реликва – камъкът Бен-Бен, който имал формата на конус със закръглени краища (по късно в преданията бил заменен с гръцката дума „пирамидон“).

Древните считали, че този камък имал неземен произход, в момента се смята, че е „отдавна изгубен“. В свещените знаци бил изобразяван заедно със свещената птица Феникс, която стояла отгоре му. На пръв поглед всички тези истории изглеждат като приказка. Максималното, което могат да измъдрят учените по този въпрос е, че древните са взели някакъв обикновен метеорит, паднал от небето за „свещен камък“. Е, когато достигнат до корена „бен“, ще разберат, че той означава „семе“, „оплодотворяване“, ще го свържат с легендата за Феникса, който долита при хората от Изток през определени периоди, раждайки нов цикъл. В най-добрия случай ще сметнат всичко това за религиозен примитивизъм, свързан с култа към плодородието, и с това ще се успокоят. А всъщност, нещата изобщо не са такива...

Сенсей погледна към местоположението на слънцето в небето и предложи:

– Хайде за малко да прекъснем. Време е да се изкъпем, какво мислите по въпроса?

– Време е, да – съгласи се с него Николай Андреевич, хвърляйки поглед към нашата група, – че всички вече се опекохме като курабийки.

– Ех, винаги така се случва, на най-интересното място! – вдигнайки се от хавлията си, заедно с другите момчета изпъшка Женя. – Между другото за курабийките... Имаме ли нещичко вкусно за хапване?!

И доколкото този въпрос беше адресиран към Татяна, то тя весело отговори:

– Ще намерим!

* * *

Решихме първо да се изкъпем. Макар реално никой да не се къпеше. Потопихме се само няколко пъти, тъй като след дългото седене на слънце, водата ни се стори доста студена. Ние с Татяна едва влезли, веднага изскочихме, насоч-

вайки се към палатката с провизиите. И тъй като на никого не му се занимаваше с досадното приготвяне на обяд, решихме да направим просто сандвичи. Момчетата в това време, по инициатива на Николай Андреевич облагородиха нашето плажно местенце, опъвайки голяма тента, тъй като слънцето беше много силно и на никого не му се искаше да изгаря. Всичко се получи много добре. Духаше лек ветрец, който в сянката на тентата ми се стори доста „по-освежаващ“ от преди. Организирахме софра със сандвичи и минерална вода върху хавлиите и когато всички хапнахме до насита, Сенсей продължи своя увлекателен разказ. Този път вече се въоръжих с тефтер и химикал и започнах да си записвам по-подробно неговия разказ.

– И така, продължаваме за Имхотеп, – започна Сенсей. – Този човек умело и достойно се възползвал от знанията, които му дал Съкровеника. Скоро след това благодарение на своя неуморен труд той се прославил сред хората като изкусен лечител и бил поканен в двора на фараона, известен днес с името Джосер (макар в Древен Египет неговото име да звучало по друг начин) – царят от третата династия, който основал своята столица в град Мемфис. По това време този град египтяните също наричали с друго име – „Хет-Ка-Пта“, което означавало „отплатата на душата на бог Пта“ (или пък „двореца на душата на бог Пта“), тъй като за върховен бог на този град се считал бога на занаятите Птах. А още по-рано се наричал просто „Града на белите стени“. Мемфис е гръцка интерпретация на много по-късното название на града „Менефер“ („Хубаво пристанище“). Ако погледнем на съвременната карта, ще видим, че този град бил разположен недалече от днешно Кайро в стратегически важната част на делтата на река Нил. Днес от него са останали само руини, погребани под дебел слой пясък. Между другото този град в Стария завет бил наричан Ноф.

Имхотеп се изявил не само като изкусен лекар, но и като мъдър човек, който много добре владеел естествените науки (днешните: астрономия, математика, химия, физика, геометрия), освен това, както по-късно се оказало, притежавал таланта на оратор и отличен организатор. Много скоро фа-

раон Джосер го назначил за свой върховен сановник, първият човек в държавата след фараона, нещо от сорта на везир или министър-председател. В тези времена този случай бил безпрецедентен, тъй като дадената длъжност била заемана от потомците на знатните хора. Имхотеп бил един обикновен човек, достигнал до това положение, както се казва със своя собствен ум и труд.

– Аха, благодарение знанията, които му дал Съкровеника, – произнесе Андрей.

– Да, но да получиш знанията е едно. Трябва да умееш да ги приложиш правилно, – отбеляза Сенсей. За да можете да оцените по-добре това, което направил този Човек за хората, ще ви запозная накратко с обстановката, която царяла в държавата по времето на фараон Джосер до появата на Имхотеп като върховен сановник.

Главата на държавата бил загрижен за усилването на своята власт в държавата. Той се опитвал да укрепи своите позиции на север, водил война на южните граници. Контролирал производството на медни копия на Синайския полуостров, което допреди това владеели неговите предшественици. Като цяло, бил зает повече с решаването на своите „стратегически“ проблеми, отколкото с нуждите на своя народ. А неговата свита само говорела.

Жреците били загрижени повече за своите политически интриги и борбата за доминация на своите теологични системи. Тогава във всяко „сепе“, или по късно наречено то гърците – „номе“ (по нашему област, на които се деляла страната), имало свои богове, свои религиозни концепции, основани на едни и същи древни знания. За главни богове се провъзгласявали боговете от тази нома, където в дадения момент се намирала столицата. А на всички влиятелни жреци, претендиращи за голямата власт, им се искало да живеят разкошно. Ето, че и въртели най-различни комбинации в борбата си за власт, при това се стигало до такива абсурди, че ако системата на конкурента била по-популярна сред хората от тяхната, то те взимали в своята система не само главните моменти от конкурентната система, но и са-

мите атрибути на „конкурентния“ бог.

– М-да, все пак жреците, дори и да били във властта, се ориентирали спрямо вижданията на обикновените хора, – отбеляза Николай Андреевич.

– Естествено. Колкото и парадоксално да ви звучи, но те зависили от техните виждания! Та това бил техният хляб! Те само външно поддържали илюзията на своята власт и това, че кое да е религиозно положение на техните вярващи зависело от решенията на религиозната върхушка на дадената религия. А всъщност това била просто една шепа хора, които се страхували да изгубят своята власт ако по-голямата част от хората променят своя мироглед. Та нали заедно с властта ще изгубят и своята значимост като „посредници“ между боговете и хората, а това означава не само своето политическо влияние, но и комфортния безгрижен живот, който им осигурява тази власт.

– Точно така, – потвърди Николай Андреевич.

– Така че, религията по това време била повече политика и на жреците им било изгодно да държат своето паство в покорство... И така, в самите номи управлявали наместниците на фараона, такава провинциална аристокрация, основно прекарваща своето време в безделничене. И ако по някакви въпроси се нуждаели от поддръжката на народа, то я получавали благодарение на жреците. Някои наместници на номите били роднини на фараона, тъй като тогава при монарсите битувал обичая да си вземат за жени дъщерите на управителя на нома или да сключват бракове между тях и своите деца.

– Не ми говори, – с усмивка произнесе Николай Андреевич. – Доста жив се оказал този „обичай“.

Сенсей само се усмихна и продължи.

– Но подобни политически бракове невинаги носели на провинциалната аристокрация дългоочакваното родство с управляващите. Понякога това се обръщало в непримирима вражда и съперничество. А когато у фараона се появили няколко наследника от различни жени – претенденти за престола, – то тогава ситуацията лесно прераствала в заго-

вори и контразаговори с поддръжката на различни жреци и заинтересувани велможи, които на свой ред също мечтаели да издигнат своя син или близък родственик сред управниците на номите.

След последните думи Николай Андреевич се разсмя още повече:

– Е не, точно нищо не се е променило от тогава!

– Като цяло, почти всеки, започвайки от фараона, високопоставените жреци, управителите на номите, велможите и завършвайки със събирачите на данъците, били заети със сериозния проблем: как и от къде да откраднат нещо, как да заграбят повече, да разширят сферата на своето влияние. А обикновеният народ оцелявал както можел. Търговската дейност на страната се контролирала от големите градове или по-скоро от тези, които ги управлявали. Дори Мемфис, важен по това време занаятчийски и търговски център на държавата с голямо многонационално население, живеел свой отделен живот. Накратко, всичко е както си е било винаги. Всеки бил зает със своите си проблеми: при някой супата била рядка, а за други бисерът бил малък.

Така че Имхотеп получил в „наследство“ от своите предшественици не особено розова ситуация. Нещо повече, като човек на Знанието, той разбирал какви са причините за всичко, което се творяло наоколо. Той бил информиран, че основните търговски пътища на Египет били управлявани негласно от хората на Архонтите и че в цялата страна ситуацията била подобна, а загрижеността на хората за собственото оцеляване им идвало добре дошло. Знаейки всичко това Имхотеп постъпил много мъдро.

За кратък срок той въдворил ред в страната. На първо място, отстранил хората на Архонтите от властта, поставяйки на техните места отговорни хора, добре владеещи своя занаят, хора, на които имал доверие. Реорганизирал чиновническия апарат и накарал чиновниците да работят. Въвел сред тях строга дисциплина: всяка кражба, лъжа, подкуп, користно използване на своето положение се пресичали и жестоко се наказвали. Той направил фараона защитник

на всички свои поданици, големи и малки. Благодарение на Имхотеп били приети справедливи закони, които се изпълнявали безпрекословно. Всеки човек в държавата, дори и най-бедният, с който се отнесли несправедливо, можел не само да се оплаче от дадения човек, дори и да е бил власт имащ, но и, говорейки на наш език, да го осъди и да спечели делото. Имхотеп сформирал групи, които достатъчно бързо и ефективно проверявали жалбите на населението. И ако тези жалби се доказвали, виновникът бил наказван моментално. Заради което сред простолюдието започнали да наричат Имхотеп „Добрият приятел на бедните“, „Враг за всички нарушители на закона и върл поддръжник на истината“, „Мъдрецът даващ ценни съвети, неочакващ насреща отплата“, „Този, който бива уважаван от най-достойните“. По-късно тези народни епитети започнали да се приписват и на фараоните от следващите династии.

Едновременно с всичко това Имхотеп въвел ред в напоителната система. Слагайки отговорни хора, професионалисти, за ръководители на строежа и поддръжката на напоителните съоръжения и за кратък срок решил един от най-големите проблеми на египтяните, проблемът, който тежал като воденичен камък на „плещите“ на фараона – разпределението на водата, както за битови, така и за селскостопански нужди. В горещия и сух климат на Египет, където средната годишна температура на въздуха е около 35 градуса, недостига на водата водел до глад и народни бунтове. Напоителната система съществувала още преди това, но била в запуснато състояние. След въвеждането на всички тези мерки, не само се повишило качеството на живот сред обикновените хора, но и се вдигнали добивите. Появил се излишък от пшеница, който привлякъл търговците от другите страни. Появили се допълнителни приходи. Хазната на фараона започнала бързо да се пълни (и всичко това в мирни времена, без никакви войни!).

Благодарение инициативата и грижата на Имхотеп, започнали масово да се отварят училища, така наречените „Домове на живота“, „Домове на Мъдростта“ и учебни-

ят процес станал достъпен не само за привилегированото и заможно малцинство, но и за обикновените хора от народа. Отначало Имхотеп организирал специални училища в двора на фараона, където лично и с помощта на своите помощници обучавали способната младеж (основно децата на чиновниците) на тези специалности, които в дадения момент били най-необходими на държавата за въвеждането на ред – писари, счетоводители, организатори на различни дейности. Те били учени да четат, смятат, пишат и други необходими знания за конкретната специалност... Между другото в това време йероглифите се изписвали основно върху глинени плочки, кожа и варовикови плочи, но благодарение на Имхотеп били въведени в употреба специално обработени стъбла от блатното растение папирус в качеството си на информационен носител, което свободно растяло по бреговете на река Нил.

Цялото време и средства, които били вложени в обучението на талантливата младеж толкова се оправдали, че Имхотеп много скоро успял масово да отвори до всеки храм и учебно заведение, където започнали да подготвят бъдещите чиновници, законодатели, доктори. И най-забележителното било, че там започнали да приемат и талантливи, способни деца от народа. А по-късно били отворени и училища при някои държавни организации, където способните деца (дори и от бедните семейства) били подготвяни за конкретна, избрана от самите ученици професия, например скулптор, търговец, каменоделец и т.н.

И колкото по-способен и талантлив бил младият човек, толкова повече бил посвещаван в различни специални науки. Имхотеп направил така, че самата младеж да бъде лично заинтересована в изграждането на качествен и стабилен фундамент от знания. Защо? Защото колкото по-талантлив и способен бил човека, толкова повече врати за кариерен ръст се отваряли пред него, а това означавало по-добър стандарт на живот. Революционното в случая се явявало, че не било важно от какво семейство си излязъл (бедно или богато), тъй като на първо място се ценели твоите способности

и високи нравствени качества. В крайна сметка, тази политика довела до това, че на хората била дадена възможност да проявят своите най-добри качества и способности. Например дори и простият писар, притежаващ високи нравствени качества и професионализъм, а също така и организаторски способности, можел да стане управител на кой да е град (един вид царски губернатор), та дори и на нома, тоест да влезе в привилегированата класа. Простичко казано да се реализира като Личност, благодарение на своя талант.

Осъзнавате ли какво се е случвало?! Способните хора започнали интензивно да се издигат, започвайки от висшите ешелони на властта и завършвайки с нисшите, започвайки от управленческите държавни структури и завършвайки с науката, образованието, медицината, изкуството. В обществото станало модерно да се притежават и развиват нравствените качества, учтивостта, интелектът, грамотността, да се поставят високи цели. Защо? Защото държавата започнала активно да поощрява моралните и интелектуалните достижения на своите граждани.

Но Имхотеп отишъл още по-далече. ***Не стига, че успял да заинтересува хората в постигането на високи нива на професионализъм, но повдигнал и своята значимост в лицето на другите хора. Той успял да направи почетна, кажи-речи всяка професия и по този начин накарал хората да уважават както себе си, така и своя труд, независимо от това на какво стъпало в професионалната йерархия се намират и на коя класа принадлежат.*** Благодарение на това, на първо място, се повдигнала културата на общуване между хората. Всички класи в обществото се дисциплинирали и започнали да уважават закона и реда. Имхотеп създал такива условия, че хората били вече загрижени повече в повдигането на своите нравствени качества и в резултат на това, всички били заети с дела в полза на държавата, започвайки от фараона, който цял ден се занимавал с

обществени дела... Между другото, именно благодарение на Имхотеп той престанал да води войни, тъй като Имхотеп казвал „речта е по силна от оръжието“... Дори всеки принц във върхушката на държавата получил конкретна обществена длъжност, където от него се изисквало ефективно да изпълнява своите задължения. Фараонът обявил (не без намек от страна на Имхотеп), че само достойният наследник ще заеме неговото място, а това от своя страна стимулирало жените на фараона активно да помагат на своите синове в обществените дела, за да могат да станат достойни наследници на трона. Това обществено натоварване и заетост на фараонските жени било само в полза на държавата. Както е казано, празната глава е свърталище на дявола. Интригите отстъпили място на делата и свободната конкуренция.

– И така, всички били ангажирани, започвайки от фараона и завършвайки с обикновения човек. В страната повече нямало място за безделниците, мързеливите и крадците, тъй като изчезнали условията за тяхното процъфтяване и самото общество започнало да ги отхвърля. В резултат на такава мъдра политика, за хората в тази държава настъпила епохата на стремителния прогрес.

Но най-безпрецедентна била идеологията, която благодарение на Имхотеп се установила в обществото. Независимо от всички негови предишни заслуги, той дори не се занимавал с масовото й въвеждане в обществото. Това, което правил, било просто да бъде пример за подражание: живял обикновен живот, говорил мъдро и постъпвал справедливо, по човешки. Тъкмо затова той и неговият мироглед придобили такава популярност сред народа.

Именно благодарение на тази слава, неговият образ се превърнал в идеал за древния египтянин, тоест не много приказлив човек, мъдър, издържлив на лишения и удари на съдбата, с хуманитарни възгледи, дълбоко човечен, с абсолютна вяра в задгробното съществуване на душата. Много хора от следващите поколения (няма да говоря за тези, които живели по негово време) били възпитани на такива популярни поговорки и сентенции на Имхотеп като:

„По-добре да бъда беден и да живея в пустинята, но с лотос в душата, отколкото да живея богато и сред хората, но с пустиня в душата“;

„В свободата няма полза за човека ако е сляп към своята душа“;

„Заслугите се измерват по деянията, сторени от теб“;

„По време на изпитания не търси приятели и не проклинай враговете, а се осланяй на Бога“;

„По робството тъгува само този, който мечтае да свали царя, който го е дарил със свобода“;

„Процъфтява този, който помага на хората намиращи се в нужда, а не този, който кара другите да се страхуват от него“.

И много други негови сентенции били използвани в „поученията“ на жреците и везирите от идните поколения, тъй като думите на Имхотеп били изключително популярни сред народа и се предавали от уста на уста, от поколение на поколение.

Имхотеп се отнасял с уважение към всички религиозни концепции в държавата и заслужил уважението и разположението не само на фараона, но и на влиятелните жреци от различните религии, към които се отнасял много тънко и мъдро. Самият той поддържал твърдата позиция на вяра, базираща се върху Знанията. Той не се съмнявал в това, което говорил, в него нямало двуличие, което ясно прозирало в голяма част от жреците и велможите. В него се усещал Човекът на Знанието. Тъкмо затова, за мнозина, които открили в него този невидим, но напълно осезаем фундамент на вярата, той станал откривател на Истината. Именно благодарение на неговия мироглед и начин на живот в понятието на египтянина се утвърдила абсолютната вяра, че този живот е временен и е даден на човека за утвърждаване на неговата праведност, чистота на мислите и честност в постъпките пред Бога (а не пред хората), за да заслужи един по-добър живот в задгробния свят. Убеждението, че съществува задгробен живот започнало да доминира сред хората в

обществото.

Разбира се, че тази вяра не се е родила случайно. Вярата в задгробния живот битувала сред египтяните още от дълбока древност и първоначално, както вече ви разказах стъпвала върху изконните знания. Просто с времето знанията частично се изгубили и тези вярвания били облечени в объркваща и неразбираема религиозна форма. Тъкмо затова повечето хора, така да се каже, се кланяли по инерция на древните богове, често без да разбират и вникват в самата религия. За тях това било само отдаване на почит на традициите на техните предци, нищо повече. Благодарение на невидимата работа на Имхотеп, всичко се променило.

– Невидимата работа? Кака така невидима? – попита Костик, който, също като нас слушаше увлечено.

– Малко търпение, сега ще ви разкажа и за това. – Сенсей отпи няколко глътки вода и продължи своя разказ. – Всички изброени заслуги на Имхотеп са били само видимата част от огромната работа, която успял да направи през своя живот. Много по-ценна и значима била невидимата работа, която била надлежно скривана от странични очи. Високата длъжност му отваряла реалната възможност да внесе своята лепта в реализацията на споделения от Съкровеника архитектурен проект от световен мащаб, който би оказал неоценима помощ на човечеството в далечното бъдеще.

– Невероятно каква широка душа е имал този човек, – замислено произнесе Николай Андреевич. – Намирайки се на върха на властта, мислел на първо място за обикновените хора, грижел се е за бъдещето на човечеството. Къде по върховете днес можеш да видиш такъв порядъчен човек?

Сенсей кимна в знак на съгласие, но не насочи вниманието си върху това, а продължи своя разказ.

– В решаването на този въпрос Имхотеп също постъпил изключително мъдро. Всъщност видимата част на неговата работа – това било само подготовка към основната работа. Та нали, за да се създаде това, което Имхотеп планувал, било възможно само в условията на високоорганизираното общество. И ето как постъпил. Изучавайки подробно нра-

вите и психологията на управляващия елит – жреците и особено добре самия фараон, той използвал техните слабости за реализацията на своите планове, които впоследствие донесли неоценима духовна помощ на много хора. Имхотеп предложил на Джосер съвършено невъобразим по своя размах проект, от който фараона просто не можел да се откаже, тъй като Джосер, както и другите египтяни, според своята вяра бил длъжен да се грижи, на първо място за своя задгробен живот, и както било прието за фараоните, той трябвало да си построи гробница още приживе. Имхотеп му дал идеята да издигне необикновена гробница, а необикновеността се изразявала в това, че тя не била просто ма́стаба...

– Мастаба? А какво означава това? – учтиво попита Юра.

– В началото това били правоъгълни дървени гробници. После започнали да ги изграждат от тухли, превръщайки ги в цели съоръжения с декоративни ниши, указващи мястото, където било погребано тялото и в същото време затварящи входа към него. Макар „мастаба“ – да не е египетска, а арабска дума означаваща „скамейка“. Арабските работници, работещи с археолозите през XIX век нарекли така тези съоръжения.

И така, Имхотеп предложил на Джосер да построи вместо обичайна гробница стъпаловидна пирамида, и не от обикновени тухли, които били широко разпространен и не особено устойчив строителен материал, а от дялан камък, което предполагало изключителна здравина и дълговечност. В тези времена това било революционно решение за Египет. Идеята на Имхотеп да построи „небесна стълба за божествения възход на фараона“ толкова вдъхновила Джосер, че той моментално заповядал да започнат работа, без да жалят никакви средства, възлагайки строежа на Имхотеп. И това при факта, че Джосер вече имал построена голяма тухлена мастаба в Абидос – мястото, където традиционно погребвали фараоните.

– Ама че работа! Човекът проявил инициатива и му поръчали самото строителство, с усмивка произнесе Стас. – Както казват, инициативата винаги е наказуема!

– Но не и в този случай, – възрази Сенсей. – Имхотеп бил най-заинтересуван от осъществяването на този проект. Той успял да заинтересува не само фараона, но и влиятелните жреци, тъй като даденият проект предполагал строителство не само на гробница, но и на цял комплекс, които включвал и храмове, при това за сметка на фараонската хазна. А следователно това щяло да осигури на жреците бъдещи доходи от службите в тези храмове. Освен това той включил в плана и строителството на огромно зърнохранилище, така да се каже от национално значение. И трябва да се отбележи, че впоследствие, благодарение на големите зърнени запаси, египтяните безболезнено преживявали годините на лоша реколта и суша.

Мястото, което Имхотеп избрал за строежа на пресечената пирамида не било никак случайно. То било разположено в края на платото, на което на разстояние няколко километра се намирал Големия Сфинкс. Обяснявайки плана за строителство на фараона, жреците и велможите, Имхотеп мотивирал избора на пустинното плато с близостта на комплекса до град Мемфис и прекрасната гледка, която се отваряла към града. А всъщност това място точно съответствало с част от отбелязаните географски координати от „звездната карта“, която някога му показал Съкровеника. Големият Сфинкс, който бил издигнат дълго преди това време (а не след живота на Имхотеп, както сега предполагат, видите ли, по време на строежа на големите пирамиди!), се явявал важен ориентир за точното местоположение на дадената пирамида.

Това грандиозно строителство било разпънато не в едно десетилетие. Защо? Защото едно е обектът да бъде построен, а друго е да започне да „функционира“. А най-важното, което било необходимо за това са високодуховните хора, при това, както мъже, така и жени. За тяхното възпитание Имхотеп изразходвал много години, поради което разпъвал и сроковете на строежа на съоръжението, обяснявайки на елита забавянето с усъвършенстването на своя архитектурен план.

– Какво излиза, че най-важни за Имхотеп били самите хора, – уточни Николай Андреевич.

– Безусловно. Ето как постъпил Имхотеп... Той събрал най-добрите египетски майстори в своите професии, а за техни помощници взел хората с най-високи нравствени качества (и мъже, и жени) и им осигурил не само постоянна заетост, но и много по-добри условия на живот, повдигайки тяхната социална значимост за държавата. Имхотеп създал не просто строеж. Всичко това много приличало на днешните държавни предприятия, където хората били напълно обезпечени, започвайки от разрешаването на битовите нужди и завършвайки с качественото здравно обслужване. И в това огромно предприятие, в което работели и пекари, и лекари, и писари, и счетоводители, и скулптури, и каменоделци, и хора от много други професии, работа имало за всички, както за мъжете, така и за жените.

– Та нали всички били роби и робини! – с удивление произнесе Костик. – Особено жените.

– Никак даже, – възрази Сенсей. – Този комплекс бил строен от свободни хора. И към жените в древен Египет, въпреки битуващото днес мнение са се отнасяли с особено уважение. Те заемали значимо положение в обществото, на първо място като майки и хора, от които зависело продължението на рода, а също така притежавали равни права с мъжете в обществото. Жените можели да си избират коя да е професия, а талантливите жени можели да станат върховни жрици, лекари, дори архитекти.

– Секундичка, – с интерес произнесе Николай Андреевич. – Излиза, че в Древен Египет имало върховни жрици и върховни жреци?

– Да. Висшият жрец например в същия този град Иуну се наричал Ур Маа, а висшата жрица – Ур-т Текхент. Техният статус и ниво на знания били равносилни на хората с най-високи научни степени.

– Искаш да кажеш, че това били хора на науката, в това число и жените?! – още по удивено възкликна Николай Андреевич.

– Кое те смущава? – на свой ред попита Сенсей.

– Не, просто някога бях чел, че в древните времена ако жената приемала участие в някакви религиозни обреди, то нейната роля най-често се свеждала до изпълнителка на церемониални танци, а в крайни случаи с осигуряването на музикалния съпровод на самата служба. Но като правило, особено в тези храмове, чийто бог бил свързан с плодородието, нейната сфера на дейност била така наречената „свещена проституция“.

– Това явление действително имало място, но в качеството си на отглас и празно подражание на така наречените „актове на божествена сила“, които се извършвали в тайната организация на Имхотеп сред тесен кръг просветени, където жените играели главна роля. Тези тайнствени хора били наричани „притежатели на свещена сила“ – жреците Ур Хеку и жриците Ур-т Хекау, тъй като божествената сила, която получавали свише при тези „актове на силата“, била наричана Хека. Тези хора се явявали не само пазители на тази божествена сила, но можели да я предават на различни предмети, да ги „освещават“, а също така, с нейна помощ да помагат на болните да се изцелят. Тъкмо затова тези хора били още и лекари, при това не обикновени, а универсални, най-изкусните сред древните медици, а те просто ползвали чистите Знания. Ще ти разкажа за това по-подробно някога.

– Извинете, а защо са нужни подобни ограничения на Знанията в йерархията на лекарите? – с официален тон попита Николай Андреевич.

– Защото тези Знания се доверявали само на духовно чистите хора. И тайнството, при което получавали Сила пазели в дълбока тайна. Защото Силата си е Сила. Тя е като каменарски чук – може да се използва за съзидание, а може да се ползва и за разрушение. Всичко зависи от Майстора, който държи чука в своите ръце.

– Разумно, отбеляза Николай Андреевич.

– А що се касае за хората на науката в тези времена – да, талантливите жени също постигали сериозни успехи в това поприще. Нека вземем същата тази медицина. Дори и днес

можеш да намериш сведения за това, че „първата в историята жена лекар, практикуваща в Мемфис през III хил. преди н.е. се наричала Песечет“. Макар реално, това да не била първата жена лекар, просто това били най-ранните доказателства открити от археолозите по този повод, тъкмо затова я нарекли първата... По това време медицината се считала за свещена наука, която била изучавана в храмовете. Смятало се, че оздравяването на самия човек зависело не само от медицинските знания, но и от божествената воля, тъкмо затова, успоредно с медицинските знания, медиците изучавали и свещените текстове. Жрецът – лекар не е имал право да започне лечението, без да прочете молитва.

– Молитва? – отново се захвана за думата нашият психотерапевт. – Но доколкото ми е известно, в религията на Древен Египет се използвали магии и заклинания.

Сенсей се усмихна, и включвайки се в играта на „официалничене“, отговори:

– Докторе, Вие просто имате неправилна представа за реалната действителност през тези времена. По-късно ще разберете защо. И не просто ще разберете, а ще намерите необходимите ви ориентири, по които сами ще достигнете до истината от това време. А относно магията и заклинанията ще отбележа, че в Древен Египет те били забранени. Съществували ясни ориентири между това какво е божественият мистицизъм, който бил основан върху знанията на древните, молитвите и къртовския духовен труд в служенето на Бога и магьосничеството, с което основно са се занимавали любопитните миряни поради егоистични подбуди, а също така магьосниците или така наречените „черни магове“ – хора, притежаващи определени знания и използващи ги за користни цели срещу другите хора. Нещо повече, присъствало твърдото убеждение, че магьосничеството нанасяло вреда на духовното здраве на човека. При жреците дори съществувала такава „специализация“, която наричали Уаб Сехмет. Изучавайки я, те се учели на изкуството да „неутрализират“ дейността на черните магове. Отгласи от тази жреческа „специалност“ могат да се наблюдават и днес.

Нещо подобно днес практикуват свещениците, занимаващи се с екзорсизъм.

– Добре де, но не можеш да отречеш, че в Древен Египет се е практикувало магическо и астрологическо гадаене на бъдещето в края на краищата?! – Никак не можеше да се успокои Николай Андреевич.

– Ще отрека, – твърдо, но с усмивка заяви Сенсей. И веднага поясни: – Тези явления ги е имало, но притежавали съвсем друг претекст и значително се различавали от представите за това явление на хората днес. Ето, например нека вземем предсказанията. Една от „заповедите“ на египтяните гласяла, че на човек му се забранява да се опитва да разбере своето бъдеще и да прибягва към използването услугите на гадателите. В правилата при жреците било записано: „Не се опитвай да научиш това, което още не се е случило“. Нещо повече, титлата на висшия жрец (с която впоследствие бил награден Имхотеп) се наричала Ур Маа, което означавало „Велик гадател“. Но дейността на дадения жрец не била свързана с магически предсказания. Неговата задача била правилното тълкуване на вече случилите се събития, с цел вникване в „Божията воля, от която зависело бъдещето“. Египтяните се отнасяли с голямо внимание към случилите се каквито и да било значими събития, „знамения“ и съновидения, смятало се, че чрез тях Бог се опитвал да предупреди хората за нещо. Искам да отбележа, че на основата на това поверие, египтяните можело да бъдат определени като много наблюдателни хора, както в отношение на различни природни явления, така и в социалните. Това, което правили жреците било просто проявяване на аналитическите закономерности, които носили „предсказателна“ форма. Същото се отнасяло и за „астрологията“. „Астрологията“ от това време не е била „гадателска“. Като цяло това можело да се нарече научно прогнозиране в нуждите на аграрните, астрономическите и медицинските сфери. По това време именно жреците са се занимавали с развитието на науката като такава.

– В крайна сметка кои били жреците – религиозни дей-

ци или учени? – попита Виктор.

– И едното и другото, Тяхната структура била много особена. Висшите жреци се явявали религиозни дейци, които се занимавали с общите въпроси на религията, политиката и науката. В тази структура, също така имало и жреци – учени, жреци – лекари, жреци – домакини, жреци – свещеници, жреци – проповедници. Между другото, тъкмо последните по време на храмовите служби зачитали на вярващите „божествените закони“, давали наставления и религиозни „поучения“.

– Хъм, ама че работа, колко много прилича на днешната религиозна структура, – отбеляза Виктор.

– Е, а ти какво си мислеше, – с усмивка произнесе Сенсей.

Николай Андреевич проговори с лека нотка на скептицизъм:

– М-да, представям си, ако в съвременния свят, където приоритетни са научните знания, лекарят чете молитва преди да започне да лекува пациента. Ще се получи много неловка ситуация...

– Неловко а?! – с усмивка възкликна Сенсей. – А на вас, докторе, известно ли ви е, че дори тези, които днес се смятат за най-прагматичните хора в световната медицина, имам предвид хирурзите, чиято работа е свързана с живата материя... и не просто хирурзите, а най-добрите хирурзи..., се молят преди, по време и след операцията. И досега се молят за здравето на своите пациенти. Тъй като от собствен опит знаят, че каквито и способности да притежава лекарят, в тази професия много зависи от волята Свише.

– Нима? – искрено се удиви Николай Андреевич и замислено произнесе: – Не знаех, не знаех...

– Но ние малко се отвлякохме от главната тема за Имхотеп. – Сенсей се върна към основната тема. – Благодарение на това грандиозно, безпрецедентно строителство и привличането към делото на най-добрите египетски специалисти, Имхотеп получил възможността да избере за свои лични ученици най-добрите от най-добрите, както мъже,

така и жени, тези хора, в които проблясвали искриците на духовността и човечността. В групата, която лично Имхотеп се заел да обучава, влизали хора от най-различни специалности, но първоначално нейната основа изграждали каменоделците. Тъкмо за това Имхотеп условно нарекъл своята група „Свободните каменоделци“, тоест тези, които се стремят към свободата на своята душа и придобиват вяра и знания твърди като гранит.

Лека-полека се родила и символиката на „Свободните каменоделци“ на Имхотеп, която после така умело била копирана от „Волните каменоделци“ на Ариман: престилката на каменоделеца, камъка, чука, пирамидата с всевиждащото око (древният знак на Шамбала, а за каменоделците на Имхотеп това било принадлежността към светлите, духовни сили), Феникса, Сфинкса (а при „Волните каменоделци“ после станал лъва), лапата на Сфинкса (лапата на лъва), числата 3, 5, 7, 13, 33 (това е количеството хора, образуващи определените кръгове на силата) и други. Те се познавали един друг по определени думи, знаци и жестове, всичко това било после изкопирано от „Волните каменоделци“. Между другото станалия известен при „Волните каменоделци“ пентаграм – равностранната петовърха звезда – бил един от най-важните символи на „Свободните каменоделци“, но за тях неговият смисъл бил със съвсем различна интерпретация. Работата е там, че според изначалните знания от науката „Беляо-Дзъ“, звездата се явява символ на божественото женско начало, а кръгът означава битието във Вселената. Звездата, поставена в кръга, означава присъствие на женското божествено начало в кръга на битието. Освен това, женското начало се разглеждало и като съд за реинкарнацията, а жената – тази, която дарява сила и живот. Ето защо в Древен Египет започнали да обозначават със звезда в кръга царството Дуат, като царството на прераждането на човешките души.

И отново се връщаме към Имхотеп. Той събрал мощно ядро на тайната организация с название „Свободните каменоделци“, тоест хора, свободни от материята на този свят,

духовно свободни. Основната цел на тяхното движение била посредством преминаването на различни духовни етапи да постигат духовно съвършенство. Както вече казах, в Египет по това време във всеки град имало различен бог и съответно своя религия, грубо казано, битувало многобожието. Независимо, че тези хора се покланяли на различни богове, благодарение на Имхотеп, който им разкрил тайните Знания, всички те, съхранявайки външната принадлежност към своите богове, реално се покланяли на един Единен Бог, който тайно наричали „Великия Архитект на Мирозданието".

След като укрепнали в духовните практики и получили Знания, неговите лични ученици станали негови надеждни помощници в духовното му дело. И когато започнали да оказват различна помощ на хората, славата на Имхотеп се разраснала още повече, тъй като неговите ученици, според разбиранията на хората творили невероятни чудеса, започвайки от изцеляването на тежко болните и завършвайки с тяхното необикновено влияние върху хората и дори върху времето. Когато информацията за това тайно общество, както се казва, тръгнала сред народа, много хора си поставили за цел да станат лични ученици на Имхотеп. Макар самият Имхотеп всячески да отричал всички слухове за съществуването на подобна организация и още повече своя програма за „тайно" обучение на други хора.

– И защо? – с удивление произнесе Татяна.

– Е, на първо място, за да предпази своята духовна „рожба" от Архонтите и някои влиятелни хора – противници на политиката на Имхотеп, мечтаещи за старите времена на безнаказаност и мошеничество. И на второ място, Имхотеп много добре познавал природата на самите хора, променливостта на техните желания: днес се разпалват в своя духовен порив, а утре угасват, отправяйки взор към желанията на своето Животинско начало. А тези Знания, които Съкровеникът от Шамбала предал на Имхотеп, изисквали твърдост и устойчивост в духовните намерения на човека и най-главното – чистота на помислите и желанията. Освен

това мнозина желаели да се обучат именно защото тайно желаели да притежават тези знания с цел получаването на сила и власт над другите хора и реализацията на своите меркантилни, егоистични цели и задачи. Тъкмо затова Имхотеп никога не взимал тези, които жадували, подтиквани от порива на разгорялото се в тях вдъхновение да се обучават при него. Той гонел тези „желаещи“, както се казва, с „метлата“, независимо добър ли е бил този човек, с реални духовни намерения в дадения момент или лош – със своя маниакален комплекс. – Сенсей се усмихна и уточни. – Поточно, не с метлата, а с тоягата, която винаги била с него.

– С тоягата?! – моментално възкликнаха по-големите момчета.

Сенсей утвърдително кимна и отговори на техния недоизказан въпрос:

– Той до съвършенство владеел така наречения стил „Стария лама“.

– Да, не им е било весело на лепките, – шеговито произнесе Володя.

– Да, тоягата не е играчка, – в същия дух отговори Сенсей. А ако говорим сериозно, то тази негова предпазливост не била случайна. Въобще, както хората чувстват Човека на Знанията по необясним за себе си начин, така и Човека на Знанието „вижда“ човешките желания и чувства, да го наречем така, тяхната духовна зрялост. Ако преобладаващият определящ фактор в това дело се намира във вътрешния избор, както от едната, така и от другата страна, тоест съвпада, това означава, че даденият човек ще тръгне с Човека на Знанието в една посока.

– Не разбрах, как така? – попита Андрей.

– Ето например, когато при Имхотеп идвали хора и му представяли своето желание да се учат при него, той отказвал по всякакъв възможен начин, но наблюдавал за тяхното поведение и реакция по време на неговия отказ. У мнозина минавали следните мисли: „Ето Ме! Аз искам да опозная истината! Научи Ме!“ Такива хора със своя натруфен егоцентризъм, като правило, дори без да забелязват, веднага

предизвиквали неприязън и отхвърляне. Но имало и такива, чиито думи излизали не от разума, а от сърцето, от душата. Имхотеп наглеждал тези хора, продължавайки да не ги допуска близо с идеята да ги провери дали намеренията им били истински, дали изборът им е бил стабилен, от което се разбирало дали решението им е било зряло и осъзнато. И като правило, тези хора, очевидно чувствайки всичко това на подсъзнателно ниво, настойчиво се стараели да се намират в неговото полезрение и с цялата си душа да чукат на вратата на Знанието. И в края на краищата постигали своето. Тъй като както се казва, няма врата, която да не се отвори, ако упорито чукаш на нея.

– Разбираемо е, че е било трудно да станеш негов ученик. Щом е заемал такъв висок пост в държавата, сигурно до него изобщо е било много трудно да се стигне, – произнесе Николай Андреевич.

– Грешиш, – възрази Сенсей. – На Имхотеп, независимо от неговия висок пост, доволно често му се налагало да излиза сред хората и да общува с обикновения народ, за да бъде в течение на реалния курс на събитията в обществото. И пръчката била неговият единствен „съпровождащ“.

– Чакай, искаш да кажеш, че Имхотеп, бидейки първият човек в държавата след фараона, излизал сам-самичък сред народа? Без свита? – удивено възкликна Николай Андреевич.

– Точно така, – потвърди Сенсей. – Освен това той посещавал не само големите градове, но и отдалечените населени места и бил в течение на реалната ситуация в държавата.

– Нима неговите помощници не са му докладвали за реалното положение в държавата?

– Защо да не са докладвали? Докладвали са, при това не един път на ден. Но, познавайки добре хората, Имхотеп проверявал голяма част от информацията лично, поради което практически не е било възможно да бъде излъган или въведен в заблуждение, нещо повече – последствията за такива помощници били изключително сурови.

Така че, дори обикновеният човек можел да се прибли-

жи и да говори с него. Тъкмо затова, Имхотеп, като главен везир на държавата, бил не просто уважаван от народа, но и абсолютно достъпен за общуване от всеки желаещ... Какво още исках да кажа относно неговата пръчка. Имхотеп не се разделял с нея. Но на тайните събрания на „Свободните каменоделци“ бил със съвършено различен инструмент, – такъв, какъвто в древни времена притежавали Бодхисатвите Птах и Озирис. Той представлявал жезъл с две преплетени една в друга змии, а в началото му се намирал кръгъл диск с крила на сокол. Двете змии означавали едновременно и Стражите по духовния път, и работата на древните структури в човешкия мозък, а крилатият диск олицетворявал онези, които донесли тези духовни знания на Земята и ги разкрили на хората. На диска се намирал знакът на Шамбала, в който се намирал особен кристал.

– Особен кристал? И какъв е този кристал? – попита Николай Андреевич.

– Това, разбира се, е интересна тема, но за нея ще ви разкажа друг път, – загадъчно отговори Сенсей и продължи: – Така, относно жезъла. Впоследствие той бил притежание на неговите духовни наследници до момента, когато Ариман с помощта на Архонтите не разрушил цялата духовна основа на дадената организация, която Имхотеп съградил. Когато Архонтите стремително започнали да превръщат организацията на „Свободните каменоделци“ в арихановска структура, последният от последователите на Имхотеп успял да махне кристала от жезъла, още преди да попадне в ръцете на „Волните каменоделци“. А доколкото последните изцяло използвали знаците и предметите на „Свободните каменоделци“ в качеството им на лична символика, с леки видоизменения, то конкретният тайнствен жезъл бил използван и в техните събрания, служещ като символ на висшата власт на своя притежател. Но това вече била празна атрибутика, нищо повече. А когато организацията на „Волните каменоделци“ се разраснала значително и започнали да се образуват различните ложи, тогава главата на тази организация започнал да се появява сред масите с този жезъл. На всички

посветени хора им било ясно, че притежателят на този „жезъл“ бил техният „върховен жрец“, но този символ започнал да привлича вниманието и на не просветените хора и, за да не възникват сред тях излишни въпроси, били измислени различни легенди за произхода му. Така възникнали и античните легенди, където съгласно Омировите химни синът на Зевс, вестоносецът на олимпийските богове, покровителят на пастирите, търговията и печалбата Хермес, получил жезъла („кадуцея“) от самия Аполон...

– Това било описано от Омир? – попита Костик чувайки познатото му име и самохвално добави: – О! А аз вкъщи имам неговите поеми „Илиада“ и „Одисея“!

– Относно Омир, – продължи Сенсей. – Човекът – поет с такова име никога не е съществувал. „Омир“ – това е псевдоним. Самата дума произлязла от преобразуването на гръцката дума homilia, което означава „беседа“, „религиозна проповед с нравоучителен характер“. Освен това на другите гръцки диалекти тази дума има още няколко значения – „заложник“, „поет“, „слепец“. Под псевдонима „Омир“ работила цяла група, ръководена от представителите на Архонтите. Тяхната цел и задача била създаването на такива произведения, които под прикритието на популярните древни легенди и известни исторически факти да внедрят в психологията на хората изгодна на Архонтите идеология и съответно да окажат влияние върху формирането на определен мироглед сред различните народи, предразполагащ към религиозно и политическо Архонтско управление.

– Ама че работа! – изумено произнесе Виктор.

– Излиза, че създавали нещо от сорта на „свещена книга“, както например „Стария завет“? – озадачено произнесе Николай Андреевич и веднага отбеляза: – Между другото, действително много сходна техника: комбинират се популярни древни легенди и исторически материал...

– Религия за слепите?! – произнесе Женя.

– Ах, ти, зоркият наш! – с ирония отговори Виктор.

– Ето, виждате ли, малко внимание и наблюдателност и започвате да вниквате, – Сенсей отново направи акцент на

тези думи. – Произведенията на „Омир“ се оформяли практически по същото време, когато и „Стария завет“. Просто първото се пишело за психологията, нека да го наречем така, „на западния човек“, а второто – „за източния“. Макар едното и другото да са се писали под контрола на една и съща организация, с едни и същи похвати, но с различни ракурси и начини на подаване на материала, така да се каже, отчитайки всички тези психологически нюанси. А за да не се афишира източникът на тези книги, цялата слава за писменото оформление на „великите произведения на Омир“ приписали на управляващия тогава атински тиранин Пизистрат, който според днешната история, през VI в. преди н.е. създал цяла комисия с цел записване на омировите поеми, все едно преди това съществували, но само в устен вид.

– Нима?! – удивено произнесе Николай Андреевич. – Нещата стават много интересни,

Беше очевидно, че тази информация дори за него бе неочаквана новина.

– И кое е лошото в Омировите поеми?! – с недоумение попита Костик и веднага започна да хвали книгите. – Та там има само безобидни древногръцки легенди, митове за боговете и героите. Дори Платон нарекъл Омир учителя на Гърция!

– Платон?! – с усмивка произнесе Сенсей и добродушно махна с ръка. – Добре, няма да пипаме Платон, самички прочетете за него и всичко ще ви се изясни. А що се касае за „безобидните“ митове... За обикновения човек, който вярва на рекламата на именитите мъже, тези поеми никак не са „безобидни“, а „гениални“, дори и да не ги е чел никога през живота си. – При тези думи Костик някак сконфузено скри своя поглед от Сенсей. – Но всъщност тези произведения никак не са безобидни, особено отчитайки каква идеология е заложена там и как влияе на човешкото подсъзнание. Забележете, посредством отношенията в семейния клан на олимпийските богове там се описва определен модел на поведение на обикновения човек. Между другото имената на някои от тези богове, такива като Зевс, Хера,

Атина, Артемида и легендите за тях били известни още по време на древнокритската култура (3000 – 1200 г. преди н.е.) и съществувала приблизително по същото време, когато съществувала и микенската култура, тоест много преди появата на тези произведения. И в тези древни легенди действително се криели някои ценни знания, облечени в митове.

Но групата, която оформяла тези творби под псевдонима „Омир“, не стига, че преправила всичко това посвоему, а на това отгоре за описание на тези богове взела обикновени човешки образи, а не образите на митичните персонажи, които били представени в доста по-ранните легенди. При това не просто човешки образи, а такива с множество слабости, в които се откроявала злобата, жестокостта, дребнавостта, липсата на нравственост. Тоест, опитали се да преправят образа на боговете и заедно с това да унищожат духовните основи на древните митически персонажи. Направили така, че единственото, което отличавало тези „Омирови“ богове от хората било тяхното безсмъртие, при това поддържано с помощта на „вълшебни еликсири“. Забележете, в пика на популярното сред египтяните вярване за задгробния живот и стремежът на човека да попадне в него след своята смърт за своите нравствени заслуги приживе, тази групичка започнала да рисува в най-черни краски представата за задгробния живот. Техният задгробен живот (аид) бил мрачен и безнадежден, обитаван от полусъзнателни сенки, където живеят чудовища и биват наказвани кривналите от правия път титани. За какво се правило всичко това? За това човек да изпитва страх пред смъртта и да се изпълва с отчаяние и безизходица при мисълта за нея. Тоест рисувал се световен ред по идеала на Архонтите, със съответните в него кумири – „идеали“ за обикновените хора. Първо се променяла идеологията, внедрявала се е сред масите, популяризирала се, а като резултат – се променяла посоката на придвижване на обществото като цяло.

След като изслуша внимателно Сенсей Николай Андреевич, с въодушевлението на първооткривател произнесе:

– Да си призная честно, абсолютно си прав! Как не съм могъл да се сетя за това по-рано! Та нали Омировото влияние върху религиозните представи на гърците било огромно! Тоест това било своего рода „омировска“ религия и тези книги действително представлявали нещо свещено за хората. Античната митология по силата на своето въздействие е сравнявана с библейската хронология, а това влияело на културата на много народи, особено европейските. Римляните също в своето време са заимствали много от Елада, те просто тълкували посвоему образите и сюжетите и ги видоизменяли, както им харесвало. Изобщо в цяла Европа, благодарение на факта, че най-разпространените езици били латинският и древногръцкият, античните митове получили не само широко разпространение, но и се изучавали и внедрявали в културата и изкуството, в това число живописта, скулптурата, музиката, прозата!

– Тъкмо затова и говорех, – произнесе Сенсей. – Много правилно каза – именно били „внедрявани“ и прикрепяни към представите, възгледите и като цяло мирогледа на древните гърци, тоест на цял един народ! Макар и нравственият „идеал“ на създадените от Архонтите „олимпийци“ дотолкова да дискредитирал истинските духовни ценности на гръцкия народ, че след известно време на активно рекламиране на дадените произведения цялата тази кампания предизвикала протести и насмешка сред гърците. Но погледнете днешния свят, как и до днес величаят произведенията на Омир, приписвайки им качествата на „недосегаем образец“, „великият епос“ на гръцкия народ, и колко скромно и рядко споменават за тези, които критикували тези произведения.

Както се казва, сами си правете изводите, драги ми господа! На Архонтите им е изгодно да култивират подобни качества в днешното общество. Както се е правило преди, така се прави и сега. За тях е изгодно хората да не вникват в смисъла на поднасяните „кумири“, а просто тъпо да копират тяхното поведение, с явната цел да култивират в

общество нежелаещи да мислят хора, тоест лесно манипулируеми.

– Като цяло дебили! – добави Женя изнасяйки се малко напред.

Но тъй като момъкът препречи видимостта на Стас, вторият се опита да върне своя приятел на предишното му положение:

– Няма ли да се успокоиш най-накрая, какво се щураш напред-назад! – И шеговито произнесе във връзка с неговите думи: – Недей да се косиш, това не те застрашава.

Тази сцена разсмя нашата група, а Сенсей добродушно отговори на Женината реплика:

– Нека да го кажем така, за да може хората да не вникват в смисъла на случващите се събития и лесно да възприемат това, което им се пропагандира.

– Аха, настървени за реклама! – изрече Женя

– Та така, какво исках да кажа относно омировия бог Хермес, който получил от Аполон кадуцея и връзката на тези образи с „Волните каменоделци“ на Ариман, – започна да разказва по-нататък Сенсей. – Произведенията на „Омир“ се оформяли за народа не само като „свещени книги“, но и в качеството си на носител на тайна информация за „своите събратя“. Вижте само в какъв образ се поднася Хермес. Това божество било заимствано не от гръцката, а от малоазиатската митология. Отбележете си го. Това име било избрано от хората на Архонтите неслучайно. Хермес – това е производно от гръцката дума, звучаща като „херма“, тоест камара от камъни или каменен стълб, с които някога покривали гробовете на починалите хора. Хермите някога са служили и като пътни знаци и се считали за нещо от сорта на пазители на пътищата, границите или портите. Тъкмо оттук тръгнало името на Хермес – „този, които стои до преддверието“ Според поверията повреждането на херма било голям грях.

– Мисля, че започвам да разбирам, – произнесе Николай Андреевич. – Ако всичко това се преведе на „езика“ на Архонтите, които създали „Волните каменоделци“...

– Точно така, – кимна Сенсей. – Нещо повече, едно от основните качества на Хермес било хитростта, ловкостта и лъжата, поради което бил приет за покровител на изневярата и кражбата. Веднага искам да отбележа, че в римската митология, не без участието на хората на Архонтите, бил копиран практически целият пантеон на омировите богове, естествено с леки корекции за конкретния народ. Там образът на Хермес бил представен от Меркурий – бога на търговията, който осигурявал печалбите от търговията. Думата Mercurius произлязло от merx – „стока“, mercare – „търгувам“. Този бог също така се смятал за покровител на изкуствата и занаятите, познаващ тайната магия и астрологията, вестоносец и прислужник на боговете. Така че през 495 г. преди н.е... А вие, предполагам помните, че по-късно във Вавилон се състояло тайно събрание на еврейските жреци, където сред другите въпроси се разгледал и въпросът за внедряването на „Стария завет“ в качеството си на „свещена книга“ в Близкия Изток. И че човекът, въплътил това решение бил Ездра, който впоследствие с помощта на Неемия събрал широко „народно събрание“, където от Ездра бил огласен предназначеният за народа „Закон“.

Да, а по-рано през 495 г. преди н.е. на Запад, в Рим по решение на така нареченото „народно събрание“ и по точно на добре платеното „народно събрание“, на Меркурий бил посветен храма на Великия цирк (отбележете си това място, за да можете по-късно да съпоставите това с някои други факти). Заедно с това била създадена особена колегия от търговци, намираща се „под защитата“ на този бог. Впоследствие в Рим и в италианските градове започнали да се разрастват така наречените „колегии на почитащите Меркурий“ (вербувани от плебеи и роби), а по-късно станали колегии на императорския култ.

– Дори това! Това много прилича на днешното формиране на партиите, – направи своя извод Николай Андреевич, – Да, умно действали Архонтите...

– Е, никой не се и съмнява в това, – с усмивка добави Сенсей. – Така, нека се върнем към легендата за Хермес.

Неговите златни крилати сандали и златен жезъл се смятали за надарени с магическа сила. Кадуцеят (от латинската дума „caduceus“ – „жезъл“) впоследствие станал символ на „божествената“ власт, тайните науки и окултизма. Именно с този жезъл, който „приспивал и пробуждал хората“ (освен това, се смятало, че Хермес с помощта на жезъла присънва на хората пророчески сънища, в които те понякога виждали проявата на божествената воля), намирайки се в двата свята – живота и смъртта, той изпълнявал функцията на проводник или помощник на душите по пътя им към царството на мъртвите. Искам да отбележа, че тези митове са интерпретация на легендите, които се носили из Древен Египет за чудния жезъл на Имхотеп, чиято слава „Волните каменоделци“ присвоили за повдигането на своя имидж пред народа. Между другото в периода на късната античност, благодарение на същите тези „Волни каменоделци“ се появил нов образ за поклонение – Хермес Трисмегист, тоест „трижди велик“, с които започнали да се свързват окултните науки и така наречените „херметични“, тоест тайни, достъпни само за „просветените“ съчинения.

– Отново излъгали народа! – хъмна Женя.

– Абсолютно вярно, – кимна Сенсей. – Тайните винаги са привличали хората. И Архонтите много често използвали тази човешка слабост, подмамвайки хората в своите религии, секти, окултни общества и по този начин правейки от тях свои роби. А най-печалното е, че „Волните каменоделци“, създавайки тези поредни вериги за своите роби, на пълни обороти използвали славата на Имхотеп, неговите заслуги в обществото, както за Египет, така и за народите, черпещи знания от там. Така и писали, че в IV хил. преди н.е. в Египет живял Хермес Трисмегист, който бил върховен жрец и притежавал висша власт в държавата, че дал справедливи закони, писмеността, аритметиката и цяла редица други науки. Как бил обожествяван още приживе, а след смъртта му го асоциирали с бог Тот. Тоест огласили това, което мнозина знаели за великите заслуги на Имхотеп. А после тези аримански слуги, за да объркат тотално

хората, описали в ярки багри, че даденият „Хермес“ написал 42 книги (числото, което имало голямо значение за египетската религия – 42 „завета“ от „Изповедта на отрицанието“, която била добре известна на всеки египтянин), че разработил тайнствен метод на събиране на енергия, наричайки го „Хермесова гимнастика“, как създал тайна наука, наречена по-късно „херметизъм“. Че техният „Хермес“ получавал уникална информация, когато се намирал в транс, информация, която предавал на хората, че умеел да излиза извън своето физическо тяло. Че написал най-знаменитата и тайна книга – „Книгата на Тот“, където разкрил тайната за придобиването на безсмъртие, описал тайните методи за придобиването на свръхестествена сила и влиянието върху този свят чрез специални церемонии. Че впоследствие неговите методи били използвани от египетските жреци много хилядолетия. Освен това му приписват авторството на текстовете „Изумрудените скрижали“, които, видите ли, се били запазили до това време. Утвърждавало се, че Хермес разказвал за частицата на безсмъртното разумно начало... Между другото, думата „разумно“, „Висш Разум“ – това било специално нововъведение на „Волните каменоделци“ посредством древногръцката култура, за да може човек, изучавайки тази философия, подсъзнателно да отъждествява своята душа и Висшето не с божественото начало, а с „разума“, „ума“, тоест трона на Животинското начало в човека... И така, Хермес упоменавал за частицата на безсмъртното „разумно“ начало, която можело да бъде изведена, благодарение на специална тренировка (приличаща на дълбок транс, състояние близко до смъртта). А после с помощта на особени знания да се излезе от адската тъмница към Божията светлина. И какво било характерно: Хермес първи нарекъл човека „микрокосмос“ и подчертавал, че ако човек искал да разбере Вселената, той трябвало на първо място да опознае себе си. Тоест обявили такава информация, която нито можело да бъде доказана, нито опровергана, тъй като за Имхотеп действително се носели необикновени слухове, свързани с неговата дейност и тайното общество на „Сво-

бодните каменоделци“. Но какво направили Архонтите? След обявяването на тази информация, те предоставили на хората книги с изключително популярни названия от древността, но със съвършено друго съдържание, такова, каквото им било изгодно.

– Тоест, копирали названието на древната книга и издавали съвсем друга книга със същото име? – обобщи Виктор.

– Да.

– А хората си мислели, че държат в ръцете си манускрипта на самия Имхотеп! – добави Володя.

– Познат почерк, – произнесе Николай Андреевич. – Оказва се, че тези, които били първи врагове на Имхотеп, откраднали неговата слава и върху нея сътворили своята империя.

– Точно така, – потвърди Сенсей. Запомнете, това ***е една от любимите тактики на Архонтите – да подменят желаното от хората с илюзия.*** А зад техните красиви фрази, всъщност се крие промяна на движението на човека в правопротивоположната посока, към материята. Поради недостиг на знания човек може да не забележи тази подмяна и да си мисли, че върви по духовния път, както и много други, например тези, които толкова хвалели „херметическата наука“. Та на него дори не му хрумва кои са организаторите на целия този процес и в какви архонтски организации членуват (и какви са истинските цели на тези организации), а също така за какво им е нужна подобна масовост в разпространението именно на подобна гледна точка сред хората.

– Какъв кошмар! Край, тези Омирови книги вече и с пръст няма да ги пипна! – категорично заяви Костик.

– Напразно, – отвърна Сенсей. – Колкото повече човек чете, толкова повече разбира структурата на този свят, толкова по-трудно ще им е на Архонтите да го излъжат, а оттам и да манипулират неговото съзнание. Книгите трябва да се четат! В това число и Омир, поне за да може човек лично, без каквато и да е подсказка или навързано мнение да направи своите независими изводи, при това не заради спора

и самохвалството пред другите хора, а за самия себе си, за своето вътрешно развитие и познание.

– А ако изведнъж тези книжки ми повлияят не по най-добрия начин? – изрази своето съмнение Костик.

– Всичко е в твоите ръце! Контролирай мислите си, не позволявай негативното да доминира в теб, чети от позицията на духовен човек. И съм абсолютно сигурен, че ще прочетеш тези книжки не само без каквато и да била вреда за себе си, но и ще ги оцениш по съвършено друг начин. Освен това, не всичко в тях е негативно! Има много интересни моменти, преписани от много по-древни легенди, има ги и тези зрънца, които привличали вниманието на не едно поколение хора. Изобщо, подобни четива са също – своего рода работа над себе си, така да се каже, тест-проверка на вътрешните желания и стремежи. Така че **за духовния човек няма такива книги, които да не са му полезни!**

– М-да, – съгласи се Женя и вече обръщайки се към Костик произнесе с грейнала усмивка:

– Разбра ли, чадо! Така че настрой своите филтри и чети този Омнир колкото ти душа сака!

– Омир, село! – Стас със смях поправи Женя.

– Да де! – кимна той под раздалия се смях и направи вид, че точно това бе казал.

Стас махна с ръка в знак на пълна безнадеждност, от което всички още повече се разсмяха.

По време на тази смехотворна пауза моята особа, стенографирайки в своя тефтер разказа на Сенсей и дописвайки последното изречение, за свой ужас констатира, че в химикала бе свършило мастилото. Помислих си – докато пребягам до палатката, намеря нов пълнител и се върна ще изпусна много ценна информация. А никак не ми се искаше да пропуска каквото и да било от това, което разказваше Сенсей. Тъкмо тогава дойде и решението на този проблем.

– Не искате ли чайче? – с ентусиазъм предложих аз.

– Какво ти става, в тази жега чай? – с удивление произнесе Татяна.

– О, аз бих пийнал с удоволствие, – подкрепи ме Сенсей.

Старшите момчета също закимаха с глави в знак на съгласие. Така че по времето на нашето малко прекъсване, докато народа уреждаше чая, първото, което направих е да изтичам до палатката, за да намеря пълнител, и осигурявайки всичко, което ми бе необходимо се включих в общата „чаена церемония“

* * *

След като с наслада изпи чаша горещ чай, Сенсей запали цигара и продължи своя разказ:

– И така, всичко това се случило много по-късно, след времената на Имхотеп. Но честно казано, не е нужно да бъдеш много интелигентен, за да прозреш реалния произход на така рекламирания от Архонтите „кадуцей“. Достатъчно е да се хвърли един поглед на архитектурните проекти на Имхотеп, скулптурите и украсата на тези храмове, които били построени под негово ръководство, и това важало особено много за комплекса в Сакар... Между другото, дори стената, която ограждала комплекса с пирамидата на Джосер в Сакар, била замислена с особен смисъл от Имхотеп. Тя била висока около десет метра, изградена от бял варовиков камък, подсилена с кули, разделена с плоски отстъпи и притежаваща 14 порти, от които тринадесет били лъжливи и само една – истинска, намираща се от източна страна. Нещо повече, поглеждайки към портите от вътрешната страна на комплекса, всички те изглеждали отворени. За хората, всичко това било просто дреболии, не е ли все едно как ще изглеждат стените? Но Имхотеп успял и там да приложи дадените му знания. Заедно с духовната философия по това време (14 Кау и 7 Ба, които ако си спомняте били отнесени към структурата на върховното божество), спомнете си за седемте двойки същества – 7 мъжки и 7 женски, притежаващи изключително мощна защитна сила. Само в кръга на Имхотеп, в ядрото на „Свободните каменоделци“ тези зна-

ния не били просто митология и религия, а реална духовна практика.

– Извини ме, не разбрах много добре, какво означава реална духовна практика? – попита Николай Андреевич.

– Ще ти разкажа после..., – отговори Сенсей. – Така че достатъчно е само да погледнете към неговите Архитектурни проекти, за да видите символите, на които стъпвало движението на „Свободните каменоделци“, в това число и крилатия диск, змиите пазители, знака на Шамбала, по-късно видоизменен в знака на „Волните каменоделци“. Далече не всички капители на колоните, изградени по времето на Имхотеп и впоследствие получили своето широко разпространение, били във вид на лотосова пъпка или разтворен лотосов цвят, или пък леко разгънат папирус. Между другото, именно от Имхотеп тръгнала инициативата за обозначаването с едни или други йероглифи на „знанията“, „ученията“ и „възлите“. Цялата храмова архитектура подчертавала с основната си символика, че това е дом на божество, което се ражда от лотосовия цвят. Крилатият слънчев диск, излитащ от нилската растителност и напомнящ за тези, които донесли тези Знания, обикновено се е изобразявал над вратите. За обикновения зрител това са просто картини от изкуството на миналото, а за Човека на Знанието – знаци и реална история.

– И какво излиза, че почти никой не е знаел за тази истинска история дори по времето на Имхотеп, – отбеляза Николай Андреевич.

– Това е напълно естествено, – отбеляза Сенсей. – Та нали както тогава, така и сега имало опасност от изкривяването не само на историята, но и на изконните знания от Архонтите. Тъй като тези знания помагали на хората да станат истински свободни и ги лишавали от страховете на този материален свят, а това от своя страна пречело на Архонтите в достигането на техните цели за масово поробване и подчинение на хората. Затова Архонтите по всякакъв начин се стремели да изкривят информацията, която не им била изгодна, още в момента, в който се появявала сред масите.

Така че всичко това се пазело в тайна от хората на Знанието и в онези времена. Голямата заслуга на Имхотеп и неговите хора се крие в това, че тази „тайна“ станала достъпна на много нуждаещи се, при това не само станала достъпна, а и помогнала за техния духовен растеж.

– Тоест всички, които ставали ученици на Имхотеп, ставали притежатели на тези знания и истории? – попита Костик.

– Не веднага и не всички подред. Всеки получавал от него тази информация, която била достъпна за мисленето на човека в дадения етап от неговото духовно развитие. И това било правилно, иначе ако натовариш човека с повече, отколкото може да възприеме, той просто няма да разбере дадената информация. И думите на Имхотеп щели да останат само празен звън, който вълнувал само душата. Тъкмо затова Имхотеп възпитавал своите духовни приятели – ученици поетапно. В началото той давал на хората най-елементарните знания и духовни техники. И наблюдавал, колко сериозно дадения човек се отнасял с работата над себе си.

– И „Лотосовия цвят“ ли им е давал? – възкликна Костик.

– И „Лотосовия цвят“, и изключително полезната за човешкото здраве медитация Ка...

– Полезна за здравето? – подскочи Николай Андреевич и тутакси с подчертана учтивост попита: – Много бих искал да науча за това по-подробно.

– Ама, разбира се, – Добродушно отговори Сенсей.– Разкривайки основите на учението за Ка, Имхотеп... Тоест, ако говорим на съвременен език, учението за човешката енергийна структура, където влизали понятия като биополе, аура, астрален двойник. Така че Имхотеп, посвещавайки човека в основите на Учението за Ка, в качеството на практически упражнения, давал на хората древната медитация за възстановяване Ка, способстваща, така да се каже, за неговото „дозареждане“. И в какво се крие целият смисъл? Ще ви обясня това, използвайки съвременната терминология, за да ме разберете по-добре.

– Човекът – това не е просто химически завод, който постоянно работи и изпълнява сложни многопластови операции всяка секунда. Това е цяла Вселена с проявени различни форми на живот и съответно енергийни и вълнови състояния. И всичко това се намира в постоянна взаимовръзка и взаимозависимост. Химията е много тясно свързана с енергетиката, тоест със задълбочената физика. Простичко казано химическите процеси – са следствие от взаимодействието на енергиите, а самият химически елемент е определен „програмен код“ на фиксираните вълнови състояния на поплътните, материализирани енергии. Тоест ако в тези „програмни записи“ бъдат внесени каквито и да било корекции благодарение на определени сили, то даденият химически елемент просто ще престане да съществува в тази форма и ще премине в друго „програмно състояние“. Благодарение на различните комбинации при съчетаването на химическите елементи, намиращи се в определена взаимовръзка с различните енергии, се ражда „живата“ или „нежива“ материя. Определяща роля тук играят именно видовете енергии, които свързват дадените химически елементи в тази форма.

Например, едва една десета от основните химически елементи, влизащи в състава на растенията - въглерод, водород, кислород, азот, калий, калций, фосфор, сяра, магнезий, желязо, – карат зеления океан да бушува на нашата планета. Това са основните градивни блокчета. А цялото многообразие от тревичките до гигантските дървета – това са форми на живот, създадени благодарение на видовото разнообразие на различните енергии. Например, както знаете човешкият организъм е съставен от 65% – кислород, 18% – въглерод, 10% – водород, 5 % – азот и 2% остават за другите химически елементи. Като цяло, същите тези блокчета, които вече са свързани и работят благодарение на другите видове енергии, различни от „каркаса“ (основната структура) на растенията. Тоест и в растенията, и в човека са задействани едни и същи химически елементи, но формите на живот са различни, тъй като енергиите са различни... между другото, относно онзи въпрос, който обсъждахме с теб

вчера, – Сенсей се обърна към Николай Андреевич. – Неслучайно в организма на човека и в животните присъстват само ляво странните форми на аминокиселинните молекули, необходими за изграждането на молекулите на белтъка. Тоест имат такава посока. И както стана ясно от нашия разговор, на Земята има много малко природни явления имащи определена посока. Да вземем за пример това същото кръжене на Земята около своята ос или посоката на някои ветрове.

– Какви са тези „ляво странни форми“? – поинтересува се Виктор.

– Аминокиселинните молекули съществуват в така наречените ляво странни и дясно странни форми. С прости думи, те се състоят от същите тези елементи, само че в други комбинации, например както твоята лява и дясна ръка, – поясни Сенсей.

Николай Андреевич на свой ред отговори на Сенсей по някакъв загадъчен начин за нас:

– Да, сега разбирам.

Сенсей кимна и продължи:

– Затова първо определящата форма на самия живот в коя да е жива материална структура се явява енергийният каркас, фантом, астрално тяло, биополе, както искате така наречете това явление. Накратко – това е “матрицата“ съчетаваща определени енергии. И от това, в какво състояние се намира тази „енергийна матрица“ или Ка, пряко зависи физическото състояние на дадената жива форма. Надявам се, че това е ясно...

– Николай Андреевич заедно със старшите момчета кимнаха утвърдително, а лицата на младата част от група изглеждаха озадачени от поднесената информация. Аз също кимнах, макар, че разбрах едва една трета от казаното. Може би, защото бях повече съсредоточена върху записването на информацията, от колкото в нейното осмисляне.

– Животът, в това число и в нашия организъм, – това е огромен труд на безкрайно количество молекули, които работят благодарение на тънките енергии, – продължи по-нататък Сенсей. – както ви е известно от химията, за да може

една молекула да влезе в реакция, на нея и е нужна енергия – вътрешен тласък (езоосмоз), както на един автомобил му е нужна енергия, за да бъде приведен в движение, – сочейки по посока на нашия транспорт. – Даже лекото вълнение, което се случва в нас е резултат от взаимодействие на определени изблици на тънките енергии и съответно работата на организма на ниво химии – на молекулите, отговорни за реакциите в нашия организъм. Човекът сам по себе си се явява генератор на различни енергии и съответстващите им полета. Нарушенията в енергетиката неминуемо води към нарушения и химически блокажи на физическото тяло.

Затова физическото здраве на човека зависи на първо място от енергийното състояние на неговия организъм. Физическото тяло изпълнява защитна функция от механични повреди, от така наречения груб контакт. А пък енергийното тяло, ще го кажа така, от нежелателния енергиен контакт, вмешателства и атаки на нееднородни енергии.

Както следите всеки ден за чистотата на своето тяло, правите упражнения, различни профилактични дейности насочени срещу различните заболявания, за да го поддържате в крепко физическо здраве, така и енергийното тяло се нуждае от подобни профилактични действия на своето ниво. При това, за него дори е желателно да се грижим доста по-усърдно, отколкото за физическото си тяло. Защо? Защото много от заболяванията на физическото тяло произлизат именно от блокажите в работата на енергийното, предизвиквани от контакт с нееднородни енергии.

За да се поддържат физическото и енергийното тела здрави и хармонични, още от древността съществува изключително ефективна медитация за коригиране на нашата Ка. При това, тази медитация е достъпна за всеки запознат с основите на медитацията.

– Основите на медитацията? Това „Лотосовия цвят“ ли е? – попита Славик.

– Може и така да се каже, кимна Сенсей. – Така, в какво е целият смисъл? Сядате в поза „лотос“. Навлизате в медитативно състояние, както обикновено го правите: успокоявате

своите мисли, поетапно отпускате своите крака, корем, гърди, ръце, глава. Съсредоточавате се върху изпълнението на самата медитация. Смисълът на медитацията се изразява в следното. Изкуствено предизвиквате възбуда от вътрешността на таза, простичко казано от най-долните разклонения на вегетативната система и повдигате тази възбуда под формата на вълна през вътрешната повърхност на опашката, сакрума и гръбначния стълб, тоест долните парасимпатикови ганглии и конската опашка на гръбначният стълб. А по-нататък възбудата се повдига по симпатиковата и пара симпатиковата система нагоре по гръбначния стълб до древните структури на главният мозък, които вече са ви известни. При това си представете, че тази възбуда протича все едно през вас преминава електрически ток от полюса „плюс“ към „минус“. Дадената, да я наречем „електрическа“ вълна активира древните структури на главният мозък. А това от своя страна предизвиква съответна реакция на Ка. При възбуждане на древните мозъчни структури е много по лесно да бъде почувствана Ка, тоест, тя става значително по-осезаема. След това разпространяваме тази „електрическа“ вълна“ по цялата обвивка Ка, която обгръща човешкото тяло на разстояние от десет до тридесет сантиметра от кожата (при някои хора тази обвивка достига и до петдесет сантиметра). И изпълнявате медитацията, тоест изпращате от долните разклонения на вегетативната система, ускорявате и усилвате новите „електрически“ вълни дотогава, докато вашето поле Ка не стане плътно и еднородно. Трябва да достигнете до такова ниво, където да работите не със своята представа, фантазия или халюцинации, а с реални физически усещания.

Ако практикувате систематично дадената медитация, то тя ще бъде за вас много ефективен помощник във възстановяването на здравето и изразходените сили. Нужно е да се прави поне два пъти дневно, сутрин и вечер. А също така е много препоръчително да се изпълнява след посещение на места с голямо количество хора, особено там, където приоритет са материалните ценности. Тоест, пазари, мага-

зини, обществен транспорт, места с масови мероприятия и т.н. Защо? Защото, когато човек се намира, грубо казано, в тълпата, то той постоянно се сблъсква с чуждите енергийни полета, чужди Ка. Не стига, че сам нарушава личното пространство на другите хора, така наречената „Ка територия“, но на това отгоре и неговото лично пространство се подлага на атака от страна на другите хора, които дори и не подозират за това. Естествено, че се осъществява контакт и взаимодействие на полетата, което често, особено там, където властват материалните ценности, води до нарушаване работния режим на това поле, а следователно и нарушаване на работата на организма. Например, човек отива на пазар в бодро настроение и се връща от там разнебитен, изморен, все едно някой е отнел „всичките му сили“. Появява се главоболие и отпадналост. Тъкмо това е резултатът от взаимодействието с чуждите полета Ка. За да се възстановят силите и работоспособността на организма е необходимо да се възстанови Ка. Това се постига или по пътя на саморегулация, т.е. по време на сън, или чрез значително по-ефективния изкуствен път – по време да дадената медитация.

– Много интересно, промълви Николай Андреевич. – а може ли да опитаме тази медитация направо сега?

– Е, ако имате такова желание, то заповядайте.

– Ако имаме такова желание?! С удивление произнесе Женя. – Сенсей, и още питаш! Та аз вече изгарям от нетърпение да я изпълня!

Групата единодушно подкрепи предложението на Николай Андреевич. Ние седнахме в поза „Лотос“ и под ръководството на Сенсей започнахме да изпълняваме дадената медитация. Аз започнах да си представям, как повдигам въображаема енергийна вълна от таза по гръбначния стълб. Но реално нищо не се получи, никакво движение. И доколкото Сенсей акцентира на това, че е необходимо самият процес да бъде почувстван, аз целенасочено започнах да извиквам тези усещания, както се изрази Сенсей, при когото не се получава, то той трябва да усили концентрацията си в тази точка. Така и направих. И след няколко неуспешни опита

най-накрая се получи!

Във вътрешността на таза усетих някакво леко напрежение. С усилията на волята и мускулите си аз подкарах това усещане нагоре. Но тази слаба вълна едва достигнала до върха на опашката тутакси изчезна. Аз увеличих концентрацията си. Вторият път опитах по-настоятелно да предизвикам раждането на новата вълна. Получи се по-добре и вълната се придвижи малко по-нагоре по гръбнака, но усещанията отново изчезнаха. Третият път увеличих концентрацията си още повече и си спомних как на едно от занятията практикувахме медитация за пробуждане на „змията Кундалини“. Затова опитах да издигна следващата вълна по аналогичен начин. И тогава вълната толкова отчетливо премина по цялата дължина на гръбнака до „Хилядолистника“, че дори почувствах с кожата си тръпки оставени по нейния път. Имах невероятното усещане все едно се бе отворила някаква Врата! При следващата вълна тези тръпки се разпространиха по цялото тяло, в това число по краката и корема. Тоест площта на това физическо усещане някак се разшири. И когато дадената вълна достигна до главата, в мен възникна такова умиротворително състояние на удоволствие примесено с полудрямка, от което още повече се отпуснах и потопих в медитацията. И в този момент за пръв път в живота си неочаквано почувствах своето биополе! И независимо че го усещах частично, присъстваше необикновеното чувство на някаква плътност и лек натиск.

Продължавах да повдигам вълните нагоре, разпространявайки ги все повече върху своята Ка. Не зная, може би от това, че нещата започнаха да се получават по-добре или пък, че приятното чувство на защитеност и умиротворение, което извиквах, благодарение на вълните изливащи се в Ка толкова много ми харесаха, че изобщо не ми се искаше да излизам от това състояние и да приключвам медитацията. Но както се казва, времето настъпи. Завършвайки медитацията, състоянието на умиротвореност не изчезна, а се превърна в нещо добро и вдъхновяващо, и честно да си призная не ми стигаха думите да го опиша. С две думи, супер яко!

– Жестоко! – първи прозвуча Виктор след медитацията.

– Аха! – съпроводи го Женя. Все едно си заредих батерийките!

– По-скоро, все едно ме заредиха с мощно количество енергия, – сподели с всички Николай Андреевич. – Много интересно. Действително все едно си починах добре... – И вече обръщайки се непосредствено към Сенсей: Любопитно, почти веднага почувствах някаква импулсна нееднородност на своето поле, и буквално след няколко такива парасимпатикови упражнения почувствах еднородност и възбуда. Все едно усилих това магнитно поле, или както е правилно там да се нарича... И какво още ме порази – това, че общата възбуда на съзнанието ми започна да утихва. Стана ми така комфортно! Потресаващо, чувствам се така все едно се подмладих с петнадесет години!

Женя нетърпеливо се обърна към него:

– Не е учудващо, докторе, че се чувствате отпочинал и подмладен след почти едноседмична почивка на море сред толкова младежи.

Всички заедно с Николай Андреевич се разсмяха.

– Ти пък, направо ме изкара пенсионер, – с усмивка произнесе докторът. – А моята къде е още, ехе!..

Тогава Женя попита Сенсей:

– А тази медитация не предизвиква ли някакви странични ефекти?

Старшите момчета заедно със Сенсей и Николай Андреевич направо паднаха от смях.

– Нормално, – отговори му Володя. – Аз също се чувствам по този начин!

– Ясно, това означава, че страничните ефекти действат избирателно – само за тези, които са над 30-те. – направи своя извод Женя.

Думите му отново разсмяха компанията.

– Не, ако говорим сериозно, – обръщайки се към Сенсей, заинтересовано произнесе Николай Андреевич. – Такъв мозъчен ефект само в състоянието на медитация ли се случва?

– Разбира се, – отговори Сенсей. – В медитацията, пси-

хиката и енергетиката работят съвършено по друг начин, не като в обикновено за човека състояние. Именно в такова полусънено състояние (забележи, не хипноза, не самовнушение или друго подобно състояние, а още веднъж подчертавам - медитация) се случва такава проява на Ка, тоест чрез забавяне процесите в подкоровите структури на главния мозък (младите структури) чрез определена енергия се възбуждат древните мозъчни структури. Това е равносилно на това, все едно с неведом за тебе ключ да отвориш вратата към пулта за управление на своята Ка.

– Любопитно, произнесе Николай Андреевич. – Колкото и да съм срещал най-различна научна информация свързана с изучаването на състоянието на медитацията, та дори и същият този сън, но такъв поразителен ефект практически никъде не съм засичал. – И, замисляйки се за малко, добави: – Освен..., нещо подобно на съня има в трудовете на Павлов. Помниш ли неговата работа по лечебно-...

Николай Андреевич не успя да се доизкаже, когато Сенсей кимна одобрително и продължи неговата мисъл:

– ...защитния блокаж. Разбира се, че помня. Иван Петрович Павлов бил великолепен физиолог, който достигнал много близо до разбирането колко важни са определени физиологически мозъчни процеси за човешкия организъм и по конкретно сънят. Между другото, благодарение на съня, той успешно лекувал различни психически заболявания, в това число и епилепсията, при това само с традиционни методи. Но ако тогава е знаел за тези възможности за управление на човешкия организъм, то, несъмнено, щеше да постигне много повече в своите изследвания.

В какво е целият смисъл? Сънят е необходим на човека, за да възстанови и балансира именно тази енергийна структура. Та нали нашият ежедневен живот - е постоянно информационно възбуждане, благодарение на контакта с другите хора, животни и т.н. Всичко това се отразява на човешката енергийна структура. По време на съня, когато човешкият организъм си почива, тя се възстановява, все едно „презарежда своя акумулатор“. Тъкмо затова сънят е толко-

ва важен и е крайно нежелателно да се съкращава времето, определено за пълноценна почивка на организма.

Но ако по време на съня тече „автоматично“ презареждане, то в дадената медитация – е изкуствено, тоест „ръчно“, което човек може да регулира. При това подобно „ръчно“ презареждане се оказва много по-ефективно, защото не използва резервните сили на организма, а външни източници.

– Външни източници? А какво представляват тези източници? – запита Николай Андреевич.

– Хъм, – усмихна се Сенсей. – Тези, за които още не се знае. Както в днешно време се използва електричеството, без дори да е ясно какво всъщност представлява, точно така от хилядолетия в медитациите се използват тези енергии, без да се знае какво представляват. И обърни внимание, това не пречи да се самоусъвършенстваш.

– И все пак, – настоя Николай Андреевич.

– „И все пак“ ще ви разкажа някой друг път, прекалено е дълга темата. – Постигайки своето, Николай Андреевич кимна доволно, а Сенсей започна да разказва по-нататък. – Така, че за разлика от автоматичното презареждане от собствените резерви, тук вие имате възможност да се зареждате ръчно от алтернативните външни източници. Затова тази медитация при систематичното и изпълнение способства за бързото и ефективно възстановяване на Ка и за изграждането на силно биополе. А това на свой ред означава прекрасно здраве, прекрасен имунитет... Та нали кои да е възбудители на заболяванията, същите тези бактерии, вируси – това са също живи организми, които имат своя полярност и работят на определена честота. Но ако имате силно енергийно поле то нееднородната енергетика просто няма да може да премине през тази мощна защита. И изобщо тук няма нищо свръхестествено. Това са просто закони... да речем така, на задълбочената физика. Освен това дадената медитация е много полезна и ефективна при лечението на различни заболявания. Фактически тя е едно универсално средство. Говорейки на езика на медицината, при нея практически няма никакви противопоказания. На първо

място тя възстановява имунитета и вътрешните резерви на организма, влияейки чрез енергетиката на химията на организма. Главното нещо е - пълната концентрация върху медитацията, материализацията на усещанията и систематичното изпълнение на дадената духовна практика. Всичко е толкова просто.

– А при посттравматични състояния помага ли? – поинтересува се Николай Андреевич.

– Безусловно, и при хронически и при посттравматични заболявания. На това отгоре е и доста ефективна при детски церебрален паралич. Също така много добре помага при хипертония, хипотрофия, способства за ефективното възстановяване на организма след инсулт, инфаркт, понеже се нормализира работата на съдовете. Но най-важното е, че тя отлично възстановява човешкия имунитет, премахва напрежението и възстановява силите. Бих я препоръчал особено не само на тези, които страдат от какви да е заболявания, но и на тези, които лекуват, самите доктори, – каза Сенсей, обръщайки се към Николай Андреевич, – тоест на хората, с непосредствен контакт с болните. Когато човек е болен, неговата Ка е нарушена. Иска или не иска той нарушава Ка полето на здравия човек. Така че съвременната Ка профилактика е изключително полезна. Както е казал Николай Иванович Пирогов: „Болестта е по-лесно да се предвиди, отколкото да се лекува“.

– Така си е. Аз например изобщо не се съмнявам в тези знания. Въпросът е как да обясня това на моите колеги скептици?

– Е, ти също невинаги си бил „абсолютно несъмняващ се“, – с усмивка произнесе Сенсей. – Просто вече имаш практически отит в тази сфера, а хората – нямат. Те също могат да бъдат разбрани. Та нали в днешно време „биоенергетиката“ е толкова силно дискредитирана от най-различни шарлатани и „дървени“ екстрасенси, че самото й произнасяне извиква сред лекарите смях и недоверие. А в по-голямата си част, хората просто чуват звън, но не знаят от къде идва. Тъкмо затова страдат от своето невежество, други пък от

своите илюзии, че са научили абсолютно всичко в този живот.

– Да, и това е вярно, – съгласи се с него Николай Андреевич.

* * *

– М-да, ние се отклонихме малко от темата, – отбеляза Сенсей и отново продължи своя удивителен разказ за Имхотеп. – И така, в началото Имхотеп давал на своите приятели – ученици най-обикновени първични знания и духовни практики. Фундаментът на Учението на Имхотеп бил, на първо място, победата на човека над страха от смъртта на своето физическо тяло. Когато човек реално се освобождавал от този страх, той ставал вътрешно свободен. И нищо в този свят не можело да го отклони от духовния път и истинското служене на Бога, потвърдено и с мислите, и с думите, и с делата. Защо Имхотеп отделял толкова много време на тази първична основа и не давал на човека доста по-сериозни практики, докато не укрепнел в своите желания, стремежи и не преборил своя Животински страх от смъртта.

Да победиш страха от смъртта е и просто, и сложно едновременно. Защо? Защото в задачите на Ариман влиза убеждаването на човека, че „истинският и единствен“ живот се намира тук и сега. Какво следва по-нататък за човека – е покрито с мрак и неизвестност. Тъкмо затова арихановите помощници пропагандират, че животът се дава веднъж и че трябва максимално да се наслаждаваш на дадения ти „вечен шанс“. Тоест те потапят човешкото съзнание в илюзията на относителната „вечност“ на своя материален живот. За това хората са убедени, че за тях има и утре, и другиден, и година, и тридесет години. Градят планове за своето близко и далечно бъдеще, планувайки колко материални неща трябва да извършат за това време, но когато внезапно се сблъскат със смъртта на някой човек, особено, когато това е някой

техен близък роднина, то тогава се плашат много. Защо се случва така? Живял си човекът, все още здрав, прав и хоп – взел, че умрял, на това отгоре, без да успее да свърши нищо през своя живот?! Човек неволно започва да се пробужда и да разбира колко илюзорен и краткотраен е животът. Хората плачат на погребенията основно не за починалия. Те плачат заради своя собствен страх от смъртта, от осъзнаването на неизбежността на този процес, че рано или късно ще им се наложи да минат и те по този път. След погребението минава някакво време и човек забравя за тази „неизбежност", тогава отново изпада в илюзията на своя „вечен, единствен и неповторим" материален живот. Тъй като цялата ариманска ценностна система, която заобикаля човека поддържа тази илюзия.

Макар реално времето да тече много бързо и нито един човек не знае какво му готви съдбата след една минута на най-близкия завой в жизнения му път. Човечеството може да достигне такива значителни успехи в технологиите и медицината, че спокойно може да се научи да удължава живота на хората. Но това няма да промени същността на въпроса. Та нали никой не е способен да предвиди плановете на Този, който е вдъхнал живот в човека.

Тъкмо затова Имхотеп учил, че всеки човек трябва да бъде винаги готов за своята смърт тук и сега. Голямата грешка на повечето хора, които стъпват на духовния път (както преди, така и сега) е в това, че по навик изместват „някъде в бъдещето" факта на своята физическа смърт, която за тях, както се надяват тайничко, никога няма да настъпи. Дори своето духовно освобождение оставят като далечна перспектива и фокусират вниманието си към продължаването на живота в своето физическо тяло, тъй като не разбират какво представлява душата и асоциират своята Личност с физическото си тяло. Макар тялото да е само една смъртна обвивка на безсмъртната душа – истинската човешка Личност. Затова тези хора външно имитират стремеж към духовното и при най-малкия физически недъг или материални затруднения изпадат в жестока паника заради своето

Животинско начало. Защо? Защото тяхното съзнание още се намира в крепкото обятие на Животинското начало, което ги манипулира.

– А как да направя така, че да не ме манипулира? – попита Руслан.

– На първо място да въведеш ред сред своите мисли. Да вървиш по духовния път, да се променяш към по-добро, а не просто да мечтаеш за него, без да предприемаш каквито и да било действия. А най-важното е да осъзнаеш факта, че от момента на своето раждане твоето тяло вече е обречено на смърт, тъй като в материалния свят всичко има своя край. Намирайки се в този свят, човек не може да бъде „свободен“, така както го разбира обикновеният човек. Защо? Защото, което и стъпало да заема в социалния живот, колкото и материални богатства да е натрупал, той винаги остава зависим и уязвим, започвайки от микроба и завършвайки от глобалните природни катаклизми, защото е просто един смъртен човек.

И само освобождавайки своето Духовно начало, човек може да постигне истинската свобода и да излезе извън границите на този материален свят. Тъй като целият този свят е призрачен. Движението и животът в него са подобно на пеперудата, която се ражда и умира за един ден, макар на самата нея да й се струва, че живее дълго-дълго и има пред себе си много време. В материалния свят всичко има своя предел. Дори Вселената има предел, тъй като всъщност е една илюзия. А илюзията не може да бъде безкрайна. Илюзорният свят винаги има граници.

Когато човек осъзнава, че тази вечна частичка – неговата душа – е той самият, истинният и неговият живот действително е безкраен, че зад тази граница стои вечността и той има реален шанс да влезе в нея, да се отскубне от материалния плен, тогава започва да се пробужда, да осъзнава тази реалност, без да му пречи илюзията. Тогава започва да разбира, че всички ценности на този свят са едно нищо. Колкото и здраве и материални блага да притежава – всичко това е просто мимолетен мираж. И че това място, в което

живее, далече не е раят. Тъй като, за да живееш тук, в този свят, трябва постоянно да се грижиш за своята материя, която трябва да диша, да се храни, да удовлетворява своите насъщни потребности, която освен всичко и боледува, зависи от климатичните условия, магнитните и физически полета, от Луната, Слънцето, от жизнената дейност на други същества и т.н. Нима това е животът? Това е борба за съществуване, пусто изразходване на силите за един кратък илюзорен миг. В това число и тези ценни сили, които е можело да бъдат използвани за освобождаването на душата от тези кръгове на „ада“.

– Както разбрах, пеперудата осъзнава своето отделяне от „пашкула“, когато спре да се страхува от смъртта? – уточни Николай Андреевич.

– Да, – кимна Сенсей. – И осъзнава реалността на този живот.

– А за да го постигне й е необходимо някакво алтернативно сравнение и опит от друг живот. И излиза, че няма как да го получи, докато не се отскубне от този материален живот.

– Освен това съзрялата в пашкула пеперуда, дори без да има опит в летенето, го разкъсва и се стреми да полети, тъй като инстинктът за полет е заложен в нея на генетично ниво. Така е и при човека, изпълнявайки духовните практики, разбирайки знанията повече с душата си, а не със съзнателния опит на своя външен живот, той не чака кога пашкулът ще се разкъса, а го разкъсва със своя стремеж и опит от духовните практики.

– Хъм, и това е вярно, – замислено проговори Николай Андреевич.

– Тъкмо затова Имхотеп търпеливо чакал, когато човек натрупвал достатъчно опит в практиките и узрявал в своето осъзнаване. И едва след това, когато вече бил убеден, че човекът е стъпил здраво на духовния път, само тогава му доверявал много по-сериозни духовни практики. В резултат на това осъзнато духовно развитие на своите хора, той се

сдобил с такова силно ядро от приближени ученици, които според човешките представи творили невероятни чудеса... Макар в това да не е имало нищо свръхестествено. Тъй като всичко е било страничен ефект от духовното развитие... И така, на края той изградил толкова силно ядро от ученици, че с тяхна помощ Имхотеп успял не само да изпълни глобалните проекти, но и да популяризира подобен духовен мироглед сред народа. Народът бил привлечен от неговото учение, тъй като чувствал, че то е истинно. А на жреците не им оставало нищо друго, освен да се съобразят с учението и да допълнят своите концепции с него...

– Аха, за да не умрат от глад, – иронично добави Женя.

Приятелите се усмихнаха, а Сенсей продължи по-нататък.

– Учението на Имхотеп станало толкова масово, че Архонтите се хванали за главите. Хората престанали да се страхуват от живота, изчезвали страховете им от земното съществуване и техните стремежи се насочвали към истинното духовно русло. Тогава на Архонтите им се наложило да приложат маса усилия, за да не позволят на това учение да се разпространи по целия свят. Нещо повече, това учение на Имхотеп оцеляло повече от двеста години, докато Архонтите не намерили начин да унищожат тази структура, заменяйки „Свободните каменоделци“ на Имхотеп със своята организация „Волните каменоделци“ на Ариман.

– Повече от двеста години? – озадачено произнесе Николай Андреевич. – Чакай малко, ако Джосер е бил глава на III династия, то... Та това обхваща и периода на IV династия – времето, когато били построени трите велики пирамиди в Гиза на фараоните Хеопс, Хефрен и Микерен!

– Абсолютно вярно, фараоните Хуфу, Ха‘еф-ра и Менкау-ра, – доволно кимна Сенсей. – И между другото дадените пирамиди също били построени по чертежите на Имхотеп от неговите ученици, съгласно точните координати от „звездната карта“. И както вече споменах, главен ориентир в това дело служил Големия Сфинкс.

– Това означава, че пресечената пирамида на Джосер и

трите островърхи пирамиди в Гиза – са същите тези пирамиди?

– Да, това са едни от „истинските пирамиди“, както били наричани от хората на Знанието.

– Да не би да има и „лъжливи“? – попита Костик.

– Да, пълно е с тях. Подражатели е имало винаги, – произнесе Сенсей. – И така, преди да ви разкажа за истинската организация на „Волните каменоделци“ и какви безобразия са се творили по тяхна вина в човешката история, бих искал да насоча вашето внимание към още един важен момент – по какъв начин Архонтите разрушават неизгодните им организации и дори цели държави и как манипулират хората. Характерен пример в нашия случай се явява тъкмо Древен Египет.

Благодарение на Имхотеп Египет станала силна и процъфтяваща държава. Икономиката била на високо ниво. Хората като цяло живели осигурено. Образованието станало общодостъпно, затова египтяните били добре развити и в интелектуално отношение. Благодарение на установения религиозен мироглед, силно стимулиращ желанието у човека да развива своите нравствени качества, да твори добро и да не се бои от смъртта, в обществото започнали да доминират високи етични принципи.

В такива неблагоприятни за Архонтите условия, било много трудно да се разруши отвътре такава силна и централизирана държава, стъпила здраво върху идеологията на „Свободните каменоделци“ на Имхотеп.. Тъкмо затова, ***за да разрушат тази страна, Архонтите започнали да провокират външна агресия*** към Египет. По точно, благодарение на тяхната инициатива били организирани военизирани нашествия на азиатски орди в Северен Египет, в региона на Делтата; в Южен Египет отново възникнали проблеми с нубийците; на Синайския полуостров „изведнъж“ се появили различни конкуренти, също претендиращи за местоположението на полезните изкопаеми, разработвани от египтяните. Всичко това привидно се случвало „случайно“. Въпреки това Снофру, изключително

надарен човек, – първият фараон от IV династия – с такъв блясък въвел ред в тези външни въпроси, че на Архонтите им се наложило рязко да променят своята тактика.

Разбирайки, че не им е по силите да отслабят стабилната централизирана власт и да разрушат силната държава посредством различни външни фактори, Архонтите решили да сътворят революция на религиозна основа. Религията в тези времена означавала много повече от политиката и основният електорат бил свързан основно с нея. Своите „първи артилерийски залпове“, те нанесли не от къде да е, а от столицата на 13-я ном, древният културен център на Египет – Хелиопол. В своето време той бил един от водещите по своите религиозни концепции, а във времето на Имхотеп бил втори по значимост след доминиращите теологични концепции на столицата на държавата – Мемфис. Архонтите играли на два фактора: единият е бил популярността на този културен център сред населението, а вторият бил алчността и жаждата за власт на някои високопоставени жреци и велможи на дадения град.

– О, познати фактори на политическата обстановка в днешно време, – с усмивка произнесе Николай Андреевич. – Изглежда Архонтите неведнъж са играли по тези струни на Животинското начало.

– И още как, – произнесе Сенсей. – Произходът на мнозина от тези заговорници имал азиатски корени. Те се явявали привърженици на култа към Слънцето (египетския Ра), който се пресичал с подобни азиатски култове на Слънцето. Тъкмо на тях заложили Архонтите, обещавайки им висшата власт в страната и издигане на тяхната концепция като главна. В началото била създадена малка тайна организация с ограничен кръг високопоставени заговорници, които били поддържани от Архонтите. А впоследствие тази организация се вляла в тайното общество на „Волните каменоделци“, където започнали да влизат изключително мъже, които притежавали определена власт на държавно ниво.

Архонтите активно ***стимулирали процеса*** на религиозното ***разделение на обществото на две*** с помощта

на различни поощрения и поддръжка на дадената организация. И вече при фараон Хуфу (гръцкият вариант на името – Хеопс), този същият, който построил една от великите пирамиди... А Хуфу, както неговия предшественик Снорфу и Хафра (Ха'еф-ра или гръцкото название Хефрен), този след него, влизали в ядрото на организацията на „Свободните каменоделци", създадена от Имхотеп. Една от главните цели и задачи на тези хора била реализацията на плана за изграждането на пирамидите съгласно „звездната карта", оставена от Имхотеп заедно с подробните чертежи за строителството...

И тъй, при фараон Хуфу ***обучените от Архонтите жреци,*** които влизали в архонтската тайна организация, ***предприели опит да вдигнат народно вълнение.*** В своите храмове те проповядвали на хората как, видите ли, правата на хората били нарушавани и как срещу тях се извършвали явни несправедливости (а пред самите речи Архонтите като правило, специално провокирали подобни „явни случаи на несправедливост"). ***В края на цялото това нагнетяване на обстановката те апелирали към действащия във всички времена архонтски лозунг: „Свобода и Справедливост!". Всъщност, зад всичко това се подразбирало, не реално подобрение на живота на народа, а „свобода" и „справедливост" за отделни, богати, притежаващи определена власт граждани.*** Обикновените хора си мислили, че техните пастири се грижели за тяхната „свобода" и изострено (с помощта на жреците) чувство на „справедливост". Тъкмо затова вървели след тях, предполагайки, че защитават своите собствени интереси и интересите на „излъгания" от правителството народ, дори без да се замислят, от къде „растат корените" на цялата тази история.

Въпреки това фараон Хуфу, бидейки изключително осведомен човек относно дейността на Архонтите, с твърда ръка пресякъл тези така наречени „народни вълнения", които били организирани от обучените от Архонтите „жреци пастири", водещи своите стада на дълга архонтска ка-

ишка. Хуфу чисто и просто преградил пътищата, водещи в храмовете на тези архонтски слуги, а народът, оставайки без своите „пастири“, поседял, поседял на площадите пред фараонската стража, поопекъл се на слънце, плюл на цялата тази работа и се разотишъл по домовете, кой захващайки се с неотложните битови дела, кой да се моли в съседните храмове. ***А самите „жреци пастири“ заедно с техните „съучастници“, велможи близки до фараона, изпратил на Синайския полуостров да трошат камъни в каменоломните на арабските планини, така да се каже на полето на физическия труд да изкореняват всички свои „празни мисли“. А всички останали изпратил да товарят и разтоварват корабите. Нали в една процъфтяващата държава винаги има нужда от работна сила!*** За жреците и велможите, които в своя живот и пръста си не са мръднали, такъв принудителен труд бил по-лош и от смъртта. ***Затова пък в държавата, за известен период, отново се възцарил мир и спокойствие, където всеки се занимавал със своята работа.***

Най-смешното е, че много по-късно, векове(!) след тези събития, някои египетски жреци, поклонници на Слънцето с обида се жалвали на гръцкия историк Херодот, който посетил Египет през V в. преди н.е., как този фараон (Хуфу) „тормозил своя народ“, как „преграждал пътищата към всички храмове и забранявал на порядъчните египтяни да извършват жертвоприношения“, „как ги карал да работят, все едно са роби“. И въобще го обрисували с най-черни краски, като деспот, завършен егоист и „абсолютно разхайтена личност“. Ето как била запомнена екскурзията на Синайския полуостров от жреците и техния „доброволен“ труд наравно с обикновения народ! Дори потомците на тези жреци си спомняли за това с неистов ужас!

Всички се разсмяха, а Женя произнесе:

– Да, да махаш с каменарския чук не е като да си чешеш езика!

– Истината си е истина, – съгласи се Володя.

– А аз седя и си мисля, и за какво този фараон, който построил Великата пирамида, бил наричан тиранин дори в училищните учебници, – с усмивка произнесе Виктор. – А в действителност, съвременната история е писана по записките на историка Херодот! А той писал това, което му говорели същите тези жреци, а не това, което било всъщност.

– Точно така, – съгласи се с него Сенсей и продължи. – Когато хората на Архонтите получили достоен отпор и страстите им към подобни деструктивни действия били охладени, Архонтите преминали към друга, доста по-методична и постепенна тактика. Ползвайки славата и популярните слухове, които се носели сред народа за невероятните чудеса на учениците на Имхотеп, загадъчното общество на „Свободните каменоделци“ и за това, какви невероятни висоти в своето духовно развитие достигали, а също така, възползвайки се от скритата от масите информация, Архонтите започнали да градят своята обновена религиозна концепция на основата на най-популярните слухове, допълвайки я с Хелиополската религия на култа към Слънцето, при това не просто допълвайки я, а преправяйки я както им било угодно.

Всъщност, те присвоили цялата слава от достиженията на учениците на Имхотеп. В резултат на което се получила доста привлекателна за обикновените хора религия, която в същото време отговаряла и на изискванията на Архонтите. Ще ви разкажа по-подробно за тази подмяна, за да разберете какво всъщност се случва в света благодарение на техните прищевки.

В какво се крие целият смисъл? В традиционната за древноегипетската държава религия (а при Имхотеп, както си спомняте, нейният център се намирал в град Мемфис) доминирали етическите ценности. Тоест най-обикновеният човек знаел в достъпна за неговото мислене форма, че животът е временен, че тялото е смъртно, че всеки има душа и съпътстващите я енергийни обвивки (обвивките Ка и т.н.). Дори в известна степен той бил осведомен, говорейки на съвременен език, за процесите на реинкарнация. Само че,

за древния египтянин това разбиране било или преход към райските поля, или пътешествие на неговата душа по различните часови зони на Дуат и връщането ѝ с времето към първата часова зона, откъдето попадала в своя нов живот. Хората не се страхували от смъртта, а умирали с вяра и произнасяли в своите молитви: „Озирис, аз ще умирам и ще се възраждам“, „Ще живея както Озирис. Той не е изчезнал, когато е умрял, аз също няма да изчезна след своята смърт“.

– О, това много прилича на това, което в днешно време християните говорят за Иисус Христос, – отбеляза Николай Андреевич. – Аз вярвам в Него и ще възкръсна!

Сенсей кимна и продължи.

– Тоест човек, живеейки тук в този свят се стремил към праведния живот (всъщност това било укротяване на Животинско начало и развитие на своето Духовно начало), с който да заслужи по-добри условия в своя следващ живот. Всъщност така се и случвало, само че процесите на реинкарнация се случват в малко по-различна форма от тази, която си представят хората. Но това не е толкова важно. Най-главното е как в своя живот човек се превръщал в истински Човек с главна буква! При Имхотеп и неговите ученици подобен духовен стремеж бил максимално популяризиран.

И какво направили жреците на Архонтите? Създавайки в началото свое тайно религиозно учение, по един изключително изкусен начин обърнали всичко с краката нагоре, обвързвайки човешките стремежи не с Духовното, а с Животинското начало в хората. Тъй като новата религия се формирала основно от египтяните от азиатски произход (където по това време в Месопотамия вече имало укрепени позиции на Архонтите), то за нейната основа била взета магията, а не езотеричните вярвания. Тоест те направили така, че задгробното бъдеще на човека вече зависело не от неговото праведно поведение приживе, а от знанието на магически формули и стриктно изпълнение на усложнените от тях религиозни ритуали. Тези магически формули, естествено, знаели само „избраните“ жреци. Човек трябвало вярно и дълго да им служи, преди да му разкрият коя да е

от тези „пусти измишльотини“. Впоследствие, когато тази концепция била масово внедрена, жреците я превърнали в изключително доходоносно предприятие, търгуващо с магически формули. За допълнителна привлекателност на „клиентите“, жреците украсили своята концепция за задгробния рай с популярни слухове относно духовните достижения на учениците на Имхотеп, които се носели сред хората.

– Например какви? – попита Николай Андреевич.

– Например, носили се слухове, че някои духовно силни ученици на Имхотеп не умирали както обикновените смъртни, а след смъртта се превръщали в сияещи духове, както биха казали сега „попълвали божията войска“, а според представите на древните египтяни съпровождали своя Бог в неговото пътешествие сред опасностите на нощта. Че ставали едно цяло с Бога, но в същото време не губели своята индивидуалност. Че благодарение на своя временен живот заслужили вечния в царството на Светлината. Всъщност, точно така е било, само че не в такава приказна форма, в която го поднасяла народната мълва.

И така, какво направили жреците на Архонтите? Те разписали в своята концепция, че ако човек вярва и изповядва именно тяхната религия, а не някоя друга египетска религия или концепция, то всеки техен вярващ след своята смърт ще стане избран сред покойниците, ще се превърне в сияещ дух и ще съпровожда бог Ра в неговото пътешествие по Дуат. Но неговото щастливо съществуване в задгробния живот зависило изключително от това, каква формула щял да придобие от жреците в своя живот, формула, която щяла да му позволи да достигне до едно или друго ниво в задгробния живот.

– Хайде стига бе, – с усмивка произнесе Володя. – Това вече не е дребен шмекерлък, а съвсем сериозна измама...

– Търговия с въздух! – побърза да изкаже своето мнение Женя.

Всички се усмихнаха, а Сенсей продължи:

– Освен всичко, с пълна сила важала и ***традиционната политическа формула на Архонтите: който не***

е с нас, е против нас. Всички хора по земята, които не се покланяли на Ра били обявявани за врагове. Тези хора се обричали от жреците на вечни мъки в „езерата на вечния огън“!

– Невероятно, колко много прилича всичко това на днешните секти! – отбеляза Николай Андреевич.

– А ти какво си мислеше?! Хората гледат върха, но не виждат корена. Разравяш земята и гледаш, той коренът бил с архонтски произход. А наблюдателният човек ще забележи дори плесента по листата, камо ли ако разрови земята.

– Истина си е, – съгласи се Николай Андреевич.

– И какво се получава, още в онези времена се зародил мита за „езерото на вечния огън“? – изумено попита Костик.

– Съгласно тогавашните представи, коригирани от жреците, – отговори Сенсей. – Нещо повече, понеже религията на слънцепоклонниците на Ра станала доминираща в Египет, то съответните представи били наследени и от коптите. Според тях, адът бил населен с демони с глави на змии, лъвове, крокодили, които след смъртта изтръгвали от тялото на обречения неговата душа и с изключителна жестокост я рязали, пробождали я със стрели между ребрата, секли и я потапяли в огнената река. После според техните представи, търпящата всички тези мъки душа била изхвърляна във външния мрак, където тракала със зъби от пронизващия студ. Но въпреки всички тези мъчения, тя не преставала да съществува и след известно време отново попадала в първата часова зона на Дуат.

– А аз си мислех, откъде са се взели тези сцени на „насилие“ във филмите на ужасите?! – с усмивка произнесе Женя.

– Забележете, дори в тези представи душата е привързвана към тялото, примерът с „ребрата“ и „зъбите“. Колко много човешки страхове са заложени тук! – заостри нашето внимание Сенсей. – В началото тази обновена религиозна концепция била тествана от жреците на Архонтите върху останалата част от тяхната тайна организация. И това наистина имало успех. Тогава започнали да се интересуват и други хора, които били привлечени от дадената органи-

зация, мислейки, че това са същите тези знаменити „Свободни каменоделци“. Тогава новоизлюпените жреци на Ра започнали да действат още по-активно, привличайки към своята вяра влиятелните хора и велможите от различните номове, лека-полека достигайки и до членовете на царското семейство. Много от хората, търсещи „Свободните каменоделци“ попадали в обществото на „Волните каменоделци“ и обновения култ на Ра. Култът Ра започнал да набира сила. Благодарение на своите хитри политически маневри, тези жреци получили формално одобрение на своята религия още при следващия фараон Хафра, навързвайки му титлата „син на Слънцето“ и постепенно превръщайки своята организация в официална религия, разпространявайки своето влияние и върху останалите култове.

Трябва да се отбележи, че фараон Хафра бил достатъчно силен и енергичен човек, както вече казах, който също влизал в ядрото на организацията на „Свободните каменоделци“. Между другото дори в дошлите до наше време негови скулптури (диоритовата статуя) могат да се намерят знаци на „Свободните каменоделци“. Това бил соколът, намиращ се зад гърба на фараона, защитаващ с крилата си неговата глава, орнамент от лотосовия цвят на трона, където седи, а също така и лъвски лапи и глави. Всички тези знаци не са поставени просто така, както сега предполагат, че са просто „украшения и символи на царската власт“. Тези символи посочват конкретни знакови места за „Свободните каменоделци“ и някои отличия на хората на Знанието от миналото.

На Хафра се паднало най-яростното противопоставяне на Архонтите. Той правел всичко възможно, за да спре тяхната възраждаща се активност. И вече след неговата смърт, жреците слънцепоклонници ще го сложат в групата на фараоните, които хората, видите ли „ненавиждали“, от които се „отвърнали дори самите богове“. Хуфу и Харфа направили толкова много за недопускането на Архонтите във властта и опазването на страната и хората от тези Деструктори, че дори след тяхната смърт архонтските жреци всячески се опитвали да оскверният тяхната памет. Дори карали хората

да наричат техните пирамиди не с техните имена, а с името на пастира Филитис, който пасял добитъка наоколо.

Когато на власт дошъл фараон Менкаура (гръцката форма Микерине), за него жреците съхранили „най-топли спомени“, нарекли го „справедливият монарх“, който „облекчил бремето“, „и не просто изслушвал чиновническите жалби, но и винаги бил готов да отстрани несправедливостите“. И въобще „разрешил да се отворят храмовете и хората да могат да извършват жертвоприношения към боговете“. В същност, този човек, притежаващ меланхолична натура, вече бил зависим от жреците Ра. Неговата дъщеря била дадена за съпруга на високопоставен велможа, който членувал в тайната организация на „Волните каменоделци“ и впоследствие станал жрец на „трите обелиска“, които били издигнати в чест на Ра. После жреците направили така, че дъщерята на фараона да почине скоропостижно. Потънал в скръб от загубата на своята любима дъщеря, фараонът станал още по-зависим и лесен за манипулация от жреците на „Волните каменоделци“. При този, подчинен на „Волните каменоделци“ фараон, за хората на Имхотеп, които все още били на власт, дошли много трудни времена, в това число и по въпроса със строежа на третата пирамида от пояса Орион. Но независимо от всичко те успели да завършат строителството.

При фараон Менкаура жреците на Архонтите започнали основателно да се готвят за завземането на властта, но ядрото от учениците на Имхотеп все още било много силно и им противостояло с всички възможни способи. Затова, след смъртта на фараона, Архонтите направили всичко възможно да доведат на власт влиятелни хора от Хелиопол, оглавявани от върховния жрец на Ра (Усеркафа), който влизал в тайното общество на „Волните каменоделци“. Тъкмо те поставили началото на V династия. Именно тези хора по-нататък извършили религиозна революция в Египет, отваряйки всички врати за достъп към тази страна на Архонтите.

С този пример искам да обърна вашето внимание на факта, ***как Архонтите довеждат една страна до раз-***

цепление, разчленяват я на малки парченца и впоследствие я разрушават изцяло. Това е техният любим метод. Помнете го и гледайте внимателно събитията по света с широко отворени очи, а не през кривата призма, която се опитват да ви навържат Архонтите. Когато жреците окупирали трона, малко преди религиозната революция, те все още не можели открито да наложат своята власт в страната, тъй като фракцията в Мемфис все още била достатъчно могъща. За да се задържат на власт се решили на компромис и назначили за везир върховния жрец на бог Птах от фракцията в Мемфис. Но в същото време активно вървяла пропаганда на тяхната религиозна доктрина сред народа, опростена и адаптирана. Всъщност това, което правели било **усилено разцепление на страната на две и въвличането на хората в *религиозно-политическия* спор, заставяйки ги и да отстояват наложеното им от вън „мнение“. Забележете, не личното мнение на човека за случващото се, а това, което** жреците **са му навързали и накарали да отстоява като свое собствено.**

Освен това управниците на номовете и знатните велможи получили разширени административни пълномощия за участието си в този политически преврат: за едните в качеството на награда, а за другите в качеството на подкуп за по-нататъшна поддръжка на политическата сила на Архонтите. **До какво довела тази политика на Архонтите, която била насочена изцяло към разрушаване на държавата? *Към това, че могъществото на местните ръководители започнало да расте.*** С помощта на Архонтите те се превърнали в едни такива малки царчета – фараончета в своите собствени провинции. А това на свой ред довело до децентрализация на властта в Египет. И на първо място от всичко това пострадали обикновените хора, тъй като същото това жизненоважно за египтяните разпределение на водата вместо централизирано станало изцяло зависимо от прищевките на местните аристократи, загрижени единствено за своето собствено забогатяване.

В този момент Стас се усмихна и произнесе:

– Помните ли, във филма „Диамантената ръка“ имаше такава фраза: „Ами ако спрат да купуват лотарийни билети?“ „А ако спрат да купуват лотарийни билети ще им спрем газта“

Всички се разсмяха.

– Точно така било и тогава: „Който си купи билети цяла камара той с газта не ще се прекара“, – Сенсей цитира още една, популярна сред народа фраза. – Шегите са си шеги, а в това време водата за хората била жизненоважен въпрос, както сега е газта, нефтът и електричеството. ***Който държал в ръцете си този ресурс, той давал тон на политиката...*** По този начин придворният живот на велможите отново започнал да прелива от разкош и удоволствия вместо реални дела в управлението на държавата. ***Плетенето на интриги отново дошло на мода.*** През това време в доминиращата религия на народа жреците от Архонтите започнали да правят радикални, революционни промени, насочени към тънка подмяна мирогледа на хората в посока стимулиране на тяхното Животинско начало и доминирането на материалните ценности. Тук бих искал да обърна вашето внимание на това как се използвали древните популярни имена на боговете и как били изкривявани самите знания.

По-рано Ра в същия този Хелиопол бил почитан като бога на „зрялото“ дневно слънце. До момента, в който жреците на Архонтите не поставили в своя полза името на бога на пладнешкото слънце Ра, в Хелиопол се почитал бога на вечерното слънце и създателят на света – Атум. Но най-интересното е, че Атум – това е късна подмяна на името на богиня Атма, която според древните легенди се превърнала в хълм, който възникнал от първичните води на Нуна (водния хаос, от който произлязло всичко). На този хълм разцъфнал лотосовият цвят и от него се разляла ярка светлина, запълваща мрака. Именно на богиня Атма се отреждала главната роля в поддържането на световния ред. На нейния корен, който бил изграден от лотосови венчелистчета, блестяло всевиждащото Око, което знаело всичко, което се случвало

в света. Същото това Око, което по-късно в изкривената версия на тази легенда приписали на ръката на Атума – богиня Иусат (чието свещено дърво се явявала акацията – дървото на „живота и смъртта“). Тази богиня започнала да се отъждествява с небесната богиня Хатхор (буквално – „домът Планина“), нейният символ бил небесната крава, от която се родило слънцето. Същото това Око било изобразено на нейното чело. След това я направили дъщеря на Ра. А след това залепили окото на короната на Ра. Изобщо, каквито са били нещата, такива са си останали. Запомнете тази първична легенда за богиня Атма. По-късно ще я съпоставите с други факти и ще разберете някои неща.

Да, в допълнение на тази информация... Ще обърна вашето внимание и на следващия момент от древните легенди. В град Мемфис, както помните, главният бог бил Птах. Този образ се е зародил като прототип на живелия някога сред хората Бодхисатва, известен под името Птах, тоест реално съществуваща личност, която донесла на хората знания. В легендите бил описван като „откривателят на истината, този, който научил хората да живеят честно и добре“. И дори това, че бил изобразяван изцяло покрит с дреха (освен китките на ръцете) заедно с жезъла „уас“ – са отгласи от онези времена. Но всичко това не е толкова важно. По-късно Птах бил обожествен и хората започнали да му се покланят в качеството му на върховен бог. Интересно е да се отбележи, че сред хората се запазила една много интересна легенда от онези времена. Тя разказва за това как Птах (в образа си на бог, който сътворил света) създавал други богове. „В сърцето на Птах възникнала мисъл за Атума (първото породено от Птах божество), а на езика му се появило името „Атум“. Веднага, след като произнесъл това име, от първичния хаос се родил „Атум“. Запомнете и това, после ще го сравните с другите неща, които ще ви разкажа.

– А какви знания има тук? – с недоумение произнесе Костик. – Легенда като легенда.

– Търпение, приятелю, търпение, – с усмивка промълви Сенсей. – всичко с времето си. – И продължи по-нататък: –

Съгласно Мемфиската легенда, в началото на времената с помощта на своите осем помощници Хнуми („тези, които моделират“) Птах създал земята, небето, хората и съществата. Съгласно Хелиополската концепция всички тези функции били пренесени от Атум на Ра. На това отгоре включили в тази деветка и семитския бог Сет, приписвайки му спасението на Ра от страшната змия Апопа, олицетворяваща мрака и злото. Новата религия на култа Ра била приета основно от придворните кръгове и египтяните с азиатски корен, а на останалата част от народа била налагана насилствено. Успоредно с това, въвеждайки сложни религиозни церемонии и разширявайки щата на своите служители, помощниците на Архонтите усилено увеличавали своята армия от жреци. И когато култът Ра станал доминиращ, в същия този Хелеопол, техният брой вече достигал 12 000 души.

– Охо, – възкликна Володя, – сериозен щатец!

– Цяла политическа партия с предан електорат, – с ирония произнесе Сенсей. – Освен това на фона на всички тези промени започнала активно да се фалшифицира историята от последните 200 години, когато хората благодарение на Имхотеп цивилизовано вървели по пътя на духовното развитие. Историята се преписвала наново. Унищожавали се ценни свитъци от миналото, особено тези, написани от духовно зрелите хора, а други свитъци, чийто текст вече бил достатъчно известен сред народа във вид на поговорки и цитати, били преправяни по тяхно усмотрение. Оригиналите се унищожавали, а на хората се пробутвали подправените копия, в които на фона на общоморалните поучения се добавяли цитати, преориентиращи човека към материалния мироглед. Тези нови поучения били предназначени основно за подрастващото поколение. В училищата, особено тези в храмовете, карали учениците писмено да копират и да учат наизуст дадените общоморални текстове. И при Имхотеп имало такава практика, но с малко по-друга насоченост, ориентирана към задълбочено духовното развитие.

Тази архонтска истерия по изкореняването на записите, оставени от последователите на учението на Имхотеп стиг-

нала до такива висоти, че започнали да се изземват телата – мумии на хората от гробниците (в това число и на публичните и знаменити личности), за които Архонтите знаели, че били свързани с организацията на „Свободните каменоделци“. Тези мумии не само били изземвани, но и разкъсвани на парчета и унищожавани. Всичко това било поднесено като „народен гняв“, макар самият народ да не е имал нищо общо с тези действия. Това било извършвано от специални жреци, на които им било поръчано да търсят в мумиите текстове с тайни знания от учението на Имхотеп. Всичко това показвало колко много Архонтите се страхували от мисълта, че тези знания могат отново да излязат на бял свят.

– М-да, Имхотеп здраво ги е наплашил със своята дейност! – произнесе Виктор.

– И още как, – кимна Сенсей. – Да разрушиш илюзията на този свят и да пренасочиш хората към духовното развитие, изтръгвайки ги от контрола на Архонтите, е нещо много сериозно... И така, с какво завършила цялата тази история? ***Когато Архонтите окончателно утвърдили своите хора във властта*** и завършили операцията по унищожаването на „Свободните каменоделци“ и учението на Имхотеп, а също така задали курс на държавната политика към преориентиране на мирогледа на обикновените хора към материалните ценности, те изгубили интерес към Египет. Изграждайки своите опорни стълбове с помощта на „Волните каменоделци“, ***Архонтите започнали с пълна сила да се възползват от разрухата и бедите на народа.***

Петата династия била обречена. Знатните велможи се нахвърлили върху трона, без да се гнусят и от най-мръсните политически методи. Местните „царчета“ си съперничили едни с други, провокирайки дори въоръжени конфликти. Жреците на номовете използвали тази нестабилност и започнали стремително да засилват своите позиции, разпространявайки и пропагандирайки с още по голяма сила своя култ. ***И в резултат на всичко това, политическото влияние на жреците от*** Хелиопол ***(който Архонтите изхвърлили на бунището, след като ги използ-***

вали за цялата мръсна работа) значително намаляло. Сред народа започнали сериозни вълнения, а впоследствие и въстания. Дошлата на власт VI династия ***се опитала да въдвори ред, използвайки методите на насилието, но тези действия*** вече били подобно на бързо скалъпена от съчки язовирна стена, в очакване на бъдещия потоп. ***Страната се намирала в състояние на политическа нестабилност.*** В края на управлението на VI династия в Египет ***настъпил страшен глад, това се случило поради стечението на две обстоятелства: деструктивната политика и резките климатични промени, които привели до цяла серия от низки разливи.***

След безславното управление на VI династия в страната се възцарила пълна анархия. Знатните велможи се опитали да създадат временно правителство, където щели да се редуват на високите постове. Но тъй като всеки от тях бил заинтересуван единствено от развитието на своя собствен ном, то от цялата инициатива не излязло нищо. VII династия не успяла да се задържи дълго време на власт: по нейно време управлявали „седемдесет царя седемдесет дена“. А след това в Египет ***започнала гражданска война, която раздробила някогашната могъща и процъфтяваща държава на множество дребни, слаби и незащитени държавици, управлявани от династиите на едрите земевладелци. Ето така, благодарение на своята активна деструктивна политика Архонтите обричат много поколения хора на вековни страдания и грижи, свързани единствено с оцеляването в този свят.***

Сенсей направи кратка пауза. Всички мълчахме, намирайки се под влиянието на този толкова откровен негов разказ за реалностите на този свят. Първи не издържа Виктор и под влиянието на всички тези впечатления емоционално произнесе:

– Тяхната мамица... И какво, да не са вечни тези Архонти? Какво, нима още тогава не е можело да бъдат очистени?

И защо е мълчал народът?! Та нали цели двеста години сред хората е царяла духовната идеология! Как е било възможно просто така да се вземе всичко и да се обърне с краката нагоре?

– Да! – поддържа го Володя. – Как е могло да се случи, хората да допуснат Архонтите във властта?! Превратът бил извършен от някаква си групичка хора. Къде е била волята на народа?

– Волята на народа?! – с тъжна усмивка произнесе Сенсей. – Добър въпрос. Не можете да си представите колко много искам да науча отговора му,... – Сенсей се замисли и все едно мислеше на глас, каза: – Изглежда историята не учи хората на нищо. **Външният свят е просто отражение на вътрешния... В хората все още прекалено много доминира материята и страхът да я изгубят, тъкмо затова се страхуват да променят своя свят, задоволявайки се единствено с това, което им подхвърлят Архонтите. Само истински свободният е свободен да хвърли сам на себе си предизвикателство... От вътрешното се ражда външното...**

Сенсей помълча, а после, опомняйки се, започна да отговаря на Володините въпроси.

– Архонтите естествено не са вечни. Това са някакви си 12 жалки човека, които живеят подъл живот и умират както всички други. Но най-прискърбното е, че техните места не остават никога празни. Та нали желаещите да се хванат в капана на Ариман, и жадуващите да притежават „абсолютна власт на земята в своя единствен живот“ винаги е имало предостатъчно. Само че в мишия капан на Ариман сиренцето не е безплатно... А що се касае волята на народа... Между другото съвсем скоро ще видите всичко това със своите очи. Хайде, стига толкова сме говорили за тъжни неща, да направим малка почивка. Хайде да се къпем!

И тъй като Сенсей се изправи първи, след него започнаха да се изправят и другите от нашата група. Лично аз не можех да успокоя своето любопитство кое е това нещо, което „ще видим съвсем скоро“. Какви необикновени събития ни

очакват на тази планета? И интересното бе, че не изпитвах страх пред тези събития, тъй като предполагах, че каквото и да се случва „там“, просто ще наблюдавам процесите от своето „спокойно местенце“ в могъщата държава, обединяваща множеството братски народи – Съветския Съюз.

* * *

Сенсей заедно с Николай Андреевич, Володя, Стас и Женя решиха да плуват навътре в морето. А тези, които останаха на плиткото, се поплацикаха малко и се разотидоха по своите палатки. Ние с Татяна свършихме всички дребни кухненски задачи и се захванахме с нашите си неща. Татяна отиде в палатката, а аз останах на брега под тентата, привеждайки в ред своите записки. Скоро след това се появи и нашата храбра петорка олимпийски плувци. Групичката излезе с бурен смях от водата, очевидно предизвикан от някакъв виц, който Володя бе разказал. След това Стас отиде за своята кърпа, Женя и Володя за минерална вода, а Сенсей и Николай Андреевич се насочиха към тентата. По пътя, между двамата се завърза разговор, който дочух едва, когато се приближиха към мен.

– Е не, никак не може да го побере главата ми... – произнесе Николай Андреевич. – Как е можело да се случи подобно нещо? Само някакви си 12 човека, сътворили такива неща по цял свят!

– Защо творили? Те и сега продължават да „творят“. Нека например вземем близкото минало. Как мислиш, защо и как се е появила такава държава на „Свободата“ като Америка? Или защо, например са се случили Първа и Втора световни войни?

– Ами как защо? – малко се объркa Николай Андреевич. – За това е имало някои исторически причини, политически обстоятелства и в края на краищата доза случайност. А относно войните – просто търпението се е изчерпало и най-

малката причина се е превърнала в искра, предизвикала остра враждебност между политиците, които въвлекли своите народи в тези войни. Нека вземем, например, убийството на австрийския херцог в Сараево, наследникът на австро-унгарския престол. Именно този факт довел до Първата световна война.

Сенсей се усмихна леко и произнесе:

– Друг отговор и не очаквах да чуя. „Историческите причини“, „политически обстоятелства“, „Случайност“, „Чашата на търпението“ – това са просто отпечатъците на Архонтите, поставени в умовете на хората, така че никой да няма желание да стигне до истинската същност на това, което се е случило. **Историята, скъпи ми докторе, се прави, а не се случва.**

Произнасяйки това, Сенсей отново зае своето старо място под тентата. Неговите думи привлякоха не само моето внимание, но и вниманието на стоящите наблизо приятели, които, подобно, на закъсняващи за дългоочаквано представление зрители побързаха да се присъединят и да заемат своите места. Чувайки цялото това суетене, останалите от нашата компания изскочиха от своите палатки, подобно на мишлета от своите „дупки“ и бързичко се присъединиха към дружината. През това време, все едно разказът изобщо не бе прекъсвал, Сенсей продължи своя разговор с Николай Андреевич.

– Да вземем например Съединените Американски Щати. Как мислиш е възникнала тази държава? – попита Сенсей.

Николай Андреевич леко се поколеба и отговори с неуверен глас:

– Както вече знаем, държавата е създадена в края на осемнадесети век, по време на Войната за независимост в Северна Америка. Първият президент на САЩ – Джордж Вашингтон станал главнокомандващ армията на колонистите.

– А знаеш ли по каква причина е започнала тази война и кой е манипулирал дадения човек за създаването на тази държава?

Николай Андреевич поклати отрицателно глава. Тогава Руслан с удивление и с лека нотка на възмущение произнесе:

– Какво означава „кой е манипулирал дадения човек“? Та това е самият президент на Съединените Американски Щати! Неприкосновена личност!

Женя хъмна и произнесе шеговито:

– И какво? Та той е само един човек. А доколкото разбрах, пред бацилите, мухите и Архонтите всички са равни!

Неговите думи предизвикаха бурен смях в нашата компания.

– Ами да, нали е демокрация! – съгласи се със своя приятел Стас.

– Точно така, демокрация,... – със смях произнесе Сенсей. – Затова вниквайте в същността на въпроса: от кого е било посадено това „семе“, с какви цели, с чии „роби“ и на чии „плантации“ бил отгледан плодът, – допълни Сенсей и продължи да разказва по-подробно. – След като Христофор Колумб открива брега на Америка през 1492 година, започнал бурен процес на европейска колонизация на Северна Америка. Испанци, англичани, холандци, шведи, французи са се стремели да се докопат до новите земи – нов източник на несметни богатства. Местното население било безмилостно избивано. За работата в памучните и тютюневите плантации масово се внасяли чернокожи хора, така наречените в историята африкански „роби“.

И далеч не на последно място в тази борба за нови земи играела роля организацията на „Волните каменоделци“. Само че, за разлика от всички останали, те постъпили много по-хитро. Ако страните, които имали земи в Северна Америка се конкурирали помежду си, разделяйки европейските преселници на „свои“ и „чужди“, то „Волните каменоделци“ постъпвали коренно различно.

Чрез своите тайни ложи в тези страни те свободно намествали своите собствени организации на всяка колониална територия, намираща се под контрола на една или друга държава, която им хващала окото. Освен това не само раз-

полагали там своите ложи, но и – под прикритието на „религията“ – създавали от местните жители „свои“ хора (независимо от тяхната европейска националност), и по този начин завземали властта на дадената територия. Разбира се, това се правило от ниския ранг „посветени“ в масонството. Цялата тази дейност била управлявана от Европа, или по-точно от Англия, която по това време се превърнала един вид в страна-пристанище за масоните.

– М-да, – произнесе Николай Андреевич, – старата добра Англия. Как е могло да й се случи такова нещо, да стане тяхно убежище?

– Как... Както винаги. Архонтите не променят своите методи – добави Сенсей и след кратка пауза, продължи: – За разлика от обикновените хора, живеещи един кратък миг, Архонтите планират своите действия векове напред. И не защото живеят по-дълго. Не, животът им е като на всички, нормален, земен, човешки. Просто целите и задачите на организацията им са такива. Събитията в Англия са типичен пример на деструктивните им дейности... И сега ще отделя на тази тема малко повече време, за да разберете откъде произлизат корените на подобни събития по света.

След като населението на земното кълбо започнало стремително да расте, архонтите започнали усилено да създават най-различни организации, тайни общества, мистични течения, религиозни секти, за да могат да контролират чрез тях, колкото е възможно повече хора и да завладеят лостовете на световната власт. Една от най-влиятелните организации, създадени от Архонтите, са група от много богати евреи, а по-точно най-богатите еврейски равини, които били религиозни и политически лидери на еврейския народ, живеещ из целият свят.

– Накъде без тях, потомците на еврейските жреци, – с усмивка произнесе Стас.

Те се възприемали като „месианския“ елит на юдаизма и заявили, че абсолютно всички евреи по света са в съгласие с техните цели (в действителност това били само гръм-

ки изявления, нищо повече). А истинските цели въобще не били такива, каквито ги представяли пред обществеността. Именно чрез тази организация Архонтите покорили Англия. Направили го по следния начин: Първоначално, със съдействието на тези хора, които активно спонсорирали разнообразни сепаратистки партии, била организирана така наречената „Английска революция“ (като се започне от 1640 г. до 1689 г.), а в действителност – държавен преврат с граждански войни, с цел сваляне на неудобната за Архонтите династия на Стюартите в Англия. В резултат на политическа манипулация се стигнало до това, че още през 1688 г. династията на Стюартите била отстранена от трона, а през 1689 г. за крал на Англия бил обявен Уилям III Орански – човек на т.нар. „Волни каменоделци“. Между другото, когато този човек дошъл на власт, още същата година основал „Оранския орден“, който, в съответствие със своите скрити задачи отговарял на настоящите намерения на „Волните каменоделци“, а пред широката публика допринасял за укрепването на протестантството в Англия. Между другото, този орден съществува и до днес.

Така че появилият се толкова скоро крал Уилям III, в съответствие с плановете на Архонтите, въвлича Англия в изключително скъпоструваща война с Франция. Освен факта, че в това кръвопролитие пострадали народите на двете страни, били изчерпани и финансовите ресурси на двете държави, особено на Англия. Точно този финансов крах Архонтите и търсели. Благодарение настоятелната инициатива на Уилям III, британската хазна била принудена да вземе заем от еврейските банкери в размер от 1,25 милиона британски лири и не просто да ги вземе, но поради огромния държавен дълг да се съгласи със свръхнеизгодните условия по заема в полза на еврейските банкери. В резултат на тази нерентабилна сделка за британците, се появява Първата Частна Централна банка, наречена „Банката на Англия“. Именно тази банка, в съответствие с условията по заема, имала правото да трупа национален дълг, събирайки необходимата сума от прякото данъчно облагане на британския

народ, имала право да дава кредити в размер на 10 паунда на книжен носител за всеки съхраняван паунд в злато, да определя златното съдържание на книжните пари. В резултат на това, при инвестирани от страна на банката 5%, банковите операции започнали да носят 50% приходи. В резултат на тази открита, нагла кражба, националният дълг на Англия за четири години се увеличил почти шестнадесет пъти. И не стига, че за всичко това се разплащал английския народ, а на това отгоре се стигнало до такава задлъжнялост на държавата, че Архонтите можели свободно да влияят на политическия процес в страната като Собственици на държавата. Скоро в Монетния двор на Англия се появили техни хора, включително и добре познатия ви Исак Нютон.

– Нютон?! – удивено произнесе Виктор. Това да не е онзи физик?

– Точно така, – потвърди Сенсей.

– А той какво е дирил в този монетен двор? – на свой ред попита Руслан.

– Имайте търпение, – с усмивка произнесе Сенсей, – Малко по-късно ще ви разкажа... Ето ви още няколко факта за размисъл от известната ви история от онези времена, сочещи към гореспоменатите дейности на Архонтите. След неочакваната смърт на Уилям III Орански, когато престолът преминал към Анна (последната от династията Стюарт) кой според вас контролирал всяко действие на кралицата и де факто управлявал държавата? Сара Марлборо (фаворитката на кралицата) заедно със съпруга си, главнокомандващия Джон Чърчил Марлборо, който преди това бил сътрудник на Уилям III Орански. И след смъртта на Анна кой се намества на английския престол? Избраникът от Хановер, Джордж I - Немски, който до края на живота си така и не научил думичка на английски език. И кой при неговото управление реално управлявал Англия? *Седемдесет* влиятелни *семейства* от Британския парламент. И от кого били „издигнати“? От Архонтите. А какви неща са натворили във външната политика, включително и в Америка – можете сами да се информирате от историята. Ето ви и цялата история!

Всъщност, какво се е случило тогава в историята на Европа? Обикновено мошеничество в особено големи размери: една малка група германски князе, които били спонсорирани от еврейските банкери, водени от „Волните каменоделци“, свалят английския крал от престола и поставят на негово място хановерци, които били под техен контрол. И с помощта на последните не само въвлекли Англия във война, снабдявайки държавата с германски войници, но и значително опустошили британската хазна. Но най-важното – направили Англия политически зависима от еврейските банкери и, разбира се, от Архонтите.

Да, ще уточня още един момент. Тактиката на действие на Архонтите, дори сред това изобилие на тайни общества, които масово плодили, била достатъчно засукана. Те не просто създавали тези общества, но и ги провокирали да се конкурират помежду си, до степен на жестока конфронтация, примамвайки значимите в социума хора.

– Аха, насъсквали ги като гладни песове едни срещу други за единия комат, – добави Стас.

– Нещо от този род.

– И за какво им били такива усложнения? – с недоумение произнесе Володя.

– За да прикрият престъпните следи на самите Архонти, за да не може никой да се досети кой стои зад едни или други събития. Те насъсквали тайните общества едни срещу други и с техните ръце сътворявали това, което им е било изгодно. А след това с помощта на други свои тайни общества „конкуренти“, унищожавали изигралия своята политическа роля „играч“. Като цяло за Архонтите това било една шахматна партия с човешки животи, прикрита с мистицизъм, власт и политика.

Ето например по повод конкуренцията: на 24 юни 1717 година в Лондон се събрали представителите на четирите големи ложи. На тази среща била основана английската Велика Ложа, която и до днес наричат Световна ложа на майката. Една от основните й задачи била да задържи на трона Хановерската династия (династия на английски крале от

1714 до 1901г.). Между другото, някои от членовете на следващите поколения от даденото кралско семейство неслучайно заемали някои от ключовите позиции в тайните общества на „Волните каменоделци“. Това са Фридрих Август, крал Джордж IV, крал Едуард VII, крал Джордж VI. Всичко това било много изгодно за Архонтите, главно заради политическото влияние, което оказвали благодарение на тези свои „кралици“ върху шахматната дъска на света. Впоследствие много хора останали недоволни от свалянето от власт на династията Стюарт. Затова Архонтите, за да успокоят „недоволната тълпа“, в противовес създали още една „Велика Шотландска ложа“, която поддържала привържениците на Стюарт. И просто манипулирали тези две ложи, които благодарение на различни провокации от страна на Архонтите, започнали да се отнасят една към друга крайно враждебно.

– Да, от нищо не се гнусят, – отбеляза Володя – Може ли такова нещо, така да промиват мозъците на хората!

– Те използвали всички средства, започвайки от индивидуалната обработка на съзнанието на отделната личност и завършвайки с обработката на мирогледа на големи групи от хора.

– Отделната личност? – попита Руслан.

Стас му обясни накратко, за да не отвлича вниманието на Сенсей от темата.

– Е, крале и всичките им там високопоставени хора.

– Не само – отвърна Сенсей. – Понякога, рядко, но спретнато, в тяхното полезрение и обработка попадали с нищо непредизвикващи вниманието на околните момчета на 11 или 12 годишна възраст от ниските социални слоеве на населението.

– Възрастта, когато се пробужда жизнената енергия, – тихо отбеляза Николай Андреевич, внимателно слушайки Сенсей.

– Абсолютно вярно. Когато Архонтите чрез своите организации, изникващи от ствола на „Волните каменоделци“, се занимавали тясно с възпитанието на подобни личности, резултатите за човечеството често били катастрофални.

Нека вземем за пример личността на Ротшилд.

– А кой е Ротшилд? – поинтересува се Виктор. – За първи път чувам за него.

– Не е учудващо – усмихна се Сенсей. – Това е финансов магнат от края на XVIII и началото на XIX век, точно по това време, за което говорихме досега. Днес го наричат „основателя на династията на влиятелни банкери и бизнесмени, собственици на световноизвестни банкови къщи, корпорации в различни индустриални отрасли“. В медиите на различните държави силно се пропагандирала идеята, че е бил човек, който „сам се е създал“ и „достигнал невиждани висоти“, дори в известна степен бил посочван като пример за подрастващото поколение, подчертавайки как „всеки един човек има подобни възможности“. Защо Архонтите рекламират така енергично украсените истории на своите показни „пешки“? За да не възниква сред хората любопитство кой всъщност управлява тези „пешки и кралици“ и, поглеждайки зад завесата, да разберат какво всъщност се случва в света. За да се убедят хората, че такива „кукловоди“ като Архонтите не съществуват, че историята зависи изключително от мисленето и действията на „индивидуалната личност, притежаваща власт.“

– И какво печелят с тази тайнственост? – свивайки рамене попита Андрей.

– Време, обстоятелства и контрол над хората. За тях е изгодно да стоят в сянка, тъй като само в сянката се реализират техните планове... Всъщност откъде се е появила личността Ротшилд и как „Волните каменоделци“ са го използвали за своите цели? Знаейки това, ще разберете по-добре как се е формирала „най-правовата и най-демократичната държава в света“ и на кого всъщност принадлежи.

Всъщност името Ротшилд е прякор, псевдоним, който в превод от съвременен немски език означава „червен щит“ (Rotes Schield). Също трябва да се отбележи, че на старонемски език Rotes Schield означавало „фалшива табела“. Но това е само между другото.

В действителност този човек се е наричал Майер Амшел

Бауер и бил роден през 1743 година в древния германски град Франкфурт в Майн, в еврейско семейство на дребни търговци на стари монети. На единадесет годишна възраст съдбата го среща с представителите на „Волните каменоделци“. Заради необичайния за възрастта си характер и качествата си на „ловък търговец“, той е бил „забелязан“ от тези хора като добър „материал“ за нова фигура на шахматната дъска на своите гросмайстори.

Само шест месеца след това съдбоносно запознанство и близкия контакт с представителите на „Волните каменоделци“, бидейки вече на 12, момчето остава кръгъл сирак. Негови роднини го взели да се грижат за него и го изпратили да учи в прочутата синагога в град Фюрт. По това време „новите приятели“ разкрили на момчето смисъла на някои негласни неща. Знаейки това, той вече възприемал реалността по съвършено различен начин. Общите знания го интересували само донякъде. Затова пък в синагогата, експериментирайки върху връстниците своите умения, се прочул като истинска невестулка. В училището открил нещо от рода на лавка и водил там своите парични операции. Съставял различни антикварни колекции и ги пускал в оборот.

Когато се върнал във Франкфурт, вече като юноша, неговите поддръжници не бързали да му подадат ръка, за да видят неговото поведение в условия на „нищета“. Майер и там запазил хладнокръвие. Той активно се занимавал с всякаква възможна работа, която му попадала, разширявайки постепенно кръга на своите сделки. Удовлетворени от резултатите на този „тест“, покровителите го уредили на служба в банковия офис на Опенхаймер в Хановер, където достатъчно бързо придобил практически опит, пребивавайки на различни длъжности и изкачвайки служебната стълбица от дъното до върха.

– Къде? В Хановер ли? – удивен попитал Николай Андреевич. – Чакай... ти току-що разказа за създаването на династията Хановер в Англия. Това не е ли един и същ...

– Точно така... в тези времена германският град Хановер бил развъдник за „Волните каменоделци“. За това нес-

лучайно, след Уилям III Орански, британския престол бил наследен точно от династията Хановер (далечни роднини на Стюардите). Между другото, тази ситуация продължава и до днес, тъй като Уиндзъри (настоящата кралска династия на Англия) по права линия произхожда от кралския двор на хановерци.

– Ето откъде растели корените им, – досетливо каза Николай Андреевич. – Страшна комбинация са направили с англичаните! Винаги съм си мислел защо някои англичани и до ден-днешен се оплакват от „немското управление“ в Англия.

– Така е – потвърди Сенсей.

– И как е станал този човек... как му беше името... Ротшилд финансов магнат? – нетърпеливо попита Руслан. – Да не се е развихрил в онази банка?

– Не, това е била своеобразна школа. Когато подготвили и обучили Ротшилд на необходимите неща, той отново се върнал във Франкфурт. Това било времето, когато са го държали, така да се каже, на скамейката... През това време човекът се опитвал да открие свой бизнес с търговия на старинни монети и обмяна на валута. А когато назряла политическата ситуация, включили Майер в „голяма игра“. По това време той бил само на 21 години. Същите тези „Волни каменоделци“ извели още една фигура на шахматната дъска – престолонаследника принц Вилхелм IX (бъдещия курфюрст на Хесен) от княжеския дом на Хесен-Ханау

– Бъдещият кой? Курф... – не разбра Славик.

– Kurfürst – това е на немски. Така бил наричан княза във феодална Германия, който имал право да участва в изборите за император... И след 5 години Майер Амшел станал придворен фактор, т.е. търговски агент, доставчик на необходимите продоволствия за двора, а след това главен придворен агент в княжеския дом Хесен-Ханау. Но основната му задача, поставена от „Волните каменоделци“, била таен контрол над финансовата дейност на Вилхелм IX.

Между другото Вилхелм, не без подсказки от „Волните каменоделци“, бил първият от немските князе, започнал да

се занимава с лихвено кредитиране. В резултат на това повече от половината европейски владетели (а следователно и хора, на които непосредствено можели да влияят „Волните каменоделци“) се оказали негови длъжници. Освен това Принц Вилхелм „давал под наем“ своите войници на други страни, разбира се, като на първо място се давал приоритет на държавите, които му посочвали „Волните каменоделци“. Благодарение на своя таен покровител, той се „сприятелил“ с хановерците. Великобритания била негов основен клиент, тъй като постоянно се нуждаела от войници, включително и за контрол на своите колонии в Северна Америка.

Между другото, отбележете си и това. Тези същите немски войници, принадлежащи на Вилхелм, по-късно се борили с армията на Джордж Вашингтон във „Valley Forge“. В британската армия срещу „американците“ се сражавали повече немци, отколкото англичани. И в същото това време на служба при „американците“ (по-правилно е да се каже – живеещите в английските колонии европейци, повечето от които били англичани) били дислоцирани немски войници от Прусия. Също така, пруският крал Фридрих Велики, който предоставил войниците, още в младежките си години имал работа с тайната организация на „Волните каменоделци“ и се намирал под влияние на нейните идеи.

Женя не издържа и произнесе със смях:

– И какво излиза, немците воювали срещу немци за независимостта на британците срещу британци. Пълен тъпизъм!

Сенсей поясни:

– Е, Архонтите къде-къде по-завъртени комбинации са сътворявали!

– Дела! – Поклати глава Стас. – И какво, на немците толкова ли им е трябвала тази война?

На което Володя сухо отбеляза:

– Какво ти значение къде воюват и на чия страна са, та те са просто наемници.

Николай Андреевич въздъхна тежко:

– Тъкмо тук е цялата работа! Тези хора не се интересу-

ват къде воюват и чии интереси защитават, важното е да бъдат платени парите.

След като Сенсей ги изслуша, продължи:

– Да, а когато фигурата на Вилхелм IX (който по това време станал един от най-богатите хора в Европа) изиграла своята игра на шахматната дъска на Архонтите, те просто го подменили чрез „Наполеоновите войни“. Вилхелм бил принуден да избяга от страната и в продължение на много години живял в изгнание. Познайте на кого доверил „временно“ своите дела и капитали?

– Да не би на Ротшилд? – С шеговит тон произнесе Виктор.

– На него същия – отвърна Сенсей

– Да, добре се насади юнакът! – разсмя се Женя. – Както се вика, дал на гладното куче да пази кебапчетата. А по-нататък?

По нататък... на шахматната дъска станала малка рокада и Майер Ротшилд започнал с голяма изгода за Архонтите да осъществява сериозни финансови сделки на международно ниво, благодарение на солидния капитал на Вилхелм. За да се осъществят тези крупни международни сделки, „Волните каменоделци“ дори предоставили на Ротшилд част от своята превъзходно организирана разузнавателна мрежа, която била нива над най-добрите кралски разузнавателни служби в Европа. Освен това тези хора разполагали не само с последните новости, но и превозвали наличните пари и ценни книжа. По-късно, за да не се разобличи разузнавателна система на „Волните каменоделци“, приписват на Ротшилд създаването на тази мрежа от агенти-информатори по прототипа на кралските шпионски подразделения.

Тези слухове отчасти се потвърждавали със станалия по-късно общоизвестен факт, че Ротшилд организирал известния таен орден на баварските „илюминати“. И това действително е така. Но не е било направено по собствена „инициатива“ на самия Ротшилд, а по поръчка на „Волните каменоделци“, които през 1770 година довели и срещнали своя пореден „възпитаник“ Адам Вайсхаупт с Майер Ро-

тшилд, за да може първият да организира тайния орден на „Илюминатите“ в германския град Инголщад (Горна Бавария), а вторият да кредитира проекта. „Волните каменоделци“ залагали много на този орден в световните политически събития. Затова на Вайсхаупт била поставена задачата не само да разшири и укрепи дадения орден, но и да присъедини към него най-добрите и светли умове в света на индустрията, икономиката и образованието.

И за да обвържат човека, заемащ висок пост към ордена и да установят над него абсолютен контрол, били разрешени всички средства, в това число и нагъл шантаж, подкупи с пари и секс. Между другото официалната дата на основаване на този орден е 1776 година – забележете, годината, през която е била подписана американската Декларация за Независимост. Именно баварските илюминати с нова сила започнали да пропагандират стария лозунг на Архонтите: „Свобода, равенство и братство“. И именно в техните кръгове се доработвал плана за „Новия световен ред“ на Архонтите, който по-късно започнал да се въплъщава със създаването на Съединените Американски Щати.

– Наричали са се „Илюминати“? – с известна изненада произнесе Виктор.

– Да, но искам да отбележа, че това е само едно от звената на тайните общества на „Волните каменоделци“, този „дублаж“ бил необходим, за да се заличат следите и да се запушат дупките за каквото и да било изтичане на информация. Истинските илюминати, помощниците на Ариман, са се зародили още в далечни времена в тайното месопотамско общество „Братството на змията“. И тяхното затворено тайно общество съществува и до ден-днешен.

Та така за Ротшилд. По-късно той включил в играта на голямата политика и своите пораснали синове. Още през 1770 година се жени за дъщерята на еврейски търговец, която му родила 5 сина и 5 дъщери. Когато децата пораснали, също навлезли в кръга на „Волните каменоделци“. В началото Ротшилд ги направил свои помощници, а след това, по заповед на своите стопани, ги разпределил по държави:

Натан Ротшилд създал банка в Лондон; Соломон – във Виена; Калман (Карл) – Неапол; Якоб (Джеймс) – в Париж. А във Франкфурт след смъртта на Майер през 1812 година останал да управлява неговият първи син – Амшел, който открил банка и в Берлин. През 19 век тези братя кредитирали не само правителствата и техните държави, а благодарение на „Волните каменоделци“ с тези пари вече се устройвали войни и се снабдявали цели армии.

Сенсей направи малка пауза.

– Е, а сега нека да разгледаме как се е образувала „най-свободната, най-правилната и най-демократичната страна в света“, както днес наричат САЩ. Когато европейските страни започнали интензивно да създават колонии върху новите земи на Северна Америка, които носели приказни печалби, „Волните каменоделци“ започнали да провокират военни конфликти в тези колонии. И не само там. На територите на Северна и Южна Америка, благодарение на умелата им организация, се завързала цяла серия от революции. От тях била организирана и т.нар. война за независимост в Северна Америка (1775-1783), в хода, на която през 1776 г. са се образували Съединените Американски Щати. През 1783 във Версай (запомнете това френско градче, разположен близо до Париж) е бил подписан така нареченият мирен договор, съгласно който Великобритания признава независимостта на САЩ. А кой спонсорирал двете враждуващи страни (включително предоставянето на наемна армия – както вече знаете примера с немските войници) и инициирал „примирието“? Волните каменоделци! А средствата за цялата тази Американска война (в своите английски колонии) британското правителство взело назаем от еврейските банки, в това число и от Ротшилд. А за „борбата срещу британското владичество“, за същите капиталовложения на „Волните каменоделци“, била създадена континенталната „армия“ под ръководството на Джордж Вашингтон, който се явява един от „възпитаниците“ на масонската ложа.

– Масонска ложа – това да не са същите тези „Волни каменоделци“? – попита Костя.

– Да. С едни и същи господари на върха – уточни Сенсей. „Maçon“ в превод от френски означава буквално „каменоделец“. С названието Масони една от най-новите религиозно-политически организации, които се обособили в Англия през XVIII век започнали да наричат „Волните каменоделци“. Между другото, „франкмасон“ също се формира от френското „franc-macon“, което буквално означава „волен каменоделец“.

– Накратко, всички били свои хора, – иронично произнесе Женя

Момчетата се усмихнаха, а Сенсей кимна и продължи:

– Според общоприетата „история“ Джордж Вашингтон встъпва в масонската ложа на 20 години. Въпреки че бил забелязан много по-рано. Когато момчето било на единадесет години умира баща му, който бил собственик на плантация за тютюн. Момчето остава с майка си, с която отношенията му започнали да се влошават, естествено не без намесата на неговите „нови приятели“. С неговото възпитание се заема брат му Лоурънс. Когато Джордж става на 12 години, „Волните каменоделци“ го правят наследник на голямо състояние и той става богат земевладелец, изпращайки на онзи свят Лоурънс, въпреки че и до днес официално се счита, че брат му е умрял от туберкулоза. Това се е „случило“ през 1752 година, в периода на войните за територия между английските и френските колонии. И неслучайно този млад мъж, две години по-късно (през 1754 г.) бил назначен за командир на опълчението на Вирджиния, а през 1755 г. – за командир на полка. След това го оженили за млада вдовица, която притежавала голямо състояние, подкрепяли го в политиката, където в течение на няколко години редовно бил избиран в Законодателните събрания в различни области. Нещо повече, по време на изборите, Джордж Вашингтон, обучен от „Волните каменоделци“ не се стискал и щедро плащал за масовите гощавки на своя „електорат“, а след преброяването на гласовете организирал грандиозен бал.

Когато били задействани планираните от Архонтите събития, свързани с формирането на „независимата дър-

жава“, Джордж Вашингтон бил „избран“ за командващ генерал на армията, събрана за „защита на Американската Свобода“. И каква армия само! „Войници“ без никакъв военен опит били набирани за кратък срок. Отсъствала дисциплина и процъфтявало дезертьорството. Като цяло армията на Вашингтон била доста неопитна в сравнение с войските на срещуположната страна. И все пак, когато всички „декори“ били създадени, Архонтите изиграли тази партия много красиво. Независимо от факта, че британското правителство не желаело да води тази война и информирало колониите за своята готовност за примирие, войната за „независимост“ така или иначе се състояла, тъй като на Архонтите им е била необходима „своя“ държава. Финансирайки изцяло войната, Архонтите естествено знаели кой и кога ще спечели. И за тази цел била създадена съответната политическа обстановка. Така англичаните с тяхната „мощна редовна армия“ капитулирали в зададения им срок. За много хора повярвали в лозунгите на Архонтите, войната била за „независимост“. А за Архонтите и близките им подчинени всичко това било просто спектакъл!

След войната „Волните каменоделци“ направили от Вашингтон „военен герой“, „спасител на отечеството“, приписвайки му цели легенди. Накратко, планомерно подготвяли общественото мнение към придвижване на новото протеже за президент на новата страна, което се е случило впоследствие, и то безусловно. Било създадено и съответното правителство. В резултат на това, вместо „независима, свободна държава“, била създадена държава, където реалната власт принадлежала на „Волните каменоделци“. Обявяването на Независимостта било подготвено и подписано изключително от представителите на тази тайна организация. Конституцията на САЩ съставяли и подписвали масоните. Джордж Вашингтон и повечето от неговите генерали били от „Волните каменоделци“. И впоследствие само доверен, контролиран от тази организация, човек можел да стане президент на държавата. Тази ситуацията се е запазила и до днес. А за конгреса и сената въобще няма какво да говорим.

А как в САЩ избират президент? Поинтересувайте се от чисто любопитство. Хората не само, че гласуват за кандидати, които им предоставят тези, за които сега говорим, а на това отгоре гласът им до голяма степен не играе никаква роля. „Основателите“ на Съединените Американски Щати, създавайки тази държава, решили, че хората могат да „грешат“ в избора си, поради своята политическа неграмотност. Ето защо „отците“ организирали т. нар. „избирателна колегия“, в която влизат представители на всеки щат, които влизат още и в конгреса (Сенат и Камара на представителите). Именно тези хора, независимо от мнението на избирателите и резултатите от гласуването, „окончателно определят“ кой ще стане президент на тази страна.

– Избирателна колегия?! – произнесе със смях Женя. – Колко интересно...

– Ама че работа! Още една жреческа колегия от „Волните каменоделци“, – поразено произнесе Виктор. – Да, тези момчета са се застраховали по пълната програма. Как само се страхуват от народния кандидат!

– И какви са тези избори? – удиви се Николай Андреевич. – Та това е истинска фикция! Каква ти демокрация?

– Е, историята се повтаря – усмихна се Сенсей. – Жреческа колегия във Вавилон, Колегия на понтифиците в Древен Рим, Избирателна колегия на Съединените щати... Нищо ново под слънцето.

Ако се вгледате внимателно в символиката на Съединените щати, то практически всичко – първоначалния звезден флаг с 13 линии и 13 звезди (съответстващи на предполагаемите 13 първоначални щата – бивши британски колонии), американския печат, пирамидата с всевиждащото око, Държавният Герб на гърба на печата, Феникса (в тяхното разбиране това е орел) – е символика на „Волните каменоделци“, при това символика на същите тези каменоделци на Ариман, които били организирани след времето на Имхотеп. В историята се споменава, че тези символи уж били разработени по поръчка на Ротшилд по скици, направени от Адам Вайсхаупт. Но това вече се нарича „спиране на изтичаща-

та“ информация, прехвърляйки цялата отговорност към определени, станали вече известни исторически фигури. Тази символика е била разработена отдавна, при това не на ниво изпълнители като Ротшилд.

Николай Андреевич с още по-голям интерес произнесе:

– Да? Не знаех, не знаех. Веднъж видях в едно списание американския печат. Там орела с ноктите си отляво държеше стрели, а отдясно маслинова клонка и над него слънце, вътре в което беше изобразено синьо небе и звезди, а по средата на гърдите му този раиран флаг. Тогава не забелязах нищо съмнително.

– Защото не си гледал внимателно – произнесе Сенсей с чувство за хумор. – Ако беше проявил повече любопитство по този въпрос, щеше да забележиш, че тези стрели не са просто тринадесет, а централните три от тях образуват триъгълник, насочен надолу, тъй като тринадесетата е „невидима“ и винаги се намира в скрито положение. Маслиновата клонка се състои от 13 листенца и 13 плода. Даже във всяко крило на орела са сложили по 32 пера. А ако беше погледнал по-внимателно тези звезди вътре в слънцето, щеше да видиш знака, наречен звездата на Давид – два наложени един върху друг триъгълника, единият насочен нагоре, другият надолу. И сбора от звездите в този знак също е равен на 13.

– Хексаграма? – изуми се Николай Андреевич. – шестолъчката е символ на Юдаизма, а е на печата на САЩ?! Това вече е ново за мен!

– Каква ти новост? Това си е чиста старина, – пошегува се Сенсей. – Това е символ на еврейските жреци, който демонстрира истинските господари на Америка... Между другото, когато родът Ротшилд получил благородническа титла през 1817 година, съвсем открито взели звездата на Давид в своя фамилен герб.

– Звездата на Давид? Тази, която е изобразена и на флага на Израел? – произнесе Володя.

– Да, – отговори Сенсей. – Въобще този символ има много древен произход. Хексаграмата като особен знак била известна не само в Средния и Близкия Изток (където е доста

популярна като символ на култа към богинята Астарта), но и в Древна Индия. В своето време този знак бил узурпиран от еврейските свещеници сред тези народи. Впоследствие бил използван в еврейските общности като изображение на печатите и знамето (т. нар. „Флаг на Давид“ – червен фон, на който е изобразена звезда с шест лъча).

– М-да, произнесе Женя. – 13 стрели, 13 звезди, 13 плода, 13 листа, – и със смях продължи: – Какви любители са тези Архонти на тринайсетиците!

– Не са любители, а професионалисти, – коригира го Сенсей. – Числото 13 е символика и обозначава най-висшите кръгове на властта. А кой и с какви намерения използвал тази власт – е друг въпрос. Архонтите отделят голямо значение на знаците, тъй като по този начин маркират своите владения – кое на кого принадлежи и кой стои зад всичко това.

– А-а-а, – разбирам, – най-накрая стопли Женя, – маркират своята територия точно както котараците!

Компанията се разсмя заедно със Сенсей.

– Така си е! За обикновения народ, потънал в грижи с всякакви битовизми, тези символи не значат нищо, тъкмо затова всеки ги тълкува посвоему. А за хората на знанието веднага става ясно кой е „маркирал територията“.

На което Виктор отбеляза,

– На народа му е все едно кой го управлява. Той само дърпа каиша и му е все тая кой бил нов, кой бил стар.

Женя веднага произнесе с ирония:

– И седи същият този народ и си шепне под носа. – Женя се изгърби, все едно бе отруден възрастен човек, роптаещ срещу своя „добър“ животец: – „Къш да те няма живот тегобен, ела ми животец удобен! Къш да те няма живот тегобен, ела ми животец удобен!“

Цялата компания отново прихна в смях от тази негова клоунада. На което Сенсей отговори:

– Не можете да отречете. Много от нещата в живота на хората, както и тяхното духовно развитие зависят от това кой ги управлява. В страните, в които негласно работят слу-

жителите на Архонтите, царува лъжата, измамата и материалното начало, което подменя активните духовни стремежи и ценности на народа. На фона на красиви думи от хората правят тъпи, послушни идиоти. И колкото повече такива държави има, пребиваващи под властта на Архонтите, толкова повече човечеството затъва в калта на материята, накланяйки чашата на собствения избор към Животинското начало. И, естествено, толкова по-бързо цивилизацията се приближава към собственото си унищожение. Та нали основният смисъл на човешкото съществуване е в усъвършенстването на духовното начало, в шанса на всеки индивид да стане Човек. А стадо послушни двукраки животни, загрижени за материалното, са нужни само на Архонтите при това за чисто егоистични, амбициозни цели.

Но искам още веднъж да подчертая: всеки човек има право на свой избор!

Сенсей замълча, извади цигара, запали и продължи своя разказ:

– Да... Нека се върнем към нашия разговор. А що се отнася до финансовата ситуация в САЩ... Може да се каже, че историята отново се е повторила. В 1790 година „Волните каменоделци“ издигат за финансов министър Александър Хамилтън, който по време на войната за „независимост“ бил секретар на Джордж Вашингтон. Той създал „Първа национална банка на Съединените щати“ – първата централна банка в Америка контролирана от Ротшилд и структурно повтаряща вече познатата ви частна „Английска банка“. При това, съсредоточавайки основния капитал в своите ръце, „Волните каменоделци“ от време на време умишлено дестабилизирали икономиката на САЩ. Защо? С цел не само да се удължи срокът на договора между банката и държавата, но също така и да въвлече американския народ в дълг към тези банкови кредитори.

Ето още един прост пример. Още в 1811 година Ротшилд използвал влиянието си над британския парламент, за да може Великобритания отново да предяви претенции към земите си в Америка. Това отново довело до война през 1812-

1814 г. В резултат на което САЩ отново попада в зависимост заради дълг. От кого взимали заеми правителствата? От централната банка. Ето ви и цялата история. Между другото тази банка през 1913 година става „Банка на Федералния резерв“, а днес се явява централна банка на Америка. Но реално нейните собственици не са се променили!

Или пък друг пример! В годините 1861-1865, с цел да се охладят страстите на недоволните от управлението хора, „Волните каменоделци“ предизвикват в Съединените щати гражданска война. Така страната се разделила на „Северна“ и „Южна“. Лондонската банка на Ротшилд финансирала „Севера“, а Парижката банка, отново на Ротшилд, финансирала „Юга“. Фамилията Ротшилд, доставяйки на двете страни храна и оръжия, спечелила огромни капитали.

– Ето, отново търговия с въздух! – с лице изразяващо разочарование произнесе Женя, с което отново разсмя всички.

– Точно така. Това е все едно да играеш шахматна партия със себе си. Който и да спечели – черните фигури или белите – играта е все печеливша. На загуба бил единствено американският народ – както „Севера“, така и „Юга“.

Така че войните и революциите не се случват просто така. Този, който ги провокира, той и печели от тях. Война – това е трагедия за обикновените хора. А за Архонтите и техните слуги финансисти – един много печеливш бизнес. Някои разширяват сферата си на влияние, а други своя капитал. И от това страдат обикновените хора.

– М-да, умеят да ни настройват едни срещу други – замислено каза Николай Андреевич. – Това още веднъж показва, нашата човешка слабост...

– ...и глупост, – добави Женя.

Виктор осъдително поклати глава:

– Такава голяма държава, можем да кажем цял континент, и каква манипулация.

– „Голяма“ е станала много късно. – отбеляза Сенсей, – и отново в резултат на измами, мошеничество, афери и

нагло отнемане на територии. Та нали в началото „независимата държава“ представлявала само тринадесет бивши британски колонии, които били разположени на източното крайбрежие на Северна Америка. След това постепенно, чрез най-различни методи, без да се гнусят нито от войни, подкупи, шантаж, всяко десетилетие в продължение на сто години разширявали своята територия до сегашните си размери.

Как например, била придобита голямата френска колония – Луизиана, територия, която се простирала от Нови Орлеан до Канада? Между другото, до средата на XVIII век с най-обширните колонии в Северна Америка разполагала именно Франция. Това също е една от основните причини за съществото отслабване на френската държава, благодарение на изфабрикуваната от „Волните каменоделци“ мощна икономическа криза (в резултат на „помощта“ на френското правителство към Съединените щати в тяхната „война за независимост“, „помощ“, която няколко пъти увеличила дълга на Франция) и последвалата – така наречената „Велика френска революция“.

– Това означава, че всъщност не е имало никаква воля на френския народ? – изненада се Виктор. – И всичко било планирано предварително? А нас в училище ни учеха как била свалена монархията, посредством силата на народа.

Женя и тук не издържа

– Работата е ясна! Кой ще ти разкаже истината, „народен слуга!“

Всички се усмихнаха.

– Това е бил просто поредният спектакъл на Архонтите – тежко въздъхна Сенсей. – Веднага след като Джордж Вашингтон бил издигнат до ранга президент на новообразуваната от „Волните каменоделци“ държава, буквално след няколко дена започнал активно да се реализира вторият етап на програмата на Архонтите за разширяването на границите на Съединените щати. С цел да се отслаби контрола на Франция, във връзка с интересуващите ги колонии в Америка, била устроена революцията във Франция. И отно-

во: от кого била организирана „Великата Френска Революция“? От „Волните каменоделци“ с подопечните им масони – „идеолози“ и „лидери“ като Волтер, Дидро, Русо, Робеспиер, Марат, и други...

Нещо повече, забележете, че встъпването в длъжност на първия президент на САЩ – Джордж Вашингтон – се състояло в Ню Йорк, бившата столица на Съединените щати през 30 април 1789.

– 30 Април? – изуми се Николай Андреевич. – В същия ден, когато се празнува Валпургиевата Нощ?

– Точно така – с усмивка потвърди Сенсей. – Тази дата не е измислена просто така.

– Какъв е този празник? – попита Андрей.

– За този празник още самият Гьоте писал в първата част на „Фауст“, – с лека нотка надменност го информира Костик.

– Има си хас той да не пише за това, – с усмивка произнесе Сенсей. – Той също е бил в редиците на работните „кончета“ на „Волните каменоделци“. – Костик погледна към Сенсей с такова неистово удивление, все едно бе съобщил, че марсианците нападат Земята. – Между другото Йохан Волфганг е роден през 1749 година в заможно семейство на имперски съветник (юрист по професия, доктор по право) и дъщерята на сановник от най-висок ранг от Франкфурт – благородна семейна двойка от Франкфурт. Синът им изучавал усилено езици, включително и древноеврейски, тъкмо затова имал пряко отношение към „Волните каменоделци“. Неслучайно главният роман на младия Гьоте „Страстите на младия Вертер“ е печатан масово и активно разпространяван не само в Германия, но и в чужбина. И неслучайно този роман оказал такова влияние върху мирогледа на младежта, че започнала вълна от самоубийства, своеобразно подражание на героя от романа. И очевидно не е случаен фактът, че Гьоте навлязъл в политиката и произведенията му се издигали до нивото на световни бестселъри.

Костик тотално загуби ума и дума.

– Но, Сенсей, ти нали знаеш някои негови стихотворе-

ния наизуст. Помня, когато ги цитира!

Сенсей се усмихна и отговори с благ тон:

– Да знаеш – все още не означава да уважаваш. И в тъмната гора можеш да намериш светли поляни. Изучи топографията на гората и умело използвай нейните пътечки.

Жеката и тук не премълча.

– Така че Константине учи древноеврейски, току-виж си станал при тях Велик човек!

Всички се разсмяхме, дори и Костик.

– А що се касае до Валпургиевата нощ,... – продължи Сенсей, когато смехът утихна, – Хората смятат от своята днешна позиция, че това е просто един от значителните дохристиянски празници, който бил изключително популярен в древността, посветен на настъпващата пролет и пробуждащите се природни сили. В различните времена сред различните народи празникът бил величан с различна интензивност. Например, Майското навечерие, Белтейн. Между другото, по-рано келтите брояли дните от вечер до вечер, а не от сутрин до сутрин. Тъкмо затова кой да е значим празник започвал след появата на първата звезда на небосклона. Нощта преди 1-ви Май отбелязвала настъпването на летния период, така нареченото „голямо слънце“. Още от древността съществувало дълбокото поверие, че в тази нощ се отваряла вратата към друг свят, и дори тревите по това време придобивали чудесна сила.

С разпространението на християнството в Германия, този древен празник, естествено бил заклеймен от църквата като „дяволско идолопоклонничество“ и всички участници били обявявани за служители на дявола. Но празникът бил толкова популярен сред народа, че на католиците им се наложило да направят свой си празник на същата дата, това бил възпоминателния ден на игуменка света Валпургия – Уинбърска монахиня дошла от Англия в Германия през 748 година, за да построи манастир. А за популярната нощ преди този католически празник измислили страшни истории за бесовите шабати, оргии между вещици и дяволи на най-високия връх – Брокен в планина Храц. Световната си из-

вестност „немските вещици“ заедно с шабатите на Валпургиевата нощ получили благодарение на Гьоте, който описал как Мефистофел завел Фауст на шабат.

– Наистина ли в тази нощ се отваряла вратата, водеща в друг свят? – с нескрито любопитство попита Руслан.

Стас се усмихна и отбеляза.

– Е, щом Ватикана така е плашила народа с този празник, това означава, че там има някаква тайна.

Компанията погледна на Сенсей с очакване, но той се измъкна от конкретния отговор.

– Какво искате да ви кажа? Разсъждавате в правилната посока, драги ми другари... Но ние отново малко се отклонихме от темата... На 30 април 1789 се състояло встъпването в длъжност на първия президент на Съединените щати. А едва на 5 май 1789 година започват бурните събития от Френската революция. ***Всичко минава по старата схема на Архонтите,*** същата, която използвали и в създаването на Римската империя, и в разрушаването на „Добрата, стара Англия“, в създаването на САЩ и други страни. ***В началото се е разпалва революция, създава се република, след това се въвежда военна диктатура и накрая дадената страна се оглавява от марионетка, която бива принудена да се подчинява на финансовата аристокрация, тоест подчинена на Архонтите.*** Това се е случило и с Франция. Под прикритието на красиви лозунги хората били настроени един срещу друг. Проляла се е много кръв, а на власт въпреки всичко застанали изгодни за Архонтите хора. През 1792 г. била създадена републиката. През 1799 г., след държавен преврат, била установена диктатурата на Наполеон. И вече през 1803 г. , между другото също на 30 април, упълномощени от САЩ хора започват преговори с Наполеон по повод откупуването на Луизиана. По това време „Волните каменоделци“ организирали поредица от бунтове във френските колонии. Нещо повече, на тези територии се осъществявала агресивна политика на заселване на американците върху богатата и плодородна земя. Е, и на Наполеон, както опис-

ват тези събития историците – с усмивка произнесе Сенсей – направили предложение, на което не е можел да откаже: или моментално териториите да бъдат продадени срещу предложената символична сума, или все едно щели да бъдат загубени и за тях нямало да получи нищо.

– Да, голям избор са му дали, няма що, – произнесе Стас.

– Как пишат днешните историци? – хвана се за думите Николай Андреевич.

– Е, да. Какво ли не пишат, дори, че Наполеон сам решил да продаде тези земи. Но нима могат да бъдат обвинявани, че правят такива изводи? Та нали са същите хора.

– А какво се е случило всъщност?

– Е, какво... Наполеон бил шестицата, която Архонтите поставили на власт. По това време „Волните каменоделци" активно го готвели за война в Европа, след решаването на въпроса с колониите. Той прекрасно разбирал, че няма избор. Затова направил така, както му наредили. Без излишни въпроси продал Луизиана, за което през 1804 година Архонтите за своето послушание го „награждават„ с титлата император.

– Това означава, че войните на Наполеон също не са случайни? – попита Виктор.

– Разбира се. Между другото, Наполеоновите войни, Законът за ембарго на САЩ, войната с Великобритания през 1812 г. – всички тези събития и факти допринесли значително за бързото развитие на промишлеността в САЩ.

– Да, разчели са всичко до последния детайл – с горчива усмивка произнесе Николай Андреевич.

– А как САЩ получила испанската колония Флорида? Със същата тактика. Поетапно организирали революции и нагло заселване на тези територии. А след това, показно пред очите на цялото общество, направили на испанското правителство същото предложение, както и на Наполеон. Заплатили чисто символична цена, при това, за да бъдат „удовлетворени претенциите на няколкото едри испански земевладелци". След това играчите на Архонтите присъединили и този към земя. Същата тактика била приложена и

за отнемането на други земи, които по-късно стават техни територии. А за Мексико по-добре да замълча. Те просто предизвикали война и откъснали безсрамно половината от нейните огромни територии. И след това, за да покажат колко демократична държава са, платили символична и смехотворна цена за тези земи.

Женя не се сдържа и коментира:

– Ами да, първо ги ступали, обрали, окрали, а после им подхвърлили пет гроша, един вид вижте колко сме благородни, бъдете благодарни, че въобще ви оставихме да дишате.

– „Добричките“ ми те! – произнесе Андрей.

– Да, весела държава са си направили, – на свой ред произнесе Стас. – Целият им фундамент е изграден от лъжа, измама и грабеж.

– Ех, и това ми било символ на „свободата и процъфтяването“, – с въздишка произнесе Виктор. – На това отгоре издигнали и статуя, символизираща свободата – „Лейди Свобода“. А всъщност...

Сенсей се усмихна и отговори на Виктор.

– Да предположим, че първоначалният замисъл на статуята не е бил свързан с „лейди“. А във връзка със символа на „Свободата“... Тази статуя въобще била безпрецедентен, утешителен случай в историята на „Волните каменоделци“. Еврейските жреци дори и от тази ситуация извлекли изгода: пробутали статуята в качеството си на символ на „Свободата“ на американския народ и до ден-днешен изкарват от това сериозни пари.

* * *

– Не чух добре? – оживено произнесе Николай Андреевич. – Статуята на Свободата била пробутана на американския народ от еврейските жреци? Доколкото съм запознат, Франция подарила дадената статуя на САЩ по случай ве-

ковната годишнина от подписването на Декларацията за независимост на САЩ.

– Докторе, колко сте наивен. И кой ще ви каже истината? Тази красива „приказка“ била разпространена във всички средства за масова информация. И къде без тази „основна причина.“

– Хм, истината винаги интригува, – ласкаво произнесе Николай Андреевич и тутакси с нескрито любопитство попита. – А какво всъщност се е случило?

– Тази история практически е един голям виц, – с усмивка произнесе Сенсей. – Но щом ви е интересно да разберете, моля... Главна роля в цялата тази история заема Фредерик Огюст Бартолди. Той бил роден през 1834 година във френското градче Колмар в богато версайско семейство. Когато момчето било на 2 годинки почива баща му. Неговата майка Шарлот Байсер се преселила в Париж, за да даде на децата си качествено класическо образование, както било прието в този тип семейства. Скоро след това станало ясно, че поголемия син на Шарлот – Шарл се оказал душевно болен човек и бил отправен в лудницата. Тогава майката концентрирала цялата си любов върху по-малкия син – Фредерик. Той не бил особено прилежен ученик. Но затова пък невероятно суетен.

Майка му започнала да плаща уроците му по живопис и рисунка, тъй като сметнала, че имал заложби в областта на рисуването. Юношата посещавал ателието на художника класик Ари Шефер. Опитвал се да го обучава и известният архитект Виоле-ле-Дюк, който се бил прославил с реставрацията на Събора на Парижката Богородица. Е, изучили го. А сега майката трябвало да уреди своето чадо и в реалния живот, за да има някоя и друга парица да „свързва двата края“. В тази й задача помогнали нейните влиятелни роднини, които имали непосредствен контакт с „Волните каменоделци“. За съжаление ще пропусна всички подробности от първите суетни опити на Фредерик, които се опитвал да реализира изключително благодарение връзките на своята майка, и ще премина към главното. През това време

под контрола на „Волните каменоделци“ се осъществявало грандиозното строителство на Суецкия канал в Египет. И Фредерик, използвайки своите родствени връзки, се запътил натам.

– Суецкият канал се е строил под контрола на „Волните каменоделци“? Чакай малко, но нали са го строили египтяните, – със съмнение в гласа произнесе Володя.

– Разбира се, че са били египтяните, ако имаш предвид работната сила, а самият контрол на строителството осъществявали „Волните каменоделци“, и цялото това предприятие било оглавено от техен човек – Фердинанд Лесепс – по образование юрист, френски дипломат и доста пробивен предприемач.

– Фердинанд Лесепс?! – заинтригувано промълви Николай Андреевич. – Това не е ли онзи човек, с когото се свързва аферата с Панамския канал?

– Абсолютно вярно. Така наречения „панамски скандал“. Но всичко това се случило много по-късно. Лесепс бил поканен в строителството на канала, тъй като имал опит в организацията и строителството на Суецкия канал. Но ако в строителството на египетския канал като обект от стратегическо значение били заинтересувани Архонтите, то в строителството на Панамския канал такъв интерес отсъствал. Тъкмо поради тази причина „Волните каменоделци“ просто пратили за зелен хайвер Панамското правителство и акционерите, слагайки в своя джоб огромна сума пари, предназначена за строителството на канала. И когато цялата афера била разкрита се разразил огромен скандал, в който били замесени много високопоставени лица, от които почти всички избегнали наказанието. Отнесли го второстепенните играчи.

– Работата е ясна, – произнесе Володя. – Едно и също.

– Това означава, че това било извършено от същите тези хора, – замислено произнесе Николай Андреевич. – Ако суецкия канал принадлежал на Архонтите... Странно, но защо тогава в наше време, имам предвид 50-60 години, била организирана англо-франко-израелската агресия срещу Еги-

пет?

– Защо? Ще се наложи да се отвлека малко встрани от нашата тема и да разкажа малко повече по този въпрос, за да разберете по-добре какво се е случвало тогава и какво се случва сега... Даденият регион като източник на несметни богатства интересувал Архонтите още от времето на Древен Египет, когато „Свободните каменоделци“ построили известния „Канал на фараоните“. Този канал съединявал река Нил с Червено море и по-късно носел огромни печалби. Впоследствие каналът ту бил изоставян, ту отново бил възстановяван от чуждите правителства като важна търговска артерия. И, в края на краищата, когато Египет бил завладян от арабите, каналът първо бил възстановен, а впоследствие засипан с цел пренасочване на търговските пътища през основните райони на Халифата. Плановете за възстановяването на тази златоносна търговска артерия, първоначално само на хартия, били разработени и от Османската империя, и по време на египетската експедиция на Бонапарт (1798-1801). Между другото, последната била осъществена по поръчка на Архонтите. От момента, в който Архонтите получили всички интересуващи ги данни от този регион, започнали да планират възможните перспективи за далечното бъдеще. Архонтите плавно и методично започнали да „вклиняват“ в Египет свои хора, които завързвали приятелски отношения и контакти с високопоставените чиновници, местната аристокрация и дори с обикновените хора.

Когато Архонтите разрешили своите първостепенни въпроси в Европа и Америка, се захванали сериозно със значимия египетски регион. За главна пешка в тази тяхна партия бил определен Фердинанд Лесепс, когото подготвяли няколко години преди основната партия: той заемал различни дипломатически постове в редица страни от Европа и Азия. В Египет през 1831 – 1837 години, по поръчка на „Волните каменоделци“ той установил лични контакти с представителите на египетския двор. Впоследствие, когато Архонтите усилили влиянието на Франция в Египет, Ферденанд Лесепс, благодарение на своите лични контакти, през 1854

година получил от египетския владетел Саид-паша концесия за строителството на Суецкия канал с привилегировани условия. Лесепс организирал и съответно издигнал така наречената „Всеобща кампания по строителството на Суецкия канал“, която юридически се считала египетско предприятие. Само забележете каква хитра игра се получила, – произнесе Сенсей, обръщайки се към старшите момчета и Николай Андреевич. – В началото те дали възможността на египетското правителство да придобие 44% от всички акции, а 53% разпределили сред „своите“ френски доверени лица от „Волните каменоделци“, които на пръв поглед, по никакъв начин не били свързани един с друг. А 3% от акциите – в други страни, но отново на свои доверени хора от организацията. По-нататък, според концесионните условия на акционерите – представители на „Волните каменоделци“ се падала 71% от печалбата, на Египет 15%, а на основателя на компанията, който добре знаете кой се явява – 10%. И всъщност така омотали египетското правителство, че в крайна сметка получили пълен контрол над канала.

Строителството започнало през 1859 година и завършило през 1869. Авторите на проекта, естествено, отново били „свои хора“ – двама френски и един италиански инженери. А цялата „черна работа“ по строителството на Суецкия канал била извършвана от египетските феласи, които принудително набирали, по 60 000 души на месец. Шестдесет хиляди, – подчерта Сенсей, – и това при тогавашното 4 милионно население на Египет! Много от хората умирали по време на строежа от непосилните натоварвания и епидемиите. Но колкото и да икономисвали египетските власти от минималните нужди на своите работници, обектът все пак изисквал все повече и повече разходи и постепенно вкарал Египет в сложно икономическо положение. Всъщност, ситуацията можело да бъде предвидена още в самото начало. Архонтите много добре планирали целия процес и планомерно водели Египет към този „резултат“. А египетските управници вместо да направят трезва преценка се радвали на щедрите подаръци на своите „европейски“ приятели и задо-

волявали своето самолюбие с бъдещите несметни богатства от своя дял на тази апетитна торта наречена Суецки канал. Но, когато икономическото положение на Египет значително се влошило, египтяните разбрали колко умело били „изработени“, но вече било прекалено късно.

През 1875 година хората от британското правителство изкупили от Исмаил-паша египетската част от Суецкия канал, а през 1880 година, под натиска на „Волните каменоделци“, египетското правителство се оказало принудено да продаде своето право на 15% от печалбата от Суецкия канал. И на кого смятате го продали? На френската банка, която принадлежала на Ротшилдови. В резултат на тази политическа архонтска афера Египет бил отстранен от управлението на Суецкия канал и от разпределянето на печалбите.

– Да-а-а, – произнесе Володя, – направили канала за тяхна сметка, на тяхна земя, окрали всичките им проценти и на това отгоре египтяните им останали длъжни!

– Абсолютно вярно. Суецкия канал станал „англо-френско“ предприятие. Името му естествено е патосно, а самите народи изобщо не влезли в сметките. От цялата тази офанзива им останала глупавата гордост от „успеха на своята страна“ и празният търбух на народа. Та нали почти цялата печалба отивала в джоба на Архонтите.

Придобивайки Суецкия канал не само финансово, но и физически, след окупацията на Египет през 1882 година от английските войски, и създавайки от него основната британска военна база в Близкия Изток, Архонтите започнали да го използват като един от козовете в своите политически игри. По време на първата и втората световни войни те изцяло контролирали дадения обект, а съответно и корабоплаването. Освен това, от египетските плавателни съдове се взимали същите такси, както и от всички останали държави.

– Та това си е чист пладнешки обир! – с възмущение произнесе Женя. – И какво излиза? В своето село трябва още и да плащам данък, за да стигна до съседната улица? Е не, в този случай винаги имам един адрес, където да пратя съответната страна.

По лицата на нашата група се появиха бегли усмивки.

– Не се притеснявай, египтяните също знаят дадения адрес, при това не само него, – шеговито произнесе Сенсей. – Вярно, египетският народ дълго го е обсъждал шепнешком, докато на власт не дошли хората, които отлично разбирали, в чии джобове изтичат печалбите от Суецкия канал. Египетското правителство просто взело и през 1956 година национализирало компанията, управляваща Суецкия канал. Архонтите очевидно изобщо не очаквали подобна смелост от страна на властите, поддържани от тези, които отдавна се противопоставяли на самите Архонти. И нещата потекли. „Управляващите кръгове“ на Великобритания, Франция и САЩ, а в действителност, марионетките на Архонтите моментално започнали да оказват натиск върху Египет, опитвайки се да уредят „интернационален“ статут на канала. Организирали икономическа блокада на страната. Но Египет не останал без подкрепа. Тогава те, с участието на Израел, организирали военна интервенция срещу Египет по времето, на която умишлено повредили канала. Това също не помогнало. Египтяните бързо възстановили канала. Но Архонтите не могли да се примирят с тази загуба. Между другото, израелската война през 1967 срещу Египет и няколко други арабски страни била инспирирана и с цел връщането на канала (фронтовата линия вървяла практически по неговата дължина).

– Толкова много ли е изгарял еврейският народ да воюва за личните интереси на тези жреци? – произнесе Виктор.

– На кой нормален човек му се воюва? – отговори Сенсей. – Войната е била нужна на Архонтите. Как мислите, защо след края на втората световна война започнали така активно да създават този „Клин на Ариман“?

– „Клин на Ариман“?! – едновременно възкликнаха всички.

Сенсей помълча, все едно преценяваше дали да ни разкрие тази информация или не, и отговори:

– Да. Когато ви се отдаде възможност, заради едното любопитство, погледнете в атласа Израел и неговите граници

след така наречената „война за независимост“ през 1948 година.

– Сенсей, – нетърпеливо произнесе Женя, – майстор си в гъделичкането на моето любопитство. „Когато ви се отдаде възможност“, „погледнете в атласа“... Направо ме засърбяха петите да изтичам до най-близката библиотека.

Всички активно го поддържахме.

– Да, Сенсей, нарисувай ни поне на пясъка, – предложи Стас.

– Защо да рисува на пясъка! – възкликнах аз и тутакси любезно му подадох една чиста страничка от своя бележник заедно с химикалката.

– М-да, – с нескрит интерес ни подкрепи Николай Андреевич.

Сенсей сви рамене и с усмивка произнесе, взимайки нещата от мен.

– Ама разбира се. Но, да знаете, не съм художник. – И започна да рисува, обяснявайки: – Това изглежда приблизително така...

Всички като по команда скочихме от своите места, за да разгледаме по-отблизо рисунката.

– Точно си е клин! – изрази всеобщото удивление Стас, когато на чистия лист започна да се появява отчетливият контур.

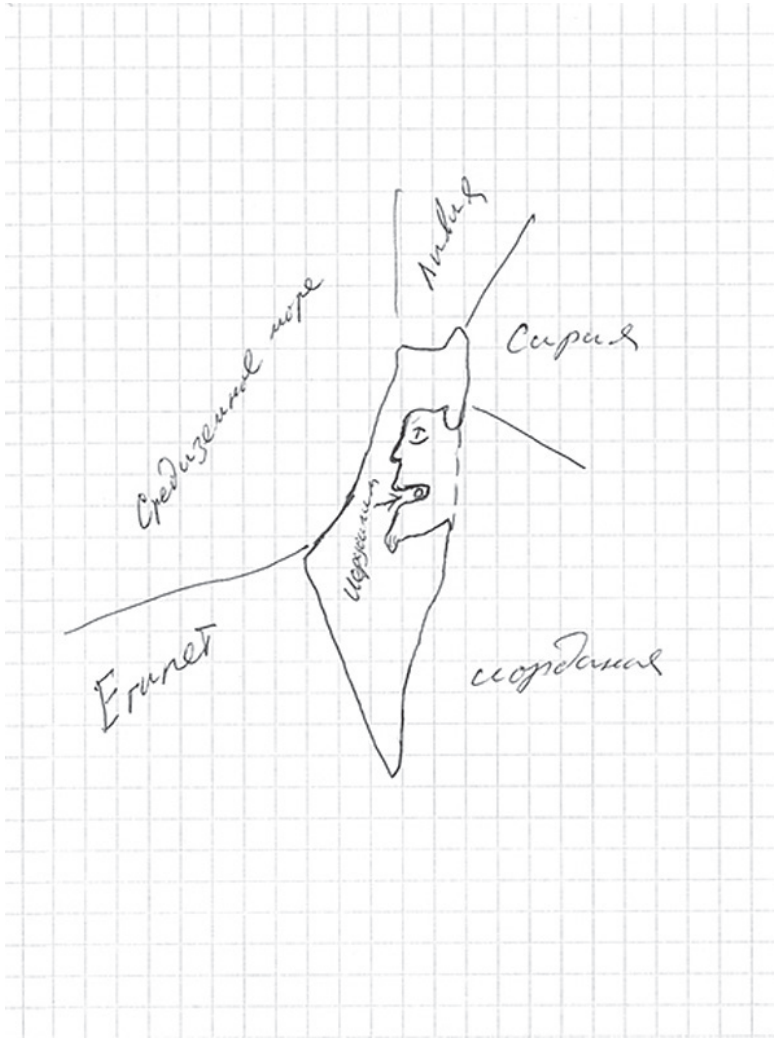
– Тука се намира Средиземно море, – поясни Сенсей и го отбеляза на листа. – Тука е Египет, а тук Йордания. Между тях се намира клинът, „острието“, което се допира до Червено море. А дръжката е заобиколена от Сирия и Ливан.

– О, а това, което се е врязало в дръжката какво е? – попита Андрей, когато Сенсей започна да рисува границите на вътрешната част на „клина“.

– Много прилича на Мефистофел с брадичка, – изкоментира Костик, разглеждайки рисунката.

– А в устата на този „Мефистофел“ се намира Йерусалим, – завърши с рисунката Сенсей, отбелязвайки мястото с малко кръгче и поставяйки стрелка с името на града.

– Ама че работа! – произнесе шашнатият Виктор. –

Рисунка на Сенсей „Клинът на Ариман“ из дневника на А.Нових

Истинска мистика!

– Никаква мистика няма тук, – махна с ръка Сенсей, – всичко това са човешки дела. – и подобно на изкусен художник започна да се любува на своето произведение и очевидно за по-силна изразителност на рисунката с усмивка нанесе последния щрих, добавяйки едно око в образа на „Мефистофел“. По-големите момчета се засмяха. А Сенсей със сериозен тон започна да разказва по-нататък. – Най-интересното е, че след така наречената „шестдневна война“ през 1967 година, когато Израел победил Египет, Сирия, Йордания и окупирал Синайския п-ов (с излаз на източното крайбрежие на Суецкия канал), по волята на Архонтите (а в пресата написали „под натиска“ на САЩ) Израел много бързо направил отстъпка на Египет в замяна на някои други договорки (сами разбирате какви) и съответно се върнал до своите предишни граници на Юг!

Сенсей ми предаде тефтера и химикалката.

– Я да видя тука, – Женя грабна тефтера от ръце ми.

– Рисунката тръгна да обикаля нашата заинтригувана компания. Всеки искаше да я види по-отблизо.

След като погледна по-внимателно рисунката, Николай Андреевич я предаде на Володя и произнесе:

– Ако Архонтите са създали този „Клин на Ариман“, то, отчитайки техните сметки за далечното бъдеще, може да се предположи, че той не бил създаден за еднократна употреба.

Стас театрално се почеса по тила и произнесе:

– Да, все пак трябваше да уча повече география в училище. Че се чувствам като пълен глупак!

– Ами тогава отслабни! – произнесе Женя.

– Не разбрах, и за какво?

– Тогава ще се чувстваш като кльощав глупак!

Нашата група се разсмя и започна да се връща по местата си.

– Да, и какво относно онази „лейди на Свободата“, която не била никаква „лейди“? – напомни на Сенсей Виктор.

– Да, да, да, – подкрепи го Женя. – Спряхме се на това как онова мамино синче пристигнало в Египет.

– Пристигнало, – с усмивка потвърди Сенсей и продължи по-нататък своя разказ: – Първото, което поразило младия Фредерик Бартолди – били гигантските монументални статуи, които преживели хилядолетия. В него се запалило желанието и той да изгради нещо толкова грандиозно, за да увековечи своето име, за да бъде и той споменаван като велик майстор. Като цяло, амбиции имал с лопата да ги ринеш, а талант никакъв. Но затова пък под ръка винаги били „всесилните мамини роднини“.

По това време течало строителството на Суецкия канал. Фредерик бил запознат с „главата“ на строителните работи – Фердинанд Лесепс. Тогава той му споделил своята „гениална идея“: един вид да се увековечи величието на даденото строителство и на входа на канала да се изгради огромна статуя, която щяла да бъде два пъти по-голяма от Големия Сфинкс и да служи като маяк. И, тъй като тази идея миришела на добра печалба за самия Лесепс, той, естествено го подкрепил.

Фредерик се заел с разработката на вариант за статуята, за да представи копие-макет за разглеждането му от египетското правителство, откъдето планирали да източат големи пари за този проект. И понеже не му хрумвала никаква идея, той решил да заимства идеята от знаменитите скулптори на отминалите епохи и по-точно от древногръцките, които създали едно от седемте чудеса на света – Родоския колос – красив юноша, известния в гръцката митология бог на слънцето Хелиос, син на титана Хиперион. Тази гигантска статуя, гледаща към морето, била изградена около 280 г. преди н.е. на входа на пристанището на гръцкия остров Родос и впоследствие частично разрушена от земетресение.

Между другото, тази „гръцка“ идея била подсказана на Фредерик от същия този Лесепс... Асоциирайки се с древния скулптор Харес, който създал знаменитата статуя, младият Фредерик също измайсторил своя малък „Колос“ – макет на строен женствен юноша с венец на главата, а после, без да му мисли много, по съвета на Лесепс, който доста добре познавал символиката, философията и скритата история на

„волните каменоделци“, добавил към образа символиката на популярния древноирански бог Митра.

– И защо този бог привлякъл тяхното внимание? – попита Виктор.

– Митра в буквален превод от авестийски означава „договор“, „съгласие“. В древността бил свързван с идеята на договора, по-късно го почитали като бог на слънцето. Но нали Архонтите са такива любители на преиначаването и изкривяването на всичко по техен аримански шаблон. Затова преиначили някога популярният, положителен за хората персонаж на Митра по свой маниер... По-късно ще ви разкажа по-подробно за това... Накратко, по този начин статуята на Фредерик се сдобила с факел в едната ръка, а на главата й се появила корона със седем лъча. Допълвайки фигурата с традиционното за тези места облекло, Фредерик чрез Лесепс представил проекта за статуя под формата на макет на владетеля Исмаил-паша, предлагайки му избор от две имена – „Прогресът озарява Азия“ или „Египет озарява Азия“.

– Озарява Азия?! – удивено повтори Николай Андреевич, очевидно разсъждавайки над нещо свое.

– Интересно е как се е зародило самото име, – отбеляза Сенсей. – По времето на една от важните вечери на Лесепс, на която присъствал и Фредерик, станало дума за политиката и модните предпочитания на французите. В това число се обсъждала и известната по това време картина „Свободата води народа“ на видния представител на френския романтизъм, живописецът Йожен Дьолакроа...

– Картина на Дьолакроа? А какво е нарисувано на нея? – попита Костик.

– Картината е посветена на барикадните боеве от юлската революция в Париж през 1830 година. Там е нарисувана полугола жена в антична дреха, която в дясната си ръка държи републиканския трибагреник, а в лявата оръжие. Тя призовава да я последват на барикадите. А зад нея вървят въоръжените парижани. Тази жена, според замисъла на художника, е въплъщение на Свободата.

– Свободата, водеща народа към барикадите, – замисле-

но произнесе Николай Андреевич. – Хъм, тънка материална подмяна на духовните ценности. Това си е крещящ архонтски лозунг. Всъщност какво излиза, че „свободата“ води на смърт обикновените хора за осигуряването на безгранична свобода на шепа хора, страдаща от хипертрофирала мания за величие...

– И кой би се усъмнил в това, – кимна Сенсей. – Картината никак не е проста, а със скрит подтекст. Но ние сега не говорим за това. И така, след тази вечеря се зародила идеята статуята да бъде наречена със сходно по конструкция наименование. Благодарение на картината „Свободата води народа“ възникнало името „Прогресът озарява Азия“. Но колкото и да се стараел Бартолди, Исмаил паша отклонил неговото предложение за въздигането на такава гигантска статуя. Основната причина за отказа, естествено, била финансова – строителството предполагало да се извърши за сметка на египетската хазна. А както ви е известно хазната бързо се изпразвала, благодарение на строителството на Суецкия канал. Но в отказа се криела и доза религиозни мотиви.

Накратко, не успял да се увенчае с успех в Египет, Фредерик Бартолди се прибрал във Франция, а Лесепс останал в Египет да довършва канала. Но тази съвместна идея не била забравена. Тя намерила своето въплъщение благодарение на влиятелния човек Едуар дьо Лабуле – френски сенатор, юрист, историк, член на ордена на „Волните каменоделци“, поклонник на американската политическа система. Именно от него на едно от заседанията на „демократическите“ кръжоци, Фредерик чул за приближаването на знаменитата дата – стогодишнината от независимостта на Америка, както и че в тази „Свободна държава“ липсвали подобни значими шедьоври на изкуството, посветени на Свободата, с каквито разполагала Франция. Бартолди естествено решил да отстрани този „недостатък“. Съветвайки се с „приятелите“ от съвместната им „египетска авантюра“, било решено да се даде нов импулс на дадения проект и Едуар дьо Лабуле да бъде посветен в тънкостите на това дело.

Днес в историята активно се пропагандира тезата, че идеята за създаването на статуята на Свободата и подаряването ѝ на Америка в чест на юбилея, както и в знак на приятелство между на двата народа, принадлежала на Едуар дьо Лабуле. А от друга страна се премълчава египетската история и произхода на дадената статуя, както и участието в тази авантюра на Фердинанд Лесепс, чиито слава и име след строителството на Суецкия канал били очернени от „панамския скандал“ и появата на бял свят на множеството му тъмни афери. Лесепс не само бил в основата на създаването на тази статуя, но и непосредствено участвал в проекта по създаването на статуята на Свободата.

След като за реализацията на проекта била задействана такава фигура като Едуар дьо Лабуле, подходът към делото се променил качествено. Той не само предвидил политическия ход от цялата тази кампания, но и включил „своите“ хора в играта. Изграждането на подобна статуя, естествено, изисквало големи средства. За тяхното събиране, а също така за „координиране на действията“ бил създаден цял „Франко-Американски съюз“, оглавяван от Лабуле. Нещо повече, забележете как френският комитет в Париж, който се заел със задачата по събирането на средства във Франция и създаването на самата статуя, бил оглавен не от кого да е, а от Фердинанд Лесепс. А американският комитет, който се заел със събирането на средствата в САЩ и строителството на пиедестала на статуята, бил оглавен от Уилям Евъртс.

– Накратко, една „банда“, – с едва забележима усмивка отбеляза Володя.

– Няма да влизаме в подробности какви афери се въртели под благовидния предлог за събирането на средства за дадения проект,... – отбеляза Сенсей.

– Работата е ясна като бял ден. Тези „мишоци“ никога нямаше да се заловят с този проект просто така, за едните душевни пориви, – отново коментира Володя. – А с този Едуар дьо Лабуле се прикривали всичките „мръсни дела“ от любопитната общественост.

– Естествено, че са се прикривали, – добави Сенсей. – Ос-

новната заслуга за създаването на статуята сега се отрежда на Фредерик Бартолди, а реално кой вложил своите умения, талант и извършил основната работа по изработването на статуята? Това бил френският инженер Густав Айфел, на когото поръчали изработката на масивна желязна опора и каркаса на статуята. Пиедесталът на статуята бил проектиран от американския архитект Ричард Морис Хънт.

– Айфел? Това е този, който построил Айфеловата кула в Париж ли? – попита Андрей.

– Да.

– М-да, – произнесе Женя. – Хубава му е била работата на този Фреди, както се казва „падналите не се бият“. Всичко му направили, а той се окичил със славата, без да си мръдне пръста.

Сенсей се усмихна.

– Е, как така без да си мръдне пръста? Той също вложил своята „лепта“ в това дело. Съблюдавайки разработките и предписанията на своите сподвижници, Фредерик променил малко ескизите и облика на статуята. Например добавил в краката и разкъсаните вериги на „тиранията“. В лявата ръка сложил „Книгата на законите“...

– Това да не е еврейската „Тора“? – иронично попита Женя.

– Какво общо има тук Тората? – сръга го Стас. – Нали ти разказват за Американската статуя.

– А Америка какво общо има тук? – на свой ред с претенциозен тон попита Жеката. – Нали статуята била създадена от евреи. А „Книгата на законите“ при тях – е „Тората“.

Възникна малка пауза, по време, на която всички с удивление погледнаха Женя, а после към Сенсей. Той се усмихна леко, поглеждайки Николай Андреевич и все едно нищо не се бе случило продължи своя разказ.

– „Книгата на законите“ – така още била наричана Декларацията за независимостта... На тази книжка в ръката на статуята, била изписана с римски цифри паметната дата за „Волните каменоделци“ – 4 юли 1776 година – когато техните представители подписали дългоочакваната Деклара-

ция за независимост, откриваща им пътя към създаването на своята лична държава... Фредерик също така облякъл статуята в римски дрехи...

На което Стас моментално акцентира вниманието на Женя.

– Ето, ето, слушай, село! Римски цифри, римски дрехи. Забележи, няма нищо еврейско!

През това време Сенсей отбеляза:

– Честно казано, римското право, което сега ползва целият свят, било разработено в Древен Рим от понтифиците – жреци, които по това време принадлежали към висшата структура на „Волните каменоделци“.

– Ето това си е новина! – произнесе смаяният Николай Андреевич.

– Малко по-късно ще ви разкажа подробно за това... И накрая Фредерик Бартолди придал женски облик на статуята, приближавайки образа й към този на своята властна майка Шарлот Бейсер.

– Всичко е правилно, – проговори Николай Андреевич. – При евреите жената се смятала не само тази, която продължава рода, но и главният носител на неговата сила. Националността при тях се предава чрез майката, а не чрез бащата, както при другите народи.

Женя сръга леко Стас в хълбока и победоносно заяви:

– О, нали ти казах, не е минало без евреите!

Сенсей отново остави всичко това без коментар и продължи:

– И статуята била наречена – „Свободата озарява света“.

– Хъм, – сви рамене Виктор. – И каква „Свобода“ е това?! Много по-правилно щяло да бъде ако я бяха нарекли „Родът на еврейските жреци поробва света“.

– „Лейди Сара“! – звънко отбеляза Женя, предизвиквайки смях сред нашата група.

Сенсей замълча за малко, изчаквайки докато смехът утихне и продължи да разказва.

– И, естествено, била оставена символиката на Митра – факелът и короната със седемте лъча. После Бартолди ще

се извърта, обяснявайки на света как тези седем лъча символизирали седемте части на света: седемте океана и седемте континента. А факелът в дясната ръка – като атрибут на Просвещението. И тем подобни неща, отвличащи от истинската история на възникване на тези символи... Така или иначе, групата реализирала проекта, макар и да закъсняла значително за юбилея. Статуята била създадена, докарана в САЩ и монтирана на остров Бедлоу, на гранитния пиедестал вътре във форт Уд, построен за войната през 1812 година. Между другото, стените на този форт били с формата на звезда.

– И тя била монтирана на острова? – А аз си мислех, че в Ню Йорк.

– Правилно мислиш, – кимна Сенсей. – По-голямата част на град Ню Йорк е разположена върху острови. Малкият остров Бедлоу се намира в нюйоркския окръг Манхатън... Ще отбележа, че това място и този град били неслучайно избрани от групата. Например през XVII век този остров принадлежал на Исак Бедлоу. И едва през 1956 година бил преименуван в острова на Свободата.

– А-а-а, ето каква била работата, – с усмивка произнесе Николай Андреевич. – На Исак значи. А аз си помислих, че това име дошло от английското „bad lands“, тоест „лоши земи“, негодни за земеделие.

– Е, тъй де, – полушеговито произнесе Сенсей: – Не само този остров, но и целият крайбрежен район, разположен на остров Манхатън, принадлежал на богати и уважавани евреи. Дори ще ви кажа нещо повече. Впоследствие този район се превърнал не само в най-модерния район с бизнес квартали, застроени с небостъргачи (сред които, между другото, се намира и ООН), но и в значим световен финансов център. Тъкмо затова днес Ню Йорк неофициално се смята за световна столица, където е съсредоточена властта и богатството.

– Накратко, Архонтите се загнездили там капитално, – направи своя извод Виктор.

– Може и така да се каже. Това е един от основните цен-

трове.

– А какво означавали факелът и короната на Митра? – попита Костик.

– Факелът с горящия огън в концепцията на митраизма означавал жизнената сила, а короната със седемте лъча – символът на властта на слънчевия бог Митра и неговите шестима помощници. Но, за да разберете по-добре защо „Волните каменоделци“ заимствали тези символи и как използвали за свои цели религията на митраизма в човешката история, ще се наложи да разгледам по-подробно този въпрос.

Религията митраизъм, всъщност, произлязла от популярното религиозно учение, което възникнало на територията на Древен Иран (Персия), зороастризма – едно от древните световни религиозни учения – откровения, които днес са се запазили в незначителен обем, останали са записи в свещената книга на зороастризма „Авеста“. Общото число на древните божества в зороастризма били – 33. За върховен бог се смятал Ахура-Мазда, чието име се превежда като „Владиката на Мъдростта („Премъдър Господ“), или като „Вездесъщият Владика“. Той бил считан за създателят на Космоса, който сътворил с усилие на мисълта си, а също така и въплъщение на мъдростта, която управлявала всички действия на хората и боговете. Съгласно зороастризма Ахура-Мазда създал шест безсмъртни Светци (а той самият бил седмият), а всички заедно били известни като „Амеша Спента“ – седем „Безсмъртни Вездесъщи“ или пък, както по-късно ги нарекли, „Безсмъртните Светци“, „сияещите същества“, които въплъщавали в самите себе си качествата на Ахура-Мазда. Техният единен първоначален символ бил лотосовият цвят!

– О, направо както седемте Бодхисатви от Шамбала, – отбеляза Виктор.

– Лотосовият цвят?! – едновременно с него изразиха своето удивление момчетата.

– Да. Вярно, малко по-късно, уповавайки се на своето човешко мислене, хората започнали да придават на тези Същества мъжки и женски пол, също така прикрепили към

Раждането на Митра, Барелеф, Рим

Митра, Барелеф, Рим

„Митра“

всеки от тях по един лотосов цвят като отличителен символ.

Например, на едно от божествата – Воху Мана („блага мисъл“) – те прикрепили белия жасмин, на друго – Армайти (Арматай – „благочестие“, на която хората отсъдили да бъде съпруга на Ахура-Мазда) – шипката, на трети – Аурват („цялостност“) – лилията и т.н.

– Е, разбираемо е, – кимна Николай Андреевич. – Правилно спомена, чистите знания не са интересни за хората. Трябва да разкрасят и преиначат всичко посвоему.

– Точно така. Изначално лотосовият цвят символизирал знанията от науката на Шамбала „Беляо-Дзъ“. Впоследствие, когато хората изгубили смисъла на тези знания, се появили тези цветя – така да се каже различни вариации на изображението и формата на лотоса... Та така, относно тази седморка в една от книгите на „Авеста“ – „Яшт“ се казва следното: „Те мислят единно, говорят единно и действат единно... Те виждат душите на всеки един от тях, мислейки за благите мисли, мислейки за благите думи, мислейки за благите дела... Те са творци, създатели, защитници и пазители на творенията на Ахура-Мазда“.

Според учението на Заратустра, тези шест велики божества, създадени от Ахура-Мазда, вдъхнали живот на рода на „язати“, тоест тези, които били „достойни за поклонение“ или пък „(този), на когото поклонението му подобава“, които в древноиранската религия се считали за добри богове, помощници на Ахура-Мазда. Митра бил един от тях, при това най-почитания. А техни помощници в творенето на добрите дела и премахването на злото били благите духове – фраваши, които също така се считали за лъчите, пречупена Светлина, чийто сбор бил Ахура-Мазда... Митра първоначално не е имал облик. Той се отнасял към божествената проява и дори нямал статута на отделна Същност. Думата Ми́тра означава договор, съгласие, посредничество.

– Договор? – озадачено произнесе Виктор. – Между кого? Между жреците и божествата или между хората?

Женя се усмихна:

– Думата договор асоциирам единствено с договора на

Ариман или с човешките бърканици.

– Договорът на Ариман е вече извратен вариант на това, което съществувало изначално, – отбеляза Сенсей.

– А кое е било изначално? – попита Николай Андреевич.

– Съгласно първичните знания, които били дадени на хората, под „митра“ се разбирало съгласието на човек със самия себе си, или по-точно съгласие с неговата вътрешна божествена същност – душата, или както казват съвременните хора, със Съвестта. И той се изразявал в следното: ако човек извършвал своя личен избор в посока на духовното, то трябвало да следва този път и да следи за своите мисли, думи и дела. И да не нарушава договора!

Защо по-късно Митра бил почитан като „върховен Страж“ на дадения договор, който следил човека със своите „хиляда възприятия“, „десет хиляди очи и хиляда уши“ и „десетте хиляди шпиони“ и никой не бил в състояние да го излъже? Това изобщо не означавало, че човекът бил следен от някакъв опулен с хиляди очи и уши мутант от отвъдното. Не. Човек може да излъже кой да е човек, но не и себе си. Реално, контролът над съблюдаването на дадения договор на мислите, думите и делата произлиза от самия човек. И ако той нарушавал своя вътрешен договор, връщайки се неизменно към своето Животинско начало, то просто не се развивал в Духовно отношение. А ако изпълнявал „договора“ – той значително се придвижвал в своето духовно развитие и пред него се отваряли нови хоризонти на познанието на духовния свят и самия себе си.

Между другото, разбирането за вътрешния договор било известно не само на древните иранци. Още по-рано за него знаели и в Древна Европа, и в Древна Индия. Във ведическата митология например, до наши дни, се съхранило сведение за бог Митра, което, преведено от древноиндийски, буквално означава „приятел“, той се смятал за втория участник в този договор. Митра заедно с бог Варуна (който бил свързан с космическите води и се явявал пазител на истината и справедливостта) се считали за стражи на моралния порядък, притежаващи магическа асурска сила.

Древноиндийската дума A'sura означава „този, който притежава жизнена сила", – поясни Сенсей. – Между другото, славянският израз „мир да Бог" съответства на ведическото mitra-bhaga и авестийското Митра-Бага. Бага се е считало за индоиранско божество, което следило за разпределянето на благата и било свързвано с Митра. Тоест, с думи прости, колкото по-чист вътрешно, пред своята Съвест бил човек, толкова по-добре формирал своята Съдба.

Затова, когато човек придобивал духовна чистота, вътрешно прочистване или божествената проява, „Митра" било свързвано със слънчевата светлина. Впоследствие, когато започнали да олицетворяват Митра не само с язата, а Го издигнали до нивото син на Ахура-Мазда, все още се пазели сведения за неговото рождество като „светлина от скалата", „слънце от камъка". Хората започнали да възприемат това буквално. Макар това да сочело към първоначалния източник на Знанията, дадени на хората, и звучало като „светлината, идваща в света от сияещите планини", под които се намирала Шамбала. Оттук по-късно едно от имената на Митра асоциирали с „източника на Небесна Светлина". Същият този Митра бил изобразяван и в доста по-късните времена не само с корона от лъчи, но и стоящ върху лотосов цвят...

Когато учението приело религиозна форма и Митра бил възвисен в пантеона на боговете като посредник между боговете и хората, тогава хората започнали да му приписват функции, които по-рано принадлежали на Ахура-Мазда. И по-точно, Митра вече бил възприеман като съдия на „разделящия мост" Чинват, на който попадала човешката душа след своята смърт.

– Чинват? Това, при персите, да не би да е било нещо от рода на задгробен съд? – попита Николай Андреевич.

– Точно така. Съгласно тези религиозни възрения, когато човек стъпвал на моста Чинват, който разделял царството на живите със царството на мъртвите, под стъпките на „грешника" той ставал тесен, „като върха на бръснач", а под стъпките на „праведника" – широк и удобен за пре-

минаване. В задгробния съд от двете страни на Митра стояли с везните на правосъдието язатите Рашну и Сраоша, които претегляли мислите, думите и действията на всяка душа. Ако чашата на добрите мисли, думи и действия била по-пълната, то душата на този човек се смятала за достойна да отиде в рая. А ако чашата с лошите дела била по-пълната, тогава душата се отправяла отново в ада, който бил считан, забележете, за „дома на лошите помисли“, където човек отново изживявал „продължително време на страдания, мрак, лоша храна и скръбни стенания“.

– Накратко, отива на реинкарнация, – обобщи Виктор.

– Ама, че работа! – удиви се Костик. – При египтяните – задгробен съд с везни, при персите – задгробен съд с везни. И какво, наистина ли има такъв задгробен съд с везни, където съдят душата?

– Как да ти го обясня по-точно. Всичко това са асоциативни обяснения, адаптирани за обикновеното човешко възприятие, за да може човек чисто логически да си представи това, което приблизително ще се случи с него след смъртта на тялото. Та нали процесите, които се случват извън материалния свят, практически не е възможно да се обяснят точно. Това е съвършено друг свят.

Женя тутакси „изтълкува“ на Костик нещата.

– Е, да! Това брат, дори не ти е случаят с водоплаващите, които възхвалявали пред сухоземните (за които продължителното пребиваване във водата е равносилно на смърт) колко яко е да се живее в океана.

Всички се засмяха, а Сенсей кимна одобрително и завърши:

– Така че всички тези думи – „съд“, „везни“, „съдене“ – са просто асоциации, взети от обикновения човешки живот, за да може хората да разберат по-лесно какво ги очаква след смъртта, и най-главното, защо трябва да се използва рационално отреденото им кратко земно време за добри мисли, думи и дела. Тези асоциации естествено не са точни, но за повечето хора успяват да предадат смисъла...

– Не, и все пак не мога да си представя, как е възможно

да се разбере всичко за човека, за неговите мисли, думи и дела, при това за целия живот, сви рамене Славик. – Как е възможно да се разбере кой, кой е?

На което Сенсей се усмихна и отговори философски:

– Ако се появява чист блясък светлина, без каквато и да е сянка, то той се слива с общата Светлина в един единен лъч. Ако вместо блясък се появява сянка, чистата Светлина изтласква сянката в нейната среда. Тъй като мястото на сянката е там, където няма Светлина. Тук се крие целият смисъл.

– А какъв е животът в духовния свят? – размечтано произнесе Руслан.

Володя произнесе по армейски със своя басов глас:

– Порасни духовно и ще разбереш.

Сенсей отговори на Руслан:

– Колкото и да ти разказвам за тънкостите на духовния свят, все едно ще ми се наложи да ти обяснявам с езика на материята и с груби сравнения от материалния свят, тъй като човешкото съзнание е материално. В духовния свят няма нищо подобно на езика на материята.

Стас, явно опитвайки се да изкопчи повече информация по този въпрос, подкрепи Руслан.

– И все пак човешкия език е толкова богат на думи. Може би е възможно някак си да се опише с по-широк спектър от думи.

В отговор Сенсей единствено въздъхна тежко. Женя прецени ситуацията и моментално реши да се възползва от нея и жегна Стас със своя пореден каламбур:

– Разбираш ли, колкото и да се опитваш да обясниш на маймуната устройството на двигателя с вътрешно горене, едва ли ще те разбере.

Компанията се разсмя. А Стас, недоволен от Жениното вмешателство и проявените „чисти намерения“, веднага реагира на приятелската шега.

– Ти нали разбра!

Групата се разсмя още повече. Само Николай Андреевич поклати осъдително с глава, към тази неукротима двой-

ка и продължи, обръщайки се към Сенсей:

– Какво излиза, в зороастризма с времето знанията били подменени от вътрешното духовно към външните материални стимули?

– Точно така, – кимна Сенсей. – Нека да вземем същия този Митра. После започнали да го почитат, изразявайки се на съвременен език, като създател на социума, този, който отлично знаел устройството и социалната организация на хората, като божество на договора, съгласието и разбирането на взаимоотношенията в човешкото общество.

– Всичко това са подмени на Ариман! – отново се включи Женя.

– Ще го кажа по-точно. Всичко това са подмени на Животинското начало в човека. Хората дори за Ариман изкривили цялата информация. Та нали първоначално изобщо не е ставало на въпрос за война между Доброто и Злото, за някакво си небесно противоборство. Всичко това се свеждало към естествените причини за възникване на висшите Същности от Единното, тяхното хармонично общо съществуване, та нали цялата им „работа“ се характеризира с една единна цел – духовното развитие на човешката душа. А сега какво имаме? Направете си труда и прочетете как учените тълкуват Заратустра. Че видите ли съперникът (та едва ли не дори враг) на Ахура-Мазда бил Ангро-Майнью (Ариман), чието име означавало „Зъл дух“. Че съгласно митологията, когато Ахура-Мазда създал земята, Ангро-Майнью се внедрил в нейните стихии. Водата в океаните направил солена, част от сушата – пустиня. И дори седмото творение – огъня – развалил добавяйки дима.

– И тук успял да се разпише! – шеговито добави Женя, разсмивайки отново всички.

– Но сред цялото това многообразие от интерпретации на знанията, има и такива сведения, че когато Ахура-Мазда сътворил хората, Ангро-Майнью се въплътил в низшата природа на човека. И от тогава насам в човека се борят две начала за господството над него: доброто и злото...

– Или, изразявайки се на наш език, Духовното и Живо-

тинското, – произнесе Виктор.

– Абсолютно вярно. Освен това се смятало, че светът, където царува Ангро-Майнью е диаметрално противоположен на светлия свят на Ахура-Мазда.

Ариман също така има своя йерархична свита, която била съставена от шест могъщи божества (с него – седем), всеки от които противостоял на един добър дух от обкръжението на Ахура-Мазда. В негово подчинение били злите богове – девите, които създавали Тъмнината, Лъжата, Злото и Невежеството, а също така и безчислено множество от низши зли духове. Целта на девите била – по възможност, да достигнат максимално господство над човешкия свят с какви да е средства, започвайки от опустошителни бедствия и завършвайки с различни материални съблазни и подчинение на представителите на Ахура-Мазда. Смятало се е, че се опитвали да водят своята игра и да въвеждат хората в лъжа с всички възможни средства, затова нито един човек и нито един дом не могли да бъдат застраховани от тяхното въздействие. **Каквато и добрина да правел Ахура-Мазда за хората, с времето Ангро-Майнью с помощта на лъжата и измамата превръщал неговите дела в зло. И основополагащата идея на учението на Заратустра,** – подчерта Сенсей, – **се изразявала в това, че тържеството на Доброто над Злото, Ахура-Мазда над Ангро-Майнью, е възможна единствено с помощта на чисти, светли сили и изключително благодарение участието на хората, извършили своя личен съзнателен избор в посоката на доброто и със своите чисти вяра, мисли, думи и дела, заставайки на страната на Ахура-Мазда, на това място, където им било отредено да бъдат.** Заратустра призовавал всеки човек не само да направи своя съзнателен вътрешен избор, но и да вземе участие в тази, както я нарекли по-късно „небесна война“, да се отрече от вярност на тези сили, които не служили на доброто. **Тъй като от тази борба зависел порядъкът в света.**

– Ето в какво се изразявал смисълът на „небесната война“! – с вдъхновение произнесе Николай Андреевич, все

едно бе направил грандиозно откритие. – Това е борба между Ригден Джаппо и Ариман за чистотата на човешката духовност! И излиза, че това не е някъде в бъдещето, всичко това се случва тук и сега и никога не е спирало! – Тогава произнесе шашнато: – Изобщо каква ти митология? Ако се вземе предвид всичко, което сега разказа за устройството на света... Та това е днешната реалност!

Сенсей го погледна с топъл, одобряващ поглед, като към човек, който бе разбрал много повече, от колкото бе казано в слух, и продължи по-нататък.

– Благодарение на съзнателния избор на хората в посока към Доброто, утвърждавал Заратустра, всеки човек не само ще окаже неоценима помощ на Риг... – Сенсей се обърка и тутакси се поправи, – Ахура-Мазда, но и ще предопредели своята бъдеща съдба. Тъй като смъртта на физическото тяло в света на Ариман това не е истинската смърт на човека. Това е само освобождаване на душата на истинния човек, от обвивката на материалното тяло. Заратустра утвърждавал, че всяка душа след смъртта на тялото ще отиде на Съд и ще отговаря за всичко, което е сътворила в течение на своя живот.

– Ех, отговаряш за това, отговаряш за онова, – тежко въздъхна Руслан. А кога ще живея и ще се наслаждавам на живота? Тъкмо затова е живота както беше казал Ари...

Но се спря на последната дума, и както ми се стори се удиви сам на себе си.

По-големите момчета се усмихнаха.

– Аха, – със сарказъм произнесе Женя. – Ариман много „полезни“ неща ще ти разкаже. Само си разтвори по-широко ушите.

– Намери кого да слушаш, – на свой ред поклати глава Виктор.

– Нима не ти стигна вчерашното гостуване? – с усмивка произнесе Стас.

Руслан веднага реагира на репликите на момчетата:

– Какво общо има тук нашия Ариман? Май само името му е същото? На всеки може да се случи. Сигурно на изток името е доста разпространено.

Женя комично се хвана за главата и произнесе:

– Край, гасете лампите! Още един „дева“ се пръкна на този свят.

Руслан изглежда не слушаше особено внимателно Сенсей, а и видимо не бе разбрал добре и думите на Женя. На това отгоре реши да се измъкне с шега от това неловко положение, в което сам се бе набутал. Тогава произнесе с южен акцент:

– Е-е-е, скъпи, каква е тази „дева“? Аз съм особа от мъжки пол.

От което нашата компания се взриви от смях. А Стас произнесе допълнително:

– Замълчи вече, особа наша, земноводна!

След като смехът утихна, Николай Андреевич попита Сенсей:

– Четох, че в религията на зороастризма се споменава, че в края на света и в началото на така наречената ера на „Разделението“ ще се случи всеобщо възкресение на мъртвите, праведниците ще получат „бъдещо тяло“, земята ще отдаде костите на мъртвите и ще настане последния Съд.

– Това вече е добавка от Ариман, за да се обвържат духовните надежди на човека с материята, реалността да се смени с илюзия, да се блокира работата на човека над себе си „тук и сега“ със страха за далечното материално бъдеще, – отговори Сенсей

– Това означава, че това го е нямало първоначално в ученията? – уточни Николай Андреевич.

– Разбира се, че не го е имало. Участта на душата според нейните мисли, думи и дела се решава веднага след смъртта на материалното тяло: или отива на реинкарнация, или – във висшите духовни сфери. Никакъв общ съд, където според човешките представи ще се отсяват праведниците, няма да има, няма какво да говоря за сътворяването от тези хора на „безсмъртни“ в материалното тяло. „Краят на времената“ – това е само срокът на живот, който се отрежда на цивилизацията като цяло. Ако за този период хората в по-голямата си част извършат духовен скок и успеят да насочат своето

движение в посока към повишаването на духовността, тогава ще им бъдат дадени знания, благодарение на които ще могат да преживеят надигащите се катаклизми по Земята. Но ако хората в по-голямата си част останат материалисти и продължат да мечтаят за земните ценности, просто ще бъдат унищожени по време на катаклизмите. Тогава ще бъде зародена нова цивилизация и всичко ще започне отначало. Но ако не гледаме общото, което касае цялата цивилизация, то всеки човек има своя личен Шанс да се изтръгне от материалния свят и да заслужи една по-добра участ за своята душа. Дали ще използва годините от своя живот, за да живее като едно животинче или просто като едно вегетиращо растение, или ще се възползва от даденото му време, за да се издигне по-високо, до духовната сфера, осъществявайки дългоочаквания стремеж на своята душа, – всичко това е негова лична работа и избор!... За съжаление, проблемът се корени в това, че човек се разделя на „аз“ като „личност“ и на душата като Нещо-си-там, без да разбира, че неговата душа това е самият той, истинният.

Сенсей замълча за малко, а след това отново подхвана темата с митраизма.

– Да, относно култа Митра... Тази религия възникнала в последните векове преди новата ера и придобила голяма популярност в Близкия Изток и Европа, в много отношения благодарение на политическите съображения на Архонтите. Тогава им е била нужна някаква перспективна религия, която можела да обедини определени социални прослойки от населението (без значение от тяхната националност), в основната си част управниците, търговците и войниците, които били необходими за утвърждаването на единната власт на Архонтите в различните страни. За тази цел решили да използват набиращата сили Персия и култа на Митра в Мала Азия, модернизирайки го по тяхно усмотрение.

– Чакай малко, нещо се оплетох във вековете, – произнесе Володя. – Имхотеп е живял преди Заратустра или след него?

– Разбира се, че „преди“ него.

– Интересно, а защо избрали именно Митра? – попита Виктор.

– Тъй като имало определено сходство в популярната информация за него (естествено, ако се интерпретира от гледната точка на Архонтите) с целите, намеренията и символиката на „Волните каменоделци“. Между другото, както и символиката, която в своето време заимствали от „Свободните каменоделци“ на Имхотеп, например всевиждащо око и т.н.

– И какво излиза, че и Имхотеп и Заратустра имали сходна символика? – отново попита Володя

– Какво учудващо има тук? Нали са черпили знанията от един и същ източник, ако съм разбрал правилно, – произнесе Николай Андреевич.

– Много правилно си разбрал, – кимна Сенсей и продължи. – На „Волните каменоделци“ им импонирало това, че Митра знаел отлично социалната организация на хората, както и това, че бил смятан за божество на „договора“ и имал отношение към идеите за посредничеството, обмяната, взаимните симпатии и състоянието на света. Те използвали и популярните легенди как Митра преминал през земно превъплъщение, раждайки се в „света от скала“; че „встъпил в бой със Слънцето и излязъл победител, ставайки той самият Слънце“; че бил почитан като „източник на Небесната Светлина“.

Между другото, това божество вече било споменавано от техните вавилонски предшественици, тъкмо когато в града, след завоюването му от персите през 539 г. преди н.е., се намирала резиденцията на персийските владетели. Местните жреци се засуетили и язата Митра започнал да олицетворява Шамаша, бога на Слънцето. Те го обградили с множество астрономически символи. Именно благодарение леката ръка на „Волните каменоделци“ Митра станал покровител не само на дружбата, награждавайки своите поклонници с душевен покой и многобройно потомство, но и на славата, богатството, на които бил направен особен акцент.

Архонтите изцяло използвали текстовете от „Авеста“,

за да привлекат повече интересни за тях хора. Освен това усилено пропагандирали, че Митра като върховен Страж на договора следи всекиго със своите „хиляда възприятия“, „десет хиляди очи“, „хиляда уши“ и „десет хиляди шпиони“. Те акцентирали как върху всеки връх и всяка наблюдателница се намирали осем служителя, които строго следели за спазването на договора. Именно Митра подреждал и организирал земята и живота на нея. Ако хората съблюдавали договора, той бил гаранцията за мира и съгласието, защитавал държавите, в които го почитали и унищожавал онези, които го предизвиквали, отказвайки се от изпълнението на договора. Той бил представян още като „този, който връщал целостта на границите“, главен посредник в кой да е въпрос, този, който различавал доброто от злото, истината от лъжата.

– Работата е ясна. Точно прозират техните намерения, – кимна Володя.

– Архонтите просто използвали за свои собствени цели тези установени правила за създаването на определен поведенчески модел в хората. Тълкували популярните свещени текстове в съвършено друго, изгодно за тях русло. На всичко отгоре Митра станал и бог на войната, божеството, олицетворяващо верността към императора (в Римската империя III - II в. преди н.е.), осветяващ властта на царете разграничавайки ги от смъртните хора. Тази архонтска игра с човешката вяра често довеждала до такива абсурди, че войниците на две воюващи страни, покланящи и молещи се на един и същи бог на слънцето, „Небесния Митра“, се избивали едни други в името на същия този бог с вярата, че за това „добро дело“ ще се сдобият с „духовно“ спасение.

„Волните каменоделци“ създали, забележете, чисто мъжка религия. Жените категорично не били допускани до ордена на Митра. Но затова пък там се допускали непълнолетни момчета. Както и в много други древни школи, посвещаването в ритуала на Митра се състояло от три етапа: духовно самопречистване, самоусъвършенстване и контрол над своята Животинска природа. Но ако в древността край-

ната цел била насочена към вътрешната работа на човека и духовното развитие, то хората на Архонтите отделяли голямо внимание на външната атрибутика, символика, ритуали посвещаващи в „тайните сили“ на Митра, основани на агресивното мъжко начало.

В култа имало седем йерархични стъпала (а понятието „стъпало“ било взето още от „Свободните каменоделци“ на Имхотеп и тяхната стъпаловидна пирамида). Човекът, намиращ се на най-ниското стъпало, прислужвал на посветените в по високите степени. Стъпалата се наричали: „Служител“, „Гарван“, „Войн“, „Лъв“, „Перс“, „Слънчев Вестоносец“ (когото обличали в красиви дрехи), а неговите атрибути били слънчевата корона и факелът, а седмата степен била – „Отец“, когото считали, че бил покровителстван от Сатурн. Неговите атрибути били фригийския калпак, пръстен и жезъл като символ на тайната власт. В митраиското общество „Отецът“ бил почитан като голям авторитет. Но имало и „Отец на отците“, който обединявал под своята власт всички общини. Такава била тяхната структура.

Волните каменоделци“ разпространили дадения култ сред римските войници, а благодарение на тях той бил разпространен много бързо из цяла Европа. Появили се много светилища посветени на Митра. Много голямо количество имало в Германия, Англия и Франция, а в Рим се наброявали над 100 храма.

В края на краищата култа станал толкова влиятелен, че в архонтските мрежи започнали да се хващат и хората, от чиито решения зависела съдбата на цели народи. Вземете например император Диоклециан, който бил почитател на Митра и дори го „дарил“ с титлата „Защитник на империята“, преобразувал структурата на империята по принципа на източните деспотии, въвеждайки безгранична власт – доминат. На кого било изгодно такова безгранично управление на една подчинена марионетка? На Архонтите.

Едва ли не цяла Европа била залята от този култ. Но, независимо от огромната работа, която хвърлили Архонтите, култът на Митра не бил единен. Тъй като още по-очевидно

ставало разграничението между създадения от „Волните каменоделци“ култ на Западния Митра (където включвали не само зороастризма, но и вавилонската астрология, гръцките мистерии и философия, поднасяйки всичко това под формата на чисто нова философия за един по различен начин на живот за Западните хора) и древния култ на Източния Митра, който, както и по-рано, се почитал в руслото на изконните персийски вярвания.

Но умните хора така или иначе стигали до истината! И естествено, подобно противопоставяне не е могло да продължава дълго, тъй като митраизма бил изключително популярен на Изток и прекалено много хора знаели за изконното учение на персите. Тъкмо затова, когато в света дошъл Иисус и неговото учение започнало да трупа популярност, тъкмо тогава се случило следното. Първоначално Архонтите силно се противопоставяли на този духовен изблик, поднасяйки същия този свой Западен митраизъм, като непримирим конкурент на новото учение. А после, след като се изморили да се борят, просто направили от това ново духовно учение своя религия – християнството, залагайки в неговите основи множество психологически подмени, митраистки легенди, символика и елементи от култа, дори начина, по който били организирани техните общини.

Николай Андреевич погледна удивително Сенсей:

– Искаш да кажеш, че християнството... А може ли да ни разкажеш по-подробно за това?

– Може. Но нека да е малко по-късно, темата е прекалено голяма, за да се впускам в нея сега.

– Добре, – съгласи се с него Николай Андреевич.

– И какво излиза, – започна да разсъждава на глас Виктор, – историята отново се повторила? Християнската религия била копирана от религията на Митра?

– Нещо такова, – произнесе Сенсей, – с идването на Спасителя използвали същата тази победа на Вечното Добро над световното зло, обещавайки на вярващите безсмъртие за тяхната душа и справедливост в другия свят. Също така копирали дословно обредите, чиято основна задача била ду-

ховното очистване на човека, неговото преображение, и изграждането на неразривна връзка с Бога.

– И какво лошо има тук? – сви рамене Стас. – Идеята си е правилна.

– Точно така. Идеята е правилна. Но в чии ръце се намирала? Религията – това е мощна сила за влияние над масите. А силата си е сила. Всичко зависи от това, кой и как я използва, както и в каква посока я насочва. Тъкмо оттук идва и резултатът.

– Аха, или дом или руини, – подхвърли Женя.

– Точно така, – тежко въздъхна Сенсей и продължи. – Но ако митраизма бил създаван като религия на „вóйните“, които трябвало активно да се противопоставят на „злото“...

– Е да, а образът на „злия“ козел им рисували Архонтите, изхождайки от своите политически цели, – с ирония произнесе Володя.

– И как иначе... И ако митраизма била религия на „войните“, то християнството било преди всичко религия на покорността, прощаваща на всички хора със своята любов, дори и на най-злите врагове... Хората на Архонтите значително разширили своя електорат, тъй като сега в тяхната религия на смирението и покорността можели да влизат не само мъжете, но и жените.

– С какъв финес обработват хората само, – отбеляза Виктор.

А Женя не пропусна да добави своя пореден каламбур:

– И още как! В мравуняка не се вижда кой е господаря в гората.

Сенсей се усмихна и продължи:

– Днес много от историците спорят, защо митраизма, който обхващал цяла Европа и част от Азия, просто така предал своите позиции на християнството, което било тотално „неизвестно“ и се подлагало на жестоки гонения. А всъщност никой нищо не е предавал. Просто Архонтите сменили своя стар афиш с нов.

– Да, – с усмивка произнесе Женя, обръщайки се към Стас. – Ето ти и слънчева корона с факел!

– Да, навсякъде е осеяно със статуи на Свободата..., – допълни Сенсей. – В тези години това било най-голямото съоръжение в Ню Йорк. Интересното е, че статуята била официално приета от същите тези представители на „Волните каменоделци“, в това число и бившия тогава американски президент франкмасон Гроувър Кливланд. Единствените лица от женски пол, които били допуснати до церемонията по откриването на статуята били жената на Бартолди – Жана-Емилия и осемгодишната дъщеря на Лесепс – Тотот.

– Отново еврейки! – коментира Женя, предизвиквайки усмивки по лицата на по-големите момчета.

– Това не е нищо, – шеговито произнесе Сенсей, – Гроувър Кливланд заявил на тази церемония: „Ние никога няма да забравим факта, че Свободата е избрала своя дом на това място, и избрания от нея олтар никога няма да бъде забравен“.

– Да бе, – с усмивка произнесе Николай Андреевич, – познавайки света на Архонтите, тези думи придобиват много по-дълбок смисъл.

Сенсей кимна.

– Трябва да отбележа, че в началото дадената статуя не се ползвала с особена популярност сред народа. Ситуацията се запазила до началото на Първата световна война, докато на Архонтите не им хрумнало да използват статуята на Свободата за манипулиране на съзнанието на хората и, естествено, да спечелят не лоши пари от това. Действайки чрез Министерството на финансите на САЩ, което по това време било заето с намирането на средства за покриването на военните разходи от войната, на техните хора им „било разрешено“ да направят рекламна кампания, тиражирайки масово плакати с изображението на статуята на Свободата, поднасяйки я като „истинския символ на Свободата в Америка“. Изкараните средства били почти половината от военния бюджет.

– Охо! – свирна Володя. – Добра рекламка са спретнали с плакатчетата!

– Но най-забавното е, че статуята на Свободата днес е

провъзгласена официално за собственост на САЩ, и е част от световното културно наследство ЮНЕСКО (Организацията на Обединените Нации по въпросите на образованието, науката и културата) като паметник със световно значение. А фактът кой стои в основата на тази масова рекламна кампания и получава приходи и до днес се премълчава.

– Та нали и ООН се намира в Ню Йорк! – оживено произнесе Стас, все едно бе разбрал нещо повече. – Това означава, че всички въпроси са се решавали в рамките на един град, по-точно в рамките на една организация.

– Аха, а резонансът от тяхното решение тръгнал по света като вълна, – добави Виктор.

* * *

– Това е просто един малък епизод от глобалната игра на Архонтите, – произнесе Сенсей, изслушвайки репликите на нашата група, и продължи своя разказ за създаването на САЩ. – И така, относно създаването й... След като Архонтите завършват напълно своя план за разширяване на държавните граници, те прилагат същите варварски методи за изкуственото повдигане на американската икономика до нивото на световен лидер и утвърждаването й като световна свръхдържава. За да отслаби своите силни европейски конкуренти, в това число и Русия, набираща все повече икономически сили (и армия, която по това време е най-голямата в света). В Германия, която става дори по-силна и от Англия, както в промишлено, така и във военно отношение, с помощта на Архонтите била задействана Първата световна война. Когато ситуацията в Европа започнала да излиза извън контрол, докато са се занимавали с делата по създаването на САЩ, те устроили „разделението на света“ с преразпределението на сферите на влияние, колонии, капиталовложения, източници на суровини и пазари. Всичко било обмислено предварително и внимателно планирано до

последния детайл. С подготовката на Първата световна война се занимавал т. нар. „Комитет 300“.

– О, ново двадесет! – със сарказъм произнесе Женя.

– Това е една от организациите, която влиза в днешната пирамидална йерархична структура на Архонтите. За да разберете по-добре как стоят нещата, ще разкажа по-подробно за структурата на днешната пирамида на Архонтите. И така, под контрола на Ариман (който в много тесни кръгове именуват, като „Всевиждащото око“, а в по-широките го възприемат доста по-абстрактно, като „ръководещ дух“ – „окото на Луцифер“) се намират дванадесет Архонти. Този затворен „жречески кръг“ образува „Съвет 13“, шест от чиито членове са натоварени и с ролята на жречески „съдии“ под прякото ръководство на Ариман. Тъкмо това е и основното Архонтско убежище. По-нататък под контрола на Архонтите се намира „Съвет 33“, в който са намират висшите по ранг „Волни каменоделци“, имащи обширни сфери на влияние в световната политика, икономика и църква. Тези Волни каменоделци на свой ред съставят елита на „Комитет 300“.

Ще отбележа, че основаният през 1729 година комитет в началото представлявал организация с име „Британска източно индийска търговска компания“. Той бил създаден за координацията на различни търговски предприятия, поддръжката и търговията с опиум и провеждането на операции с международните банки. Бил ръководен от Британската корона. Но, когато комитетът попаднал в ръцете на „Волните каменоделци“, ситуацията съществено се изменила. Към днешна дата в състава на „Комитет 300“ влизат повече от триста души, в това число най-влиятелните представители на западните държави. Той включва основната част от банковата система на света.

По-нататък следват множество други тайни организации, които влизат една в друга, както люспите на лука. В своята същност тези люспи представляват определени групи хора, които създават наведнъж няколко различни разклонения, в които участват и самите те. Това е изключително удобно за Архонтите, тъй като един и същи влиятелен

човек, владеейки някакви международни компании или корпорации, или пък заемащ влиятелни длъжности в световен мащаб, влиза едновременно в няколко тайни общества, осъществява негласен контрол върху техните членове и се явява свързващо звено за останалите разклонения от тази единна система.

Например една от контролираните от представителите на Архонтите организация „Кръглата маса“, е създала дъщерна полусекретна организация в лицето на „Съвета за международни връзки“ (CFR), явяваща се сега като една от най-влиятелните в САЩ.

Членове на CFR били практически всички президенти на САЩ още преди самото им избиране като такива. Именно под ръководството на този съвет се намира ръководството на Световната банка. Вътрешният кръг на Съвета е орденът „Череп и Кости“, в който на свой ред влиза вътрешният кръг на обществото „Джейсън“, явяващо се филиал на „Ордена на търсещите“. Между другото, именно сред тези хора се избират изпълнителните членове на „Съвета за международни отношения“, като и на „Тристранната комисия“. Членовете на тези ордени полагат клетва, освобождаваща ги от всякакви задължения по отношение на каквото и да било или когото и да било, имайки предвид народ, правителство, правова система на една или друга страна. Те считат, че тяхната клетва неутрализира коя да е друга клетва, която би могъл да даде членът на ордена. Тоест вярност и преданост се отдава само по отношение на ордена.

Ще замълча за тази американо-европейска организация като „Билдербергери“ (създадена от бивш есесовец, служител на И.Г. Фарбен, член на „Комитета 300“, известен като принц Бернхард Нидерландски), в която са представени най-влиятелните финансисти, индустриалци, държавни лидери и учени. Билдербергските комитети, чиято щаб квартира се намира в Швейцария, се състоят от членове на различни тайни общества на „Волните каменоделци“, например „Волните масони“, „Ватикана“, „Черно дворянство“...

– И НАТО ли влиза в тия Ариманови структури – попи-

та Андрей.

–А как смяташ, може ли да бъде изключение...

– И ООН? – недоверчиво възкликна Татяна.

– Да – кимна с глава Сенсей.

– За НАТО е разбираемо – това е военна организация, но ООН? – сви рамене момичето. В училище ни разказваха, че тази организация била създадена с цел развитието на международните отношения, за да се поддържа и укрепва мира и безопасността по целия свят.

Женя се усмихна.

– Е, правилно, каквото е било написаното в учебника, това са ти и разказали. Кой иска да си създаде излишни главоболия?

– Точно! – потвърди Виктор. – Работата дори не е в самото училище... Само поглеждайки фамилиите на авторите на учебниците и научните трудове и започваш да се чудиш дали не живееш в Израел.

– Абсолютно вярно, – разсмя се заедно с всички Николай Андреевич.

Накрая дойде редът на Сенсей и неговият отговор.

– Не е учудващо, че тази информация за ООН се подава именно в този вид. Та ние за Архонтите сме просто „общественост“, у която от най-ранна възраст трябва да се формира „правилното мнение“. Колко историци има сред Архонтите? И всички те пишат „историята“. Макар че ако човек се поразрови по-добре, то може и да намери търсеното. А що се отнася до ООН, ще ви разкажа за нейното създаване, но малко покъсно, за да разберете в контекста на другата информация защо на Архонтите са им нужни подобни структури.

И така, с подготовката на „условията“ за Първата световна война се е занимавал „Комитет 300“. Той създал редица организации, провеждащи всестранни изследвания и анализи на плана за действие, които биха могли да доведат до желания резултат. В това число планът включвал и второстепенни задачи като психологическата обработка на населението чрез така наречената техника на „социалното проучване“, за да се изменят обществените нагласи в полза

на войната и да се направи така, че хората да възприемат информацията подавана от СМИ, без какъвто и да е рационален и критичен поглед.

Когато всестранният анализ бил завършен, необходимите договори подписани, тоест всичко било готово, тогава просто бил използван един тривиален конфликт между Австро-Унгария и Сърбия, свързан с убийство в Сараево на австрийския престолонаследник ерцхерцог Франц Фердинанд и неговата жена София от сръбски убийци, членуващи в тайното общество „Черната ръка“. Австро-Унгария под натиска на „Волните каменоделци„ предявила на Сърбия неизпълним ултиматум. И независимо, че Сърбия се съгласила да изпълни редица изисквания, „държавните мъже“ на Австро-Унгария въпреки това й обявила война. И се започнало. Германия обявила война на Русия, после на Франция. Великобритания обявила война на Германия. Който, на чиято страна бил, на тези съюзници и помагал. А подписването на тези „съюзнически договори“ било инициирано от подчинените на тези, които планирали войната.

Във война участвали 38 страни, в болшинството от които населението пострадало сериозно. Икономиките им рухнали. Фактически били разрушени три империи: Руската, Германската и Австро-Унгарската. Върху остатъците на тези империи била създадена старата, употребявана до дупка, форма на управление наречена – „република“, която Архонтите използвали при смяната на властта още от времената на Древен Рим. Латинската дума „respublica“ в буквален превод означава „обществено дело“. И гледайки реално на историята би било по-правилно това да се нарече „дело на Архонтите“. За републиката се говори гръмко как формата й на управление се характеризира с това, че държавният глава се избира от населението. А реално, главата се избира от определена колегия от хора, които, за съжаление, представляват интересите на Архонтите. И никак даже не съм учуден, че болшинството от съвременните държави в днешни дни са републики.

– Ей, че работа! Та нали и ние сме Съюз на Съветските

Социалистически републики. – удари се по челото Женя – осенен от тази мисъл. И продължи – И въпреки това аз си оставам патриот! Обичам СССР! Каквото и да е, си остава мое родно!

– Е, и аз я обичам – с тежка въздишка проговори Сенсей. – Но за любовта към своята земя никой не пита народа, когато някои деструктивни личности, по нареждане на Архонтите, създават хаос в неговата страна, и налагат своята идеология. Макар, че за славянските земи, както и да ги именуваш, славяните на тях винаги си остават славяни. Това е и вечната кост в гърлото на Архонтите. Славянският народ е изключително непредсказуем за тяхната извратена логика... Ето например, имало е Руска империя. Докато Русия полека отваряла своя „прозорец към Европа“ никой не се интересувал от нея. Но когато благодарение на високия ръст на икономиката си, тя разтворила широко своята гостоприемна врата към света, тогава Архонтите се размърдали на мига. Не стига, че представителите на Архонтите били отстранени благодарение на Петър Аркадиевич Столипин, но и в международен план Русия започнала да се изявява като влиятелна държава, което било реална заплаха за империята им. И проблемът тук не бил само в парите. Славянският манталитет – ето кое ги притеснявало най-много. Шега ли е, ако славянската щедрост докосне ума на другите народи и реално пробуди техните души, приспани от сладките илюзии и обещания на Архонтите? Та нали света на Архонтите е изграден на основата на егоизма и животинското начало. Те успяват да държат целия свят благодарение на парите. И започне ли да се руши създадената от тях империя на Егото, където главният бог на хората – са парите, ще започне да се руши и личната им власт над страните и народите, които започнат да обръщат поглед към своите духовни корени, не на думи, а на дела. И така ще се повтори историята с Имхотеп, но вече в световен мащаб. Та за Архонтите подобна ситуация е по-лоша от смъртта!

И, за да не допуснат тази глобална за тях катастрофа, Архонтите сериозно разработили план за унищожението

на Руската империя. Те не само я въвлекли във война, породили в нея изкуствено създадена криза, но и разпалили гражданска война. Февруарската буржоазна революция била финансирана от тях, след което довели на власт така нареченото Временно правителство, където всичките единадесет министри били масони. Да не говорим за кабинета на Керенски – роден като Арон Кирбис, син на еврейка, масон 32 степен с еврейско посвещение „рицар кадош“. Когато този демагог бил издигнат във върховете на властта, практически за половин година унищожил руската армия, държавната власт, съда и полицията, разбил икономиката, обезценил руските пари. По-добър резултат за Архонтите, разрушавайки тази империя при това за толкова кратък период от време – просто не е бил възможен.

А какво реално направили с Германската и Австро-Унгарската империя? Хората на Архонтите още преди войната въвели в объркване правителствата на тези страни чрез своите влиятелни съветници, формирали определена група от “свои хора“, която впоследствие се превърнала в ядрото на германо-австрийския военен блок. С тяхна помощ разразили световната война и изтощили двете държави до неузнаваемост. Австро-Унгария била тотално унищожена, оставяйки на нейно място малки слаби държави. А с Германия в края на войната сключили неизгоден неизпълним договор, именуван „Версайски мирен договор от 1919 година“, който при пълно съблюдаване водел до краха на Германия като държава, а при несъблюдаване, до нова световна война, на което и разчитали Архонтите. И след това хората на Архонтите технично заличили оставените от тях в Германия следи по време на ноемврийската революция от 1918 година. На народа представили, че революцията, видите ли, свалила монархията и установила Ваймарската република, в която, забележете, за 14 години съществуване 21 пъти бил подменян кабинета от министри. Между другото, в основите на Ваймарската република били положени образци от американската конституция.

Направо ще си замълча за острата икономическа криза,

разразила се след започването на Първата световна война. Създадената от Архонтите разруха довела до астрономическо нарастване на държавните дългове в почти всяка една от страните участнички във войната. Дори самата Англия влязла в дългове. Откъде след това били вземани кредитите за възстановяване на разрушената икономика и изплащането на външните дългове? От същите тези международни банкери, които реално инициирали целия този „театър на военните действия“, разширявайки „дълговите си позиции“ и с налаганите от марионетните правителства данъци обирали редовия гражданин до шушка.

Коя от държавите спечелила глобално от тази война? САЩ. Икономиката й в годините на Първата световна война процъфтявала благодарение на военните поръчки от страните, членуващи в Антантата. Възползвайки се от това, че в Европа бушувала война и водещите европейски компании били принудени частично да ограничат своята дейност, американските „бизнес акули“, играещи по свирката на Архонтите, започнали да усвояват нови пазари във всички региони на света. Естествено, че след това отхапали и апетитни парчета от разпределението на следвоенните „трофеи“. Именно по времето на тази война, от длъжник САЩ се превърнала в крупен световен кредитор, а Ню Йорк окончателно заел най-високото място на пиедестала като кредитор на капиталистическия свят.

– Да, действали са много комбинативно. – поклати глава Володя. – Обидно е, че са просто шепа хора, в сравнение с цялото човечество, а всъщност колко много народ е загинал заради тях.

Сенсей изрази съгласие с казаното и продължи:

И така, именно след тази война, благодарение на Архонтите, била създадена Лигата на нациите, на чиято основа по-късно било създадена ООН.

– А думата „лига“ не произлиза ли случайно от „легион“? – попита Виктор

– Френската дума ligue – е умалително от латинската дума ligo, което означава „свързвам“. Макар и човекът, кой-

то се е занимавал с въпросите на образованието в средите на „Волните каменоделци“ с цел стратегическо планиране на следвоенния период, да измислил даденото название, ръководейки се повече от своите музикални предпочитания. Работата е в това, че лига е музикален знак, описващ формата на дъга над нотите. Той означава, че в даденото място трябва да се свири свързано, без прекъсване. Или както го наричат музикантите – легато.

Николай Андреевич удивено погледна към Сенсей.

– Какво излиза, щом Лигата на Нациите била създадена веднага след Първата световна война...

– Съвършено вярно – долови неговите размишления Сенсей. – Това било неизбежна стъпка към следващите събития. Две години до официалната дата на създаване на тази организация, основните принципи, залегнали в нея, вече били разгледани на разширено събрание на „Волните каменоделци“ в Париж. Създаването на Лигата на нациите се поднасяло на световната общественост като необходимо международно обединение от държави в името на мира и безопасността. На практика под егидата на тази организация бил утвърден единен порядък, който съответствал с интересите на Архонтите. Отначало членовете на лигата били 32 държави (повечето от които били принудени да встъпят) – тези, които подписали Версайския мирен договор, както и 13 поканени неутрални държави. Щаб квартирата на тази организация се намирала в Швейцария, Женева. Между другото, Архонтите устроили Швейцария като едно от леговищата за съхранение на своите капитали, обявявайки страната в „неограничен неутралитет“. За периода от две Световни войни, когато Швейцария според своето географско разположение се е намирала в центъра на военните действия, нито един снаряд не паднал на нейна територия. Именно в Швейцария още през 30-те години се настанили резидентите на спецслужбите практически на всички страни, готвещи се за поредната война, устройвана от Архонтите.

Съгласно Устава на лигата на нациите, всички между-

народни конфликти трябвало да се решават по мирен начин чрез посредничеството и арбитража на Лигата на нациите. А, който нарушавал тези правила, подлежал на санкции. Разбира се, всичко това било показно и така разработено, че да бъде удобно за Архонтите да контролират ситуацията и да осъществяват своите планове. В края на 30-те години, когато „Волните каменоделци“ извели на световната политическа шахматната дъска своята нова Архонтска „фигура“ в лицето на Адолф Хитлер, Германия започнала активно да се готви за новата война, нарушавайки всички договори. Ръководителите на Лигата на Нациите направили вид, че не забелязват нищо, заемайки позиция на пасивност и бездействие. И тази „миролюбива“ организация дори и пръста си не помръднала, за да предотврати Втората световна война, за която вече знаели почти всички европейски държави.

– Значи и Втората световна война била планирана от Архонтите? – удивено запита Славик.

– Да, но този път, всичко било извършено много по-мащабно, с цел разширяване на своето влияние и увеличаване на печалбите. В нея участвали вече 72 държави, а военните действия били планирани да се водят на територията на 40 държави, което означавало и следвоенна зависимост на всички тези страни от международните кредитори, в лицето на представителите на самите Архонти.

И така, понеже „Лигата на нациите“ се дискредитирала в очите на световната общественост, Архонтите, както винаги отново сменили старата емблема на своята фирма с нова, оставяйки същността непроменена. След Втората Световна война пред очите на всички се състояло официалното разпускане на „Лигата на Нациите“ в Швейцария и официалното създаване в друга част на света, в случая Сан-Франциско, САЩ, на Международна Организация на Обединените Нации, създадена за поддръжка и укрепване на мира, безопасността и развитието на международно сътрудничество.

– Същото, като преди, само че се чете на обратно, – засмя се Женя.

– Между другото, щаб квартирата на ООН била пре-

местена в Ню Йорк, върху територия, подарена за тази цел от самия Рокфелер. При официалното учредяване на ООН само в състава на американската делегация присъствали 47 членове на Съвета за чуждестранни отношения (CFR)...

Женя още повече се разсмя заедно с всички приятели и със сарказъм подхвърли лозунга:

– Аха, „Волни каменоделци“ от всички страни, – обединявайте се!

– Би било по-правилно да се каже: „всички страни, обединявайте се под невидимия контрол на Архонтите“. – На шега добави своя вариант Сенсей. – Какво струва само преамбюла към Устава на ООН, който бил съчинен от „Волните каменоделци“!

– Преамбюл? Какво означава? – попита Славик.

– Е, това е своеобразно предисловие, уводна част на кой да е важен документ или международен договор. В него се съдържат указания за обстоятелствата, станали повод за написването на конкретния документ, на неговите мотиви и цели.

– Да ще е много интересно да разбера, какво са написали в този преамбюл, – между другото произнесе Николай Андреевич.

На което Сенсей весело кимна и произнесе: „Ама разбира се!“ И за наше удивление, след лек размисъл, все едно си спомняше, цитира:

– Преамбюлът към устава на ООН, учредена през 1945 година звучи по следния начин:

„Ние, народите на Обединените Нации, преизпълнени с решимост да избавим бъдещите поколения от бедствието на войната, два пъти в своя живот донесохме на човечеството тази невъобразима печал, и

отново да утвърдим вярата в основните човешки права, в достойнството и ценността на човешката личност, в равноправието на мъжете и жените и в равенството на правата на големите и малки нации и

да създадем условия, при които могат да бъдат спазвани справедливостта и уважението към задълженията, из-

тичащи от договорите и другите източници на международното право, и

да съдействаме на социалния прогрес и подобряването условията на живот при по-голяма свобода,

за тези цели трябва

да проявим търпимост и да заживеем заедно в мир един с друг като добри съседи, обединявайки своите сили за поддържането на международния мир и безопасност, да осигурим приемането на принципите и установяването на методите, позволяващи на въоръжените сили да се използват само в общ интерес, и

да използваме международния апарат за повдигане на икономическия и социален прогрес на всички народи,

решихме да обединим нашите усилия за постигането на тези цели.

Съгласно всичко написано, нашите правителства, чрез техните представители, събрани в град Сан Франциско, предавайки своите пълномощия, оформени в надлежния вид, **приеха** настоящия Устав на Организацията на Обединените Нации и по настоящем учредяват международната организация с име „Обединени Нации“.

И когато Сенсей замълча, нашата дружина даде воля на своите чувства.

– Ама че номер! – иронично произнесе Стас. – това се нарича, както бе казал Виктор „сами сеят, сами жънат, сами песни пеят“.

– Да, дела... – поклати глава Николай Андреевич и замислено повтори, – „... **приеха** настоящия Устав...“ И къде ще се дянат? След войната Архонтите изнудили държавите да приемат такива условия, че само се опитай да откажеш „това прекрасно предложение“.

– Не е минало без това, – кимна Сенсей. – В самото начало в ООН участвали само 51 страни, от които само 13 били водещи държави, а останалите – т. нар. развиващи се страни. В наши дни участващите държави в ООН разбира се са много повече... Привидно Архонтите направили от ООН „добър полицейски приятел“, който и на помощ ще се притече,

и във всяка ситуация ще помогне, ако някой наистина има нужда от такава помощ. Но по въпросите, които касаят интереса на самите Архонти, този добър „приятел“ единствено ще изкаже своя непоколебим протест и с това приключва цялата работа... За да оплетат света и да го поставят под свой контрол, Архонтите се постарали да създадат в обновената структура няколко „Съвета“, занимаващи се със световната икономика, „безопасността“ в социалната сфера.

– „Съвети“? Отново съвети подобно на „Съвет 13“! – произнесе Женя.

Стас, който слушаше внимателно Сенсей, побутна леко Женя с рамо.

– Не прекъсвай хората със своите коментари.

Женя притихна, а Сенсей продължи:

– Създали Международния съд, Генералната Асамблея на ООН, Секретариат. Даже в емблемата на ООН вмъкнали своята числова символика: върху глобуса изписали 33 полета, а около глобуса вдясно и вляво по – 13 житни класа. И като цяло, всичко било както винаги. Заедно с основните „Съвети“, тази организация сега управлява и множество специални служби. Например, Международния телекомуникационен съюз, Световна здравна организация, ЮНЕСКО, Световна банка, Международния валутен фонд.

– М-да – озадачено промълви Николай Андреевич. – Получава се, че представителите на отделните държави сега трябва да се обръщат към ООН като към върховен съдия с молба да им разреши проблемите и да сложи край на войните, а всъщност чрез тях се обръщат към Архонтите, тези, които разпалват тези войни и които създават постоянно глобални конфликти?!

– Наистина принципът е по примера на лука! – не се въздържа Женя. Световна държава в държавите!

– Слушай суфльоре, вече ни дотегна с твоите коментари, – с шеговито предупредителен тон Стас се обърна към своя приятел.

Сенсей, без да обръща внимание на тези реплики, продължи:

– ООН не е единствената организация, принадлежаща на Архонтите. Ако добре се разровим ще разберем, че реалните собственици на повече от половината едри международни организации се явяват Архонтите.

– А защо им е на Архонтите всичко това? – неразбиращо повдигна рамене Славик.

– За влияние над света и за разширяване на своята власт. Затова използват всички средства, като се започне от идеологическата обработка на населението и се стигне до парично-принудителните взаимоотношения.

– Паричните?

– Да. Огледайте се наоколо, как постоянно растат цените на всичко: недвижимите имоти, стоките, храните, как расте инфлацията. И как всичко това се представя в пресата, като „стихиен непредсказуем процес“, оправдавайки се с покачването на цените в „целия свят“. Наистина ли е толкова „непредвидим“ този процес? Нима тази година земята не е родила същите плодове и зеленчуци, както и миналата? Нима се е повишило качеството на стоките? Кой всъщност диктува повишението на цените в целия свят? Международните банкери, които са подчинени на Архонтите. И всичко това се прави изкуствено. С каква цел? За да могат да вкарат човека в материална зависимост. За да може неговите мисли постоянно да бъдат ангажирани с грижата за увеличение на доходите, за да може той и неговото семейство някак си да оцелеят в този свят. Дори не е нужно да ходите далече за примери. Обърнете внимание на своите познати, как всъщност завършват всички разговори при срещите ви с тях? Като правило се обсъжда повишението на цените, оплаквания от недостига на пари и свързаните с това проблеми. Ето ви и отговора на въпроса как Архонтите поробват човека чрез материята.

– Така че, зад благовидния облик на всички тези архонтски организации, оказващи влияние върху обществените процеси, всъщност в днешното човечество с пълна пара се насажда идеологията на Ариман, склонявайки човека към материалната агресия, водейки го по пътя на Животинското

начало, а в глобален мащаб цялата човешка цивилизация се води към материалната пропаст. Как ще завърши всичко това, вече знаете.

– И какво може да се направи? – с паническа нотка в гласа промълви Славик.

– Вечният въпрос на всички времена и народи, – Отбеляза Виктор.

Сенсей спокойно и точно отговори:

– Всичко е в ръцете на самите хора. В личния избор на всеки.

– Интересно, а въобще някой в нашия свят противопоставя ли се на Архонтите? – поинтересува се Стас.

– Естествено. Иначе историята на човечеството щеше да е приключила много отдавна.

– А кой именно?

– Различни хора: има ги и в голямата политика, и сред простия народ. А има и такива, които осъзнавайки, че са станали марионетки на Архонтите, се опитват да се измъкнат от тяхната власт.

– А какво е нужно да се направи, за да се помогне на всички тези хора?

– На първо място – сам да станеш Човек и да не се поддаваш на провокациите на Животинското начало, което се явява основен инструмент в идеологията на Архонтите.

* * *

В разговора настъпи малка пауза, след която Володя се обърна към Сенсей.

– Онова, което разказа относно Хитлер, то също ли е от „Волните каменоделци“?

– Да.

– За пръв път чувам за това. Аз си мислех, че това е бил просто харизматичен политик, който със своята партия успява да дойде на власт.

– Аз също – съгласи се с това и Виктор – А как е било всъщност?

– Това си е цяла история – неохотно отговори Сенсей.

– Сенсей, просвети ни по въпроса – с усмивка помоли Володя, изразявайки общото мнение на групата – Зная, че това, което ще разкажеш, не бих могъл да го намеря в нито една книга.

– Ако човек се постарае, би могъл да открие всичко, само да има желание и главата му да е на мястото си – пошегува се Сенсей и пред настоятелната молба на мнозинството започна да разказва следното: – Хитлер невинаги е бил Хитлер. Родил се, както всички, с „чисто като бял лист съзнание“. Бил надарен с вътрешна сила и мечтаел даже да стане свещеник. Въобще бих искал да отбележа, че много от хората се раждат надарени. Но, попадайки във водовъртежа на ежедневните грижи за битието не съумяват да се разкрият пълноценно... Така и тук, Адолф, в определен момент от своя живот, направил своя избор в полза на идеологията на Архонтите и претърпял поражение по всички показатели на своето Животинско начало. А би могъл да използва своята вътрешна сила за благо и да стане действително свят човек в духовен план.

– Хитлер светец? – удиви се Андрей. – Подобна мисъл никак не се побира в главата ми.

– Мнението ти е просто резултат от последствията от неговия избор, – отбеляза Сенсей и продължи нататък. – По въпроса за родителите на Хитлер трябва да отбележим, че неговият баща, на име Алоис, в началото носил фамилията на своята майка – Шикългрубер. Но впоследствие бил възпитаван в семейството на своя дядо Йохан Хитлер и я сменил на Хитлер. С времето Алоис се устроил на служба като митнически чиновник. Последната му жена Клара Пьолцел била с 23 години по-млада от него. Адолф се родил през 1889 година в малък австрийски град – Браунау, на границата на Австрия и Германия. Неговите братя и сестри починали още в ранното му детство. До зряла възраст доживели само той и по-младата му сестра Паула. В семейството ца-

рял деспотизмът на бащата, който пиел много и често биел децата, което се отразило на тяхната психика.

– Да – отбеляза Николай Андреевич – много често хората не могат да си представят какви страшни последствията за бъдещето влагат със своето неразумно егоистично поведение в семейството.

Сенсей се съгласи и продължи.

– Затова момчето растяло затворено с особен характер. Били му присъщи резките спадове на настроението – от силна възбуда до дълбока депресия. Когато станал на осем години, майка му, религиозна католичка, завела младия Адолф в австрийския град Ломбах, в тамошното училище към бенедиктинския манастир, надявайки се младежът да стане свещеник. Самият манастир се оказал неслучайно място. И неслучайно самата сграда на манастира била украсена със свастики, в това число олтарът и главните порти. Златна свастика седяла върху герба на настоятеля на манастира Теодор Хаген. Под прикритието на католическия манастир се намирал цял един таен орден, който под формата на езотерични знания от Изтока практикувал окултните практики на „Волните каменоделци“, използвайки техните обреди за сила.

Година по-късно след пребиваването на Адолф в този манастир, умира Теодор Хаген – настоятелят на манастира. След неговата смърт там пристига цистерианският монах Йозеф Ланц, който представил на ръководството на манастира „акредитивни писма“ от самата Ватикана. На него му били предоставени някои особено зорко охранявани материали от библиотеката на манастира, включващи древни манускрипти, които на времето Хаген донесъл от Близкия Изток, изпълнявайки повелите на ръководителя на Ордена.

Изучавайки тези тайни документи Йозеф Ланц бил поразен не само от открилата се пред него езотерична информация, но и от практическите окултни техники, пробуждащи определени сили и даващи на практикуващия нови възможности. Но за да ги използва и прилага, му бил необходим свой вътрешен кръг. И за този проблем скоро му

помогнали. В числото на „избраните“ в този вътрешен кръг попаднал и младият Адолф, със своята детска доверчивост и наивност, възхищавайки се на помпозните църковни церемонии и мистична тайнственост на обредите, провеждани в манастира. Той вече не само пеел в детския хор, но и прислужвал по време на тържествените меси...

Момчето започнало да се променя. В него спонтанно се разкрили вътрешни сили. Това нямало как да остане незабелязано от неговата майка. А тъй като я обичал много, скоро й разкрил нещата, които с клетва обещал да не разкрива на никого. Майката изпаднала в ужас от това: на какво всъщност „обучавали“ нейното любимо дете в манастира. Разбирайки какво се твори там, тя не само измъкнала момчето, но и тяхното семейство, по решение на бащата спешно сменило местожителството си. Независимо, че по-късно в официалната версия се твърдяло как момчето било изключено от манастира, видите ли, заради това, че бил хванат да пуши в градината... Но както и да се стараели родителите да вкарат младежа в правия път, вече било прекалено късно. Спонтанното пробуждане на тази сила довело не само към положителни промени в момчето (той започнал да преуспява в учебния процес особено по тези предмети, които му харесвали, в него се появили явни качества на лидер), но и към негативни, заради които неговите родители си отишли рано от този свят.

– И всичко това се случвало на несъзнателно равнище? – поинтересува се Николай Андреевич.

– Съвършено вярно. По-късно, бидейки юноша, Хитлер сам се свързал с тези хора, заради тях напуснал училището и фактически останал с незавършено образование. Трябва да се отбележи, че от момента, в който семейството на Адолф напуснало тези места, се случили множество събития, повличащи след себе си други събития. Йозеф Ланц напуснал манастира, сменил името си на Ланц фон Либенфелс. С поддръжката на определени заинтересовани лица, представители на „Волните каменоделци“, следите на които водели към Ватикана, той създал през 1900 година „духов-

но“ тайно общество „Орден на новия храм“ (или „Нов тамплиерски орден“), разполагайки го в резиденция във Виена. Впоследствие издал известното списание „Остара“, на името на германската богиня на пролетната светлина на месец Май. Написал няколко книги. Основните теми, които Ланц изследвал в тях били темата за хиперборейците, темата за Агарта, Шамбала, Асгард, легендарната древна столица – Туле.

„Орденът на новия храм“ се превърнал в център на окултно течение под названието „виена“, което от старонемски означавало „посвещение“. Но не само това общество процъфтявало в тези години. От същите тези основни спонсори на „Волните каменоделци“, поникнали и други тайни общества. Например Ордена на Гвидо фон Лист – австрийски поет и окултист, основател на школа за руническа магия. Той разработил цяла теория на арманизма, която представлявала част от древногерманската религия и нейното тайно знание. Това били своеобразни умозаключения на човека, който в своето време бил повлиян от публикациите по индийски окултизъм на Блаватска, Ницше и естествено древната митология на германските народи.

Така или иначе на „Волните каменоделци“ им било изгодно подобно разпространение на националистически настроения сред народа. Такива тайни организации те се опитвали да създадат в различни градове. В Мюнхен през 1918 година бил основан още един филиал на тяхната ложа – общество „Туле“, под ръководството на барон Рудолф фон Зеботендорф. Официалната цел пред всички звучала напълно безобидно – изучаване на древногерманската култура.

Тъй като Сенсей направи малка пауза Виктор проговори:

– В моето съзнание никак не се връзват интересите на Ватикана с Шамбала...

– „Волните каменоделци“ винаги са проявявали интерес към каквато и да е информация относно Шамбала – отговори Сенсей.

– Само какъв бум на тайни общества е имало по това време – отбеляза Николай Андреевич.

– Разбира се, докторе, интересът към подобни знания, както и опитите за създаване на такива общества, никога не е секвал. Това важи и до наши дни. Просто във връзка с войната за мнозинството от хората се е осветлила част от информацията за този малък период от време, касаещ тази тема. А темата за Шамбала във всички времена е била актуална... Така, да се върнем на темата за Хитлер. Адолф също бил увлечен от всичките тези окултни занимания, четял непрекъснато подобна литература. И неслучайно за реализацията на своите юношески планове избрал град Виена. Работата не била във виенската художествена академия, в която се опитал да постъпи, а в това тайно общество на неговите „стари познати“, които по същото това време се намирали във Виена и които той посещавал с охота дори тогава, когато поради разни обстоятелства изпадал в нищета и полугладно съществуване.

– Ама че човек! И какво толкова го е привличало към това? – удивен възкликна Стас.

– На първо място практиките!

Женя шеговито се възмути. – Значи тези негови „стари познайници“ не могли да го нахранят, сгреят и укрепят?

– При тях било прието, всеки сам да решава своите проблеми. – отбеляза Сенсей. – Идеологията, която там се прокарвала, била свързана не само с мистиката, приоритетите на националния окултизъм, търсенето на Шамбала, Граала, а основно с темата за върхушката от еврейски жреци, канещи се да завземат властта на света чрез намиращите се под техен контрол марксисти. И точно тази тема се разпространявала усилено в множество тайни общества на „Волните каменоделци“. Защо? На първо място – тя била популярна сред различни слоеве на населението. И на второ място – самите „Волни каменоделци“ просто я използвали, за да въплътят намерението на Архонтите, подготвяйки съзнанието на населението за предстоящата световна война, изпращайки хората да завоюват чужди територии, да отиват

на смърт заради „свещените“ идеи, разказващи за освобождението на света от властта на тези еврейски жреци.

– Ама че цирк! – засмя се Виктор – И какво всъщност се получава. Те използвали ненавистта на хората към Архонтите за благото на самите Архонти?

– Да, стимулирайки в хората Животинското начало , – добави Сенсей към изказването на Виктор. – И когато започнала Първата световна война много хора възприели тази война като необходима. В това число и самият Хитлер, който въпреки слабото си здраве, намирайки се под влиянието на тези идеи отишъл като доброволец на фронта. След войната и позора от поражението на Германия, насилствената революция и създаването на Ваймарската република, тези настроения се засилили още повече. Завръщайки се от войната Хитлер отново навестява своите „стари приятели“ от тайния орден, намиращ се в Мюнхен. По това време на „Волните каменоделци“ им било необходимо да прокарат своите идеи не само в колкото се може повече германски държавни структури, но и в различни политически партии, създавайки условия за Втората световна война.

Андрей веднага попита:

– Значи Архонтите, съгласно техния план, усилено са се готвели за Втората световна война?

– Както вече споменах, те планират своите действия с десетилетия напред. В този ред на мисли, в своите разчети Архонтите изчисляват не само Първата и Втората световни войни, но за съжаление и Третата световна война...

– Третата? – едва ли не хором възкликнаха старшите момчета.

– Да. Ще ви разкажа за това... малко по-късно. И така, за създаването на условия за Втората световна война „Волните каменоделци“, следвайки Плана на Архонтите, използвали всички свои резерви. За такива техни „възпитаници“ като Хитлер, попаднали в този поток, се намерила специална работа. В началото го назначили в структури, осъществяващи шпионаж над разни незначителни политически обединения и партии, които по това време се множали из Германия. Той

събирал сведения за техните програми, цели, мирогледи и в същото време се интересувал от тактиката на поведение на техните лидери, маниер на изява, най-успешните теми, с които успявали да се изявят.

После, след известно време, на Хитлер била възложена Немската работна партия, организирана по инициатива на Зеботендорф със старанието на „братята“ по ложа, журналистът Карл Харрер и ключарят Антон Дрекслер. Отчитайки способностите на Хитлер в политическата агитация, надареността с вътрешна сила, значителното влияние на мистицизма в неговото съзнание, а също така и многогодишното пребиване във вътрешния кръг на тайния Орден, правело неговата кандидатура една от най-удачните за ролята на „фюрера“ (вожд), който трябвало да разпали изгодната за Архонтите световна война.

– Една от най-удачните? Да не би да е имало и други кандидати? – поинтересува се Виктор.

– Безусловно. И представителите на Архонтите работили с тях много сериозно... Хитлер бил запознат с архитекта Алфред Розенберг и журналиста драматург Дитрих Екхарт, явяващи се членове на Обществото „Туле“. В течение на следващите три години, те се занимавали с неговите ораторски способности. Екхарт успял да дресира Хитлер не само да говори умело пред аудиторията, но и да излага правилно своите мисли на хартия. Освен това постоянно му подавали нова информация относно тайното учение на ордена и общополитическата теория, предназначена за публични изяви. Ползвайки определени техники и практики, на които Хитлер бил обучен още в ордена, както и с помощта на особена група медиуми, поддържащи го в момента на неговите изяви, той усилвал личната си сила на въздействие върху хората.

Хитлер бързо растял като оратор, придобивал популярност в различни социални групи и планомерно увеличавал своята аудитория. Когато партията значително се разширила, била проведена нейната реорганизация, в хода на която били отстранени от управлението нейните стари лидери.

На отговорните места, свързани с финансовите и организационни въпроси, Хитлер поставя „удобни“ и верни на Ордена представители. Бил определен принципът на водачеството и ново име на партията – Националсоциалистическа работническа партия на Германия (НСДАП). Между другото думата „нацист“ се явява вид съкращение от думите „националсоциалист“. За символ на партията била приета древната обратна свастика, както и древното и значимо по звучене приветствие на окултистите „Хайл!“ с жест на изпъната ръка напред. Всъщност за нуждите на Хитлер била сформирана не просто партия, а цял орден на принципа на средновековните рицарски ордени. Били създадени щурмови отряди за охрана на партийни заседания и събрания – отряди на „кафяворизците“ (СА), а за личната предана „гвардия“ на фюрера – „черноризци“ (СС). Била въведена строга дисциплина. Партията на Хитлер – НСДАП фактически представлявала държава в държавата, чиято структура копирала главните държавни ведомства и системата на дъщерните обществени организации, съюзи, младежки кръгове, интелигенцията, работниците и т.н. Дори разполагали и със собствена терористична организация. Какво още бих искал да отбележа, била създадена пирамидална водаческа система. Партията започнала да проповядва активно расизъм, антисемитизъм, изказвала се срещу унизителния за Германия Версайски договор и принципите на либералната демокрация. Целта била да се привлекат в редиците й колкото се може повече „обидени и оскърбени“ и максимално да се разшири нейният електорат.

Кариерата на кой да е политически оратор се основава не върху ораторските му умения и организационни способности, а на устойчивото крупно финансиране. В наши дни, в различни източници на информация може да се прочете, че първите спонсори на партията на Хитлер били жените на баварските едри индустриалци. Всъщност, това съвсем не е така. Тази информация специално била добавена към „историята“ с цел обслужване на масите, както и да бъдат прикрити истинските източници на финансиране партията

на Хитлер и Втората световна война като цяло.

– Е не, как може да се скрие „историята“ от всички? – удиви се Андрей.

– Много просто. През 1946 година фонда Рокфелер отделя голяма сума пари, за да може пред световната общественост да бъде представена „официалната“ версия за Втората световна война, която прикривала истинските сведения за тези, които финансирали войната и благодарение на които бил създаден нацисткият режим и главното, да се прикрие окултно-мистичният характер на нацизма и неговите връзки с ръководството на Архонтите.

– Ето това вече е новина! – с изумление възкликна Виктор.

– Разгледайте внимателно историята, която се поднася на хората, като се започне от учебниците в училище. Като правило, за целите на специално насочената архонтска пропаганда, цялата вина за бедите се приписвала на един-единствен човек, или пък най-хубавото и позитивното също се приписвало върху един-единствен човек, приковавайки върху неговите личностни качества цялото любопитство на обикновения човек. Защо се премълчава главното – кое е формирало убежденията на този човек или пък от кого е получил тези свои идеологически възгледи, кой го е довел на власт и го е направил публично известен и знаменит? И най-важното, кой е финансирал неговото придвижване към върха. Знаейки това, човек може да проследи кой дърпа конците на дадената „кукла“.

– И Хитлер е бил такава кукла за Архонтите? – скорострелно зададе своя въпрос Костик.

– Разбира се... ще кажа нещо повече. Дори след войната, след смъртта на Адолф, когато се появявали книги, в които можело да се прочете информация, разказваща истинските господари на тази публична кукла (донякъде това било трудно да се прикрие напълно поради наличието на толкова много свидетели), дадените произведения на мига се изземвали, унищожавали и забранявали от „Съюзниците“.

– Отлично оперативно изпълнение! – по военному даде

своята оценка Володя.

– Относно финансирането на партията на Хитлер. Откъде в Германия, която тогава се задъхвала от изплащането на огромните суми военни репарации (наложени от Архонтите на германския народ чрез Версайския договор и породили разпада на немската паричната система и хронична инфлация), се появили тези огромни средства за установяването на нацисткия режим? Преди да отговорим на този въпрос, бих искал да насоча вашето внимание към това как Архонтите приложили схемата за извличане на двойна печалба от германския народ след Първата световна война. Първо, именно в джобовете на Архонтите (чрез техните организации) като основен кредитор на страните, пострадали от войната, се стичала значителна част от репарациите. На второ място, за да изплаща тези пари, те принудили Германия да вземе кредит от същите тези международни банкери, към които изплащала репарациите. А, за да оправдаят този нагъл грабеж, основали в Швейцария „Банката за международно валутно изравняване“ или както още я наричали „Банка за международни разплащания“. С нейна помощ сумите можело да се превеждат по такъв начин, че наличностите в сметката на една държава, в случая Германия, можели да се превеждат по сметка на друга държава, която също имала сметка в банката. От което Международните банкери вземали не малки комисионни... Под прикритието на предоставяните кредити, особено до 1924 година, в Германия постъпили огромни капитали, които „бизнес акулите“ на Архонтите изцеждали включително и от американския народ.

– От самата Америка? – удиви се Виктор.

– Да, тъкмо на основата на този американски капитал започнала и да се изгражда военната машина на Хитлер.

– А защо именно до 1924 година? – позаинтересува се Николай Андреевич.

– Защото именно тази година станала като отправна точка за задействането на часовниковия механизъм на „бомбата“, която сътворили Архонтите с цел разпалване на Втората световна война. Към 1924 година успели да подготвят някол-

ко основни неща. На първо място готов кандидат, който да запали войната. И главното – в Германия били преведени необходимите капитали за пълното придвижване на този лидер към властта. Освен това в страната започнали да приижат окултните сили на Архонтите, които по-късно съставлявали основното ядро на нацизма. В 1924 година пристигнали и някои от азиатските представители. Между другото, във връзка с последните. Чак през 1926 година, благодарение на тайната работа на Карл Хаусхофер, за който ще поговорим малко по-нататък, в Германия и в частност в Мюнхен и Берлин, започнали да се формират не случайни „колонии“ от тибетци и индуси. В тях влизали членове от тайния орден на черната магия, обединяващи възпитаниците на ордена на „Зеления дракон“ и ордена на „Жълтите шапки“.

На второ място, в същата тази 1924 година, се осъществили планираните събития в международен план. „Делови-те среди“ на Великобритания, САЩ, Франция се обявили за значително разширяване на икономическото сътрудничество с Германия вследствие, на което започвало сраствaнето на германския, американския и английските капитали чрез създаването на съвместни компании и банкови структури. За пример може да се посочи международният картел „И. Г. Фарбен индъстри“ („I.G.“ – това е съкращение от „общност на интереси“), контролиращ химическата и фармацевтична промишленост в целия свят и разбира се представляващи мощна политическа и икономическа сила. Неговият център бил в Германия. В работата му участвали 93 държави. Това бил един от най-крупните концерни в света. За Германия „И.Г. Фарбен“ произвеждал почти половината от немския бензин, а в годините на войната неговите заводи произвеждали дори и газта за газовите камери. Почти цялото действащо ръководство на международния картел било съставено от „Волни каменоделци“ – собственици на крупния бизнес, а също така и хора, заемащи различни отговорни държавни постове, в това число и САЩ. Финансовият глава на „И.Г. Фарбен“ Херман Шмиц, бил едновременно в управлението на „Немската банка“ и в управлението на „Банката за меж-

дународно валутно изравняване“.

– Дори така?! – удиви се Виктор.

– Да, и още как. Например, имената на едни от главните свързващи звена на „Волните каменоделци“, взели активно участие във финансирането на нацистите... Сред тях е и президентът на немската „Райхсбанк“ Ялмар Хорас Грили Шахт (Тинглеф Шлезвиг Голщайн), впоследствие той станал министър на икономиката при нацистите. Нека споменем, че семейство Шахт в продължение на много години принадлежало към Международния финансов елит. И съвсем неслучайно Ялмар Шахт станал германският представител на американската финансова корпорация Морган... Освен него, Аверел и неговият брат Роланд Хариман – американски финансисти, които били членове на ордена „Череп и кости“. Дадените операции се провеждали от тях чрез „Юнион банк“ („Union banking corporation“ чиято щаб квартирата се намирала в Ню Йорк), която била съвместна организация на немския бизнесмен Тиссен и Хариман. Измежду осемте директора на тази банка, четири били членове на ордена „Череп и кости“. Добре е да се каже също, че Ролан Хариман финансирал както Съветите, така и нацистите чрез „Банката на братята Браун и Хариман“. Обръщам внимание, че един от най-доверените й сътрудници бил Прескът Буш, впоследствие станал директор на „Юнион банк“...

– Буш?! – с изумление произнесе Николай Андреевич. – Това случайно да не е роднина на именития президент на САЩ Джордж Буш?

– Разбира се, че е роднина. Това е неговият баща! Изобщо трябва да отбележим, че кланът Буш е образец за работата на „Волните каменоделци“. Те вземали най-активно участие в реализацията на тайните планове на Архонтите по време на Първата и Втората световна война. Например, бащата на Прескът – Самуел Прескът Буш по време на Първата световна война е бил член на Съвета на военната промишленост и отговарял за доставките на боеприпасите за армиите.

– Боеприпасите? – попита Володя. – Златна длъжност.

– А след Първата световна война той заемал длъжността на първи президент на Националната асоциация на манифактурните производства и икономически съветник на президента на САЩ Херберт Хувър. И съвсем не е случайно, че именно в тези години (1929-1933) бива изкуствено създадена мощната икономическа криза, наречена в САЩ „Великата депресия“. Свекърът на Прескът Буш – Джордж Херберт Уолкър – крупен финансист, който основава в Ню Йорк тази същата компанията „Brown Brothers Harriman“. Той спонсорирал изборната кампания на другия представител от средите на „Волните каменоделци“, който заменя Херберт Хувър на поста президент на САЩ – Франклин Делано Рузвелт, произлизащ от семейството на земевладелец и влиятелен бизнесмен с „огромни връзки в политическите кръгове“... Да... и Прескът, и Джордж Буш били активни членове на ордена „Череп и кости“.

– Череп и кости? Да, истински пирати, – усмихна се Стас.

– Аха, на Архонтското море, – добави Женя.

– Та така, в годините на Втората световна война, когато журналистите се докопали до фактите кой е спонсорирал нацистите, с които воювала самата Америка, започнало съдебно производство, където се осветили имената на Хариман и Прескът Буш. Но скоро този въпрос бил забравен. Между впрочем не без участието на Алън Дълес, който тогава бил адвокат на Прескът Буш.

– Алън Дълес? – учуди се Володя – директора на ЦРУ ли?

– Е, директор станал малко по-късно, след войната. А по това време бил съсобственик на адвокатското бюро в Ню Йорк, принадлежащо на неговият брат Джон Фостър Дълес. Тази адвокатска кантора представлявала интересите на още един от крупните спонсори на нацистите – нефтената компания Стандарт Ойл („STANDARD OIL“), принадлежаща на Рокфелер. В същата тази 1942 година за „заслуги“ Алън Дълес бива назначен за ръководител на европейския отдел на новото Управление на стратегическите служби на САЩ. Благодарение на своите нови пълномощия, по зада-

ние на „Волните каменоделци“, той разширява своите контакти с Химлер (който пък на следващата година(!) става министър на вътрешните работи на нацистка Германия) и започва тайно сътрудничество с органите на СС. А директор на ЦРУ (което бива създадено след разформироването на Управлението на Стратегическите служби) Алън Дълес става чак през 1953 година.

– Абсолютен майтап! – усмихна се Виктор – Ето че е истина: афишите се сменят, но основните играчи са си пак същите!

– Да, Алън Дълес – това е играч и половина. Но това изобщо не е удивително. Самият той произлязъл от семейство на играчи, така да се каже, предварително подготвени за шахматни фигури на Архонтите. Дядото на Алън Дълес бил държавен секретар при 23-я президент на САЩ, Бенджамин Харисън (между другото, внук на деветия президент на САЩ, така да се каже последният президент – поданик на Великобритания, чийто баща бил един от тези, които подписали Декларацията за независимостта). Дядото на Алън Дълес, Робърт Лансинг, заемал същата длъжност при Томас Удро Уилсън – 28-я президент на САЩ, под управлението, на който САЩ участвали в Първата световна война и който бил един от инициаторите за създаването на Лигата на Нациите. А какво само представлявал по-големият брат на Алън Дълес – Джон Фостър Дълес....

Джон Фостър Дълес заемал влиятелни държавни постове в САЩ (в това число и поста държавен секретар при президента Айзенхауер (1953 – 1961)) и също така бил една от влиятелните фигури в организацията на „Волните каменоделци“. Да допълним, че е бил и председател на съвета на попечителите на „Фонда Рокфелер“. Този човек извършил немалко за въплъщаването на Плана на Архонтите относно Втората световна война и в частност следвоенното устройство на света и разположението на силите след войната. Участвал в изграждането на ООН (даже участвал в съставянето на Устава на ООН), военните блокове НАТО, АНЗЮС, а също така СЕАТО с цел противос-

тоене на Русия, по-точно СССР. Неслучайно по това време се появил и неговият знаменит манифест за „Шестте стълба на света“.

– Шест? Отново шест! – разсмя се Женя.

– Аха, стълбове,... по точно архонтски опори, – кимна Стас.

– Да-а-а, Сенсей, – произнесе Николай Андреевич, – с всяка изминала минута от твоя разказ, ти ме поразяваш все повече и повече.

– Аз?! – с усмивка произнесе Сенсей. – Аз само ви разказвам истината, разказвам историята такава, каквато си е.

– Да, – включи се Володя. – Истината винаги впечатлява... Очевидно е, че в този свят *нищо* не се променя.

– За съжаление,... – добави Сенсей. – Нека се върнем към 1924 година... Така че, запланираните от Архонтите събития през 1924 година се явяват ключови не само за политическите разместванията в някои европейски страни, а и като коректив на политическия курс на правителството на Съветския Съюз.

– Как така корекция в политическия курс? – не разбра Стас. – Не чух, за Съветският съюз ли става дума?

– Да. Работата е в това, че втората революция в Русия, (имам предвид Великата Октомврийската социалистическа революция), извършена под ръководството на Ленин, след разпада на Руската империя също била финансирана от Архонтите. При това ще обърна вашето внимание, как е протекъл самият процес на тази игра на Архонтите. Когато започнала Февруарската буржоазна революция в Русия, Ленин и много негови съратници по това време се намирали в емиграция в „неутралната“ Швейцария. За тях тази „буржоазна революция“ била неочаквана новост. Но, когато се забързали да се завърнат в Русия, властите на Германия, Австрия и Англия тутакси отказали на Ленин и неговата група разрешение за преминаване през техните страни и така ги блокирали в Швейцария. И едва през април внезапно било дадено разрешение от „всички страни“ за транзитен преход на Ленин и цялата му коман-

да през европейските страни до Русия. Това още един път подчертава как Архонтите манипулирали в своята игра хората и ги премествали като пешки на нови позиции в нужния час.

Когато Ленин дошъл на власт, Архонтите естествено го обкръжили със свои хора за по-добър контрол. Но Ленин не бил прост човек, той имал своя идейна група начело с Феликс Дзержински, която прекрасно разбирала цялата игра на Архонтите, техните цели и задачи. Идвайки на власт, Ленин и неговата група усилено започнали да търсят връзка с Шамбала, за да се избавят от властта на Архонтите.

– Искаш да кажеш, че Ленин е водил двойна игра? – Попита Николай Андреевич.

– Съвършено вярно. Ленин се опитал да извади страната от кризата. И когато основните му цели, противоречащи на намеренията на Архонтите, започнали да прозират чрез конкретните дела, тогава Архонтите решили да го отстранят и подменят със своя марионетка. И през 1922 година, поради влошеното си здраве, той фактически бил отстранен от управлението на страната, а на негово място била издигната кандидатурата на Сталин. И въпреки че старата ленинска гвардия се борила до последно с тази „грузино-еврейска мафия“, разбирайки какво грози страната, все пак четири месеца след смъртта на Ленин (21 януари 1924 година) на 13 конгрес на РКП именно Сталин бива избран за генерален секретар. Въпреки, че самият Ленин завещал в писмен вид в никакъв случай да не се избира Сталин на този пост. И като резултат, тези, които тогава подкрепили Сталин, по-късно заплатили с живота си за това.

– След смъртта на Ленин и издигането на Сталин практически веднага няколко държави, в това число и Великобритания, Франция, Италия, признават СССР и установяват с нея дипломатически отношения. Както сами разбирате, всичко това не се случило „изведнъж“. Искам да отбележа, че самият Сталин не се радвал дълго на илюзията за своята власт, когато най-накрая разбрал под какъв архонтски похлупак се натресъл. Но за това по-късно.

И така, нека се върнем към 1924 година в Германия. През тази година „Волните каменоделци“ направили така, че името Хитлер да се чуе не само във всички ъгълчета на Германия, но и извън нея. Без значение, че идейният потенциал на партията на Хитлер вече бликал като фонтан, тя съществувала само в Бавария, по-точно в Мюнхен. Отвъд границите на това място малко хора знаели за нея. За да се отстрани този недостатък и да се създаде от марионетката Хитлер една световноизвестна личност, на 8 ноември 1923 година бил проведен така наречените в историята „Бирен путч“.

– „Бирен путч“? Това как да го разбираме, там какво, да не ги е треснала бирата всичките? – едва сдържайки смеха си промълви Женя.

– Аха, а Хитлер най-много от всички! – засмя се Стас. Сенсей също се усмихна.

– Историците го „нарекли“ така, защото се считало, че решението за провеждане на „национална революция“, към което постоянно призовавал Хитлер под формата на „поход към Берлин“, с цел отстраняване на „еврейско-марксистките марионетки“, било взето в една от мюнхенските бирарии, където се състояло и основното действие на политическия спектакъл, „путча“.

– Да, наистина такива решения относно крупното финансиране без щателна подготовка не се раждат. Парите обичат трезвите глави.

– Точно – съгласи се Сенсей. – И така, на следващия ден след събитието, Хитлер устроил показна демонстрация и заедно с други партийни лидери оглавил колоната от нацисти, която се запътила към центъра на града. Там вече ги очаквал полицейски кордон, който открил огън по демонстрантите. Хитлер веднага бил отведен от своите „привърженици“ в специално подготвен автомобил. И така „Биренят путч“ се провалил. Но, като цяло, всичко било разиграно като по ноти. В резултат на това Хитлер станал известен не само в Германия, но и зад граница. За него писали всички немски вестници. Даже ежеседмичниците публикували не-

гова снимка.

– По-нататък спектакълът се развил още по-интересно и за самия народ, а и за самия режисьор. Отчитайки психологията на масите (и това че народът обича „обидените и наскърбените“, с които сам се идентифицира), за немския народ била разиграна следната сцена. Хитлер бива привикан на съд „за държавна измяна“. Въпреки, че още в самото начало бил „информиран“ от неговите наставници от тайния орден, че путчът ще се провали и че ще го арестуват, както и че ще се наложи за кратко да полежи в затвора... при това с полза за каузата. Естествено, Хитлер се държал така, както бил инструктиран – съвършено без „страх и упрек“, превръща подсъдимата скамейка в пропагандна трибуна, обвинява правителството и се кълне, че ще настъпи ден, когато той самият ще ги даде под съд, тоест говорел онова, което се носело сред простия народ. Като се добави към това и сериозното заплащане за (спонсорираните) статии в популярните вестници, Хитлер тутакси станал национален герой – „патриот и непримирим борец с левите“.

Адолф бива осъден на пет години в затвора Ландсберг. Вместо този срок всъщност той прекарал само няколко месеца. Нещо повече, именно през този период, с обучението на Хитлер сериозно се заели „Волните каменоделци“, които го обучили на „истинските знания за управление на масите“ и тайните „окултни науки за влияние“. Затворът бил много удобно уединено място за тези цели, ограден от външни уши и очи.

Хитлер бил поставен в затвора не с кой да е, а в компанията на тридесетгодишния Рудолф Хес. Именно този човек му бил представен като личен секретар (който всъщност от 1925 година станал такъв), а заедно с това и като съгледвач на неговите действия. Рудолф Хес на свой ред се явявал ученик на Карл Хаусхофер – генерал и преподавател от Мюнхенския университет. Този „професор“ започнал да навестява методично Хитлер в затвора и да провежда с него многочасови уроци. При това Хаусхофер бил не каква да е фигура в редиците на „Волните каменоделци“. Подгот-

вяйки се за „уроците“ с Хитлер, Хаусхофер се съветвал неоднократно със своите приятели, „Волни каменоделци“ от най-високите степени, както и с тибетския монах със зелените ръкавици, който изобщо не бил монах и съвсем не на последно място в йерархията на ордена „Зелен Дракон“.

Искам накратко да разкажа кой е бил Карл Хаусхофер. Роден се през 1869 година в Мюнхен. Неговият баща бил професор по право. Карл завършил Баварската военна академия, избирайки кариерата на военен. През 1896 се жени за Марта Майер Дос – дъщеря на еврейски юрист. Хаусхофер изпълнявал различни дипломатически мисии в Югоизточна Азия, където се запознава с представители на ордена „Зелен Дракон“, под въздействието на който се формира и неговият мироглед и знанията му по окултните науки. Посещава Индия, Корея, Манджурия, Русия. И неслучайно през 1908 – 1910 година бил назначен като германски военен аташе в Япония. В Токио бива посветен в тайния орден „Зелен Дракон“. Става негов член. Така се сближил с императорското семейство и японският самурайски елит. По-късно, именно след това посвещение, пред него се отварят вратите на „будистките манастири“ в Лхаса на едно от най-влиятелните тайни общества на Азия – сектата на „Жълтите шапки“ или както още ги наричат „Златните шапки“. Трябва да отбележим, че „Жълтите шапки“ в своята същност по природа са своеобразни „кандуци“ *(Кандук - човек, хранещ се с енергията на околните, енергиен вампир)*, както и елитът на „Зеленият дракон“. Само че самите кандуци изобщо не могат да се мерят с тези екземпляри.

– Кандуци? Какви са тия? – запита Андрей.

– По-нататък ще разкажа... И така, благодарение на това посвещение в ордена „Зелен Дракон“, кариерата на Хаусхофер рязко тръгнала нагоре – в годините на Първата световна война той става, както се казва, „млад генерал“, излизайки в оставка със званието генерал-майор.

– Откъде се извъди толкова хитър този орден „Зелен Дракон“, че разполага с такива връзки, влияния и възможности? – поинтересува се Володя. Никога не съм чувал за

него.

– Нищо чудно! Това далеч не е обикновен орден. Окултното му ядро е много близко до върхушката на Архонтите. И трябва да кажа, че дори самите Архонти се боят от него. Защото Архонтите са само хора, а тези... Ядрото на този орден съществува от най-древни времена и в същност неговите членове са явяват дясната ръка на Ариман, ако може така да се каже. Те вече не са хора. В пълния смисъл на думата нечовеци. Някога, когато все още били хора, избирали пътя, който им бил предложен от самия Ариман. Пожелавайки да станат не само богати, притежаващи безгранична власт, но и да бъдат „вечно в тялото“.

– Какво, нима е възможно да се живее „вечно в тялото“? – удиви се Славик.

– Не може, разбира се. Всяка една материя има свойството рано или късно да се разрушава. Свойството да бъде вечна има само душата, и то само при положение, че съзрява духовно. А под аримановата терминология за „вечен живот“ се разбира осъзнато прераждане от едно тяло в друго за сметка на душата, която в резултат на тези манипулации просто след 10-12 прераждания, се анихилира напълно и материалните нечовеци изчезват завинаги. Тоест ако обикновеният човек, преживяващ „неосъзнато“ прераждане все още има шанс да се измъкне към по-горните планове и духовни сфери, да достигне до реалната вечност благодарение на своето духовно усърдие в запланирания срок от земния живот, то нечовеците се лишават от този шанс окончателно. Но даденото знание за човека, поел по пътя на нечовека, идва впоследствие, с опита на „осъзнатите“ прераждания. И това същество не само, че започва бързо да осъзнава краткотрайността на своето съществуване, но и става напълно зависимо от желанията на Ариман, понеже кое да е провинение може да му донесе пълна анихилация. Но в началото никой никъде не споменава за тази уловка на Ариман. Всичко е покрито с илюзии за удовлетворение на духовните стремежи и приказни перспективи за „вечен живот“ в тялото на земята.

Руслан удивено запита отново, все едно не бе чул онова,

което Сенсей току-що бе разказал.

– Осъзнато прераждане? А аз си представям какъв багаж от познания притежават!

Сенсей печално се усмихна:

– Сериозен багаж, ето защо Хитлер се е боял от тях. Те притежават достатъчно сила, за да изтръгнат човека от кръга на прераждания и да го унищожат напълно... – отговаряйки на Руслан, Сенсей се върна към старата тема. – И така, по темата за Хаусхофер. Именно в ордена „Зелен Дракон“ му залагат това, което впоследствие става делото на неговия живот. Именно там му описват в детайли идеята за т. нар. по-късно от него „теория за геополитическо обединение на Евразия“ в континентален блок – от Азорските острови до Токио. Основата на дадената геополитика – е теорията за подвижните граници, която предполага необходимостта от преразглеждане на сега съществуващите граници. Разделяне на света на две части – сухопътни и морски държави. Определя се един враг – англосаксонският свят – Англия и САЩ, които се опитват да постигнат контрол над целия свят като глави на морските държави. Условията за това са следните: или робство под доминацията на „англосаксонският космополитичен капитализъм“, или единна геополитическа революция в Европа в тясна връзка с Азия. Всичко това под кодовото наименование „Нов Световен Ред“.

– „Новият Световен Ред“ – учуди се Володя – Това означава, че Архонтите...

– Съвършено вярно! Цялата тази инициатива и планове за „Нов Световен Ред“ са произлезли от Архонтите. Тяхната задача била – в хода на войните, светът да се раздели на две големи държави. А след това да се съединят в едно единно цяло с едно единно Световно правителство под тяхно ръководство, с нов тип хора, които да са им изцяло предани (с изцяло доминиращо Животинско начало), безразлично унищожаващи всеки един, който би попречил на даденото правителство. Затова за достигането на тези цели те работят детайлно с намиращите се под техен контрол общества, тайни и явни. При това, забележете, че за противници на

Източния блок се обявяват народите на страните САЩ и Англия, а не тази жалка шепа еврейски жреци, която използва правителствата на тези народи за свои лични цели и насъсква другите народи срещу тях.

– Измама на измамата! – с насмешка промълви Виктор, поразен, както и всички ние от разкритата информация.

– Какво искаш? Това е Школата на Ариман. Положителните стремежи у хората се използват и пренасочат в отрицателна посока за свои користни цели. Знанията се изкривяват до неузнаваемост. Ето ви един нагледен пример. Защо след края на нацизма, започнали рязко да очернят Шамбала, сравнявайки я с „големия торбалан“, който някъде там, неизвестно къде държи властта над света. Тази „легенда“ била предадена на нацистите от същите тези „посветени“ от ордена „Зелен Дракон“. Според разказите им, „тридесет или четиридесет века назад“ в пустинята Гоби, намираща се в Централна Азия, съществувала високо развита цивилизация. Обаче, поради катастрофа, Гоби се превърнала в пустиня и оцелелите от катастрофата емигрирали кой към Северна Европа, кой към Кавказ. И, видите ли, тези имигранти представлявали основната човешка раса, нейният арийски слой. Учителите на тази високоразвита цивилизация, които поради притежаваните от тях особени знания били наричани „синовете на безграничния разум“ се заселили в пещерите, намиращи се под Хималаите. Там те се разделили на две групи. Едната група тръгнала по пътя на „дясната ръка“, а другата – по пътя на „лявата ръка“. Центърът на десния път бил Агарта – скритият град на доброто, съзерцанието, „храмът на неучастието в мирските дела“, докато вторият път минавал през Шамбала – града на насилието и могъществото, чиито сили управлявали не само стихиите, но и масите хора, ускорявайки придвижването на света до т. нар. „край на времената“. И най-главното, посветените от ордена „Зелен Дракон“ говорели, че различните магове и вождове на различните народи могат да сключват с Шамбала договор посредством клетви и жертвоприношения. На основата на всички тези лъжелегенди, те внуша-

вали на Хаусхофер, а чрез него и на целия германски народ мисълта за „необходимостта от възвръщане към източника“ чрез съюз или завоюване на цяла Източна Европа, Памир, Тибет, Туркестан, Гоби, тъй като който контролирал тези ключови райони, той щял да контролира целия свят.

– Ама че измислици! – разсмя се Женя.

– А нацистката върхушка, напротив, считала всичко това за „тайно знание“. Най-жалкото и смешно било това, че този „тибетски монах“, който носел зелени ръкавици, с който лично Хитлер и върховете на тайните общества на „Третият Райх“ се намирали в постоянен контакт, бил наричан не как да е, а „Пазител на Ключа“ и се разнасяли слухове, че, видите ли, знаел къде е входът към Агарта (Ариана).

– Аримана? Кой би се усъмнил в това? – Женя отново се разсмя заедно с другите.

– И защо така изопачили информацията за Шамбала? – Виктор попита Сенсей.

– Разбираш ли, в Шамбала наистина са съсредоточени много сериозни знания, тя се явява пазителят на Граала във времената на глобалния избор. Архонтите прекрасно разбират, че това е единствената сила, против която са безсилни, затова се опитват всячески да очернят Шамбала в очите на обикновените хора. И въпреки че самата Шамбала е неутрална към човешкото общество, защото самото развитие на обществото е личен избор на самите хора, в изключително редки случаи тя оказва духовна помощ на хората, въпреки че тази помощ не е пряка, а носи косвен характер. Шамбала носи в света истината и знанието. Но изборът остава на самите хора. Това е като светлината. **Ако хората желаят да видят светлината, те не само възприемат нейната чистота, но и я предават един на друг. И с всяка една нова вълна от светлина, количеството на тъмнината в света намалява. Но ако човек виждайки светлината, започне да я гаси, тогава тъмнината разширява своите владения. Всеки един, възприемащ светлината, се явява неин носител. И само личният избор на човека определя доколко ще се разрасне светлината**

около него и като цяло – в света.

– М-да, личният избор на всеки, – замислено проговори Николай Андреевич. – Личният избор....

Цялата група притихна.

– Така че на Архонтите им е много изгодно да преиначават сведенията в това число и тези за Шамбала... – Сенсей запази за малко мълчание и отново продължи. – И колко ловко разиграли нацистите – това трябва още и да го умееш. Та нали крайната цел на нацистите предполагала: създаването на „Третият Райх“ – хилядолетната държава на арийската раса, която трябвало да стане в основата за сътворяването на Новият Световен Ред; подготовка на цивилизацията за възсядането на световния трон от „Великите неизвестни“, които между другото наричат себе си Архонти.

– Ето... отново врели не кипели! – с усмивка произнесе Женя и всички се усмихнаха.

– И така, що се отнася до Хаусхофер, подкован с идеите на ордена „Зелен Дракон“, по заръка на своите наставници се завърнал в Германия, където пред него се разтворили вратите на няколко тайни окултни общества, в това число и една от най-активните ложи на „Волните каменоделци“ – ордена „Златна зора“. Там той се запознава с необходимите за по-нататъшната „тайна работа“ хора, в това число и с основателя на обществото „Туле“, Рудолф фон Зеботендорф. Сам основава още един орден „Братя на светлината“, после преименуван в „общество Врил“, в което обединил няколко германски ордена „Господари на Черният камък“, „Черните рицари“, „Черното слънце“, превърнали се после в ядрото на СС. Иначе външно Карл Хаусхофер бил примерен мъж, който завършвайки успешната си военна кариера, се завърнал в науката и станал преподавател в Мюнхенския университет. През 1922 година неговите „наставници“ му помогнали да основе Немският институт за геополитика. Карл издава своите книги, посветени на геополитиката. Именно през тази „пускова“ 1924 година, той бива натоварен не само с обучението на Хитлер, но и започнал активно да популяризира своите идеи. За тази цел издавал солидно геополити-

ческо списание, в което през следващите 20 години публикувал своите трудове. От 1924 до 1931 постоянно се обръщал към немския народ по радиото. Като цяло Карл извършил изключително много полезни дела за Архонтите. След краха на „Третия Райх“ той не бил привлечен към отговорност в Нюрнбергския процес. По това време осъждали само публичните „марионетки“, наказвайки тези, които знаели повече отколкото било планирано. Обаче ни косъм не паднал от главите на истинските ръководители и финансисти на „Третия Райх“. Хаусхофер завършва живота си през 1946 година като истински посветен на ордена „Зелен Дракон“ чрез ритуално самоубийство, предварително принасяйки в „жертва“ своето семейство.

Но да се върнем във времето, когато Хитлер се провъзгласява за вожд. Паралелно с неговото обучение се провеждала и работа по планомерното лобиране в полза на националсоциализма в официалното правителство на Германия, свързано с предстоящото „легално“ завземане на властта. За целта били използвани почти всички прийоми, като се почне от подкупи, шантажи, заплахи и терор, та даже и провокационното опожаряване на Райхстага, приписано на конкурентите комунисти.

Архонтите, наред с вътрешната политическа трансформация на Германия, готвили външния „плацдарм“ за създаване на „условия за война“. През 1929 година изкуствено създават световна икономическа криза, разтягайки периода до 1933 година, значително умножавайки своите капитали. При това никой от техните хора не пострадал от кризата. Предупредени предварително, още преди старта на дадения проект, те вложили своите капитали в злато и сребро. По време на кризата „Волните каменоделци“, действайки чрез своите международни банки, изкупували на безценица предприятия и недвижимо имущество в различни страни, провеждайки в същото време редица политически и икономически ходове. В Германия тази световна икономическа криза довежда до още по-силно изостряне на политическата обстановка и създала благоприятна почва за идването на власт на партията на Хит-

лер.

Въпреки всички официални договорености от рода на „Версайския договор“ и „контролиращите“ мирното съществуване на народите организации от типа на „Лигата на нациите“, военната машина на Хитлер набирала сили. До 1936 година повече от 100 американски фирми, сред които известните „Дженерал Моторс“, „Интернешъл Харвестърс“, „Форд“, „Дюпон“, работели над нейното усилване. Например „Форд“ и „Опел“ („Опел“ се явява дъщерно предприятие на „Дженерал Моторс“, намиращо се под контрола на Морган) били основните крупни доставчици на танкове за нацистите. Англия помагала със строителството на кораби. Съветският съюз обучавал немските летци, при това на собствена територия. А Съветският Съюз – това не ви е гъсто населената Европа с множеството наземни ориентири. Тук трябва още да умееш да летиш, за да не се заблудиш из нашите простори.

– И така, какво се получава, със собствените си ръце сме подготвяли немците за полети над наша собствена територия? – не повярва на ушите си Виктор.

– Точно така. Особено интензивна е била „дружбата между Германия и СССР“ в края на 20-те години, започвайки от сътрудничество във висшите ешелони на властта, военното дело, промишленото производство, и завършвайки с мирните съвместни научни експедиции (с немски специалисти, щателно фиксиращи всеки детайл, снабдени с най-новото немско оборудване) на територията на СССР.

– Отлично измислено!

– Но искам да отбележа, че колкото повече пред Хитлер се откривал истинският облик на този, който организирал неговото издигане на власт, толкова повече той осъзнавал, че е бил необходим на Архонтите до едно време като публична марионетка, тъкмо затова търсел начини да се измъкне от властта им, и то така, че да придобие еднолична диктаторска власт.

– Еми да, срещу когото се бориш, на него се и натъкваш – усмихна се Стас.

– В същото време неговият противник Сталин започва да провежда масови репресии. Наблюдавайки стремител-

ното развитие на събитията в Европа той разбрал накъде духа вятърът, уплашен за живота си, решил на всяка цена да се огради от архонтските „контрольори“. Поради което в СССР била изградена „желязната завеса“, а Сталин започнал „тотално прочистване“ не само на своето обкръжение. Но за самите Архонти това било добре дошло, защото зад „шумотевицата“ на репресиите била унищожена основната част от военния държавен елит с натрупан боен опит от миналото.

Хитлер също нееднократно прилагал метода на чистката в своите редици, само че с малко по-различни цели, прекрасно разбирайки накъде се е устремил Сталин. Въпреки външната публична антипатия, той решава да обедини усилията си с него, с идеята да неутрализират властта на Архонтите. И така Хитлер влязъл в тайна договореност със Сталин, в тази връзка по-късно извършва нападение над Англия, провежда диверсионни операции даже и в самата Америка, което станало абсолютна изненада за някои водещи аналитици на тогавашната обстановка. Самият Сталин до последно не вярвал, че Германия може да нападне СССР. Двамата диктатори задали цел да обединят военните си машини и така да излязат срещу Архонтите. Действително, ако войската на фашистка Германия по това време се беше обединила с войската на Съветския Съюз, то никой не би могъл да им се противопостави. Още повече, че самите Архонти са само една шепа хора. Оставал открит главният въпрос: как да се противопоставят на окултните сили на Архонтите. За хората, незапознати с проявлението на тези сили, това препятствие пред двамата диктатори би предизвикало единствено недоумение, та нали в тяхната ограничена представа силата може да бъде само физическа. Но тези, които стоят зад лостовете на голямата власт, знаят, че подобно нещо не трябва да се подценява.

Особено Хитлер знаел много добре това. Независимо че в очите на обикновените хора той представлявал „неограничената власт“, всъщност добре знаел, че неговата власт, в сравнение с реалната власт, която притежавал елитът

от ордена „Зелен Дракон“, не представлявала абсолютно нищо. Още в детството си се е сблъсквал с проявленията на тези окултни сили, които просто плашели със своята тайнственост и могъщо въздействие. Хитлер бил свидетел на тези „невидими“ сили и по време на своето придвижване към властта. Той виждал окултните практики на ордена „Зелен Дракон“ в действие, когато върху него били извършвани опити за покушение и той излизал от тези ситуации, необяснимо за обикновения човек, жив и невредим. Освен това добре знаел, че неговите действия се контролират. Но на тази невидима сила и реална власт можела да противостои единствено още по-голяма сила, която според древните източници на различни народи се намирала или в Шамбала или в това, което по-късно хората нарекли Граала. Ето защо и Хитлер, и Сталин така усилено ги търсели... Особено усърден обаче бил Хитлер. Той хранел не само мечтата да се изплъзне от властта на Архонтите, но и самият той да заеме мястото на тринадесетия, придобивайки пълната власт, която онзи имал над света, да живее и управлява вечно.

Женя прихна в смях:

– Да вземе властта от самия Ариман? Ама че амбиции е имал този индивид, Архонтите ряпа да ядат!

– Какво да се направи, той е бил просто човек – засмя се Сенсей заедно с останалите приятели. – И така, когато с търсенето на Шамбала не се получило нищо, той усилил търсенето на Граала. И трябва да отбележа, че походил по този въпрос изключително сериозно. Неговият личен отряд не само се занимавал с търсенето на Граала, но започнал и строителство на комплекс разчетен за 20 години напред, в който да се съхранява самият Граал. Комплексът получил наименованието „замъкът Вевелсбург“ в чест на древния замък намиращ се на това място. Именно от това място се предполагало да се управлява светът и да се устрои центърът на нацистката „нова религия“, която разработвали в елитните кръгове на СС в качеството на синтез от вярванията на древните германци, християнството – „не отровено от евреите“ – и окултизма. Бил утвърден план за строител-

ството на този комплекс, съгласно който триъгълникът на замъка, напомнящ върха на копие се вписвал в гигантски пръстен от съоръжения, наподобяващи формата на сребърния пръстен „Мъртва глава“, който носел всеки един от членовете на СС. Този образ на копието съответствал не толкова на легендата за „Копието на съдбата“, според която римски центурион нанесъл на разпнатия Исус рана, а на символа от легендите на древните германци и скандинавци. Според последната легенда, един от най-почитаните богове на тези народи, живеещ в небесния град Асгард, Один (германският Вотан) – бог на войната и войнската чест. Постоянните атрибути на този бог били копието Гунгнир, непознаващо пропуск и пръстенът Драупнир, пораждащ себеподобни. И така, северната кула на замъка с форма на триъгълник сочила към легендарния остров Туле в Арктика. Искам да обърна внимание, че в самия замък имало апартаменти не само за всичките дванадесет висши генерали от СС...

– Дванадесет? – запита Николай Андреевич.

– Да. Там на едната ос, но на различни равнища, били изградени три основни зали. Най-ниската зала се наричала Валхала и представлявала света на мъртвите от древните саги с вечен огън в средата и крипта-гробница за обергрупенфюрерите, както и съхранение на пръстените на всеки от членовете на „черния орден“ след заминаването им от този живот. По-нататък, етаж по-високо, била разположена залата „Мидгард“, както се наричал съгласно скандинавската митология света на живите. Цялото помещение било изписано от земята до тавана с рунически символи. Имало 12 колони. Тази зала била предназначена за актовете на сила от най-вътрешния кръг, тоест тези дванадесет „рицари от черния орден“, които се събирали да решават съдбините на човечеството. И накрая, северната част на кулата увенчавала „залата на Граала“, която символизирала древногерманския свят на боговете – „Асгард“. Този кът бил предназначен за самия фюрер, който мечтаел чрез силата на Граала да вземе властта не само на Архонтите, но и на тринадесетия. Бил подготвен специален постамент за търсените от Хитлер

четири камъка на Граала.

– Четири камъка на Граала? Та нали Граалът представлявал чаша, – проговори Виктор.

Сенсей тайнствено се усмихна.

– Хитлер, бидейки посветен в някои реални събития от миналото, скрити за болшинството от хората, знаел, че Граалът – това са дванадесет „рунически“ знака, които последният път били изписани върху четири камъка – по три рунически знака върху всеки. Тъкмо тези камъни той и търсел.

– „Рунически“ знаци? – още повече се удиви нашата група.

– „Руни“ – това е немско определение, взето от понятията в древната митология. Немското raunen означава „нашепвам“. Древноскандинавското rūn – „тайна“. Същото е и на готски език, който се отнася към източните германски езици, rauna означава „тайна“. По-рано в дохристиянските времена, скандинавските и древногермански жреци използвали руните като особени символи за магически обреди, изработка на амулети за различни житейски ситуации и в писмеността. Имената на руните винаги била тайна на тайните, съкровено знание. Днес у хората е останало само външното подражание, а същността на дадените знания е отдавна изгубена. Но много по-интересна е самата история, откъдето древните жреци на тези народи почерпили сведенията за дадените магически знаци.

Работата е там, че древните символи били известни не само на древните скандинавци и германци. Знаели ги и древните славяни, келти, сармати, скити. С тях били добре запознати и в Централна Азия, където по-рано били използвани в качеството си на особени знаци – тамги, а също така и в Древен Китай, Индия, Египет, Финикия, древните държави на Централна Америка. И това далеч не са всички места, където са притежавали тези знания. Между другото, в Древен Египет символите, които древните гърци наричали йероглифи, египтяните наричали не нещо друго, а „писмеността на божието слово“. Но първоначалният прототип на

всички тези знаци, разпръснати по всички континенти, била знаковата писменост, с която представителите на Шамбала и техните доверени хора общували. За много от миряните тези символи, оставени върху камъка, дървото, предметите от бита, златните и метални пластини, не представлявали и не говорили нищо. Но хората виждали с какъв трепет се отнасяли към тях тези, които притежавали необикновена сила и знания. Оттам тръгнало типичното човешко подражание, което преминало в религия, а после знаците изцяло били използвани от различни жречески групи, които ги допълнили със своите измислени системи от символи, шифри и обозначения. Но това е така, между другото.

– Защо да е между другото? Информацията е доста интересна, – възрази на последните думи на Сенсей Николай Андреевич.

Сенсей само сви рамене, един вид всеки сам решава за себе си дали е интересно или не, и продължи:

– И така, Хитлер се канел заедно със Сталин да обединят своите усилия против Архонтите. Не можем да отречем, че самите Архонти не са знаели за това. Знаели са и са използвали всичко това в свой интерес. А когато настъпило времето, просто натиснали Хитлер чрез човека със зелените ръкавици и принудили вожда да започне война срещу Съветския съюз.

– И защо така бързо напълнил гащите от страх? – попита Виктор. – Такива планове, такива амбиции...

– Аха, клъвнал като шаран! – завърши мисълта Женя, без капка притеснение в своя изказ.

Момчетата се разсмяха, а Сенсей поясни:

– Защото собствената му кожа била по-ценна. Затова и тръгнал натам, на където са го повели, за да извърши тласък в посока "не на революция, а еволюция" както казват Архонтите. И това, че Съветският Съюз спечелил войната – също станало голяма изненада за Хитлер. Макар че за Архонтите това бил прогнозиран вариант. Независимо от това кой би спечелил войната, Архонтите при всички случаи получавали разширение на своето влияние над страните,

участници във войната, а техните хора в лицето на „Волните каменоделци“ и така вече били на печалба от продажбата на оръжия и продоволствия за воюващите страни, както и от предоставените следвоенни международни кредити.

Ако погледнем глобално, кой реално бил „наказан“ от съдиите на „Волните каменоделци“ за многочислените жертви от Втората Световна война, то е много ясно, че „нарочените“ – така наречените публични марионетки на нацизма или „второстепенни“ играчи, незнаещи почти нищо за истинските ръководители на нацизма. Но „ценните“ за Архонтите представители на нацистката машина били не само спасени от „възмездието“ на правосъдието, но и не лошо устроени в живота за по-нататъшна служба в полза на „Волните каменоделци“. За реализацията на тези планове, активна помощ предоставяла Ватикана, която под прикритието на католическата църква дислоцирала офицерите от СС и ги изпращала в Швейцария, Аржентина, Парагвай, САЩ. Много от тези, които оглавявали различните отдели на разузнавателните спецслужби на нацистите, след войната заедно със своите хора достатъчно бързо сменили своя Господар – Управлението на стратегическите служби на САЩ и фактически продължили своята разузнавателна дейност в Западна Европа. А НАТО? Върху чий опит и професионализъм стъпвала тази организация, когато провеждала своите мръсни операции в районите на арабския и ислямски свят, Индонезия, Близкия Изток, Северна Африка? Или терористичните дейности в същата тази Европа през 70-те години? На същите тези бивши нацисти, които с лека ръка на САЩ „укрепили“ тази новосъздадена следвоенна структура, така наречения Северноатлантически алианс... Дори една такава организация като Интерпол не останала без участието в нейните дела на „Волните каменоделци“. Тази частна полицейска организация от международно равнище, създадена за борбата с престъпниците и търговците на наркотици била ръководена от нацистки СС офицери чак до 1972 година. Такива примери могат да бъдат приведени много.

– Дааaа – произнесе Виктор. – Ето това се казва „приказен свят“! Каква ти демокрация и свобода! Невероятни лъжи, измама и робство!

– Какво искаше да кажеш за Третата световна война? – попита Володя. – Архонтите действително ли са я планирали?

– За съжаление, – кимна Сенсей.

– С днешното ядрено въоръжение на развитите страни?! – проговори Николай Андреевич. – Та това е толкова глупаво!

– Разбира се, че е глупаво, но само в разбирането на нормалните хора. А в извратените разбирания на Архонтите това е нормално... Сега ще ви разкажа това, което съвсем скоро милиони ще научат – ще ви разкрия тайните планове на Архонтите, за да не им бъде след това „скучно“ да работят... Така, Архонтите планират глобалните войни поколения напред. И, съдейки по техните разчети, това поколение трябва да бъде засегнато от Третата световна война.

Архонтите са планирали три дати за началото на нова световна война в зависимост от геополитическата ситуация и нивото на подгряване на населението за тези събития. Първата дата – е 23-ти декември 2012 година, вече разпространена из целия свят с помощта на косвена реклама като възможна дата за края на света. Втората дата – е 2017 година. И третата дата – 2025 година. Това са основни дати, към които се ориентират и изграждат своите изчисления. Въпреки че е напълно вероятно да има и промени, както във всяко друго планирано действие... По принцип, подготовката за тези събития лесно може да се види и проследи. Единственият силен противник на Архонтите, който може сериозно да се противопостави на техните намерения ще бъде...

– Съветският съюз?! – попита нетърпеливо Виктор.

– Бих казал малко по-точно – Русия... Така че тази подготовка на Архонтите към новата глобална война е достатъчно лесно да се проследи чрез събитията. Аз вече разказах много за това как работят Архонтите и ще разкажа още.

Техните методи практически не се променят и са се повтаряли неведнъж в човешката история. Всичко това ще бъде направено по старата елементарна схема.

Първото нещо, което ще направят, е максимално да отслабят своя сериозен противник, който действително може да им попречи да реализират своите планове. За да направят това, те ще прибегнат до провокативна или разрушителна политика в дадената държава чрез своите хора, или ако това не им се получава, ще се опитат да притиснат тази държава с помощта на държавите, които контролират. Естествено, ако е необходимо, организирайки в дадените държави преврати или революции, за да поставят на власт свое марионетно правителство.

Второто, което ще направят, е изкуствено организирана „световна криза“, та нали повечето от световния капитал е в техните ръцете. А и създаването на „подходящите“ условия на световните борси е нещо обичайно за тях. Припомнете си предишната изкуствено създадена световна криза и последвалата я Втора световна война... Също така, с цел да се създадат подходящи настроения в обществото преди Третата световна война, Архонтите изкуствено ще създадат „световна продоволствена криза“, от която ще пострадат основно най-бедните слоеве на населението. Без видими причини в света ще се усети рязък недостиг на храна, което ще доведе до глад в страните от Третия свят и значителен ръст на цените на хранителните продукти, дори и в развитите страни. В качеството си на оправдание ще послужат „предположенията“, че очевидно всичко това е свързано с глобалното затопляне и проблема с пренаселването на планетата. Такива „изказвания“ съответно ще провокират у гладните желанието бързо да се намали числеността на човешката популация в тяхна полза.

Володя произнесе намръщено:

– Да, мрачна ситуация... Но Сенсей, ти нали казваше, че наистина настъпва глобално изменение на климата. Тъкмо затова е напълно възможно, подобно нещо да се нарече – просто прогнозирана реалност.

– Прогнозирана реалност?! – с осъждащ глас проговори Сенсей.

– Та със съвременните технологии пустинята Сахара е напълно реално да се превърне в цъфтяща градина и с нейните плодовете да се нахрани значителна част от населението. При това да не говорим, че на Земята има предостатъчно изобилие от плодородни почви за това, такова понятие като глад въобще да изчезне от тази планета. – Сенсей замълча за малко и вече с нормален тон продължи да разказва нататък.

– И третото, най-важно, смятат да финансират и организират няколко никому ненужни войни с някои страни от третия свят, но с участието на Съединените щати, като „световен полицай, застъпник на демокрацията по целия свят“. В тези войни, разбира се, ще загиват хора, включително и обикновени американски момчета, които, без да знаят настоящия мотив за тази война, умирайки ще си мислят, че с цената на своя живот защитават демокрацията и интересите на страната си на чужда територия. Хората ще умират, следователно недоволството сред американското население ще се увеличава. Използвайки тази обществена възбуда, в подходящия момент Архонтите ще обвинят за всичките беди поредната марионетка президент, приписвайки всичко на „неуспешната му политика“ и в същото време ще се опитат да убедят своите съюзници и хората от тяхната страна да повярват, че *конвенционалните войни* са неефективни: военните действия излизат много скъпо, проточват се доста дълго (въпреки че самите Архонти финансират и срещуположната страна), в тях загиват много хора, което е напълно безсмислено. Тоест пари и човешки животи се пилеят напразно и от това няма никакъв смисъл. В резултат на това в обществото ще се формира мнение, че Съединените щати трябва да имат правото да нанасят първи ядрен удар върху такива „лоши, недемократични“ държави, които никак не се вписват в политиката на Архонтите. Така в съзнанието на хората ще залегне мнението, че американците като „свободна държава“ и „световна сила“ следва да имат правото

да нанасят първи ядрен удар. В края на краищата това е по-евтино и, най-важното, няма да умират техните момчета в борбата за „демокрация по света“.

И за да убедят хората, че ядрената война е абсолютно необходима, ще манипулират икономиката на „най-могъщата държава“. Както обикновено се прави от Архонтите. Първоначално икономиката изкуствено се повдига, хората свикват да живеят добре. След това се появява и „външният враг“ на държавата. По това време Архонтите предизвикват рязък спад в икономиката, предизвиква се сериозна икономическа криза. В резултат на това много хора стават безработни. Създава се недружелюбно обществено мнение. На това отгоре в пресата започва активно да се преувеличава, че техният основен „враг“ през това време богатее, изказват се „предположения“, че най-вероятно това е причината „нацията да обеднява с всеки изминал ден“. Тази провокация несъзнателно предизвиква у хората, възпитани да живеят с доминиращо Животинско начало, завист, гняв и силно негативно отношение към „забогатяващата за тяхна сметка“ държава. В края на краищата, тези предположения, изказани от пресата, намират място в реториката на правителството, което намеква, че всички икономически проблеми на страната произлизат заради тази „лоша държава“. И човек, намирайки се в затруднено финансово положение (но все още спомняйки си колко добре и комфортно е живял в собствената си „свободна просперираща държава“), виждайки как другата държава богатее (от което той обеднява), подсъзнателно се преориентира от своя вътрешен враг към външния, без да се замисля защо и как всъщност възникват всички тези кризи и кой ги създава. Тоест гражданите започват „задочно“ да мразят страната, към която сочат с пръст поддръжниците на Архонтите.

Нещо повече. Хората започват да се подготвят психически за това, че трябва първи да използват ядрено оръжие – това бързо и ефективно ще накаже „недемократичната държава“, заради която „всички обедняват“. По този начин Архонтите ще се опитат да отприщят една глобална война,

в която, разбира се, ще загинат много хора, включително и тези, които са копнели за това „наказание“.

– Копнеж? Нима е възможно хората да оглупеят толкова? – изуми се Виктор – Та тук ако помислим логично, при отприщването на една такава ядрена война от великите сили никой няма да оцелее? На какво разчитат тогава Архонтите?

– Да, ако това се случи, ще загине голяма част от населението на земното кълбо... Въпреки че за бързото възстановяване на човешката популация е достатъчно да се оставят поне сто хиляди човешки същества. И това е добре известно на Архонтите. Ненапразно активно прилагат плана „Агарти“, който е замислен още по време на Втората световна война, когато ядрената бомба станала очевидната реалност на близкото бъдеще. Този план предполага да бъде построен дълбоко под земята напълно автономен град (изчислен за достатъчно продължителен престой на сто четиридесет и четири хиляди души с отчитане на тяхното размножаване), който би бил достатъчно безопасен при всякакви катаклизми и надлежно защитен от ядрена атака.

Архонтите смятат, че ако не успеят идеологически да завладеят света и да наложат своя диктатура в лицето на „световно правителство“, то поне след тази глобална война ще станат еднолични световни господари. По целия свят най-накрая ще царува тяхното „правителство на националното единство“, на което ще се подчиняват безпрекословно всички останали хора на земното кълбо. Те разчитат на факта, че новите поколения ще бъдат отглеждани с изключително робска психика, основана на Животинското начало и ариманските принципи. Но това повдига друг въпрос. На кого му е нужна *подобна човешка цивилизация* с абсолютно доминиращо Животинско начало?

Сенсей въздъхна тежко и след кратко мълчание, каза:

– Защо ви разказвам всичко това, за да виждате, знаете и разбирате, че **най-важното в живота е да правите и въплъщавате вашия правилен избор**... Войните се организират от една шепа хора. Останалата им многочислена

свита от роби са просто – пешки, които живеят от моментните подаяния на Архонтите и се утешават с предоставената им власт, без да предполагат, че за Архонтите те са просто пушечно месо. Тези пешки се надяват на своето „щастливо бъдеще“, поради това усърдно изпълняват всички нареждания на своите Господари, водейки света към Третата световна война, и дори без да осъзнават, че те и техните деца също ще страдат от тази война и животът им ще се скъса като кинолента на кадъра с ядрената „гъба“.

– Да, всяка война е нещо много страшно, още повече такава... – произнесе Николай Андреевич.

– Да, обидно е. Хората си мислят, че умират на чуждите бойни полета в името на свободата, а какво излиза, за печалбите на Архонтите, – добави Стас.

Аха, – съгласи се Володя. – А мен ме довършва фактът, че Архонтите обявяват войните от името на цели народи, все едно те и техните деца изгарят от желание да умират в тези проклети войни.

– Не ми говори, – въздъхна Женя, – животът с Архонтите не ти е да хлопаш с налъми.

– Така си е, – автоматично добави Стас, и след кратък размисъл, очевидно осъзнавайки казаното от Женя, попита. – Какво общо имат тук налъмите?

– Не знам. Но Архонтите са козли! – произнесе задушевно своето „мъдро“ заключение Женя. – Такива ги вършат...

– Архонтите творят? – с усмивка произнесе Сенсей. – Още веднъж ще обясня, тези Архонти са жалка шепичка в сравнение с цялото човечество! И ако хората се изплюят върху тях, Архонтите просто ще се удавят в тази плюнка. Архонтите само планират, а ние, хората, избираме да се съгласим с техния избор или да отстояваме своя. В действителност общият избор зависи изключително от личния избор на всеки от нас, от вътрешния превес било то към духовните желания, било то към животинската измама. Защо Архонтите ни тласкат към войната, към революциите, към международните конфликти и ние вървим като стадо овце и избиваме собствения си вид, без дори да се замислим за

последствията? Защото Архонтите са заинтересувани от формирането на хора, които не са способни на самостоятелно мислене, действие и търсене на закономерности. За тях е важно те да бъдат роби, които чрез медиите могат да бъдат манипулирани и да им бъдат налагани стандартите на Архонтите: как трябва да изглеждат, да действат и мислят, какви политически и жизнени ориентири да следват. Те държат хората в постоянен страх от бедност, глад, материални лишения, страх за собствения си живот и здраве. Човек започва да вярва, че животът е наистина такъв, че това е неговата съдба.

Нищо подобно! **Човек винаги е свободен в своя личен избор! Всички страхове се раждат от Животинското начало, от неговия тотален страх от смъртта. Всяка материя е смъртна – това е закон. Обаче точно в това е красотата на човека, че не е просто едно парче материя и въобще не е роб, в него е заложена огромна духовна сила, която е способна да го превърне в Истински Човек, в тази същност, която е много по-висша от материалния свят. Освобождавайки се от лъжите, човек се освобождава от глупостта. Разбирайки Истината, той става по-силен и по-умен. Колкото повече умни и духовно свободни хора има в света, толкова по-трудно ще бъде на Архонтите да реализират своите планове, толкова по-слабо ще бъде тяхното въздействие върху хората. А ако всички хора познаят Истината и направят правилния избор, то Архонтите няма да има кого да командват. В края на краищата те са едно нищо. Архонтите са една малка шепичка. В ръцете на хората е решението: да се поддадат ли на провокацията им и да докарат света до глобална война или да отхвърлят тяхната власт и да сътворят златната епоха за тази цивилизация. В ръцете на хората е бъдещето на света. Всичко е много просто. Трябва да бъдеш този, от когото се страхуват Архонтите. Трябва да бъдеш Човек!**

Когато Сенсей замълча, атмосферата стана необикновено тиха, изпълнена с някаква вдъхновяваща сила. Стори ми се, че след този откровен разказ на Сенсей всичко си дойде на местата, все едно не просто прозрях вътрешно, но и се събудих външно и видях реалната картина на света без пелената, навързана от илюзията на моето бивше възприятие. Имах чувството, че в мен се разкри някакво глобално зрение и осъзнаване на реалния живот в човешкото общество. И това зрение не просто ме стъписа, но и ми помогна да вникна по-дълбоко в духовния път. Наблюдавайки въодушевените лица от компанията, разбрах, че и другите изпитват подобно чувство. Всички мълчахме, страхувайки се да прониким и една думичка и да изгубим този необикновен прилив на сили и мъжество, който ни бе завладял след думите на Сенсей. Надявахме се да чуем продължение. Но Сенсей ни погледна някак тайнствено и рязко превключи темата, както се казва, на най-интересния момент от нашия разговор.

– Добре, – добродушно произнесе той, – добре е да се запълват белите полета в историята, хайде да се къпем.

– Да се къпем?! – удивено произнесе Виктор, оглеждайки се встрани, все едно беше изгубил представа за време и пространство.

– Ами да, така става винаги, – шеговито произнесе Стас, – на най-интересното място!

Женя се изправи и се изпъна.

– Къпането е нещо прекрасно, но нещо много огладнях. Денят отива към смрачаване, а ние още не сме обядвали.

Произнасяйки последните думи, Женя впери своя поглед върху мен и Татяна.

– О! Подкрепям идеята напълно, – поддържа го Руслан. – Хайде момичета да отиваме да измислим нещо.

Бързо се организирахме. Част от нашия колектив се запъти към продоволствената палатка, едни – за да приготвят храна за всички, а други – набързо да се налапат, с каквото им падне. Останалите тръгнаха заедно със Сенсей да се освежат в морето. По предложение на Николай Андреевич сварихме супа и направихме салата. А когато сложихме

трапезата, народът сам започна да приижда от апетитната миризма, без да се налага да оповестяваме. Обядът беше прекрасен. Когато всички се нахранихме до насита, на масата отново се заформи разговор.

* * *

– Да, Америка добре са я подредили, – с ентусиазъм произнесе Костя. – Кой е можел да си помисли подобно нещо!

– Жалко за хората, които живеят там, – със съчувствие произнесе Виктор. – Зад привидната „свобода“ такова робство в архонтските окови на „демокрацията“ им спретнали, че...

– Аха, – промълви Костик, – а казват, че това била най-яката държава в света, че там всичко процъфтявало – от стандарта на живот до новите технологии, дори и на Луната стъпили първи...

– Не, наистина ли американците първи са стъпили на Луната, а нашите не? – захапа Руслан. – Нали първи ние сме излезли в космоса!

– Искате ли да ви разкрия една голяма тайна, – с едва забележима усмивка произнесе Сенсей, слушайки разговора на момчетата. – Американците никога не са били на Луната. Освен това там все още не е стъпвал човешки крак, – и шеговито поясни, – имам предвид като същества, а не като отпечатък от нечия обувка.

– Как така не са били на Луната?! – едновременно се удивиха Костик и Руслан.

– Много просто, никога на Луната не са стъпвали хора, – отново повтори Сенсей.

– Наистина ли? – заинтригувано произнесе Николай Андреевич

– Да. „Полетът до Луната“ – е една голяма измама, дезинформация и гигантска афера, която донесла на своите организатори много добри печалби.

Женя с любопитство погледна на Сенсей.

– Нима? Става много интересно...

– Почакай, – Николай Андреевич спря Женя и се обърна към Сенсей: – Как е възможно да бъде афера, доколкото ми е известно това е обществен факт. Тогава кацането на астронавтите на Луната наблюдавали, както пишат, повече от половин милион зрители по цялото земно кълбо. И тази лунна епопея продължила практически няколко години, от 1969 до 1972 година, когато американските астронавти летели там едва ли не всеки 6 месеца. А и въобще, тогава с пълна сила бушувала жестока надпревара между САЩ и СССР кой първи ще стъпи на Луната. Логично е да се предположи, че ако американците са шмекерували, то Съветския Съюз едва ли би премълчал това.

– Тук не всичко е толкова просто, както си мислиш. Зад онзи световен пиар, за който спомена, стояли „Волни каменоделци“ от най-високо ниво. От този проект те изпомпили само от американския народ, като послушни данъкоплатци, почти 40 милиарда долара. И никакъв полет от хората не се е осъществявал до Луната, още повече при тогавашното технологично ниво, – с усмивка произнесе Сенсей.

– Дори с днешните технологии това изглежда абсолютно нереално. Така че всичко това е била просто поредната успешна партия на Архонтите в голямата политика.

– Хъм, а по-подробно, – изрази всеобщото желание Володя, гледайки към Сенсей.

– Естествено, че може и по-подробно, – отговори Сенсей. – Макар тази информация, според мен, да не представлява кой знае колко важно нещо. Това са просто игри в голямата политика...

– Затова пък как гъделичка нервите, чак петите ме сърбят, – произнесе Женя, предизвиквайки смеха на останалите.

– Трябва да се къпеш по-често! – шеговито му отговори Виктор.

– Не, наистина, Сенсей, разкажи ни, отново помоли Володя.

– Какво има да се разказва. Мръсна история. Толкова хубави хора загубили своя живот от всичко това... Тази афера била разиграна от Архонтите в годините на така наречената „голяма космическа надпревара“ между СССР и САЩ. Верните слуги на Архонтите – „Волните каменоделци“ – много удачно изиграли своята игра, облягайки се на амбициите на големите политици... По това време СССР бил лидер. – И усмихвайки се някак си добродушно, все едно си припомни нещо хубаво, топло проговори: – Има си хас да не са лидери! Та нали космонавтиката по това време била оглавена от самия Сергей Павлович Корольов. Той бил хубав човек, с висока порядъчност и нравственост, освен това много отговорен за своите мисли, постъпки и решения.

– Корольов? Кой е това? Някой политик? – попита Славик.

– Ти па! – усмихна се Андрей. Това е учен!

– От световна класа, – подчерта Сенсей. – Талантлив инженер-конструктор.

– Бащата на космонавтиката! – гордо добави Костик и надменно попита Славик. – И ти не знаеше за него?

– Вече зная, – с усмивка отговори младежът.

– Корольов не бил просто учен практик от световно ниво, – констатира Сенсей, – но и талантлив организатор. Всички, които работели заедно с него, се възхищавали от неговия невероятен ентусиазъм. Той просто заразявал хората със своята убеденост в успеха. И както казват днес, развивал „интуитивно“ перспективните направления. И това е напълно естествено, тъй като Корольов бил необикновен човек. Малко са тези, които знаят, че през тридесетте години на 20 век, тогава все още млад инженер Сергей Корольов се срещал не само с Циолковски, но и с достатъчно необикновени не публични личности, които му разкрили покрай „теорията“ на космонавтиката много интересни неща. Именно след тези срещи Корольов „се разболял“ от темата за разработката на реактивните междупланетни полети. Именно благодарение на тези срещи той могъл, както ще напишат по-късно да „предопредели и прогнозира“ бъдещето на ави-

ацията и космонавтиката за много години напред, изпреварвайки своето време.

– А с кого се е срещал? – нетърпеливо произнесе Руслан.

Сенсей само се усмихна тайнствено и без да отговаря на въпроса продължи своя разказ.

– И така, благодарение на неизчерпаемия ентусиазъм на Корольов в Съюза започнала ерата на космонавтиката. Вече през 1957 година СССР изпратил своя първи спътник в околоземната орбита. След това били осъществени полетите на автоматичните междупланетни станции, в това число и на Луната, където нееднократно са се взимали проби от почвата. Отново именно съветската автоматична станция „Луна-2“ през 1959 за първи път достигнала повърхността на Луната. Първият в историята на човечеството полет в космоса на човек с кораба „Восток“ също е заслуга на СССР и т.н. Американците също не изоставали и както се казва, дишали във врата на Съветския съюз в усвояването на космическото пространство. Ако Юрий Гагарин осъществил своя полет на 12 април 1961 година, то американецът Алън Шепърд – на 5 май 1961 година. Тоест с незначителна разлика във времето. Но американецът вече бил вторият човек, посетил космоса. Тук вече ставало въпрос за престижа на държавата на световната сцена. Тъкмо от тази ситуация и безграничните амбиции на политиците се възползвали и Архонтите.

Благодарение на тогавашния президент на САЩ Джон Кенеди, покоряването на Луната било обявено като приоритетна задача. Техническата разработка била извършена не от кого да е, а от немския конструктор на ракетнокосмическа техника, бивш щурмбанфюрер на СС, главен конструктор на ракетата А-4 (Фау-2) (използвана през втората световна война за обстрелване на Английските и Белгийските градове) – Вернер фон Браун. Този човек също така излизал от рода на едър немски финансист и влиятелен политически деец барон Мангус фон Браун, който бил в същата тази „групичка“ „Волни каменоделци“, заедно с Ялмар Шахт. След войната Вернер фон Браун получил американско гражданство

и спокойно започнал да си работи за военно-промишления комплекс на САЩ, също както някога, работил за нацистка Германия. Нещо повече той бил допуснат до върховете на кариерната стълбица в NASA (Национално управление по въздухоплаването и изследването на космическото пространство в САЩ)

И така, средствата за масова информация започнали усилено да убеждават американския народ, че щом техните космонавти не успели първи да полетят в космоса, то поне са длъжни да изпратят първи свой човек на Луната. В резултат на всички тези манипулации и спекулации американският конгрес отделил астрономическа по това време сума за „лунната" програма, измъквайки я от джобовете на американските данъкоплатци, все едно са си нямали други проблеми, освен покоряването на Луната. И за тези десетки милиарда долара показали на целия свят просто един евтин сериал за „епопеята по покоряването на Луната от човека", наричайки го с гръмкото название Програма „Аполо".

– Това да не е в чест на древногръцкия олимпийски бог? – правейки вид на голям разбирач, попита Костя.

– Още как, – с усмивка произнесе Сенсей. – Чия е заслугата за създаването на олимпийската религия на Омир... Само че името на тази програма не произлизало от името на митичния бог Аполон, макар и на масите това да се поднасяло точно така. Както знаете Архонтите са големи любители на двояките значения. Всъщност нещата с името на програмата били много по-простички. Просто Архонтът, който измислил цялата тази едромащабна афера, за своя комбинативен ум в тесни кръгове бил наричан „Феб" (което в превод от гръцкото „phoibos" означава „блестящ"). А ако разглеждаме думата Феб в контекста на митологията, то това просто е другото име на Аполон, като „всевиждащо слънчево божество".

– Ама че работа, – разсмя се Виктор заедно с цялата компания, – както се казва, всичко гениално е пределно просто!

– Такъв „космически" спектакъл успели да сътворят, че знаменитите сценаристи ряпа да ядат! Изпълнили шест

експедиции без ни най-малката засечка. Дванадесет човека посетили Луната. А самият космически кораб „Аполо-13“ никак, ама никак не успявал да кацне на лунната повърхност поради авария на борда. Обикалял, обикалял Луната и се върнал на Земята, както се казва с празни ръце.

– И всичко това било просто спектакъл?! – никак не можеше да повярва в това Костик.

– Разбира се. Те просто поиграли с човешките амбиции и откраднали много пари. И не стига, че обрали така нагло американския народ, но и успели да въвлекат Съветския Съюз в тази безсмислена надпревара.

– Чакай малко, – със съмнение проговори Николай Андреевич. – И какво, нима нашите специалисти не знаели, че всичко това е измама?

– Разбира се, че са знаели. Но в замяна на тяхното мълчание и поддръжката на тази „лунна версия“, Съветския Съюз получил огромни привилегии на световния пазар... А след това „Волните каменоделци“ измели своите следи, започвайки от рокади в правителството и завършвайки с отстраняване на „ненадеждните“ личности. И изобщо не се учудвам, ако след време някой прояви сериозен интерес към тази афера, да се окаже, че оригиналните материали от снимките на този спектакъл, в който е добре да се отбележи, че е пълно с наивни грешки, са безследно изчезнали. А както е известно, няма ли ги документите, няма го и предмета на разговора.

– Това означава, че американските астронавти никога не са стъпвали на луната? – уточни Виктор.

– Естествено, че не са. За да се стигне до луната трябва да се преодолее пояс с огромна радиация.

– А как космонавтите летят в космоса, излизат в откритото космическо пространство и се връщат от там живи?

– Е, те все пак се намират под защитата на гравитационното и магнитното поле на земята и не излизат отвъд неговите предели. Тоест летят в околоземното космическо пространство в допустима дистанция от повърхността на Земята. На това отгоре, проникващи в тези околоземни

слоеве с повишена космическа радиация им се налага да снижават височината на полета... Естествено, че в бъдеще, с развитието на нанотехнологиите, за човечеството ще е напълно възможно да полети, както на луната, така и на други близки планети.

– Какво, какво? – попита Женя. – Нанотехнологии? А това що за звяр е?

– Нанотехнологиите? Това е продължението на развитието на микротехнологията. Приставката „нано“ означава една милиардна от изходящата единица. „Нанометърът“ – е десет на минус девета част от метъра,... – Сенсей погледна компанията и уточни. – добре де, за да си го представите по-добре, нека вземем, че един нанометър представлява една милионна част от милиметъра.

Жеката, слушайки Сенсей, доближи показалеца и големия пръст, оставяйки между тях разстояние близко до милиметъра и погледна през тази малка пролука, опитвайки се да си представи една милионна част от милиметъра.

– ...“нано“ възникнало от гръцката дума „nanos“, което се превежда като „джудже“, – допълни своя отговор Сенсей.

– Какво ти джудже? – възкликна Жена, гледайки през малката пролука. – Това е някакъв мутирал микроб, който дълго време боледувал в своето детство.

– Да, това реално са нищожно малки частици, – произнесе Сенсей. – А нанотехнологиите – са технологии, с помощта, на които по изкуствен начин ще бъдат създавани както различни материали, така и роботи с размера на наночастицата. Тоест ако в микротехнологиите е ставало дума за манипулация на веществата, то в нанотехнологиите ще се управляват отделните атоми.

– И за какво ми е нужен такъв робот, ако не мога дори да го видя? – удивено произнесе Женя.

– И как ще се управлява? – с любопитство произнесе Виктор.

– За какво е нужен? – възкликна Сенсей. – Та вие просто не можете да си представите какво представляват. Нанотехнологиите са цял революционен скок в светогледа и качест-

вото на живот на хората.

– И колко голям е този скок? – попита Володя.

– Все едно да сравним нивото на живот на пещерния човек, бягащ с бухалка в търсене на храна, с нивото на живот на съвременния човек, използващ най-различни удобства от научно-техническия прогрес.

– Сериозно?!

– Абсолютно, – кимна Сенсей. – Какво представлява светът на нано частиците? Това на първо място са техните съвсем различни и свойства, различни от тези, които сега познаваме. Ето, вземете например този бонбон. – Сенсей кимна към Руслан, който в същия момент разгъваше опаковката на един карамелен бонбон. – Руслан замря. – Ако го разрежем на няколко части, то всяка от тях ще бъде сладка. Но ако тези части са с нанометров размер, тогава вече ще притежават различни свойства и съответно ще се различават на „вкус“. Същият пример важи в пълна сила и за другите неща. Вземете например... златото. Та нали в нанометров мащаб, частиците на този метал притежават различни цветове, не са жълти, а червени. В стайна температура обикновеното злато не се явява катализатор на химическите реакции. Ако обаче вземем частички от този метал, да речем с размери от 3-5 нанометра, то те вече притежават свойствата на добър катализатор. А това на свой ред разкрива множество възможности в химията. Един вид, все същото вещество, а на нано ниво притежава съвършено различни свойства и качества.

Виктор сви рамене и произнесе:

– Не, и все пак не мога да проумея как е възможно да се създаде толкова микроскопичен робот? В моето разбиране роботът – е железария, пълна с всякакви механизми, която се захранва от батерии. А в нано мащаба как се случва движението?

– Елементарно, – отговори Сенсей. – Ако познаваш задълбочено свойствата на веществото, не е никак сложно да го накараш да се движи. Нека например вземем най-примитивното ниво на прогрес в микротехнологиите. Например

да вземем сплавта между титана и никела. Този метал притежава много интересни свойства – така наречената „памет на формата“. И не е нужно да се измисля нищо. Взимаш този микроскопичен „детайл“ и го деформираш. Ако го нагрееш той ще възстанови „по памет“ своята предишна форма. В качеството на нагряване е достатъчно да му се изпрати електрически сигнал, а прекъсне ли сигналът, детайлът отново се връща в деформирано състояние. Ето ти движение напред-назад, от което получаваш „мускул“.

– Хъм, не знаех, – произнесе Виктор.

– Но всичко това са дреболии, – продължи Сенсей. – задълбочените знания на микрокосмоса, които хората ще получат в близките десетилетия ще разкрият пред човечеството огромни възможности, ако разбира се хората използват по един хуманен начин тези знания. Всичко това може да обхване много области, например, същата тази медицина, кибернетика, образованието и много други сфери на човешката дейност. При това тези наномашини с размера на молекула ще могат не само да сглобяват и разглобяват сложни атомни конструкции, но и да манипулират други молекули, да се клонират, да създават много по-сложни машини, които на свой ред ще създадат още по-сложни устройства – механизми с молекули с вградени компютри.

– И за какво може да ни послужи това, – попита Николай Андреевич, – например в медицината?

– Например си представи. Разболял си се от някаква болест и вместо да бягаш при своите колеги в търсене на причината за заболяването и начините за лечение, просто изпиваш чаша обикновена вода, а в нея се намират – нанороботи лекари, които дори няма да усетиш. И за един час, все едно си посетил, специалист за диагноза, терапевт и хирург с най-висока квалификация. Тъй като движейки се в твоя организъм те не само ще те диагностицират абсолютно безболезнено и безгрешно, не само ще намерят огнището на болестта, но и ще го ликвидират, възстановявайки нормалните функции на твоя организъм.

Николай Андреевич недоверчиво впери поглед към Сен-

сей и произнесе:

– Искаш да кажеш, че тези „микро шарлатани“ ще заменят моите специалисти?

– Уви докторе, – със смях произнесе Сенсей. – Така, че скоро ще ни се наложи да си избираме други професии!

– Точно това няма да се случи! За вас – може и да важи! Но за мен не. При мен пациенти ще има 100 години напред. Психиката е тънка работа.

– Грешите, докторе, – поклати глава Сенсей. – С тези технологии ще се появят възможности пациентите не само да бъдат лекувани цял живот, но и да бъдат излекувани. – При тези думи на Сенсей, Николай Андреевич изпадна в бурен смях. А после продължи: – Освен това ще бъдат успешно лекувани и пациентите с психически заболявания, безнадеждно болните, инвалидите, възстановявайки тяхното пълноценно здраве, дори ако са били инвалиди с вродени заболявания. Та нали нанороботите ще са способни да преминават през хемато-енцефалическата бариера непосредствено до невроните на главния мозък, където прекрасно ще се справят и с възбудата, и с потискането на нервната активност, въздействайки както на отделни неврони, така и на цели участъци.

– Направо фантастика! – възкликна Николай Андреевич. – Ако те слуша човек, излиза, че това е истинска панацея.

– Нещо такова, – произнесе Сенсей и добави: – Но това далече не е пределът на това, което може да бъде достигнато с помощта на нанотехнологиите, естествено ако бъдат разумно използвани.

– А какво още може да бъде достигнато? – попита Андрей.

– Например, с помощта на миниатюризирани наноустройствата човек ще има директен достъп до информацията, практически от всички световни библиотеки и ще може да я използва. Ще бъдат преодолени без проблем езиковите бариери. При правилно обучение и качествена промяна в начина на подаване на информация, човек не просто ще

назубря някаква информация, а ще я опознава с интерес. За моментално общуване между хората може да се вземе на „служба“ виртуалната реалност.

– Еха, а това как ще стане? – изумено попита Руслан.

– Е как, например искаш да погледаш футбол с Женя, за да послушаш приятелските му коментари. За тази цел ще е необходимо единствено да обмените сигнали. Тогава ти и Женя, без да излизате от своите домове с помощта на виртуалната реалност, ще се озовете един до друг, по точно до виртуалното копие на другия. При това не просто ще гледате футбол на „допотопния кашон“, а ще присъствате в триизмерното изображение, като реални зрители на стадиона. Тогава ще е активно не само вашето зрение, но и всички останали сетива, тоест ще чувате всички звуци, ще усещате миризмите и т.н.

– Еха, колко яко! – с възхищение произнесе Руслан.

– С помощта на тези технологии може, разбира се да се направи пробив и в кибернетиката, да се въведе ред в екологията, да се ликвидира замърсяването на въздуха, водата, почвата. Ще може да се преодолее същата тази космическа радиация, сътворявайки такъв композитен материал за космическите кораби, който не само ще защитава хората вътре в самите космически кораби, но и ще притежава уникални свойства, бидейки по-лек от пуха, по-устойчив от стоманата и по здрав от диаманта. Един простичък пример, за да разберете какво е това нещо. Ако от дадения материал нанесете тънък слой с дебелината едва на един микрон на подметките на вашите обувки, то не само няма да може да ги износите цял живот, но и няма да можете да го надраскате...

Тоест на хората ще им бъдат дадени същите тези знания, които е притежавала и предишната цивилизация. Но... остава отворен въпросът за това как хората ще използват тези знания? Какво ще ги привлече: желанията на тяхното Животинско начало или стремежът към Духовното? Ако в обществото продължи да доминира Животинското начало и желанието да се унищожават себеподобните, представяте ли си до какви последствия ще доведе всичко това?

– М-да, ако не дай Боже, на основата на тези нанотехнологии се разрази война, то това ще бъде много по ужасно от всички войни взети заедно, – сериозно произнесе Николай Андреевич.

– Безусловно. И вместо добрите нанороботи доктори, на хората ще им се прииска да създадат такива малки мини-роботи чудовища, които като прахоляк ще се разнасят по вражеската територия и ще проникват във всяка пукнатина и канал за връзка, не само събирайки информация, но и провеждайки диверсионни операции. Колко му е с тези нанотехнологии да се създадат оръжия за масово унищожение? Просто ги изсипваш над мегаполиса и довиждане. Та в организма на градския жител с всяко вдишване в дробовете попадат 25 милиона природни наночастици. И ако сред тях се намират дори няколко „диверсанта“ то никой няма да разбере за това. А попадайки в организма могат да изпълнят каква да е програма, която им бъде зададена, започвайки от проблеми със здравето и завършвайки с различни видове зомбиране, въздействие на определени структури от мозъка, да не говорим за леталния изход. В страните, в които не притежават подобни технологии, опазването на населението от тази беда ще бъде практически невъзможно.

Или например, ако хората получат знания за онзи супер лек и здрав материал, за какво ще бъдат използвани най-напред? За мирни цели и усвояването на космоса? Никак даже. Получавайки тези знания, хората на първо място ще направят брони за своите войници и военната си техника, повишавайки драстично техните бойни характеристики. Представяте ли си войник, който не стига, че има една камара смъртоносни оръжия по себе си, облекло като на хамелеон, което променя цвета си според средата, в която се намира и на това отгоре благодарение невероятната устойчивост на този материал дори ядрения взрив няма да представлява заплаха за него?

Представяте ли си какви безобразия ще се творят в света, ако нанороботите бъдат програмирани по такъв начин, че попадайки в човешкия организъм, започнат да предиз-

викват неконтролирана агресия? Представяте ли си това невидимо оръжие, при това самовъзпроизвеждащо се в неограничено количество? Невидимо оръжие, което ще е способно да възпроизведе кое да е от вече съществуващите оръжия. И този нано завод може да се събере в обикновена не голяма кутия. А в мирно време? Представяте ли си тотално зомбираните хора, които гласуват само за един кандидат? И къде ще се окаже тогава тази прехвалена „демокрация“?

Женя моментално реагира:

– Аз зная къде!

– А, ти Женя, по-добре да замълчиш, – проговори Стас.

– Да, това действително е много сериозно, – направи своя извод Николай Андреевич, без да обръща внимание на шегите на момчетата.

– И още как, – съгласи се с него Сенсей. – И това далече не е всичко. Не е тайна, че хората се различават по своите гени. А за нанотехнологиите не е никакъв проблем да се проникне до ДНК-то. Не е проблем и да се създадат устройства, действащи целенасочено. За унищожението на определени етнически групи. Не представлява никакъв проблем цели географски райони да бъдат тотално „прочистени“. Представяте ли си ако хората, които живеят, например в същата тази благополучна Европа, започнат да измират скоротечно? Или например ако негроидната раса в Америка, неизвестно откъде я обземе „неизвестна“ епидемия. И какво тогава? Така че нанотехнологиите не са шега работа. Това е огромна отговорност! Това е инструмент, с който може да се сътвори щастлив живот в едно цивилизовано общество за бъдещите поколения, а може и да се унищожи цялото човечество.

– Слушай, Сенсей, а може ли човечеството да мине и без тези нанотехнологии, – с жалостен глас произнесе Женя. – Вече съм съгласен, в името на мира по целия свят, да се лекувам цял живот при Николай Андреевич.

Старшите момчета се усмихнаха, а Сенсей напълно сериозно отговори:

– Работата не е в нанотехнологиите. Работата е в хората,

в личния избор на всеки. Ако на хората им стигне мъжеството да се преборят със своето Животинско начало и изберат пътя на прогресивната цивилизация, пред тях ще се отворят още по-големи хоризонти на познанието, тъй като нанотехнологиите са само една малка стъпчица в опознаването на света. А ако в човешкото общество продължи да царува ненавистта един към друг, завистта, жаждата за власт и материалните ценности, тогава кой ще им е виновен. Всеки участва в този колективен избор, дори и да не осъзнава напълно мащабността на взетото от него решение.

Компанията притихна. Забелязах, че за кой ли път днес Сенсей направи особен акцент на това, че изключително много зависи от нас самите, от нашия личен избор, от нашия вътрешен свят, който се отразява във външния. „И действително, – замислих се аз, – ако поразсъждавам задълбочено, какво лежи в основата на многото наши конфликти, кавги и скандали – нашата вътрешна незрялост, нашия вътрешен конфликт между Животинското и Духовното начало. Нали ако ми се иска да отговоря грубо или да обидя някого, дори той да е бил провокаторът на тази кавга, нима той е виновен за това? Той е същият, както и аз самата, в него също има една спотаена душа, която жадува за доброто и мира, но ето, човекът е стъпил накриво, поддал се е на провокациите на своето Животинско начало, с кого не се е случвало. Избрал е погрешно страната на Животинското в този момент и в него се е зародил този изблик на агресия. Но защо трябва да се поддавам на този изблик? Защо му отвръщам с ответен изблик на моето Животинско начало? Та нали всичко е в моите ръце! Как ще реагирам – това е мой личен избор: ще отговоря с агресия, губейки битката със своето Животинско начало, или ще разреша този конфликт по един позитивен начин, от Душа“. И в този момент ме осени: „Ето къде била тази капка, от която започва океанът на моя вътрешен свят, който се проектира във външния. Ето го този същия личен избор, за който Сенсей говори и който правя ежеминутно, приемайки било то позицията на своята Душа и съответно творя Добро, било то позицията на своето Животинско нача-

ло, пораждайки агресия около себе си. Тогава действително излиза, че всичко е в нашите ръце, в личния избор на всеки един от нас“. От осъзнаването на тази простичка истина буквално прозрях. Всичко се оказва толкова просто и ясно!

* * *

Докато размишлявах, нашата дружина завърши с основната трапеза и премина към пиенето на чай. Сенсей започна да се шегува и по-големите момчета подхванаха тази нотка. Отново се разнесе смях, който плавно премина в поезия, основно в изпълнение на Костик и Сенсей. И от устата на последния, все едно в отговор на моите мисли чух следния стих.

– „Сбогува се капката с морето – цялата в сълзи!
Смее се Морето волно – цялото в лъчи!“
„Лети в небето, слей се със земята –
Краят е един: отново – сред моите вълни“.

– О, Омар Хаям! – радостно констатира Костик и моментално се изфука. – Прочетох всички негови стихове, който успях да открия!

– Хареса ли ти? – попита Сенсей, наблягайки на сладките неща.

– Да, хареса ми, – доволно кимна Костик. – Стиховете му са доста философски! Не навсякъде разбирах смисъла в стиховете. Толкова много е писал за виното, за любовта към жените, че се създава впечатлението, че тъкмо това е било главният смисъл в неговия живот.

– Никак даже. Сигурно ще те учудя ако кажа, че изобщо не е пиел. Просто в неговите стихотворни понятия се е криел съвсем различен смисъл. – Сенсей, без да бърза отпи една глътка от чая и с умиротворен тон произнесе: – Как ти се струва този негов стих:

„Мъдрецът, отгледал в сърцето си стрък жива любов,
Не пилее и минута безполезно:
Дали в Благата воля Небесна дочува той зов.
Или в опияняващата чаша, Любов търси неземна“.

– Отгледал в сърцето си стрък жива любов? – с удивление произнесе моята особа, изумявайки се от този необикновен стих.

По-големите момчета многозначително се погледнаха един друг.

– А това не е ли за „Лотосовия Цвят“? – попита Виктор.

Сенсей единствено се усмихна тайнствено и някак между другото отбеляза:

– Между другото, тези редове Омар Хаям написал в чест на учителя на своя учител, тоест Бодхисатвата Агапит.

– Учителя на своя учител? – попита Андрей.

– Агапит бил учител на Омар Хаям?! – тутакси подхванаха по-големите момчета.

– Не, Омар бил ученик на ученика на Агапит, – уточни Сенсей.

– С всяка секунда става все по интересно, – заинтригувано произнесе Николай Андреевич.

Сенсей явно се намираше в добро разположения на духа, тъй като дори без нашите излишни молби сподели с нас изключително интересна история:

– Агапит имал приятел, с който се запознал, бидейки на Изток в една от частните знаменити библиотеки, намираща се в град Нишапур. Този човек се казвал Насир ал-милла ва-д Дин шейх Мухамед-и-Мансур. Това бил достатъчно умен, духовно зрял човек, който се намирал в търсене на истината. Именно той впоследствие станал не просто приятел на Агапит, но и посветен в неговия най-тесен кръг.

– А къде се намира този град? – направи умно изражение Руслан, очевидно опитвайки се да си представи неговото място на земното кълбо.

– Нишапур? Той се намира на изток от Персия (днешен

Иран), в древната културна провинция Хорасан, тоест това място е разположено на Изток – Югоизток от Каспийско море. По това време тази област обхващала не само земите на днешен Иран, но и части от днешните Афганистан и Туркменистан. Между другото, Нишапур бил доста голям град, своеобразен кръстопът на керваните. И естествено, един от главните културни центрове на Персия. Градът бил знаменит в цяла Средна Азия не само със своите пазари, но и с учебните си заведения, така наречените медресе (училища от среден и висш тип), а също така и със своите научни библиотеки.

И така, Агапит научил на много неща този човек, предавайки му някои от знанията на науката „Беляо-Дзъ“, които той можел да възприеме на дадения момент. Впоследствие Насир Мансур, ставайки глава на учените и изследователите, предавал тези знания на своите достойни ученици, сред които бил и 16-годишният Гиясаддин Абу-л-Фатх Омар ибн Ибрахим Хаям Нишапури, или кратичко Омар Хаям.

Омар бил изключително талантлив момък, притежавал добра памет и умствени способности. И както се казва, семето попаднало в благодатна почва и оправдало своите надежди, давайки обилна реколта. Вече на 25 годишна възраст Омар Хаям станал автор на множество научни трактати по физика, геометрия, алгебра, астрономия, медицина, история, философия, арабски език и литература. Увличал се от географията и написал няколко трактата, свързани с естествознанието.

– Невероятно! – възкликна Стас. – Всичко това до 25 годишната си възраст! Почти колкото нашата възраст.

– Да, добре е шавал със сивото си вещество! – с възхищение произнесе Женя. – Това се нарича гений! А ние сме от глупав по-глупав, – шеговито посочи себе си и своя приятел Стас.

– Всеки човек е гениален посвоему, – отбеляза Сенсей. – Както се казва, само да имаш желание и стремеж да разкриеш изцяло потенциала на своя гений приживе.

– М-да, не знаех, че Омар Хаям бил толкова надарен

учен, – произнесе Виктор.

– Той бил не само талантлив. Благодарение на знанията на Агапит, които получил чрез своя учител, Омар Хаям изпреварил значително своето време. Какво само струват неговите трудове по физика, математика. А астрономията?! Та нали той създал слънчевия календар, от който и до днес няма по-точен.

– Сериозно? – удивено произнесе Николай Андреевич.

– Да. Днес например ползваме грегорианския календар, чиято годишна грешка е 26 секунди. А Омар Хаям още по това време предложил на света календар с годишна грешка само от 12 секунди. Ако вземем същата тази математика, то той още тогава в трактата „Трудностите на аритметиката“ описал биномната формула за натуралните показатели, която след 600 години, видите ли, бил измислил английският учен Исак Нютон, описвайки я в теоремата на биномните коефициенти, наричайки я „Нютонов бином“.

– А защо „видите ли я измислил“? – хвана се за думата Николай Андреевич.

– Защото Исак най-нагло преписал формулата от трудовете на Омар. И не само тази формула, но и много други знания, отнасящи се към физиката, математиката и астрономията.

– Не разбрах, – втренчи се в него Николай Андреевич. – И как е могло да се случи подобно нещо? Та нали Исак живял на Запад, а Омар на Изток, при това в различни векове.

– Елементарно. Тази история има своята предистория... За да разберете по-добре, кой стоял зад всичко това и бил идейният вдъхновител на тази афера, която довела до историческа подмяна, ще ви разкажа накратко за Исак Бароу – член на ордена на „Волните каменоделци“, член на ордена на „Луциферяните“ и учител на Нютон в Кеймбридж.

– О, още един Исак, – с усмивка произнесе Женя, обръщайки се към Стас. – Там в този Кеймбридж, да не би да се учат само студенти с това име?!

Но Стас игнорира тази реплика на своя приятел и се съсредоточи върху разказа на Сенсей.

– Трябва да отбележа, че по това време Кеймбриджкия университет в Англия бил един от най-добрите в Европа, – поясни Сенсей. – Тъкмо затова „Волните каменоделци“ не само не го пропуснали, но дори направили от него свой разсадник на кадри. Освен това университетите по това време били доста доходоносни предприятия.

Исак Бароу попаднал в колеж Тринити на Кеймбриджкия университет на 15 годишна възраст. И не просто попаднал, но направо влязъл в капана, тъй като неговият наставник бил един от членовете на тайния орден на „Луциферяните“, който влизал във висшите кръгове на „Волните каменоделци“. Тази среща не само повлияла значително на Бароу, но и променила неговата по-нататъшна съдба. Именно през тази година в него настъпила рязка промяна. Паралелно с участието му в луциферянските тайни актове на силата, неговият наставник успял да насочи бурния темперамент на Бароу в посока изучаването на езиците и науките от древността. След като завършил колежа Исак владеел добре латински, гръцки, арабски, увличал се по математиката, астрономията, философията, богословието, проявил особен интерес към сведенията за науките в древността. Като цяло излязъл не лош „кадър“ за служба на Архонтите. След завършването на колежа луциферяните приели Бароу при себе си в ордена, в качеството му на куриер, изпълняващ тайни задачи. За четири години той посетил Франция, Италия, живял известно време в Близкия Изток (в Константинопол и Смирна). На обратния път към Англия, посетил Германия и Холандия.

Искам да отбележа, че през това време Османската империя включвала в себе си както целия Балкански полуостров, така и Мала Азия. Затова там били съсредоточени не само трудовете на учените от древния Изток, но и ръкописите на древногръцките учени. Нещо повече, град Смирна (днес този град се нарича Измир и се намира на Западното крайбрежие на Мала Азия) станал център, на който Архонтите отдали особено внимание. Тогава целият еврейски свят, благодарение на политическата игра на Архонтите и

бурната активност на „Волните каменоделци“, се намирал в трескаво очакване на приближаващото „предсказание“, направено от еврейските жреци през 1666 година, че едва ли не през същата тази година щял да дойде техният Месия и да създаде райски живот за всички евреи, възраждайки тяхната държава, а всички, които ги обиждали и унизявали, щял да накаже жестоко.

– 1666 година? – с усмивка произнесе Стас. – Три шестици? Та това е знакът на сатаната.

– Много интересен се оказва този еврейски Месия, – отбеляза Володя. – А Христос с какво не им е харесал?

– Те нали го отхвърлят като Спасител, – уточни Виктор.

– А, разбирам тогава! – произнесе Володя. – Изглежда им се е сторил прекалено Човечен и не оправдал възложените надежди.

– И още как, – с горчива ирония произнесе Сенсей. – Та така, през 50-те готини на XVII в. в Смирна, където живели много евреи, „Волните каменоделци“ решили да извъртят за сметка на този народ една от своите комбинации. За тази цел започнали интензивно да рекламират в качеството на Месия, който едва ли не творял чудеса, една от своите пешки – евреина кабалист (няма дори да споменавам името му). Естествено, че след такава реклама мнозина повярвали на тази марионетка и тръгнали след нея, вливайки се в нови религиозни течения и движения. Накратко, с пълна сила започнал процеса на зомбиране на масите. В цялата тази шумотевица „Волните каменоделци“ рязко сменили курса на своите дела и на мига забравили за съществуването на лъжемесията. От това веднага се възползвали местните власти. Макар този човек вече да бил бита карта, но той все още имал голямо количество последователи сред местното население, които вдигали излишен шум и организирали вълнения в дадения регион. И какво направили местните власти? Когато тази пешка престанала да представлява какъвто и да било интерес за Архонтите, местните власти просто я арестували. Отнасяли се към този човек изключително лоялно, дори пускали в тъмницата при него негови

поклонници с подаръци. А когато султанът му предложил да избира или смъртната присъда, или приема исляма, този евреин, без да се замисли, приел исляма.

– Така значи! Излиза, че предал своите хора, – произнесе Виктор.

– Е, как, та нали собствената кожа е много по-ценна, от някакви си натрапени „високопарни“ архонтски идеи, – произнесе Сенсей.

– Да, голямо разочарование за този народ, – коментира Женя.

– Тъкмо на това разчитали местните власти. Измяната на този евреин към своя народ с приемането му на исляма довело до разочарованието на голяма част от неговите последователи... Хората за пореден път разбрали, че били излъгани и това охладило интереса им към тези идеи. Останала, естествено, не голяма част от неговите последователи, които се опитвали да оправдаят неговата постъпка. Но като цяло в дадения регион станало доста по-спокойно.

– Умно постъпил султанът, – с усмивка произнесе Володя.

Сенсей кимна и продължи:

– Но ние се отклонихме малко от основната тема. В качеството на награда за своите „подвизи“ Исак Бароу получил от членовете луциферяни в Константинопол много интересни древни трактати, сред които били и най-ценните по съдържание научни трудове на Омар Хаям, които по някакъв тайнствен начин в своето време изчезнали от библиотеката на Техеранския университет. Освен това, след като се върнал в Англия, Бароу оглавил катедрата по гръцки език в Кеймбриджския университет. Но негово страстно увлечение станало преводът на донесените старинни манускрипти. След две години кртовски труд, разбирайки колко гениални били изобретенията и знанията на древните учени, които изпреварили с много векове своето време (а в ръцете на Бароу били не само трудовете на Омар Хаям, но и на узбекския математик Хамид ал-Хаджейди, древногръцкия математик Евклид, Архимед) Бароу убедил луциферяните да създадат

нова катедра в Кеймбриджкия университет – катедрата по геометрия и оптика, в която впоследствие се премести, захвърляйки катедрата по гръцки език. Нещо повече, бидейки хитър и предприемчив човек Бароу, си приписва само някои знания, неизвестни тогава на европейската аудитория, особено тези, които превел от арабски език. И за да прикрие своя грях, той се прославя не само като „автор“ на тънката леща и други чужди изобретения, но и като преводач на съчиненията на известните в Европа древногръцки учени. И през 1661 когато била открита дадената катедра, Бароу се запознава с Нютон, който бил един от слушателите на неговите лекции, като така наречен събсайдер.

– Като какъв? – попита Женя.

– Събсайдер, – повтори Сенсей. – През това време така били наричани бедните студенти, които не можели да платят своето обучение. И тъй като не били достатъчно подготвени да присъстват на самото обучение, им било разрешено да присъстват на някои от лекциите. Но в замяна на това били задължени да слугуват, било то на по-богатите студенти, било то на членовете на университета. Исак Нютон постъпил в колеж Тринити на Кеймбриджкия университет през 1661 година в качеството си на събсайдер, тъкмо когато навършвал 18 години, а младият професор Бароу, завеждащ катедрата по математика по това време бил на 31 години. Той не само забелязал Нютон и го ползвал като слуга, но и направил от него личен слуга на своето тяло, използвайки го в луциферянските актове на силата. Макар и подобни неща да са се пазели в тайна, но те били достатъчно разпространено явление, тъй като по средновековна традиция членовете на колежа трябвало да бъдат ергени.

Бароу станал за Нютон не просто учител и наставник, но и негов много близък човек. За това необикновено... приятелство способствал и живота, който Нютон изживял в продължение на своите 18 години. Нютон се родил в селска ферма като недоносено, малко и много хилаво дете. Неговият баща, също Исак Нютон, умрял преди да види своя син. Майката фактически изоставила момчето още в ранното му детство, ос-

тавяйки малолетния Нютон на възпитанието на своята баба, а самата тя се оженила за свещеник и отишла да живее при него. Това естествено, допълнително травмирало психиката на детето, което намразило своя втори баща. То растяло затворено в себе си. Било слабо и страхливо. Колкото по-голямо ставало, толкова повече в него растял коренът на ненавистта, хитростта и егоизма. Поради тези му качества връстниците не го харесвали и Нютон живеел в самота, практически до встъпването му в колежа. Тъкмо тогава, момчето намерило в своя учител Бароу своеобразен отдушник. Тази среща повлияла на цялата бъдеща съдба на Нютон. Той станал не само най-усърдния и постоянен слушател на неговите лекции, но и предан слуга и приятел на Бароу.

На Бароу също много му подхождал послушният във всяко отношение Исак и на първо място бил неговият най-доверен човек. Затова Бароу се заел сериозно с кариерата на Исак. С помощта на леката ръка на Бароу, мизерната събсайдерска стипендия на Нютон била заменена с аспирантска. През 1665 Исак завършил колежа, получавайки степента бакалавър на изящните науки (езиковите науки). През това време във Великобритания започва да върлува чумата.

Бароу не пилеел напразно своето време. Преди университета да бъде затворен за година и половина заради чумата, той връчва на Нютон преведените трактати на Омар Хаям с неговите точни физични, математически и астрономически разчети. Сред тях била и ценната работа на Омар „Трудностите на аритметиката“. Бароу дал задача на Нютон да преработи дадения материал с цел свое авторство, за да може час по-скоро да защити своята магистратура. Нютон побързал да изпълни тази заръка и провел цялата си ваканция в доброволно заточение (за да няма излишни разговори и свидетели) в своята родна селска ферма в селото Улстроп.

– А, чувал съм го това село, – произнесе Николай Андреевич. – Това е мястото, където на главата му паднала ябълка и той открил закона за земното притегляне?!

– Бих казал, че тогава на главата му паднало... но ще си замълча, – с усмивка произнесе Сенсей. – Между другото,

дори и историята с ябълката Нютон взел наготово. Работата е там, че Омар Хаям, обяснявал в своите трудове закона за общото земно привличане с примера на падащата от дървото ябълка, а ябълковото дърво било изключително разпространено в Средна и Източна Азия. И тъй като в градината на Нютон също имало ябълкови дървета, той решил да вземе този пример при обяснението на „своето гениално откритие“.

– Бива си го! – произнесе Женя. – Ей го на, още един вундеркинд!

– Нютон никога не е бил вундеркинд. И цялата раздута слава около него е дело на „Волните каменоделци“, на които цялата тази история се отплатила с лихвите. Те дори от изсъхналото Нютоново ябълково дърво направили „исторически ценния паметник“ – скамейка!

– ...на „подсъдимите“! – добави Женя, разсмивайки нашата група.

– Точно на подсъдимите! – добави Виктор. – Може ли такова нещо, така да изпързалят целия свят!

– Ооо, това са дреболии в сравнение с техните глобални пързалки, – произнесе Сенсей. – И така, прочитайки и преправяйки по свое усмотрение трудовете на Омар Хаям, неговите обяснения и формули, свързани със закона на земното претегляне, методите на диференциалното и интегрално изчисление, трудовете, свързани с дисперсията на светлината и спектралните цветове, копирайки идеята му за огледалния телескоп, над който са се блъскали много умни глави на XVII в, Нютон се явил в Кеймбридж, както се казва въоръжен до зъби, за да получи своята магистърска степен. Исак Бароу придал публично огромна важност на откритията на своя възпитаник и направил всичко възможно, за да го прослави отвъд пределите на университета. Неговите планове вървели далеко напред. На него му била нужна марионетка като Нютон, заемаща солиден пост. А самият Исак Нютон прилежно изпълнявал ролята, която му задавал неговият учител, и която успешно утешавала манията му на „талантлив учен“. Но Нютон просто играел, тъй като по

интереси той не бил увлечен като Бароу по точните науки. Нютон бил повече притеглян от езиковите науки – филологията. В мечтите си той жадувал да разшифрова Библията и по-точно старозаветната книга на пророк Данаил.

„Гениалният“ замисъл на Бароу за придвижване на своя подопечен, присвоявайки чуждите трудове, проработил. Вече през 1669 година Исак Бароу предава на 26 годишния Исак Нютон почетната физико-математическа катедра в университета. А през 1670 година самият Бароу получава степен доктор по богословие и по този начин се оттегля тихо от попрището на точните науки. Впоследствие става президент на колеж Тринити. И между другото именно Бароу успява да издейства кралски отстъпки, за да може цялата професура от неговата бивша катедра, започвайки от Нютон, да бъде освободена от задължението да се посвещава в духовен сан.

Трябва да се отбележи, че Нютон като преподавател бил кръгла нула. Неговите лекции били слабо посещавани заради скучните изложения. И това било напълно разбираемо. Кой да е истински автор с възторг щял да разказва за своята творческа рожба. А този, който се занимавал с плагиатство, бил способен единствено да представи голи цифри. Нютон ненавиждал научните спорове и тези, който се опитват да го въвлекат в подобна полемика, просто защото неговите знания били под нивото на откритията, които „направил“. Просто нямало какво да каже. Дори книгата „Математически начала на натурфилософията“, която уж била свързана с неговите открития, писал почти двадесет години. Мнозина се удивявали защо не описал стъпките, по които сам достигнал до тези открития. А Нютон просто нямало как да го направи, тъй като самият не знаел как да го направи. Да преписваш не е като да създаваш.

Исак Нютон още от самото начало силно се вълнувал, че тази лъжа може да бъде разкрита във всеки един момент и едва не се издънил сам с огледалния телескоп. Поради неточности в превода той сътворил телескопа, допускайки елементарни грешки. Но и в този случай Бароу му помог-

нал, написвайки доста по-точен превод на текстовете на Омар Хаям, чийто оригинал се пазил в тайника на неговия учител. С помощта на втория превод Нютон сътворил своя знаменит втори огледален телескоп, чиято демонстрация през 1671 година предизвикала много силно впечатление сред неговите съвременници, което послужило за официален повод Нютон да бъде избран за член на Лондонското кралско общество, или както тогава се наричало – английска академия на науките.

– И тези „академици“ какво, не могли ли да го разпнат? – с удивление произнесе Виктор

– Не е имало кой да го разпъва, а и е нямало за какво. Голяма част от това „общество“ били „луциферяни“, които реализирали на първо място, своите цели, а чак след това научните. Нещо повече, Нютон бил перфектният кандидат за техните планове. Неслучайно за неговата 60 годишнина „Волните каменоделци“ го направили президент на Лондонското кралско общество.

– Да, дела, – с усмивка произнесе Володя.

– Още тогава, при неговата първа издънка, Исак Бароу казал на Нютон неща, които вторият приел като правило в своя живот. Той го посъветвал да слуша внимателно, повече да чете и да споделя само това, което е факт, нищо повече, за да превърне своята словесна глупост в мълчалива мъдрост. Нютон не само запомнил тези думи, но и изковал от тях желязно правило, което спазвал стриктно през целия си останал живот. Нещо повече, след като Бароу му казал „Ако стоиш на високо и виждаш по-далече от другите, то това е защото стоиш на раменете на гигантите“. Нютон перифразирал тези думи посвоему въпреки че реално, ставало въпрос за „Волните каменоделци“ и неговата зависимост от тях.

Като цяло, Бароу направил Нютон доста известен, което естествено прославяло и Кеймбриджския университет далече отвъд пределите на Англия. Славата на младия „гениален учен“ станала толкова голяма, че дори самия Нютон започнал да си вярва. Благодарение на своя безграничен

егоизъм, неговата мания за величие започнала да расте с огромна скорост. Нещата стигнали до там, че в един от разговорите с Бароу той небрежно се изказал за него, поставяйки своята „гениална“ натура значително по-високо от своя учител. На което Бароу, който притежавал достатъчно силен и волеви характер, моментално го поставил на място, подчертавайки степента на неговата глупост, напомняйки му, че е достатъчно само да публикува преводите на Омар Хаям и целият свят да разбере какъв „гений“ всъщност е Нютон.

За Исак това било повече от шокиращо откровение на неговия учител и вече бивш приятел. Той бил толкова наплашен от този разговор и реалната заплаха на Бароу, че няколко седмици не бил на себе си. Макар самият Бароу изобщо да не смятал да въплъщава този план, тъй като на известността на Нютон били направени определени залози от луциферяните. Би било много глупаво да се руши пирамидата в процеса на нейния строеж. Но след тези събития у Нютон се появила натрапчива идея – да открадне и да запали „оригиналите“ от трактата на Омар Хаям, за да не може вече никой да го шантажира и да го обвинява в плагиатство.

Буквално половин година след този разговор, през май 1677 година, на 47 годишна възраст умира скоропостижно Бароу. Възползвайки се от дадените обстоятелства, Нютон успял да вземе от тайника на Бароу всички ръкописи в това число и трудовете на Омар Хаям, предполагайки че не бил забелязан от никого. След това копирал тези моменти, които според него можели да му донесат още по-голяма слава. И с наслада, присъща единствено на психично болен човек, изгорил старинните ръкописи, така да се каже, унищожавайки всички „компромати“, грозящи неговата персона.

По-нататъшния живот на Нютон станал повече от спокоен. Той смятал, че вече е абсолютно „свободен“, което естествено било абсолютна илюзия, умело изфабрикувана от манипулиращите го „Волни каменоделци“. А в действителност Исак станал още по-зависим от тях. Галейки неговата мания за величие и естествено, преследвайки своите инте-

реси и цели, те направили Исак депутат в парламента на Кеймбриджкия университет, За да запълнят своето „мнозинство“. Именно да запълнят, тъй като Нютон бил абсолютно некадърен политик. Впоследствие те не един път го балотирали и издигали за член на парламента. За него през това време вървял вицът, че Палатата на общините чула неговия глас едва един път за целия му престой в парламента, когато се обърнал към пазача с молба да затвори прозорчето за проветряване в залата.

Всичко вървяло добре, но след като минали 13 години от смъртта на Бароу, Нютон, къпейки се в своята „самостоятелност“, започнал да показва своите „зъбки“, властолюбие, егоизъм, деспотични черти, които му били присъщи и по-рано, само че в скрита форма. Той продължавал да изпълнява указанията на „Волните каменоделци“, но все по-често демонстрирал своята независимост и внасял в тези указания своите корекции, което само утежнявало положението.

Веднъж възникнало сериозно спречкване на преподавателите на Кеймбриджкия университет с властите, които искали университетът да бъде укрепен и оглавен от католиците. В състава на делегацията, която излязла с петиция срещу тази промяна присъствал и Исак Нютон. Луциферяните специално го издигнали, за да каже своето категорично „не“. Вместо това, бидейки бъзлива натура, Нютон измърморил неизвестно какво пред властите. Положението било спасено от другите членове на делегацията и университета все пак отстоял своята позиция. Но луциферяните не могли да простят това на Исак.

След известно време, един зимен ден, в кабинета на Нютон се случил пожар. При това пожарът бил изключително странен, все едно възникнал от паднала на масата свещ, унищожавайки с голяма прецизност трудовете, които Нютон готвил за издаване: трактати за оптиката, химията, голямо „съчинение“ по акустиката, ръкописи за цвета и светлината с неговите многогодишни опити и други „негови“ трудове. При това пожарът се разходил лежерно по ръкописите на Нютон (и дори по тези от неговия тайник, които

абсолютно „непонятно, се озовали на масата), без да засегне нищо друго и изгаснал.

Когато Нютон намерил това пепелище в своя кабинет, изпаднал в тотален шок. Това че изгорели ръкописите, които вече било невъзможно да се възстановят, тъй като били преписани от трактатите на Омар Хаям и други древни учени (а не лично разработени) било едно на ръка. Но фактът, че върху това пепелище лежала бележка, в която пишело, че унищожените от него трактати на Омар Хаям се явявали само арабско копие изработено от фалшификатор през XIII в., го довел до границата на безумието. Всичко това му се отразило толкова силно, че Нютон бил на границата да полудее. В следващите три години той постоянно бил съпровождан от припадъци, безумие, тежки психически разстройства, мания за преследване.

„Реанимирали“ го същите тези луциферяни, които ясно му заявили, че оттук нататък ще живее и диша както те му заповядат. За личността на Нютон това било по-лошо от смъртна присъда. Той станал изцяло зависим от тях. След като успял що-годе да се стабилизира, той помолил луциферяните да му намерят някаква длъжност в Лондон, тъй като било пределно ясно, че за никаква научна кариера не можело да става реч. Луциферяните му дали възможност да изкупи своята вина пред тях с предана служба, уреждайки го на длъжността управител на Монетния двор. Исак започнал това дело със събсайдерското усърдие на своя характер, опитвайки да се реабилитира пред луциферяните и да възстанови някогашното доверие. И действително постигнал значителни успехи в това дело, въвеждайки порядък в хаотичното монетно дело по това време в Англия. За тези си заслуги той бил удостоен с пожизнената високоплатена длъжност на магистър на Монетния двор. А след това привилегиите потекли като река. Бил избран и за член на парламента, за президент на английското Кралско общество. По това време трудовете на Омар Хаям, естествено под авторството на Нютон, получили своята висока оценка отвъд пределите на Англия. Благодарение на тези трудове Нютон

бил избран за чуждестранен член на Парижката академия на науките. Освен това за своите научни „заслуги“ бил удостоен с благородническа титла и станал „сър Исак“. Участвал в министерските и парламентарни комисии, благодарение на протекциите на луциферяните станал и салонен философ на Уелската принцеса.

– Такива ти работи, ако не е сър, ще е Исак! – със смях произнесе Женя.

Володя единствено поклати глава и произнесе укорително:

– Ако имаше справедливост, то днес целият свят щеше да знае и да изучава трудовете на истинския гениален учен Омар Хаям.

Сенсей кимна в знак на съгласие и продължи:

– Като цяло, чрез Нютон луциферяните прокарвали сериозни дела, които стояли много по-високо, от всичките му привилегии и звания. Нютон естествено прекрасно разбирал своята марионетна участ. И това неудовлетворение на засегнатия му егоизъм се проявявало в скверност и деспотизъм на стари години. Той станал много загрижен за това как ще се запомни неговият образ в съзнанието на хората. Нютон позирал пред различни художници, за да бъде увековечен, при това толкова често, както в това време можели да си позволят само кралските особи. Нютон се заел с написването на богословски съчинения и се смятал за „божий избраник“ в тълкуването на някои моменти от Библията. Започнал да пише такива глупости, че по-късно потомците се чудели как великият Нютон е могъл да напише такива безсмислици. Затова пък самият той високо оценял тези свои съчинения и ги считал за най-важното дело на своя живот. И това било логично, тъй като тези трудове били плод на неговия труд и в тях бил истинският Нютон, а не онзи кумир, чийто образ създали „Волните каменоделци“ за сметка труда на гениалния учен Омар Хаям. Нютон починал на 84 годишна възраст и преди смъртта си се отказал от причастие. След неговата смърт „Волните каменоделци“ по пълна програма използвали авторитета на създадения от тях об-

раз за достигането на своите цели.

– Просто без думи, – произнесе Виктор. – Използвали са го до дупка.

– Не него, а целия свят, и вас самите в това число, – с горчива усмивка произнесе Сенсей.

– Погледнете за миг училищната програма и как до денднешен бива поднасян Нютон и „неговите“ закони.

– Какво ти значение? – с недоумение произнесе Костик. – Според мен е все едно кой измислил тези закони, дали Исак Нютон, дали Омар Хаям, но от това законът за земното притегляне няма да се промени. Какво ме вълнува кой от кого преписал тези знания. Важното е, че са стигнали до мен.

Андрей се опули на Костик и с нотка на подозрение попита:

– Да не би случайно във вашия род да е имало Исаковци?

– Разликата е огромна, – отговори Сенсей на Костик. – Първо, Нютон преписал само това, което му отбелязал неговият учител Бароу. А той на свой ред не изхождал от знанията, които били заложени от Омар Хаям, а от това, което сам успял да разбере от тях в духа на своето време. Тъкмо затова законът на Нютон се получил толкова „Ограничен“, своеобразна спирачка за науката, тъй като неговите „научни трудове“ дълго време са се смятали за аксиома сред научните среди. Защото “Волните каменоделци“ натрапили на учените недосегаемия авторитет на Нютон, създавайки от него своеобразен идол за научния свят. А това на свой ред задържало опитите да се усъвършенства науката, и когато започнали явно да се проявяват недостатъците на изложените от него знания, „Волните каменоделци“ успели много бързо да замажат положението, издигайки кандидатурата на „Нютон II“ – Алберт Айнщайн.

– Алберт Айнщайн бил от котилото на „Волните каменоделци“? – с искрено удивление попита Николай Андреевич.

– Разбира се.

– Да, какво само не се случва в този свят, – с усмивка произнесе Николай Андреевич.

Настъпи кратка тишина.

– Е, не, кой е можел да си помисли, че Омар Хаям бил толкова велик учен! – произнесе Виктор, видимо обмисляйки чутото.

– При това какъв учен! – подчерта Сенсей. – Омар Хаям успял да внесе огромна лепта в развитието на човешката наука, извършвайки редица епохални научни открития в областта на математиката, астрономията, физиката... Той за първи път в историята на математическите дисциплини в нашата цивилизация дал пълна класификация на всички видове уравнения, в това число и линейните, квадратните, кубичните. Разработил систематичната теория за решаване на кубичните уравнения, обосновал теорията за решенията на алгебричните уравнения. Освен това създал математическата теория на музиката. Описал метода на извличане на коя да е степен от целите числа. И дори няма да споменавам за останалите теории и формули, които Омар Хаям предоставил на света, касаещи не само математиката и астрономията, но особено и физиката. Това били тъкмо тези знания, които могли сериозно да ускорят процеса на познание на научните дисциплини в човечеството и съответно да приближат с цели векове научно-техническия прогрес на дадената цивилизация, избягвайки „тъмните“ епохи и „егоистични суеверия“. Но уви, хората си остават хора... Нещо повече, Омар Хаям станал най-великият астроном на своето време. И ако всички негови трактати по тази дисциплина бяха успели да стигнат до съвременните учени, то сега хората, благодарение на тези знания щяха да се придвижат в науката много по-далече, тъй като в тях се намират знания, които днешните астрономи, заедно с цялата им модерна апаратура все още не са открили.

– Невероятно! – шашнато произнесе Андрей, – И как е възможно това!

– Знанията си остават знания, преди ви бях разказал, че това е просто банка със знания, която се съхранява в Шамбала. Естествено, съществуват и определени времеви ключови моменти в развитието на цивилизацията, когато в подсъзнанието на добре подготвените хора по дадената дис-

циплина се влага съответната информация. Но когато сред хората се появява духовна Личност, при това проявяваща интерес към науката, то такъв човек може практически без ограничения да черпи от тази информация и съответно да ускори прогреса на дадената цивилизация като цяло. Такива хора като правило сериозно изпреварват своето време. Но тук възниква следният проблем. Ускореният процес на развитие на цивилизацията зависи много не само от получените знания, но и от прословутия човешки фактор – степента на човешкото възприятие на дадените знания. А последното на свой ред зависи от много други фактори: започвайки от духовното ниво на обществото, съответно и на всяка една отделна личност, и завършвайки с активността на Архонтите.

Ето, нека например да вземем Омар Хаям. Неговият учител, който бил ученик на Бодхисатвата Агапит, насочил младия Омар по духовния път. И между другото Омар Хаям започнал от практиката „Лотосов цвят“, която успешно практикувал цял живот. И тъй като юношата бил с чисто сърце и проявявал интерес към науката, неговият учител споделил с него как е възможно на базата на вече съществуващите знания да се стигне до нови такива, използвайки определени духовни практики. Омар не просто се заинтересувал от това, а започнал упорито да се труди за достигането на резултатите. В самото начало, както го съветвал неговият учител, запълнил своята „база“ със знанията и опита на учените от предишните поколения, обучавайки се на различни науки в Нишапур, Балх, Самарканд, практикувайки паралелно дадените му духовни практики. И резултатът от неговия труд не закъснял. Когато станал на 25 години, вече написал солидни научни трактати. И това било само началото. Нещо повече, с времето у Омар се проявило ясновидството, макар да не се стремял към това. Това бил просто съпътстващ ефект на неговото духовно развитие.

– Ама че работа! – възхитено възкликна Костик. – Не бих се отказал от подобен съпътстващ ефект.

– Когато това желание произлиза от твоята душа, а не от твоето Животинско начало, тогава за теб няма да има

нищо невъзможно, – отбеляза Сенсей. – Омар Хаям се прославил сред хората благодарение на своята дарба на ясновидец, като велик астроном предсказател. А в тези времена астрономията била неразривно свързана с астрологията. Астрологът трябвало перфектно да владее не само, както казват днес, психологията (тънкостите на човешката психика), космография, да умее изкусно да съставя хороскопи, но и да познава отлично геометрията, науката за свойствата на числата, да притежава енциклопедични познания.

Неговите знания и талант били оценени и от тези, които се намирали във властта. Благодарение на това Омар Хаям успял да развива научна дейност при двора на караханидския принц Хакана Шамс ал-Мулка. Когато бил на 26 години го поканили на служба в царския двор на султан Маликшах в град Исфахан.

Именно на Омар била възложена задачата за строителството на най-голямата по това време в света, обсерватория, намираща се в Исфахан. Тя била построена по чертежи на Омар и впоследствие оглавена от него. Омар събрал добър екип. Официално му било възложено да състави нов календар, което успял да направи с успех. Но паралелно с това Омар не само усъвършенствал оборудването за наблюдение, създавайки огледалния телескоп, но и въвел астрономическите таблички „Зинджи Малик-шахи“ (наречени от него в чест на малик-шах, както било прието в тези времена). Но най-главното – той направил това, което било съвършено необикновено за времето си: обединил физиката и астрономията във формули и закони, които и до днес остават не само актуални, но и в много отношения все още непонятни за съвременните учени. Какво само струвало неговото описание на т. нар. „черна материя“, до чиято същност все още не могат да достигнат днешните учени.

Така че Омар Хаям бил истински Учен енциклопедист с голяма буква. Към него се отнасяли с уважение практически всички негови съвременници, наричайки го „Ученият на века“, „Доказателството за Истината“, „Хорасанския Имам“, „Царят на Източните и Западните философи“. Но

най-популярното му прозвище, подчертаващо неговата същност било „Мъдрецът, който отглеждал в своето сърце стрък Жива Любов“.

Николай Андреевич замислено поклати глава.

– Да, такава велика личност, но попитай съвременния човек какво знае за нея? В най-добрия случай ще отговорят, че имало такъв източен поет, „коцкар, пияница и хулиган“.

– За огромно съжаление, – кимна Сенсей. – Макар Омар Хаям да не е бил нито пияница, нито коцкар, нито хулиган, както искат да го представят на масите „Волните каменоделци“. До голяма степен всичко това се прави, за да прикрият своите хора, за да може Истината никога да не излезе на яве.

– Но Омар Хаям действително има много стихове за виното и любимата, – възрази Костик.

– Стиховете му носят двойствен смисъл, – отново повтори Сенсей. – Той специално обличал своите мисли в подобна словесна символика, използвайки особена лексика от бита, изразявайки това, което постигнал в духовен план. Това позволявало да изразява свободно нещата, които не е било позволено да се произнасят в слух и в прав текст. Той използвал методите на суфиите, с чието учение и творчество бил добре запознат, при които изразът за земна Любов символизирал Любовта към Бога, срещата с любимата – търсенето на пътища към Бога, озарението. Под думата вино се разбирал изворът на Мъдростта, божествената благодат, постигането на божествен екстаз. Грънчарят, грънчарницата – взаимоотношенията между твореца, света и индивида. Също така не трябва да се забравя, че Омар живял в мюсюлманска страна, а Коранът забранява употребяването на вино. Нещо повече, Омар прославял и персийската поезия. За да съдиш за неговите стихове трябва да се знае какъв смисъл носи виното в персийската поезия. Но подобни подробности в поезията на Омар, като правило се пропускат.

– Да не би да е бил мюсюлманин? – с удивление попита Юра.

– Да. Правоверен мюсюлманин. Дори извършил хадж –

поклонение в Мека, както е написано в Корана.

– Как тогава е практикувал „Лотосовия цвят“? – попита Андрей.

– Не бъркай религията със Знанията. Той вярвал в абсолютния, единен Бог, вярвял в Бога посредством чистите Знания и бил много по-високо от религията. Макар винаги да се отнасял с уважение към традиционния ислям. Повярвай ми, ислямът като религия има за какво да се уважава.

– Излиза, че неговите стихове носели двойствен смисъл, – замислено произнесе Николай Андреевич.

– Да, и благодарение на това всеки, който е запознат с неговата поезия, до ден-днешен намира в нея зрънца, изхождайки от степента на своята нравственост, жизнен опит и знания. Спомни си за това, за което ви разказвах, например, за душата, която е скрита в нашия подсъзнателен „океан“, за това „нещо“, което се явява нашият слушател и плува на повърхността и го сравни с това, за което е писал Омар, тогава ще разбереш всичко. Вземи например този стих.

„Всичко що виждаме, – има видимост само една.
Тази на дъното далече от повърхността на света.
Остави несъществуването, туй що в живота е явното,
Знай, тайната същност на нещата е главното“.

Или пък тези стихове.

„О, невежа, огледай се, ти си – нищо,
Без основа си, само вятъра брули, ти си – нищо.
Две нищо в живота ти са предел и граница,
Заключен си в нищото, вътре също си – нищо“.

„Този що в сърцето си на духа тайната е разбрал,
Той в сърцата чете, независимо кой пред него стои.
И – море, и гмуркач и перла безценна е станал
В мъдростта на това, което разказах вникни!“

„Не мога – вместо слънцето целия свят да огрея.

Не мога – в тайната на същността вратата да отворя.
В морето от мисли перлата на смисъла открих,
Но не мога – от страх да я разтворя".

А сега бих искал да ви зачета още един стих. Но не само го слушайте, а и вникнете в неговия смисъл.

„Виж: бременна с душа е плътта на този бокал,
И ако лилията можеше да се превърне в роза,
Не, това е шепа пълна с течен огън
В утробата на ясния, като планински ключ кристал".

Николай Андреевич помисли, а след това произнесе:

– Нещо не разбрах...

– Изобщо, първоначално вместо „бокал" е била думата „чаша", – все едно разсъждаваше сам със себе си, отбеляза Сенсей, а после поясни на Николай Андреевич:

– Смисълът на този стих може да се разбере докрай само ако знаеш истинската история за Граала. За всички останали това стихче не е нищо повече от интерпретация на битово ниво... Или пък чуйте ето този стих.

„Попитах чашата, докосвайки се с устни в нея:
„Къде ме водят тези дни и нощи ти не крий?"
И без уста да вдигам, чашата ми рече:
„Не ще се върнеш вече в този свят, Отпий!"

– М-да, действително ако си ограничен в своите знания, то нищо повече от битови асоциации не идва в главата, – съгласи се Николай Андреевич и веднага се поинтересува. – А каква е тази история с Граала?

– Ще разкажа по-късно. Това е прекалено сериозна тема, която застъпва много събития. А сега само ще отбележа, че Омар Хаям знаел много неща по тази тема. Между другото в дълбока древност на Изток, това, което днес наричат „чашата на Граала", се е наричало „чашата на Джамшид". И точно по тази въпрос Омар Хаям има много любопитно

стихотворение.

„Джамшиденатa чаша дирих страстно,
Обиколих земята чак до края,
От старец мъдър разбрах аз, че напразно
Вървял съм толкоз, – във моята душа била е“.

– А кой е Джамшид? – попита Костик.

– Джамшид! Това е легендарен цар от иранския епос, праобразът на доста по-късния вариант на древноиранския прачовек Йима. Според легендата той притежавал „чаша“, тоест това, в което се отразявал света... Въобще трябва да отбележа, че дори тези известни стихове на Омар, които имате възможност днес да четете на руски език, невинаги предават правилно смисловото съдържание на стиха. На първо място, Омар Хаям писал на персийски език „фарси“, това е своеобразния „латински“ на Изтока, където има много специфични термини, свои понятия и старинни обозначения. И между другото, стиховете, които писал, основно в празните полета на черновите на научните си трудове, били за него просто увлечение, душевен порив. Много от тях били записвани по памет от неговите приятели. На второ място, много по-късно хората, превеждащи тези стихове, ги пречупвали през призмата на своя мироглед, на това отгоре обличайки превода в стихотворна форма валидна за руския език. Тъкмо по този начин се случвали някои изкривявания на смисъла в стиховете. В оригинал, неговите стихове звучат потресаващо.

И в същия момент, съвсем неочаквано Сенсей започна да декламира стих на някакъв чужд език, очевидно на фарси. Той дори не декламираше, а по скоро пееше, произнасяйки думите провлачено в обща хармонична мелодия. Самият стих също ми се стори някак необикновен. Не зная, дали защото го цитираше Сенсей, или пък от съчетанието на звуците, но усетих ясно някаква необяснима вълна на всеобхватна благодарност, от която моя „Лотосов цвят“ започна да разцъфва, разливайки по цялото ми тяло благодатна то-

плина. Дори замрях за миг, страхувайки се да помръдна и да изгубя това всеобхващащо чувство на лекота и вътрешно блаженство.

След като Сенсей завърши стиха, настъпи тишина.

– Мощно! – С възхищение първи произнесе Николай Андреевич. – Направо ме разтърси отвътре!

– Аха, дори ме полазиха тръпки по тялото, – съгласи се Стас.

– Ето, виждате ли, – отбеляза Сенсей. – В стиховете е заложена частица от самата душа на Омар Хаям. И независимо, че самият автор отдавна го няма, по скоро неговото тяло, а поезията му до ден-днешен вълнува човешките души, карайки ги да се пробуждат. Хората чувстват нещо, но какво точно не могат да разберат. Неговите стихове ги привличат по необясним начин. Неслучайно за стиховете на Омар Хаям говорят, че не знаят ни време, ни националности, вълнуват мислите на хората, карат ги да се замислят за смисъла на своя живот. И забележете, всичко това се случва, независимо от противодействието на „Волните каменоделци“, които добре са се постарали името на Омар Хаям да изчезне във вековете. Но колкото и да са се опитвали да задържат неговата увеличаващата се популярност в Европа, с цел покриването на делата, които сътворили, този процес все едно станал неизбежен. – И след кратко прекъсване отново добави: – Но най-смешното в цялата тази история, били опитите на „Волните каменоделци“ да дискредитират Омар Хаям в очите на обществото дори и днес. На днешен ден са известни около 5000 негови рубая, тоест стихове. Макар и голямата част от тях да са просто приписани към името му. Днес учените отреждат на Омар авторството на 300-400 рубая. При това е разпространена информацията, че в библиотеката на Кеймбриджкия университет, видите ли, се намирали оригиналите на тези древни ръкописи, при това цели 293 рубая. Естествено, веднага се намерили „изтоковеди“, които потвърдили достоверността на ръкописите, че били написани от ръката на Омар Хаям. Освен това последните постоянно се афишират при споменаването на

Кеймбриджкия университет.

– Кеймбриджкия университет казваш? – с насмешка произнесе Николай Андреевич.

Когато смисълът от думите достигна до нашата компания, всички се разсмяха, а Сенсей просто сви рамене в отговор.

– И като следствие от това в света се появяват стихове от сорта:

„В джамията смирено влизам, с посърнала глава,
Уж за молитва... Но със замисъл тъй прозаичен:
Тук миналия път килим откраднах тайно;
А той взе, че изчезна, ще крадна аз различен“.

Вземете кой да е превод на този стих, смисълът си остава един и същ, все едно Омар влязъл в своята джамия, за да си открадне килимче. Макар първоначалният смисъл на стиха, още преди да бъде подправен от хората на „Волните каменоделци“, да имал съвсем различен смисъл. Там се казвало, че Омар влязъл в светата джамия, не за да чуе словата човешки, а за да попита Бога какво да прави, тъй като неговото тяло, като външна обвивка за истинната молитва, било доста овехтяло, и необходимо ли му е ново тяло или това ще бъде неговото последно. Простичко казано, достоен ли е да излезе от кръга на реинкарнациите или не. Тоест смисълът се намирал в духовните ценности, а не в материалните.

– М-да, смисълът е съвсем различен, – кимна Николай Андреевич.

– Е, вие почувствахте разликата, – произнесе Сенсей, – защото започвате малко от малко да разбирате, кое какво е. А повечето хора наивно вярват в това, че благодарение популяризацията на „Волните каменоделци“ четат истинските стихове на Омар Хаям... Ето ви и резултата, какво си мислят масите за този Човек.

– Омар Хаям на преклонна възраст ли е починал?

– Да, – отговори Сенсей и замислено произнесе, – Омар Хаям достойно преминал най-трудното изпитание – изпи-

танието на властта и парите. Дори след като се сменила властта и обсерваторията, която оглавявал, опустяла, поради липсата на интерес от властимащите, Омар не изпаднал в отчаяние. Той продължил да носи полза на хората, работейки като лекар. И доживявайки своите старини не умрял. Той излязъл. Малко преди своята смърт Омар споделил със своите ученици не само датата на своята смърт, но и къде ще се намира гробът на неговото „износено тяло“ и дори това, че ще бъде покрит с розови и бели венчелистчета от цветовете на круши и кайсии. Така се и случило.

И след като помълча известно време, произнесе:

– Ние сме временни в този свят. А времето лети много бързо. Това, което е било вчера, е минало. А някога е било далечно бъдеще, – и доста по-оживено добави. Ето ви два примера: Нютон и Омар Хаям. Единият цял живот служил на мрака, а другия – на светлината. Правете си изводите! Нютон е един крадец, който цял живот живеел с чувството на вътрешен позор и си заминал от този живот с такава тежка карма, която и на врага не биха пожелали. А Омар Хаям направил огромен скок в своето духовно развитие. И благодарение на своя труд сътворил не само много полезни неща за хората, но и работейки над себе си, успял да си тръгне от този свят в по-висшите сфери.

След като Николай Андреевич изслуша Сенсей, започна да разсъждава на глас:

– Все пак съгласи се, Сенсей, че за истинния път е важно да се знае правилната посока. Естествено, някой трябва да я указва. Нека вземем Омар Хаям. Та нали самият ученик на Агапит го е насочвал! Не на всеки е писано подобно нещо.

– Уви, докторе, длъжен съм да не се съглася с вас. Всеки човек в своя живот среща подобни указания за своята посока. И само от самия човек зависи кой път ще избере.

– Всеки? Не мисля, – възрази Николай Андреевич. Например, на мен ми е провървяло, че те срещнах и научих толкова много неща. Но милиони хора не само, че не са чували подобна информация, но дори и не подозират, че съществува.

– И тук грешите докторе. Това, което сега ви говоря ще бъде известно на милиони. И на всеки от тях ще им бъде предоставено правото на самостоятелен избор... В близко бъдеще много хора не просто ще знаят, но и ще видят истинската картинка на този свят.

– И колко далече е това бъдеще? – с усмивка уточни Николай Андреевич.

Сенсей се усмихна:

– Нека да го кажем така, ***ще успеете да видите как ще започнат да се късат шевовете на „Волните каменоделци“ под натиска на определени събития, как гореспоменатите „шивачи“ в паниката ще започнат да бранят създадените от тях самите илюзии, тези миражи, които са тъкали за хората. Между другото, това за вас ще бъде шанс да разберете кой, какъв е в този свят. Ще видите как ще започнат да падат маските на тези, които стоят на колене пред Архонтите. И когато фалшивите образи паднат, не се разочаровайте ако зад тях откриете „добросъвестен човек“, верен слуга на Архонтите... Така че приятели, наблюдавайте, размишлявайте, правете своите изводи и постъпвайте в своя живот като истински Човек, като духовна Личност, а не като безличен роб на Архонтите.***

– И как да избегнем това робство? Как да разберем кой, кой е в този свят, ако тези Архонти за нас са невидими! – искрено попита Андрей.

– Е, не са чак толкова невидими. Както се казва, ако силно поискаш, ще разбереш. Всъщност, трудно е да бъдат разкрити единствено Архонтите, тези 12 човека, които представляват личния кръг на Ариман, но да разберете кои са техните марионетки – е елементарно. Трябва просто да се знае архонтската структура, символика и методите им на действие. И тогава не само ще успеете да разберете по-задълбочено този свят, но и ще започнете по-добре да различавате хората и да различавате кой, кой е отвъд техните. Ще започнете да се превръщате в истински Личности, а не

да продължавате да бъдете сиви гайки в нечий ръждясал механизъм. Тъкмо затова е нужно максимално да разширявате своите познания и да пребивавате на духовна вълна. И тогава ще видите във вашия живот множество помощни указателни знаци, дори необходимата ви книга ще тупне пред вас в точния момент и сама ще се отвори на нужната страница. Бъдете във всичко Човеци, а не овце, който биват натирвани в различни секти и партии. Мислете самостоятелно! Пазете своята мисъл в духовна чистота! И тогава никой няма да е в състояние да ви зомбира, тъй като притежавайки най-голямото богатство в този свят – вътрешната, безгранична Свобода на Духа, той не ще ви удържи в оковите на материалното робство!

От тези вдъхновяващи думи на Сенсей, нашата група буквално засия и се изпълни с оптимизъм. Във въздуха дори витаеше някаква тържественост. Всички очаквахме, че Сенсей ще разкаже още нещо, но той направи продължителна пауза, внимателно ни погледна, а после преведе разговора на битови теми:

– Така, нека приемем, че официалната част от пиенето на следобедния чай завърши. Традиционният въпрос към „умните глави“ е: кой ще мие съдовете?

Тогава той кимна към „последствията“ от нашата колективна трапеза. Всички се засмяха от душа.

– Не се притеснявайте, ние ще почистим! – произнесох аз, махайки с ръка. – Тука работата...

– О не, починете си момичета! – с усмивка произнесе Сенсей.

И моментално стана да разтребва масата.

– Да, починете си момичета! – тутакси подскочи Виктор и започна да помага на Сенсей. – Сами ще почистим.

* * *

Мъжката част на нашата компания като по команда

последва примера на Сенсей, отстранявайки ни от работата. Ние с Татяна седяхме като почетни гости по време на това мероприятие. Блясъкът и чистотата бяха въдворени много бързо. Не мина и без каламбурите на Женя. Той, както винаги, първоначално се захвана с желание за работата, но после много бързо охладня и започна да експлоатира любимата тема за своята съвест, за това как законите се пишели от мъжете и там никъде не било указано, че те трябвало да мият съдовете, с изключение на 8-ми Март. Шегите са си шеги, но разтребвайки Сенсей ни разказа много интересна легенда за Съвестта, която по смисъл бе много по-дълбока и поучителна от всички Женини каламбури взети заедно.

– ...Правилно си забелязал, че законите се пишат от хората, – сериозно произнесе Сенсей, отговаряйки на поредната Женина шега. – Сега в тази връзка ще ви разкажа една много древна китайска легенда за Съвестта и ще разберете, доколко хората тогава и днес си остават хора.

„Тази история се случила в далечни – далечни времена. Родила се на бял свят Съвестта. Родила се тя в нощната тишина, когато всичко живо мислило. Мислила реката, отразявайки лунната светлина, мислило небето, обсипано със звезди, мислила и тревичката замръзваща в нощната влага. Мислила и какавидата, с какви пъстри тонове да сътвори бъдещата пеперуда. Растенията мислили за техните прекрасни съцветия, птиците за своите песни, а звездите за бъдещето. Тъкмо затова през нощта било толкова тихо. Денем всичко шуми и живее, а през нощта всичко мълчи и мисли. Тъкмо в такава тиха нощ, когато всичко живо мислело, се родила и Съвестта. Тя била прекрасна. В дъното на нейните големи, красиви очи се отразявал огънят на далечните звезди, лунната светлина обагрила нейния лик със своето сияние, а нощта я обвила в своята тайнствена дреха.

И отишла съвестта при хората. Живяла сред тях наполовина добре, наполовина зле. И живяла като нощна птица. Тъй като през деня никой не искал да говори с нея. Към когото и да се приближавала – всеки неистово я отпъждал с ръце и крака, един вид: „Главата ми е пълна с кахъри,

навсякъде кипи работа, време ли е да си говоря с теб!“ Но затова пък през нощта абсолютно безпрепятствено влизала и в богатите, и в бедните домове. Тихичко се докосвала до спящия и той се събуждал. Виждайки я, той питал:

– Какви искаш, Съвест?

А тя тихо отговаряла:

– А ти днес какво направи?

– Аз? Нищо особено не съм правил...

– Помисли си.

– А... Е щом си рекла...

И докато си спомнял, Съвестта отивала при друг. А събудилият се човек вече не можел да заспи чак до сутринта и цяла нощ размишлявал какво бил правил през деня. И така Съвестта идвала при всеки дотогава, докато всички хора не били обзети от безсъние.

И решили хората да поискат съвет от най-мъдрия човек в тяхната провинция Ли-Хан-Дзу, не знае ли случайно лек за безсънието. Хората наричали Ли-Хан-Дзу премъдър, защото си мислили, че щом имал най-много пари, земи и къщи от всички, значи имал и повече акъл от всички! Но не знаели те, че този, когото наричали „мъдрец“, страдал най-много от тази безсъница и сам не знаел как да се избави от нея. Та нали всички около него му били длъжници. И цял живот хората работели, за да му изплащат дълговете. Така мъдрият Ли-Хан-Дзу подредил своя живот. Като истински мъдрец, той знаел какво да прави, след като някой крал от него и бил хващан. Ли-Хан-Дзу с преливаща мъдрост го налагал, при това толкова здраво, че и на другите да им държи влага. През деня мъдростта му работела безотказно, тъй като всички били силно респектирани и изпитвали страх от наказанието. Но през нощта Ли-Хан-Дзу се страхувал и за живота си, и за богатството си. Тъкмо за това през нощта при него идвали съвсем различни мисли, от тези през деня: „А защо бедния краде? Защото няма какво да яде и няма кога да изкара за единия залък. Та нали цял ден само работи, за да ми върне дълговете“. Ли-Хан-Дзу дори спорил със Съвестта, оправдавайки своите действия: „Излиза, че са ме

окрали, а аз не съм прав?!“ Макар и да се оправдавал, но все така не можел да заспи. И дотам го докарали тези безсънни нощи, че веднъж Ли-Хан-Дзу не издържал и независимо от своята мъдрост обявил:

– Ще взема да им върна всички пари, земи и къщи!

Но тутакси роднините на мъдрия Ли-Хан-Дзу, дочувайки тези думи вдигнали вой до небесата, викайки на хората:

– От безсънните нощи бедният човек бил нападнат от безумие! За всичко е виновна „тя“ – Съвестта!

Изплашили се богатите:

– Щом най-мъдрият сред всички нас бил нападнат от безумие, какво остава за нас?

Изплашили се и бедните:

– А ние имаме най-малко от всички, значи и акълът ни е най-малко. Щом Най-мъдрият е нападнат от безумието, какво ще правим ние, сиромасите?

Щом богатите видели, че бедните също се изплашили, свикали събрание между тях си:

– Виждате ли Съвестта колко силно плаши бедните. Трябва да се застъпим за тях и да се отървем от Нея!

И започнали да мислят как да й скроят шапката, но не могли да измислят нищо. И решили да изпратят запитване към най-мъдрия в цял Китай А-Пу-О, който тогава живеел в Нанкин. Той бил толкова мъдър и учен, че за съвет при него идвали владетелите от цял Китай. Изпратили му посланици. Донесли му щедри дарове, поклонили му се до земята много пъти и изложили своята молба, да ги избави от страшната безсъница, която Съвестта им причинила. Изслушал ги А-Пу-О, усмихнал се и произнесъл:

– Да, може да се направи така, че Съвестта дори да не може да припари до вас! Как е възможно невежият човек да знае какво е длъжен да прави и какво не е? Хайде тогава да напишем закони. Ще напишем в свитъците какво трябвало да прави човек и какво не трябвало. Мандарините ще учат законите наизуст. А простите нека ги питат: какво е позволено и какво не е. Естествено, първо трябва да им платят: нима мандарините са длъжни залудо да учат тези закони?

А когато Съвестта дойде и попита невежия човек: „Какво е направил днес?“, той ще й отговори: „Това, което е написано в свитъците“. И всички ще спят спокойно.

Зарадвали се всички от това решение, а най-много от всички мандарините. Та нали е по-лесно да се ровят в книжата отколкото в земята. И всички хора били доволни. Та нали им било много по-лесно да платят на мандарина и да поговорят за минутка с него през деня, отколкото цяла нощ да будуват, разговаряйки със Съвестта. И се захванали да пишат закони какво можело да прави човек и какво не можело. И написали, а мъдрият А-Пу-О за този съвет направили най-главния сред всички мандарини, за да можел със своята мъдрост да помага на хората да живеят спокойно, без да им пречи Съвестта.

И заживели хората по законите на мандарините и върховния А-Пу-О. Ако трябвало да се направи нещо, или пък се заформял спор, хората отивали при мандарина и, щедро заплащайки за неговата услуга, го питали:

– Разпъвай свитъците. Според тях кой от нас е правия?

Сега вече само най-големите бедняци страдали от безсъние, тъй като нямали пари да заплатят дори на мандарина. А останалите, веднага след като идвала Съвестта, казвали:

– Какво си се залепила за мен! Всичко правя по законите, както е написано в свитъците! И не само аз!

Обръщали се на другата страна и заспивали.

Дори премъдрият Ли-Хан-Дзу, който страдал най-много от всички от безсъние, сега само тихо се смеел, когато през нощта тихичко идвала при него Съвестта:

– Здравей, красавице! Сега какво ще ми кажеш?

А съвестта говорила, гледайки го със своите дълбоки очи с блещукащи в тях звезди:

– Ех, нали искаше да върнеш имуществото на бедните, а не го връщаш?!

– А имам ли право?! – Надсмял се над нея Ли-Хан-Дзу. – Какво е написано в свитъците? „Имуществото на всеки принадлежи на него и неговото потомство“. Как така с лека ръка ще прахосвам чуждото имущество, а ако моето потом-

ство не е съгласно с тези мои действия? Излиза, че съм крадец, тъй като крада от тях, или пък луд, защото крада от себе си. А в закона е написано: „Крадецът и лудият се оковават във вериги“. Затова ме остави намира. Съветвам те да си лягаш, а не да бродиш по нощите!

Обърнал се с гръб към нея и сладко заспал.

И навсякъде, където и да отивала Съвестта, винаги чувала едно и също:

– Какво има да знаем?! Както казват мандарините, така и правим. Върви и попитай тях! Ние правим всичко по закона.

Отишла Съвестта при мандарините, и ги пита:

– Защо никой не иска да ме слуша?

А те се смеят насреща:

– Нима е възможно хората да те слушат и да постъпват така, както ги съветваш? А законите за какво са създадени? Нали черно на бяло е написано такова велико нещо! Неслучайно А-Пу-О, за това, което измислил е станал върховен мандарин.

Отишла тогава Съвестта при върховния мандарин, най-мъдрия в цял Китай А-Пу-О и лекичко се докоснала до него. Събудил се той, скочил, виждайки Съвестта и започнал да вика от уплаха:

– Как смееш да нахълтваш през нощта без позволение в чуждия дом? Какво е написано в закона? „Който влиза тайно в чуждия дом през нощта, той бива смятан за крадец и вкарван в затвора“!

– Не съм дошла да крада от теб! – отговаряла тя – Аз съм Съвестта!

– Тогава според закона ти си развратница! Там ясно е написано: „Ако жена се явява през нощта при чуждия мъж, значи е развратница и отива в затвора!“ От тук следва, че ако не си крадла, то тогава си развратница!

– Каква развратница съм аз?! – удивила се тя. – Аз съм Съвестта!

Но А-Пу-О кипнал още повече.

– А-а-а, ти не си нито развратница нито крадла, а просто

не искаш да спазваш законите? В този случай и за това си има закон: „Който не иска да изпълнява законите се счита за нарушител и се вкарва в затвора“. Слуги! Оковете тази жена във вериги и я хвърлете навеки в тъмницата, като развратница, заподозряна в кражба и уличена в явно неспазване на законите.

Хванали слугите на А-Пу-О Съвестта и я хвърлили в тъмницата. От тогава тя не идвала при никого и на никого вече не досаждала. А с времето хората съвсем забравили за нея. Много рядко се случвало човек, недоволен от мандарините да се провикне:

– Нямате Съвест!

А те веднага вадели книгите и му показвали, че Съвестта седяла в тъмницата, и отговаряли:

– Значи все пак имаме, щом я държим заключена!

Човекът млъквал, гледал книжата, целите изписани с мастило и виждал, че действително са прави! И от тогава хората живеят без Съвестта, по законите на мандарините и върховния А-Пу-О. А дали на някого му е тежко от това или пък леко, всеки сам решавал за себе си, когато настъпвала нощта и всичко живо започвало да мисли“.

Когато Сенсей завърши да разказва тази древна легенда, всички съдове блестяха от чистота, благодарение на усърдното търкане с кърпите на захласналите се в разказа приятели.

– Направо както в живота! – произнесе Володя.

– Хубава легенда, прекрасно подхожда на нашето общество! – отбеляза Николай Андреевич. – В света човешки нищо не се е променило.

– За нашето общество?! – подхвана репликата Женя, поглеждайки към Стас и Виктор. – Винаги съм подозирал, че покрай мен живеят едни китайци и мандарини.

И, предавайки в ръцете на нашия юрист Виктор своите излъскани чинии, със смях добави: – Ето мандарине! Давам ти подкуп, за да не досаждаш със своя задръстен със закони мозък на моята чиста Съвест!

– Какво мога да кажа? Аргументите са безсилни пред

фактите! – с усмивка взе съдовете Виктор.

Всички се разсмяха. С това весело настроение завърши нашата домакинска работа.

* * *

Сенсей предложи на всички да се изкъпем и да се заемем с подготовка за утрешното отпътуване. Компанията с охота подкрепи това предложение. Ние с Татяна вече нямахме желание да се мокрим и останахме на брега. И когато всички привършиха с къпането и започнаха да излизат на брега да се сушат на вечерното слънце, се случи доста странно нещо.

Виктор, плувайки все още със Сенсей, захвана с него много интересен разговор, част от който успях да чуя, когато излизаха на брега. Сядайки в пясъка в нашия голям кръг, Виктор започна страстно да споделя своите впечатления.

– Не, наистина е трудно да се разбере това, че „си умрял още вчера“, – произнесе той обръщайки се към Сенсей. – По-скоро е трудно да се повярва. Осъзнавам го на някакво повърхностно ниво и не мога да вляза в дълбочина, да го почувствам. Всичките ми опити да осмисля този процес се свеждат до някакъв битов страх... А както разбрах, най-добрия начин да убиеш своя егоизъм – е да осъзнаеш, че смъртта е неизбежна и че практически не съществуваш.

На което Сенсей отговори:

– Точно така. Въпреки това, да осъзнаеш неизбежността на смъртта – не означава да изпаднеш в депресия и да седнеш в очакване на своя край. **„Да умреш“ – означава, да се разграничиш от своето Животинско начало, да почувстваш кой си и какво си всъщност. Умира властта на Животинското над теб, многото му желания. Просто се отстраняваш от цялото това множество и пораждаш вътре в себе си едно-единствено желание, единна цел – достойно да стигнеш Бога. Колкото и да се опитваш да удовлетвориш желанията на своето**

тяло, то все едно ще се превърне в кал, в прах, която ще се стели под краката на следващия пътник. Хората често самосъжалявайки се, зациклят върху своите неудовлетворени желания на Животинското начало, мигом забравят за своята душа и това, за какво им е даден този живот. **А трябва да се живее, без да се губи от поглед цялата картина на нещата, тоест целите на твоята душа. Когато умира егоизма, човек действително започва да служи на Бога и да живее, помагайки на другите.**

След като изслуша внимателно Сенсей, Виктор произнесе:

– И все пак. Струва ми се, че в мен все още има много от този егоизъм. И да го изплаша с една-едничка фраза „умри“ никак не ми се получава. Днес цял ден си го повтарях. И какво?! Все така не успявам да си представя какво представлява реалната „смърт“. Дори тъкмо обратното, вместо да постигна някаква яснота, съм атакуван от цял поток натрапчиви контрааргументи на моето Его, все едно вместо неговата „смърт“ усилих неговата „съпротива“. Сигурно съм просто един пън, щом не мога да вникна в очевидното?!

– Какво общо имат тук дърветата, – произнесе Сенсей. – Естествено, че нищо няма да постигнеш. Всички тези само убеждения са равносилни на действията на папагала. Та нали на дадения етап, тялото и ти – сте едно единно цяло. Това е „принципа на гъсеницата“. Опитваш се да отделиш неузрялата личинка от пашкула.

– Добре, но тогава ми обясни, как учениците на същия този Имхотеп осъзнавали тази „смърт“?

– Правилно каза, именно осъзнавали този процес, успявайки да го почувстват в дълбочина, а не просто да се убеждават мислено. Та нали човек може да умре по всяко време, от абсолютно независещи от него причини. Тъкмо за това всеки стъпил на духовния път изживява всяка секунда от своя живот така, че да се приближи максимално към глобалните цели на своята душа. Всичко останало е прах на вятъра. Обикновените хора не разбират истинската стойност на времето и поради своя страх от смъртта не го признават,

предполагайки, че разполагат с неограничено количество от него. Дори миг преди да настъпи смъртта, не могат да повярват, че тялото им ще умре.

Тъкмо за това е толкова важно да почувстваш и осъзнаеш, че вече си мъртъв „тук и сега“. Разбира се в света съществуват купища техники, позволяващи да се стигне до осъзнаването на даденото вътрешно усещане. Но всички те са от групата на психологическите тренировки. И до голяма степен, тези техники да не играят особена роля, тъй като самия процес на опознаване зависи изключително от самия човек.

– И как така не играят, – възрази Жеката. – Бидейки млад и красив, как да взема просто така да осъзная, че мога да умра във всеки миг?

– Да, – поддържа го Виктор. Както се казва, слънцето свети, няма война, в света почти царува мир. – И оправяйки своя разкошен перчем, сви рамене. – Действително, какво може да се случи с мен „тук и сега“?

– Каквото си поискаш, – заплашително му отговори Володя. – Леталният изход може да настъпи по всяко време, от всякъде и от всяко нещо: от банален проблем със стомаха до случайно схванал се крайник в морето. Плуваш си с лодката да ловиш риба, а вместо това отиваш на дъното за храна на рибите. Дори няма да осъзнаеш за какво си прахосал въздуха на тази земя...

Докато момчетата продължаваха да разсъждават в този дух, ми се стори, че Сенсей, съхранявайки на лицето си загадъчна усмивка, се потопи в някакви си свои размишления. Когато старшите момчета се наприказваха, очаквайки да каже още нещо по темата, той просто се изправи и приятелски потупа по рамото Виктор:

– Нищо, всичко с времето си.

Произнасяйки това, Сенсей мълчешком премина през общия кръг и се насочи към палатките.

Нашата дружина продължи да обсъжда дадената тема.

– Да, живееш си живееш, не знаейки за живота почти нищо, и хоп „почувствай смъртта“! – произнесе Стас.

Николай Андреевич, въртейки в ръцете си някакъв зелен стрък с миниатюрни класове, произнесе:

– Е, ако се постараеш, можеш да вникнеш в този въпрос и от философска гледна точка. Например, нека вземем тази тревичка. На нас ни се струва, че все още е жива, но в същност тя вече е мъртва. Да, в нея все още тлее някакъв живот и ако я сложим в прясна вода, ще изкара още някакво време. Но в момента, в който съм помислил да я откъсна тя е умряла. Така се случва и с хората. Ние сме досущ като тези откъснати тревички – раждаме се вече мъртви. Някакво време в нас продължава да тлее живота, но бързо изтича. Тъкмо за това умираме още преди да сме се родили.

Нашата групичка притихна, преслушвайки се към това простичко и в същото време мъдро разсъждение на нашия психотерапевт. Беше ми много приятно да го слушам, тъй като в неговите размишления се чувстваше невидимото присъствие на Сенсей, неговия простичък и в същото време дълбок начин на обяснение. В този момент се потопих в света на своите мечти, размишлявайки за тази вечна душа, която се намира в откъснатите от истинския свят хора – тревички. Който успее да я почувства в себе си, той ще и се насити. Та нали тя е като живата вода, пробуждаща мъртъвците, връщайки ги към вечния живот. Дори ми се стори, че мимолетността на човешкия живот не е толкова лошо нещо, колкото и кощунствено да звучеше. Ако беше дълъг и предълъг, всички просто щяхме да се уморим да гаснем в нашите стареещи тела, бидейки мъртви вехнещи растения. Колкото и причини да си измисля човек, изпълващи със смисъл живота му, в крайна сметка единствено успявайки да почувства тленността на своето тялото, той започва да се замисля за своята душа и нейното спасение.

Така си размишлявах, докато Женя с възхищение не възкликна:

– Еха!!!

Всички мигом погледнахме в посоката, в която гледаше той. Отстрани на палатките към нас вървеше Сенсей. При това не в своя бански, а в дълъг сив халат. Този халат с ши-

роки ръкави, външно изглеждаше, все едно бе изтъкан от много груба материя. Но това, което ни порази, бе, че Сенсей носеше в ръцете си два меча в своите кании, обвити в черна материя. Изобщо не подозирах, че е донесъл всичко това тук на морето. Много странно, колкото и да тренирахме по време на нашата почивка, Сенсей нито веднъж не се бе облякъл в подобна дреха и нито веднъж не беше споменал, че е взел със себе си мечове, да не говорим, че е тренирал с тях. Досега не бяхме свидетели на подобно нещо, а и да се предскажат действията му е изключително трудно.

От вълнение някои от момчетата скочиха от своите места. Подобно зрелище никой от нас не бе очаквал да види. Очевидно в очакване на предстоящата тренировка очите на старшите момчета започнаха да светят страстно.

– Сега ще се случи нещо много особено, пророчески полушеговито произнесе Стас.

Но колкото повече Сенсей се приближаваше към нас, толкова повече във въздуха се нагнетяваше някакво напрежение. Лек страх от неизвестно естество започна лекичко да ме сковава от отвътре, все едно ме циментираше. Причината за този страх разбрах малко по-късно, тогава, когато Сенсей се приближи по-близо. Оказа се, че това беше съвсем друг Сенсей от този, който познавах!

Никога не бях го виждала такъв. Мъжественото лице, покрито с качулка, в съчетание с тъмния му загар приличаше на лице на могъщ войн. Целеустременият му поглед рушеше подобно на торнадо всяко невидимо за обикновеното око препятствие на своя път и прочистваше пространството от нещо неизменно. Но и в същото време излъчваше велико спокойствие и достойнство, което бе свойствено единствено на Същество, притежаващо огромна сила. Дори в походката, твърда и уверена, се чувстваше тази невидима, необикновена мощ. Видимо тъкмо заради това, моето Животинско начало с всяка стъпка на Сенсей се свиваше все повече и повече в плътно кълбо от страх, все едно бях обвиняем пред страшния Съдия. И този страх дори не бе пред Човека, а пред нечия огромна Духовна Воля! Страх за нещо свое мъ-

ничко и подличко, което подобно на тежък нанос се е трупало с годините от егоистичните мисли, действия и постъпки. Това беше съвършено неестествен, смразяващ страх, страх породен от чувство на вина пред самата себе си. И това смазващо обвинително чувство, независимо от жегата наоколо накара всичко в мен да се смрази.

Очевидно, подобно нещо преживявах не само аз. Радостта на нашия колектив от предстоящата тренировка охладняваше с всяка крачка, която Сенсей правеше към нас. Когато дойде до нас в своето странно облекло, без да обяснява каквото и да било, започна да развива черната материя обвиваща мечовете. Изглежда тъканта беше завързана много здраво. Но Сенсей бързо се справи с възлите, размотавайки ги с лекота, сякаш извършваше ритуални движения. Поставяйки черната тъкан върху ръката си, той взе единия от мечовете и рязко го подаде към... Виктор. Движението бе изключително рязко и кратко, все едно беше предизвикателство не на живот, а на смърт. Дори всички изтръпнахме от него. Момъкът, видимо, както и ние самите, абсолютно, без да очаква подобни действия, а още повече, че той бе изборът на Сенсей за съперник в този двубой, чисто механично взе поднесения пред него меч и погледна объркано към Сенсей с разширени от ужас очи.

– Имаш един шанс... за да оцелееш. – строго и сурово произнесе Сенсей, правейки акцент на последната дума.

Всички стояха като полезни изкопаеми и с пълно недоумение наблюдаваха случващото се. Изглежда всички се бояха да мръднат, дори и с едно-единствено мускулче, издавайки своето присъствие, за да не заемат мястото на Виктор в този повече от странен инцидент. А от тези думи на Сенсей дори усетих как по гърба ми пробягаха ледени тръпки.

– Разбра ли! Един! – като мощно ехо прозвучаха думите на Сенсей.

– Сенсей, аз... аз, – едва не започна да заеква, измънка Виктор, държейки с трепереща ръце меча.

– Имаш три секунди до началото на боя, – изричайки отчетливо всяка дума, произнесе Сенсей. – Ако не започнеш

първи своята атака, аз ще започна първи. И тогава няма да имаш шанс!

Сенсей насочи своя тежък поглед върху Володя и го назова по име, от което Володя се дръпна назад от уплаха, погледна го с предани очи и се превърна в самия слух. И в този момент Сенсей му заяви такова нещо, от което едва не се изправиха косите ми.

– Към трупа на единия от нас ще вържеш камък, ще го качиш на лодката и ще го хвърлиш в морето. Разбра ли ме?!

Володя кимна с такава готовност, все едно отвърна „Тъй вярно!“ Сенсей отново погледна към Виктор:

– Имаш... един... шанс!

Произнасяйки това, той се обърна с гръб към Виктор и пъхна меча зад пояса на дрехата. Думите му не само ме шокираха. А буквално ме заляха като цунами, предизвиквайки в мен невъобразим ужас, а зъбите ми започнаха да тракат. Едновременно с това моя разум, подобно на вулкан изригна от безпределно възмущение: „Какъв труп? Каква лодка? Да не полудяха? Да вземат и да се избият? Просто така, без причина! И въобще, нима е възможно да се убиват един друг за каквото и да било?! Та нали сме хора, а не зверове! Хора! А какво стана с убежденията от сорта – „човешкия живот трябва да се цени“?! Кошмар някакъв!“ Просто се давех от този прилив на отчаяние и безпомощност. Една част от мен трепереше от страх, все едно бе листо от трепетлика по време на буря, а другата разбираше, че с думи не ще успея да разубедя „съперниците“ и да променя ситуацията. Трябваше спешно да направя нещо. Бързо, моментално. И нищо друго не дойде в главата ми, освен да се хвърля между двамата. Глупаво до невъзможност, но пък може да спаси ситуацията? По добре да изхвърлят моя труп в морето, отколкото да загине някой от тях. Но веднага след като си помислих това, моето тяло още повече се скова от страх и се закова към своето място. Душата викаше и напираше, желаейки да предотврати неизбежното, а тялото предателски продължаваше да стои вцепенено от ужас от мисълта да се сбогува с живота си.

Напрежението растеше. Неочаквано рамото на Сенсей помръдна. Виктор излетя от своето място все едно бе навита пружина, отпусната на свобода. Той извика с ужас и рязко извади меча от канията, хвърляйки я настрани. Моментално замахна с него по посока на своя безпощаден „съперник“. Разпаряйки въздуха със свистене, мечът на Виктор се приближи до Сенсей. Тогава Сенсей мигновено хвана своя меч и завъртайки се на половин оборот, дори без да престъпва с крака, нанесе мощен удар по меча на Виктор, избивайки го от ръцете му с един замах. Извършвайки обратен заход, мечът на Сенсей се плъзна по главата на Виктор. Множество копринени косъмчета се разпиляха от раз във въздуха, окъпвайки се в лъчите на слънчевата светлина. Виктор с очи като от стъкло рухна на колене в пясъка. А отгоре му се посипаха неговите косъмчета. Поглеждайки на бледото като камък лице на Виктор, моята особа, застинала от ужас, така и не успя да разбере дали е жив или не. Всичко това се случи толкова бързо, че ако в този момент бях мигнала, щях да пропусна цялата ситуация. Сенсей отново се обърна с гръб, все едно никога не се бе обръщал. И в тази тишина прозвуча същият този могъщ глас, изпълнен с вътрешна сила:

– Вече няма от какво да се страхуваш, защото... УМРЯ!

Все едно мина ток по гръбначния ми стълб. Струйка електрически заряд, като по спирала премина от опашката до темето. Странно, но въпреки преживяния животински страх от смъртта, аз някак усетих неговото противоположно чувство на всеобхващащата пълнота на живота! Ясно и точно се почувствах като господарка именно на своето тяло. Вече не аз принадлежах на тялото, а тялото принадлежеше на мен. При това ми служеше вярно и правилно. Почувствах пълнотата на живота не само в себе си, но и за мое учудване, в целия чуден и безкраен цикъл на живота. Животът, който прецизно се трансформираше от една форма в друга, неговата Цялостност и Хармония! Почувствах някаква дълбока Мъдрост и последователност във всичко, което ме заобикаляше. Всичко наоколо беше изпълнено с духа на живота: пясъкът, морето, тръстиката покрай брега, въздухът. Всичко

дишаше в пълна хармония с единната Мъдрост!

Тогава незнайно защо се сетих за поразилия ме разказ на Николай Андреевич за тревичката. Но този път той не предизвика в мен чувство на обреченост. Този път го разгледах с абсолютна чистота на съзнанието и ясно разбрах, че тревичката не е умирала, а продължила да живее, преминавайки от едно състояние в друго. Ето в какво се криел смисълът на тази потресаваща земна красота – в необикновената хармония и пълнота на живота, която обхващаше и изпълваше всичко наоколо! И от това всеобхващащо осъзнаване върху мен се спусна необикновено чувство на дълбоко умиротворение и покой. Дори за момент затворих очи, за да мога изцяло да се разтворя в това осъзнаване. Но когато ги отворих, нещо се бе променило в картината, която виждах.

Не разбрах веднага каква беше промяната. Виктор продължаваше да стои на колене в центъра на кръга със спуснати ръце и каменно лице. Косъмчетата от неговата глава плавно се приземяваха върху пясъка. Зрителите бяха затаили дъх от невъобразимо удивление. И тогава, неочаквано за себе си забелязах седящия между момчетата Сенсей, при това на същото това място и в същия бански, в който бе облечен, преди да отиде към палатките. На неговото лице продължаваше да цари все същата тайнствена усмивка, която бе направил, слушайки нашия разговор. Но незнайно защо това негово присъствие сред нас не ме учуди, както и всичко, което се бе случило, все едно бе абсолютен факт. Но другите изглежда не смятаха така.

Очевидно от несъответствието на двете реалности, които се бяха проявили в един и същ момент, удивлението сред групата започна да расте. Едни поглеждаха ту на кротко седящия Сенсей, все едно бе призрак, очевидно отказвайки да повярват на своите очи, ту на застиналия като мраморна статуя Виктор. Другите се оглеждаха настрани, търсейки поне някакви доказателства за мечовете, но наоколо нямаше нищо подобно. Само явния отпечатък на канията, хвърлена от Виктор настрани. Но това беше само един отпеча-

тък, без да е наличен самият предмет. Някои от момчетата пък започнаха да реагират много странно след края на този бой. Андрей побърза да опипа косата на главата си, все едно се боеше, че не е на мястото си. Руслан с ужас се подпря с ръце на пясъка. Володя пък, точно обратно, с присъщото му спокойствие гледаше към Виктор, все едно нищо не се беше случило. А самият Виктор продължаваше да стои в центъра на кръга, както се казва, ни жив, ни умрял. Неговото лице не изразяваше никакви емоции, а погледът му беше по-скоро на отречен от живота, отколкото мъртъв. На челото му нямаше нито кръв, ни драскотина. Единствено знаменитият му перчем беше отрязан почти до корен, при това изключително равно, все едно наистина от изключително остър меч. На пясъка се намираше неговата коса. Скоро след това Виктор се размърда. Бавно преглъщайки своята слюнка, той погледна към Сенсей с „живнал“ поглед.

Когато групата окончателно дойде на себе си, първоначално плахо, а след това по-настойчиво, всички зажужаха в обсъждане на случилото се.

– Видя ли? – разпитваха се един друг момчетата, кимайки към Виктор.

– Халюцинация някаква.

– А мечовете къде са?

– И ти ли ги видя?!

– Какво беше това?

– Сигурно хипноза.

– А косата?

– Нищо не мога да разбера.

Не бързах да вниквам в смисъла на този емоционално въпросителен диалог. Тъй като, колкото повече момчетата проявяваха своите емоции, толкова по-бързо се губеше невероятното състояние на умиротворение и покой, което така неочаквано ме споходи по време на цялата ситуация. И в края на краищата изчезна изцяло, оставяйки единствено следа в паметта за това великолепно усещане на хармонията в живота. Обикновеното възприятие отново зае своето старо място, оставяйки само топъл спомен за този необик-

новен момент. Създаваше се такова впечатление, все едно самата Мъдрост бе преминала по брега на моето съзнание, оставяйки ясни следи от своето присъствие. Емоционалните вълни под формата на шум, удивление и шеги започнаха да връхлитат една след друга и накрая измиха тази следа в моето съзнание, съхранявайки само благ спомен за нея. Въпреки всичко, бях щастлива, че някъде дълбоко в мен вече присъстваше чувството на разбиране на хармонията в живота и осъзнаването на ценността на всеки миг, който ме приближаваше към тази непостижима висша Мъдрост.

Сенсей тактично пропускаше всички въпроси на нашата група, запазвайки своята загадъчна усмивка, очевидно желаейки да разгадаем сами този въпрос, без неговите подсказки. Но явно „колективният ум“ не беше достатъчен за осмислянето на този случай. Тъй като от една страна: общите впечатления, отрязаната коса и следите от падналата кания на Виктор свидетелстваха за реалността на това, което се бе случило. От друга: седящият все едно нищо не се бе случило Сенсей, облечен в бански, който изглежда никъде не бе ходил, явното отсъствие на мечовете, предизвикваха още по-голямо объркване в умовете на присъстващите. И колкото повече групата навлизаше в своите разсъждения, толкова по-непроходими ставаха дебрите на загадъчното произшествие, което се бе случило в реалността на нашето съзнание. Най-накрая Николай Андреевич, който беше не по-малко озадачен от всички останали, се захвана с разплитането на този завързан случай.

Първото, което направи е да въведе дисциплина в „птичия хор“, който беше настанал и даде възможност на всеки поотделно да сподели какво е видял. В резултат на това стана ясно, че практически всички бяха видели няколко общи момента: Сенсей в неговия странен сив халат, двата меча в своите кании и някои елементи от боя, където Виктор беше съперник на Сенсей и естествено, финалът с поразилият ни всички полет на копринените коси от перчема на Виктор. В интерпретациите на Руслан, Славик, Андрей, всичко това звучеше като диалог от някакъв холивудски боен филм. Из-

хождайки от всичко казано, Николай Андреевич направи извода, че всичко, което сме видели, действително е било реалност, но това бе реалност, за която всички много малко знаехме поради своето несъвършенство и егоцентризъм. Той предположи, че колкото повече страх имаше в нас, толкова повече изплуваха различни подсъзнателните асоциации. Тъкмо затова, в сравнение с общата картина на случилото се, всеки беше изпитал някакво свое индивидуално преживяване, което подхожда на самия него и на никой друг.

Произнасяйки това, Николай Андреевич погледна въпросително към Сенсей, все едно не беше съвсем сигурен в това, което бе казал. Останалите също насочиха своите погледи към него. В това число и Виктор, който така и не разказа на останалите какво бе видял, но затова пък внимателно слушаше какво разказваше всеки един от нас. Едва тогава Сенсей си позволи да отбележи:

– Отговорът на вашия въпрос е даден отдавна от индийският поет Агей:

„Видях: внезапно
Капка
Как се откъсна от морската пяна.
Тя за миг се обагри
С огъня на залязващото слънце.
Тогава разбрах:
В безкрайната Вселена
И капчицата, стоплена от светлината,
Е Свободна
От смъртта“.

Всички притихнаха, слушайки този чудесен стих.

– Какво всъщност се случи? – отново с интерес попита Николай Андреевич.

– Това е само една от разновидностите на изкуството на боя...

– Една от разновидностите?! Според мен това беше истински шедьовър!

– Може и така да се нарече. Шедьовър е, защото подобно на огледало отваря очите на всеки към неговия вътрешен

свят и му показва, кой какво таи вътре в себе си и какво тайно мисли за себе си, какви мисли преследва. Тъкмо затова всеки от вас видя и чу различни неща. Но смисълът е един. – И без да ни дава повече време да изясняваме подробно кое какво е, Сенсей произнесе решително, ставайки от своето място: – Добре приятели, време е да се стягаме за утрешното пътуване.

По-големите от нас с нежелание започнаха да се изправят след Сенсей, а нашата млада компания все още продължаваше да го разпитва за случилото се. Но Сенсей единствено махна с ръка, без да отговори на нито един въпрос относно този странен бой. От неговата уста се понесе река от шеги, които на момента бяха подхванати от Женя, който шеговито възхваляваше невероятно подрязания перчем на Виктор. На което самият Виктор, който вече бе дошъл на себе си, отговаряше със същото, дори изпитвайки своеобразна гордост от това обстоятелство.

Насочвайки се към палатките, забелязах как Николай Андреевич, който замислено вървеше недалече от мен, продължаваше да върти в ръцете си зеленото стръкче. Аз се приближих към него и кимвайки към растението произнесох:

– Примерът за тревичката беше много удачен, това че ние хората, също както и тази тревичка умираме още при своето раждане.

Николай Андреевич се спря и с удивление поглеждайки на стъбълцето в ръцете си, а после върху мен, произнесе:

– Аз?! Изобщо не съм казвал подобно нещо. Аз самият слушах това сравнение!!!

Двамата се погледнахме с изумени погледи. Но не успях да изясня нищо повече, тъй като в този момент Сенсей, който вървеше преди нас се обърна и извика Николай Андреевич да дойде при него. Николай Андреевич се забърза, оставяйки ме в пълно недоумение, което бързо се разсея, тъй като неволно се потопих в атмосферата на шегите, примесени със смеха на нашия колектив.

* * *

Действително вече беше време да се стягаме за утрешното ни пътуване, въпреки, че изобщо не ми се искаше да се разделям с мястото, което ни подари толкова много незабравими преживявания. Някак си свикнахме с него, забравяйки за света, в който живеехме и за проблемите, които го съпътстваха... Сенсей се захвана с привеждането на своята кола в прилежен вид и буквално зарази нашата компания със своето трудолюбие. Гледайки го, Николай Андреевич се захвана активно да почиства своята „Волга“. Старшите момчета със същия ентусиазъм се включиха в качеството си на доброволци в почистването на автомобилите. Дори Андрей, Костик и Славик, които първоначално само гледаха отстрани целия този процес, се включиха към всеобщия „съботник“ и дружно почистиха „до блясък“ стария „Запорожец“.

Усилията, които прилагаше Костик, почиствайки с усърдие салона, постоянно водеха след себе си до различни малки повреди. Това от своя страна предизвикваше у Андрей раздразнение, все едно Костик рушеше не детайлите на някаква обикновена кола, а на „ценен антиквариат“. Всичко у Костик се получаваше не от зли намерения, а просто от прекомерното усърдие. Затова след като получи по свой адрес няколко остри реплики от Андрей, той вече се стараеше да остане незабелязан в своите „сакатлъци“. И ако нещо изхвърчаше, той бързо го връщаше на своето място, използвайки всякакви подръчни средства за закрепването му, та дори и дъвка, само и само Андрей да не го забележи и да не го отстрани от тази, станала сред нашите редици толкова почетна длъжност на „мияч на коли“.

Когато работата наближи своя край, някой от момчетата заостри вниманието ни към черните буреносни облаци, които се бяха появили внезапно откъм далечния бряг, разположен зад лимана. Захвърляйки цялата работа, ние замряхме

наблюдавайки стихийното природно явление, което беше превзело половината небе. Облаците се движеха и разрастваха много бързо, все едно са сапунена пяна и образуваха една единна черна маса пълзяща по синьото небе. Виждащият се в далечината пристанищен град започна да се скрива сред мощната сива пелена. Градът изглеждаше като прашинка в сравнение с огромния буреносен фронт, който го покри все едно искаше да го смачка със своята чудовищна тежест.

Женя погледна към приближаващия към нас гигантски облак и в своя неизменен шеговит тон, произнесе:

– Сенсей, днес да не си плиснал остатъка от чая в небето?

Сенсей само се усмихна заедно с по-големите момчета.

– Изглежда ще повали малко! – комично произнесе Стас, поглеждайки в мрачната далечина.

– Нима?! – шеговито попита Виктор.

– Е не, така си и знаех! – започна да се вайка Андрей, хвърляйки мократа кърпа в кофата.

– Има такава шофьорска поличба, – Измиеш ли си колата – значи е на дъжд!

Компанията се усмихна вяло, гледайки със съжаление своя напразен труд. Колите действително блестяха като нови. А Андрей произнесе искрено:

– Може ли такова нещо, един път в своя живот реших да излъскам тази антика... А си помислих, за какво ми е да я мия тази „Консерва“. Ако си бе стоял кротко в прахта, дъжда сам щеше да я измие.

– Точно така, – подкрепи го със своя хитър гласец Костик, очевидно спомняйки си колко детайли вече беше залепил тайно с дъвка, – няма какво да я пипаме тази дърта антика. И въобще „Запорожеца“ – това си е изцяло природна машина! Цялото й устройство е природно и крехко. Тъкмо затова се мие, както и цялата природа – под дъжда, а двигателят се пали както е прието – в хармония с настроението на колата към околната среда. Ето!

– Вярно! – Володя подкрепи шегата на младежа. – „Запорожецът“ по природа е най-хуманната кола в света.

– Е, само в смисъл, че това е единствената кола, при сблъсъка с която пешеходецът има шанс да даде отпор, – шеговито изкоментира Виктор.

След тези думи лицето на Андрей грейна с широка усмивка, очевидно изпитвайки гордост дори от притежанието на такава „антика“.

– Добре, смехът си е смях, а нещата трябва да се приберат в палатките, – произнесе Николай Андреевич, гледайки облаците. – Ей сега като забрули!...

Възприехме думите му като призив за действие. Но Сенсей, сякаш между другото, каза на Николай Андреевич:

– Не се притеснявай, при нас няма да вали.

– Как така няма да вали? – не разбра той. – А-а-а...

Той кимна към приближаващия буреносен фронт. Но Сенсей, оставяйки не само него, но и всички останали в недоумение, продължи прекъснатата си дейност – да мие гумите на своята кола. Николай Андреевич се въздържа от задаването на въпроси, внимателно погледна към тъмните облаци и продължи да мие една от постелките на своята „Волга“, поглеждайки от време на време с повишено внимание към фронта. По-големите момчета също продължиха своята работа. Само нашата „млада бригада“ в състав Костик, Славик и Андрей, решавайки, че и така „Запорожеца“ изглежда по-чист от всякога и под благовидния предлог, че трябва да се стягат за път, започна да товари част от своите вещи в колата, а друга част в палатките. Ние с Татяна се занимавахме с опаковането на нещата в продоволствената палатка, естествено, периодично поглеждайки към приближаването на буреносния фронт.

Удивително, но след известно време, надвесвайки се над част от лимана, който се намираше между нас и погълнатия от дъжда град, облаците все едно се запънаха на половината път към нас. Спирайки се в някаква невидима бариера, те промениха своя курс и тръгнаха под прав ъгъл, тоест настрани и назад, все едно бяха спрени от някакъва прозрачна преграда. Никога не бях виждала подобно природно явление в своя живот. И най-главното, при нас беше топло,

слънчево и сухо – пълна идилия. А буквално на няколко километра – мрак, кал, студ, дъжд, гръмотевици и светкавици. Това се казваше истинско природно представление!

Тогава си помислих колко са сходни тези катаклизми с нашето мислене. Малко да отхлабиш своето Животинско начало, да се поддадеш на неговите провокации и веднага започва да поробва твоето внимание. А после се чудиш откъде идват тези буреносни облаци, святкайки със злоба, ненавист и завист, гърмейки с егоизъм и изсипвайки сива стена с безброй проблеми. Нашите внезапни проблеми само ни се струват неочаквани, сякаш плиснали се върху нас от нищото. А всъщност – ние самите сме истинката причина за тяхното формиране и разрастване в нашия мисловен „небосклон“. Всичко, което се случва в нашия живот е закономерно следствие от нашите неконтролируеми мисли. Тогава се питам, не е ли по-добре да се захванем сериозно със себе си, да следим и контролираме своите мисли по такъв начин, все едно това е най-важната професия в нашия живот, благодарение на която нашата Душа, в крайна сметка, ще заеме своята дългоочаквана длъжност на Велик Майстор, построявайки великолепен храм вътре в обвивката на нашето тяло. Не е ли по-добре да постъпваме, както постъпва Сенсей: да държим вътре в себе си винаги ясно и слънчево време, където в морето на мислите царува пълно спокойствие, няма ни най-малък полъх на съмнение и където чистият небосклон на намеренията бива огряван от самата Душа – частицата от Великия Бог...

* * *

След като приключихме с общите дела и опаковахме всичко необходимо, за да можем утре рано само да съберем палатките и дреболиите, някои от компанията предложиха да отидем на брега и да погледаме грандиозното явление, което бушуваше недалече от нас, рисувайки на гигантско-

то небесно платно бързо сменящи се причудливи картини. Костик дори предложи да вземем със себе и сгъваемите столчета, които ни се наложи отново да разопаковаме, за да си направим същински „киносалон“ под открито небе. Преминавайки от другата страна на тънката брегова ивица и сядайки в полукръг на девствения бряг на лимана, ние започнахме да се взираме в огромния екран, наречен небе, възхищавайки се на неповторимите сюжети, създадени от великия режисьор – природата.

– Еха, погледнете, все едно плуват истински лебеди! – плесна с ръце Татяна.

– Ето ги, виждате ли...

– Аха! – подхвана вълната на възхищение Костик.

– Вижте, а там, – показа с ръка Андрей към „ъгъла“, където се завъртаха обратно облаците. – Някаква отвратителна физиономия, все едно на скъперник. Ето го извития нос, извитата с крива усмивка уста, хитрото око, подслушващото ухо...

– Точно! – кимна Славик, очевидно улавяйки „фокуса“ на Андрей.

– А там пък се оформя лъв, – привлече вниманието на компанията Юра.

– Къде? Къде?

– Ето го къде е! Наляво от „Скъперника“.

И действително това си беше истински лъв. Въздушните маси се преместваха по такъв причудлив начин, че нашият лъв първоначално беше изправен, след това тръгна, а накрая легна, гордо пъчейки своите гърди. А не далече от него започна да се разгръща панорама на езеро, бързо преминавайки в древна войска, въоръжена с копия. На полето на сражението се разиграваше цяла драма, също както и в живота, доскоро стройните редове на войската се смесиха в повалени на земята, преплетени едни в други тела, които накрая се разтвориха в бързо сменящите се картини на текущите събития. Този сюжет остави неприятно чувство и философския въпрос: имаше ли я тази армия или това просто беше поредната илюзия на природата, утешаваща се във

времето с подобни стремително променящи се картини? И ако всичко това е просто илюзия, то защо тогава паметта за тези небесни войни продължаваше да живее в нас – свидетелите на тези мимолетни събития, тези свидетели, на които им предстоеше в своето време да се превърнат в същата тази илюзия за следващите поколения?

Така си седяхме около час, наблюдавайки без прекъсване тези картини. Какво само не видяхме в тях: хора, животни, цели пейзажи, села, величествени замъци и множество други предмети и сюжети. Всеки от нас възприемаше тези форми дотолкова, доколкото му стигаше въображението. Изглеждаше, че това шоу, в съчетание с нашите интерпретации, можеше да тече без край. Но след като мина известно време, започнаха да ни болят вратовете от постоянното гледане нагоре в небето. Колко точно го каза нашият Женя: човешката материя засече в най-неподходящия момент. Всички като по команда започнаха да разкършват своите вратове. По времето на тази процедура Николай Андреевич отбеляза:

– Интересна зрителна илюзия. Направо както илюзията за съществуването на рода човешки. Колкото и хора да има с техните постройки, с времето всичко изчезва, разтваря се в небитието...

Дочувайки подобни думи, не знам защо, но се отнесох към тях с повишено внимание. Вероятно, защото това съвпадаше с моите мисли, а може би защото си спомних за неотдавнашния разказ за тревичката, когато по непонятна за мен причина, вероятно възприех речта на Сенсей за изказване на Николай Андреевич. Сядайки близо до Татяна аз тихичко я попитах:

– Кой произнесе сега тези думи, Николай Андреевич ли?

На което моята приятелка с удивление премигна със своите дълги мигли.

– Да.

Виждайки нейния недоумяващ поглед, ми се прииска да й обясня причината за този въпрос, но в този момент Стас възкликна, сочейки към небето:

– О, вижте, това е същинската Световна планина!

Ние отново устремихме своите погледи към небето. В облаците точно личаха очертанията на огромна планина със снежен остър връх.

– Не, никак не прилича на Световната планина, – с усмивка му отвърна Сенсей. – Световната планина се изобразява така само в човешките митове.

Част от нашата група с любопитство погледна към Сенсей, а другата част се опитваше да разпознае „Световната планина“ в небето.

– А какво представлява „Световната планина“? – Славик попита Сенсей.

– Като цяло, това е доста популярно понятие, което често се среща във фолклора на различните народи по света, – за наше удивление започна подробно да обяснява Сенсей. – Представите за Световната планина, или както още я наричат „космическата планина“, водят дълбоко в древността. Съгласно митологията, Световната планина се намира на непристъпно място, в центъра на света, или по точно казано там, където се намира световната ос – axis mundi – оста на мирозданието, на която са нанизани всички светове, в това число и непресичащите се, но намиращи се в едно общо пространство. Предполага се, че на Световната планина са отразени всички елементи и параметри на комическото устройство. Преданията гласят, че на нея се събират безсмъртните богове и от нея се вижда всичко, което се случва във Вселената.

– Там се събират безсмъртните богове, – размечтано произнесе след Сенсей Костик, отправяйки своя взор върху постепенно разтварящото се в облаците изображение на „Световната планина“.

Сенсей сви рамене:

– В какъв смисъл богове... Както утвърждават легендите – Мъдреците от цялата Вселена, като цяло, духовните същества, притежаващи Знания и достигнали определени етапи в своето духовно развитие, подобно на нашия Имхотеп, Буда, които още приживе можели да напускат своите

тела по време на медитация и да се явяват на Световната планина, където можело да общуват, да споделят своя опит със също такива просветлени представители на другите светове. И под безсмъртие тук не се има предвид тялото, а безсмъртието на духовната същност на тези, които посещавали това място.

– Еха, излиза, че това е планина за избрани! – направи своя извод възхитеният Костик.

– Но отново, какво означава за „Избрани“, – възрази Сенсей. – Всеки човек се явява избран, щом вече съществува. Но не всеки човек прави своя жизнен избор в посока на Духовния път, да не говорим да върви по него към Бога. Макар всичко да е в ръцете на самия човек! Всеки може ако поиска да се развие до такова духовно ниво и да получи възможност да се почувства един от тази висша общност.

Стас, очевидно, едва дочакал отговора на Сенсей, с нетърпение произнесе:

– Това означава, че Световната планина не прилича на тази планина? – И кимна по посока на изчезващото небесно изображение на планината с топяща се снежна шапка.

– Каква ти планина, – небрежно махна с ръка Сенсей, пушейки своята цигара. – това е просто гол хълм с голяма поляна на върха. По-точно не съвсем гол. Покрит е със ситна тревичка, подобно на нашия тъмнозелен мъх, такова своеобразно растение, но не от нашия свят. Интересен е фактът, че дори при наличието на атмосфера там няма вятър. Това, което се разбира под „въздух“, е нещо неподвижно...

– Това означава, че Световната планина действително съществува?! – недоверчиво произнесе Андрей, който, както и ние самите затаи дъх, за да чуе по-добре отговора на Сенсей.

На което Сенсей произнесе, все едно се подразбираше от само себе си:

– Световната планина се намира във Вселената, едновременно във всички нейни пластове, в своеобразната пресечна точка на всички материални светове. Но не съществува като физическо проявление на кой да е от тези

материални светове. В същото време тя съдържа в себе си всички светове и е напълно реална, дори на допир...

– Как може да бъде реална на допир, щом не се проявява материално в нито един от световете? – с недоумение попита Андрей.

Сенсей внимателно погледна момъка, а после добродушно произнесе:

– Забравете.

– Не, как така да забравим?! – започна да се паникьосва Андрей. Как това... Защо?...

– А в кои митове са се съхранили сведения за Световната планина? – дойде на помощ на своя приятел Философа, хващайки се за своя любим въпрос като давещ се за сламка. – И колко древни са?

При това Костик направи такъв озадачен вид, все едно никак не можеше да си спомни за тези митове, които някога е знаел. Но бях убедена, че той, както и голяма част от нашата млада компания, чуваха тази планина за първи път в своя живот.

– Интересно е да чуем тези народни предания, – тактично отбеляза Николай Андреевич, който също прояви силен интерес към тази тема.

– Винаги сте добре дошли, – добродушно произнесе Сенсей. – За Световната планина са се съхранили множество сведения и легенди още от дълбока древност в цяла Източна и Централна Азия, където я наричат великата планина Меру и я считат за център на света, разположен на непристъпно място. В доста по-късните представи, в опитите за самостоятелно тълкуване на изконните предания за тази планина, едни „тълкуватели“ я поставяли в центъра на земята под Полярната звезда и я обграждали със световния океан, други я слагали в недостъпните Хималаи, свързвайки я с Шамбала...

– Нима са я свързвали дори с Шамбала? Изумено произнесе Володя.

Сенсей се усмихна.

– Е, къде без това. Такива преплитания на легендите за

Световната планина с Шамбала има предостатъчно. И това е разбираемо. За хората, които хал хабер си нямат нито за Шамбала, нито за космическата планина Меру, намиращи се „някъде там“, неизвестно къде, естествено, че тези понятия ще се сливат в една и съща представа. Макар че разликата между тях е много голяма. Шамбала се намира между реалния вечен свят на Бога и временно съществуващата материална Вселена. Това е обителта на Бодхисатвите. А Световната планина се намира в центъра на материалната Вселена и се явява място, което бива посещавано от мъдри същества, подобно на нашите просветени хора, или както ги наричали древните хора – полубогове, тоест тези, които достигнали високо духовно ниво. Тъкмо затова тази планина в древните представи била свързвана с постигането на истинското човешко щастие и безсмъртие.

В митологията на Древна Индия съществува цяла поредица от митове, свързани с Меру. Съгласно тези древни представи, на Световната планина, намираща се в центъра на Вселената, около която се въртели звездите, планетите, множество слънца, се намирали Брахма, Вишну, Шива и останалите велики богове. Също така са споменати и 33 бога, които си общували там. Разказва се и за тяхната деятелност. Например върху тази планина, Вишну съветвал другите богове как да създадат напитката на безсмъртието Амри́та.

– Амрита, колко красиво звучи, – произнесе Татяна. – Това име не е ли свързано случайно с някое женско име?

– Не. Тази дума е образувана от „amrta“ означаващо „безсмъртен“. Това е сродно на късния древногръцки мит за напитката „Амброзия“, която поддържала безсмъртието и вечната младост на олимпийските богове. Амброзия е същото, както и ведическия сок Со́ма. В „Ригведа“ той е представен като напитката на боговете, който предизвиквал чувството на екстаз и даряващ безсмъртие и свръхестествена сила. В древноиндийската религиозна практика самото приготвяне на сока представлявало особен ритуал. В „Авеста“ този сок се наричал Хаома, чиито култ се причислявал към древноиранския период. Той бил почитан също така от

сарматите и скитите. Този сок бил наричан още „отблъскващ смъртта“. Той не само променял пространствено-времевото възприятие, но и дарявал с огромна сила, просветление и знания. И, както смятали древните иранци, той най-добре от всичко подготвял пътя за душата. Но като цяло, този сок на безсмъртието винаги се е наричал „лотосов сок“. Практически във всички предания даденият свещен сок се описва като сок на необикновено небесно растение, свързано със земята, прекрасно и правилно създадено, с бяло-жълтеникав и дори златист цвят.

– Наистина ли съществува напитката на безсмъртието? – удивено произнесе Костик, в чиито очи се появи блясък от споменаването на тази информация.

– Да. Но не в такъв вид, в който обикновено си го представят хората. Мога да споделя с вас един изключително любопитен пример от средновековното описание на една от частите на тайния ритуал за посвещаване във вътрешния кръг на Ордена на Тамплиерите. Автор на този текст е рицарят Храма Еврар. В личните си записки той оставил своите впечатления за това събитие.

„...В края на великото тайнство на посвещаването, намирайки се в особено приповдигнато състояние на духа, с все сърце пожелах да видя това, за което ми разказаха... И ми бе показано. Всичко наоколо сякаш изчезна, единствено чудна светлина озаряваше пътя и ме повлече след себе си, все едно бях в зенита на небесата. Нещо божествено и неугасващо стремително ме приближаваше към потока на ярката притегателна Светлина. Силата на неговото сияние беше огромна, но не ме изгаряше. Почувствах в него присъствието на нещо Високо и Необяснимо. С радостно вълнение влязох в ослепителната Светлина. И там, видях лика на неописуемо прекрасна Дева, облечена в меко сияние. Тогава я видях – това беше самата София! Не е възможно този божествен образ да бъде описан с каквито и да било думи човешки.

Великата тайна обгърна всичко наоколо. Божествената София се приближи към мен. От нея се носеше чудесен аро-

мат от другия свят. В ръцете си държеше златна чаша във формата на вечното цвете на Любовта, което разтваряше своите венчелистчета в божествената чистота на първичното сияние. В чашата искреше златна напитка. Кротко поставяйки ръка на главата ми, с втората, прекрасната София поднесе чашата към моите устни и започна да ме пои със златиста напитка. Благодатна наслада започна да се разлива в цялото ми същество. Гледах как тази божествена искряща течност се излива от чашата и се влива в мен, но не усещах нищо в устата, не чувствах нейния вкус. Но усетих, как неземна топлина започна да се разлива вътре в мен, все едно умиваше празния съд на моето тяло: отначало по ръцете, после по гърдите, корема, краката. А след това изпълни със стремителния поток на неугасващото сияние цялото ми същество от главата до петите, пробуждайки в моето сърце безпределна радост и благодат. Когато последните капки изтекоха в моето тяло, София устреми към мен своя нежен взор, изпълнен с божествена Любов. И сякаш нещо в мен се отвори, прояснявайки моя ум, тогава почувствах в себе си разкриването на неведом източник на могъща сила. Внезапно ме озари разбирането какво е Безсмъртието, все едно се бе отворила вратата към другия свят. И се разкри пред мен Мъдростта...

Присъстващите на моето посвещаване видяха нещо съвсем друго. По-късно, участвайки в посвещаването на другите, самият аз много пъти бях свидетел на това божествено чудо, извършващо се в своята неизменна последователност, но вече с други. И това бе така. Окръжавайки посвещавания в кръг, ние се молихме за него и внезапно лъчезарна светлина озаряваше присъстващите. Цялата светлина излизаше от посвещавания, все едно се възпламени в единен порив, обгръщайки го с неизгарящ пламък от всички страни. Ние още повече се вглъбихме в свещената молитва. Светлината ставаше нетърпимо ярка и толкова плътна, че не бе възможно да се види каквото и да било през нея. Продължихме да четем с нарастваща вътрешна сила молитвата. Светлината постепенно се промени, придобивайки необикновена меко-

та и прозрачност. И през нея ни бе дадено да съзрем неголяма част от скритото божествено Тайнство – очертанията на Младенеца, който сякаш бе потопен в първичния океан на мирозданието. След не дългото тайнство, божествената Светлина се усили и сгъсти, а след това отново избухна и, разсейвайки се, върна нормалния облик на посвещавания“.

Сенсей направи пауза, и след това продължи:

– Но най-интересното е, че през подобно тайнство преминавали не само Тамплиерите, но и други войни – Хелиарите. След като влизали във вътрешния кръг, преминавайки посвещаването, те виждали абсолютно същото видение – Дева, която ги изпълвала със сила от златна чаша във формата на лотос.

– Хелиари? – попита Андрей.

Но Сенсей не успя да отговори, понеже Костик зададе своя въпрос:

– А коя е божествената София?

– Sophia в превод от гръцки означава „мъдрост“, „знание“. При Тамплиерите София означавала не само Мъдрост, но и божествения образ на Мария Магдалена като Граала.

– Мария Магдалена като Граала? – удиви се Виктор заедно с по-големите момчета.

– За това ще ви разкажа подробно малко по-късно.

Николай Андреевич на свой ред също се изказа с нескрито удивление:

– Нима Тамплиерите са използвали гръцката терминология, както и православното християнство, а не латинската, както католиците?

– Да, – отговори Сенсей. – Дори на печата на Ордена, където били изобразени два конника, седящи на един кон, името на Христа е написано на гръцки, а не на латински.

– Любопитно, любопитно, – прояви интерес Николай Андреевич.

– Нищо удивително няма тук, произнесе Сенсей. Когато ви разкажа как и защо бил създаден този Орден, вие докторе, ще разберете всичко. Но всичко по реда си... Така, какво исках да кажа по въпроса с „космическата планина“. Зна-

нията за нея някога попаднали и при Сиддхарта Гаутама.

– Като легенда ли? – уточни Стас.

– Не, знанията. И впоследствие, благодарение на тези знания, Буда можел сам да посещава Световната планина. Благодарение на Буда и някои негови последователи, притежаващи тези знания, информацията за планината Меру станала известна в целия Изток. Между другото, будистите също, както и индуистите, описвали планината във формата на семенник от свещеното лотосово цвете. И този образ бил свързан не толкова със самата планина, колкото с основните елементи на динамичната медитация, подготвяща за посещение на планината Меру.

Нека дори вземем нашето славянско „езичество“. Кое е интересното там? Знанията и практиките за Световната планина били достъпни за обикновения народ, за разлика от „приватизираните“ знания от жреците на другите народи. На славянските територии дълго време са се практикували древните ритуали на магически „полети“ на космическата планина, които били извършвани на свещен хълм, сходен с очертанията на Световната планина. Честно казано, по-рано великите празници са започвали не защото хората решили да се повеселят. Дълги векове са се провеждали именно в дните, които съвпадали с определени космически цикли. И се чествали не от сутринта, както е прието сега, а от вечерта, с появата на небосклона на първата звезда.

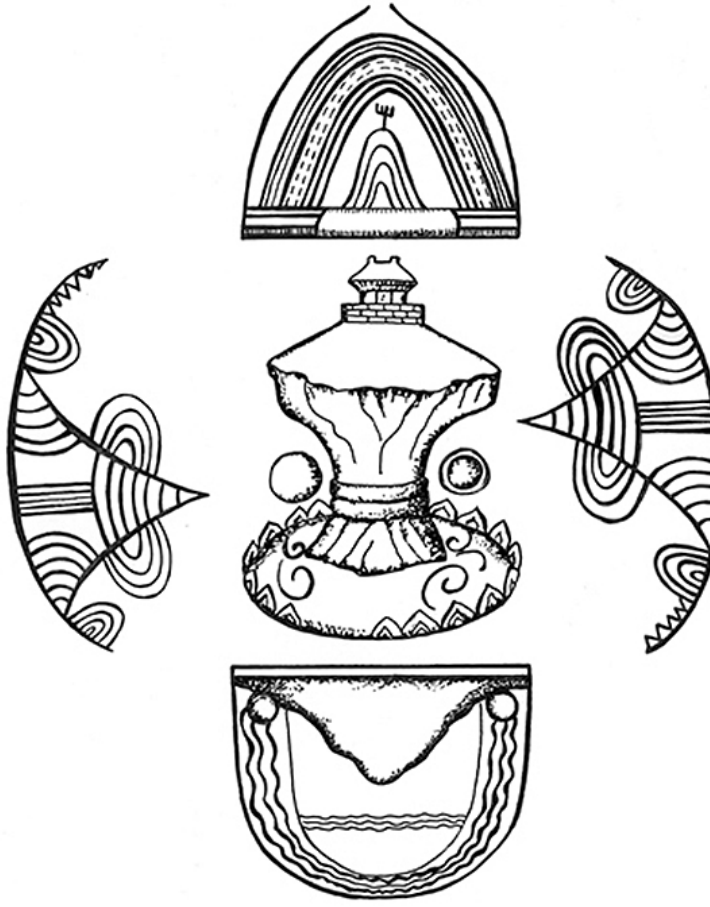
С времето, когато започнали да изкореняват с огън и меч „езичеството“ сред славяните, насаждайки християнската вяра, започнали жестоко да преследват служителите на „езическите“ култове. Всички те били обявени за „бесни изчадия“, „слуги на дявола“, а „езическите“ древни обреди – с шабашите и с враждебните за човека „сатанистки сили“. И като цяло, с физическото унищожение на повечето влъхви, знанията за Световната планина като такива били изгубени, а това, което останало било изопачено до неузнаваемост в негативна посока. Преименували празниците. Макар и след това преименуване, движението на космическите ци-

кли да си оставало същото, както и светостта на самото място. Например, на местата на бившите капища на главните езически богове са се строили християнски храмове, но всичко това вече е история.

Аналогичен образ на Световната планина в центъра на Вселената бил известен и на алтайците. Само че те я наричали Алтън-ту. В техните представи тази златна космическа планина била закрепена със своята най-широка част към небето (тоест най-широката част била отгоре, а най-тясната – долу) и висяла с върха надолу на разстояние от земята „едно човешко коляно“. Освен това при тях били разпространени и други названия на Световната планина, такива като планината Сумеру, около която обикаляли звездите, известна също така и на калмиките и много други народи от Централна Азия. Съгласно митовете на алтайския народ, на нея се намирали 33 тéнгри, тоест 33 бога.

При китайците Световната планина се нарича Кунлун, през която, според техните вярвания, можело да се прониква в по-висшите сфери на мирозданието. Считали я за нещо от рода на „рая“. В едно от древните съчинения е записано: „Който се повдигне два пъти по-високо от Кунлун, ще достигне планините на Прохладния вятър и ще придобие чудесни способности, ще се научи да управлява вятъра и дъжда; който се издигне още толкова пъти по-високо, ще достигне небето, обитавано от Тай-ди – върховният владика и ще стане дух“. За незапознатия – това е само красива приказка, а за знаещия – подсказка.

Между другото, тази асоциация на Световната планина с рая била спомената и в Библията. В текста може да се намерят частични свидетелства, сочещи към отгласи от знанията за Световната планина: тоест, че се намира в центъра на Вселената, на нея слязъл Бог, на върха й се намирал рай заобиколен от реки, символизиращи първичния океан. А също така как там можел да стъпи само праведникът с „неомърсени ръце и чисто сърце“. Асоциирали я още и с планината Сион и дори с планината Арарат, към която, според

„Световната планина“

преданието доплувал Ноевия ковчег.

При мюсюлманите Световната планина е спомената по много интересен начин. Вярно, в малко завоалиран вид, но все пак. На първо място, в ислямските митове се споменава за това, че Аллах създал огромната планина Каф, която като пръстен заобиколила обитаемия свят и стабилно подпирала Вселената. Зад тази планина Творецът създал още една земя, седем пъти по-голяма, която била населена с ангели, при това толкова плътно, че между тях не можело да падне дори игла. И на второ място, ако внимателно прочетете за Мира́джа на Мохамед...

– За кое? – попита неразбралият Андрей.

– Мирадж – от арабски се превежда като „възнесение“, „стълба“, а в дадения текст възнесението на Мохамед в небето. Дори една от паметните религиозни дати при мюсюлманите(„Раджаб-байрам“) била наречена в чест на това пътешествие на Мохамед (възнасянето на пророка на белия кон Бурак от Мека в Йерусалим, а после, от там с помощта на ангел Джабраил, отишли на небето за разговор с Аллах). Празникът се отбелязва в седмия месец на мюсюлманския календар. В корана са останали откъси за едно от „нощните пътешествия“ на Мохамед (17:1 виж Исра) заедно с ангел Джабраил.

– Това е този, когото в Библията наричали архангел Гавриил? – уточни Виктор.

– Да, – отговори Сенсей и добави: – между другото, в Корана Джабраил още е наричан и като Светия Дух (Рух ал-Кудс). По време на възнесението, Мохамед бил не само в Йерусалим, но и благодарение на светлинната стълба, която му предоставил Джабраил, се издигнал на върха на небесата, където застанал пред Аллах. А после с помощта на Джабраил, посетил рая, наречен Джа́нна. В буквален превод от арабски това означава „градина“. В Корана наричат даденото място още „извисено“ (83:18), „обител на света“ (6:127), „мястото на пребиваване“ (40:42) и т.н. Предание гласи, че всички тези имена на рая са свързани с неговите различни части, намиращи се на осемте небесни сфери. Дори в самото описание на Джа́нна

в Корана, изпълнено с различни чувствени и природни описания, отразяващи определено екстазно състояние на съзнанието, има споменати зашифровани знания, например като „лотос, лишен от шипове“, единната възраст на праведниците – 33 години и други моменти, по които се ориентира човекът, познаващ смисъла, символиката и тънкостите на тези знания. Между другото, в литературата след Корана Джанна се описва като многоетажна пирамида, увенчана с „великия Лотос“, който бил споменат в Корана (53:13-18). Така че всичко това е написано не просто така.

– „Великия Лотос“?! – едва ли не в хор попитахме ние.

А Николай Андреевич, за разлика от нас произнесе спокойно:

– Признавам си, все още не съм чел Корана. А какво поконкретно е написано там за „великия Лотос“?

– А какво означава 53:13-18? – на свой ред озадачено попита Андрей.

– Това означава сура 53, тоест глава в Корана, аят 13-18 (стих), – поясни Сенсей. – Между другото, сура 53 се нарича „Звезда“. На арабски това естествено звучи доста по-изразително...

А Женя за всеки случай изръси своята поредна шега:

– Е не, Сенсей, по-добре ни го разкажи на руски, че докато изучим арабски, ще се появи старческата склероза и ще забравим защо сме го учили.

Нашата дружина весело се заусмихва, а Сенсей, все едно между другото, отбеляза:

– Изобщо Коранът е най-добре да се чете в оригинал. Който и да е превод изкривява донякъде смисъла на изначалния текст. Но щом положението е толкова критично, – при тези си думи Сенсей с усмивка погледна към Женя, – тогава слушайте. На руски това звучи приблизително така. В началото на тази глава става въпрос за заявлението на искреността и правдивостта на написаното от вестителя, където се разказва за възнасянето на небето, за Откровението, за това, което се разкрило пред неговия взор. А понататък се разказва как ангел Джабраил възнесъл Мохамед

на небето.

„...И го научил Тоз,
Който притежава необятна мощ.
И се появил в цялото си великолепие,
На най-високата точка на хоризонта.
После се приближил и се спуснал.
И бил на разстояние от него (Джабраил от Мохамед)
не по-голямо от две дължини на лъка и дори по-близо.
И разкри на Своя раб това, което разкри.
Сърцето му (на пророка) потвърдило това, което видял.
Нима можел да оспори това, което виждал?
И видял той (Мохамед) Него (Джабраил)
при второто му спускане.
Лотосът пред него бил великият предел
(Отвъд който никой не може да мине),
Където се намирала градината светилище (рая).
И покривало Лотоса това, което го покривало
(Скрито с (невидим) покров).
Своя поглед (Мохамед) не откъснал и за миг
И не излязъл отвъд пределите (на зримото).
Та нали действително виждал
най-великото от знаменията на своя Господ...“

– Невероятно! – с възхищение произнесе Руслан, изразявайки общото мнение на нашата група.

– Много силно ме заинтригува, – произнесе Николай Андреевич. – Правилно ли разбрах, че Мохамед видял Джабраил в Неговия истински облик в „най-великото от знаменията на Господа“ – „великия Лотос“?!

– „... който увенчавал света, където се намират всички знания за всички творения и ангели. И само Аллах знае, какво се намира отвъд това място“, – красиво цитира своя отговор Сенсей.

– Това също ли е от корана?

– Не, това е тафсир, едно от тълкуванията на Корана относно тази глава. Лотосът тук се разглеждал като символ

на границата между зримото и незримото, познаваемото и непознаваемото.

– Потресаващо! – произнесе Николай Андреевич. – Честно казано, дори не съм предполагал, че в Корана има такива стихове.

– Ето още, – произнесе Сенсей. – В същата тази сура, аят 49, преди което се говори за това, че Аллах сътворил не само мъжа и жената, но:

„...И че му е необходимо вторично сътворение,
И че Той, който с мярка обогатява и дарява,
И че това е Той – Господа на великата планета аш-Ши'ра..."

Или говорейки с думи прости: „И че само Той – Владетеля на Сириус (мощи)". Работата е там, че арабите възхваляват „аш-Ши'ра ал-Яманийа" най-ярката звезда на небето в съзвездието на Голямо Куче – Сириус. Така я наричали още преди 3000 години.

– Ето как било! – многозначително произнесе Николай Андреевич. И вдъхновен от някакво свое ново откритие започна да говори по-нататък: – Ако не се лъжа...

– Да, да, да, – прекъсвайки го произнесе Сенсей, все едно знаеше, какво ще произнесе, – това е същото, за което си мислиш.

Всички очаквахме с явен интерес продължението на този интригуващ диалог. Но за наше разочарование след думите на Сенсей настъпи напрегната пауза, все едно неговото общуване с Николай Андреевич премина на някакво „невербално ниво", както много обичаше да се изразява нашия психотерапевт. Тогава Кости, видимо изгарящ най-много от всички от любопитство, не издържа и изстреля на един дъх.

– И какво означава това?!

Но въпреки нашите очаквания, Сенсей така и не отговори. Дори се получи някаква неловка ситуация. Ние въпросително гледахме към Сенсей, а той гледаше ту към нас с изучаващ поглед, все едно преценяше дали да ни довери

тази информация или не, ту към Николай Андреевич, който също упорито мълчеше, макар в очите му да личеше, че изгаря от нетърпение да се изкаже. Но в края на краищата Сенсей проговори, избягвайки директния отговор.

– Това са знаци за тези, които знаят. – И все едно нищо не се бе случило, продължи. – Така че знанията за Световната планина са разпръснати практически по целия свят. И което е най-главното – тези знания не са си стояли просто така, а са се практикували.

– Да, информацията за „великия Лотос“ – е много интересна! – с възхищение произнесе Виктор, който беше заинтригуван не по-малко от нас.

– Това се нарича Световна планина! – произнесе Стас.

Докато изразявахме своите възхищения един след друг, Николай Андреевич се потопи в своите размисли, а после тихо произнесе, дали сам на себе си, дали обръщайки се към Сенсей:

– А той успял ли е да излезе...

– Кой да е излязъл? – не го разбра Сенсей.

– Мохамед. Излязъл ли е...

– Естествено, та нали е Мохамед.

– Разбираш ли, бавно произнесе Николай Андреевич. Този твой разказ предизвика в мен асоциация с онзи случай в моята практика с „Лотоса“, за който ти разказах.

– А какъв е този случай? – с явен интерес се включи в техния разговор Володя.

– Един път, изпълнявайки „Лотосовия цвят“, се опитах максимално да се потопя в медитацията. И ясно почувствах, че достигнах някакъв предел... до който, както ми се стори е напълно реално да се стигне. И най-главното, ясно чувствах, по-точно осъзнавах, че зад него се намира някаква огромна сила. Но колкото по-близо се опитвах да стигна, толкова по-силно чувствах друга, противоположна сила. Много е трудно да я опиша с думи. Страхът и ужасът в сравнение с нея – бледнеят. Това продължи само миг, но не издържах и бързо излязох от медитацията. И всичко това се случи при положение, че Сенсей ме беше предупредил за този Страх,

въпреки че имам натрупан солиден опит и знания в областта на психологията и че бях настроен на изпълнението на тази медитация, но в крайна сметка не успях да мина. Но изобщо не предполагах, че ще получа толкова сериозен отпор! Тъкмо тук, реално осъзнах цялата сила на Животинското присъствие в мен.

Слушайки внимателно разказа на Николай Андреевич, Виктор уточни:

– Тоест, колкото по-близо стигаш до онзи свят, толкова по-силен е отпорът от този, така ли?

– Да.

– Е, това е съвсем нормално явление, – произнесе Сенсей. – Изобщо не е просто да стигнеш до предела, не говоря вече да го преодолееш.

– При мен, между другото, също имаше нещо подобно, – произнесе Володя.

– Както си медитирах взех, та реших да се потопя подълбоко от обичайното, ей така, един вид разузнаване. Е, потопих се на своя глава. И най-главното чувствам, че се приближавам към нещо светло, добро. И тогава изникна някаква неразбираема тъмна и гъста мъгла. Както когато гори автомобилна гума, само че без миризма. Там ме завладяха изключително неприятни чувства. На това отгоре мъглата се оказа лепкава. И най-главното започна някак си да ме засмуква. Аз се дърпам назад, а тя не ме пуска. Такъв страх ме обзе, все едно се бях потопил изключително дълбоко под вода, а да изплувам, просто никак не мога. Успях някак си да изляза от медитацията и повече такива „потапяния“, за едното любопитство, не съм си позволявал да правя. Изпълнявам всичко в рамките на указаното от Сенсей.

На което Николай Андреевич отбеляза с усмивка:

– Е, Володя, ти нали си военен, тъкмо затова изпълняваш както е положено, в рамките на „устава“. А ние, братко, сме хора изследователи. Обичаме да правим експерименти, на първо място върху самите себе си.

Слушайки внимателно разговора, както и всички останали, Женя с добре отработен маниер проговори:

– И аз искам да провеждам такива експерименти!

– Самият ти си един експеримент! – Със смях произнесе Стас. – На тебе ти разказват за експеримент!

– Е, това и казвам! И аз искам, а вие какво точно правихте?! – изобразявайки „умен“ вид, Женя попита Володя.

Групата ни, заедно със Сенсей, още повече се разсмя. А Стас му отговори:

– За такива като теб, този процес не подлежи на обяснение!

Тогава Костик попита Сенсей:

– Не, а сериозно, какво трябва да се направи, за да се достигне до „великия Лотос“? Трябва усилено да се практикува медитацията „Лотосов цвят“ ли?

Сенсей погледна младежа и обясни.

– Преди всичко трябва да станеш Човек! „Великият Лотос“ – това е най-високото ниво. Достигането му е изключително сложно. Но да се стремиш към това е нужно. И обръщайки се към Николай Андреевич и Володя, произнесе: – Нужна е много прилежна подготовка. Нещо повече, за да проникнете в смисъла на „Лотоса“, са необходими години и систематични тренировки. Това е първото. Второто, това, с което се сблъскахте не е просто Страж, а своеобразен лабиринт. Само човек с чиста душа, твърдо стремяща се към Светлината, може да го премине и да стигне до Висшето. В противен случай този лабиринт – преграда ще отвори пред теб съвсем друга врата и ще те поведе по коренно различен път. Тъкмо затова, всичко зависи изключително много от твоето духовно развитие.

– Тоест това нещо е един вид ниво за допуск? – уточни Володя.

– Абсолютно вярно, – потвърди Сенсей. – Всичко това не е шега работа. А за да достигнеш до това ниво е нужно да притежаваш съответния духовен опит. И далеч не е достатъчно, както смятат много хора, че ако медитираш или пък си се помолил един път в денонощието, за свое удоволствие, един вид – ето, отбелязах се, че съм се занимавал с нещо духовно. **Духовният опит – е резултат от самия живот,**

в който твоята духовност трябва да се проявява във всеки негов аспект: в мислите, постъпките, действията, духовните практики и на първо място в помощта ти към хората в името на доброто, тъй като това е най-близкият път към Бога. Любовта в човека не е някаква суета, тя прочиства душата и дарява със силата на съзиданието. Молитвите и медитациите не са безсмислени, тъй като те са същото благо за духовния ръст на човека, както храненето за укрепващия плод. Уповаването в Бога не е измамно, защото в него е скрита същността, която ни свързва неразривно с Него. И за да бъдеш истински Човек и реално да се приближаваш към Бога – означава с всеки изминал ден, все повече и повече да проявяваш Светлината на своята душа в света и да достигнеш състояние, когато в Светлината няма и най-малък намек за сянка. Само тогава ще можеш да преминеш покрай Стража и да се слееш с истинния Източник на Светлината.

След тези думи на Сенсей настана продължително мълчание. Всички седяха вперили погледи в Сенсей, очаквайки продължението на този завладяващ разговор. Но след като помълча известно време, той устреми своя поглед към небето и превключвайки нашето внимание добродушно произнесе:

– Ето, както казах, облаците си заминаха. Напразно се притеснявахте, докторе.

Всички с интерес се обърнахме по посока на лимана. Действително буреносният фронт беше напуснал пределите на нашето полезрение. Небето отново стана чисто и ясно, пораждайки със своето първично сияние някакво необикновено чувство на радост и безгрижие. Слънцето, което дари на природата и хората толкова топлина и светлина, постепенно клонеше към хоризонта, завършвайки своя интензивен трудов ден. Вътрешно усещах такова умиротворение, че можех да си седя, съзерцавайки този великолепен природен пейзаж, при това с такава душевна компания, практически безкрайно.

Володя погледна към Сенсей и, очевидно, чувствайки неговото добро настроение, му напомни:

– Сенсей, нали си спомняш, че сутринта ни обеща да разкажеш за Граала? Така и не може да излезе от главата ми след вчерашния ни разговор.

– Да!!! – почти едновременно, все едно бяха братя близнаци, дружно потвърдиха Стас и Женя.

Виктор също се зарадва, че Володя повдигна тази тема и го подкрепи.

– Точно така! Какво представлява този тайнствен Граал? И как да разберем, че притежава „власт над властта“?

Сенсей поклати глава.

– Приятели, това няма как да се опише с две думи. Прекалено сериозна тема засягате.

Володя и тук запази хладнокръвие и произнесе своята любима фраза:

– Ами ние за никъде не бързаме.

– Аха, – поддакна Женя. – Особено след това поражение, което ни нанесе Ариман, точно няма къде да бързаме.

Сенсей се усмихна и произнесе оптимистично:

– Е, щом така стоят нещата, то историята за граала трябва да се разкаже от самото начало... А тука, извинете ме много, нещата няма да минат без чай.

Тъй като вече се бяхме настроили да слушаме, то не успяхме веднага да осмислим думите на Сенсей.

– А-а-а, – най-накрая стопли Виктор. – моментално ще го организираме.

Групата на „ура“ подкрепи идеята и под ръководството на Виктор се разшава като мравки в мравуняк, разпръсквайки се в различни посоки. Някой побърза да събере дърва, друг започна да разчиства място за огъня, трети отиде за вода и чайник. Нашата млада групичка беше изпратена да донесе хапване към чая. Бързо организирахме нещата. Запалихме огъня и от няколко клонки конструирахме стойка за чайника. Докато завираше водата, направихме сандвичи, извадихме и сладките. Общо взето спретнахме си неголяма вечерна трапеза. И когато всичко вече беше готово за

продължението на разговора на този великолепен морски бряг и в компанията на такъв интересен и необикновен човек като Сенсей, се настанихме около огъня. Пийвайки от чая, в тази природна идилия, започнахме да слушаме неговия разказ.

* * *

– Това, което днес хората смятат за светия Граал, е съществувало винаги. За него са останали много легенди и разкази. Изхождайки от тях и губейки се в догадките какво ли всъщност представлява, хората възприемали Граала и като чаша, пълна с кръвта на Иисус, която Йосиф Ариматейски събрал след разпятието на Иисус; и като „жив камък“, „стъпало на душата, сияещ кристал“, камък, донесен от ангелите на земята, притежаващ чудесна сила; и като младенеца на Мария Магдалена от Иисус Христос. Граалът бил описван и като удивителна, ярка вълшебна светлина, и като необикновен свещен огън, и като благословен рог на изобилието, църковно песнопение, „ключ, отключващ небесата“, като тайна табу, невидима за недостойните. На Граала се приписвало свойството да променя човека докоснал се до него, правейки го безсмъртен и предоставящ му неограничена власт, разтваряйки пред него Вратите на Рая. И всички тези твърдения и догадки не са никак безпочвени, защото във всяка от тях се крие частичка от истината за самия Граал.

А всъщност това, което днес наричат Граала, се явява определен звук, който още се нарича и **Изначалния Звук, Звука на Съзиданието, тоест Първоначалния Звук, който е способен да промени света.** Това е същият този звук, който се явява истинното Първично Слово, словото, произнесено от Бога, благодарение на което той сътворил Вселената. Помните ли в Библията, в Евангелието от Йоан следните думи: „В началото бе словото, и словото бе в Бога

и Бог бе в словото“.

При раждането на Вселената, практически не е имало нищо подобно като така наречения „Голям взрив“, за който толкова много спорят учените днес. Това, на което се облягат учените в своите догадки за произхода на Вселената, например, реликтовото излъчване (или както още го наричат „остатъчно“ излъчване, съхранено още от най-ранните стадии на развитие на Вселената) или пък разпределението на нееднородността във Вселената – далеч не е началото на нейното зараждане, а само указател на един от стадиите на развитие на вече образуваната Вселена.

– А какво представлява „Големият взрив“? – попита Славик.

– Е, днес е разпространено мнението, че преди около 14 милиарда години се е взривило някакво предполагаемо вещество, което не било подвластно нито на времето, нито на пространството и било свито до немислимо състояние, от което впоследствие се образувала Вселената. Учените предполагат, че по някаква неизвестна за тях причина се случило това, което днес наричат Големия взрив, по време на който веществото започнало да се разширява с колосална скорост. И от тази разлетяла се във всички посоки материя, под въздействието на различни инерционни сили, гравитацията и т.н., започнали да се образуват галактиките.

Но всичко това е просто поредната теория, която в най-близко бъдеще, благодарение на най-новите открития, ще бъде преосмислена. Това е същата тази история, както с атомите, когато хората, считайки ги за цели и неделими, не успявали да си представят добре тяхната вътрешна природа и произход. Те и днес я познават едва-едва, но поне са успели да се потопят по-навътре в микрокосмоса и да достигнат до елементарните частици, които също не са предела в деленето. Но най-главното е, че хората започнали да разбират, че цялата материя е с вълнов характер, всичко е изградено от вълни, просто в различни конфигурации, плътност, характеристики, периоди на колебание и т.н. А основното свойство на всички вълни, независимо от тяхната природа,

се явява преносът на енергия.

И ако човечеството в по-голямата си част успее да преодолее в себе си желанията на Животинското начало (и на първо място, желанието да се унищожават себеподобните) и доживее до Златния век, тогава посредством науката ще успее да достигне Бога. Тъй като, докопвайки се до истината за произхода на Вселената, хората в края на краищата ще стигнат до това Първично, което се нарича „Божие слово“, от което се е зародил целият многообразен свят на Вселената.

– Интересно, а какво знаят днес учените за Вселената? – попита Виктор.

– Принципно, ако сравняваме с човешкото ниво на познание от последните 200 години, то много, – не без нотка хумор произнесе Сенсей. – А ако разглеждаме нещата във връзка със знанията за реалната Вселена, то много малко. Но главното е, че вече разбират как Вселената постоянно се разширява, при това с ускорение. Заради разширението средната плътност във Вселената с времето намалява. Известно им е, че космосът излъчва постоянно фонови лъчения...

– Фоново лъчение? – не разбра Костик

– Постоянно звучене в определен диапазон на вълните. Както казвали древните Алт-Ланди, „до ден-днешен се чува гласът на Бога, но когато затихне, всичко ще изчезне и няма да остане нищо“.

– Няма да остане нищо?! – с ужас попита Костик.

– Нищо, – спокойно повтори Сенсей. – Материята във Вселената просто ще се анихилира... В близко бъдеще човечеството ще се сблъска с още един феномен на Вселената. За сметка на ускоряващото се движение на Вселената и във връзка с изтощаването на силите на Аллата, човечеството ще усеща стремително съкращаване на времето. Феноменът се изразява в това, че условните 24 часа в денонощието както са си били, така и ще си останат, но времето ще отлита много по-бързо. И хората ще чувстват това стремително съкращаване на времевите интервали, както на физическо, така и на интуитивно ниво.

– И всичко това ще е свързано с разширяването на Все-

лената? – уточни Николай Андреевич.

– Да. С нарастващо ускорение. Колкото повече се разширява Вселената, толкова по-бързо ще тече времето и така до пълното анихилиране на материята.

– А какво е Аллат? – попита Стас.

– О, Аллата е изключително сериозна тема. Струва си да се разкаже за това, но малко по-късно... И така, как всъщност се зародила Вселената. В началото нямало нищо: нито галактики, ни звезди, нито материя, нито дори вакуум, тоест „космическата пустота“. И в това нищо се появил Първичният Звук, или да го наречем другояче, това, което наричат „Слово Божие“. Този Изначален Звук, тоест първична вълна, съдържаща в себе си огромна енергия, се разпространила в Нищото от света на Истинската Реалност, Реалността на Бога и идвала от самия Творец. Словото Божие, изречено от Него в Нищото, породило тази енергийна вълна, а Неговата Воля, вложена в Словото, проявила в това Нищо пустотата. Тоест тази енергия запълнила Нищото...

Нашата млада компания седеше с такива лица, все едно едва успяваше да схване това, което казваше Сенсей. Добре е да се отбележи, че след като забеляза нашето недоумение, той започна да привежда доста по-разбираеми примери за нашето възприятие.

– ...За да разберете по-добре процеса на образуване на Вселената, може да я сравним с кръгъл мехур. Колкото повече се разпространявала енергията, толкова повече се преобразувала в материя по повърхността на този мехур.

– И как така? – с недоумение произнесе Руслан.

– Това е като да надуваш сапунен мехур, той започва да се разширява и по тънката повърхност започват да преливат все повече цветовете на дъгата. В нашия случай, колкото повече се разширявал мехурът, толкова повече материята се образувала на неговата повърхност. Във вътрешността на този мехур нямало нищо, освен енергията на Първичния Звук. Тоест не е имало никакъв Голям взрив, както предполагат учените. В самото начало на повърхността на мехура се намирала само енергията, образувана от Първичния

Звук, която започнала да се преобразува в материя. След това започнало вътрешното взаимодействие на материята. Тя започнала да се концентрира в различни образувания, които впоследствие се явявали „прародителите“ на бъдещите галактики. В тези първични образувания се появили огнищата на топлина, които и до ден-днешен са се запазили в микровълновия диапазон. Напълно реално могат да се фиксират. По такъв начин се образувала Вселената... В нея се намират множество галактики, маса същества, в това число и разумни, духовни същества, чиито представители се събират на Световната планина от всички паралелни светове, за да споделят своя опит.

– А паралелните светове веднага ли са се образували върху повърхността на този мехур? – попита Стас.

– Естествено. Когато от първичната енергия се образувала материята, тя се трансформирала в няколко... как да се изразя... да го наречем така, за да е по-ясен самият процес,... тя се трансформирала в няколко „диапазона“. По този начин били създадени няколко паралелни свята, които съществуват отделно едни от други, не си взаимодействат, но в същото време се намират на една повърхност. Представете си нейния разрез, а паралелните светове са слоевете от този неин разрез. Всички тези светове се намират в ограниченото безкрайно пространство.

– Не се разбира, какво означава „в ограниченото безкрайно пространство“? – замислено произнесе Николай Андреевич.

– Е, фактически, цялата тази безкрайна за нас Вселена заема милиарди пъти по-малко място от върха на най-тънката медицинска игла.

Николай Андреевич тотално се шашна, поглена объркано към Сенсей и произнесе:

– Върхът на медицинската игла?

– Разбираш ли, съществува единна реалност – реалността на Бога, реалността на универсалната сила. Но за съжаление нашият човешки разум е прекалено ограничен, за да я възприеме. Той е създаден така, че човек не е способен да

разбере това с ума си. А да се обясни логически пък хептен не е възможно. Колкото и да ни обясняват всичко това на пръсти, все едно в нашия ум пръстите ще си останат пръсти. Как е възможно да се разбере с човешкия ум, че Вселената се е зародила от „Словото Божие, произнесено от Него самия в Нищото“? Как може да се обясни онова място, където не само няма материя, но и пустота?

Как може да се осъзнае фактът, че абсолютно безкрайната Вселена е милиарди пъти по-малка от върха на медицинска игла? Та това според нашата логика е пълен абсурд. И как изглежда Реалността на Бога на целия този фон? Кой всъщност е Бог? Колкото и да се опитваме да възприемем тези неща логически, все едно ще влезем в задънена улица, тъй като нашият мозък е ограничен. Но тъкмо с тази си ограниченост човек е тъй прекрасен, освен органичния материален мозък, той има и душа – малка и в същото време огромна. Всичко, което човек не може да обясни със своя ум, може да почувства с душата. За ума Реалността на Бога, фактически, се явява нереалност, а за душата Божията Реалност е неоспорим факт. Душата знае много повече, отколкото ума. Тъкмо затова трябва да се учим да слушаме именно нея.

– М-да, – произнесе Николай Андреевич. – И все пак... е парадоксално.

– Тъкмо това е замисълът... Човек е изключително сложен. Той се опитва със своя супер ограничен ум да си размишлява над нещо, да доказва нещо. Но само в душата е способен да почувства това, което не може да възприеме с разума. Когато човек е изцяло материален, тоест, когато се намира на страната на Ариман, изгубва възможността да чувства своята душа. Ариман така ще го натовари с логика и мисли, че човек дори няма да разбере за съществуването в себе си на нещо повече от материално тяло.

Отпивайки от своя чай Сенсей ни даде малко време за размисъл. Но не направил и две глътки, когато Николай Андреевич започна настоятелно да го разпитва:

– И все пак, какво е Аллат? Тази дума не може да излезе

от ума ми още от момента, в който я произнесе.

– Не се учудвам. Някога тази дума имала огромно значение. Истинската й същност, облечена в предание била известна на хората още от древни времена. За нея знаели в Северна Африка (в Древен Египет), в междуречието на Тигър и Ефрат (в Шумерската цивилизация), някои племена от Източното Средиземноморие, Индия и дори, колкото и странно да звучи днес, в земите около Урал и делтата на Ра, тоест днешна Волга.

– Изключително интересно, – заинтригувано произнесе Николай Андреевич. – И какво било това предание за Аллат?

– Това е изконно древно предание, което на свой ред дошло при хората от високоразвитата цивилизация живяла някога на планета Фаетон, и което разказва за сътворението на света, цялата вселена, а не само Земята, както по-късно започнали да го интерпретират. И съгласно него, Великия Бог решил да сътвори друг свят, различен от своя и проявил това свое желание. Тъкмо от Божието желание възникнал света, който в началото бил незначителен и се намирал в хаос. По-нататък Бог подредил този свят благодарение на Аллат – съзидателната сила на женското начало, която дошла от света на Бога. Аллата се явява Божията воля, Божията сила, част от Бога и Негова защита.

– Защита? – с удивление произнесе Руслан. – Е, не, волята и силата са нещо разбираемо. А от кого може да се защитава Бог? Та това е самият Бог!

Сенсей погледна към момъка и шеговито произнесе:

– От глупостта на разумните същества.

– Глупостта на разумните? – с недоумение повтори Руслан.

Но смехът на останалите накара и него да се засмее. Сенсей изчака, докато утихнат емоциите, и продължи:

– Именно Аллат, като проява на силата на Божията мисъл, сътворила от невидимия свят видим, превърнала хаоса в порядък, създала пространството, времето, движението, съществата, а също така и хармонията в него, съгласно Не-

говия замисъл. Така възникнал този свят.

– Любопитно, – замислено произнесе Николай Андреевич.

– Такъв бил смисълът на изконното предание за сътворението на света. Но колкото и да ни изглежда „парадоксално“, – отбеляза Сенсей, натъртвайки на често използваната от Николай Андреевич дума, – с развитието на цивилизацията истинския смисъл на това предание, описващо важната роля на Аллата в сътворяването на този свят, започнало да се губи, да се раздробява на отделни части, които на това отгоре се интерпретирали посвоему, за да се адаптират подобре към човешката логика. Разбира се, всичко това се случило не без участието на твърдата ръка на Ариман.

– Да, ръката му действително е твърда, – констатира шеговито Женя, разтъркващи своето натъртено място, очевидно припомняйки си вчерашния незабравим ден.

По-големите момчета отново се разсмяха, а Николай Андреевич се усмихна леко и побърза да зададе своя следващ въпрос към Сенсей:

– А какво имаше предвид под интерпретация и адаптацията на тези знания към човешката логика? Според мен, това, което каза сега, напълно влиза в рамките на възприятието на нашето съзнание.

– Как да ти го обясня, в съвременната глава влиза частично, но не и във всяко съзнание, – полушеговито отбеляза Сенсей. – Дори и на съвременния човек, с неговия не-лошо развит начин на мислене, е трудно да се обясни реалният процес на сътворение на Вселената, както и фактът или какво представлява „ограничената безкрайност на Вселената“

– Ограничената безкрайност на Вселената, – бавно повтори Виктор, очевидно не успявайки да възприеме казаното, както и всички останали.

Сенсей погледна съсредоточеното лице на Виктор и поясни:

– В нашето разбиране разширяващата се вселена създава разбирането за безкрайност. Независимо, че галактиките продължават с нарастваща скорост да се отдалечават една

от друга в нищото, в безкрайността, но тази безкрайност е ограничена. И се ограничава с крайните галактики. Но след тях, зад сферата на действие на Аллат, няма нищо. Тъй като ако в този свят съществува нещо, то това нещо съществува единствено благодарение на Аллат. А където няма Аллат – няма нищо. Когато разширяващата се вселена достигне определени размери, тоест галактиките се отдалечат на определено разстояние една от друга и силата на Аллат отслабне, той ще изчезне от този свят като сила. Когато Аллат изчезне, ще изчезне и всичко останало заедно с него, в това число, материята, времето и пространството. Няма да остане дори пустотата. Тъй като от нищо се е родила и в нищо ще се превърне. Тъкмо в това се крие феноменът на мирозданието и на самия Аллат.

– В нищо?! Ама че го каза! – Женя разтърка своето чело от зор, опитвайки се да вникне в същността на казаното. – Нещо не разбрах. Ето я моята ръка. – Женя ни показа своята длан. После откопа една мидичка от пясъка и я сложи в нея. – Да предположим, че мидата – са галактиките с всичките там звезди и планети. Ето Съществуват. – Момъкът сви дланта в юмрук и я разтресе. – После престанали да съществуват. – Женя разтвори юмрука и изхвърли мидата. – Няма нищо. – Показа на всички празната длан. – Но ръката все още съществува! Както е била, така си е и останала.

– Това не е правилно сравнение, – произнесе Сенсей, – но в него също има действие на Аллата. Например, ако преди 24 години на 18 април младата стажантка от шивачната фабрика на име Валя не бе купила бутилка с кефир вечерта и не бързаше да се тъпче в препълнения автобус от 32-ри маршрут, при това така усърдно, че да счупи на стъпалата на автобуса същата тази бутилка, заливайки с „безценната течност“ панталона на четвъртокурсника от Минно-геоложкия университет на име Витали, то сега пред нас нямаше да седи Евгени Виталиевич със своята празна ръка. Но забележи, мидата щеше да си съществува. Тъкмо в това е смисълът на Аллата.

След като Сенсей свърши да говори, Женя седеше ня-

колко секунди в мълчание, очевидно опитвайки се да осъзнае чутото, а после произнесе весело:

– Ама че го завъртя Сенсей! Сега хептен нищо не мога да схвана.

Сенсей се усмихна и тъкмо искаше да каже нещо на Николай Андреевич, когато Женя подскочи от своето място, все едно някой го бе залял с вряла вода, от осенилата го мисъл.

– Чакай малко, Сенсей! А откъде знаеш за историята с кефира?! Действително, някога мама ми разказа, че се запознали с татко заради една счупена бутилка с кефир в автобуса!

Поглеждайки Женя, Сенсей се разсмя заедно с всички останали. Вторият отново се опита да каже нещо на Николай Андреевич, но от Женя бликна цял фонтан с емоции.

– Не, Сенсей, откъде си толкова добре запознат с тези събития? 32-ри маршрут казваш? Нима?! 32?! Трябва да попитам мама в кой номер автобус са пътували. И откъде знаеш такива подробности?! Казваш изцапала панталона на татко...

Сенсей отново се усмихна, а след това за трети път се опита да каже нещо на Николай Андреевич.

– Ето виждаш ли, и ние говорим за съвременния човек с развито мислене. Какво остава да говорим за хората, живели в онези времена...

Женя обаче никак не можеше да миряса и гръмогласно поясняваше на Стас, който в този момент се опитваше да се съсредоточи въпреки „шумовия генератор“ до него върху това, което говореше Сенсей.

– Ама че работа, дори аз не знаех такива подробности! Направо невероятно! Кефир казваш! Сенсей, я...

През това време Стас не издържа и приятелски го „скастри“:

– Ще се успокоиш ли най-накрая, нашият кефирен той! Дай да чуем какво казва човекът.

На което Женя комично стисна уста и борейки се със своето желание да излее всичко, което напираше отвътре, продължи да говори нещо си, от което излязоха единствено

нечленоразделни звуци, разсмиващи всички ни. След това младежът положи доста усилия, за да седи тихо и с горящи очи от силната емоционална възбуда започна внимателно да слуша разказа на Сенсей.

– Както в онези времена, така и в нашите малко неща са се променили. Хората все още не могат да разберат как от нищото може да се появи нещо. Това нарушава тяхната логика. Логиката не е способна да възприеме нелогичното. Човек е способен да възприеме нещо нелогично само ако повярва в него, както се казва, на едната гола дума. Но науката и вярата днес практически съществуват разделени една от друга. На науката са й нужни факти, това, което може да се пипне, види или поне някакви теоретични доказателства. Тъкмо затова днешната наука не е способна да разбере какво означава „Вселената да се зароди от нищото“ или какво означава „ограничената безкрайност на Вселената“. Та нали според логиката на нещата, щом нещо има „край“, то зад него трябва да има още нещо, което да определя неговия край: стена, пустота или нещо друго, тъй като според разбиранията на учените този свят е подчинен на материалните закони. Ние слагаме най-отгоре материята, тъй като нашият мозък е материален, и до голяма степен мислим и оценяме случващото се с логически категории. Когато разсъждаваме над въпроса, че зад Вселената няма нищо, това просто дава на късо нашето съзнание поради нелогичността на възприетото. Макар нашият свят всъщност да е комбинация от духовното и материалното и съответно съществува, ръководейки се от законите на това съединение, а не просто по законите на материята, както предполагат сега.

– А как самите фаетонци разбрали това, щом са знаели за Аллата? Или пък са имали друг мозък? – с нотка на скептицизъм попита Николай Андреевич.

– Съвсем не. По принцип са имали същия мозък, нали са се отнасяли към човекоподобните. Просто с развитието на науката стигнали до по-задълбочено разбиране на нещата, отколкото ние. И това изобщо не им помогнало да се спасят от гибел.

– От каква гибел? – заостри своето внимание Руслан.

– Защо? – едновременно с него попита Николай Андреевич.

Сенсей отговори леко завоалирано:

– Защото човек е двойствен и се състои както от духовното, така и от материалното. И главната задача на човешкото съществуване е да се отскубне от материалния плен, използвайки в това число и научните знания за разрушаването на илюзиите на битието. Но колкото и да тешиш своя егоизъм с „разбирането“ на висшите закони на материята, намирайки се в това време в калта на своите мисли, нищо няма да излезе. Та нали този свят за нашата истинска същност – душата – е един чужд свят, много далечен от нашата истинска стихия. Нали пребиваваме временно в него. Тъкмо затова отчаяно се борим в търсене на различни способи на своето собствено спасение чрез книги, практики, религии, дори науката, с тайната надежда, че тя в крайна сметка ще ни доведе до разбирането, че Бог съществува във всяко едно Негово творение, от микро до макрокосмоса. Тъй като този свят за нас – не е просто училище, а своеобразен материален плен, където душата може окончателно да загине поради своята духовна несъстоятелност в поредицата от реинкарнации или да достигне Бога.

Сенсей помълча малко и добави:

– Така че Вселената е нещо уникално. Проявлението на Аллата в този свят без Лотоса, като висше духовно, нямаше да има смисъл. А ако го нямаше Аллата, нямаше да го има и проявлението на Лотоса в този свят.

Николай Андреевич погледна с леко удивление на Сенсей и оживено проговори:

– А може ли да ни разкажеш по-подробно за това? Как да разбираме следното „А ако го нямаше Аллата, нямаше да го има и проявлението на Лотоса в този свят?“

– Лотосът олицетворява внесената висша духовност в материалния свят, а Аллат – духовната сила, способна да формира материята. Която и да било материя без духовността и разума е безсмислена. Ето, ще ти дам следния прост

пример. Художникът замисля някаква картина. Рисува, за да въплъти чрез боите своето духовно състояние, внасяйки в своето творчество частичка от своята душа. Той рисува картината не за себе си, а за хората, за да могат те да оценят и почувстват това, което е заложил в нея. Тоест, този творчески акт се явява въплъщение на духовното състояние в материята – проявлението на Лотоса, с помощта на Аллат. Придобиването на платното, боите и завършвайки с появата на сюжета и поставянето на картината в рамка ще наречем – Аллат. А Лотосът започва да действа в сюжета в самият момент на предаване на мислите и чувствата в реалния образ. Възприемането на красотата и духовното, което е вложил самият художник е Лотосът. Тъкмо затова ако го нямаше Аллата, нямаше да може да се прояви и Лотоса. А Аллата без Лотоса се обезсмисля. Ако го нямаше Аллата в света, нямаше да я има Вселената. Щеше да съществува само светът на Бога, където има чистота и духовност – висшия Лотос и съвършено друга, различна от материята, изконна форма на проявата на Аллата.

– А ако художникът нарисува и след това унищожи картината, без да я покаже на някого?

– Тогава Лотосът, като такъв, няма да се прояви и Аллатът ще се обезсмисли. Между другото, същото се отнася и за Вселената. Ако Вселената се създаваше единствено заради планетата Земя, на която съществува единствено разумният човешки вид, тогава нямаше да има никакъв смисъл да се създава самата Вселена. Нали никой не строи огромен консервен комбинат само за един домат. В цялата Вселена съществуват множество светове и разумни същества, което потвърждава множествеността и хармоничността на проявата на Аллат. А хармонията на Аллата се намира тъкмо в това, че всичко, което се прави е с точен замисъл и изпълнение. Затова Вселената е многообразна в проявите на различните форми на живот. И благодарение на Аллата всичко във Вселената се намира на своето си място в абсолютна подредба.

Когато настъпи поредната пауза в разговора, Николай

Андреевич замислено произнесе:

– Чувствам, че се приближавам към разбирането на това, което казваш, но над това трябва да се помисли още по задълбочено, за да се разбере до край. И все пак, се появиха два въпроса. Просто ми се иска да разбера нещата правилно, да поставя всичко на своите места. По рано беше казал, че мирозданието е изградено от частички По. Излиза, че всичко е изградено и от Аллат. Как да го разбирам: По включва в себе си Аллат или Аллат – По, или това е едно и също? Просто искам да осмисля...

И в този момент Женя добави със съответната интонация:

– ...здраво.

Нашата компания отново се заля от смях, не заради Женината шеговита интонация, а от факта, че наричахме доктора между себе си „Здравият разум на нашата компания“, заради неговите непрестанни опити да достигне до „същността“. Сенсей, без да обръща внимание на нашето весело настроение, отговори на Николай Андреевич напълно сериозно:

– Частичката По е това, от което е бил изграден първичният хаос. По, в сравнение с Аллат,... да го кажем така, за да го разбереш по-добре... Да предположим, че зрънцето По е песъчинка, а всички зрънца По във Вселената са пясъка. Аллат е силата, която сътворява и този пясък, и камъка, който възниква от този пясък съгласно плана на първичния Лотос. Крайният резултат – идеална форма, красота на песъчинката и камъка съответно са проявление на Лотоса. Тоест, ако съпоставим тези знания с Вселената, то частичката По е това, от което е изградена цялата материя, Аллат е това, което сътворило тази първична материя, подредило всичко, накарало го да се движи и преобразува според плана на първичния Лотос. А самият Лотос е проявление на божествената хармония и красота.

– А-а-а, – произнесе Виктор. – Аллата и Лотоса, както разбрах са също като следния процес в нашия живот: ние не виждаме Бога, но благодарение на хармонията и красотата, които проявява, усещаме Неговото присъствие в този свят.

– Да, – потвърди Сенсей.

– Добре. Това е ясно, – кимна Николай Андреевич. – А сега един друг въпрос. Доколкото разбрах, съществуват две творчески сили: едната е висшата сила на духовното начало – Лотоса и силата, която лежи в основата на цялата материя, – Аллат. Ако този свят, имам предвид цялата Вселена е била сътворена благодарение на съзидателните творчески сили, тогава откъде възниква силата на разрушението, откъде се появява злото, ако в основата на материята е Аллата?

– Целият проблем, докторе, е че разсъждаваш стандартно, – с усмивка произнесе Сенсей. – Това, което разбираш под понятието разрушение, започвайки от разрушаването на галактиките и завършвайки със смъртта на същата тази бактерия – се нарича еволюционен процес, който се изразява и под формата на инстинкта за самосъхранение на биологическите същества, тяхната борба за оцеляване. Докато действа силата Аллат, разпадът на една материя води до създаването на друга форма на материята и енергията. Всичко това е просто преход от едно състояние в друго. Или по-точно казано, това е **изменчивото постоянство на Аллата.** Та нали всички планети, галактики, дори камъните, които възприемаш като нежива материя всъщност са живи, да не говорим вече за биологическите, разумни същества. Просто всеки вид материя си има свой живот. В тях също се намират същите тези атоми, електрони, които се движат около ядрото. Цялата материя, живата и неживата са просто различни комбинации от определен брой елементи, които след някакво време, благодарение на Аллата, се преобразуват в друго състояние на материята, не повече от това.

Злото е проявление от човешкия свят. Човек, за разлика от животните, растенията и камъните е способен да избира между крайния материален свят и безкрайния духовен. Човекът притежава горделивост, егоизъм, себелюбие, които се явяват страничен ефект на съзнанието и не присъстват в нито едно животно. Но затова пък човекът разполага с воля и избор и отговаря сам за своите действия. Той може да бъде вечен, благодарение на своята душа, а може и да бъде вре-

менен, както материята. Тоест, даден му е избор: да се превърне в прах с пълна анихилация на душата или да замине благодарение на душата във вечността. Проявата на Аллат, имам предвид в качеството си на времеви интервал наречен човешки живот, за човека е илюзорна. На хората само им се струва, че всичко тепърва им предстои. Но всъщност човек разполага с много по-малко време, отколкото му се струва, още повече в тази сфера. Животът отлита като миг и в този миг трябва да успееш да направиш своя правилен избор. Така че злото като такова е свойствено само на човека и произлиза от неговата двойственост и грешен избор.

След като свършиха въпросите на Николай Андреевич нашият Костик, реши да се направи на умен и да зададе своя „принципен“ въпрос:

– Сенсей, вие споменахте, че Аллат – е женското начало. Но сега казахте, че „той се е проявил“, „той действал“... В крайна сметка това той ли е или тя?

Сенсей се усмихна и попита младежа:

– А електрическият ток – той ли е или тя?

– Той, – уверено произнесе Костик. – Нали е в мъжки род.

– А мълнията?

– Тя.

– Но нали мълнията е електрически ток.

Костик намръщи чело, видимо опитвайки се да съпостави в ума си чутото. През това време Женя започна да разсъждава на глас сам със себе си.

– Ами да, мълнията – е женски род. Мълнията – е електрически ток. А токът е от мъжки род. – И запъвайки се на това място погледна с молещ поглед към Сенсей. – Сенсей, отново отговаряш уклончиво. Тъкмо започнах да разбирам нещичко.

Стас, който се разсмя заедно с останалите, сложи ръка на рамото на своя приятел и произнесе:

– Не се коси толкова. Нали си учил физика? Какво представлява токът? Това е насочено движение на заредени частици. Това е чисто условно определение. До ден-дне-

шен никой хал хабер си няма какво всъщност представлява електрическият ток. А ако все още не е известно какво представлява, тогава остава неизвестно и от какъв пол е.

Целият колектив отново се разсмя на това негово тълкуване. Само Николай Андреевич бе замислен и не реагираше на нашия хумор. А когато смехът утихна, проговори:

– Изменчивото постоянство на Аллата... Хъм, доста интересно понятие... Значи, знанията за Аллата били изгубени...

– Как да го кажа, – сви рамене Сенсей, – Изгубени са, но не напълно, това, което останало са само зрънца от това, което е било някога... Останали са различни фрагментирани сведения, облечени в легенди и митове, на това отгоре изопачени до неузнаваемост. Но всичко това е разбираемо. Първо, за да се обясни произходът на Вселената били използвани асоциации. Първичният хаос, например, обясняват със средата на безкрайния океан, с идеята дори и човекът, който нямал ни най-малка представа що е то космос, да може да вникне във въпроса, сравнявайки го с това, което е виждал на Земята. Или пък зараждането на Вселената било асоциирано с яйцето и неговото вътрешно съдържание, от което възникнал този свят. Водата често била сравнявана с ролята на женското начало като аналог на майчиното лоно, а също така и оплодотворяването на световното яйце. Аллат започнали да сравняват с Прамайката на всичко съществуващо, тъй като понятието за проява на силата на женското начало било по-близо и по-ясно за човека като материален пример, а не такива понятия, като „Предтеча на времето“, „въплъщение на Божията воля“. А след това, не без помощта на Ариман, самата дума Аллат била заменена със сходни по значение имена от местните наречия „за по-добро разбиране“ от различните народи, а всъщност се случило раздробяване на цялото и единното на отделни оплетени множества.

– Да, на тези работи е цар, – шеговито произнесе Виктор.

Всички се усмихнаха тъжно.

– Тези народи знаели ли са за Лотоса? – попита Костик.

– Безусловно. Лотосът и до днес се асоциира като сим-

вол на висшата творяща сила, свързана с женския принцип, като символ на чистота, духовност, космическа самопораждаща се същност, източник на живот, вечното раждане, както на божественото, така и на свръхчовешкото, безсмъртието и възкресението на вечния живот. Структурата на лотосовия цвят и до днес символизира взаимодействието на женското и мъжкото начала. Лотосът доста често се споменава в космогоничните митове на различните народи по света в качеството си на универсален творчески принцип. Просто Лотосът се отнася към чисто духовните понятия, тъкмо затова знанията за него са се съхранили по-добре. А Аллата проявява физичните свойства и знанията за него са свързани повече с материята. Тъкмо затова тези знания толкова бързо се губят поради обикновената човешка глупост и егоцентризъм: някой си ги присвоявал, друг просто ги е скривал и т.н. Между другото, корените на съвременната фраза „който притежава информацията, той владее света“ в известен смисъл изникват още от древността. Тъй като в началото била фразата „Който владее Аллата, той владее света, малко по-късно „Който владее таблиците на съдбата, той владее света“. И така дошло до „информацията“.

– А какви са тези таблици на съдбата? – попита Юра.

– Сега ще разкажа. Ето, вземете показателния пример как са се изкривили знанията за Аллата при древните шумери и какво имаме благодарение на това днес. Шумерите дошли в долината между реките Тигър и Ефрат, притежавайки своя култура и знания, в това число и знанията за сътворяването на света, включващи в себе си понятието Аллат. Те предавали тези знания от поколение на поколение основно в устен вид, отбелязвайки най-важните неща с пиктографски писмени текстове. Основният обем от информация дошла до нас от шумерските текстове, описващи техния мироглед, се отнася към края на III хил. началото на II хил. преди н.е., тоест тогава, когато шумерският език вече се изучавал само като език за богослужение. През това време на шумерската територия се утвърждавали акадците.

– Какви са тези акадци? – попита Андрей.

– Акадците са семити, които се заселили в северната част на Двуречието няколко века по-късно. После подчинили на своето влияние южната част на Двуречието, обединили земите и създали „царството Шумер и Акад“, по-късно с извисяването на Вавилон, тези територии започнали да се наричат Вавилония.

– Да, излиза, че историята на шумерското Двуречие, не без помощта на „съседа“, плавно преминала в историята на семитските народи, – коментира Володя.

– Акадците заимствали много от доста по-развитата шумерска култура и от знанията им, в това число и за мирозданието, – продължи своя разказ Сенсей. – И не просто заимствали, а записали, естествено, преправяйки ги по свое усмотрение, съгласно своите представи, допълвайки ги с пояснения и коментари. На това отгоре като добавим и съвременните неточности на превода, неразбирането от учените на етимологията на някои древни думи, както и добавянето на различни тълкувания от тях самите. Но дори и през този пласт от изкривявания може да се види следното...

Съгласно шумерската космология, в началото цялото световно пространство било запълнено с океана. В неговите недра се таяли Параметрите на всички неща. – Намма, в чиято утроба възникнала космическата планина, дала началото на небето (Ан) и земята (Ки). При това постоянният епитет на богинята прародител Намма бил „майката, даряваща живот на всички богове“, „майката творец на небето и земята“. Най-интересното е, че в акадските текстове тя почти не се среща, тъй като там вече се въплъщавали ариманските идеи – доминацията на мъжкото начало. В друг шумерски мит с раждането на Енлиля възникнала заплаха от хаос. Искам да заостря вашето внимание, че елементът „лил“ означава не просто „вятър“, а „духащия вятър“. Неговата въздушна субстанция, според представите на шумерите била първичната субстанция изпълваща космическото пространство и първият преносител на движението.

– Духащият вятър, първичната субстанция, изпълваща космическото пространство, – замислено повтори Виктор и

оживено произнесе: – Било им е известно съдържанието на „мехура“, наречен Вселена?

Сенсей само се усмихна загадъчно и продължи:

– По-рано шумерите имали и такова понятие, като Алла́т, което по-късно произнасяли като Ала́д, първоначално означаващо „всеприсъща жизнена сила“, а после персонифицирано до нивото на човешките жизнени сили. В акадския вариант това вече звучало като ше́ду и се обяснявало като вид демон, според първоначалната легенда, неутрален към човека, а в края на старовавилонския период изцяло почитан като добър дух, един от пазителите на всеки човек. Но интересното е как човешката фантазия, особено бурно работещата такава, под влиянието на Ариман, може да обърне истината в правопротивоположна посока. Така както акадският Шеду се трансформирал в еврейския Шеду́м, с когото вече в старозаветните писания именували злите духове, демоните, бесовете, на които хората принасяли в жертва различни животни и дори, видите ли, своите деца. За тях се говорило, че са вредоносни, тъй като влизат в хората, довеждат ги до безумие, учили ги на магии и ги проклинали.

При шумерите имало още едно интересно понятие като „Ме“, което някога се отнасяло към характеристиката на едно от проявленията на Аллата. В шумерската митология за Ме се говорило като за могъщи божествени тайнствени сили, които дарявали боговете, които ги притежавали, с повече сила и власт. Шумерските представи за Ме прераснали в акадските представи за „таблиците на съдбата“, които определяли движението на света и световните събития, при това се подчертавало, че притежаването на дадените таблици, гарантирало или потвърждавало световното господство. Нещо повече, в акадската космогонична поема „Енума Елиш“, дадените таблици първоначално били притежавани от богиня Тиамат, след това Кингу и Мардук.

Имайки предвид усилването на доминиращите агресивни сили на мъжкото начало по това време, не без помощта на „политиката“ на Ариман, първичните предания започнали вече да се интерпретират в друга светлина. И така

в акадската митология Тиамат („море“) се представяла в качеството си на първична стихия, въплъщение на хаоса в света и в същото време като създател на първите богове и своя съпруг Апсу. Трябва да се отбележи, че започвайки от акадския и особено вавилонския период, ролята на женското начало дори в митовете рязко се свела до един абсолютен минимум. Вие също можете да проследите това по спадането на общата значимост на женските божества и отреждането им на второстепенна роля, просто като съпруги на своите божествени мъже. Съгласно вавилонската версия на мита за сътворението на света, в безкрайния първичен океан не е имало нищо друго, освен две страшни чудовища – праотеца Апсу и прамайката Тиамат. Вавилонците почерпили това от акадците и тяхната поема „Енума елиш“, чиято цел била да възвеличае техния бог Мардук и да покаже, че той е пряк потомък и законен наследник на древните могъщи сили, в това число и шумерските богове. Съвсем неслучайно в тази поема акадците вкарват свое нововъведение, за разлика от шумерските представи, описвайки сражението между старите и новите богове, насилственото премахване на древните порядки и сили, възнасяйки основната ариманска идея, че властта може да се получи само по закона на по-силния. Нещо повече в тази поема Тиамат, която оглавила старшите богове, не просто бива победена от по-младите богове начело с Мардук, който между другото се съгласил да защити другите богове за правото да бъде техен върховен бог, а била жестоко убита от Мардук, който разсякъл нейното тяло на части, от които били създадени небето и земята. Мардук става върховно божество на Вавилонския пантеон. Но най-интересното е, че библейският вариант на преданието за хаоса, който се запазил в книгата битие и в някои други части от Библията, се пишел по вавилонската схема. И същата тази „световна бездна“ е превод от древноеврейското tĕhŏm, дума, която е родствена на акадското Tiâmat.

– Да бе, – засмя се Володя. – Ето как Мардук, станал на всички Мардуци Мардук!

– Между другото, Мардук е акадско название, означа-

ващо „слънчев телец“, а после във Вавилон станал „златен телец“, на когото всички се покланяли. Наричали го Мар-Дуку – „сина на Дуку“. Още едно изкривяване. „Дуку“ при шумерите в буквален превод означавало „свещен хълм“, където живели боговете, тоест Световната планина. Когато възникнал Вавилон, мястото на „дома на боговете“ започнали да приписват към източните покрайнини на Вавилон. А в нововавилонските текстове вече конкретно указвали, че Дуку е място в главния храм на Мардук в Есагилата на Вавилон, където богът „определял съдбата“.

– Есагила? – попита Виктор.

– Някога имало такова място, превърнало се по-късно в едно от „леговищата“ на Ариман. Освен това Мардук бил тяхно върховно божество, на което приписвали такива епитети, като „владиката на боговете“, „отеца на боговете“, „съдията на боговете“.

– Ето каква била работата, а хората им вярвали, – със съжаление поклати глава Татяна.

– Много хора и сега знаят кой конкретно оглавява тяхната религия, но продължават да вярват в идеологията, която им поднасят техните „пастири“, в това число и това, което касае материалното възкресение с тялото в рая. Но смисълът дори не е в това дали знаеш кой стои зад всичко това или не. Смисълът е: ако в своята духовна чистота вървиш към Бога, то никаква кал от това материално блато няма да те оцапа. Защото чистите помисли, помощта към хората, духовната любов и стремежът на душата към Бога е тази защита, която както при лотосовия цвят, предпазва първичната чистота на човешката душа по време на нейния растеж от калта на материалното блато. Има такава древна източна мъдрост: „Всеки, който с доверчиво сърце, изпълнено с любов и чисти помисли идва при Бог, той няма да загине“.

Сенсей помълча за малко, а после продължи своя увлекателен разказ:

– Така, връщаме се към понятието Ме, искам да обърна вашето внимание на още едно древно шумерско божество на име Енме́ша́рра. В превод от шумерски това означава

„владиката на всички Ме“. Освен това Енмешарра заедно със своята съпруга Нинмешарра се смятали за предците на древния и почитан бог Ана (небе) и неговия син Енлилия. Любопитно е, че са се съхранили сведения как тази двойка имала седем деца. Шумерското „имина-би“ – „тях седемте“.

Сведения за същността на Аллат могат да се намерят и при другите древни народи. Например, нека вземем същия този Древен Египет. Съгласно мирогледа на древните египтяни, изначалният свят представлявал хаос, първичната причина на водите на име Нун, от който произлезли всички неща. Освен това в съвременните преводи се отбелязва, че в него се съединявали три ипостаси: творецът на вселената, отецът на боговете и духовната сила, простичко казано – Бога, Лотоса и Аллата.

Между другото, в знака на Шамбала е изобразен лотосовият цвят, в който се намира пресечена пирамида с триъгълник на върха и око вписано в пирамидата. Окото е всевиждащото око на Бога. А триъгълникът означава съединението на тези три принципа в построяването на Вселената... Знанията за сътворяването на Вселената чрез обяснение на троичния принцип породили праобраза на троицата, която се споменава в много религии. Поради адаптацията ѝ към човешкото възприятие, в началото троицата била обяснявана като божествено семейство Отец, Майка и Син. Но след това хората махнали женското начало и го заменили с понятието свети дух. Така и останало до днес... Смисълът на троицата в значението на Бога, Лотоса и Аллата, се свежда до това, че съединението на тези три сили води към създаването на съвършено нова форма на съществуване от микро до макрониво. С времето хората направили от това определение велика тайна, която религиозните ръководители предавали на своите близки „приемници“ като най-висшата тайна за смисъла на битието. Макар в това нещо да няма нищо тайно. Да знаеш определението не означава да познаваш в дълбочина неговия смисъл.

В древноегипетската легенда се споменава и такова нещо, че вътре в Нуна се намирал творецът (Атум, Хепри),

който от самата Нуна творял всички неща. Между другото „хепри“ означава „възникнал“ и се зародило от думата „възниквам“, „произлизам“. Атум в своето време се почитал като бога на слънцето, създателя на света, който съответно възникнал от първичния хаос като първичен хълм. Но това вече е интерпретация на много по-късна легенда за бога на слънцето Ра, която на свой ред също била заимствана от доста по-древни предания за други богове на Древен Египет. Съгласно една от легендите, от първичните води се появил хълм и на него цъфнал лотосов цвят. Оттам се появило чудесно дете, слънцето-Ра, което „осветило земята, пребиваваща дотогава в мрак“. Според други интерпретации на тези знания, появата на слънцето се свързва с яйцето, снесено на издигналия се хълм от птицата „великия Гоготун“. Тук е уместно да се спомене и съм сигурен, че ще ви е интересно да разберете, че в книгата Битие в описанието на сътворението на света е използван един от най-древните образи, а именно съживяващото спускане на „божия дух“ към световните води, което в юдейския текст се изобразява с метафора на птица, снасяща яйце.

С функциите на Аллата при древните египтяни била надарена вече известната ви богиня на истината Маат. Нещо повече, в космогоничен план й се придавало първостепенно значение: смятало се, че именно благодарение на нея бил унищожен хаосът и установен редът. Именно тя служела като тази уравновесяваща истина за душата на човека (след физическата смърт на тялото), благодарение на която се правела равносметка на неговите земни деяния. Маат се считала не само за дъщеря на бог Ра, но и съпруга на бога на мъдростта Тот. За него останали сведения, че именно той при сътворяването на света бил този, който изразил с думи волята на неведомата съзидателна Сила и произнесъл тези определени думи така, „че възникнал света“. Тоест, тук прозира интерпретацията на същия този принцип на Първичния Звук, в основата на който се намира Лотоса... При древните египтяни присъствало и понятието, че създаването на света от хаоса е обратим процес...

Докато Сенсей ни разказваше това, нашият Костик с удивление сподели своите мисли с Андрей:

– Ама че работа! Някога се бях опитал да разуча легендите за Древен Египет, но честно казано не ме впечатлиха. Прочетох първите няколко страници, а останалите просто разлистих, разглеждайки картинките и с това секна моят интерес. Кой можеше да си помисли, че всичко това е толкова интересно!

– Има си хас! – отвърна неговият приятел. – Когато държиш в ръцете си универсалния ключ – при тези свои думи младежът кимна към Сенсей, – пред теб се отварят кои да е врати на знанието в света.

В този момент Женя, най-големият нарушител на спокойствието на нашата компания не издържа и им направи забележка във Володин стил:

– Ей вие, стига сте създавали шумове в ефира. Дайте да послушаме...

Момчетата притихнаха. През това време Сенсей вече разказваше следното:

– Но не само в древноегипетските и древношумерските легенди са се съхранили знанията за Аллат. Има много от тях и в древноиндийските предания. Съгласно ведическата картина за света, в началото нямало нищо. „Без дъх дишало Единното и не съществувало нищо, освен него“. Това единното, затворено в пустотата, било породено от силата на космическата топлина – Та́пас (Tapas), което лежало в основата на мирозданието. Първоизточникът на сътворението на света било желанието. В началото били само космическите води. Земята и Слънцето възникнали от Лотоса, който плувал в тях. Според друга интерпретация от водите произлязло златното яйце, от което се появил богът творец Праджа́пати, който държал земята и небето, измерил пространството, създал живота и силата. Проявлението на Аллата при Ведите се описва чрез персонажа Пуруша, наричан още „единственият, който обгръща всички същества“, „родителят на своите родители“, който произлязъл от олицетворяващото женското начало Вирадж, която в същото

време била негова дъщеря. Също така се споменава, че той бил вездесъщ и от него произлизали всички неща. Аллата се предавал и чрез персонажа на богиня Á дити (от древноиндийското á-дити, което означавало „безкрай“) – Прамайката, която родила целия свят, боговете и човечеството, свързвали със светлината, изпълваща въздушното пространство.

По-късно ведическото Праджáпати започнали да асоциират с индийския бог Брахма. Брáхма в индуизма се смята за висше божество, творецът на света. Мястото на триадата стари ведически богове (Агни, Суря и Индра) била заета от новия образ на боговете (Тримурти): Брахма – създателят на Вселената, Вишну, този, който я пази, и Шива, който я разрушава. Ще обърна вашето внимание, че древноиндийската дума Brahmä произлязло от думата brahman, което означава „основа“, „опора“. А последното на свой ред е съпоставимо с индоевропейското bhelg'h – „издувам се“.

– Индоевропейското? А какво общо има Европа? – озадачено попита Руслан.

– Защото индуизмът като такъв, възникнал на основата на ведите. А религията на ведите на свой ред се образувала от сливането на мирогледа на древноиндийските коренни жители на Индостан и мирогледа на древните арийски племена, които се преселили във II хил. преди н.е. на този полуостров. Искам да отбележа, че коренните жители на Индостан още в доарийските времена били запознати не само със знанията за сътворяването на света, но и с духовните практики, в това число и медитацията „Лотосов цвят“, и чак тогава започнали да изобразяват своите божества в седящата поза лотос.

Така че брахман, съгласно същото това религиозно-философско учение веданти (една от шестте ортодоксални системи в индуизма), е великото божество, абсолютът, който се явявал единствената реалност, намираща се в основата на света. В индуизма Брахма (който се изобразявал като правило лотосоок, с четири лица, осем ръце, в които се намирали различни символи, в това число и лотосовия цвят) не само създава всичко живо, но и създава световния порядък, кой-

то самият той контролира, насочва и управлява. Тоест той е въплъщение на творческия принцип на съществуването, простичко казано, проява на Аллата съгласно първичния план на Лотоса. Смята се, че Брахма се намира в състояние на медитация високо над върха на великата планина Меру, в Брахмалóка, тоест в „света на Брахма“, „обителта на Брахма“, който се смятал за горния рай или седмото небе, в най-високата му част – сатялока, което означава „света на истината“, света на светлината“. Съгласно сагите, животът на Брахма надвишава живота на другите богове и неговият срок се определя от хронологическите рамки на съществуването на Вселената. В края на живота на Брахма ще настъпи махапралаи – великото унищожение на космоса, разтварянето в небитието. Вярно, хората вече сами приписали, че цикълът на възраждане се повтаря, макар в първичните знания това да е отсъствало. Това вече са утешителни измислици на самите хора.

– Да, хората са майстори на изопачаването, – произнесе Виктор, подпирайки главата си с ръка. – Толкова ясно и точно било всичко в началото. Не, всичко трябва да се усложни, изопачи, да се преиначи посвоему.

– Аха, – съгласи се с него Андрей, – толкова много имена има, че ми се изприщва мозъка.

– Да, действително толкова много имена, – разсъждавайки за нещо свое си, бавно произнесе Николай Андреевич. – И какво, първичното име „Аллат“ при никого ли не се е запазило, освен при шумерите?

– Останали са още сведения, – отговори Сенсей. – Например, в доислямските времена арабите от Арабския полуостров почитали богинята на небето и дъжда Аллат. А в пантеона на боговете на арабите от Сирийската пустиня Аллат се считала за съпруга на Аллах и майка на боговете. Някои арабски племена почитали Аллат като богиня на Слънцето, но най-често била свързвана с планета Венера и отъждествявана с богинята на Любовта. Между другото, за главен център на нейния култ на Арабския полуостров се смятал град Таиф. В него се намирал нейният храм, нейна-

та „свещена територия“. Освен това арабите се покланяли не на някакво си изображение на богинята-жена, както например това било прието в Индия, а на свещения за тях бял гранитен камък с украшения, който се смятало, че бил свързан с Аллат. По време на зараждането на Исляма Мохамед унищожил таифското светилище, но въпреки това забранил да се секат дърветата на тази територия. Нещо повече, той признавал божествената природа на Аллата, но съгласно Корана (53:19-23), след това я отхвърлил.

– Аллат се почитал при арабите?! – изумено произнесе Николай Андреевич, при това така, все едно не бе очаквал да чуе нещо подобно.

А Сенсей, който лекичко се наклони към него, му отговори с още по-голяма интрига:

– Ще ти кажа дори повече. Днес лингвистите предполагат, че думата „Аллат“, според тях, се явява замяна на забраненото име на божеството и предполагат, че е образувано от нарицателното „илахат“ („богиня“) с определен атрибут, което означавало „известна богиня“, „тази богиня“, „богиня по преимущество“. Между другото, по същата тази схема се опитват да тълкуват и думата „Аллах“. Но във връзка с Аллата на лингвистите просто не им е известно изконното древно предание.

– Ама че работа, Сенсей, – произнесе с възхищение Володя, все едно разбра нещо ново, – отново ме удиви със своите знания за Изтока! Подобно нещо никога не бях чувал.

– Нищо удивително няма тук, – сви рамене Сенсей. – За Аллат, грубо казано, знаел почти целият Древен Изток. Ето например в Китай до ден-днешен е известен древния мит за прародителя на Нуй-ва, която била смятана за създателката на всички хора и неща. Или ако вземем книгата „Даодъдзин“ на Лао-дзъ, в която се разказва, и за това, че преди да възникнат небето и земята, в хаоса възникнало лишеното от форма Дао, което било смятано за майката на Поднебесната. И това Дао се приемало като творческото организиращо начало във веригата човек – небе – дао – естественост... В народа битували устни предания от по-различен харак-

тер, адаптирани за възприятията на обикновения народ. Ако вземем същия този Китай, то през трети век от нашата ера били описани легенди, в които се говорило, че Вселената първоначално представлявала нещо подобно на кръгло яйце. Тогава се родил първият прародител Пан-гу (където „пан“ се превежда като „блюдо“, а „гу“ като „най-древен“). С него бил свързван произходът на природните явления.

Нашата дружина се усмихна, а Николай Андреевич произнесе:

– Да, не е учудващо, че хората така изопачили първичните знания. Много зависи от това кой разказва и на кого разказва.

– Съвършено вярно, – съгласи се с него Сенсей.

През това време Руслан, очевидно увлечен от разказа на Сенсей за първия прародител с нетърпение се поинтересува:

– Е, и какво за този Пан-гу? Как завършила цялата история? Сътворяването на Вселената?

Сенсей едва забележимо се усмихна и произнесе:

– С какво завършило? Според легендата, когато Пан-гу умрял, частите от неговото тяло се превърнали в конкретни космически явления и елементи на релефа: дъхът му станал вятър, косите – съзвездията, очите – слънцето и луната, плътта – почвата, крайниците – планините, окосмяването на тялото – тревичките и дърветата. А паразитите, които живеели по неговото тяло, се превърнали в хора.

От последната фраза, цялата ни група се взриви от смях. А Стас произнесе, кимайки към Женя и Руслан:

– Ето! Дори няма да посочвам с пръст кой на кого може така да преразкаже текста, че да изкриви така неговия изконен смисъл.

Женя моментално подхвана тази весела вълна и парира Стас:

– Тъкмо обратното, радвай се! Докато все още на бял свят има такива разказвачи-дърдорковци, – при това гордо изпъчи гърди, – светът още дълго и мъчително ще умира от смях!

След това последваха една след друга най-различни шеги, при това толкова смешни, че поне още пет минути се тресяхме от смях! Успяхме да се успокоим някак, благодарение на Николай Андреевич, който започна да разпитва Сенсей за нещо, а той да му отговаря. Всички като по команда притихнахме, вслушвайки се в разговора. Видимо никой не искаше да пропусне най-интересното заради собствените ни „шумове“. Във възникналата тишина Николай Андреевич вече довършваше своето поредно умозаключение:

– ...знанията не са случайни. Освен това, ако са се давали от Фаетон от много по-развита цивилизация.

– Безусловно. Проявите на Аллата са множествени. Според научните разбирания Аллат представлява единица за време, която има огромно значение за цялата материя. И ако вземем съвременното измерване на земното време, то **аллата е равен на** 12 минути, или по-точно **11 минути 56,74 секунди.** Когато учените достигнат до понятието на тази външна фундаментална частица, така да се каже до основния градивен блок на мирозданието, тогава ще се случи не само грандиозна революция в науката, а цял еволюционен скок. Тогава учените ще разберат какво се крие зад тайната на времето, а осъзнавайки това ще открият и истинския процес на образуване на материята във Вселената. Ако хората разберат смисъла на аллата, то пред тях ще се отворят огромни възможности.

– Например?

– Например, изучавайки звездите, сега хората виждат само **минали** събития и красоти от някогашните светове. Но ако даде Бог, то с по-нататъшното развитие на науката, разкривайки тайните на аллата, човек ще е способен да съзре истинското великолепие на **настоящите** далечни светове, а това означава да опознае много повече от гениалните Божии творения.

Женя, все още намирайки се на вълната на веселото настроение, очевидно неуспяващ да следи мисълта на Сенсей, произнесе по приятелски:

– Сенсей, отново го завъртя!

Сенсей, който до този момент разговаряше с Николай Андреевич погледна сериозно на Женя, а после отговори с усмивка:

– Нали си хомо сапиенс! Хвани се и разплитай...

След тези думи момъкът видимо разбрал, че изказването му не е на място виновно спусна поглед и се намести по-удобно. Стас побутвайки лекичко своя приятел с рамо, произнесе:

– Да, да осъзнаеш казаното от Сенсей, не ти е като да си пиеш кефир!

С тези си думи той отново предизвика приятелския смях на Костик, Руслан, Юра, Андрей и Славик. А Николай Андреевич неодобрително погледна по посока на смеещите се и побърза да възстанови своя предишен разговор, сядайки по-близо до Сенсей. Без да изчаквам нашите момчета да утихнат, аз също се преместих по-близо към Николай Андреевич, а след мен и Виктор със Стас. Тези наши действия накараха компанията ни да се успокои. През това време Сенсей вече отговаряше на Николай Андреевич:

– ...всъщност понятието за Аллат е единно. Изобщо тази дума е с неземен произход. При нас е попаднала както казах от Фаетон, а на Фаетон от Сириус. А и на Сириус дошла от много по-развити цивилизации. В своята същност Аллат означава обща единица – предтечата на времето.

– Как така? Не успях да разбера добре, – произнесе Николай Андреевич, опитвайки се да вникне в смисъла на казаното от Сенсей.

Сенсей едва забележимо се усмихна и добродушно поясни:

– Ето, тъкмо затова се налага единното да се интерпретира в различни аспекти.

Това, което днешният човек може да обясни логически – приема за наука, а това, което не подлежи на логическо осмисляне – отхвърля като мистика, за да не започне да се разпада неговото „скъпоценно“ съзнание. Но трябва да не се забравя, че човешкият мозък също е материя, а това означава, че ако човек използва само нейните възможности, така

и ще си остане ограничен в тесния диапазон на възприятие на този свят. Ако сега започна да ти обяснявам нещата такива, каквито са, то ти няма да възприемеш моите думи адекватно, нещо повече, ще изгубиш значението на тази ценна информация, което си получил до този момент. От това следва, че с намаляването ефекта на твоя позитивен ефект и вариативността на възможностите ти за комуникация по дадения въпрос с другите хора, е много възможно тази информация да не достигне до този, на когото действително е необходима, и който благодарение на нея, ще успее да изведе съвременната наука на съвсем нов етап на развитие.

– Като цяло си прав, – след лек размисъл произнесе Николай Андреевич.

– Нещата са ясни, – кимна Сенсей и продължи своя разказ, вече обръщайки се към всички: – Така, нека се върнем към нашия Изначален Звук, Словото Божие, което сътворило Вселената. Тъй като човек е частица от Бога, на него му е дадено правото на избор, в това число и глобален избор.

– Как да разбираме това – глобален избор? – попита Андрей.

– Сега ще ви обясня. Периодически, в определени пикови моменти на човешката цивилизация, в човешкия свят се хвърля своеобразен жребий – звукова адаптирана формула на Първичния Звук.

– От кого се хвърля? – уточни Стас.

– От Бодхисатвите на Шамбала.

– И с каква цел? – удивено попита Руслан.

– Такива са правилата, които не са определени от тях. Тъй като хората трябва да имат правото на глобален избор. Макар почти винаги това да е огромен риск. И съответно голяма отговорност за този, който решава да се възползва от тази формула на Първичния Звук. Тъй като човек, благодарение на Изначалния Звук, придобива огромна сила, с която може както да създава, така и да разрушава, хората го наричат още „ключовете от рая и ада“. Всичко зависи от спектъра на желания на човека, притежаващ тези „ключове“.

– Искаш да кажеш, че тази сила може да попадне и в лоши ръце? – попита Володя.

– Такава вероятност естествено съществува. За цялото време от съществуването на тази цивилизация адаптивната формула на Първичния Звук се е давала шест пъти и слава Богу, не е била използвана глобално в отрицателен аспект, както например се е случило на Фаетон. В противен случай това щеше да означава преобръщане на монадата, а това означава пълно унищожение на човечеството и дори възможност за анихилация на цялата планета.

– Нима всичко е толкова сериозно? – замислено произнесе Николай Андреевич.

– Повече от колкото си мислиш.

– А какво се е случило на Фаетон? – с интерес попита Костик.

– Глупост,... – с горчивина отговори Сенсей. – Ако към днешния ден добавим още 43 дена, стават точно 5105 години от унищожението на една от най-красивите планети на нашата галактика – Фаетон.

Нашият Философ тутакси се захвана да изчислява в слух.

– Така, днес сме 28 Юни 1991 година плюс 43 дена и минус 5105 години. Това ще бъде...

Но не успял да сметне датата, нашият Философ получи забележка от Андрей:

– Било е отдавна! – произнесе момъкът с тон, недопускащ възражения, очевидно за да спре Костик със своите философствания и да не пречи на другите да слушат.

На което Сенсей отговори:

– Защо да е отдавна? Това се е случило практически скоро. 5105 години са точно никакъв срок в сравнение с космическите мерки.

– Значи Фаетон действително е съществувал? – недоверчиво попита Николай Андреевич.

– Да, това е била петата планета на нашата Слънчева система. Нейната орбита се е намирала между Марс и Юпитер. Фаетон била доста голяма планета, по маса превиша-

вала Земята практически 17 пъти. Това била великолепна планета, чиято атмосфера била много сходна със земната. На нея се намирали красиви океани, чудесна суша. Една година на Фаетон се равнявала на 260 фаетонски дена. Ако съпоставим това със земното време, то една година на Фаетон се равнявала на – 1898 дена.

– Тоест една година на Фаетон, се равнява приблизително на 5 наши години, – уточни Николай Андреевич.

– По-точно 5,2. Един ден на Фаетон е равен на 175,2 земни часа. На тази планета денонощието се разделяло на 20 равни части, тоест на 20 часа, по земни мерки един техен час е равен на 8,76 земни часа или 525,6 минути. По принцип Фаетон като планета притежавала огромен запас от енергия и можела да съществува и да съществува... ако не била глупостта човешка.

– На Фаетон също ли е имало хора? – учудено попита Виктор. – В смисъл земляни?

– Ние не сме единствения вид, който се отнася към човекоподобните. Фаетон също бил населен с човекоподобни същества при това много по-рано от Земята.

– Как да го разбираме това – човекоподобни? – попита Славик. – Това са същества подобно на хората ли?

– Да. Простичко казано, това е разумен живот, който има човекоподобна форма и е създаден от смесването на духовното начало с животинското начало, тоест материалното. Човекоподобните могат леко да се различават едни от други по формата на материята, тоест тялото, но всички живеят по същите тези закони на синтеза между духовното и материалното.

– Тоест освен тяло имат и душа, – уточни Стас.

– Безусловно. Независимо от това заложено уникално съчетание, предполагащо значителни възможности в развитието и усъвършенстването, човекоподобните представляват висша форма на живот само в своята сфера. Но ако вземем мащабите на Вселената, то те са просто – една от низшите форми на разумен живот. Ако за нас низши са най-простите едноклетъчни, например амебата, паразитните

ламблии или свободно живеещите радиоларии, хелиозоите и т.н., то в мащабите на Вселената за тези, които наричаме Висш Разум, човекоподобните практически представляват същото, както за нас амебата, тоест началото на разумната еволюция, не повече от това. Но за разлика от други низши форми на разумен живот, ние сме надарени с голям потенциал за духовен растеж.

– Нима има и по-висши форми на живот? – попита Андрей, очевидно опитвайки се да разбере нещо повече от Сенсей по дадения въпрос.

– Разбира се, че има висши форми на живот. Но те не засягат днешния ни разговор. Нека да го кажем така, във Вселената има предостатъчно най-разнообразни форми на живот. Що се касае човекоподобната форма на живот, то тя е сравнително млада и съществува във Вселената, по земни мерки само някакви си 400 милиона години. Това изобщо не е много в сравнение с космическите срокове. А в нашата галактика човекоподобната форма на живот се е появила преди 64 114 694 години. На днешен ден активните галактики са повече от 140 милиарда, а планетите, заселени с човекоподобни същества, по-малко от 100 милиарда. В нашата слънчева система човекоподобната форма на живот се е появила преди 1 252 758 години. И първата планета в нашата слънчева система, заселена с човекоподобни била Фаетон, а много по-късно и Земята.

– В акъла ми не се побира, 100 милиарда планети населени с хора! – възхитено произнесе Виктор. – А ние си мислим, че нашата Вселена е безлюдна. До ден-днешен наблюдаваме, има ли живот във Вселената или сме единствените „вундеркинди“. Просто след толкова време на внушения, че човечеството е само във Вселената някак си не ми се вярва, че не сме сами.

– А какво се случва с нашите радиосигнали в космоса? – не без доза хумор произнесе Женя.

– Радиосигнали? – с усмивка произнесе Сенсей. – Ето ти такъв простичък пример. През 1974 година от обсерваторията Аресибо било изпратено радиопослание в посока къл-

бовидния звезден куп M13, което се намира в съзвездието Херкулес, тъй като в него се намират около милион звезди, подобни на Слънцето, и естествено има различни форми на живот. Но този сигнал ще стигне там едва след 25 000 години от деня на излъчване на сигнала. Но ако вземем предвид разширението на Вселената, към времето, когато този сигнал стигне назначеното място този звезден куп вече няма да е там, тъй като отдавна ще се е преместил на друго място. Това е първото. Второ, нашата цивилизация съществува около 12 000 години, при това на днешен ден, почти нищо не е известно за първите хилядолетия от нейното съществуване. Ценните знания са загубени заради човешката алчност и глупост, мания за величие и като следствие, постоянните войни за главната идея на Животинското начало – едноличното властване и управление на целия свят. Как мислиш, дали човечеството все още ще съществува в този си вид след 25 000 години ако по-голяма част от хората продължават да живеят с амбициите на Животинското начало?

Освен това човекоподобните се отнасят към временните типове цивилизации, които се изчерпват сравнително бързо, тъй като човек заради своето Животинско начало изначално е настроен на самоунищожение. В мащабите на цивилизациите на човекоподобните този стимул на Животинското начало се изразява в само ликвидация и ликвидацията на едни други. От жалките остатъци цивилизацията се заражда отново от нулата и историята се повтаря. Дори хората да успеят да се срещнат с други цивилизации благодарение на научнотехническия прогрес, как мислите, при такава доминация на Животинското начало в обществото, какво ще се опитат да направят на първо място? Естествено да завоюват и да покорят (а не да съществуват мирно едни с други), да подчинят и да си направят нова колония с роби. Ако хората на земята не могат да съществуват дружно и унищожават планетата, тогава могат ли да бъдат смятани за желани гости на другите планети, ако доминиращият принцип на днешното човечество при всичките му достижения и в културата, и в науката е да разрушават, а не да създават, или

по-точно казано да създават за собствения егоизъм.

И трето, дори сега, гледайки към звездите виждаме само една картина от отдавна отминали събития, която е била преди милиони години. За това време ако на тези планети и системи е имало живот, то тя се е сменила много пъти. Висшето развитие сред човекоподобните цивилизации бива достигано само от единици. Доста по-разумните форми на живот, за които не представлява никаква трудност да прочетат този примитивен радиосигнал, да се намесват в живота на човекоподобните, още повече да встъпват с тях в контакт е все едно да се намесваш в живота на амебите. Но амебите, за разлика от човека просто си съществуват, допълвайки многообразието на природата, съответно не притежават мания за величие и не правят толкова глупости и вреда на всичко, което ги заобикаля, както хората.

– В какво тогава е смисълът на съществуването? – с дълбокомислен вид бавно произнесе Костик.

Сенсей, не без нотка хумор го попита:

– На амебите ли?

Костик се сепна и излезе от своето замислено състояние, отговаряйки:

– Не, тях... тоест нас...

Сенсей и Николай Андреевич се погледнаха един друг и се опитаха да скрият своите усмивки на този негов въпрос. Но след това Сенсей отговори напълно сериозно:

– Целият смисъл на човека е в това, да успее да напусне сферата на влияние на Луцифер, имам предвид да напусне кръга от реинкарнации и да отиде в рая, да влезе в Нирвана, както искате така го наречете. А смисълът на социума като цяло е да се създаде такова общество, което вместо желания за унищожение и разрушение да опита да достигне духовна чистота, за да може духовното да доминира в него, и целият социум заедно да излезе от сферата на влияние на Луцифер. Но подобно нещо, разбира се, в историята на човешките цивилизации се случва много рядко. Защо? Защото в обществото, като правило, всеки човек се намира в своя стадий на развитие. Това е също както в космоса. Цялата

Вселена е разделена на своеобразни зони или сфери, всяка от които е със свое индивидуално развитие. Всяка човекоподобна цивилизация се развива в своята зона на своя етап на развитие, тоест намира се на своя вълна.

– Да не би да има такива човешки цивилизации, които успели да се откъснат от сферата на влияние на Луцифер? – със съмнение попита Виктор.

– Има. Но са много малко. В процентен еквивалент е далече под един процент, по-точно една стотна от него. Да излезе цялата цивилизация е сложно, но напълно реално. Като правило всички се спъват в едни и същи „аримански туфи", особено на ранните етапи от своето развитие. Всичко се случва от глупаво до смешно. Например, нека вземем нашата цивилизация. Хората едва започнали да се сблъскват с понятието наука и да възприемат нещичко, когато знанията биват узурпирани от Архонтите, от малка групичка хора, навързващи на всички останали начин на живот по каноните на Животинското начало. Излиза, че нормалното, чисто духовно развитие може да се случи само в тайна от обществото като цяло. Налага се образно казано да се създават храмове в самите храмове. Дори ако определен кръг от хора с чисти помисли и духовни стремежи се обедини, то той трябва да се крие от същите тези хора. Иначе ще бъде унищожен от системата на Ариман заради възбуда в обществото на същата тази елементарна човешка завист, глупост и ненавист към тези хора, видите ли, защото не били като всички. Ето в кое е трудността и парадоксът.

– Да, действително е парадокс, – замислено произнесе Николай Андреевич.

Възникна малка пауза в разговора.

– Значи първата планета в слънчевата система заселена с хора била Фаетон, – напомни Стас, видимо изгарящ от желание да чуе нещо повече.

– Да. Последната цивилизация на Фаетон просъществувала 11 500 години по фаетонски мерки или по земни – 59 800 години до гибелта на планетата. И това била сравнително развита цивилизация, която многократно изпреварвала

нашата в своето развитие. Хората от Фаетон нееднократно посещавали Земята и контактували със земляните, споделяли с тях своите знания, в това число и такива, фундаментално важни за разбирането на строежа на Вселената като **Аллат**. Нещо повече, земляните били свидетели и на анихилацията на Фаетон. В този ден на Фаетон загинали 7 милиарда фаетонци. При това не е имало взрив като такъв. Сферата просто се разпаднала.

– Какво значи разпаднала се? – с недоверчив поглед попита Николай Андреевич.

– Материята на Фаетон се свила, без да бъде отделяна енергия.

– Не разбрах, – с интерес произнесе Николай Андреевич. – Как така, без да бъде отделяна енергия?

– Това явление още не е изучено от съвременната физика и астрономия. Макар в някои от изследванията на космоса да се сблъсква с подобни засега необясними явления, където видимото вещество се трансформира в тъмна материя без отделяне на енергия. Всичко това е напълно естествено. Реално какво знаят хората за физиката днес? – Сенсей взе шепа пясък и ни показа разтворената си длан. – Ето това е цялата известна физика! А това, – той кимна към пясъчния бряг, влизащ в морето, – е това, което все още не им е известно. А скритото под водата е много повече от това, което днес все още не им е известно и което се намира отвъд границата на тяхното възприятие за материалния свят, отвъд границата на това, което човек може да разбере със своя ограничен мозък.

Сенсей замълча, автоматично пресипвайки пясъка от една ръка в друга. А Николай Андреевич отново обобщи казаното от Сенсей:

– Това означава, че на Фаетон видимата материя се е трансформирала в невидима, без да е имало взрив.

– Точно така. 92% от цялата маса на Фаетон практически преминала в тъмна материя без изблик на енергия, тоест случил се е един вид преход от една енергия в друга, своеобразен процес на неутрализация. А 8% от масата просто се

отделила, от което и днес е съставен така нареченият астероиден пояс, разположен между планетите Марс и Юпитер. Но самите те не се явяват астероиди, тоест отделни „малки планети“, тъй като всички притежават мощна остатъчна енергия, сходни характеристики, разкриващи еднородността на техния произход и т.н. Тяхната енергийна маса е по-голяма, отколкото физическата, тъкмо затова всички тези остатъци все още не са се разпръснали, не са били притеглени от мощния Юпитер и до ден-днешен се движат по същата тази орбита, по която някога се е движил Фаетон с неговото мощно поле на привличане... След незначителното откъсване на маса се случило силно изхвърляне на фотони, пораждащо ярък блясък. Тези събития са се съхранили в паметта на хората и били запечатани, в това число и в преданията за Фаетон.

– О, нима има предания за Фаетон? – попита Костик.

– У древните гърци се е съхранил мита, който дошъл до тях от техните предци за сина на бога на Слънцето Хелиос, когото наричали Фаетон. Съгласно този мит, Фаетон не бил безсмъртен, за разлика от своя баща, тъй като бил роден от смъртната нимфа Климена, дъщеря на морската богиня Фетида. Легендата гласи, че веднъж Фаетон помолил своя баща поне веднъж да му довери управлението на златната колесница на Слънцето, с която Хелиос пътувал ежедневно по звездния път. И Хелиос изпълнил молбата на своя син. Но Фаетон се изгубил сред небесните съзвездия, а огнените коне усетили слабата ръка на своя водач и се понесли без посока и път. Огнената колесница се приближила опасно до Земята и я обхванала със своя пламък. Горели горите, пукали се скалите от жегата, водата в моретата и реките завирала. Загивали животните, птиците и рибите. Загивали хората и цели градове. Излязла тогава Гея – богинята на Земята и помолила Зевс гръмовержеца, повелителя на боговете да я защити. И тогава Зевс поразил с мълнии колесницата на Хелиос, за да спаси Земята от гибел. Фаетон, обхванат от пламъци се понесъл по небосклона и паднал на края на далечната река Еридан. Ето такава е историята.

– Дам, – промълви Володя, – колко пъти каза, че масата на Фаетон надвишавала тази на Земята? 17 пъти? И ако тогава целия Фаетон се бе взривил, взрива му щеше да е толкова мощен, че съседните планети щяха да си го отнесат здравата, в това число и Земята.

– Съвършено вярно, – кимна Сенсей. – А така всичко се случило без изблик на мощна енергия. Фаетон отишъл в нищото... Ето какво означава адаптираната формула на Първичния Звук да попадне в лоши ръце, по-скоро глави. Получавайки власт над властта, им се приискало да си поекспериментират. Наиграха се хубавичко. Задоволиха манията си за величие. – Сенсей въздъхна тежко, помълча, а след това произнесе: – Така че независимо от високото развитие, с което хората от Фаетон ни изпреварвали значително, човешкият фактор изиграл своята лоша шега. И колкото и да е трагично, но една от най-прекрасните планети в нашата Галактика, която била населена с толкова високоразвита цивилизация вече не съществува.

– Така и не разбрах, поради какво се свила материята, какво точно се е случило? – никак не можеше да проумее Руслан.

Сенсей повтори:

– Поради глупостта човешка... – Той изсипа шепата пясък до себе си и я изравни с крак заедно с останалия пясък. – Защо си мислите, че Архонтите хилядолетия наред така усилено издирват това, което днес хората наричат Граала? Защото, получавайки тази власт над властта, няма да им е нужно никакво супер оръжие за сплашването на населението. При подобна доминация на Животинското начало в съзнанието на хора като Архонтите, дори и разкриването чрез Първичния Звук на достъп към истинския свят на Бога, няма да ги удържи от реализацията на низките им материални желания и мечти за абсолютна власт над себеподобните.

В разговора настъпи кратка пауза.

– М-да, – произнесе Николай Андреевич, – никак не ми се иска тази история да се повтори и със Земята.

– Всичко е в ръцете на хората, – акцентира Сенсей. – Те могат да унищожат планетата и да загинат или да възродят нейния първичен вид и да сътворят златен век.

– Аз например много бих искал да живея в златния век. Но как да го сътворим ако наоколо е такъв бардак, мизерия и несправедливост? Какво мога да направя сам-самичък? – развълнувано произнесе Андрей.

– Много! Понякога бъдещето на цялото човечество зависи от личния избор на един-единствен човек.

– Е, ако този човек оглавява някоя от силните държави в света, тогава съм съгласен. А от мен самия какво може да зависи? Та аз съм просто един обикновен човек!

– **Всички хора са обикновени и са създадени от един и същ материал, но благодарение на личния избор, един става Хитлер, а друг – Буда.** Така че ако искаш да живееш в едно по-добро общество, започни първо от себе си, стани Човек. Погледни вътре в себе си, пораз-съждавай добре за какво живееш в този свят и кой си всъщ-ност. Погледни с чист поглед на заобикалящия те свят, без пелената на Ариман. Следи за чистотата на своите мисли. Смени мисловно си злословене с доброслoвене, вместо да завиждаш просто се порадвай искрено на успеха на ближния, вместо празната злоба по-добре отиди и направи нещо добро за другите, тихо и безкористно. Вместо да желаеш зло на другия и да чакаш неговата смърт, по-добре сподели с него парченце от своя залък, седнете заедно и си поговорете за това, което лежи на душата на всеки, за живота, за Любовта, за Бога. **Огрей с лъчите на своята добрина света, сподели чистите знания с другите и много души ще се стоплят от тази топлина. И гледаш как от една, нека да е малка, но чиста искричка се запалили две. А там, където са две, идва и третата. А когато тези искрички станат много, тогава ще се запали истински огън. Така че един-единствен човек може да направи много полезни и добри неща! И дори не може да си представи колко значимо ще е неговото деяние и колко ценен ще е трудът му пред Бога за благото на**

своята душа.

Опитайте се да разберете, че освен вас има още много други хора, които също както и вие самите искат да живеят щастливо. Та нали у всеки човек, колкото и лош да е той, има душа, нека да е силно смачкана и очукана, но я има. А душата се стреми към светлината, към доброто, към щастието и радостта. И ако се отхвърлят всички условности и глупости, които ни навързва Животинското начало и се разкрият духовните качества, и в нашето общество започне да доминира духовното, то никоя сфера на Луцифер не би могла да удържи това общество от неговия духовен пробив, а следователно от стъпването на по-високо стъпало в своето развитие. Отново повтарям, всичко е в ръцете на самите хора!

– Сложно, но възможно, – съгласи се с него Николай Андреевич.

– Дори ще ви кажа нещо повече. Ако всички хора на Земята, по едно и също време, поне два пъти в денонощието се молят за всички хора... Не за себе си, а за другите. Нека всеки се моли на своя Бог. Та нали Бог е един и стремежът на човешките души към Него е един и същ. Дори да си атеист, просто искрено пожелай на всички хора по времето на тези минути щастие и добро от все сърце. Който умее да медитира, нека медитира с искрено чувство на радост и с пожелание към всички хора за доброта и Любов. Но всичко това трябва да се прави синхронно, по едно и също време, поне един аллат на ден, – Сенсей моментално се коригира, – тоест 12 минути, тогава ви гарантирам, че в следващите три аллата, или 36 минути нито един човек на земята няма да умре.

– Искаш да кажеш, че ако се синхронизира духовният изблик на хората, то може реално да се повлияе не само за обединението на обществото на духовна основа, но и на света?! – възхитено произнесе Николай Андреевич.

– Нещо повече. Ако всички хора на Земята практикуваха това поне два пъти на ден по 12 минути, излъчвайки такъв положителен импулс във външния свят, то светът много

бързо ще се промени към по-добро. Дори природата ще стане много по-благосклонна към човечеството... Днес огромна част от хората живее, отделяйки много негативна енергия – зло, ненавист, желание за мъст... А всичко това не е просто някаква си психическа емоция – това, на първо място е разрушителна енергия. Но всичко е в ръцете на самите хора, особено сега, когато идват времената на Кръстопътя.

– Какви са тези времена на Кръстопътя?

– Това са времената на общия избор на човечеството. Това са времена на промени в природата и в съдбата на цялата цивилизация. Прекалено много ще зависи от всеки един, тъй като всеки осъзнато или не ще внесе своята лепта в този решаващ избор. По време на Кръстопътя самият Ригден Джаппо ще се намира сред хората. Това са времената, когато отново ще бъде даден Граала. И каква посока ще избере човечеството – към доброто или злото, като цяло, който път избере на Кръстопътя, натам и ще се запъти, тогава ще бъде много трудно да се спре процесът или да се промени. И това време ще настъпи съвсем скоро. Така че, приятели, ще станете свидетели или на светлото бъдеще, или на печалния край.

– В света ще присъства самият Ригден Джаппо?! – отново уточни Виктор.

– Да. И жребият за Граала отново ще бъде хвърлен в света. Ще кажа нещо повече. Всеки човек благодарение на Ригден, ще получи изключителната възможност да се включи към духовната вълна на Владиката на Шамбала и да заяви, че е духовна същност.

– А по какъв начин? – оживено се поинтересува нашата група.

– Тъй като Ригден ще присъства в света, два пъти на ден в 7:00 и в 19:00 по Гринуич ще извършва своите работни медитации. Всеки човек, който изпълнява по това време било то медитация, молитва, или просто излъчва мисловни потоци искрени чувства на доброта, радост, Любов към света, естествено няма да остане незабелязан от него. Може да се каже, че който се присъедини и вложи по това вре-

ме своята лепта, все едно оставя на Ригден своята визитна картичка, както и да го въртиш физическият живот е много кратък и свършва много бързо. В края на своя жизнен път, иска или не, напускайки своята материална обвивка, човек ще се сблъска с Ригден, този, когото в различните времена бил наричан Съдия на душите човешки. И колкото и човек да се утешава приживе, то няма да може да мине незабелязан покрай него. Въпросът е кого Ригден ще знае лично, по неговите духовни дела, а кой ще остане недостоен дори за Неговия взор. Така че времената на Кръстопътя в духовен план ще означават много, както за всеки индивид отделно, така и за обществото като цяло.

Сенсей замълча и след лек размисъл произнесе:

– В 7:00 и 19:00 по Гринуич.

– Как така по Гринуич?

– Днес това е общоприет световен стандарт за отчитане на времето. В покрайнините на Големия Лондон има такова градче Гринуич, през който преминава условен меридиан, или така наречениият нулев меридиан. Повърхността на земята условно е разделена на 24 времеви зони. Всяка от зоните е 15 градуса дължина или един час. Времето в страните разположени на Изток от Лондон и Гринуичкия меридиан – е напред от Гринуичкото средно време, а в страните, разположени на Запад – е назад.

– И по московско време колко излиза? – никак не успяваше да сметне Андрей.

Е, ако вземем 7:00 по Гринуич то за Москва трябва да се добавят 3 часа и ще се получи 10:00 и съответно 22:00 вечерта, – поясни Сенсей.

– Не знам кой какво смята да прави, – произнесе Володя, – но лично аз няма да изпусна подобна духовна помощ.

– Правилно! – кимна Женя. – Тези медитации трябва да ни станат като физически навик!

Това не е просто тренировка на тялото, – произнесе Николай Андреевич. – Бих казал, че това е духовно самовъзпитание на човека и укрепване на неговите нравствени качества. Струва ми се, че тази духовна практика ще бъде

изключително актуална за кой да е здравомислещ човек.

Виктор помисли малко и с възторг произнесе:

– Чакайте, ако самият Ригден ще е сред хората, това означава, че мнозина ще го видят! Това също е реален шанс да заявиш за себе си.

Сенсей се усмихна и отговори дружелюбно:

– По-скоро той ще види мнозина. Както пуснатият във водата диамант става невидим, така и Бодхи, намирайки се в света, става невидим за хората. Единствено високодуховните хора са способни да прозрат в него висшата Същност. А и честно казано е доста глупаво да заявяваш пред духовната личност своята човешка природа. Много по-забележимо и важно е да се проявиш в благите дела и чистотата на своите мисли...

И без да ни даде възможност да зададем нови въпроси, той отново се върна към основната тема.

* * *

– Така, нека се върнем към нашия разговор за Граала... Като правило, който притежавал тази формула, имам предвид тук, в нашата цивилизация на Земята, той я е използвал за лични цели и самоусъвършенстване реално, без да активира цялата сила на Първичния Звук. Тъй като това е огромна Отговорност. Когато човек активира формулата на Първичния Звук, тогава започва да се проявява тази свръхсила – съчетание на Първичния Лотос и Аллата. Този Първичен Звук се произнася от човека навътре в самия него и след като Звука и Божествената частица, наречена душа се слеят, се случва нещо наподобяващо на вътрешен „взрив“. За самия човек това изглежда като ярък блясък на духовно озарение, тъй като той преминава рязко от вълните на своето съзнание към глобалното съзнание – съвършено друго ниво на възприятие на действителността, разкриващо нови диапазони на неговото познание и възможности. Ос-

вен това човек така си и остава на това качествено ново ниво на възприятие. Той започва да вижда това, от което реално е изграден света, започва да осъзнава неговата илюзорност. Но най-главното е, че в това състояние на съзнанието или както биха казали древните в това „състояние на просветление“, пред него се вдига завесата на реалния свят на Бога и той може да го съзерцава. И не просто да го съзерцава, а за сметка на Първичния Звук окончателно да излезе от кръга на реинкарнации и да замине в другия свят, света на Бога. Тоест, формулата на Първичния Звук – е грубо казано своеобразен „пропуск“ в света на Бога, в Нирвана, рая (както ви харесва, така го наречете), и това важи за всеки човек.

– Как така за всеки?! И за праведника, и за грешника? – озадачено произнесе Виктор.

– Нали в това е смисълът на самия жребий – на всеки да се даде шанс!

– Е не, за праведника е разбираемо. Но за грешника? – никак не можеше да се успокои момъка.

– И праведника, и грешника имат душа. Просто, когато Първичния Лотос се задейства, а това е огромна духовна сила, сила от света на Бога, тогава се отваря всяка врата.

– Тоест, както казват вярващите, на този човек му се прощават всички грехове, – уточни Виктор.

– Абсолютно вярно. Само че въпросът е в това, какви желания доминират в човека в момента на разкриване на тази сила.

Николай Андреевич се опита да преведе разговора на интересуващите го моменти.

– Следователно у човека се разкрива съвсем различно възприятие.

– Да. Той започва да вижда това, което е недостъпно за другите хора.

– И как да го разбираме това различно възприятие? – озадачено произнесе Костик.

– Добре, мога да ти дам примитивен, образен пример за по-добро разбиране. Например, цял живот живееш в своята къща, без да излизаш от нея. Твоят живот – е ежедневен бит в тази къща, където няма абсолютно никакви инфор-

мационни източници, освен общуването ти с хората, които, както и ти самият не са виждали нищо по-различно от вътрешното пространство и бита на тази къща. И изведнъж намираш ключа към входната врата, за който дори не си подозирал, че съществува. Тогава излизаш от пределите на къщата и неочаквано осъзнаваш, че той не е бил твоята единствена съдба в живота, че има много други къщи, много по-хубави от твоята. Оказва се дори, че има улици, свързващи тези къщи, цели градове, държави на различни континенти. Освен това има различни планети, звезди, космос, населен с най-различни форми на живот, при това такива, които не можеш да си представиш. Но за разлика от другите, благодарение на ключа, си получил възможност не само да опознаеш тази Вселена, но и достъп към Този, който я е създал в цялото й великолепие.

И ти можеш не просто да надникнеш в светая светих на Твореца, но и да останеш в тази вечност, в света на Бога. А най-удивителното е, че разбираш как светът на Бога е твоя истински, изконен Дом.

– Невероятно! – замислено произнесе Костик.

– Осъзнаването присъствието на Божия свят все още не е използване силата на Първичния Звук. Това е само разкриване на формулата.

– Разкриване на формулата?! Как да го разбираме? – с явен интерес попита Николай Андреевич.

– Изтокът е тънка работа. Всяко знание си има свой таен ключ, а какво остава за тези знания... Всъщност, когато дадените знания са се давали първоначално на хората, всичко в тях било достатъчно просто и ясно. Но, когато хората, жадуващи да скрият и използват за свои користни цели тези знания, запретнали ръкави, се получил такъв пъзел, че само опитай да го разплетеш. Сега например ще ви разкажа за един от „ключовете“, разкриващи тази формула, който поне малко се приближава към първоначалните знания.

Сенсей се замисли и след като си припомни нещо, започна да цитира:

„Придобивайки свещения глас, помни, че от днес
Всеки твой ден е на Бога посветен
На един от 33-те владици, с достъп до Нирвана.
Поклони му се плътно до долу дванадесет пъти
Седем пъти беззвучно огласи, без да отваряш уста,
Гласа таен на Този, Който е сътворил всичко,
Чиято Същност – е Безсмъртие в Нирвана.

Стъпвайки Просветлен в тридесет и четвъртата,
Си избери път: в Нирвана или тук да останеш.
Оставайки в света, се прекланяй седем дена подред
Дванадесет пъти плътно до долу
Седем пъти, звучно произнасяйки в слух
Гласът таен на Този, чиято Същност – е Безсмъртие в Нирвана“.

Когато Сенсей замълча, настана доста дълго мълчание.

– Какво, какво? – плахо произнесе Стас.

– Това е същият този ключ, който „поне малко се приближава към първоначалните знания“? – удивено произнесе Володя. – Какво ли представляват тогава останалите?

Николай Андреевич пък точно обратното, вместо емоции се опита, както се казва, по топлите следи да стигне до смисъла в текста:

– Това е код! Седемзначен ключ код! 33, 12 и 7 в първия случай. И 34, 1, 12, 7 – във втория!

– Докторе, забравихте още да изброите и редовете, – с усмивка произнесе Сенсей. – В първия стих 7, във втория 6, а в цялото 13!

– М-да, – произнесе Женя и, обръщайки се към доктора, произнесе: – Това не е евре-пейско мислене, а източно!

Николай Андреевич озадачено сведе своя поглед от говорещия Женя към Сенсей.

– Това не е код?! А как да го разберем тогава? „на един от 33-те владици се поклони...“, „Седем пъти беззвучно огласи, без да отваряш уста, Гласа таен...“

– Действително, – произнесе Костик, – как може да се ог-

ласява беззвучно, без да се отваря устата? Това е нереално. Тук има нещо закодирано.

– Реално е и още как, – добродушно добави Сенсей. – Всъщност всичко е много простичко. **Съгласно изначалните Знания, разказващи за разкриването на дадената формула на Първичния Звук, в началото човек чете на ум тази Звукова формула 33 дена, тоест мълчешком медитира по 12 пъти на ден с равни интервали между практиките, повтаряйки Звука на ум по седем пъти. След 33 дена формулата започва да въздейства върху човека и води до мощен енергиен изблик и качествена промяна на самия човек. В духовен план индивида се преобразява значително. На 33 ден не само бива озарен от състоянието на висше Просветление, но то се превръща в негово стабилно състояние. Той започва да вижда, постига и осъзнава реалността на Бога. Като правило, за този, който разкрива формулата на Първичния Звук, земният свят престава да представлява интерес, тъй като му се разкрива съвършено друг, висш свят. Тоест, на човека му се дава т. нар. „власт над вътрешното“.**

Човек може да се ограничи с този „пропуск“ в света на Бога или да получи „власт над външното“. За тези цели трябва в продължение на следващите 7 дена, след даденото 33 дневно преобразование, да чете формулата по същата схема, но вече на глас. В резултат на това се случва такава енергийна трансформация, която му отваря „властта над външното“, тоест над този свят. Човек се сдобива със сила, благодарение, на която ще е способен да се намесва и да влияе на природата, събитията и хората, както се казва, без да напуска пределите на своята стая. Благодарение на тази сила, той получава в дадената земна Сфера власт над властта. Но тази трансформация предполага и изключителна Отговорност.

От 6-те пъти, в които е била давана тази формула на Първичния Звук, 3 пъти хората са се ограничавали с лично

Просветление, без да желаят „власт над външното“. И това е разбираемо. След това, което се разкрива пред Човека, всичко останало просто избледнява и изгубва своя смисъл. Макар останалите 3 пъти да е била активирана силата на Първичния Звук. При това и трите пъти това било направено от жени, които взели върху себе си Отговорността за съдбата на хората. Дори след освобождаването от своята биологическа обвивка (тялото), те продължили да спасяват духовно много хора, намирайки се между материалния свят и духовния. И между другото, това се цени много повече в духовен план, от това, имайки такъв шанс, да се ограничиш единствено със своето личното самоусъвършенстване. Но и Отговорността тук е много по-голяма.

– Да, на някои им е провървяло, – с тежка въздишка произнесе Стас.

– Всеки има Шанс. – Сенсей произнесе това с някакъв особен тон. И след кратко мълчание започна да разказва по-нататък: – Формулата на Първичния Звук се давала в различни времена. Но за да разберете по-добре, колко много пробужда духовният езоосмоз хората, които са се сблъсквали с него, ще ви разкажа историята за нейното последно използване. И тъй като е свързана с Иисус, Мария, Агапит и Тамплиерите, мисля, че ще ви бъде интересно да разберете и истинската история за онези времена, която Архонтите толкова старателно скривали от хората.

Сенсей се настани по-удобно и продължи с разказа:

– И така, за пети път формулата на Изначалния Звук била внесена в света от Иисус Христос, който, трябва да се отбележи, живеейки в този свят, добре преценил нивото на духовност на хората и не хвърлил свободен жребий, а съзнателно я доверил на човека, когото смятал за духовно достоен да я притежава сред всички останали. И този човек била Мария.

– Майката на Иисус? – уточни Руслан.

– Не. Иисус доверил формулата на Мария Магдалена – своята единствена възлюблена и неговия най-предан ученик.

– Нима Иисус е имал Жена? – искрено се удиви Николай Андреевич.

– Разбира се.

– А коя е била Мария? – тихичко попита Славик Костик.

– Някаква каеща се грешница, – с важен вид му отговори Философа.

Нашият психотерапевт се усмихна, гледайки как момъка се намръщи, отговаряйки на Славик и допълни.

– В ермитажа има такава картина на италианския живописец от XVI век Тициано Вечеллио, наречена „каещата се Света Магдалена“.

Сенсей се усмихна горчиво, слушайки ги какво си говорят и с лека тъга произнесе:

– Мария Магдалена е била чиста и духом, и телом, като капка утринна роса в сиянието на Христовото слънце. Но изглежда ненавистта към нея от тези, които величаели горделивостта на Петър – самолюбеца и преумножавали властта на Павел – самозванеца, се оказала прекалено голяма. И с отровата своя осквернили Истината още в самия Източник. Мария Магдалена до ден-днешен остава Ярка Светлина на олтара на Христовата Любов.

– Нима? – замислено произнесе Николай Андреевич. – „Петър – самолюбеца“ и „Павел самозванеца“? Интересна трактовка.

– Да си призная честно, – произнесе Виктор, – за Мария Магдалена не знам абсолютно нищо. За майката на Иисус съм чувал, но За Мария...

– Каква ти Мария, та ти за Иисус знаеш толкова малко, – подхвана тази самокритична вълна Стас. – Между другото, Сенсей, помниш ли как ни обеща да ни разкажеш за живота на Иисус и за това как Неговото Учение било преправено в религия?

– Да, да, да! – закима Женя и шеговито размаха показалец. – Може да имам склероза, но това си го спомням добре.

Съхранявайки тайнствено мълчание Сенсей, без да бърза доля в своето канче горещ чай.

– Ще е много интересно да чуем за това, – забелязвайки

колебанието на Сенсей, побутна „процеса“ нашият психотерапевт.

След като отпи няколко глътки от чая, Сенсей произнесе:

– Щом съм обещал, тогава сега ще разкажа за това. Само че в началото бих искал да насоча вашето внимание към следното. **В човешкия свят не всичко, което изглежда черно, е черно. И не всичко, което изглежда бяло е бяло. Възприятието на цветовете идва от вътрешното. Колкото е по-чиста душата, толкова по-често човек вижда истинските цветове на този свят. И колкото повече израства духовно, толкова повече осъзнава, какво всъщност представлява този свят. Стремежът към познаването на истината безусловно е похвален. Но помнете, преумножавайки знанията, преумножавате и скръбта.**

Нашата млада компания се спогледа, без да разбере добре какво имаше предвид Сенсей. Но тъй като по-големите момчета продължаваха да го слушат внимателно, без да го прекъсват, ние също последвахме техния пример, оставяйки своите въпроси за накрая.

– Преди да ви разкажа за живота на Иисус, ще ви разкажа накратко за живота на Мария – майката на Иисус, тъй като нейната житейска история значително се различава от това, което днес е стигнало до нас в църковните легенди. Мария била дъщеря на гръцки имигранти, които живеели на север от Палестина в Галилея, в населено място на име Кана. То се намирало на Запад от Тивериадското езеро в живописно местенце в подножието на планините. Трябва да се отбележи, че в тези времена населението в Галилея било смесено: там живеели много финикийци, араби, сирийци, гърци. На 3 годишна възраст Мария останала сираче. Съседите я дали в нещо като приют за сираци, който се намирал в големия по това център – град Тивериада. Там живяла 11 години.

Когато станала на 14 години, била продадена на 80 годишния старец Йосиф. Той я купил като прислужница за

своето стопанство, а не за жена, както сега се счита. Въпреки разпространеното днес мнение, Йосиф бил заможен юдей. Той живеел в селище, което било разположено на няколко километра от мястото, където много по-късно възникнал известният днес Назаре́т. Йосиф бил вдовец. Заедно с него живеели неговите възрастни деца.

– От какво е печелил? Дърводелство? – попита Виктор.

– Не. Бил е търговец. Просто според тогавашния юдейски обичай всеки юноша юдей трябвало да овладее някакъв занаят, за да умее по-късно в живота си самостоятелно да се изхранва. В това отношение Йосиф също не бил изключение, още в своята млада възраст той усвоил дърводелския занаят. Така че Мария била експлоатирана в домакинската работа, като робиня. Когато навършила 17 години, нейните „стопани“ забелязали, че е бременна. За да не навлича върху своето семейство нечестиви слухове и позор, Йосиф я изгонил от своя дом. Тайно от своите съседи той отвел Мария по-далече от тяхното населено място и я оставил на пътя...

– Сам-самичка?! – с ужас произнесе Татяна.

– Да, на това отгоре и бременна, – напомни Костик.

– Бременна? От кого? – попита Руслан.

А Стас с усмивка отбеляза, обръщайки се към Руслан:

– Не си ли чувал за непорочно зачатие?

– И ти вярваш в тези неща?

– Е, това не е чак такъв мит, – намеси се в разговора Николай Андреевич, тъй като Сенсей запазваше мълчание по време на „разсъжденията“ на групата. – На днешен ден науката теоретически е стигнала до заключението, че при определени външни въздействия женската яйцеклетка може да започне да се дели и да формира нормален плод.

– При определени външни условия? – с усмивка попита Женя и с ентусиазъм потвърди: – При определени външни въздействия естествено, че може. Кой може да оспори!

Докато по-големите момчета се опитваха да скрият своите усмивки, Николай Андреевич му възрази:

– Не говоря за това. По дадения въпрос са проведени медико-биологични изследвания върху животните. Когато

облъчвали самките с радиоактивни лъчи, това водело до делене на яйцеклетката и формиране на плод от само себе си. Тоест косвено, до известен смисъл това потвърждава възможността за развитие на бременността в девствения организъм. А ако отчетем факта, че в тези места, имам предвид Палестина е пълно с езера с радиоактивни източници, то...

– Радий?! Свят, свят, свят, – прекръсти се Женя.

– Не ра́дий, а радо́н, – поправи го Николай Андреевич. – Това е радиоактивен химически елемент, който се отнася към благородните газове. А радия се отнася към алкалоземните метали. Вие млади ми човече учили ли сте химия в училище?

– Та той дори не знае тази дума, – шеговито отговори вместо него Стас, гледайки как Женя се почесва отзад.

– И защо да не зная? Зная! – възрази той. – Дори все още помня първия закон на лабораторните изследвания.

– Какъв пък е този закон?

– Как какъв? Горещата колба изглежда по същия начин, както и студената.

Компанията се разсмя, а Виктор весело произнесе:

– Да, каквото те вълнува, това и запомняш.

Виждайки че Сенсей си пие чая и мълчаливо наблюдава шегите на приятелите, Николай Андреевич побърза да възобнови разговора.

– Доколкото ми е известно, относно непорочното зачатие на Мария все още се водят спорове. Изтъкват се най-различни версии – от научни предположения във връзка с възможната партеногенеза и хипотези, стигащи до такава сантименталност, че Мария заченала от бял римски войник с име Пантера. – И вече разсъждавайки много по-тихо, все едно се съмняваше, произнесе: – Макар Пантера или Пандера може да е просто изкривяване от гръцката дума „parthenos“, което означава „девственица“...

– Наистина, от кого е заченала Мария? – попита с широка усмивка Руслан.

Всички с нескрито любопитство погледнахме към Сенсей. На неговото лице нямаше и спомен от усмивка. Погле-

дът бе изпълнен дали с печал, дали с леко осъждане.

– Ех, хора, хора, – с горчивина произнесе той. – Нима това е това толкова важно?! Нима процесът на зачатието на Иисус е по-важен от това какъв е бил Той самият? По-важно от неговото учение? Та той е Божие творение, Син Божий. Нима смисълът е в Неговото тяло, това, с което дошъл на този свят? Много по-важно е Кой е бил в това тяло и Истината, която донесъл в този свят.

От тези думи, изречени с такава вътрешна болка, всички ние загубихме ума и дума. Страстно пламтящите очи на нашата групичка бързо угаснаха, опитвайки да се скрият от пронизващия до дълбините на душата поглед на Сенсей. Дори и аз, макар и да не бях участвала в тази дискусия, почувствах някаква вътрешна неловкост, своеобразна вина заради своите приятели, за себе си, а и за цялото човечество, за това, че ние хората уж се стремим към Светлината, но въпреки това никак не искаме да се разделим с Животинското в нас. Както се казва – да се стремиш, не означава, че си.

В тази тежка и потискаща тишина Сенсей неочаквано произнесе:

– Само този, който не е способен да прегърне голямото, се задоволява с дреболии.

Произнасяйки това, той отново замълча и отведе своя поглед настрани, въздъхвайки тежко. След не голямата пауза той отново продължи своя разказ с равен и спокоен глас, все едно изобщо не е имало отклонение от темата.

– Мария родила Иисус не далече от град Тивериада. И първите, който се притекли на помощ, чувайки виковете на детето, били пастирите, които наблизо стрижели своите овце. Именно благодарение на тяхната своевременна помощ, Мария и младенецът оцелели. Тя кръстила своето детенце с гръцкото име Иисус, което означавало „Спасен“, а не „Спасител“, както започнали по късно да тълкуват това име.

– Излиза, че Иисус не бил роден във Витлеем? – С изумление произнесе Николай Андреевич.

– Не. Преданията за това, че Иисус бил роден във Ви-

тлеем започнали да се появяват тогава, когато Учението на Иисус започнали да превръщат в религия. И тъй като с този въпрос се занимавали юдеите от жреческата върхушка, то и текстовете били съобразени по съответния начин. Според техните древни писания, Месията трябвало да произлиза от рода на царя Давид. А Витлеем се е смятал за „града на Давид“. Изобщо цялата религиозна история за Иисус се е писала съгласно това юдейско предсказание.

– Ама че работа!

– Религията днес ни поднася Иисус така, все едно много хора в тези времена, дори още преди неговото рождение знаели кой е Той. Всъщност в неговата земна съдба всичко се случвало така, както в живота на Сина Човешки. Много от нещата в Неговия живот, както казват хората, били случайни. Но ако се замислим дали всичко е било случайност? Та нали делата Господни – са тайна за хората. Помощта, която им се оказва само на пръв поглед е невидима.

Според мерките на хората, които често не осъзнават достатъчно дълбоко причинната връзка между явленията и истинските мотиви на различните събития, много от нещата изглеждат случайни. Случайно свил на другата страна от улицата и срещнал някой познат, който отдавна не бил виждал, но тъй необходим точно в този момент. Случайно се оказал в друг град и намерил там своето призвание. Случайно помогнал на човека, а след много години той също така случайно се оказал на нужното място и ти спасил живота.

Така било и в съдбата на Иисус. Няколко дена след като родила и малко от малко укрепнала, Мария, благодарение на грижите на случайно спасилите я пастири, отново се върнала в Тивериада, но вече с младенеца. Докато молила за милостиня, отново съвсем „случайно“, – Сенсей подчертал последната дума, – към нея се приближил възрастен грък на име Амвросий. Давайки й милостиня и разпитвайки за нейния живот, той взел Мария заедно с младенеца в Египет, където Иисус впоследствие минал добро обучение заедно с майка си при този необикновен човек.

– Необикновен? – хвана се за думата Стас. – Как да го

разбираме?

– Това бил Межанин, тоест човек, който имал непосредствен достъп до Шамбала.

– Ама че работа! И това ми се наричало „случайна“ среща? Никога няма да повярвам в такова нещо! – с усмивка произнесе Женя.

– Та нали не само Архонтите се готвели за идването на Иисус в човешкия свят, – отговори Сенсей.

– Амвросий? Странно име. Никога до сега не го бях чувал, – тихо произнесе Славик, обръщайки се към Костик.

– В превод от гръцки „Амвросий“ означава „безсмъртен“, – все едно между другото отбеляза Сенсей и продължи със своя разказ: – Към 12 годишната си възраст, когато Исса, за първи път осъзнал своята Същност и Кой всъщност се явява, Той вече владеел не само определени духовни практики, но и доста добра база от знания по философия, граматика, истинската история и още няколко точни науки. Знаел няколко езика и имал уникални медицински навици, в които се съчетавала Неговата необикновена дарба на целител и познания от хилядолетията медицинска практика в Древен Египет. И както вече казах на 12 годишна възраст Той вече знаел Кой е, за какво е дошъл и какво трябва да прави...

– Аха, сега вече е ясно защо така се премълчават юношеските години на Христа, – замислено произнесе Николай Андреевич.

– Във връзка с необходимостта Исса да отиде на Изток, той се връща с майка си в Палестина. По пътя среща момченце, роднина на Иисус, който по това време останал сираче. Наричали го Йоан. Това е същият този, когото по-късно в писанията нарекли Предтеча. Мария и Иисус взимат момчето със себе си. Иисус и Йоан се сприятелили толкова, че станали като братя. Двамата живели почти две години заедно в родината на Мария, Иисус се зае с неговото обучение в това число го посветил и в духовните знания. На 14 години Иисус оставя майка си на попечителството на Йоан и заминава на Изток заедно с попътен търговски керван.

– В Тибет ли? – пита Володя, слушайки съсредоточено

Сенсей.

– Не, малко по-далече, в планините Алтай.

Володя въпросително погледна Сенсей. На което той каза:

– Трябвало е да отиде там.

– За какво?

В този момент Сенсей погледна с нескрито удивление Володя и очевидно погледът му беше по-красноречив дори от отговора.

А-а-а, загря Володя. – Разбрах!

Сенсей, без да се спира на това толкова интригуващо за нас място, продължи да разказва по-нататък:

– А по пътя назад минал през Китай, Индия и други източни страни. Така, че в Палестина Иисус се завърнал, когато бил почти на 30 годишна възраст. Йоан по това време вече активно ръководел проповедническа дейност. Имал своя група последователи и, естествено, често им разказвал за Исса. И когато той се върнал от Изток, мнозина от групата на Йоан Го последвали. Един от първите ученици, които Иисус взел бил Андрей. Същият този Андрей Първозвани, за когото вече ви разказах.

– А Петър? Нали той се смята за първия апостол? – спомняйки си за това попита Николай Андреевич.

Сенсей отново отпи няколко глътки от чая и спокойно произнесе:

– Е да, според църковната легенда. А реално в живота нещата не стояли така. Нещо повече, **Иисус никога не е викал Петър за свой ученик и никога не го е наричал посланик на своето Учение, тоест апостол, какво остава за първи апостол!**

– Чакай малко, – опитваше се си изясни нещата Николай Андреевич. – Нали това е отбелязано в „Новия Завет“, как Христос видял Петър, който ловял риба заедно с брата на Андрей, и ги повикал да го последват, един вид да ги направи „ловци на човеци“?

– Просто Библията, и по-точно „Новия Завет“ са се писали с цел величаене на авторитета на Петър и Павел на фона

на активността на Иисус. Ако внимателно прочетеш книгите от „Новия Завет“, освен известните ти четири Евангелия, тогава ще разбереш как всичко се пишело с цел възвеличаване на техния статус и догми. А за какво е правено? Защото тези, които градили религия на Христовото Учение, основно преследвали своите властолюбиви цели и просто им било изгодно да възвеличаят тези фигури на фона на Иисус. Но техните догми поробвали хората в материята и не правели хората духовно свободни, както истинното Учение на Иисус.

Сенсей замълча, давайки възможност на нашата компания да „усвои“ чутото.

– Хъм, за да се твърдят подобни неща са необходими сериозни доводи, – заинтригувано произнесе Николай Андреевич, очевидно желаейки да чуе повече от Сенсей.

– Доводи колкото щеш. Просто погледни непревзето на историята, кой е бил Петър и кой Павел. Анализирай, съпостави и ще разбереш всичко сам.

– Добро предложение, – отговори Николай Андреевич и добави с усмивка: – Но преди да щурмувам библиотеките, бих искал да чуя дадената история от теб.

– Моля, – сви рамене Сенсей. – Щом вече сме засегнали тази тема нека да поставим всичко на своите места. Да започнем от Петър... В действителност този човек не се наричал Петър, а Симон бар-Ионе, което означавало Симон син на Ион. Неслучайно го наричали син на Ион, макар подобно прозвище да е било естествено за това време. Работата е там, че Андрей му бил доведен, а не роден брат...

– Да-м, – тихо се съгласи Николай Андреевич, – не съм се замислял за това, Та нали Андрей е чисто гръцко име...

Но тъй като Николай Андреевич говореше така, все едно размишлява сам със себе си, Сенсей не се отклони от темата и продължи своя разказ.

– ...Симон бил галилеец и произлизал от град Бетсаида. До срещата си с Иисус той вече бил женен човек, имал две деца и изкарвал прехраната си с риболов на Тивериадското езеро.

– Отново това езеро, – шеговито произнесе Женя. – Сен-

сей, ти вече го споменаваш не един и два пъти. Просвети мен, Сусанина, къде се намира?

– Може, – добродушно произнесе Сенсей. – Представи си източното крайбрежие на Средиземно море, река Йордан, която течала успоредно на крайбрежието. Тивериадското езеро се намира в северната част на Палестина, на пътя на река Йордан. Между другото именно това голямо езеро в древността са наричали Галилейско море, а също така и Геннисаретско езеро, Тивериадско, „море“ Киннереф. По своята форма леко наподобява оставена стъпка от левия крак в посока Север. И сега, гледайки на картата, няма да се заблудиш Сусанино наш, – с усмивка произнесе Сенсей и продължи своя разказ: – И така, Симон за първи път чул за Иисус от своя по-млад доведен брат Андрей, който тогава още се причислявал към учениците на Йоан. Но когато Андрей станал ученик на Иисус, Симон, заинтригуван от разказите на Андрей за Иисус, от неговите чудеса и изцеления помолил Андрей да ги запознае, желаейки да види всички тези чудеса лично, а ако е възможно и да се научи на тях. Андрей естествено изпълнил неговата молба. Но Симон и Андрей били съвършено различни хора. Андрей бил добър, искрен, щедър, великодушен. Тоест притежавал тези човешки качества, благодарение на които станал ученик на Иисус. А Симон бил негова пълна противоположност: крайно егоистичен, користен, властолюбив и малодушен.

– Да, подобна противоположност на характерите често се случва в семействата, – отново тихичко отбеляза Николай Андреевич, слушайки Сенсей.

– Ето, сега си представи как информацията за Иисус била възприета от всеки един от тях. Ако Андрей искрено се вълнувал, разказвайки за Иисус, докоснат от Неговата Велика Душа, то Симон бил възхитен именно от онази сила на влияние, която притежавал Той, която „карала“ такива хора като Андрей така да се вълнуват, бидейки до него. Чувстваш ли разликата в човешките желания и стремежи?

– При това съществена! – кимна нашият психотерапевт.

– Ако Андрей бил изумен от духовната Същност на Иисус, неговата способност да лекува душите и телата, да помага на хората, то Симон изхождал от своите егоистични подбуди желаейки да се научи на това, което умеел и Иисус, заради, своята собствена корист и слава. Тъкмо затова още на първия ден, когато Симон дошъл при Иисус, Вторият още от първия си поглед, виждайки на длан неговата същност и желания, го нарекъл „Ки́фа“, което означавало „камък“. При това не в смисъл “камъка“, както по-късно интерпретирали, на който Иисус метафорично обещал да създаде Своята Църква. А камък като истинската същност на Симон. Сега също съществува подобен израз „сърцето му е от камък“, „с камък в пазвата“, както например в онези времена било „вкаменено сърце“. По това време „камъкът“ се смятал за оръдие на човешкото презрение и осъждане, поради разпространеното повсеместно наказание – бой с камъни. Така Иисус видял в Симон, който оценял Иисус от позицията на своето Животинско начало, камък на презрението и осъждането човешки. И, понеже умеел да чете сърцата на хората го нарекъл „Кифа“ и го наричал така от първата до последната им среща.

Стас, който увлечено слушаше Сенсей, попита:

– И какво, Иисус го изгонил?

– Ти пък, – добродушно произнесе Сенсей. – Разбира се, че не. Та това е Иисус! След Него, като изпитание за Неговите истински ученици, ходили различни хора. Едни заради това, да послушат Неговите благи и утешителни слова. Други, подобно на Симон, желаещи тайно да се научат да правят чудеса. Дори имало такива, които специално били внедрени, по заповед на властимащите в групата от последователи, за да следят всички действия и придвижвания на Иисус.

– Нима властимащите са се интересували от Ученията Му? – иронично произнесе Виктор.

– И Ученията, и личността на Исса, особено след толкова смелите за това време всеобщи изявления на Йоан Предтеча.

– А Иисус знаел ли е за тези хора в своето обкръжение?

– Разбира се. Та това бил Ииса!

– Какво, знаел и си мълчал?! – с искрено недоумение произнесе Костик.

Сенсей, поглеждайки, изпълнен със съчувствие към младежа, произнесе:

– Хайде приятели да не изпреварваме събитията и да вървим подред. Тогава много по-добре ще вникнете в същността на Неговите деяния, които впоследствие повлияли глобално върху историята на цялото човечество. Та така, дори когато на Кифа му се удавала възможност да присъства на съкровените беседи на Иисус с неговите истинни ученици, той се опитвал да разбере с логика и ум това, което другите възприемали с душите си. Та нали желанията на Кифа изниквали от неговите материални подбуди и стремежи. Тъкмо затова Кифа не успявал да разбере добре Учението на Иисус, затова пък се преизпълвал с гордост, че се намира до такава Личност, ползваща се сред хората с такава слава и уважение. Той жадувал да се научи от Иисус на всичко, което впоследствие можело да му донесе слава и богатства.

Замисляйки се, Николай Андреевич произнесе:

– А защо казваш „истинните ученици на Иисус“? И кой са били? Тези 12 човека, които са изброени в Евангелията?

– Това и казвам, не всички, който по-късно били приписани за негови ученици, когато създавали патриархалната религия, били такива. В групата на истинните ученици влизали както мъже, така и жени. Това била не особено голяма група, в нея царили свобода и равноправие. Това била група, създадена по образеца на вътрешния кръг на Имхотеп. Нещо повече, именно жената – Мария Магдалена била първата сред учениците на Иисус, тази, която наричал приемник на Неговото Учение, свой Посланик, което на гръцки език звучи като apostolos.

– Искаш да кажеш, че Мария Магдалена била първият апостол?! – удивено произнесе Николай Андреевич, очевидно шокиран от това изявление. – А аз си мислех...

– Не си ти този, който е мислил, – спокойно, но ясно произнесе Сенсей, все едно се опитваше с тази фраза да каже много повече, отколкото произнасяше на глас. – Накарали са те да мислиш така. Дали са ти готова информация като образец на подражание, а ти просто си я възприел, при това безапелационно, без да вникнеш в същността на случващото се. Но ако премахнеш пеленатa, ще видиш случващото се в съвсем различна светлина, тогава ще видиш цялата картина.

– Възможно и така да е, – съгласи се с него Николай Андреевич.

В разговора възникна малка пауза. Татяна, видимо изгаряща от любопитство, реши да попита:

– А как Иисус се срещнал с Мария Магдалена?

– Когато Иисус се върнал от Изток, Той често посещавал различни крайбрежни градове на Тивериадското езеро, в това число и Мигдал-Ел, където живеела Мария. Този древен град лежал на пътя между Капернаум, където Иисус отсядал често в Тивериада. Между другото, останките на Мигдал-Ел са се запазили и до днес. Вярно, сега на това място се намира неголямо селище Меджел. В Мигдал-Ел Иисус се срещнал с Мария, която впоследствие била наречена Магдалена. Както вече споменах, тя не била нито блудница, нито „обладана от седем бяса“, от който видите ли я излекувал Иисус. Ако някой е имал бесове на завистта, лъжата, горделивостта и лицемерието, то това били тези, които създавайки религията, оклеветили Мария от Мигдал-Ел.

Всъщност тя била чиста, красива, умна, безкористна и милосърдна. И независимо, че излизала от сравнително богато семейство, то тя доброволно се отказала от всички привилегии и високо положение в обществото, за да бъде заедно с Иисус и да Му помага.

– И защо я е нарекъл Магдалена? – попита Костик.

Николай Андреевич внимателно изрази своята хипотеза:

– Сигурно получила това прозвище от Мигдал-Ел, гра-

дът, където живеела.

– Съвсем не, – възрази Сенсей. – Тук нещата са много по-сериозни. В Евангелието от Матей (в глава 16, стих 13-26) се е запазил сюжет, който се формирал на основата на реалната история. Само че неин главен герой не бил Петър, а Мария. Веднъж Иисус попитал своите ученици, кой според тях е Той. Учениците отговаряли, че Той е техния Учител. И само Мария, разбирайки, че в този момент въпросът идвал от Неговата Същност, отговорила „Ти – Иисус, Син Божий“. И тогава Иисус и отговорил: „Блажена си ти, Мария, защото не плътта и кръвта ти разкриха това, а Моят Отец, Който е на небесата! И аз ти казвам: ти си Магдалата на Църквата Моя и вратата адова не ще я преодолее“. Именно от него време започнали да наричат Мария – Мария Магдалена. И това изобщо не е, защото произлизала от град Мигдал-Ел. Просто в арамейския език magdala означава „кула“. За посветените хора „Магдалата на Църквата на Иисус“, „Кулата на Шамбала“, „Стълбовете на Вярата“ – са много близки понятия, показващи, че на този човек били доверени знанията на Шамбала. В различни времена, сред различните народи, тези хора са били наричани по различен начин, но смисълът от това не се променил. Например Древните славяни ги наричали „Вежи“, което означавало „Стълб на Знанието“, същото, както и „Кулите на Шамбала“. Неслучайно дори днес, думата „Вежа“ съхранила сред различните народи в своята етимология такива различни на пръв поглед понятия като „кула“, „знаещ“, „осведомен“.

Така че ако говорим за Мария Магдалена, то тъкмо тя била този най-близък ученик, на когото Иисус не само доверил тайните знания, но и връчил това, което днес хората наричат „Граал“, а всъщност, това е адаптираната формула на Първичния Звук. Тъкмо това са тези същите „ключове от Царството Небесно“, за който Иисус казал: „И ще ти дам ключовете от Царството Небесно; и каквото вържеш на земята, ще бъде вързано на небесата, а каквото развържеш на земята, ще бъде развързано на небесата“.

* * *

– И какво излиза, в Евангелията заменили Вежата на Христос с Петър? – намусено произнесе Володя.

Сенсей само сви рамене и с лека тъга произнесе:

– Това са само дела човешки...

Но Сенсей не успя да се доизкаже, когато нашата дружина го заля с въпроси.

– Е не, защо са подменили Мария с Петър, какъв е смисълът?

– А къде се дянал Граала?

– Вярно ли е, че Петър три пъти предал Христос?

– Де да беше три пъти, – укорително произнесе Сенсей. – Кифата си остава Кифа. Дори в нощта, когато хората на Пилат Понтийски реанимирали Иисус, мислейки, че Е мъртъв, Кифа предложил на Мария Магдалена пари, за да купи от нея „ключовете от Царството Небесно“, тази тайна, която Иисус й предал по време на тяхната последна вечеря, а заедно с това и апостолското достойнство заедно с първенството сред апостолите. За което Мария го заклеймила като опитващ „със своето човешко да посегне на Божия дар“.

– Да, дал е малко жега нашият човек, – възкликна Женя.

А Андрей видимо не успял да разбере съвсем думите на Сенсей, произнесе:

– Та нали със „своето човешко“ опитал. Аз го разбирам като „по човешки“.

– Не е така, – възрази Сенсей. – Работата е там, че Иисус в своето Учение разделял понятията за човешка същност на Божествена и Човешка, както ние разделяме нещата на Духовно начало и Животинско начало (Материално). Тъкмо затова Той и Неговите ученици говорили така, използвайки думата „човешко“ в смисъла на материално.

– А какво означава апостолско достойнство? – попита Юра. – Това да не е някакъв документ?

– Не, – отговори Сенсей. – За апостолско достойнство се считало приобщаването към Светия Дух посредством полагането на ръце. Когато Иисус творил чудеса и целил хората, като правило полагал ръце на главата на човека. И човек действително оздравявал. Това действие не било някакъв ритуал, в какъвто го превърнали по-късно. Просто така Ииса чрез чакрите на своите ръце въздействал на енергетиката на човека със своята лична духовна сила. И между другото, само някои от Неговите ученици сред истинните апостоли се научили да лекуват по същия начин, тъй като имали чиста вътрешна вяра и велика духовна сила.

Кифа със своята човешка наивност, решил с помощта на парите да купи този дар от Мария. И тъй както в понятията на учениците на Иисус нямало нищо невъзможно за човека с голяма вяра, така и в понятията на Кифата нямало нищо невъзможно за човека с голяма сума пари. Естествено, че се върнал от Мария, без да получил това, което желаел, от което се озлобил още повече към нея. Той и по-рано се отнасял студено към нея, ревнувайки нейното водачество в общината на Иисус, а сега изцяло я намразил.

Но след този случай сред учениците и последователите на Иисус се появил следния термин, като „симони'я“, с когото наричали хората, желаещи да си купят с пари апостолско звание и достойнство, заради собствената им слава, власт и престиж. И този термин толкова радушно бил приет сред хората, че много по-късно в средновековието, със „симония“ наричали практиката на покупко-продажбата на църковни длъжности, която между другото съществува като скрита практика и до ден-днешен. А в средните векове, когато била силна политическата власт на религията, създадена на основата на Учението на Иисус, „симонията“ станала едва ли не главен източник на доходи на папствата и кралете.

– „Източник на доходи“?! – с насмешка попита Володя.

– Да. В епохата на папствата се появява т. нар. „лепта на св. Петър“ – своеобразен данък към „светия престол“. Нещата дори стигнали до такъв абсурд, че през XII в. папството измислило и въвело в обръщение специални грамоти

– индулгенции (от латинската дума indulgentia – „милост“), с които срещу определена сума, внесена в папската хазна, човек получавал свидетелство за отпускането на конкретен грях или разрешение за извършването на какво да е престъпление или грях.

– Всъщност, това била явна търговия с престъпления чрез „светия престол“, – направи своя извод Николай Андреевич.

– Да. При това така наречената средновековна „Такса“ била за всичко, започвайки от различните видове убийства, завършвайки с кръвосмешение, „греховно съжителство“ и т.н.

– Интересно как са я формулирали юридически? – шеговито произнесе нашият специалист по юридическите дела Виктор. – Нима просто така писали в прав текст?

– Така и писали: „Ако някой убие, бащата, майката, брата, сестрата, жената или какъвто и да било роднина, той ще се очисти от греха и престъплението, ако заплати 6 гроша“.

Кръвосмешението се оценяло на 4 турски ливри, содомията и извращенията с животни – с 36 турски ливри и т.н.

– Фактически излиза, че папската индулгенция поощрявала престъпността?! – с удивление произнесе Виктор.

Сенсей допълни своя отговор:

– Освен това тази практика продължила столетия и била обоснована с това, че католическата църква, видите ли, притежавала някакъв запас от добри дела, които извършили Иисус, дева Мария, апостолите и светците. И тези добри дела прощават греховете на хората. Търговията с индулгенции била масова. Излиза, че „най-невинните“ били богатите, а бедните, които не внасяли „светата лепта на Петър“...

– ...без вина виновни, – завърши изречението Виктор.

– Вярно, – кимна Сенсей.

След тази информация нашата компания зажужа като кошер.

– Ама че наглеци!

– Хубавичко са го измислили, „света лепта“!

– Ей ти го Петър, ей ти го...сина Ионов, – шеговито про-

изнесе Женя.

– Какво да направиш, – уморено, но с усмивка произнесе Сенсей, – каквито са делата човешки, такива са и последствията. – И след леко прекъсване продължи своя разказ: – След като Иисус си тръгнал, Кифа малко се позагубил в кръговрата на житейските събития. През това време Ученията на Иисус пробудило духовно много хора, част от които не само открили за себе си Бога, но и се освобождавали от страховете за своето съществуване, придобивайки духовно спокойствие и свобода. И тези хора – истинните последователи на Ученията на Иисус – ставали опасни за властимащите, тъй като не се страхували от никого и не признавали над себе си никаква власт, ни епископи, ни първосвещеници, ни прокуратори, ни жреци. Те знаели, че над тях е само Бог, те знаели, че този живот е временен и е даден за духовния растеж, за да се излезе от властта на материята и да се стигне съвършено друг свят – светът на вечността, светът на Бога.

Но имало и една друга категория хора, подобни на Кифа, която, макар и да следвала Иисус, разбирала Неговите думи посвоему, пропускайки ги през призмата на своето Животинско начало. Кифа все пак бил доста време покрай Иисус, но нищо от това, което смятал за себе си важно, така и не успял да научи от Иисус. Да се връща към риболовството – означавало да изкарва за насъщния с пот на челото! На четмо и писмо не бил научен. А да живее красиво искал, и да го уважават и почитат поне колкото Иисус също. Известно време Кифа някак си успявал да се задържа на повърхността на събитията, ползвайки славата на Иисус и обстоятелството, че някога бил близо до Него. А когато започнали да преследват последователите на Иисус, Кифа тутакси се зачислил към юдейската община, към своя приятел свещеник Яков, същия този син на Йосиф, когото днес приписват към „братята“ на Иисус. По-късно, когато гоненията малко поутихнали, двамата създали своя община със своите си правила, заимствайки някои от догмите, както от юдаизма, така и от Ученията на Иисус, тълкувайки ги посвоему...

И по-нататък Сенсей ни сподели такива сведения, че направо ни паднаха ченетата.

* * *

– ...Изобщо трябва да се отбележи, че в първи век на нашата ера Палестина буквално изригнала духовно и на тази вълна се създавали най-различни общини, школи, течения, направления. Естествено, били мнозина и тези, които използвали това за свои користни цели. Яков и Кифа били тъкмо от тази категория хора. Двамата така и щели да я карат – „пастири“ на тяхната не голяма религиозна община, изкарвайки от нея по някоя пара, живеейки тихо и мирно, ако в тяхната съдба не се бяха намесили Архонтите със своите планове и игри в голямата политика.

– Архонтите? – удивено произнесе Женя. – А те какво дирят тук?

– Нали съм ви казвал, че появата в света и още повече активната дейност на духовно силните личности предизвиква значително отслабване на архонтската власт. За Архонтите това се явява пряка заплаха, на първо място за тяхната ариманска идеология, която така усърдно навързват на народите. И тук, в света идва самият Иисус! Архонтите реагирали още в самото начало, когато Иисус се появил сред хората, тъй като още помнили проблемите, които създал някога на техните предшественици Имхотеп. Практически още с първите проповеди на Иисус в Неговата група от последователи били внедрени хората на Архонтите. В Йерусалим под непосредствено влияние на „Волните каменоделци“ се намирал синедрио́нът...

– Синедрион? – попита Стас. – Какво е това?

– Това бил такъв висш колегиален орган на властта в Юдея, със съдебни и политически функции. Той заседавал в Йерусалимския храм под председателстването на първосвещеника. В неговия състав, заедно с жреците (бившите пър-

восвещеници, главите на свещеническите семейства, старейшините, книжовниците), влизали и представителите на светската аристокрация. Още преди рождението на Иисус Христос, Архонтите поставили за глава на синедриона свой човек, волен каменоделец на име Гиллел, който излизъл от висшето съсловие. Той се родил някъде 75 година преди н.е. във Вавилон в знатно и изключително богато семейство, което приписвало своя произход към пряката родствена линия на цар Давид. Както вече споменах, Вавилон някога бил един от световните центрове на Архонтите, в който подготвяли своя жречески клан на „Волните каменоделци". Вярно, след като минало време, започнали да се нагласят спрямо новите доминиращи култури и за да прикрият своите истински корени, Архонтите преименували тези „Волни каменоделци", наричайки ги „понтифици".

– Как?! – изумено произнесе Николай Андреевич – Понтифици?! Не сбърка ли случайно нещо?

– Не, за твое съжаление, – с усмивка произнесе Сенсей, наблюдавайки неговата реакция.

– Но, доколкото ми е известно, понтификат наричат времето на престой на Папите на своята длъжност. А с Велик Понтифик съответно величаят самия Папа!

– Съвършено вярно, – потвърди Сенсей. А ти запознат ли си защо са започнали да наричат Папата с тази титла? И кого в Древен Рим наричали понтифик? А и въобще откъде идва това название?

– Не, – отрицателно поклати глава Николай Андреевич.

– Започнали да наричат върховния римски епископ Велик Понтифик след изпразването на жреческата институция, в която тази титла носил главният жрец (а после императорът). А самата дума „понтифик" произлиза от латинската дума pontifices, което означава „строители на мостове", а в буквален превод – „майстори на мостове". Историците до днес си блъскат главите, защо високопоставените жреци, при които с едно махване на пръста се изпълнявало кое да е желание се наричали „строители на мостове"? На този въпрос се опитвали да си отговорят не

само нашите съвременници, но и древните изследователи, същият този Дионисий, Плутарх, Ливий и много други. А всичко е толкова просто, че няма накъде. Както се казва, ако искаш да скриеш нещо много добре – сложи го на видно място!

В древността мостовете са се строили от камък. В началото от камък били само техните опори, а по-късно и останалата част била заменена с камък. Мостове с каменни опори са се строили и във Вавилон... Дори на днешен ден са се запазили сведения, че подобен мост бил изграден през река Ефрат още при цар Навуходоносор II (605 - 562 г. преди н.е.). Такива мостове били изградени на река Нил в Египет още през 2650 г. преди н.е. И били строени по още по-древни чертежи. А сега се сети кой ги строил в тези времена? Та нали изграждането на мостове не е била лесна задача. Без точни инженерни изчисления, знания по геометрия, математика, физика няма как да се мине, тъй като е много важно да се знае натоварването, отчитайки оптималната скорост на течащата вода, точно да се изчисли масата на моста, за да издържи не само възможно максималната тежест, но и силните пориви на вятъра, течението и т.н. Като цяло, трябва да се извършат множество изчисления, преди да се започне самото строителство на моста, и още повече когато се строяли през сериозни реки. И кой се занимавал с такива сложни изчисления и строителство на мостове в Древен Египет? „Свободните каменоделци“ на Имхотеп, чиято организация, както вече знаете, след известно време преименували на „Волните каменоделци“.

Архонтите образно нарекли своите жреци от Ариман „„Волните каменоделци“ – „понтифици“. Тъй като това били тези хора, които строили за тях мостове във времето, по които Архонтите вървели към своята власт. Съгласно своите нужди, „понтифицитe се разселвали в различни градове и страни, където на Архонтите им били необходими „опори“ – тоест местата, където концентрирали своята религиозна и политическа власт. Нека вземем следния исторически пример – древния град Пергам. Той бил един обикновен град,

построен през XII в. преди н.е. в Мала Азия. След като там се заселили вавилонските жреци, сътворявайки от него един от най-значимите културни центрове в областта на архитектурата, математиката, медицината и други науки в Древния свят, където титлата на владетеля (който започнал да съчетава в себе си и религиозната, и политическата власт) на Пергам започнала да се нарича „Pontifex Maxsimus“, което означавало „Най-великият строител на мостове“. Благодарение на своята активна дейност, „понтифиците“ създали цяло Пергамско царство (III - II в. преди н.е.), което вече през 133 г. преди н.е. не само влязло в състава на Рим, а и усилило могъществото на разрастващата се световна държава – поредното отроче на архонтската диктатура.

Най-главната „опора“ в строителството на този „мост“ за Архонтите била изградена в Рим. И първият „камък“ бил поставен още през 715 г. преди н.е., когато след смъртта на цар Ромула на негово място застанал Нума Помпилий – сина на понтифика. Именно той, идвайки на власт, организирал и въвел официално колегията на жреците, сред които висшата жреческа длъжност притежавали понтифиците, а себе си започнал да нарича Велик Понтифик. Нещо повече, Нума Помпилий създал религиозни култове, занаятчийски цехове, въвел нов календар и създал закони, по които трябвало да живее обществото.

Така Рим от обикновен град, благодарение на понтифиците, започнал да се превръща в цяла държава. В Древен Рим членовете на жреческата колегия – понтифиците, вече притежавали значителни пълномощия в религиозната и политическа власт. Те осъществявали не само общ надзор за изпълнението на религиозните обреди, но и, съгласно своите цели и намерения, водили така наречените Велики анали ((annales maximi) – хронологични записи), тоест писали историята както им харесва, занимавали се със съставянето на съдебни правила. Забележете, аналогични функции притежавал в своето време и синедриона в Юдея, колегията на жреците във Вавилон, понтифиците в Пергам. И така дълго могат да се изброяват техните „опори“.

Много по-късно, когато властта на Понтифиците в Древен Рим започнала да се разраства до такава степен, че започнали да управляват самите императори, като пешки, тези хора на Архонтите се скрили в сянка, предавайки титлата на Великия Понтифик (която вече станала публична) на техните марионетки: отначало на императорите, а по-късно и на римските папи.

– Направо ме сразихте с тази информация! – изумено произнесе Николай Андреевич.

– И това все още не е най-интересното.

– Нима?!

– Понтифиците сътворили Римската империя в качеството си на този световен камшик, с помощта на който Архонтите дълго време държали в подчинение държавите в Древния свят. Идеологията и ценностната система на римляните била ориентирана (не без помощта на понтифиците!) към патриотизма. Но какъв именно патриотизъм? Патриотизъм като представа за изключителността на римския народ и особената му богоизбраност, като Рим, представляващ висша ценност за неговите граждани, като особеното предназначение от съдбата на победите на Рим в безкрайните завоевателни войни, които организирали Архонтите; за дълга на гражданите да служат на тази велика империя с всички свои сили, поставяйки приоритетите на държавата над своите лични интереси.

– Да, позната идеология, – замислено произнесе Николай Андреевич.

Женя се усмихна и произнесе:

– Особена богоизбраност, казвате. Сещам се за един народец...

– Хей, та нали самия Хитлер издигал този лозунг! – с вълнение произнесе Виктор.

– Хитлер вече отдавна е мъртъв, – произнесе Володя. – Ти само погледни на днешна Америка, агресивната и външна политика и масова пропаганда на патриотизъм, само че обърнат с краката на горе.

Сенсей прие одобрително репликите на момчетата.

– Ето, виждате ли, вече започвате да вниквате в нещата... Но това все още не е най-интересното. Най-смешното е, че днешният свят практически живее по юридическия шаблон на римското право, същият този, който съчинявали понтифиците!

– Ама че работа! – шашнато произнесе Стас.

– Това се казва добре дошли в светлото бъдеще, – с не помалко изумление произнесе Николай Андреевич.

– А ние все още се съмняваме, че този свят принадлежи на Ариман?! – споглеждайки се с Володя, констатира Виктор.

– Между другото за Ариман, – произнесе Сенсей. – Най-първият Велик Понтифик, който първоначално създал този световен жречески институт, бил Ариман. Когато от едно непретенциозно селце неговите „строители“ издигнали една от известните централни „опори“ под названието Вавилон, която станала поредното място, където била концентрирана религиозната и политическата власт на Древния свят, Ариман сътворил от това място световна столица на жречеството. Заедно със своите верни поданици, Архонтите той възпитал там не малко жреци понтифици, които по-късно били изпратени в Асирия, Персия, Тир, Сидон, Елам, Мидия, Сирия, Египет, Етиопия, Либия, страните от Мала Азия и други места. При това те не само строили нови „опори“ за Архонтите и предано изпълнявали всички заповеди, но и, ползвайки се от своето положение на „жреци“, представящи се за посредници между боговете и хората, успешно издирвали, а след това предавали във Вавилон и по-точно в Есагила всички тайни на тези страни и техните управници. Благодарение на това Архонтите държали своята ръка винаги на пулса на събитията в Древния свят, управлявайки го със своите политически и религиозни лостове.

След като Володя изслуша внимателно Сенсей, попита:

– Не разбрах много добре, къде предавали информацията? В Еса...

В Есагила, вече споменах за този град. За Ариман като Велик Понтифик, Архонтите в своето време построили в

центъра на Вавилон цял храмов град, който отделили от „външния свят“ с голяма крепостна стена. Него и нарекли Есагила. Между другото в него заедно с многото храмове се намирал и зикурата Етеменанка.

– Зикурат? А какво означава? – попита Костик.

– Зикуратът е комплексно храмово съоръжение, което се строило по подобие на пресечена стъпаловидна пирамида, с три – седем реда от кули. И така, в Есагила Архонтите създали религиозен център не само за Вавилон, но практически за всички тогавашни страни от Древния свят, намиращи се на територията на Близкия Изток.

– Хъм, град в града, – замислено произнесе Николай Андреевич. – Религиозен световен център с политически лостове за управление. Също както Ватикан в Рим днес... – На последното изречение се спря, а очите му се оживиха, очевидно от някаква догадка, – Схемата е...

Но Сенсей не му даде да се доизкаже и произнесе с усмивка:

– А ти какво си очаквал...

След тези думи Николай Андреевич вече малко по-сдържано, но със същото вдъхновение произнесе:

– Ама че неща се творят в този свят!

Сенсей, без да заостря вниманието си на този момент, започна да разказва по-нататък:

– Интересно е, че хората нарекли Ариман Немврод. В еврейския вариант това вече звучало като Нúмрод, което означавало „въставам“, „противопоставям се“ и влязло като нарицателно име в старозаветните митове, в това число и тези, свързани с Вавилонската кула. В легендите, които стигнали до наши дни Нимрод бил наричан като „могъщ ловец на зверове“, пръв ловец и първият, който започнал да воюва с другите народи.

– Ловец на зверове? Това определение влиза направо в целта, – отбеляза Виктор, – имайки предвид с каква лекота вчера улови нашето Животинско начало.

– В книгата Битие се съхранило следното предание, че късмет в лова му носели кожените дрехи, ушити от Бога за

прикритието на Адам и Ева. Виждайки тези дрехи, зверовете заставали на колене пред Нимрод. И той ги убивал с лекота. А след като видели това, хората го провъзгласили за свой цар.

– Ето ви предание, – произнесе Стас, – предание на всички предания!

– И какво излиза, кожените дрехи са нашите тела, – започна да тълкува посвоему Виктор. – А Ариман използва нашите животински желания и намерения, за да ни постави на колене пред себе си, да ни зароби с материята. Тоест, убива ни. И на това отгоре провъзгласяваме неговите идеи, борим се цял живот за правото да сме първи на опашката за неговите подаяния, фактически, провъзгласявайки материята за свой цар?!

– Колкото и да е трагично, но това предание е живо и до днес, – тъжно се усмихна Володя.

– Какво ти предание, – с ужас произнесе Виктор. Та това е реалността на днешното време!

Всички погледнаха към Сенсей.

– Е, във всяка приказка част е измислица, останалото е истина, – с ирония отговори той.

– М-да-а, – произнесе Николай Андреевич. – Направо ни отвя с тази информация!

– Нима?! – възкликна Сенсей. – Та това е само началото на разказа. Сами си го просихте, сега слушайте, – шеговито произнесе той. – Вече ще знаете до какво води неконтролируемото любопитство.

Всички се разсмяха, а Виктор произнесе с оптимизъм:

– Не, това любопитство не бих го заменил с никакви кожени дрехи!

– Тогава слушайте по-нататък... Нека се върнем към подготовката на Архонтите за идването на този свят на такава силна Духовна Личност, като Иисус. Тогава „Волните каменоделци“ изпратили Гиллел от Вавилон в Йерусалим и с течение на времето го направили глава на синедриона, изместващи династията Бне-Батара. Впоследствие потомците на Гиллел, който умрял около 10 година от н.е., в течение

на много поколения били юдейски патриарси, намирайки се под покровителството на Архонтите... Когато Иисус започнал своята дейност на територията на Палестина, практически веднага попаднал в полезрението на властимащите. Нещо повече, Иисус не само излагал своето Учение, а говорил истината за този свят, в това число и за тези, които се наричали „посредници“ между Бога и хората...

– Да-да-да, нали говореше нещо за фарисеите и ги нарекъл лицемери, – спомняйки си текста от Новия Завет, произнесе Стас. – Между другото, кои са били фарисеите?

Женя, който се бе концентрирал върху разказа на Сенсей, погледна недоволно Стас, когато вторият изяви желание да се изкаже. Но когато Стас зададе своя въпрос, неговият приятел падна от смях.

– И това ми се нарича разбирач. Чел, чел, а не знае кои са тези... тези, как бяха. Не е важно! Поне да беше преобърнал книгата, че така с краката на горе не е ясно какво си разбрал.

Стас се усмихна заедно с останалите:

– Нали съм вникнал в най-важното, а не съм си губил времето за дреболиите.

– Ето, ето, – с гласа на стар дядка започна да говори Женя, настанявайки се по-удобно. – Натискаш газта, не биеш спирачки, когато трябва, а после досаждаш на всички със своето спиране. Състезател си ти наш, книжовен!

– Я се разкарай! – махна с ръка Стас, разсмивайки се беззлобно заедно с останалите.

– Не, наистина кои са фарисеите? – попита Андрей.

– Сега ще ви обясня, – рече Сенсей. – Фарисеи била една от влиятелните по това време древноеврейска религиозно-политическа партия, която се конкурирала с не по-малко влиятелната партия на садукеите. Просто в партията на садукеите (както смятат днес, наречена на името на Садока – основателя на династията на първосвещениците на йерусалимския храм) основно влизала жреческата аристокрация, която в своята идеология се придържала към буквалното тълкуване на Мойсеевите закони, тоест Тора, отхвърляла

безсмъртието на душата, възкресението от мъртвите, като цяло, отричала есхатологичните и мисионерските идеи. Саддукеите били влиятелни хора, които заемали видни държавни и храмови длъжности. Тъкмо затова повече ги интересувала политиката и трупането на капитал...

А партията на фарисеите (от древноеврейското перушим, което означава „отцепници“) обединявала представителите на средните слоеве. Сектата на фарисеите между другото се появила тъкмо след Вавилонския плен, в който юдеите били почти 70 години, заимствайки много от нещата в тамошната религия. Затова според своята идеология фарисеите тълкували Тората, допълвайки своето учение с интерпретация на преданията, взети от религиите на източните народи. Те вярвали в безсмъртието на душата, вярно, без да отделят това понятие от тялото. Идеята за бъдещото възкресение на мъртвите в своите тела, която по-късно преминала в християнството, била узаконена в системата на юдаизма благодарение на техните старания.

Фарисеите държали за строго съблюдаване на религиозните правила в своето учение от своите последователи. Въпреки това фарисейското благочестие в много отношения било само показност. Иисус нарекъл тези хора не само лицемери, но и лицедейци, тъй като поднасяли религиозните възгледи, реално заимствани от Вавилон, за свои. Нещо повече, фарисеите в своето учение утвърждавали идеята, че бъдещият Месия ще бъде войнстващ монарх, който ще накаже всички, които са обиждали юдеите и ще сътвори „Царството Божие на земята“. Освен това фарисеите се смятали за единствените приемници на това Царство.

– Да сътвори „Царството Божие на земята“, произнесе Виктор, – на това отгоре във „вечно тяло“, съдейки по тяхната идеология. Направо някакви аримански небивалици.

Володя с усмивка го погледна и произнесе:

– Нали чу, хората били във Вавилонски плен и заимствали доста неща от там.

– И как така са заимствали, ако са били роби? – озадаче-

но се намръщи Руслан. – Нали са ги взели в плен.

Жеката не пропусна да се изкаже и в този случай:

– Не Руслане, изглежда за теб не е много здравословно да напрягаш своите гънки.

Сенсей, без да обръща внимание на веселите заяждания между момчетата, поясни на Руслан:

– Робството и гнета търпели основно бедните хора от народа, книжовниците и свещениците и там си живеели добре, приспособявайки се към новите условия. Дори след като Кир II Велики (който завоювал Вавилон през 539 г. преди н.е.) освободил евреите и ги пуснал да се завърнат в Палестина, много от тях останали да живеят във Вавилон, а мнозина, – Сенсей подчерта тази дума, – забогатявайки от търговията започнали да се разселват по големите градове.

– А книжовниците кои са? – попита Костик.

– Книжовниците – са професионални юристи и в същото време преписвачи на Светото Писание в единствено лице.

– Ха, и тук юристи, също както у римските понтифици, – отбеляза Виктор.

– А ти какво искаш, нали структурата е една и съща. Книжовниците се явявали сподвижници на фарисеите. А като цяло, и садукеите, и фарисеите били ръководени от едни и същи лица. Макар за народа да изглеждали като конкуриращи се партии с различни възгледи, а всъщност нещата били абсолютно същите както в политиката на другите държави, при това както в онези времена, така и сега. Привидно се карат, враждуват, всеки предано защитава своя електорат...

– Електорат? Какво означава тази дума? – попита Юра.

– Думата произхожда от латинската дума elector – „избиращ“. ***Политиците само външно се конфронтират и противопоставят едни на други, а после, когато публичните изяви приключат, заедно, грубо казано, отиват на сауна. Защото, до голяма степен, всички тези игри са на едни и същи лица – Архонтите. Техните шестаци само привидно демонстрират бурна активност и защита интересите на народа. А в***

действителност просто държат вместо Архонтите под контрол маси от хора с различни възгледи. Изтъркат ли се сектите, партиите, движенията, дискредитират ли се в очите на обществото – ще създадат нови, ще проповядват други възгледи, но същността на тайния стремеж към единовластие на Архонтите ще си остане същият.

Същата работа била и тук. Садукеите били мозъчният политически център. А на фарисеите се отреждала задачата да свържат религията с държавността под формата на национална самобитност в едно единно цяло и да обхванат колкото се може по-голям електорат, което успешно и изпълнявали. Иисус знаел за тях много повече от обикновения народ, тъкмо затова неслучайно наричал всички тези управници „лицемери“. И това, което окончателно довършвало властимащите, било, че Иисус не само не се страхувал от нищо, а на това отгоре и учил другите да не се страхуват. Естествено, че подобно проповядване на Свобода ги плашело до мозъка на костите им. Какво само струва постъпката на Иисус, когато пристигнал в Йерусалим и, влизайки в йерусалимския храм, изгонил търговците с жертвените животни.

– Нима има такъв сюжет в Библията? – попита Виктор.

– Останал е, колкото и да е странно. – И след кратка пауза, все едно си припомняше, произнесе: – В Евангелие от Матей в 21 глава има следните редове, които представят реалните събития от онова време: „И влезе Иисус в храма Божии и **изгони всички продавачи и купувачи в храма,** и прекатури масите на менячите и пейките на гълъбопродавците“. „И казваше им: писано е: „домът Ми дом за молитва ще се нарече“, **а вие го направихте разбойнишки вертеп**“.

Николай Андреевич съчувствено кимна с глава и отбеляза:

– Реално нищо не се е променило от тези времена. И сега в храмовете за всяка услуга си има своя „такса“.

– Аха, – произнесе Виктор, – а още и „свети отци“ се наричат.

А Стас произнесе с ирония:

– А представяте ли си сега да влезете в Храма и да изгоните от там всички търгуващи и купуващи?!

– И кой тогава ще остане?!– попита го Женя, очевидно, без да осъзнава дълбокия смисъл на своя въпрос.

Настана кратко мълчание, след което цялата група се взриви от смях. Само Сенсей се усмихна тъжно и продължи разговора:

– А сега си представете какъв шок е предизвикало това сред еврейските ортодокси, които представлявали синедриона, удържайки религията и политическата власт. Появил се Някой си, след който тръгнал обикновения народ, тоест Иисус подривал авторитета и властта на тези управници, „свещени“, „неприкосновени“ особи; показал същността на тези, които се наричали „посредници“ между Бога и хората, и че са същите като всички останали, просто едни смъртни хора, които вместо да служат на Бога спекулирали с Неговото име, карайки хората да им служат. Иисус учел хората на Истината, как всеки един може да стигне Царството Божие, при това без тези „посредници“. Тъй като всеки човек е Храм Божи. Трябва само да погледне вътре в себе си и да забележи божествената искра. Затова благодарение на своята проповедническа дейност Иисус плашел властимащите юдеи повече от Рим, който окупирал техните територии, а окупацията най-много тежала на народа, който плащал данъците и за богатите, които запазвали своите богатства. Естествено, че еврейските ортодокси предприели решителни действия и предали Иисус на синедрионалния съд, обвинявайки го във всичко каквото могли да скалъпят: и това, че бил опасен вожд, видите ли, призоваващ към въстание срещу Рим, и дори в това, че произхождал от презираната Галилея. Единственото, което не можели, било да го осъдят на смърт, тъй като римляните отнели правото на синедриона да обявява смъртно наказание на подсъдимия. Това трябвало да направят римските власти. И в крайна сметка, кой стоял зад решението на властите в „столицата на мира“ по тези въпроси? Архонтите.

Единственото, което Архонтите не могли да предвидят бил прословутият човешки фактор, не успели добре да преценят духовното влияние на Исса над душите човешки. Не очаквали, че същият този Пилат Понтий, самият римски прокурор на Юдеите, така самоотвержено ще заеме страната на Иисус. Та нали смятали Пилат за користен човек, жесток, властолюбив, който рядко отстъпвал от своите решения. По времето на своята служба той неведнъж жестоко пресичал безредиците в поверената му Юдея. Нещо повече, срещата му с Иисус толкова дълбоко засегнала душата дори на такъв човек, че впоследствие, когато хората на Архонтите изнудили Пилат публично да огласи вината на Иисус, Пилат тайно от тях, на своя глава спасил Иисус. Макар прекрасно да разбирал, че силните на деня никога няма да му простят подобно нещо.

– Как така „на своя глава“? – попита Андрей.

– Нали вече съм ви разказвал. На първо място, лоялният на Пилат римски войник Лонфин майсторски инсценирал „смъртта“ на Иисус пред публиката, пробождайки го с копието между петото и шестото ребро под определен ъгъл, без да засегне нито един жизненоважен орган. Тялото на Иисус само се намирало в безсъзнание. Искам да ви припомня, че на другите двама осъдени на смърт им заковали краката и това било стандартна практика при такива наказания, за да може човекът да умре мъчително от задушаване. На второ място, по заповед на Пилат Понтийски в качеството си на изключение за Иисус, след обявяването на неговата „смърт“ той бил свален от кръста и занесен в пещера, независимо, че на разпнатите им било забранено да бъдат погребвани в отделни гробове или да се дават на роднините, за да ги погребат. Просто ги хвърляли в един общ гроб. Освен това на входа на пещерата, докато в нея се намирало тялото на Иисус, денонощно стояла римска стража, съставена от предани на Пилат воини. А в самата пещера практически два дена един от най-добрите лекари на това време, наречен „арабският Хипократ“ и петима негови помощници сирийци, докарани тайно по заповед на Пилат, реанимирали тялото на Иис-

ус. И чак след това преместили Иисус на доста по-безопасно място, За да възстанови напълно своите сили. И когато Иисус оздравял, именно Пилат Му дал сериозни средства, за да може тайно от Архонтите да напусне тази страна и да отиде на Изток. И чак през 36-та година, когато до Архонтите стигнала информацията, че Исса останал жив, не просто свалили Пилат Понтийски от знаменитата длъжност, но и организирали съдебен процес относно неговата дейност на бившия пост. Пилат никога до края на живота си не съжалявал за стореното. Нещо повече, той смятал спасяването на Исса за най-важната и значима постъпка в своя живот.

– Да, съдба, – произнесе Володя.

* * *

– Нека се върнем към нашия разказ, – продължи Сенсей. – Архонтите били силно раздразнени от посятите от Иисус духовни зърна в хората. Колкото и да се опитвали да ги изкоренят, организирайки жестоки репресии за последователите на Учението Христово, хората, интересуващи се от това Учение, само се увеличавали. Не успявайки да ги унищожат физически, Архонтите приложили своята проверена схема: ако не е възможно да се унищожи някое движение, тогава просто трябва да се оглави. Завземането на властта над „неудобните“, както вече съм ви разказвал, било изпитана практика и се използвало често в историята, а и продължава да се ползва до ден-днешен. Така с един замах се решават няколко важни въпроса: изтласкването или унищожаването на активистите, установяване контрол над даденото движение и изкарването от него на сериозни средства.

Тази „операция“ била възложена на внука на Гиллел – знаменитият по това време равин на Йерусалим, авторитетният фарисей Гамалиилу. Още повече, че по време на проповедите на Иисус на територията на Палестина именно на него му бил възложен тайния контрол и следене дейността

на Иисус. Още тогава той внедрил в групата от последователи свои хора, които ходели след Иисус.

Николай Андреевич леко се изкашля, почиствайки своето гърло и попита:

– Последователите на Иисус... Това са тези същите, които в Библията са наречени „седемдесетте апостола, избрани от Иисус“?

– Как да ти кажа... Всъщност Иисус не е избирал последователите на своето Учение. Просто, на когото му се искало да послуша Неговото Учение, той и слушал. И такива волни слушатели имало много повече от 70 и далече не всички били просто слушатели.

– А защо именно 70? А не 60 или 80 например? – попита Виктор.

– Това е елементарно. Когато хората на Гамалиил писмено оформяли новата религия, приписали на Иисус тези 70 ученика, наричайки ги „апостоли“ изхождайки от числения състав на синедриона, които били 70+1 оглавяващ свещеник. Тоест, просто взели и преписали от структурата, която им била достатъчно добре известна. И между другото, с помощта на подобен запис вече можело сравнително лесно да се обясни на техните читатели откъде например сред „светите апостоли“ на Иисус се е взела такава личност като Варнава. А и не само той.

– Искаш да кажеш, че Варнава не е бил апостол?! – изумено произнесе Николай Андреевич.

Но ако „Здравият разум“ на нашата компания задаваше такъв въпрос, очевидно разполагайки с информация за тази персона, то нашата компания седеше, без да разбира за кого иде реч. И изобщо защо Николай Андреевич така се удиви, когато Сенсей му отговорил: „Той бил внедрен. Нещо повече, бил предан фарисей“.

– Варнава бил фарисей? – още повече се удиви Николай Андреевич.

В този момент Костик не издържа и дали от любопитство, дали просто от желание да е в течение на нещата изстреля:

– Кой е бил този Варнава?

Сенсей леко забави отговора си, а после поясни. Но както ми се стори, той отговори повече на Николай Андреевич, отколкото на нашия Философ.

– Като цяло, името Варнава – дори не е истинското име на човека. Така се нарекъл, когато влязъл в редиците на последователите на Иисус. А истинското му име е Йосиф. Той бил роден на остров Кипър в семейство на богати евреи, които на това отгоре притежавали и земи близо до Йерусалим. Получил специално образование в Йерусалим при Галлил. И между другото, – Сенсей направи акцент на това, все едно обръщаше вниманието на Николай Андреевич на този факт, – негов връстник и приятел по школо в Йерусалим бил не кой да е, а Савл. Същия този Савл, който по-късно, благодарение на старанията на Архонтите, се превърнал в апостол Павел, върху чиито догми било построено християнството.

Николай Андреевич произнесе заинтригувано:

– Дори това?! Та нали Павел бил считан за един от апостолите на Христа сред езичниците!

– Най-интересното е, че този мит се поддържа активно и до днес, тъй като Павел бил и си остава важна фигура в игрите на Архонтите, тяхно поставено лице и ценен кадър, който реално изопачил учението на Иисус, извършвайки много тънки подмени и изложил основните моменти в новата религия, които по-късно били приети от църквата за основата на вероучението.

– Павел също ли е живял заедно с Варнава в Кипър? – отново се опита да зададе умен въпрос Костик, явно все още не разбирайки добре тънката схема.

– Не, – отговори Сенсей, гледайки с усмивка на старанията на Костик да вникне в смисъла на случващото се. – Той се родил през 11 година в град Тарс (провинция Киликия) Мала Азия. Днес това е град Тарсус в Турция.

– Да не е турчин? – не без ирония произнесе Руслан.

– Естествено, че не, рече Сенсей. – Турция като държава възникнала в Мала Азия едва в края на XIII-ти началото на

XIV-ти век. А по това време тези места, както практически и останалите земи около Средиземно море, били притежание на окупиралия ги тогава Рим.

Николай Андреевич отново върна Сенсей към интересуващата го тема:

– Значи, Савл бил юдей.

– Да. Той бил с чист юдейски произход. Смятало се, че техният род принадлежал на потомците на Вениамин... Поточно, момъкът се наричал Саул, което в традиционния говор звучало като Савл. Той бил кръстен в чест на първия цар на израело-юдейското царство, съществувало през XI в. преди н.е., който както помните, съгласно старозаветния текст, бил поставен за цар по „волята Божия“, но впоследствие му станал „неугоден“.

Сенсей говореше по такъв начин, все едно се опитваше да подчертае някаква двойственост, скриваща се в смисъла на тези сведения.

– А-а-а, – спомни си сутрешния разговор Стас, – това е онзи, „измоленият“.

– Точно така.

– А името Павел, откъде се е взело?

– Неговият баща, макар и да бил юдей, имал римско гражданство, естествено наследено от Савл, с което било свързано и неговото латинско име Павел.

– Излиза, че още от детството му го наричали Павел?

– Извън семейството – да. – И Сенсей веднага поясни: – Работата е там, че Тарс бил процъфтяващ град, който между другото се славел със своята гръцка академия и образованост на своите жители. Неговото основно население било гърци и арамейци.

– А гърците пък откъде се взели в Тур,... по точно в Мала Азия? – никак не можеше да проумее Руслан.

– В Мала Азия по това време имало много гърци. Започнали масово да се преселват по тези земи след завоеванията на Александър Македонски, тоест още преди образуването на Римската империя.

– Разбрах, – произнесе момъкът.

– Павел бил възпитаван по строгите правила на фарисейската традиция, – продължи да обяснява Сенсей на Николай Андреевич. – Бащата мечтаел синът му да има блестящо разностранно образование. Тъкмо затова, паралелно със своя роден език Павел, практически още от своето детство бил обучен на гръцки, латински и не просто пишел и говорел добре на тези езици, но и познавал културата на тези народи, чел трудовете на техните велики писатели. Освен това, добре е да се отбележи, че самият град Тарс бил център на особен култ на „спасението“, който възникнал от поклонението към древния бог Тарку. Всичко това оставило съществен отпечатък върху мирогледа на самия Павел. Впоследствие, когато трансформирали Учението на Исса в религия, Павел отделял най-много време на въпроса за „спасението“ (естествено, интерпретирайки го посвоему), отколкото на живота на Иисус...

Така Павел продължил своето образование в Йерусалим, в равинската академия, обучавайки се „под личния надзор на самия Гамалиил“, който, честно казано, също бил много добре запознат с гръцката култура.

Савл всячески изразявал своята преданост към консервативния юдаизъм и надлежно се готвел за длъжността равин, тоест религиозен наставник. По времето на проповедите на Иисус в Палестина, той не бил дори Негов слушател, какво да говорим за ученик. След завършването на Йерусалимската академия той се проявил като яростен защитник на фарисейството и активно участвал в гоненията, арестите и унищожаването на неудобните за властта хора, в това число и истинните последователи на Иисус. Общо взето, той правел всичко възможно, за да блесне пред синедриона и да заслужи място в този йерусалимски „конклав“.

– Конклав? А какво означава това? – смешно оцъкли очи Костик.

– Това е латинска дума, която буквално означава „затворена врата“. Много по-късно започнали да наричат така съвета на кардиналите, който се събирал в една стая за тайното избиране на Римския Папа, – обясни Сенсей и се върна

към основната тема. – Савл мечтаел за голямата власт. Тъкмо когато Архонтите дали заповед да се превземе и оглави това ново непокорно движение, Гамалиил си спомнил за таланта на своя ученик Савл. Той, както никой друг подхождал за ролята на „наставник“ за новата религия. Още повече, че познавал прекрасно гръцката и латинската култура. Именно сред гърците Учението на Иисус намерило най-голям отклик и се разпространявало, както се казва, като огън при силен вятър. Между другото, – проговори Сенсей, очевидно спомняйки си нещо и свеждайки своя поглед към Володя, – когато Гамалиил заедно със своите хора разработвали дадената операция, то между тях си приписали на Иисус кодовото име „Хирон“, взето от гръцката митология. Така се наричал безсмъртния роден полукон получовек кентавър. Според легендата се считало, че родът на Хирон води своето начало не от Кронос, а от майка си Филире с нейния явен вегетативен произход, тъй като гръцката Филира била представена като „липа“. Нещо повече, Хирон се откроявал с изключителна мъдрост и благост сред другите кентаври и се явявал възпитател на великите герои. Това прозвище било дадено на Иисус от хората на Гамалиил съвсем неслучайно, тъй като в техните очи Той изглеждал такъв както по своя произход, така и по дейността, която извършвал. Освен това митичният герой Хирон бил чудесен лекар, който обучил на лекарското изкуство самия Асклепий. Неговото име загатвало за изкусните му ръце, тъй като на гръцки „cheir“ – означава „ръка“. А Исса, както е известно, лекувал хората с полагане на своите ръце.

– Да, големи веселяци били тези момчета, – произнесе Володя.

– И за какво са му дали кодово име? – попита Андрей.

Виктор по приятелски тупна по рамото младежът и намигайки му, произнесе:

– Като пораснеш още малко и станеш оперативен работник, ще разбереш.

– Да бе, – леко разстроено произнесе младежа, – как в тези времена е можело да има оперативни работници? Та

това е първи век от нашата ера! Дълбоката древност!

От тези думи мъжете още повече се разсмяха, а Володя със смях произнесе:

– А знаеш ли коя е най-древната професия в света?

Женя веднага като първокласник вдигна ръка, размахвайки я с явно нетърпение:

– Аз, аз знам!

– Разузнаването, – доволно произнесе Володя, без да му даде възможност да се изкаже.

Женя, сътворявайки физиономия, изразяваща удивление спусна своята ръка, а след това отново я вдигна:

– Тогава знам каква е била втората професия в света. Хайде де, попитайте ме, моля ви се!

– Знаем го твоя отговор, – произнесе Стас, опитвайки се да свали ръката му.

– Не знаете, защото това е...

Стас със смях едва успя да запуши устата му с длан:

– Млъкни ти казват!

А Женя, изплъзвайки се от неговите ловки ръце извика:

– Контраразузнаването! – И весело добави под смеха на групата. Ето ти дълбока древност!

След като се посмяхме дружно над Женините изцепки, отново вперихме погледи към Сенсей, в очакване на продължението на този интригуващ разказ.

– И така, – продължи той, – Гамалиил се срещнал със Савл в Дамаск и му възложил тайна мисия за славата на юдейската вяра. От този момент Савл станал същият този Павел – ревностен „поклонник“ на Иисус (когото не бил виждал никога през живота си) и „проповедник“ на Неговото Учение. А после била съчинена историята за това как по пътя за Дамаск му се случило чудно явление, как глас небесен го укорил за извършените деяния и го завел при тези в Дамаск, които щели да му кажат какво да прави.

– Ама че майтап! – поклати глава Стас.

– Освен това имало и „свидетели“ на това „чудно явление“. Всичко както си му е реда. След срещата си с Гамалиил, буквално след три дена, Павел, съгласно „утвърдения

план“, бива кръстен от Ананий – техният човек, внедрен по това време от Гамалиил сред последователите на Иисус. При това направили всичко възможно кръщенето на Павел да бъде видяно от колкото се може повече последователи на Иисус, инсценирайки и неговото изцеление от слепота (която естествено никога не е имал), която, видите ли ,се появила по пътя му към Дамаск.

След това Павел бил изпратен в Арабия, където подробно изучил предоставените му от Гамалиил материали, описващи Учението на Иисус и се упражнявал в своето ново амплоа. Той бил изпратен там още, за да може да улегнат и да бъдат позабравени зверствата, които Павел творил срещу последователите на Учението на Иисус. Когато Павел се върнал в Дамаск вече подкован с аргументациите за новата интерпретация на Учението Христово, той се опитал да инициира активна дейност сред последователите на Иисус. Но не било писано. Тогава се получило следното. От една страна паметта на хората за неговата предишна дейност се оказала прекрасна и във връзка с това Павел никак не успявал да изгради своя авторитет и да поведе след себе си „стадото“ на Иисус в неговите разбирания. А от друга страна, със своята постъпка Павел предизвикал яростта на правоверните юдеи, които започнали да го приемат като предател. Та нали няма да тича и да обяснява на всеки срещнат юдей, че е „свой“. В крайна сметка хората дотолкова му вдигнали мерника, че му се наложило да бяга от Дамаск в Йерусалим.

– Ами да, – с усмивка произнесе Женя. – като нищо можела да му хвръкне главата.

– Първото, което Савл направил в Йерусалим, било да се срещне с Гамалиил. Неговият случай бил решен оперативно. Павел бил временно прикрепен към Йерусалимската община, която според своя мироглед заемала средна позиция между юдаизма и Учението на Иисус. По това време общината вече била оглавена от познатите ви юдеи Яков и Кифа. Хората на Гамалиил се свързали с тази община чрез Варнава. Та нали Кифа имал роднинска връзка с Варнава. Той бил женен за дъщерята на Аристовула – брата на Варнава и

имал от този брак две деца – момче и момиче.

– Кифа и Варнава били роднини?! – с удивление попита Николай Андреевич. – Ама че работа, не знаех, не знаех.

Сенсей кимна и продължи:

– Нещо повече, Гамалиил извикал на помощ и Варнава, който вече бил криво-ляво утвърден сред последователите на Иисус. Именно Варнава впоследствие потвърждава „чистата истина“ пред вярващите за „чудесното изцеление“ в Дамаск, което се случило с Павел и за „искреното му разкаяние и приемането му на новата вяра“. Тъкмо оттогава започва „славната“ съвместна дейност на Павел и Варнава. Трябва да отбележа, че двамата поработили доста плодотворно в Йерусалим и когато били изпратени в град Антиохия на Оронт, местните власти на Йерусалим достатъчно жестоко се разправили с истинните последователи на Иисус, разполагайки вече с техните точни имена и адреси в Йерусалим, а също така, знаейки местата на техните тайни събрания.

– Такива работи, пусни червея в двора и той не само че ще изпомачка всичко, но и ще изгризе всичкото зеле, – със съжаление, но не без нотка хумор произнесе Жеката.

– Червеят? – възкликна Стас и искаше да го поправи, но Володя го изпревари със своята кратка реплика:

– Де да беше червеят...

А какъв е този град Антиохия на Оронт? – попита Николай Андреевич, видимо не желаейки темата на разговора да се отклонява. – За първи път го чувам.

– О, това е значим град в историята на християнството, – произнесе Сенсей. – Антиохия на Оронт по това време бил голям град и се смятал едва ли не за столица на Изтока. Той се намирал в Северна Сирия на река Оронт, на 25 км от Средиземно море. Може да се каже, че градът бил интернационален. В него живеели представителите на различни народи, сред които се откроявали сирийците и евреите. Но най-голямата част естествено били гърците – потомците на тези, които се преселили тук от Атина, Аргос, Етолия и други гръцки градове.

– И с какво бил толкова известен за християните?

– Сега ще разбереш, – рече Сенсей, вкарвайки интрига със своята интонация, предполагаща любопитни сведения. – Именно благодарение дейността на истинните Апостоли на Иисус, в Антиохия на Оронт сред гърците и сирийците се заформило мощно движение от последователи на Учението на Иисус. Гърците нарекли Учението като **„добро, полезно Учение“** което на техния език звучало като **„chrēstos logos“.** Те се наричали хр***е***стияни, – Сенсей направи ударение на буквата „е“, – тоест тези, които изучават хубавото и полезно Учение на Иисус.

– Искаш да кажеш, че думата Христос възникнала от там?! – шашардисано произнесе Николай Андреевич. – А защо тогава Хр***и***стос, а не Хр***е***стос?

Сенсей се усмихна доволно и произнесе:

– Защото Архонтите не спят. В най-големия разгар на това движение там изпратили Павел и Варнава, а също така и други подобни „проповедници наставници“. На Гамалиил му коствало много усилия, за да подчини общината на „хр***е***стияните“ в Антиохия. И когато все пак неговите хора успели да установят своите порядки, да създадат единна Антиохийска църква, то резултатът надминал всички очаквания, тъй като количеството на „езичниците“ (както наричали всички, които не били юдеи), приели Учението на Иисус поднесено им в изменен вид, многократно превъзхождало количеството на юдеите, проявяващи интерес към това Учение. Тъй като в преработеното учение се съхранили зрънца от учението на Иисус, които пробуждали хората духовно, независимо от тяхната националност и расова принадлежност. Дори под покровителството на Архонтите, това движение ставало все по-масово и интернационално. Оттук Архонтите си направили извода, че в това течение присъствали всички необходими качества за претендент за световна религия, естествено под техен контрол. От това време нататък Архонтите внасят корекции в своята програма, залагайки на Антиохийската църква и превръщат губещото предприятие в печелившо.

Именно в Антиохия всички последователи на интерпретираното Учение на Иисус, които се намирали под контрола на хората на Гамалиил, вече били наричани „хр***и***стияни“, асоциирайки названието с близката по звучене гръцка дума „christos“ („помазаник“), което се явява прилагателно от думата, означаваща „помазвам“. Благодарение на съобразителността на юдейските „наставници“, такива като Павел, отлични ерудити, прекрасно владеещи по няколко езика, смисълът на тази дума бил подменен с арамейското „mĕšihā“ и съответно на еврейското „māšiăh“, означаващо „месия“, „помазаник“, за да му придадат религиозно обредно значение.

На своите „подопечни“, които били основно гърци, които нищо не разбирали от юдейските обреди, „наставниците“ обяснявали, че „хр***и***стияни“ – били тези, които „помазвали“, а това било още по-яко, от колкото „хр***е***стияните“ – тези, които просто изучавали доброто учение. Според техните нови догми, за паството „помазания“ – бил този, който формално бил посветен, в резултат на свещенодействие под формата на помазване с масло, в най-високото свещено царствено достойнство. Макар всъщност хората на Гамалиил да използвали думата „помазване“ в смисъла на „боядисване“ или „маркиране“ на „разноцветното стадо“ – в ироничен, унижаващ смисъл, за да подчертаят пропастта, която отделя презрените новопосветени „езичници“ от техните покровители фарисеите, тоест ортодоксалните юдеи... Нещо повече, от този момент започват да навързват на Иисус юдейски корени, благодарение на което върху християнските общини се спуска идеята за изключителността на юдеите. Християните, като последователи на юдейската религия, съгласно учението на Павел, били сравнявани с клонките на дивата маслина, която била увита към ствола на благородната, питомната, видите ли, **за да я накара да зацъфти**.

Николай Андреевич повтори смисъла на казаното:

– Да накарат старото дърво да цъфне?! Много хитър ход, както в политически, така и в религиозен смисъл.

– Има си хас, – произнесе Сенсей и не без нотка на хумор

отбеляза: – Та нали архонтите строят за векове напред, а не за някакви си земни мигове. – И продължи своя разказ по-нататък: – Именно в Антиохия основният език на „хр*и*стияните“ станал гръцкият. И именно Антиохийската църква, която Архонтите направили временен център на християнството, започнала да изпраща така наречените „мисионери“ по цялата Римска империя, първите от които били Павел и Варнава.

– А думата мисионери от „мисия“ ли е образувано? – делово попита Костик.

– Точно така. Латинската дума „missio“ означава „изпращане“, „заръка“. А в религиозен контекст означава разпространение на определена религия сред хората, които се придържали към различно вероизповедание.

– Нима християнското название произлязло от тези... – разстроено произнесе Татяна. – Как сега ще продължавам да вярвам във... вярата Христова?

– Какво общо има вярата? – попита Сенсей. – Всичко, което ви разказвам – е само история – прах от миналото. **За истинния вярващ, независимо към коя религия принадлежи, няма сила или препятствие, които биха могли да удържат неговата искрено стремяща се към Бога душа. Истинната вяра е вътре в човека. И ако е истинска, нищо външно не ще й попречи.**

* * *

След като Николай Андреевич изслуша внимателно Сенсей, побърза да зададе своя въпрос:

– А Петър в Йерусалимската община ли останал? Нали за разлика от Павел бил наричан от юдеите апостол и правел всичко възможно, християнството да не почива на равно с юдаизма.

Сенсей се усмихна:

– Да. В науката по дадения въпрос дори измислили та-

към термин – „петринизъм“...

– Как, как?! – попита Женя и се заля от смях заедно с останалите.

– Не си чул грешно, – отговори Сенсей на момъка и започна да отговаря на въпроса на Николай Андреевич: – Павел го нарекъл – „Апостол на юдеите“. Кифа си остава Кифа – и за едните, и за другите. Той просто бил експлоатиран без да бъде посвещаван в тайните дела. Бил е необходим на „Волните каменоделци“ само заради това, че мнозина знаели, че Кифа дълго време се намирал близо до Иисус. Той бил много полезен в качеството си на марионетка ръководител за вярата на „езичниците“. Тъкмо затова Гамалиил го използвал, без да се напряга много за неговата преориентация. Когато отново се подновили гоненията срещу истинните последователи на Иисус в Йерусалим, Кифа (който по това време тихо и кротко пребивавал в йерусалимската община) бил внезапно заловен и хвърлен в тъмница. Всъщност това била провокация от страна на Гамалиил. Кифа не просто бил хвърлен в тъмницата, а сплашен, че ще го осъдят на смърт. А когато дошли хората на Гамалиил, обещавайки на Кифа освобождение в замяна на сътрудничество, Кифа просто не повярвал на своя късмет. В същата нощ го освободили от тъмницата. След като бил инструктиран той спешно напуснал Йерусалим и се запътил към Антиохия, където му предстояло да оглави Антиохейската църква.

Сенсей замълча за малко, замисляйки се за нещо, а после горчиво се усмихна.

– А после, благодарение на Лука, се появява в записа „Деянията на апостолите“ (глава 12) как, видите ли, ангел господен слязъл при Петър през нощта в тъмницата и го извел от там, освобождавайки го от тежките железни вериги.

– Това да не е онзи Лука, който написал едно от канонизираните Евангелия? – Уточни Николай Андреевич.

– Да.

– Той да не би да е бил заедно с Архонтите? – попита Виктор.

– Той бил човек на Павел. Но за него ще ви разкажа мал-

ко по-късно. – Сенсей направи пауза, а след това продължи: – Най-интересното е, че така наречените „вериги на Петър“ се почитат до ден-днешен и един път в годината се изнасят за поклонение на вярващите. През V в. били обявени от Ювеналий за „свещена“ реликва. Човекът трябвало да подари нещо на Евдокия, съпругата на византийския император Теодоси II, така да се каже, да й направи значим подарък. А по това време (след като майката на Константин, Елена открила дървения кръст, на който ужким бил разпънат Иисус) изникнала мода да се подаряват различни „вещи на светците“. И патриарх Ювеналий подарил на жената на императора вериги, наричайки ги веригите на „самия Петър“.

– Дам, – с усмивка произнесе Стас. – На ти Господи туй, от което нямам нужда.

– И не просто подарил, а съпроводил своя подарък с история, че, видите ли, християните, чувайки за това чудо, което се случило с Петър, пазели тези железни вериги като съкровище и болните от различни болести, които идвали с вяра, се изцелявали.

– Хъм, платинената формула на психотерапията „който идвал с вяра“ – замислено произнесе Николай Андреевич.

– Не просто психотерапия, – подчерта Сенсей, – а смисълът човешки. Тъй като, който в каквото вярва, това и получава...

А Жеката започна театрално да се възхищава и „завижда“:

– Виж мъжкият какъв подарък направил! Ей, че бил щедър! Както се казва и вълкът сит, и агнето цяло. Аз тук си блъскам главата какъв подарък да направя на Петрович за рождения ден. Вкъщи в мазето има една такава ръждясала верига...

Произнасяйки тези думи, Женя се опита да изобрази нереалната дебелина и размерите на неговата верига, предизвиквайки смеха на останалите.

– А кой е този Петрович? – смеейки се заедно с всички попита Андрей Стас.

– „Любимото“ му началство, – отговори той, без да сваля

очи от Женината клоунада.

– И какво? – със сериозно лице започна да се оправдава Женя, гледайки смеещите се момчета. – Знаете ли колко време е стояла във вода, а после колко време била в земята? Ехе-е-е! Истинска антика!

– Да бе, – кимна Виктор, – за тази „антика“ точно ще те уволнят от работа.

– И какво толкова има да губя?! – не се успокояваше Женя, свивайки безразлично рамене. – Страната ни е свободна! Ако ме уволни този робовладелец, ще отида при друг. Само като се замислиш, работа има за целия китайски народ! Затова пък какъв спомен ще му остане на човека... за цял живот!

След тези думи цялата ни група се изпотръшка от смях. И най-много се смееха тези, които работеха. Забърсвайки своите сълзи, Стас махна с ръка по посока на своя приятел.

– Стига си ръсил шеги, че ме боли коремът от смях. Остави ни спокойно да послушаме.

– Че аз вече отдавна млъкнах, – произнесе той. – вашият шум блокира процеса на опознаване на света...

Общо взето, докато се успокоим минаха 5 минути. И първият, който попита как бил приет подаръка от съпругата на императора, беше Женя.

– Великолепно, – весело отговори Сенсей. – Но работата дори не е в подаръка, а в това, че тази история започнала да се раздува като балон. Евдокия докарала тези вериги в Константинопол. Една от веригите изпратила на своята дъщеря Евдоксия в Рим, а тя взела, че построила цял храм на „свети Петър“ за тази „реликва“. Макар в Рим „случайно“ да се появили и други вериги, в които Петър уж се намирал преди своята кончина в Рим. Всичко било както винаги.

Николай Андреевич се усмихна тъжно и добави:

– Действително всичко е както винаги: малко шумотевица, малко митове плюс няколко знаменитости, желателно е царствени особи, и продуктът под название „велика реликва“ е готов.

– Какво да се направи, такива са хората, – съгласи се с

него Сенсей. – Но нека да се върнем към нашата история. Когато Кифа дошъл в Антиохия по разпореждане на хората на Гамалиил, практически веднага му сменили името, което явно издавало неговата същност и вече било прославено сред учениците на Иисус като нарицателно. Така Кифа станал горд собственик на гръцкото име Петър, което означавало „отвесна скала“. След което го назначили за първи епископ на Антиохийската църква. А „episkopos“ в превод от гръцки означава – „надзирател“, „стража“.

– Излиза, че Петър станал стража на тези обреди, правила и порядки, които хората на Гамалиил утвърждавали сред християните, – направи своя извод Николай Андреевич.

– Да. Пълно удовлетворение на Егото на Кифа. Той получил всичко, за което мечтаел – слава, пари и власт. И най-главното, не му се налагало да работи с пот на челото... Но работата тук дори не е в него и нему подобните, а в усложняването на простичкото, в материализацията и опустошаването на духовното. Та нали по времето на Иисус, за да бъдеш ученик, по време на Неговите проповеди, не е било необходимо нито да се обременяваш със специални обреди, нито да изповядваш някакъв символ на вярата или да се ограничаваш с измислени правила и порядки. Трябвало е да бъдеш просто Човек с добро, обичащо сърце, който искрено се стреми към Бога. Иисус учил човека да чувства Бога вътре в себе си, тъй като всеки човек е Храм Божий, Той учил човека да чувства своята Душа и да живее в името на нейното спасение. А хората на Архонтите превърнали вътрешната работа на човека във външно формално поклонение. При това Архонтите направили така, че техните хора станали „посредници“ между Бога и човека и въвели убеждението, че без тяхното участие човек няма да се спаси.

– М-да, момчетата добре си разбират от занаята, – коментира Володя.

Сенсей кимна:

– И още как! Така че веднага след като Петър получил

своето ново назначение, именно оттогава нататък „мисионерите“ на Антиохийската църква повсеместно провъзгласявали Петър като първи апостол на Иисус, избран като „върховен Апостол“. „Мисионерите“ работили добросъвестно в цялата Римска империя, дори и отвъд нейните предели в противовес на истинните апостоли и ученици на Иисус. Те не просто проповядвали. Тяхната цел била да създадат в големите и малките градове християнски общини, който да изповядват представената им религия на основата на Учението на Иисус. Тези „мисионери“ не само организирали общините, но и слагали над тях свой човек – управник, или още както го наричали – презви́тер, от гръцката дума presbyteros – „старейшина“. Нещо повече, на последователите им било вменявано да следват само тяхната вяра, тяхното учение и да не слушат всякакви други „лъжеучители“. А „лъжеучителите“ в тези времена, паралелно с наставниците на другите религии, „мисионерите“ наричали истинните последователи на Иисус, които също както и Иисус, призовавали към спасение на душата, а не тялото, проповядвали Неговото Учение, освещавайки пътищата през призмата на душата, „божественото“, а не през призмата на материята, тоест Животинското начало, или както го наричал Иисус „човешкото“. Общо взето „мисионерите“ успели да създадат доста обширна мрежа от християнски общини, подчинени на един единен център на управление. След това „мисионерите“ само разнасяли по общините различни укази от „високите етажи на управлението“, как било правилно да се разбира и възприема тяхното Учение.

– Да бе, – с едва забележима усмивка произнесе Володя, – къде без укази от „върха“, без тях и днес светът няма да оцелее.

– Вие па?! – възрази на тона му Женя, придавайки си сериозен вид. – Хората, разбираш ли, се стараят, съчиняват неуморно „указчета“ за народа. Ето, вижте нашите политици, денем и нощем се трудят. Само какво натоварване, това трябва да се уважава! Представяте ли си как се уморяват хората!

– Аха, – възкликна Стас, включвайки се към веселото шегаджийско настроение на Жеката, – цял ден не спиш, цяла нощ не ядеш и как няма да се умориш!

Нашата дружина се засмя, а Женя отново доля масло в огъня:

– Какво хи-хи-хи! Да не би да ви е смешно! Вървете, хайде, да ви видя на това ниво, – при това многозначително посочи с пръст нагоре и леко го разклати, произнасяйки, – мозъкът ви ще заври като вода в чайник и тогава ще попарите целия народ.

От тези думи всички се разсмяха още повече. Женя безнадеждно махна към тях с ръка и съобщи на Сенсей:

– Не, тези гъски не са създадени за висок полет. Дай им да си седят в гьола и да си се хилят до насита!

Николай Андреевич не издържа този безкраен младежки хумор, и докато момчетата продължаваха да се шегуват, се опита да разпита Сенсей за интересуващите го моменти, връщайки се към старата тема.

– А какъв е бил този апостолски сбор, доколкото си спомням през 51 година?

– Да, имало е такъв, – кимна Сенсей, – през 51 г. от нашата ера в Йерусалим. Естествено там ги нямало истинните апостоли. За това пък присъствал самият Петър, заемайки почетното място.

– Интересно, и какво са обсъждали там? – попита Виктор, присъединявайки се към слушателите.

– О, много важни въпроси, – иронично произнесе Сенсей, многозначително повдигайки своя пръст нагоре, копирайки шеговито Женя. Момчетата престанаха да се смеят и заинтересувано погледнаха към Сенсей. – За паството обявили, че „апостолите“ се събрали в Йерусалим, за да обсъдят един изключително важен въпрос – трябва ли новопосветените във вярата „езичници“ да изпълняват всички юдейски обреди, на първо място да се обрязват или не?

И колкото и да се опитваше Сенсей да скрие своята усмивка, обръщайки се към Николай Андреевич и Виктор, поголемите момчета отново се разсмяха.

– И какво пак сте се разхилили! – отново изригна Женя, в своя любим шеговит маниер. – Не чухте ли, че въпросът бил на живот и смърт! – И вече, без да обръща внимание на техния неудържим смях, се обърна към Сенсей и правейки сериозен вид, попита: – И какво решили?

Но заради новите изблици на смях бе просто невъзможно да се продължава разговорът. Сенсей изчака младежта да се успокои и отговори:

– Решили, че новопосветените „езичници“ могат да не съблюдават всички юдейски закони...

– Уффф, – с облекчение въздъхна Женя, театрално избърса потта от челото си и изтръска своята ръка.

Независимо от поредната вълна смях Сенсей продължи:

– Освен четирите забрани...

– Нима?! – заостри своя слух Женя. – И какви са те?

– Е, на първо място им се приписвало да се въздържат от консумация на месото, което оставало след „езическите“ жертвоприношения, което като правило, се продавало.

– И къде да го денем? – Женя изимитира басов попски глас. – Всичко в стопанството трябва да се оползотворява.

– На второ място, да се въздържат от удушаване.

В този момент Женя, който изкриви своята физиономия, погледна към Стас.

– Не си падам по канибализма.

Всички отново се разсмяха.

– Душенето – не е канибализъм, – смеейки се произнесе Сенсей. – Това е въздържание консумация на месо от животни, които са били умъртвявани чрез удушаване, без да им изтича кръвта. Тъй като кръвта за юдеите се смятала за седалището на душата, и употребяването на храна, където имало кръв било смъртен грях.

– А-а-а, – възкликна Женя, но очевидно „за всеки случай“ демонстративно се отдръпна от Стас.

– На трето място, да се въздържат от блудство. Тази точка в тяхната интерпретация имала особен смисъл.

– И още как! Особено ако отчетем, че Петър се отнасял ревностно към Мария Магдалена относно първенството й в

общината на Иисус, – отбеляза Виктор.

– Безусловно, неговото враждебно отношение към Мария Магдалена оставило своя отпечатък върху отношението му към жените изобщо. Освен това, Петър дори в своите „епископски“ проповеди призовавал жените да се отвърнат от брака. Но работата е там, че в дадената точка под въздържане от блудство се имало предвид така наречената „храмова проституция“, която се практикувала сред някои „езически“ народи. Макар и самите „езичници“ да смятали своите обреди за древни ритуали на хармонията между мъжа и жената. Но смисълът на този въпрос се криел много по-дълбоко и бил свързан с Архонтите, при които винаги е доминирала мъжката сила, която е тъмна и агресивна.

– Неотменната власт на патриархата, – добави Николай Андреевич.

– Съвършено вярно, – потвърди Сенсей.

Женя направи замислено изражение и започна да разсъждава:

– Така, „блудството“ не ме заплашва, – и след лек размисъл, добави, – или поне в близките 24 часа. – А после попита Сенсей: – А какво е било четвъртото правило?

– Четвъртото? Общоморално: да не правят на другите това, което самите те не искат да им се причинява.

– Хубаво правило! – доволно кимна Женя и весело поглеждайки на Стас, започна да потрива ръце: – И какво такова да ти сторя, което не искаш да ти се случи?!

Нашата компания отново се затъркаля от смях.

– Ама че клоун! – засмяно произнесе Сенсей и неодобрително поклати глава.

Когато смеха утихна, Николай Андреевич произнесе, обръщайки се към Сенсей:

– Ти спомена, че това било обявено за паствата. А реално какво се е обсъждало на този „събор“?

– Всъщност съборът бил свикан с цел преразпределение на властта и изработването на основна стратегия и тактика за по-нататъшни действия. Естествено, че стоял и въпросът за нови назначения (обновена структура на управлението)

във върховете на новата религия. Петър се стремял да заеме ключовия пост. Но поради своята неграмотност и прекомерна амбициозност значително изоставал от Павел с неговия блестящ ум, великолепно образование и ерудиция. Между тях и по-рано е имало сериозни търкания...

– В борбата за власт ли? – попита Володя.

– Не само. До наши дни например, стигнала историята, описана от самия Павел в посланието му към галатяните, за това как Павел обвинил Петър, че се смятал за юдей-християнин, още повече лицемерничил, изразявайки своето отвръщение към друговерците, припомняйки идването му в Антиохия...

– Какво се случило там? – попита Николай Андреевич.

– Когато Петър пристигнал в Антиохия, така се увлякъл в своето ново амплоа на проповядващ новата религия сред тези, които наричал „езичници“, че не забелязал как отново излязъл от рамките на юдейските традиции и започнал да се храни заедно с „езичниците“ на една обща маса. А когато юдеите разбрали за това, Петър започнал да се оправдава, че никога не е имало подобно нещо и да скрива своето „трапезно“ общуване с „езичниците“, опасявайки се, че ще бъде осъден от юдеите. Кифа си остава Кифа, – произнесе с усмивка Сенсей. – Той е просто един човек със своите слабости и желания...

Тъкмо затова се стараел да угоди и на едните, и на другите.

– И как завършила тази борба за власт? – попита Стас.

– Петър станал публичен ръководител на тази организация, а Павел – фактическият.

– Съдейки по структурата на организацията на Архонтите, друго не можело и да стане, – отбеляза Володя.

* * *

– Като фактически ръководител на новата религия, Па-

вел систематизирал общата идеология на християнството, продължи своя разказ Сенсей. В своето учение той действително се облягал на думите на Иисус, но извършвал много тънки подмени в ключовите моменти на Учението. Например, въвеждайки понятието телесно възкресение от мъртвите, греховността на човека още от неговото раждане и т.н. Ако Иисус например говорел чисто символично, че Сатаната се явява истинният владетел на света и оставял тези моменти неразяснени за „свободните слушатели“, то Павел „разяснил“ Неговите думи на паството и развил темата по такъв начин, че свързал властта на Сатаната над човечеството с първородния грях, на това отгоре го превърнал в някакво космическо всесилно същество.

– И защо го е направил? – с недоумение сви рамене Стас.

– Как така защо? За да предизвика страх в паството, тъй като страхът поробва човека. Забележете, в юдаизма Сатаната в буквален смисъл на думата означава „противоречащ“, „подстрекател“. В традиционния юдаизъм образа на Сатаната бил описан подробно за първи път в библейската книга на Иов, написана през V в. преди н.е. И там е представен като зловреден ангел, който изцяло зависел от Яхве (името на еврейския Бог) и творил зло само с Негово позволение. В своето Учение, предназначено основно за „езичниците“, юдеят Павел представил Сатаната в ранг на някакъв космически враг, който се противопоставял на Бога. Освен това заложил основите, по които впоследствие Йоан описал есхатологичната световна битка между адското войнство на Сатаната и войнството на Бога. И какво според вас се скрива зад това? Елементарно поробване на паството. Тъй като хората на Архонтите за сметка на нагнетения страх, възвеличавали Сатаната, който служел на Бога, като противопоставящ се на Бога, приписвайки му едва ли не равна сила и могъщество.

Нещо повече, именно Павел извел определението, на което по-късно се облегнало християнството, кой всъщност е Христос и какво представлява Неговата Църква. За да укрепи тези формулировки в новата религия, които впослед-

ствие станали християнски догми, Павел написал многочислени послания, заедно с които поучавал какви трябва да са задълженията и начинът на живот в християнските общини, при това до такива подробности, какви трябвало да бъдат отношенията в семейството и бита. Той дал своите наставления с идеята да постави тези хора „на правия път“ и да ги накара стриктно да следват „Правилното учение“. За да не може никой да ги заблуди, предупреждавал да се пазят от „лъжеучителите“, които, видите ли, искали да вземат властта и ръководството на християнските общини.

Володя тихичко произнесе:

– Да, сериозни хора са се хванали с делото.

– А ти какво си мислиш. Всичко това не било просто така. Доста са се потрудили, но това са били само първите стъпки към създаването на мощна световна религия. – Съгласи се с него Сенсей и започна да разказва по-нататък: – В началото на 60-те години на новата ера, във връзка с подготовката на определени политически събития, които според плана на Архонтите трябвало да се случат през 66-та година, биват задействани и хората на Гамалиил. И макар Гамалиил да умрял още през 52-ра година, неговата организация продължава да действа активно. През 66-та година били набелязани да се случат сериозни политически събития. Следвайки своите правила на играта, Архонтите подготвили паралелно няколко варианта за решаването на изникналите въпроси, един от които включвал в себе си плана на хората на Гамалиил, където Петър се предполагало да бъде изведен в ранг на върховен пастир в новата религия на „езичниците“ и, естествено, лесно управляема марионетка за тях самите.

– За какво им е било нужно това? – озадачено попита Виктор. – Нали са имали римски понтифици – жреци, които, както разбрах, и така са се справяли с всичко.

– Изобщо не с всичко, – възрази Сенсей. – Работата е там, че Иисус със своето идване в този свят като Бодхисатва, не само предизвикал сериозен духовен изблик сред хората, но и мощна вълна, в резултат на която в същия този Рим в I в.

от н.е. започнало стремително да расте числото на привържениците на различните древни култове, например такива като египетската богиня Изида, Великата Майка от Мала Азия и други. Храмовете на традиционните богове бързо опустели и този процес бил свързан не толкова с разширението на римската държава, влизането в нейния състав на нови племена и народи (със свои богове и религии), колкото с идването на Иисус, истинските духовни цели на Неговата мисия и нравствено Учение. Ситуацията в римското общество била точно такава каквато е сега у нас (независимо от това, че при нас тече деструктивен процес, а при тях се случвало укрепване на империята): същото това духовно напрежение, несигурност в утрешния ден поради същата тази политическа и социална нестабилност. Нещо повече, така както и сега, се появило голямо количество хора, утвърждаващи, че са новоявилите се пророци, притежаващи свръхестествени способности, обявяващи се за синове на различни богове, ясновидци и чудотворци, обещаващи да изцелят хората, да спасят света и да направят повярвалите в тях щастливи. За мнозина властимащи тази така наречена „масова психоза“ на религиозна основа била напълно неразбираема. Но не и за Архонтите. Те много добре знаели истинската причина за това явление сред хората. Ето защо започнали толкова бързо да действат срещу сподвижниците на Иисус и с такива бързи темпове да организират централизирана структура под шапката на новата религия.

И сега си представете ако само едно идване на Иисус в този свят вдига такава мощна духовна вълна сред хората, до голяма степен отнемаща огромна част от електората на жреците – понтифици в Римската империя, какво остава за Неговото Учение, което пробуждало душите на хората, а също така и последвалата активност на неговите истинни ученици! И реално кой ще слуша измислиците на свещениците, понтифиците, жреците и ще гледа на оядените муцуни на властимащите, да ги обожествява, ако Иисус и Неговите ученици фактически отваряли очите на хората за същността на нещата и говорели истината за света, в това

число и за тези, които го оглавявали. Кой ще тръгне на доброволно робство при жреците, ако Иисус със своето Учение дарявал хората с истинска Свобода! В политиката подобен отлив на електорат е много повече от сериозен проблем, тъй като води до изгубване на властта.

След издънката с Имхотеп, Архонтите вече добре си представяли възможните исторически последствия. Тъкмо затова и създали толкова бързо нова религия. Техният основен принцип, както вече нееднократно съм казвал, гласял: ако едно движение не може да се забрани или унищожи, тогава трябва да се оглави. Затова Архонтите с пълна сила подкрепили своите хора и новата им идея – Учението на Иисус, вярно интерпретирано в аримановски стил от учението на техния Павел заедно с цялата прилежаща шумотевица: секретността при разпространението, недоволството на властите, дори гонения – всичко, както си е положено в психологическия метод за убеждаване на масите. Нали хората толкова обичат обидените и страдащите, героите – борци „за правата и свободата на трудещия се народ“. Реално гоненията, които организирали срещу Павловата християнска община били доста показни. А спрямо истинните последователи на Иисус, неговите истинни ученици и апостоли се водил истински лов, извършвали се цели наказателни операции и били безжалостно изтребвани. По този начин, насилствено навързвали на хората своята неизменна стара власт в нейния обновен формат, обявявайки, че това е нещо абсолютно ново.

– Ами да, всичко е много точно, новото е добре забравеното старо, – коментира с усмивка Женя.

– Де да беше забравено, – с някаква печал в гласа произнесе Сенсей. – Подопечните на Архонтите възлагали на Петър и особено на Павел не просто големи надежди. Предполагало се, че Петър като публичен лидер на новата религия трябвало да стане едно от звената, свързващи религиозната и политическа власт...

– Кифа в политиката?! – с усмивка възкликна Николай Андреевич. – Мда-а-а, Това е нóнсенс!

– Не е, – възрази Сенсей. – Това си е точно sensus! При това благодарение на Архонтите е актуален и днес.

Володя потвърди с усмивка:

– Вечната истина.

– В какво е смисъла на голямата политика? – продължи да обяснява Сенсей. – Според правилата на Архонтите, за да се оказва сериозен политически натиск на една държава, трябва или да се контролира по-голямата част от нейните финанси, или по-голямата част от електората. А най-добрият контрол на електората, както добре ни е известно, е религията като идеология на единната вяра. При съвместяване на контрола над финансите и над електората се получава абсолютната власт. Този, който притежава абсолютната власт на държавата, прави с нея каквото си поиска. Както е казал Великият понтифик на всички времена и народи Ариман, „разделяй и владей“... В тези времена жреците – понтифици притежавали контрол над финансите, тъй като римският сенат им се подчинявал негласно...

– Висшият държавен съвет, – коментира Виктор, гледайки как Руслан се опита да зададе на Сенсей уточняващ въпрос.

– Сена́т – това също е латинска дума, – senatus е образувано от senex, което означава „стар“, „старец“, – допълни неговия отговор Сенсей. – Сенатът още в древната Римска република представлявал висшият държавен съвет.

– Отново „република“? – с усмивка произнесе Стас.

– Безусловно... Тя била създадена още през 509 – 510 г. преди н.е. Когато се нажежили народните страсти във връзка с царстването на Тарквиний Горди, жреците – понтифици, както винаги бързо се ориентирали. И под щастливите възгласи на народа, опиянен от думата „свобода“, създали нова форма на държавно управление с красивата и необикновена дума за тези времена – res publicus. В превод от латински, както вече съм ви казвал, това означава „публично дело“, „обществено дело“. ***Царят бил изгонен, на народа***

съобщили, че от сега нататък хората във върховната власт ще бъдат избирани от народа, при това за определен срок. Вярно, забравили да кажат, че народът ще „избира“ от онези кандидатури, които му бъдат представени (и естествено, предварително одобрени) от жреците – понтифици, които негласно държали в ръцете си цялата власт. Народът щастлив от demos cratos, тоест от демокрацията – „властта на народа“, се прибрал по домовете. Както се казва, спектакълът свърши!

И тъй като Сенсей замълча, Костик попита нетърпеливо:

– А по-нататък какво?

– А по-нататък както винаги: ***богатите стават по-богати, бедните по-бедни, а историята се пишела от силните на деня.***

Виктор кимна одобрително

– Сенсей, трябвало е да станеш преподавател в нашия юридически факултет, че уж слушаме история, слушаме, а най-интересното минава покрай ушите ни.

– Такъв курс по история едва ли ще ти преподаде някой, още повече в юридическия, – намекна Володя. – А в историческия и философския пък хептен...

Той искаше да каже още нещо, но Сенсей бързо го изпревари:

– Просто, който има огромното желание да опознава, той ще познае, независимо от условията и обстоятелствата, в които попада. А който няма желание, той няма и съответния стремеж, независимо колко добри условия му се създават за учене.

Костик реши също да се изкаже.

– Е не, аз такава история въобще чувам за пръв път в живота си. – А после добави: – Вярно, по-рано не се интересувах толкова активно от тази тема.

– Ето, сега ще знаеш, – добродушно произнесе Сенсей. – А ако искаш да разшириш своя кръгозор по темата – потърси сведения в историята, съпоставяй и анализирай самос-

тоятелно намерените факти. Само че се потруди съвестно, работи с различни източници, тогава ще разбереш много неща от това, което съм ти казвал, какво е било и какво се твори сега в света.

Произнасяйки това, Сенсей отново се обърна към компанията:

– Но ние отново се отвлякохме... Като цяло, преследвайки своите цели, „Волните каменоделци“ заложили на религиозната организация на хората на Гамалиил, които на свой ред, готвейки се за предстоящите събития, следвали плана за издигането на Петър като реален лидер. За да подготвят идеологическата почва за идването на Петър в столицата, самият Павел отива от Йерусалим в Рим. Нещо повече, Павел пристига с подобаващата легенда за „паството“ как – видите ли, него, „народния страдалец“, за своите „светли идеи“ лежал в йерусалимската тъмница цели две години, а после като римски гражданин поискал съд от императора и властите наредили да бъде откаран в Италия, отстъпвайки пред римския владетел. Когато Павел пристигнал с такава легенда в Рим, хората на Гамалиил от „Волните каменоделци“, които се намирали там на влиятелни постове, не само допълнително потвърдили тази легенда за народа, но и направили много хитър пиар за неговото „паство“. А именно, на Павел му било позволено да живее с особен статут. Той можел да се среща, с когото си поиска, но под постоянния надзор на прикрепения с верига към него римски воин. Вярно, с такава театралност и „мъченически вид“, Павел се появявал само пред своите последователи от „паството“, проповядвайки им своето учение, а през останалото време скрито от публиката живял не само без верига, но и доста комфортно. В тази си роля на „окован страдалец“ Павел живял практически две години, което значително увеличило неговия електорат. А след това, както си му е редът получил дългоочакваната „свобода“.

– Действително супер пиар! – произнесе Стас.

– Да, ето това се нарича умна реклама! – съгласи се с него Виктор.

– Ами да, кой ще посмее да публикува подобна истина дори днес! – не без нотка хумор отбеляза Володя.

На което Сенсей цитира:

– Бърнард Шоу е казал: „Четейки биография, помнете, че истината никога не става за публикуване“. – По-големите момчета се усмихнаха и одобрително закимаха с глави, а Сенсей продължи своя разказ по-нататък. – И така, веднага след като Павел получил „своята свобода“, той започнал активно да включва в играта своите най-близки хора за писменото оформяне на идеологията на новата религия. И за тази цел били задействани мнозина, в това число и Марк, и Лука, и Матей.

– Това да не са тези, които писали Евангелията, които по-късно били канонизирани? – уточни Стас.

– Съвършено вярно.

– Нима всички са били хора на Павел? – със съмнение в гласа попита Николай Андреевич.

– Разбира се. Марк, когото по-късно ще зачислят към така наречените „70 апостола“, бил племенник на Варнава или по-точно казано на Йосиф, своя богат чичо от Кипър. Марк бил наречен по-късно с това име, а истинското му било Йоан. Къщата на неговата майка, която се казвала Мария, се намирала до Гетсиманската градина. И когато хората на Архонтите започнали да организират новото движение, по инициатива на Варнава, тази къща често служела като пристан за техните хора. В началото на 40-те, когато Варнава и Павел се насочили от Йерусалим към Антиохия, взели и Марк. Той бил достатъчно грамотен юноша, умеел добре да чете и пише. Наравно със своя роден език владеел гръцки и латински, които били най-разпространените езици в Римската империя.

– Трима е по-весело, отколкото двама, – произнесе Женя.

– Просто „мисионерите“ винаги вървели по двама – трима човека. За тях това било не само по-безопасно, но и много по-удобно. Удобно в смисъл за психологическата обработка на хората. Например, единият от тях си приписвал чудотворството, а съпровождащите го хора потвърждавали всич-

ко това като „истина“, представяйки се като „свидетели“ на „чудесата“, които творил.

– Един вид, трупали му авторитет, – отбеляза Володя.

– Точно така. Дори нещо повече, приписали на Иисус, че видите ли той бил казал на апостолите си да се движат по двама – трима. Нищо подобно! Исус съветвал своите истинни апостоли да ходят самостоятелно, за да търсят отворени души, готови да приемат Неговото Учение според тяхно желание, любов и духовна потребност. А в задачите на Павловите марионетки влизала задачата от привличането в своите редове на колкото се може повече хора, независимо от тяхното ниво на развитие. Затова ходили по двама и по трима, за да реализират тази задача. А за такива като Павел и Варнава, тези, които ги съпровождали, били още и източник на сила. Марк бил тъкмо един от тях. Впоследствие той доста дълго време ходил с Варнава, после с Петър, при това следвайки особени инструкции, които му били дадени от хората на Гамалиил, за да избегнат всякакви нежелани подозрения в недостойно поведение. Пред „паството“, особено „езическото“, Марк трябвало да нарича Петър не как да е, а „Papas“, което от превод на гръцки означава „Отец“, подчертавайки Петър като духовен наставник.

Впоследствие в създадените от тях християнски общини така били наричани духовните ръководители. А в края на II началото на III век източните християни наричали „папи“ патриарсите на Александрийската църква, същата тази християнска църква в Египет, за създаването на която се потрудил Марк. На запад, след Петър, тази титла носили епископите на Рим и Картаген. А в епохата на Средновековието дадената титла била присвоена от епископите на Рим. Петър се смятал за основател на местната епископия, княз на апостолите“. И всичко това се правело въпреки думите на Иисус, който предупреждавал: „И не наричайте отец никого на земята, тъй като един е вашият Отец, този, Който е на небесата“.

– Да, сигурно хората възприемат всичко посвоему, нагаждайки дори духовните зрънца към своите материални

нужди, – произнесе психотерапевтът.

– Интересно, от какво ли зависи това? От степента на духовно развитие на хората? – попита Стас, очевидно във връзка с размишленията на Николай Андреевич.

– От техния вътрешен избор на първо място.

Николай Андреевич явно още мислейки на глас, възрази:

– Нека има дори такива изкривявания... Но все пак „мисионерите“ пробуждали вярата в хората.

– Точно така, но вяра, базираща се на страха! Вземи следния простичък пример. Много от своите чудеса и изцеления Иисус вършел тайно, чудеса, предизвикани от добрината и любовта му към хората. А тези самозванци, афиширайки своето движение, приписвали към своите чудеса и сплашващите деяния. Как например Павел ослепил влъхвата Емил само за това, че се опитал да отвърне римски проконсул Сергий от Павловата „вяра“. И естествено и Варнава, и Марк били „свидетели“ на това. Този сюжет се описва в „Деяния на апостолите“ (12, 6-12) и го описва не кой да е, а Лука – най-близкият сподвижник на Павел.

Или как от осъждащите думи на Петър умрели мъж и жена, които не му донесли всички пари от продаденото си имущество, а той ги обвинил в лъжа и укриване. И когато техните тела „паднали“, неоднократно се подчертавало, как „велик страх обзел всички присъстващи“. Това също е описано в „Деяния на апостолите“ глава 5 (стих 1-11). А за това как Лука величаел Петър, разказвайки как хората изнасяли болните на улицата, когато от там минавал Петър, за да може поне „сянката му да докосне някой от тях“, просто ще си замълча. Всички тези дела, както казвал Иисус, идвали от „човешкото“, тъй като излизало от такива хора като Кифа, желаещи да се научат да правят чудеса с намерението да се сдобият с власт над себеподобните и всички да раболепничат и треперят пред тях.

– Да, тежко му на този, който им възрази! – с усмивка коментира Стас.

– Абсолютно. Разбирате ли в какво е целият смисъл?! Те построили своята религия върху противоречията, върху

принципа, което е позволено на Юпитер, не е позволено на бика. От една страна учели хората да прощават, а от друга показвали как Петър убивал хора само за това, че не му дали своите пари, както се казва „до последната стотинка“. Учели хората да се страхуват от Бога, предизвиквайки по този начин страх в човека, на първо място пред тях самите, „апостолите“ като „посредници“ между Бога и хората „притежаващи власт“ дори да убиват хора, за да може всички да се страхуват от тях и да ги уважават.

– Направо като робовладелци, – отбеляза Володя.

– Ами да, неслучайно въвели термина „раб божи“, макар Иисус да говорил на хората, че „всички са деца божии“. На хората вменявали, че заедно със страха пред Бога трябва да се страхуват и от управленската църковна върхушка, на която (за разлика от ограниченията на „паствата“) било позволено много. – Сенсей разказваше това с такава искреност в гласа, че стигаше до дълбините на душата. – Но нима Иисус учел на това?! Той учел Бог да се обича искрено! А в чистотата на любовта към Бога няма и не може да има място страхът! Тъй като, който е в любовта, той е в Бога, и Бог е в него, защото Бог е самата Любов. Та нали Любовта заличава всички страхове в този живот. Животът е тленен, прах. А Бог е вечен. Този, който е в Бога не се плаши от нищо земно. Иисус учел хората да бъдат братя и сестри, да обичат ближните. Той заличавал границите на разделението и арихановските йерархии между хората. И как само всичко това било изкривено?!

След като изслуша Сенсей Николай Андреевич произнесе:

– Помня сюжета, когато Петър питал Иисус, колко пъти трябва да прощава на своя брат, който грешал спрямо него, дали седем пъти? И Иисус му отговорил: „не говоря на тебе: „до седем“, но до „седемдесет и седем“. Аз често съм използвал тези думи като пример за моите пациенти. Но че самият Петър, без да прощава убивал хора?! Къде казваш, че е описано това? В глава 5 „Деяния на апостолите“ ли? Трябва да я прочета отново. – И след кратък размисъл добави: – Може

да са писали така във връзка с парите, изхождайки от това, какво говорил Иисус на един богат юноша, че ако искал да бъде съвършен и да Го последва, тогава нека първо продаде цялото си имущество и да раздаде парите на нисшите и тогава ще има съкровище на небесата, – продължи Николай Андреевич.

– Правилно, Иисус говорил „продай и раздай парите на нисшите“, а не донеси ги на мен, – Сенсей направи ударение на последните думи. – В какво се крие целият смисъл? Ако си привързан към богатството със своите мисли и стремежи, то по-добре го раздай на бедните. Тъй като така ще е по-леко на душата ти. Та нали постоянната грижа за умножаването на своето богатство материализира човека, пробужда в него качествата на Животинското начало, такива като алчност, завист, егоизъм. Ако разполагаш с богатство и с негова помощ помагаш, вършейки много добри дела за нуждаещите се, а не за тези, които са се ояли до немай къде, – това е добре, тъй като мислите ти ще са насочени към грижа за хората, а не за величаенето на своя егоцентризъм. Исус учел, че всеки на първо място трябва да се грижи за своята душа и извършването на духовни, благи и добри дела. Тъкмо затова посъветвал богатия юноша да се освободи от материалното бреме, да окаже максимална помощ на хората и да следва с чиста съвест пътя на Бога. А Павловите „апостоли“ дори карали хората да продават последното си имущество и да им носят всички пари. Сплашвали ги със саморазправа, ако не постъпват, както им се казва и скрият дори една стотинка.

Николай Андреевич с горчива усмивка произнесе:

– Има такава старинна латинска поговорка: „Наказвам те, не защото те ненавиждам, а защото те обичам“. Очевидно е била много добре известна на Павел и хората му.

– Такива желаещи да притежават, макар и малка, но власт над себеподобните и днес с лопата да ги ринеш, – отбеляза Володя.

– Погледнете само колко много деструктивни секти са се навъдели в днешно време, които се зоват християнски, а прилагат все същия Петровски принцип: дай ни всичко до

последната стотинка и си вярвай, колкото искаш. Нали и те се уповават на библията, – добави Виктор.

– Какво искате? Архонтските марионетки трансформирали Учението на Иисус в религия, тъкмо затова е налице съответният резултат с безброй противоречия. – отговори Сенсей. Иисус проповядвал своето Учение на основата на любовта към Бога, към хората, отричайки всяка власт, обявявайки Бога за единствен Отец. Архонтите просто преориентирали духовното начало на Учението на Иисус към материалното, допълвайки думите на Иисус със своите коментари, изкривявайки по този начин смисъла. Ако Иисус чрез своето Учение давал на хората истинска свобода, освобождавайки ги от илюзиите на материалния свят, то Архонтите, тъкмо обратното, чрез учението на Павел правели от хората ограничени от страховете и оковани от материята роби.

– Е, по-рано може да е имало подобно присвояване на пари, но сега според официалните канони нещата стоят другояче, – със съмнение произнесе Стас.

– Сега нещата са другояче?! – възкликна Сенсей. – Поточно е да се каже, че сега това се извършва в съвсем други мащаби. Погледни ги днешните приемници на Петър, същия този Ватикан. Тази миниатюрна страна на днешен ден се явява една от най-богатите страни на света, и това във времена, когато милиони хора на земята умират от глад. Прави си извода на кого служи Ватикан толкова усърдно.

– Тука не е нужно да имаш три висши, за да разбереш очевидното, – произнесе Володя.

Сенсей кимна, въздъхна тежко и продължи своя разказ за дейността на Павел в Рим:

– Така, когато Павел извикал Марк в Рим, вторият тъкмо се намирал в Ефес, където Тимотей, любимият ученик на Павел, с когото навремето пътешествали и проповядвали, заемал катедрата. Между другото и Тимотей отишъл заедно с Марк в Рим. Там Павел прикрепя Марк към Петър и му дава наставления как именно трябва да се напише евангелието от Петър.

– Евангелие от Петър? – удивено произнесе Николай Андреевич.

– Да. По-рано Евангелието от Марк се наричало Евангелие от Петър. По-късно, когато даденият ръкопис вече бил преписан няколко пъти от различни хора, го преименували на Евангелие от Марк. Както вече споменах Петър бил неграмотен и знаел единствено своя роден език, арамейския. Тъкмо затова винаги се налагало да му се търсят „тълкуватели“, когато проповядвал сред другите народи.

– Много ясно, че го използвали като „кукла“, – произнесе Володя.

– Разбира се... За Петрово „съчинение“ се приемало това, което било написано от Марк, където главният съветник се явявал Павел... Така че и канонизираните книги, приписвани на Петър, както и древните апокрифи (написани много по-късно от други хора), носещи името Петър, „Деяния на Петър“, „откровението на Петър“, още едно „Евангелие от Петър“ и т.н. не били написани от него.

Хубав живот си е карал нашият, – „завидя“ му Женя. – Не стига, че си началник, но и ти пишат книжките.

– И какво му е хубавото, – възрази Стас, – ако говорят, пишат и ръководят вместо теб?!

Сенсей се усмихна, поглеждайки към момчетата и продължи своя разказ:

– По разпореждане на Павел в същите тези години (началото на 60-те) още един близък ученик на Павел – Матей – започва да пише друго Евангелие в Антиохия. Това Евангелие било предназначено основно за разпространение сред юдеите – християни и естествено се пишело на техния роден език. Затова на Матей му била поставена задачата да го напише в юдейски дух, с изкуствено обвързване на Иисус към „родословното“ дърво на юдеите, обилно гарнирано с цитати от „Стария завет“, за да изгради доказателствена основа за юдейското пророчество и идването на Иисус като Месия, изобщо както си е положено.

– Според мен името на Матей било Левий, – добави Николай Андреевич.

– Да, – потвърди Сенсей. – Според църковната легенда Иисус, видите ли, призовал Левий в числото на апостолите, когато вторият бил събирач на мита, или митар. Реално Иисус не го призовавал. Макар Левий действително някога да е бил митар.

– А каква е била тази длъжност събирач на мита? – попита Костик. – Нещо като данъчен инспектор ли?

– Нещо като митнически инспектор, – поясни Володя.

– Да, – Митарят бил обикновен агент на едрите земевладелци, чиновник от низш ранг. По това време тази длъжност се смятала за унизителна сред юдеите. Тъй като юдеите, които постъпвали на тази длъжност били отлъчвани и се лишавали от правото на завещание. Но Левий бил не просто митар, той добросъвестно работел за хората на Гамалиил. Трябва да се отбележи, че бил грамотен и достатъчно умен човек, благодарение на тези му качества по-късно бил забелязан от Павел, който го взел в своята група. За „заслугите“ си, Левий бил удостоен с юдейското име Матей. И тъй като Матей достатъчно дълго, в продължение на 15 години след формирането на общината работил като проповедник сред юдеите – християни, Павел му доверил да напише за тях този текст.

– Гледам, че Павел притежавал достатъчно грамотна и способна дружина, – отбеляза Володя.

– Както и той самият, – съгласи се Сенсей. – През тези години Павел поръчва на своя най-близък сподвижник Лука да напише Евангелието – „Деяния на светите апостоли“, където се описват първите години от организацията на техните християнски общини, Дейността на Петър, мисионерските пътешествия на Павел. Павел се запознал с Лука в град Троада (който се намира в днешна западна Турция), по време на своята мисионерска дейност в началото на 50-те. По професия Лука бил лекар. А отчитайки колко грамотно Павел обмислял своите действия, свързани с организацията на християнските общини и привличането в тях на много умни хора, човек като Лука и неговата професия били крайно необходими. Та нали оказвал реална медицинска помощ

на своите последователи, което привличало допълнителни последователи в християнските общини.

Като цяло, за да се укрепи „новото учение“ в писмен вид, Павел задействал много от своите хора, при това не само известните в наши дни Матей, Марк, Лука. Всички те писали, отчитайки особеностите на своето „паство“, притежавайки един общ източник на сведения – учението на Павел. Тоест, изразявайки се с езика на политиката, всичко това било писано за различен електорат, но в основата му лежало учението на Павел, проповядващо раболепно смирение вместо истинската свобода на истинското Учение на Иисус. Това, което останало от истинското Учение на Иисус в „Новия Завет“ са жалки остатъци, дошли до нас след редакцията на Павел, преписвачите, Великия Понтифик Константин и цяла „плеяда“ папски особи, които внасяли своите индивидуални поправки. При това, трябва да се отдаде нужното на величието на Иисус, тъй като познавайки отлично човешката природа, Той талантливо двояко изложил своето Учение, и след хилядолетия архонтски извращения, смисълът на неговите думи все още се е запазил и продължава да вълнува душите човешки. Та нали истинските слова на Иисус разкриват духовната същност на човека и именно благодарение на тях, търсейки своята душа, той открива Бога и стъпва на Пътя, устремявайки се към Него. Сред многото плевели, посяти от Павел и неговите слуги, все пак останали Зърна, които докосват човешката душа и я подтикват към търсене на духовното.

Ако погледнете Новия Завет и какви книги са включени в него (дори няма да споменавам Стария Завет), сами ще разберете какви цели са се преследвали и кой реално стои зад всичко това. От 27-те книги включени в „Новия Завет“ голяма част представляват послания на Павел. Останалите книги – са от неговите хора. Именно Павел се явява главно действащо лице, започвайки от „Деяния на апостолите“, та до послания на Филимон...

– Просто невероятно! – удивено произнесе Виктор. – Това ми се нарича „Нов Завет“ – книга... за Иисус.

– Заедно с включените в „Новия завет“ послания на Павел, Яков... между другото, същият този Яков, така наречениият „брат“ на Иисус...

– Това да не е роднят син на Йосиф? – уточни Николай Андреевич.

– Да. Същият този Яков, който работил за Гамалиил и оглавявал йерусалимската община на християните. Така, освен посланието на Яков, изброените Евангелия на Матей, Марк, Лука, а също така и „Деяния на апостолите“ от Лука, има още и послания от Юда, Евангелие от Йоан...

– Йоан – любимия ученик на Иисус?

– Ако Иисус е имал любим ученик, то това е била Мария Магдалена. А Йоан бил по-малкият син на галилейския рибар Заведей, любимец на своята майка Саломия – дъщеря на същия този Йосиф, при когото по онова време работила Мария, майката на Иисус...

– Дъщеря на Йосиф? – с удивление попита Николай Андреевич. – Тоест излиза, че Саломия била сестра на Яков, Юда. Това означава, че Йоан... всичките били едно семейство?

– Да, Йоан просто бил в числото на близките роднини на веселото семейство на Йосиф, което първоначално по всякакъв начин се гаврило над Мария, използвайки я като робиня, после заливали Иисус с кал и накрая изкарали сериозни пари върху Неговата слава.

– Стига бе, – възкликна Женя, – „провървяло“ му на Иисус с такава „рода“.

– Какви ти роднини?! След всичко, което направили, е много трудно дори да бъдат наречени познати.

– Чакай малко, ако Йоан... А какво става с неговите видения за бъдещето, идването на антихриста? Излиза, че всичко това е лъжа? – опитваше се да се разбере с този въпрос Виктор.

– Защо да е лъжа? – възрази Сенсей. – Истина е. Само че чия истина и за какво? – Сенсей направи кратка пауза и продължи: – Първо, Йоан писал чисто алегорически, както бил обучаван в школата на Филон Александрийски.

– А, това пък що за плод е? – шеговито попита Женя.

– Този „плод“ е от същото архонтско дърво. Той е бил приятел на Гамалиил. Филон Александрийски произхождал от влиятелно богато еврейско семейство, потомствен свещенически род. Той бил юдейски елинистичен философ, теолог, създателят на метода на алегорическите тълкувания на Библията с помощта на понятията от гръцката философия. Ярък пример за това как еврейските жреци за създаването на нов юдейски религиозен клон лека-полека заимствали от понятията на отричаните от тях самите „езически религии“ с желанието да извисят юдаизма като световна и особено значима за всички народи религия.

Йоан писал алегорически, при това трябва да се отбележи, че писанията му не били въз основа на неговите „видения“, каквито никога не е имал, а върху някои от предсказанията на Иисус и събития от миналото. Та нали историята е циклична. Йоан само описвал митологията от миналото. След това този текст се допълвал от други хора, съобразявайки го с плановете на Архонтите за бъдещето... Много хора не обичат да вникват в историята, за тях тя е една скучна наука. Но историята трябва да се знае, тъй като миналите събития са бъдещи уроци. Трябва да се знае поне за това, за да се постъпва правилно сега, да не се допускат грешки и да не се носят розови очила с наивни разбирания за света.

* * *

– И какво излиза, идването на антихриста вече било минало? – с удивление произнесе Николай Андреевич.

– Разбира се. Ако искаме да възстановим историческата справедливост, говорейки за сюжета с антихриста, трябва да разкрием тайната, която до ден-днешен се премълчава от онези, които ръководят християнската религия.

– Нима? – Ще е любопитно да чуем, – оживено произнесе Николай Андреевич.

– Моля, – простичко отговори Сенсей. – Според съвременните представи, които се опират на Откровенията на Йоан „Богослов“, Антихристът е противник на Христа, неговият фалшив двойник. Хората много години спорят кой всъщност е този антихрист, опитват се да разкрият коя е тази личност с помощта на намеците, които е оставил Йоан. Особено цинично, преследвайки свои лични цели, църквата сплашвала вярващите с идването на антихриста по време на епидемии, войни, стихийни и социални бедствия. Духовенството, като правило, обявявало за антихрист неудобните им владетели или тези, които искали да компрометират пред „паството“. Ето ви един такъв простичък пример, граничещ с комична ситуация: през XIII в., когато германските императори водели борба за власт с римските папи, поддръжниците и на едните, и на другите наричали лидера на противниковия отбор Антихрист, например както Папа Инокентий IV, така и император Фридрих II Щауфе.

– Ами да, със смях произнесе Женя и тутакси спретна цяла сценка, обръщение на едната историческа личност към другата. – Майната ти бе, антихрист! Не, твоята майна антихрист такъв! Твоята майна-майна-мана!

При това с такава наслада произнесе последните „майни“, гледайки към Стас, че вторият шеговито му отговори:

– Какво си ме зяпнал, да не съм ти тренировъчна макивара? Да не си решил да ме сразиш със своите слюнки?!

Дружината ни се разсмя, а Женя добави още малко хумор:

– Ма-ки-ва-ра, – разтеглено произнесе той. – Заради едното приличие поне научи някаква друга дума. Аз, разбираш ли, се опитвам да възстановя значим исторически сюжет, а той ми разправя за своите наболели неща.

Когато завърши порцията смях, Сенсей продължи:

– Като цяло, кого ли не наричали антихрист: и римския император Нерон, и Наполеон, и дори се опитали да припишат това звание на Петър I, само заради това, че започнал реформи. И до ден-днешен хората очакват в страх идването на Антихриста, а някои „пастири“ дори успешно използват

това плашило в своите користни политически цели. А всъщност всичко било много по-просто.

Историята започнала със същата тази интензивна подготовка към политическия преврат, който бил организиран от „Волните каменоделци“ съгласно плана на Архонтите в началото на 60-те г. от н.е. Както вече споменах, в това едромащабно мероприятие били задействани паралелно няколко програми, включващи в себе си редица политически манипулации. Хората на Гамалиил, които също участвали в една от тези програми, решили да се възползват от ситуацията и да издигнат за своята нова религия своя Велик Понтифик. Още повече, че числото на паството било достатъчно, за да се претендира в Рим за определено политическо влияние. На длъжността Велик Понтифик се предполагало да сложат Петър.

– И защо Петър, а не Павел? – никак не можеше да проумее Андрей.

– Та нали Павел бил доста по-умен.

– Нали вече ви разказах. Тази длъжност била публична. Такива умни хора като Павел, в тайната политика на „Волните каменоделци“, като правило, управлявали негласно подобни хора като Петър. Простичко казано, притежавали реална власт, при това оставайки в сянка. Това е един от принципите на Архонтите.

– Както се казва, всички хубави места под слънцето се разпределят в сянка, – с усмивка произнесе Володя.

Виктор хъмна:

– А ако вземем предвид, че да се постави във властта такъв като Кифа, е равносилно да се сложи глухоням към народа човек...

– Точно, – произнесе Сенсей.

– Накратко, в случай на народно недоволство Петър ще се превърне в изкупителна жертва, която няма да е жалко да бъде изхвърлена на бунището, – направи своя извод Володя.

Женя както винаги не пропусна да се изкаже:

– Павелчо... хвърлил на бунището Петърчо. Ха, не е

лошо! Ей, чуйте, това е яко: „Павелчо, напляскал Петърчо и го хвърлил на бунището“.

– Нямаш ли си друга работа, – произнесе Стас.

– Как така да нямам? Това е моят роден начин на изразяване...

– И на кого му е необходимо, този твоя...

– Как на кого? Ще го патентовам и ще стана политик, та да ме направят велик – велик...

– Аха, – прекъсна го Стас, – ще те направят велик – велик... Шут на конци!

Компанията се взриви от смях, а Женя театрално въздъхна:

– Ех, ето така вехнат помпозните идеи още на самия корен, както е казал нашият Константин, – и погледна към Костик, добави, – Велики.

След поредната вълна от смях, Сенсей отново възобнови своя разказ.

– ...Когато Павел вече що-годе подготвил идеологическата почва, увеличавайки значително електората на новата религия, в началото на 63 година извикал Петър в Рим, който впоследствие поставят на поста епископ на римските християни. Освен това Петър далече не бил първият епископ в Рим, както после написали. Целта била ясна, да се подчертае значимостта на неговата фигура. Преди неговото идване там вече добре поработили хората на Гамалиил.

За Петър тази длъжност била явно „повишение“. А когато разбрал, че искат да го направят Велик Понтифик, титла, която в тези времена носил единствено Императорът, направо му „хврътнала шапката“. В своите проповеди пред „паството“ Петър, с помощта на тълкувачи и помощници започнал да влиза в ролята на божествения сан, изтъквайки се като приемник на Иисус, фалшиво копирайки неговите деяния и „изцеления“. Но Петър със своите амбиции бил само един малък фрагмент от огромната политическа мозайка, която замисляли Архонтите.

В същото време, докато Петър с присъщото му самолюбие се опитвал да се вживее в „ролята на Иисус“ и да уве-

личи числото на своите последователи, „Волните каменоделци“ активно реализирали в Рим една от основните си програми за политически преврат. А именно – отстраняване от власт на римския император Нерон, когото навремето издигнали на императорския трон.

– Нерон... някъде бях чел за него, – произнесе Виктор.

– Аха, само че не си спомням къде и какво пишело, – жегна го Женя.

– Не, наистина...

– Да, това име днес е доста познато, – с усмивка произнесе Николай Андреевич.

– И още как, – произнесе Сенсей. – С нашата избухнала гласност народът е вече добре осведомен с подхвърляните му от Запада различни подробности относно неговата дейност... Добре де. Ще ви разкажа накратко за този император, за да разберете как действат Архонтите и как разиграват своите партии на шахматната дъска.

* * *

– Нерон, или както го наричали в детството Луций, бил син на сенатор Гней Домиций Ахнеобарб и Агрипина Млада, чийто брат бил Гай Калигула – римски император. Естествено от майка си и баща си наследил своя буен и порочен нрав. Още в най-ранна възраст почива неговият баща, а неговата майка с всички възможни средства си пробивала път към властта, оженила се за своя роднина император Клавдий и го накарала да осинови Луций, за да можело именно нейният син да наследи трона. По това време Клавдий вече имал син от предишния брак – Британик, който бил малко по-малък от доведения му син. Така Луций получава името Тиберий Клавдий Нерон. Впоследствие Агрипина отравя своя съпруг Клавдий и с помощта на влиятелни хора от сената, а също така и с поддръжката на началството на преторианците, тоест привилегированата част на римската войска,

16 годишният Нерон бива избран за император. В началото всичко вървяло като по масло. Момъкът се смятал за император, намирайки се под властта на своята майка, а също така и прикрепените към него началници на преторианците Бур и Сенека Луций Аней (Младши) – известен философ, политик, принадлежащ към висшето сенаторско съсловие. Между другото, именно последният станал възпитател на Нерон, когато навършил 11 години. Всички тези публични личности – Сенека, Бурр, Агрипина – манипулирайки императора реално управлявали държавата, въплъщавайки волята на определени влиятелни лица от сената – хората на Архонтите. Трябва да се отбележи, че Сенека се оказал най-хитрият от тази троица и покрай „шумотевицата“ изкарал цяло състояние.

Практически повечето от сенаторите били доволни от своя избраник. Оставаше и да не са доволни! Още в първите си години на управление Нерон намалил данъчното бреме, а на „обеднелите“ сенатори раздал пособия. За което му дали титлите: Велик Понтифик (Pontifex Maximus) и Отец на Отечеството (Pater Patriae).

Всичко щяло да върви прекрасно ако не бяха пустите гени. Нерон започнал да възмъжава, а вкусът към властта започнал да му се услажда. В началото властимащите търпели неговия разгулен темперамент. Но след смъртта на Бурр, Нерон практически излязъл от техния контрол. Тъкмо тогава на дневен ред излязъл въпросът за неговото отстраняване от императорския трон. А във връзка със събитията, които Архонтите планирали за 66 година, Нерон може да се каже вече бил „поръчан“ и осъден.

Самият Нерон по това време вече станал достатъчно зрял мъж и владеейки добре държавните интриги предприема своя ответен ход на това негласно решение на „Волните каменоделци“. Отначало се избавил от всички, които могли да претендират за неговия трон, без да пощади нито своята майка, нито своята жена, нито наставника Сенека. За да отслаби властта на сената, той организирал конфискация на имуществото на някои богати сенатори, които на свой ред не

му останали длъжни и му спретнали „весел живот“, компрометирайки го в очите на народа и едновременно изкарвайки от това сериозни средства. Какво само струвала провокацията им с огромния пожар в Рим?

– Провокацията с пожара? – възкликна Николай Андреевич.

– Да. През лятото на 64 година, тъкмо по времето, когато императорът бил извън Рим, „внезапно“ избухва грандиозен пожар, който продължил 9 дена, в резултат на което загиват много хора, огънят унищожил по-голямата част от града. Ще обърна вашето внимание на факта, че именно по време на този пожар били унищожени римските архиви, в това число и тези, които съдържали отчетите на Пилат Понтийскии неговата работа в качеството му на юдейски прокуратор. Бил пуснат слуха, че Рим бил опожарен по заповед на Нерон, който искал да построи града по нов план и самият той видите ли наблюдавал грандиозното шоу от своята кула, умирайки от удоволствие. Дори същият този Тацит, за който предстои да ви разкажа, писал, че по време на пожара в града бягали някакви подозрителни хора, които, вместо да го гасят, хвърляли запалени факли, викайки, че го правят по заповед.

Самият Нерон, разбирайки за това произшествие, моментално се върнал в града и разпоредил да се окаже всячески помощ на пострадалото от пожара население. Дори били отворени временни убежища в Марсово поле – императорските градини и сгради, където настанявали пострадалите. От близките градове в Рим спешно били докарани продоволствия, чиито цени били свалени до минимум.

Но независимо от всички мерки, сред народа започнали да се разпространяват слухове за вината на Нерон за това бедствие. Самият Нерон обявил за виновници на този пожар юдеите заедно с контролираните от тях сектанти – християни. Нерон заповядал да бъдат намерени и екзекутирани. Но вместо да пострадат хората на Петър и Павел, които активно използвали своя „електорат“ (който основно се състоял от роби и свободни бедняци) за мръсните игри на Архонтите,

под прикритието на заповедта на Нерон, в Рим се разгърнало широкомащабно гонение на истинните последователи на Учението на Иисус. Това били не просто гонения, а тотално, зверско унищожение на абсолютно невинни хора. И отново изпълнителите на тази „заповед“ навсякъде огласявали името на този, който дал тази заповед – Нерон. И това било разбираемо. Та нали, колкото повече се приближавал срокът на решаващата партия на Архонтите, толкова повече Нерон губел почва под краката си и хората се настройвали срещу него. И дори тези, които били заедно с него, разбирайки накъде духа вятърът преминали на страната на неговите опоненти. Така че и с Пожара, и с последвалите репресии Нерон бил „измамен“ много красиво. След всички тези събития дори решили да удостоят с „мъченическа“ слава контролираните от „Волните каменоделци“ общини, които естествено били оглавявани от Петър и Павел. Както се казва, съшили историята с бели конци.

Макар че ако се загледаме кой писал тази „история“, всичко си идва на местата. Например същият този знаменит Тацит или Йосиф Флавий, на които днес се облягат като на велики авторитети. Реално какви са били? Сенаторски кукли на конци, които писали „непревзето“ това, което било угодно на техните покровители – влиятелните сенатори, от които били изцяло зависими. За каква истина можем да говорим?

Йосиф Флавий, който се смята за юдейско – римски историк, бил роден през 37 година в аристократично семейство, принадлежащо към знатен първосвещенически род. Получил добро образование. Бил свързан непосредствено с групата на Гамалиил и дейността на хората на Архонтите. Понякога изпълнявал и задълженията си като свещеник в Йерусалимския храм, членувал в различни секти, изпълнявал функциите на адвокат, защитаващ правата на знатните евреи в Рим. И далеч неслучайно станал историк. По време на юдейската война между юдеите и римляните, която започнала през 66 и завършила през 73 година, бил сложен на поста военноначалник на юдеите. А когато с помощта на

войната Архонтите решили всички свои политически проблеми и започнали да разполагат своите нови пешки върху своята шахматна политическа дъска, за Йосиф се намерило местенце под слънцето. После историците ще напишат, че Йосиф, виждайки как юдеите губят войната, се предал в плен и впоследствие бил назначен за придворен историограф на императорската династия на Флавиите.

– Да, – усмихна се Виктор, – От заклет враг изведнъж станал близък приятел. Тука доста силно понамирисва на предателство.

– За обикновените хора може и да намирисва, но не и за Архонтите. За тях няма никакво значение кой ще спечели коя да е война, кой ще е губещият, както и колко хора са загинали. За тях най-главното е решаването на техните проблеми и реализацията на следващите ходове от партията. И така, Йосиф Флавий като придворен историограф, писал само това, което му възлагали неговите влиятелни покровители. И по-точно, след неуспешната юдейска война, която била развързана от юдейската жреческа върхушка с цел разширяване на своето влияние, той трябвало да предизвика сред римските власти съчувствие към пострадалия юдейски народ и да вдигне престижа на юдаизма. Днес книгите на Йосиф се разглеждат като ценен източник, свързан с възникването на „християнството“. Но кой всъщност стоял зад целия този „ценен източник“? Архонтите.

Или пък вземете друг древен историк и „авторитет“ – Публий Корнелий Та́цит, който се смята за един от „най-великите историци на Древността“. Той също работил за императорската династия на Флавиите. Самият Тацит произхождал от конярското съсловие и получил добро реторическо образование в Рим. Но успял да пробие в попрището на „големите“, заемайки високи държавни длъжности, едва когато се оженил за дъщерята на знаменития пълководец и сенатор Агрикол. Как смятате, чии интереси е отстоявал? И кой имал интерес да повдигне неговите две съчинения „Истории“ и „Анали“ до нивото на световни шедьоври?

– „Анали“? – попита Виктор. – Та нали и понтифиците

писали Ана... – и без да довърши своето изречение, рече: – Да, дела...

– Между другото, тъкмо в неговите „Анали“ се излагат събитията от римската история „от смъртта на Август до гибелта на Нерон“. А в „Историята“ се разказва за граждански войни, за управлението на Флавиите. Между другото, именно от там днешните историци черпят информация за римския пожар и „чудотворните престъпления“ на Нерон. И най-главното е, че до наше време дошли само тези части от съчиненията, които карат многомилионната аудитория да приема „на вяра“ това, което Архонтите са сметнали, че е нужно да знае. Ни повече, ни по-малко.

– Има още един интересен момент, който е свързан с онова време в качеството си на последствие от действията на Архонтите. След юдейската война в град Явне бил създаден бежански лагер за юдейските бежанци и градът бързо се превърнал в център и академия на юдаизма. В началото на 80-те явнанския синедрион бил оглавен от равин Гамлиел II, който между другото произлизал от рода на Гиллел, онзи същият богат юдей, който в началото на века дошъл от Вавилон в Йерусалим. Римските власти официално даряват Гамлиел II със званието началник на юдейската община и му разрешават да носи титлата патриарх. Той ползвал тези привилегии до самата си смърт. Ето ви красноречив случай, как войната си е война, а разпределянето на архонтските пешки върви по график.

– Направо нямам думи, – поклати глава Николай Андреевич.

– Но нека се върнем към нашия разказ. През това време покрай цялата шумотевица било унищожено голямо количество истинни последователи на Учението на Иисус. Павел използвал тази разправа като аргумент за сплашване и още по-голямо поробване на своето „паство“. Нерон бил оклеветен с приписания му Римски пожар и безжалостното „изтребване“ на християните на Петър. А истинските виновници, тези, които реално сътворили цялата тази история, изкарали цяло състояние.

– Не разбрах добре, – произнесе Андрей. – Как може да се изкара цяло състояние от това?

– Работата е там, че преди пожара Рим бил застроен скупчено и безразборно с високи дървени сгради, в които основно се арендували тесни стаички за временно жителство. А след пожара Рим започнал да се изгражда от огнеустойчив камък, с добре оформени квартали, широки улици, с ограничена височина на сградите. Сега се сетете кой имал интерес от това „прочистване“ на града и кой впоследствие станал владетел на луксозните сгради?

И понеже не успели напълно да компрометират Нерон с пожара и да го премахнат от власт, през 65 година срещу него бил организиран заговор, който сенаторските „писари“ нарекли „изразяване на протеста на сенаторското съсловие срещу „елинистичното“ управление на Империята“. А всъщност, нещата се случили както винаги – поредното делене на пари и власт. В този заговор били въвлечени много сенатори, конници, войни. (Между другото, ***това е любимият способ на Архонтите (който често използват „Волните каменоделци“) за въвличане в своите провокативни политически и икономически заговори на колкото се може повече хора, тъй като е много по-лесно сред тълпата да се прикрият следите на истинските заговорници и да бъдат подставени други лица.***) Но заговорът бил разкрит и много хора платили с живота си за участието си в него. Опасявайки се от ръста на влиянието на Архонтите, Нерон екзекутирал всички, върху които падало и най-малкото съмнение.

– Направо като Сталин в своето време, – отбеляза Виктор.

– Историята се повтаря, – кимна Сенсей. – Защо си мислиш, че Сталин и нему подобните постъпвали по този начин? Всичко е просто. ***Работата е там, че когато такива амбициозни хора идват на власт и започнат да разбират, че само ги използват в качеството им на публични „пешки“, а реалната власт притежават „съветниците“ на Архонтите, които***

заобикаляли „пешката“ от всички страни, тъкмо тогава започват политическите репресии. Тъй като политическите репресии са отчаян опит на „публичната пешка“ да се отскубне от властта и контрола на хората на Архонтите. При това за нея няма никакво значение колко хора ще загинат, тъй като бива водена от животинския страх за своята собствена кожа. Тъкмо затова историята е изпълнена с аналогични случаи.

– Мда-а-а, – произнесе Николай Андреевич и повтори думите на Сенсей. – Историята действително се повтаря.

– След неуспелия заговор сенаторите се захванали за решението на въпроса много по-обмислено. Знаейки за слабостта на Нерон към пеенето, решили временно да го отстранят от власт и да го изпратят по-далече от Рим. А по времето на неговото отсъствие подготвили истински политически преврат. Реализирайки плана си през 66 година, при Нерон идва цяла делегация от гръцки градове, които решили да му изпратят почетните венци на кифаристите.

– Кого, кого? – попита Женя. – Кифаристите? – Май ми се причу? Това да не произлиза случайно от думата „кифа“?

– Не, – с усмивка отговори Сенсей. – Тази дума произлиза от гръцкото „кифа́ра“, „кита́ра“ – kithára (κιθάρα). Така се наричал струнния инструмент на древните гърци, които наподобявал лира. Изпълнителят се наричал кифарист и свирил с пръсти.

– Излиза, че „кифарата“ е прародителя на „китарата“?! – направи своя извод Женя.

– Да.

– Ето какво било! Не знаех, дори не съм предполагал.

– Е, вече ще знаеш. – нетърпеливо произнесе Стас. – Хайде да слушаме.

– Край, млъквам, – с извинителен тон произнесе Женя.

Сенсей продължи:

– Тази делегация, както било положено, не спирала да хвали Нерон. А на официалния обяд го помолила да изпее нещо, награждавайки го щедро с овации, макар Нерон да

нямал нито талант, нито глас. Общо взето те успели да го очароват със своите гръмогласни възхищения, тоест направили това, което им било поръчано да направят. В резултат на този мощен ласкателен поток, Нерон захвърля всички свои дела и заминава с тях в Гърция, където го развеждат по градовете в специално организирани състезания на кифаристите и естествено, навсякъде го правят победител, празнувайки пищно всяка „победа“. Заради всички тези състезания и увлечения на императора за една година били съвместени най-различни празници с различни срокове.

Докато Нерон се забавлявал там и галел своята мания за величие, сенаторите трескаво се готвели за неговото посрещане. И когато пристигнал през 68 година в Рим с една камара венци на „победителя“, в много от римските провинции се заформяли метежи, а в Юдея през 66 година въстанието прераснало във война. Сенатът контролирал напълно властта и обявил Нерон за враг на народа, осъждайки го на позорна смърт, в резултат на което той се самоубил.

За какво ви разказвам всичко това толкова подробно, за да знаете как действат Архонтите и „Волните каменоделци“. Манипулацията с Нерон е само един от класическите примери в разиграваните комбинации, които периодически използват в различни времена.

* * *

Нека се върнем към нашия разказ. През 66 година Архонтите нажежили политическите страсти до краен предел. В този общ врящ казан от бъдещи събития, на организацията на Гамалиил също се отреждала съществена роля по подготовка на „електората“ към решителни действия в защита и оправдание на тези, които им посочат техните „пастири“. Затова хората на Павел активно подготвяли своите последователи за предстоящите събития, плашейки ги със Сатаната, който уж бил Нерон. Едновременно с това се опитвали

да представят Петър едва ли не като Месия, активно разпространявайки слухове за чудесата, изцеленията, който вършел. И тази пропаганда в отсъствието на Нерон стига до такава кулминация, че Петър публично обещава пред своето „паство“, че ще се възнесе при Бога и на третия ден ще се върне в плът и кръв, за да разгласи „неговата Воля“. По-добър пиар ход просто не е можело да се измисли в тези времена.

И когато на „паството“ било обявено, че Петър се възнесъл, изникнал непредвиден случай. Петър според замисъла трябвало да напусне тайно Рим и по същия начин да се върне „в плът и кръв“, за да огласи „волята свише“, но напускайки Рим, неочаквано се срещнал с група християни от своето „паство“, сред които се намирал човек, който познавал Петър в лице. След като го познал, разкрил неговата измама, произнасяйки фразата: „Къде отиваш, човеко?“, наричайки Петър човек, принизявайки „божествения“ имидж, който Петър си създал изкуствено.

Впоследствие последователите на школата на Павел на основата на тази история сътворили цял сюжет за самарийския маг-влъхва Симоне, който уж се явявал антагонистът-Петър, с когото той дълго се борил и в края на краищата победил. Най-интересното е, че на Симон влъхвата приписали всички негативни качества на Петър, неговото самозванство, фалшивото уподобяване на Иисус, тоест „чудесата“, опитите за възнасяне и измамите, които всъщност самият Петър творил в Рим. Към този образ приписали и това, как Симон, видите ли, искал да купи апостолското достойнство от Петър, но той му отказал. Тоест това било интерпретация на историята от биографията на Петър, когато се опитвал да купи от Мария Магдалена апостолското достойнство. Именно към тази легенда, забележете, – подчерта Сенсей, – за първи път описана в апокрифа „Деянията на Петър“, от които се родили и много по-късните апокрифи за „мъченичеството“ на Петър, до ден-днешен „пастирите“ активно свързват с термина „симония“, прехвърляйки всички грехове от Петър върху персонажа Симон влъхвата. Нещо повече,

разказва се как Петър, след като убил влъхвата с „изобличаваща го дума“, видите ли, пострадал от гнева на Нерон. Според тяхната легенда, опитвайки се да се скрие от гнева му, на изхода на Рим Петър среща самия Христос и го пита: „Къде отиваш, Господи?“. И чува в отговор: „В Рим, за да бъда разпнат отново“. И Петър, осъзнавайки неговите думи и своята участ, се връща назад, където бил заловен и осъден да бъде разпнат. Нещо повече, според тази легенда Петър моли да бъде разпнат с главата надолу, за да не оскърби Иисус, уподобявайки се с Него дори в смъртта. И бидейки разпнат чете цяла лекция за тайната на обърнатия кръст, все едно това се явявал символът на Адам, който със своето грехопадение извратил божествения порядък, а изправеният кръст – видите ли бил символа на Христа, възстановяващ първоначалният порядък. Но всички тези писания били съчинени много по-късно, когато християнството станало масова държавна религия, а кръстът започнал да се почита като нейния нов символ.

Всъщност Петър (след неговото съмнително възнесение), както вече казах, бил заловен и разобличен в лъжа от самите християни, при това от неговото „паство“, когато се опитвал под прикритието на нощта да напусне Рим. И именно заради измамата и лъжите нарекли Петър – Антихрист. Довлекли го в Рим и за да разбере целият народ неговата лъжа, още в същата нощ го разпнали, противопоставяйки го на Христа върху обърнат кръст с главата надолу близо до цирка на Нерон и сградата, която по това време била един от развъдниците на „волните каменоделци“. Ето защо покъсно в сектите, изповядващи сатанизъм, се появило поклонението към обратния кръст като символ на противопоставяне на Христа, Неговия антипод...

Петър бил разпнат на същото това място, където днес в Рим, по-точно Ватикана, се намира площадът в негова чест.

– А, където се намира обелискът – „игла“. – Спомни си Виктор вчерашния разговор.

– Точно така. При това на непросветените се разказват различни версии, защо именно там била поставена „иг-

лата“. А за „посветените“, имам предвид тези, който днес са осведомени относно тайните ръкописи на Гамалиил за неговия вътрешен кръг, това място означава много. След смъртта на Петър неговите останки били погребани на гробището от хората на Павел. Най-главното, чак след триста години, била построена базиликата на свети Петър от император Константин на мястото, където се предполагало, че бил погребан Петър. Днес на мястото на тази базилика се намира катедралата свети Петър. Искам да обърна вашето внимание, че олтарът на тази катедрала е обърнат на Запад, а не на Изток, както е прието в традиционните християнски храмове... Но дори след тези първи постройки, сред хората много векове се носели слухове, преминаващи в легенди кой бил погребан там: дали антихристът, дали „апостолът“, дали в гроба лежат костите на човека, или костите на звяра.

– Да, ето ти и история, – удивено произнесе Николай Андреевич.

– Но това не е всичко. Най-интересното е, че разпнали Петър на обърнатия кръст през 66 година 6 месец.

Сенсей направи пауза, очевидно, давайки ни възможност сами да се досетим какво означава това.

– Ето от къде идва цифрата 666! – първи се досети Николай Андреевич, и добави: – А народът се мъчи да изчисли името на бъдещия Антихрист чрез сбора на числовото значение на неговото бъдещо име!

Сенсей се усмихна.

– Откъде мислиш са тръгнали тези „пресмятания“? От Йоан, който в своето „Откровение“, което на гръцки се наричало „Апокалипсис“ в 13 глава, 18 стих след алегорическите тълкувания и павловските интерпретации от рода „чакайте, ще дойде“, написал: „Тук е нужна мъдрост; нека всеки, който е мъдър да сметне числото на звяра, защото това е числото човешко; а числото му е шестстотин шестдесет и шест“. А числото човешко...

– Точно! – възхитено подхвана мисълта на Сенсей нашият психотерапевт: – Как не съм се сетил сам по-рано?! Това е или датата на раждане, или датата на смъртта! Оттук

следва, че трите шестици – е датата на смъртта на Петър!

Сенсей кимна и продължи:

– Най-любопитното е, че тези, които днес се опитват да достигнат до името на Антихриста от математическа гледна точка, са се докопали до много интересни неща, които явно не са предназначени за ушите на „паството“, тези неща, които в съответните йерархични кръгове е прието да се премълчават. Работата е там, че на тиарата на Римския Папа...

– На какво? – попита Костя. – На тирарата?

– Не, тиара. Тиара това е такава тройна корона, символизираща Великия Понтифик, като съдия, законотворец и свещенослужещ. Между другото, в древността тиара са носили персийските и асирийските царе, оттам са пренесли тази мода. Така, на тиарата на Римския Папа е инкрустирана титлата VICARIVS FILII DEI, което от превод на латински означава «Наместник на божия син». В латинския език някои букви имат и своето цифрово значение. Получава се следното, сборът на цифрите от надписа е точно 666. Или:

5(V) + 1(I) + 100(C) + 0(A) + 0(R) + 1(I) + 5(V) + 0(S) = 112;

0(F) + 1(I) + 50(L) + 1(I) + 1(I) = 53;

500(D) + 0(E) + 1(I) = 501;

112 + 53 + 501 = 666.

Дори по този въпрос се развихри цял скандал. Защитниците на Папата утвърждавали, че просто в думата VICARIVS има граматическа грешка. Правилното изписване на думата би трябвало да е VICARIUS, защото в латинския език няма окончания, завършващи на VS, а има окончания завършващи на US, всичко било представено така все едно древните са направили тази грешка, без да различават буквата V от U. И в същото време, утвърждаващи, че това, видите ли, е безобидна граматическа грешка, която никой не бърза да поправи.

– Излиза, че това не е било грешка? – попита Виктор.

– Естествено, че не, за Великия Понтифик и в онези времена са работели изключително грамотни хора.

– А защо им е било нужно това?

– Просто това било съхранено в памет за това чии после-

дователи се явяват папите и благодарение на кого притежават властта и до ден-днешен.

– Любопитно, а защо вписали датата на смъртта на Петър, а не на Павел? – попита Костик.

Петър бил публична личност и на него се залагало много. – Сенсей помълча малко и каза: – Макар и до ден-днешен да се опитват да скрият истинската дата на смъртта на Петър. Свързват я и с 64 година, тоест след пожара в Рим, когато били гоненията срещу последователите на Учението на Иисус; и с 65, и с 67 година. Много рядко се случва някой от историците да се осмели и да намекне 66 година. Според официалната версия в Рим, „мъченическата“ смърт на Петър и Павел се смята датата 29.06.67 – И свивайки рамене, произнесе замислено: – И защо им е да раздуват от тази дата такава тайна. Та нали Кифа е бил просто един човек и всичките му дела заедно с тези на Павел – са дела човешки...

– Нима и Павел бил убит заедно с Петър? – попита Стас.

– Не. След издънката на Петър популярността на Павел сред народа рязко паднала. Той започнал да се укрива, опасявайки се да не се случи същото и с него. В края на краищата Павел избягал от Рим, а след време съдбата отново го върнала в Юдея, където умрял във войната.

– Война? Каква война? – не разбра Костик.

– Гражданската, за която вече ви разказах. Между другото, тогава бил разрушен и йерусалимския храм, както бе предсказал Иисус.

– Да, жалко, – произнесе Николай Андреевич, – заради интереса на шепа монополисти загинали толкова хора.

– Какво искаш, това е светът на Ариман?! Властта на Архонтите винаги се е градяла върху костите на техните роби.

И тъй като Сенсей замълча, очевидно потъвайки в някакви свои размисли, Женя реши да синтезира своите впечатления:

– Така, излиза, че антихристът – това не е някакво извънземно чудовище с рога и копита, а само Кифа?

– Да.

– Ех, да му се не види, а пък аз какво си мислех! – напра-

ви разочарован вид момъкът и скришом се усмихна.

– Нещо не мога да разбера, – произнесе Виктор. – За какво му е било необходимо на Йоан да свързва образа на Антихриста с бъдещето и да се счиняват всички тези измислици? Не е ли било по-добре изобщо да не съобщава за това?

– Просто не разбираш колко умно изиграли своите ходове хората на Архонтите, – отговори му Сенсей. – Та нали всяването на страх е този камшик, с който Архонтите поробват хората, чийто удар довежда масите до истерия и ужас, отнемайки силата и волята им. А страхът пред бъдещето – не е просто двоен удар по психиката на човека, това е същинско методическо поробване. На човек постоянно му се внушава, че всеки момент ще дойде Антихристът и целият свят ще падне на колене пред него, и той в това число. А после ще дойде Христос и двамата ще воюват. Христос ще победи и ще вземе с него само избраните, а останалите ще загинат в геената огнена. И ако искаш да бъдеш един от избраните, дай всичко, което притежаваш на църквата, служи на поповете цял живот и чакай смирено своята участ.

– Да, постоянното облъчване със стресови фактори води до сериозни психически последствия, – отбеляза Николай Андреевич.

– Безусловно. Човек, вместо да живее като свободомислещо същество, се превръща в безволеви роб. Това е на първо място. На второ място, очаква пасивно своята участ, вместо да въдвори ред в себе си и да победи своето Животинско начало. На трето място – човек попада в пълна зависимост от идеологията на Архонтите.

– Геената огнена, какво е това? – попита Костик, – това да не е адът?

– В техните интерпретации – е адът. Всъщност Геéна – произлиза от името на „Еномовата долина“, която на еврейски звучи като „Ге-гинном“, а в гръцкия вариант geenna (γέεννα). Долината е разположена на запад от Йерусалим и се простира от Ционската планина до Кедронската долина. На това място в древни времена израилтяните давали в жертва на бог Молóх (библейското Молех) своите деца и роби, изга-

ряйки ги на жертвеника. Молох бил финикийският бог на палещите слънчеви лъчи. А през 622 година преди н.е. със своята реформа цар Йосий отменил всички култове, освен Яхве. И за да изкорени огнепоклонничеството, превърнал долината в сметище на нечистотии. Заради смрадта, която се разнасяла от там, започнали да сравняват тази долина с ада.

– А-а-а, – произнесе Костик и шеговито добави: – Разбрах! Ако не ги слушаш, ще се озовеш в Израел.

Всички се разсмяха. А после Виктор попита:

– Е, добре, за Антихриста е ясно, а за предсказанията на Йоан за края на света, за катастрофите и катаклизмите?

– Що се касае катастрофите и катаклизмите, това е свързано с определени земни циклични процеси, за които знаели много древни народи. Изобщо погледнете е Библията колко много такива моменти са описани: и за сътворяването на света, за човека, за бъдещето, които са били заимствани от древните религии и преданията на древните народи. Просто тук еврейските жреци интерпретирали цялата информация, както им е изгодно, съобразявайки я с особеностите на своя народ.

А що се отнася до Йоан, на него просто му поръчали да свърши тази работа и той я е свършил. Реално, той сътворил универсално „Откровение“, където, използвайки метода на алегориите, била описана не само историята, но впоследствие и плановете на Архонтите за бъдещето. Оставаше Йоан да не напише всичко това в подобен стил, още повече, че бе преминал през Павловската школовка. Та нали и на Павел, и на този, който стоял зад него, така наречения „зидар“, „проектиращ строителството на мостовете от миналото в бъдещето“ с цел достигането на тотална власт на Архонтите, психологията на хората била ясна като отворена книга. В своето време те водили и летописи на събитията, съпоставяли ги с древните предсказания, притежавали определени знания, преписвали легендите. Те ли няма да знаят как да привлекат вниманието на хората и да сътворят от тях роби, които с векове ще обслужват „каменоделците“, а

следователно и цялата им структура... Само погледнете какви капаци са сложили пред очите на своето паство и продължават да ги крепят здраво с цел ограничаване на съзнанието им в позволените рамки.

Славик тихо попита Костик:

– Капаците – да не са такива странични прегради за ограничаването на зрението на конете?

– Да, – кимна той.

– Излиза, че откровението на Йоан са просто едни изкуствени капаци за паството? – обобщи Виктор.

– Разбира се. Откровението на Йоан кара хората да гледат само напред, към своето бъдеще, при това под определен зрителен ъгъл, определен от Архонтите. И благодарение на това психологическо приспособление, човек бива завладян от личните си преживявания, свързани с предстоящите събития, дори без да се замисля не само как и защо са му сложили капаците, но и кого вози на своите рамене към светлото „бъдеще“.

– Интересна трактовка – произнесе Николай Андреевич. – Честно казано, все още не съм анализирал този текст от тази гледна точка.

– Не е учудващо, – рече Сенсей, – Защото ти, както и много други хора сте размишлявали над алегориите на Йоан с идеята, че се отнасят за бъдещите събития. А целият фокус на Архонтите е в това, че Йоан писал за вече минали събития под прикритието на бъдещето. Някои от тези събития се случили в неговото време, но голяма част от тях добросъвестно е преписал от древногръцките легенди, източните религиозни представи, в това число и египетските и вавилонските митове. Неговата задача била да трасира шаблоните, които Архонтите искали да наложат на хората, шаблони, свързани с тяхната програма. А как щял да оформи текста, така че да предизвиква страх сред хората и да ги накара да се разкрият и да повярват – било лично негов проблем, полет на неговата фантазия. Безусловно, Йоан не стоял дори и близко по своите умствени качества в сравнение с Филон Александрийски. Алегорическата система на

последния (особено свързаната със съединението на гръцките митове с юдаизма и построяването от това на цяло религиозно–философско учение) дала своето отражение в работата на Йоан. Йоан естествено писал грубо. Но и трудът му бил предназначен за възпитаване на послушание и раболепие сред паството, а не за хора, които търсели изисканост в умозаключенията. И за какво интелектуално развитие на паството можело да иде реч, щом било ограничавано във всичко?! Това били хора, смазани от ежедневните битовизми, загрижени за своето физическо оцеляване в този свят. Кой от тях щял да седне да анализира и да съпоставя, след като в по-голямата си част това са били неграмотни хора, които Архонтите използвали в постигането на своите политически цели, в качеството им на „тъмна“ управляема маса.

Николай Андреевич се усмихна и направи шеговито сравнение със себе си:

– Знаеш ли, макар и моят егоизъм неистово да се опитва да ме причисли към просветените хора, съпротивлявайки се всячески с отъждествяването му с „тъмната маса“, но всъщност излиза... В общи линии съм запознат с древногръцките митове, чел съм Омир, – произнасяйки последната дума Николай Андреевич се усмихна. – Дам, Омир... Но не говоря сега за това. Просто искам да кажа, че не мога да уловя връзката на древногръцките митове с Откровението на Йоан.

– Защото, повтарям отново, си чел Йоан от позицията, от която се описвало бъдещето, а не миналото. Сега ще ти дам следния елементарен пример и ще разбереш. Вземи например 12-та глава от неговото „Откровение“. Там е написано: „И яви се на небето голяма поличба – жена, облечена в слънце... Тя беше бременна и викаше от родилни болки, и се мъчеше да роди. След това се яви друга поличба на небето: ето, голям червен дракон със седем глави и десет рога, а на главите му – седем корони... Драконът застана пред жената, която щеше да ражда, та, когато роди, да изяде детето й. И тя роди мъжко дете, което ще управлява всички народи с железен жезъл; и детето й бе грабнато и занесено при Бога и

престола Му. А жената побягна в пустинята, където имаше приготвено място от Бога, за да я хранят там хиляда двеста и шейсет дена. И стана война на небето: Михаил и Ангелите му воюваха с драконът, а дракона и ангелите му воюваха против тях, но не устояха, и за тях се не намери вече място на небето. И бидейки свален големият дракон, древният змей, наричан дявол и сатана, който мами цялата вселена – свален на земята... А когато драконът видя, че е свален на земята, подгони жената, която бе родила мъжкото дете“. Като цяло, преследвал я, но така и не я хванал. Нали била избягала в пустинята. „И разлюти се драконът против жената и отиде да води война с останалите от семето й, които пазят Божиите заповеди и имат свидетелството на Иисуса Христа“. А сега ще ти разкажа откъде Йоан взел този сюжет. Помниш ли древногръцкия мит за рождението на Зевс, за войната между Кронос и Зевс?

– Да, в общи линии, – отговори Николай Андреевич, а после се оживи и произнесе: – И това ли е от там?!

– Да. Това е просто преработен вариант на тази легенда.

– А каква е легендата? – попита Андрей.

– В нея царя на боговете Кронос, изплашен от проклятието, че ще бъде свален от някое от своите деца, започнал да поглъща всички новородени, които му раждала неговата жена Рея. И когато родила своето шесто дете – Зевс, тя излъгала Кронос и вместо да му даде своето новородено, му подпъхнала увит камък. Зевс бил отгледан в пещера на остров Крит в тайна от целия свят. И когато пораснал започнал да води битка с Кронос за престола. С хитрост успял да освободи своите братя и сестри от корема на Кронос. За дарената им свобода, те дали на Зевс своите гръмове и мълнии. Заради войната между старите богове, начело с Кронос, и новите богове, начело със Зевс, цялата вселена се превърнала в едно огромно бойно поле. В края на краищата, с поредната си хитрост Зевс победил Кронос и станал цар.

Слушайки разказа с интерес, Женя попита шеговито:

– Така и не разбрах, кой от тях бил лошият?

Володя се усмихна и му отговори:

– Вечната история на смяната на властите: ако си шило, то веднага изниква нуждата да ти се свият перките.

По-големите момчета се разсмяха.

– Излиза, че Йоан заимствал и преформатирал тези легенди от древните, – замислено произнесе Николай Андреевич.

– Да. Той взел материала от древногръцките легенди. В това число и за катаклизмите, които се случили на земята, фиксирани след гибелта на Фаетон. Нещичко взел от старозаветните книги, например от книгата на пророк Даниил. А книгата на Даниил може да се каже – била един от първите опити на юдеите да създадат подобен текст – „откровение“, тъй като в книгата става въпрос за банална игра с надеждите на хората за нов месия на юдейския народ... Ето например, вземете образа на „звяра“. В книгата на пророк Даниил (глава 7) се споменава за неговото съновидение: „И четири големи зверове възлязоха из морето, различни един от друг“. По-нататък се описва как първият приличал на лъв, вторият на – мечка, третият на – леопард с четири глави, а четвъртият „най-страшният“ от всички – с десет рога. Сега погледнете как в откровението на Йоан (глава 13) как той създал своя „звяр“: „След това застанах на морския пясък и видях да излиза от морето звяр със седем глави и десет рога... Звярът, който видях, приличаше на леопард; нозете му бяха като на мечка, а устата му – като уста на лъв...“

– Леопард с мечешки крака и уста на лъв?! – с насмешка произнесе Женя. – Ама че въображение е имал този човек, направо като при Нютон, след като го цапардосала ябълката по главата.

След тези Женини думи, компанията се затъркаля от смях. Сенсей се посмя с всички, а после произнесе:

– Съпоставете главите и сами ще разберете как се преправял текстът... Освен това някои моменти Йоан заимствал от вавилонските и персийските легенди.

Николай Андреевич бавно произнесе:

– Е, за Вавилон е ясно. А какви са били тези персийски легенди?

– Легендите за Хазар, – отговори Сенсей.

– За какво? – не разбра Николай Андреевич.

– За Хазар – царство, което просъществувало хиляда години. Макар първоначално тази легенда да имала духовна основа, но по-късно хората я изкривили посвоему. Съгласно този текст, това царство трябвало да подготви основата за идването на царството на Ормузд, или както още го наричали – Ахура–Мазда. Както разбираш, в зороастризма това е името на добрия бог. Така, в представите на персите още от древни времена историята се е разглеждала като последователност от еволюции, всяка от които се намирала под властта на определен пророк. Всеки пророк имал свой hazar...

– Хилядолетно царство? – попита Виктор.

– Да. На гръцки това звучи като хилиазъм. От тези последователни времеви периоди била изтъкана тъканта на събитията, подготвяща идването на царството на Ормузд. В преданията се споменава, че в края на времената, когато бъде изчерпан кръгът от хилядолетни еволюции, окончателно ще се установи раят, където хората ще живеят щастливо: земята щяла да стане като долина; щяло да има един език, един закон и едно управление за всички хора.

– Едно управление за всички хора?! – с удивление попита Николай Андреевич. – Ето откъде се появила тази идея сред евреите!

Сенсей само се усмихна на тази реакция:

– Заради справедливост ще кажа само, че тази идея се появила още по-рано, при акадците. И така, според персийските легенди, преди тези събития щели да се случат страшни беди. Дахак или персийският Сатана щял да разкъса веригите, в които бил окован, за да подготви велико пришествие.

– Мда, – Николай Андреевич поклати глава, – а аз си мислех... Както се казва, знанията ми са далече от желаното ниво.

Володя се съгласи с него.

– Нали неслучайно казват, който притежава информацията, той владее целия свят.

Костик също реши да добави своето „философско“ мнение:

– Както е казано за древната мъдрост на битието, всичко ново се шие от старото.

Момчетата с удивление погледнаха към нашия Философ, който така неочаквано изрече такъв „бисер“. Костик се къпеше в лъчите на всеобщото внимание, грейнал в широка усмивка.

– А как Йоан разбрал за персийските легенди? – попита Андрей.

На което Сенсей отговори:

– Що се касае персийските легенди, то не трябва да се забравя, че в тогавашните времена е била доста популярна религията на митраизма, за която вече ви разказах, която водила своя произход от персийския зороастризъм. И от там е било заимствано много от тези, които създавали християнската религия.

В своето време юдейските свещеници заимствали от вавилонските жреци някои религиозни възрения и обреди. Затова, както вече споменах, много библейски легенди имат вавилонски произход, чийто сюжет на свой ред, бил взет от шумеро–акадските легенди. Това е същата тази легенда за създаването на света, за грехопадението, за Вавилонската кула, за потопа. И ако преди същия този вавилонски плен понятието за Бога при юдеите било доста примитивно, то след робството юдейските жреци започнали да разработват сериозни религиозни концепции за своя народ. Между другото, строгото празнуване на съботата, със забраната какво не можело да се прави в този ден също води своето начало от Вавилон.

Николай Андреевич замислено произнесе:

– Да, Библията е пълна с парадокси...

На което Сенсей отговори:

– Това е съвсем естествено. Защо мислите, че в Библията, особено в Новия Завет има толкова парадокси, където след утвърждението идва отрицанието и обратно? Една и съща школа. Та нали истинските „понтифици“, при които

се учил Павел, пребивавайки много векове във властта и предавайки тайните на своята власт от поколение на поколение познавали много добре психологията на хората. Тъкмо затова, методът за манипулация на слушателите, към който прибягвал Павел и неговите хора бил само един от методите на хората на Архонтите... Ако Иисус специално е говорел само с притчи, с идеята човек да се научи да мисли, да вниква в смисъла и да прави осъзнат избор, то Павел използвал агресивна манипулативна тактика, внушавайки на човека своето виждане като единствено правилно.

– Не разбрах, как така? – озадачено попита Виктор.

– Е, нали Иисус въвличал слушателя в смисъла и значението на излаганата информация постепенно, обяснявайки я систематично, обосноваванo, давайки му възможност за допълнително осмисляне чрез различни примери и притчи. А Павел дори не давал възможност на своите слушатели да помислят, какво им говори и още с първите си изречения ги шокирал със своите казуистични плетеници. Ето ви един пример, „Ако Бог е с нас, кой е против нас?“, или „Но ако е по благодатта, това означава, че не е по делата; иначе благодатта вече нямаше да е благодат. А ако е по делата, то не е по благодатта; иначе делото няма да е дело“, или “...който си мисли, че струва, пази се да не паднеш“. Тоест докато човек се мъчел да разбере „За какво аджаба иде реч?“, Павел моментално, без да губи време за получаване на неговата ответна реакция, използвал момента на объркване в хората, а следователно и разкритието на тяхното съзнание и втълпявал своите шаблони. И в края на краищата, получавал желания резултат, карайки човека да вярва във всичко, което му казва.

– Нима на Павел му бил известен този метод? – с удивление произнесе Николай Андреевич. – Трябва да се препрочете... А аз си мислих, че с тези методи си служат само спец службите, – дали на шега, дали сериозно, произнесе той.

– Еми да, – рече Сенсей и му отговори по същия полушеговит начин: – А тези служби от коя история са черпели знанията си?!

– Да, дела. Оказва се, че древността не е била шега работа, – с усмивка потърка своето чело Николай Андреевич.

– Древността няма нищо общо с това! Просто самите хора не се променят. – Сенсей отново въздъхна тежко и започна да разказва по-нататък: – Но нека се върнем към края на 60-те години на н.е... Тогава във връзка със събитията (великата издънка на Петър, политическите сблъсъци, войната, смъртта на няколко от основните организатори на Павловското учение) популярността на това „мероприятие“ по внедряването на новата религия сред „езичниците“ спаднала. Но дори и тези събития не попречили на Архонтите и техните хора да продължават да изкарват пари от „паството“ на новата религия. И това продължило доста дълго време, почти 200 години. Постепенно хората позабравили събитията от онези времена, умрели очевидците от епохата на Иисус, родили се нови поколения, които вече живеели с грижите на своето време. Но обновеният клан на Архонтите не бездействал. Вече към средата на III век хората на Архонтите превърнали християнската църква в Римската империя в доста мощна всеобхватна организация с йерархична структура и строга дисциплина. Била създадена кастата на свещенослужещите (така наречения клир, от гръцката дума kleros (κλήρος) – „жребий“, „част от наследството“, „съдба“), която на гърба на „паството“ натрупала огромни богатства и имущество. Основното занимание на тази каста, освен старателното внушаване у младото поколение на архонтските страхове и шаблони под формата на учението на Павел, било увеличаването на своето богатство посредством търговски и финансови операции.

– За какво им било необходимо младото поколение? – попита Костик.

– Как така защо? Младежта е най-активно действащият електорат, който освен това е лесно управляем, отчитайки амбициите на младостта и отсъствието на личен опит. Нали главната цел на Архонтите била, както винаги, разширяването на сферата на своето влияние. В случая с християнството те реализирали тази задача по пътя на популя-

ризацията на новата религия, основана на страховете на павло-петровските корени.

– Аха, – хъмна Стас. – Корени... във вид на прилепени паразити към Иисусовото дърво.

Николай Андреевич се усмихна едва забележимо и произнесе:

– Искате ли един интересен пример? Стас пробуди в мен цял пласт от ботанически знания. Има такъв вид безхлорофилни треви от семейството на живеничевите, които растат основно в горите от нашия умерен пояс. Наричат се „Петро́в кръст“. И в какво е смисълът? Приблизително 10–15 години тази трева се развива под земята под формата на кръстообразно коренище. И най-главното е, че това коренище се храни с помощта на коренови израстъци, които прилепват към корените на дървото гостоприемник, към тополата или елшата. И едва след като укрепне и се развие добре, израства от земята. Листата му са бледи на цвят, а цветът май беше, ако не ме лъже паметта, розово–пурпурен.

– Ето, дори сред растенията има егоисти! – разсмя се Женя със своя заразителен смях.

А Стас добави шеговито:

– Нали трябва да осигури себе си любимото някак в живота.

А Андрей предложи по този повод:

– Сигурно сред народа се е съхранила паметта от тези събития, макар и в такъв замаскиран вид.

– И къде ще се дене тази памет?! – с усмивка произнесе Сенсей. – Хората чувстват кога им се казва истината и кога лъжата. Но, дори знаейки истината, те не смеят да я произнасят на глас от същия този страх, който им внушават Архонтите. **А всъщност ако човек захвърли страха и се събуди от илюзиите, които му навързват Архонтите, тогава ще разбере, че материята – е прах и животът се дава за достигането на духовни цели. Та нали зад този страх няма нищо, зад него е пустотата, изкривена от Животинското начало до неузнаваемост. Животът в материята – е миг, но за душата – този миг, кол-**

което и да продължава – е реален шанс да отпътува в истинския свят – вечната реалност на Бога.

– Да, както и да го въртиш, – замислено произнесе Николай Андреевич, – този свят реално си принадлежи на Ариман и Архонтите. И вече обръщайки се към Сенсей, добави: – Знаеш ли, колкото и да е странно, но благодарение на твоя разказ за миналото започвам по-дълбоко да вниквам какво се случва сега. Взимайки предвид начините на действие на Архонтите, всичко си идва на мястото, цялата тази скривана реалност, „обратната, скритата страна на луната“ на световния ред, тези „демократически“ безсмислици, мнението, което налагат на хората, всичката тази кал, изсипвана от екраните на телевизорите.

– Това е само началото, – с горчивина произнесе Сенсей. Ще станете свидетели как Архонтите ще разрушат нашата страна, как чрез своите хора ще се опитат да я разкъсат на парчета и да ни скарат с нашите съседи. Когато настъпят времената на съдбоносния Кръстопът... Методите на Архонтите не се променят. Каквото е било тогава, такова е и сега. Само погледни какво обработване на съзнанието тече сред хората, в това число и чрез новопоявилите се религии и секти? На първо място, натрапчиви внушения към своето паство, че само те ще се спасят, а всички останали ще загинат. На второ място, тези, които са извън дадената религиозна организация или й оказват съпротива, са обявявани като подвластни на Сатаната. На трето място, на чело на организацията, като правило, се слага човек, който бива обявяван пред „паството“ за „Пророк“, „Отец“, „Спасител“ и т.н. и специално формират особено отношение на паството към него, основано на страха и раболепието. На четвърто място, осъществява се жесток контрол над съзнанието на техните адепти, много често присвоявайки имуществото им. На пето място, като правило, създават цяла йерархична стълбица, давайки дозирана информация за организацията и нейната доктрина в съответствие с нивото на посвещение. А ако се разбере, каква е истинската причина за създаването и разпространението на подобни новопоявили се рели-

гиозни организации, тогава всичко се оказва много просто: Разширяване сферата на влияние, а от там и допълнителен политически електорат, власт и пари. ***Архонтите просто си играят с вярата на хората, използвайки я като смокинов лист за прикриването на своите истински намерения.*** Каквото е сега, такова било и в онези времена, същият принцип. Елементарно е, сравнете и анализирайте.

* * *

Замисляйки се над нещо, Сенсей направи пауза, а след това произнесе:

– Историците, подчинени на Архонтите, без да си поемат дъх описват какви жестоки гонения са се осъществявали срещу християните през онези времена, но защо ли не се споменава нито думичка за истинските причини за тези гонения, измъквайки се с фрази от рода на – просто противопоставяне между „езичниците“ и „християните“. А ако се надникне по-дълбоко в случващото се, то „паството“ е вървяло само след своите „пастири“. А на пастирите стадото все им се виждало малко и жадували да разширят своите пасбища и стада с овце. Та нали, колкото повече овце (ако се разглежда в същото това павловско учение), толкова повече вълна ще се остриже, толкова по-сладък ще е животът на „пастирите“. Естествено, че на властите това не им е харесвало: как така имаш пасящи се овце в моята държава и не споделяш приходите? Едни властимащи търпели това „използвачество“, а други – просто вземали „своето“, периодически организирайки разправи над напълно невинните хора от „стадото“. Тогава „пастирите“ използвали момента, възползвайки се от съчувствието на народа и смъртта на своите вярващи за своите собствени пиар цели, един вид вижте ни колко сме „бедни, нещастни и гонени от всички“. Това също е един от класическите методи на Архонтите.

– Да утвърждават, че са бедни, нещастни и от всички гонени? – с усмивка произнесе Николай Андреевич.

– Точно така. Те тайно провокират конфликтите, насочени срещу собствените им хора, техните „съплеменници“, и започват да ги раздуват до такава степен, че достигат две цели. Първата, техните редове се прочистват от неудобните. На второ място, такива изкуствени конфликти, като правило, носят слава на самите подбудители, които използвайки момента, формират удобното за тях обществено мнение, играейки си със съчувствието на народа. Всичко това води до там, че подбудителите на тези интриги завземат ключови постове в управлението на държавата и увеличават своето състояние за сметка на народа... По този начин действали и епископите на юдеите–християни. Първоначално провокирали конфликт с властта срещу своето собствено „паство“. А след това, възползвайки се от жертвите на този конфликт, формирали нужното им обществено мнение и, постилайки с чуждите кости своя път към голямата власт, разширявали сферата на своето влияние.

– Колко много всичко това прилича на днешните времена, особено на някои, стоящи във властта, които се опитват от искрите на своите кибритени клечки да разпалят световен пожар, – отбеляза Володя.

– А ти какво си мислеше? Както е било тогава, така е и сега. Кой в наше време заема важните постове и кой най-много се оплаква, че народът му бива угнетяван?

– И как така се е случило, че в началото християните са били преследвани, а после така рязко започнали да ги уважават? – попита Руслан.

– Това е особена история, – отговори Сенсей. – История за съединяването на намеренията на Архонтите с амбициите на човека, стремящ се към единовластие.

– За Константин Велики ли говориш? – попита Николай Андреевич и с усмивка продължи: – Съединение на намеренията с амбициите казваш, хъм, любопитно ще е да се чуе.

– О, точно така! Разкажи ни за него, Сенсей – подхванаха нашите момчета,

– Да, че за него знаем само някакви фрагменти, – произнесе Виктор.

А Женя добави шеговито:

– Да. Нали все някога трябва да прозрем нещата по пълната програма!

– Щом сте рекли нека е по пълната, – съгласи се Сенсей и след като помълча малко, започна своя разказ: – Заради своите манипулации с властта и разпалването на различни конфликти, в крайна сметка Архонтите довели Римската империя до това, че властта на император Диоклециан била разделена с още трима управници: първо с Максимилиян, после с Констанций Хлор, който оглавявал западните провинции и с Галерий, който ръководил източните провинции. Всичко завършило с това, че през 305 година, след като Диоклециан и Максимилиан се отрекли от властта, започнал период на междуособици и борба за власт... През 306 година, след смъртта на Констанций Хлор, за „август“ на западните провинции бил провъзгласен неговият син Константин.

– Същият този, когото нарекли „Велики“?! – с някаква напудрена важност произнесе Костик.

– Точно така, – кимна Сенсей. – И не само „Велики“, но и „Свети“, „равноапостол“ на живота. Той реално бил още пострашна работа и от Нерон. Но Нерон не поддържал властта на Архонтите, тъкмо затова бил представен в историята като жесток тиранин, антихрист и едва ли не демон в плът и кръв. А Константин изпълнил всички условия на Архонтите, тъкмо затова още приживе го окръжили с ореола на светостта.

Женя произнесе жално:

– А ние верните овчици им вярваме на всяка дума.

Момчетата се усмихнаха, а Стас произнесе с ирония:

– Не ние, а ти. Ще те замоля да не ни набъркваш и да не обобщаваш.

– Никой не ти пречи да бъдеш човек, а не овчица, – отговори Сенсей на Женя. – Архонтите много лесно водят в заблуждение хората и ги превръщат в свои „овчици“ именно, защото хората не се владеят и честно казано не се стре-

мят много да придобият цялостен поглед над ситуацията, съществуват си на принципа „ние сме далече, това не ни засяга“ или приемат внушението за действителност. Тъкмо затова живеят цял живот, водени от идеологията на Архонтите. А реално всичко е в ръцете на самите хора.

– И в главите, – добави Николай Андреевич.

– Естествено, – съгласи се Сенсей.

– Да си призная, си прав. Аз например зная много малко за живота на Константин, освен историята с прословутия Никейски събор, – произнесе Володя. Може да се каже, че знанията ми са повърхностни и доста ограничени по този въпрос...

– Точно така, – подхвана темата Женя. – Бих искал да чуя по-подробно за тази историческа личност.

– Щом има такова желание, тогава ще разкажа по-подробно, – изрече Сенсей и добави, – за назидание на потомците... Константин бил роден през 272 година в Наис (това е днешен Ниш в Сърбия). Неговите родители били бъдещият император Констанций Хлор и Елена, дъщеря на кръчмар, която впоследствие, благодарение на своя син, станала августовска особа. Бащата на Константин бил много икономичен и пресметлив човек и това касаело всичко: Започвайки от бита и завършвайки с политиката. Достигайки до длъжността съуправник на империята, той се развел с жена си Елена и заради собствена изгода се оженил за доведената дъщеря на император Максимилиян – Теодора. По късно историците ще напишат, че това станало по заповед на Диоклециан, а Констанций Хлор активно подкрепил тази идея, тъй като тя съвпадала с неговите прагматични планове за много години напред.

Неговият син бил изпратен на служба в резиденцията на Диоклециан, където изкарал не най-добрите си десет години от младостта сред интриги, разврат и жестокост. Още тогава той се сблъскал с бъдещия си съперник за императорския трон Галерий, чиито интриги няколко пъти подлагали живота на Константин на опасност. В последните години на управление на Диоклециан и Максимилиан бил издаден

указ, даващ началото на масови репресии срещу християните. И Константин бил един от тези, които прилагали в действие тези укази. Дори взимал лично участие в изпълнението на смъртните присъди, за да си изгради, както Павел навремето, от всички тези убийства „висок“ авторитет. Единствената цел, която преследвал през целия си живот била – достигането на тотална власт.

Когато започнали пертурбациите във властта и Галерий бил узаконен като „август“ (след оставката на Диоклециан и Максимилиан), старият Констанций Хлор по много хитър начин, с помощта на свое доверено лице, което доставило на Галерий писмо със „сълзливата молба на стария баща да види за последен път своя син Константин преди неговата смърт“, извикали Константин от неговия „императорски плен“. Благодарение на което неговият син жив и здрав в кратки срокове бил доставен от Източните провинции в Западните, които били управлявани от Констанций.

– Тъкмо тук за Константин започнала истинската школовка в голямата власт. Установявайки се в Британия, в града крепост (щаб квартирата на един от римските легиони) Кайр–Ебрауке, която римляните за по-лесно наричали Еборак (същият този град, който англичаните по-късно нарекли Йорк, а после в негова чест нарекли с това име американския град Ню–Йорк), старият Констанций Хлор в последната година от своя живот не само разкрил на сина си тайните на подводните течения на властта. Той го запознал с изключително влиятелни хора, които представяли интересите на Архонтите в дадения регион. Константин им харесал и по характер, и по амбиции, и, което е немаловажно, по произход (далеч не последна роля във всичко това изиграла националността на неговата майка Елена). Именно след това запознанство, през тази година бил разработен планът на Архонтите по реорганизация на Римската империя.

Между Константин и хората на Архонтите били сключени особени договори, съгласно които те щели да го издигнат до едноличната власт в Рим, а той в замяна на това щял да изпълни всички техни изисквания. Едно от тези изисква-

ния било не само издигането на християнството (основано на учението на Павел) в ранг на държавна религия, но и основно преструктуриране на властовата структура, променяне на политиката и внедряването на нови принципи в системата на управлението, които са актуални и до денднешен. Това споразумение било изгодно и за двете страни. Константин се съгласил, реално на него му било все едно по какъв начин ще стигне до голямата власт. Впоследствие хората на Архонтите удържали на своята дума. И Константин, благодарение на настойчивите съвети на своя баща, а после и на своята майка, изпълнил всички техни изисквания.

– Нови принципи в системата на управление? – с интерес попита Николай Андреевич. – Много интересно какви точно?

– Хъм, доста интересни, – с усмивка произнесе Сенсей. – Император Диоклециан (който се нарекъл Йовий) още по време на своето управление създал така наречения консисторий, впоследствие превърнал се в съвет съставен от малко количество ръководители от военното съсловие, в чиито ръце се намирала реалната власт на армията. Диоклециан не успял да реализира напълно тази своя идея. Съставът на този орган бил непостоянен, събранията нерегулярни и само императорът определял кои ще са участниците на следващото събрание. Но самата идея се харесала на Архонтите. При управлението на Константин Архонтите реализирали тази идея по качествено нов начин и направили този орган тайно братство – „comitatus“, в което членовете се наричали комитати. В неговия добре организиран състав влизала както гражданската, така и военната върхушка (*съветниците* на императора), която реално управлявала страната. Константин само се явявал формален лидер на тази организация.

А какви длъжности заемали тези *съветници*! Председателят на съвета (който по-късно започнали да наричат квестор, а още по-късно канцлер), който осъществявал административните, съдебните и финансовите функции; министър на обществените финанси; министър на вътрешните фи-

нанси; военноначалник на вътрешни войска: ръководител на гражданските служби; държавен секретар. Освен това последният се явявал имперският глава на тайната полиция и отряда на телохранителите. Под непосредствения контрол на тези хора се намирали всички държавни институции и огромен щат от служители. В основата на всичко това бил заложен ариманският принцип: „разделяй и владей“. По-късно, вече в късноримската държава, разрастването на тази система довело до образуването на различни отдели със стотици служители. И като следствие – развитието на корупцията в държавата.

Така, паралелно с държавното преструктуриране, една от точките в договора между Константин и Архонтите, започнал разколът на могъщата империя на две части. Вследствие на което в Рим религиозната власт била взета от епископите, които по-късно сформирали тоталната мрежа на папската власт, която впоследствие прераснала в диктатура, произвол и поробване на цяла Европа. След като Константин им отстъпил Рим, пренесъл столицата на Изток, в град Византия на брега на Босфора в Мала Азия, сътворявайки от него „Новия Рим“, който по-късно бил наречен Константинопол. Бързо след това Византия – така наречената Източно Римска империя – се превърнала в самостоятелна Византийска империя, която по-късно била унищожена от същото това папство, по пътя на същия този любим на Архонтите начин на наситняване на държавата на малки части.

Християнството по това време се превърнало в мощна организация. Създавайки лост за управление на Константин от тази структура, хората на Архонтите фактически доизградили структурата на нейната власт до пирамидална форма с доста широка основа от народни маси и строго определена йерархическа върхушка... Константин също гризнал сериозно парче от пая. На първо място, с помощта на религията на Павел, той получил не само контрол над своите подчинени, но и слял църквата и държавата в едно единно цяло, получил – „обожествено“ осветяване и одобря-

ване на своята власт. А отчитайки факта, че цялата държава се крепяла на робството, въставането срещу императора, с отчитането идеологията на Павел, означавало въставане срещу Бога и това вече не се разглеждало като акт на неподчинение към властимащия – а като акт на неподчинение към Бога. Всички трябвало да се прекланят пред Константин, тъй като било провъзгласено, че след толкова гонения на християните именно той, видите ли, бидейки „избран от самия Бог“ станал техен защитник.

Към Константин били прикрепени специални църковни писари, които прославяли в своите книги неговия „божествен сан“. Един от тях, който впоследствие станал един от неговите най-близки сподвижници, бил Евсе́вий Памфи́л (или както още бил наричан Евсевий Кесарийски) – епископ на Палестинската Кесария, църковен писар, когото днес причисляват към значимите историци, изучаващи миналото на християнството. И този „историк“ натворил такива произведения като „Приготовление към Евангелието“, „Църковна история“, описвайки (както му било наредено) историята на християнството до 324 година. Той написал и съчинението „Житие на блажения император Константин“, което до ден-днешен разказват на „паството“. За да придобиете бегла представа, ще ви цитирам няколко изречения. Например: „Като верен и добър слуга, Константин каквото обещавал, това и вършел...“

– Ами да, – с усмивка рече Володя. – Ако се има предвид какво е обещавал на властимащите...

– ... „Той публично се наричал роб и се изповядвал като слуга на Всевишния; тъкмо затова Бог го наградил... направил го такъв владетел, за какъвто преди не са и чували, представял го като толкова боголюбив и преблажен, благочестив и благополучен, че без всякакво усилие успял да оглави много по-голям брой народи, от който и да било друг господар и достойно съхранил своята власт до самата си кончина... Нямало човек, който след като се приближавал до него, да не получавал някакво благо, не е имало и такива, които, очаквайки от него помощ, да са останали излъгани в

своята добра надежда“. И естествено, не се споменава и думичка, какви жестоки и деспотични дела творял този „благочестив“ Константин. Какви престъпления извършвал, пробивайки си път към властта. След като станал едноличен император, започнал жестоко да се разправя със своите близки роднини, които можели да претендират за неговия трон: как убил своя по-голям син Крипс, заради популярността му сред народа, своята жена Фауста. Този „преблажен“ Константин, „даряващ на всички благо и свобода“, се подписал под такива укази, които до шушка обирали обикновения народ и още повече утежнявали робството и допълнително правели непоносим живота на десетки хиляди свободни хора. И това не е всичко. Константин жадувал да притежава не само политическата власт в своята държава, но и религиозната. И той получил тази отстъпка от хората на Архонтите.

– Странно, а защо дали в ръцете му тази власт? – замислено произнесе Николай Андреевич. – та това е диктатура на идеологията.

– Константин разчитал да властва само в сроковете на своя живот, а Архонтите правили планове за столетия напред... Оставайки официален император, Върховен жрец с титлата Велик Понтифик и първосвещеник на „езичеството“, Константин в същото време оглавил държавната християнска религия, при това се опитвал да управлява целия епископат на християнската църква, назначавайки самостоятелно епископите на всички главни църковни длъжности.

– Нямам думи, – с усмивка произнесе Стас. – Манията му за величие е била вселенска!

– И какво искаш, – сви рамене Сенсей, – след като е строил храмове, посветени на него самия като божество, какво още може да се каже? А, относно храмовете. Именно Константин изградил първите храмове в чест на Петър и Павел в Рим и Константинопол и отредил празници в тяхна чест, прославяйки „духовната твърдост на свети Петър“ и „разума на свети Павел“.

– Ама че майтап! – изрече Женя.

– Точно така, – съгласи се Володя.

Николай Андреевич попита:

– И все пак, ако Константин завзел цялата власт, каква е била изгодата на свещениците от това? Разбирам, изгодата за Архонтите там е очевидна, с техните разчети за столетия напред. А епископите какъв интерес са имали да търпят Константин?

– Ти пък! – възкликна Сенсей. – Епископите били първите, който подкрепили властта на Константин! Та нали с неговия авторитет им била гарантирана защита, богатство и власт. Какво представлява държавната религия? Това означава, че почти цялото население на държавата може да бъде превърнато в „паство“, а следователно да се осигури солиден приход за самата църква. Освен това, строителството на църквите, съборите, тяхната поддръжка, дори продоволствията, необходими за издръжка на духовенството, идвали от държавната хазна, а не от джобовете на епископите.

– Естествено, кой ще е против да поживее за сметка на държавата, – шеговито произнесе Володя.

– Константин вдигнал и укрепил авторитета на християнското духовенство, предоставяйки му привилегии и високо положение в обществото, освобождавайки го от обикновеното данъчно облагане, което важало за римските граждани. Именно той утвърдил правото Църквата да отнема имуществото на починалия според завещанието. Нещо повече, всичко било така нагласено, че избягването на Църквата в завещанието се считало едва ли не за престъпление, оскърбление на самия Бог. А ако политиката на църквата някъде се отклонявала от „Божиите слова“ и се появявали хора, които опитвали да възстановят справедливостта, църквата вече можела да не се церемони с тях, а да решава въпроса за съдбата на тези хора бързо и ефективно – с помощта с наказателните органи на империята. Всичко станало много по-просто в управлението: ако не си съгласен с църквата и нейните постулати – значи си еретик. Ако не си с тях, значи си срещу тях, а следователно според техните правила, против Бога. Ще отбележа, че думата „еретик“ hairetikos

(αίρετικός) в превод от гръцки означава „привърженик“ на коя да е секта, която господстващата църква смята за ерес, лъжливо учение. Макар самата дума „ерес“ hairesis (αίρεσις) да означава „особено вероучение“...

Оставаше йерарсите на християнското духовенство да не се радват на такива привилегии! Направо били готови да прославят Константин ден и нощ, какво остава да търпят управлението му и да си затварят очите за неговия произвол. Още повече, той бил умен политик, способен, умеещ да извлича изгода от всичко, както и да служи и на нашите и на вашите... Какво само струва аферата му с кръста, който неговата майка активно рекламирала като „животворен“.

– С кръста? – учудено попита Виктор.

– Да. На Никейския събор през 325 година, който минал под патронажа на Константин, „църковните отци“ утвърдили „Символа на вярата“ – това е такъв кратък свод от основни догми на християнската църква, които представлявали основата на вероучението. Всичко това се вменявало на паството да бъде приемано на сляпа вяра... По подсказка на майка си Константин решава да направи новия символ на вярата – кръста.

– Нима дотогава той не е бил символ на християните? – удивено попита Костик.

– А, събуди се, – шеговито рече Женя.

– Разбира се, че не – отговори Сенсей. – Някога вече ви бях разказал, че кръстът започнал да се почита в тази религия чак в IV век. В ранното християнство той бил отхвърлен като „езически“ символ, на това отгоре в тези времена бил възприеман и като оръдие за смъртни присъди. Символът на ранното християнство бил агнецът, рибата, лилията, огънят, но не и кръстът.

Костик се удиви още повече.

– Кръстът бил „езически“ символ?!

– При това широко почитан в дохристиянските култури, – все едно се подразбираше от само себе си, произнесе Сенсей. – Поинтересувай се от археологическите проучвания и ще видиш, че кръстът се почитал в различни кътчета на

земното кълбо още от времената на късния палеолит (50-10 хил. години назад). При древните народи той служил като символ на огъня. Кръстът също така бил един от символите на слънцето и вечния живот, ползвал се и като талисман.

– И защо започнали да го почитат в християнството, ако в началото са го отхвърляли? – не можеше да се успокои Костик, опитвайки се да проумее същността на въпроса.

– Как така защо, та нали това са дела човешки, техни интерпретации и добре обмислена политика. Нали религията била оформяна през IV век като държавна. Изникнала е необходимост от собствен обновен символ, който и да е привлекателен за „езичниците“, за да се вливат и те в редовете на християнството... Затова взели кръста. На Евсевий Памфил поръчали да напише история „за народа“ защо Константин избрал именно кръста. И той съчинил (не без помощта на Константин) как императорът в една от своите решаващи битки видял кръст на небето. А после написал как на Константин му се присънил Иисус, които го дарил с победата за императорския престол, съветвайки го да снабди своите бойни знамена със символа на кръста. А на сутринта Константин така и направил и спечелил сражението. След това императорът повярвал в Христа и станал прилежен християнин. Изобщо тази история до ден-днешен се явява повод за насмешки от сериозните историци.

За да се придаде „достоверност“ на тази легенда, в основата й било заложено реално историческо събитие, което се случило през 312 година. Става въпрос за една от „решаващите битки“ на многочислената армия на Максенций (съперника по власт) и не голямата армия на Константин недалече от Рим. Всичко това било поднесено от древните историци като най-великата победа на Константин, която се случила едва ли не благодарение на някакво чудо. Макар това реално да е било закономерен резултат от плана за придвижването на Константин към властта. Не е нужно да имаш три висши, за да видиш тази добре разчетена маневра дори в историческите сведения, с които сега разполагаме. Достатъчно е да анализираме изчакващата политика на

Константин в тези години (когато последователно се карали и избивали неговите основни конкуренти) и да се съпостави с тези „бързи победи“, които държал по пътя към императорския трон в Рим. Взимайки предвид всички тези факти, става ясно, че неговият път към властта бил предварително планиран от хората на Архонтите, подкупвайки цели армии, шантажирайки съперниците и създавайки съответните настроения в обществото.

Но, за да скрият тези лесни победи и фактите от споразуменията, да създадат образа на непобедим герой в очите на хората, били измислени легенди за неговите велики победи. И по-точно, откъде се взела тази героична история за „чудната победа“ на Константин над армията на Максенций, след която Константин повярвал в Христа и обявил, че именно този бог му помогнал да спечели тази „решителна битка“? От историята, която някога му е разказал неговият баща. Подобно нещо се случило и с император Аврелиан, при когото по онова време служел и получил императорското благоволение Констанций Хлор. В един от походите си на Изток през 272 година се състояла битката между Аврелиан и войските на палмирската царица Зеноби, която самовластно управлявала източните провинции на римската империя. Ситуацията била близка. Само че в този случай, без да е бил ясен изходът от битката, войската на Аврелиан неочаквано спечелила това сражение. След което Аврелиан тържествено посетил храма Ел-Габала и обявил на всеослушание, че именно благодарение подкрепата на това сирийско слънчево божество той взел победата. А по-късно извел божеството до най-високото стъпало на божествената йерархия, създал култа към непобедимото Слънце (Sol invictus), построил храмове, посветени на Слънцето. Подобно поведение на император Аврелиан, което било изключително популярно сред римската войска, носело чисто политически характер, тъй като за опора на императорската политика служела армията.

Погледнете какъв бил съставът на римската армия във времената на Аврелиан и във времената на Константин?!

Сирийски стрелци, азиатска конница и т.н. Конниците и пехотинците били набирани от източните провинции, които образували значителен контингент от войските в европейските и северноафриканските региони, които влизали в състава на римската империя. Тези хора естествено, носили със себе си и своята религия, разпространявайки я по териториите, където отбивали своята военна служба. Политиците използвали това обстоятелство. Погледнете само на монограмата на Константин, която носел като символ на християнството.

– А каква е тази монограма? – попита Стас.

– Тази същата, с която според легендата снабдил знамената и щитовете на своята войска. Тя изглеждала като буквата „Х“ с пресичаща я през центъра линия, която завършвала с дъга подобно на буквата „р“. И този символ бил ограден с кръг. Най-интересното е, че тази „монограма“, която често се приписвала към едно от изобретенията на Константин, се явява соларен (слънчев) знак от халдейската космология (който бил изключително популярен в тези времена на Изток), където слънцето се считало за законотворец на целия свят и царя на всички светила.

– А-а-а, – произнесе Николай Андреевич, – ето какво било!

– Всичко това е просто добре обмислена политика... И така, когато решили да направят кръста основен символ за християнството, нали все пак е трябвало някак да обосноват своя избор и да го потвърдят с „факти“, за да можело „паството“ да повярва в него, то въпросът се решил много просто. На следващата 326 година, майката на Константин Елена отишла на „поклонение“ в Йерусалим и там „съвсем случайно“ намерила дървен кръст, на който видите ли преди триста години бил разпнат Иисус. При това според легендата намира не един кръст, а цели три, закопани в пещера под „езически“ храм.

Николай Андреевич се усмихна и произнесе:

– Ами да, отчитайки факта, че по тези времена езичеството почитало кръстовете...

– Точно така, кимна Сенсей. – Но факта, че тя намерила тези дървени кръстове – не бил достатъчен, за да се пробуди народният интерес. Според легендата, за да се разбере кой от тези кръстове бил истинския, по съвета на Йерусалимския патриарх Макарий, започнали последователно да поднасят кръстовете към една болна жена, която „мигом оздравяла“ след като докоснала третия кръст. И за да се „убедят“ окончателно, че това бил животворния кръст, го сложили до един покойник, който моментално „оживял“. И когато тръгнала мълвата за това „чудо“, „всички вярващи поискали да се докоснат до него или поне да го зърнат“. След това сложили кръста на високо видно място, за да бъде видян от всички.

Между другото, „точното“ място на разпятието било „локализирано“ именно по времето на император Константин, тогава, когато Елена била в Йерусалим. При това върху място, което по-рано било посветено на Венера.

– Напълно възможно, – предположи Николай Андреевич, – ако действително е било популярно, вероятността да го християнизират била много голяма.

– За кое място става въпрос? Планината, където са разпнали Иисус? Голгота? – опитваше се да вникне в същността Андрей.

– Някога беше споменал, че Голгота в превод от арамейски диалект означава „череп“, – напомни Володя.

– Да. Така смятали юдеите, тъй като сред тях битувало вярването, че под тази планина бил заровен черепът на Адам. А на латински език наричали това място calvarium, от думата calvus, което означава „плешив“.

– Излиза „гола планина“, – замислено произнесе психотерапевтът, – място на силата...

Сенсей продължи да разказва по-нататък.

– След тази реклама, по заповед на Елена, кръстът бил срязан на две части, едната останала в Йерусалим, а другата взела със себе си в Константинопол. На това отгоре било обявено, че всички стърготини, останали от срязването на кръста били събрани и смесени със злато, а от тази амалгама били изсечени монети. От продажбата на тези монети за-

богатяло не едно поколение духовници, възнасяйки своята стока като „целебен талисман“.

По разпореждане на Елена на тези места били построени храмове, които съобразно описанието на павловите хора се описвали като „знакови“ в живота на Иисус.

Вследствие на този „духовно–архитектурен“ порив, бил сравнен със земята „езическият“ храм във Витлеем, разположен недалече от Йерусалим, а на негово място, където – видите ли бил роден Иисус, построили християнски храм. Тези храмове не били построени за привличането на местното население към вярата, сред които имало и не малко юдеи, изповядващи юдаизъм. Работата е там, че след така нареченото „поклонничество“ на императрица Елена в Йерусалим държавно-духовническата машина рязко започнала да популяризира „поклонничеството в светите места“, правейки сред населението на империята това мероприятие не само модно, но и достатъчно доходоносно. Освен това, в своите проповеди духовенството усилено вменявало шаблона, че молитвите, които се произнасяли на това място от човека, били особено благоприятни за Бога, забравяйки истинните думи на Иисус, че храмът Божий се намира вътре във всеки човек.

* * *

– Но нали има такива „свети места“, които се отличават с наличието на сила, – произнесе Виктор, – тоест човек получава там допълнителна духовна сила.

– Безусловно, такива места има, – потвърди Сенсей. – Но нека да отделим житото от плявата. Има места на силата, където действително действат сили, а има и така наречени „свети места“, които са свързани с някакви събития и дейности на личности на една или друга религия. Разликата между тези понятия е огромна. И далеч невинаги местата на силата съвпадат със „светите места“. Освен това, за го-

лямо съжаление, религиозните дейци често спекулират с понятието „свети места“. На човека се вменява (и той често се съгласява с това заради своя собствен мързел), че е много по лесно да се посети „светото място“, където като се помоли ще му бъдат простени всички грехове и ще може да си „греши по-нататък“, отколкото реално да работи над себе си. Но всъщност, колкото и „свети места“ да посещава човек, без сериозна вътрешна работа над себе си няма да се промени нищо.

А що се касае местата на силата, то тях ги е имало, има и ще ги има. Понякога съвпадат със „светите места“. Такива места били отбелязани още много преди появата на християнството и били почитани от други религии и вярвания. Често след смяната на една религия с друга, храмовете били разрушавани и на същите места били заменяни с други, въздигани за слава на новите богове. Дори не е нужно да се ходи далече за примери. Вземете например нашата история, когато в Киевска Русь разпространявали християнството, разрушавайки капищата и постоявайки на техните места храмове.

– Капища? Колко пъти вече чух тази дума, а все още не зная какво означава, – произнесе Стас.

– Капище – е дума образувана от славянското „капь“, което означава изображение, статуя. Това е култово съоръжение.

– А как изглежда?

– Различно. Простото капище приличало на оградена кръгла площадка с дървена или каменна статуя, олицетворяваща някое славянско божество, на което се покланяли местните жители и един неголям жертвен олтар. Тези капища били свойствени за неголемите населени места. А в градовете вече се създавали сериозни съоръжения. Например в центъра на Киев на мястото на днешната улица Владимировска (която се намира недалече от знаменития Софийски събор) до сградата с номер 3 досега е запазен фундаментът на капище, което имало форма на **неправилно цвете**. Някога в него са се намирали статуите на **седемте** върховни

славянски бога: Перун (бога на гръмотевиците), Стрибог (бога на небето), Макош (богинята на земята), Семаргъл (бога на растенията и корените), Даждьбог (бога на бялата светлина) и Хорс (бога на слънцето). Това съоръжение заедно с разположението на боговете и цялостното оформление представлявало цяла космогонична система. Даденото капище било издигнато по заповед на княз Владимир през 983 година, тоест още преди приемането на християнството. А било открито от археолозите през 1975 година.

– Владимир издигал капища?! – с удивление произнесе Николай Андреевич, – Това е новина за мен! А аз си мислех, че само ги разрушавал.

– Е да, имало и такива моменти... Княз Владимир също изначално се стремял към единовластие. Той дори се възкачил на киевския престол в резултат на организирания от него преврат и убийството на собствения му брат Ярополк, който управлявал дотогава в Киев. След като заел престола през 980 година, Владимир жадувал да укрепи своята власт в държавата. Бидейки достатъчно умен политик, той разбирал, че за да постигне политическо единовластие под неговото еднолично ръководство е била необходима единна идеологическа база. А в тези времена това била религията. Практически в самото начало на своето управление той събрал най-добрите влъхви и поставил пред тях следната задача: чрез пантеона на славянските богове да бъде утвърдена неговата княжеска власт. Оттам последвало издигането на Перун като първовърховен бог, който бил смятан за покровител на княза. По този начин се предполагало да бъде изграден общодържавен култ с върховен бог Перун, на който трябвало да се подчиняват всички местни култове.

Впоследствие всичко се правело в такт с този план, в това число и строителството на капища на „държавно ниво“. Въпреки това като минало известно време, Владимир си направил извода, не без помощта на своите поданици, които в по-голямата си част били славяни, че култът към Перун не оправдал очакванията. И това било логично, тъй като на княза му била необходима религия, която щяла да

играе ролята на лост за управление на славянския народ, върху бедни и богати. А славянската религия като такава, дори според своята структура оставала извън политиката и държавните дела. Нейната философия била друга. Тя дори до известен смисъл забавяла така наречените от историците „нови производствени отношения на зараждащия се феодализъм“. Освен това славянската религия никак не се вписвала в идеологията на водещите страни от тази епоха. Тя и нямало как да се впише, тъй като зад пиара на най-новите идеологии стояли Архонтите. А те се отнасяли с пренебрежение към тези народи и управници, които изповядвали „дивото езичество“. Но коренът на това пренебрежение се криел не в религията като такава, а в политиката на тези, които използвали най-новите религии с цел управление на съзнанието на масите. Това бил своеобразен ултиматум за тези „езически“ народи и страни, които не влизали в системата на глобален контрол на Архонтите. А славяните изобщо са техен вечен проблем, произлизащ от загадъчната душа на непредсказуемия славянски народ.

И така, на княз Владимир, които се стремял към единовластие, отново чрез същите тези поданици, които изповядвали най-новите монотеистични религии, било подхвърлено следното условие от Архонтите: ако иска той и неговата държава да бъдат наравно с другите държави в голямата политика, то трябвало да се откаже от „езичеството“ и да приеме в качеството си на държавна идеология коя да е от предложените му религии. И княз Владимир се съгласил да играе тази игра. Трябва да се отбележи, както неговата съобразителност, така и тази на „градските старци“, с които Владимир се съветвал, избирайки за „народна религия“ именно православното християнство, което впоследствие било адаптирано към манталитета на славянския народ. Освен това, за Владимир като политик, тесните взаимоотношения именно с Византия били много изгодни, заради авторитета, могъществото и географската близост на тази държава.

Смяната на религията се извършвала не планомерно и по желание на народа, а се насаждала насилствено с „огън

и меч“ за кратки срокове. Амбициите на Владимир били бързото укрепване позициите на Киевска Русь на световната политическа сцена на едно ниво с водещите държави от онова време. Трудно е да се преценят последствията от тези събития, тъй като от една страна – появата на самата държава на световната политическа сцена било голям скок в отношение на икономическия ръст и укрепването на държавата. От друга страна – се унищожавала изконната славянска култура и, както предполагали Архонтите, духовността на славяните. Но относно духовността сгрешили. Тя не само, че не се загубила, но тъкмо обратното, с времето се усилвала все повече и повече, придобивайки нова форма на самореализация. Благодарение на сливането на Православието с идеологията и традициите на славянската религия, се получило уникално съчетание.

Функцията на „езическите“ богове в тези времена взели върху себе си християнските светци. Християнските храмове се строели върху местата на бившите капища, особено тези, които били популярни сред народа. Преименували се празниците, но в много отношения славянските обичаи били запазени. Например християнският празник Великден бил съединен с празника на Слънцето и Перун. В някои затънтени места в Русия светата седмица все още се нарича „гръмотевична седмица“. От обичаите, същата тази руска масленица (чисто славянски празник) заради своята популярност била вписана в празничния календар като безмесна седмица преди Великия пост. Същите тези украински коледни песни, включени в Богоявленските тържества („святки“), когато коледарите обикаляли домовете, посипвайки стопаните и домовете им със зърно, пеели песни, а стопаните били длъжни да проявят гостоприемство и да ги дарят с подаръци или нещо за ядене. Та нали в дохристиянската Русь така празнували обновлението на природата. Или например нека вземем Рождество Богородично, което по стар стил се празнувало на 8 Септември. При славяните това бил древният празник на рождеството.

– Действително, подобно съчетание имало място, – съ-

гласи се с него Николай Андреевич.

* * *

– Нека се върнем към Константин..., – напомни Сенсей. – Именно при него християнските храмове започнали да се строят изключително пищно, епископите започнали да се обличат във великолепни одежди и да водят пищни служби, нови церемонии, тържествени шествия, тоест цялата обредност на църквата се превърнала в едно театрално представление.

Станало модерно не само поклонничеството в указаните „свети места“, където се намирали храмовете на властовите йерархични структури, които носили сериозни печалби, но и всевъзможни „свети“ реликви, които станали основата на сериозна търговия. Какво се случвало реално, опитвали се да привържат човешката вяра към зримите, материални предмети. Организирали се цели производства на свети реликви. Духовенството открито спекулирало с придобитите в своите храмове „свети мощи“, разчитайки не само на подобряването на посещаемостта на храмовете, а следователно и на доходите от пожертвования, но и създавали от самите мощи предмет на търговия.

Този бум на търговия със „свети реликви“ стигнал до такъв абсурд, че кой да е търговец без затруднение удовлетворявал всяка прищявка на купувача. Искаш ли нокът от „свети“ Павел? Ама разбира се. А кост от някой апостол или мъченик? Няма проблеми. Въпросът бил в това колко си готов да платиш за това.

– Пълно безумие, – поклати глава Татяна.

– Разбира се, че е безумие... между другото, епископите в тези времена явно са се престарали с рекламата, тъй като се завъдили толкова много търговци на коси, зъби, кости на „светците“, че им се наложило през 381 година да забранят търговията сред населението. Но тази забрана не траела

дълго, буквално след няколко години всичко започнало отново и заработило с още по-голяма сила. А до какви последствия довело това в средата на века, просто ще си замълча. Държавната църква изградила върху това огромен бизнес. Поклонниците им носили сериозни доходи. За „свещените мощи“ специално са се строили огромни каменни ракли. На мощите се приписвали легендарни чудотворни свойства. Установявали се специални празнични дни за тяхното честване, където се събирали огромни тълпи от богомолци. Покланяйки се на тези мощи те оставяли и солидни пожертвования. Пропагандирало се почитането на икони, които били въведени още от времената на Константин... Към старите измислени правила се добавяли нови, превръщайки всичко това в напудрен религиозен буламач: как да се обличаш, как да се покланяш, как да си държиш пръстите, какво да четеш, как е правилно да се носи символиката.

Татяна заинтересовано попита:

– На мен все още не са ми ясни някои моменти в църковните правила. Защо например всички намиращи се в църквата жени трябва да носят забрадка? Това да не е някаква почит към традиция?

– По скоро почит към юдаизма. Работата е там, че в съответствие с обичаите на юдаизма, омъжените жени не могат да излизат от дома, без да си сложат забрадка. Нали Павел, разработвайки новата религия за „езичниците“, не само въвел това правило за всички лица от женски пол, но и с цел сплашване пояснил, че ако жените не правят това, ще се лишат от уважението на ангелите, пораждайки в тях „нечистиви помисли“. От тези негови „сплашвания“ тръгнала „традицията“ да не се допускат в църквата жени, без да си покрият косите, обричайки вдовиците и монахините на постоянно носене на забрадки.

– Да, това е новина! – разсмя се Женя. – нечистиви помисли?! Та нали ангелите са безполови!

– Да, този Павел явно наистина е имал проблем в отношенията си с жените, – произнесе Виктор.

– Абсолютно! – съгласиха се старшите момчета.

– На ако цялата тази символика и празни религиозни измислици се прилагали към по-голямата част от „паството“, – продължи Сенсей, – което било неграмотно и зарито до шия в материята, то за грамотните, които се посвещавали на служенето на религията, които се опитвали да вникнат в смисъла на Христовото Учение, било определено „Свещеното писание“, в него влезли книгите, които в края на IV век били утвърдени като канонически. Гръцката дума канон kanon (κανών) означава „норма“, „правило“, а канонизация kanonizo (κανονίζω) – „узаконяване“. За какво им било необходимо това? За контрол и власт. Какво се случило? Павел усложнил значително простичкото учение на Иисус, натоварвайки го с архонтските догми и шаблони. Заради това, а също така и заради циркулацията на старинни записи от учениците на Иисус, в обществото се зародила вълна от философски спекулации, където едни от хората действително жадували да стигнат до смисъла, а другите в цялата тази шумотевица създавали свои секти, направления, интерпретирайки всичко посвоему. Така че християнството още от самото си зараждане като религия никога не е било единно. При Константин, имайки предвид това, че християнството било направено държавна религия, взели решението да въведат „Свещеното писание“ и да го утвърдят като „продукт на божествено откровение“, „източник на абсолютната и непогрешима истина“.

– Интересно, а защо за Библията избрали точно тези книги, а не други? – попита Руслан, – Случайно ли е?

– Не. Просто погледни с непредвзето око на тези канонически книги в Библията, кой ги е писал и веднага ще ти стане ясно от кои кръгове тръгнала тази инициатива по „узаконяването“ именно на тези книги. Същият този „Стар Завет“, в който сред другите книги първи са наредени свещените книги на юдаизма, наречени „Петокнижие Мойсеево“. Същият този Нов Завет, писан от хората на Гамалиил, тоест основно от кръговете на Архонтите. Както в Стария Завет юдейските жреци използвали привлекателния фон от знанията на древните цивилизации за оформянето на тяхната

собствена религия, така и в „Новия Завет“ са се използвали докосващи душата зрънца от Учението на Иисус, на чийто общ фон се е излагало учението на Павел и прославянето на Петър... Но всичко това са просто дела човешки, не повече от това... Фактът, че именно тези книги станали канонически говори кой действително стоял зад това дело. И колко добре в политически, план работели през вековете шаблоните, които Павел вградил в тях, особено когато религията стъпила на държавната основа! Вземете същите тези средни векове, когато господствала властта на католическата църква под „девиза“: „Който не е с нас е против нас“. Колко милиона души са загинали заради обвинения в „ерес“. Реално всичко това си е било зверско насилие и борба за власт. Така наречената Демокрация по ариманси: „който е по-силен, той е правият“.

Но какво искам да кажа във връзка с всичко това. Независимо от факта, че хората превърнали Учението на Иисус в религия, извратили много от това, което е казал, въвели обреди и поклонения към материалните предмети, независимо от цялата тази йерархическа кал на големия бизнес и блатото на политиката, все пак в тази религия, благодарение гениалността и предвидливостта на Иисус, истинните зрънца на Неговото Учение не само са се съхранили. Именно благодарение на тези зрънца, много хора впоследствие постигали истинско спасение чрез тази религия. Както и да нарича човек Бога, по какъвто и път да върви към Него, ако просто се разкрие пред Него, както се казва с цялата си душа и сърце, като лотос в своята чистота сред калта и блатото на материалния свят, то за него няма да има препятствия, които да попречат на неговото Спасение. Единствено в духовната чистота се разтваря това, което наричат божествена искра – душата. А за да се придобие тази чистота, трябва просто да станеш Човек, това Същество, в което доминира Любовта и Добрината.

След малка пауза Николай Андреевич отбеляза:

– Гледам, че схемата на трансформацията на учението в религия е една и съща. Първо върви учението, като правило от Бодхисатвата или Човека, достигнал просветление, после обраства в култове и обреди.

Сенсей кимна и добави:

– Разбираш ли в какво е работата, Учението на Бодхисатвите от Шамбала в чистия си вид е способно да пробуди от сън много човешки души, а за узрелите души – това направо си е мощен тласък, този Езоосмоз, който освобождава човека от материята, като пеперудата от разкъсания пашкул. Но дори когато хората създавали от това Учение религия, въпреки този факт, то продължавало да носи на духовните хора полза. А във връзка с култовете и обредите...

Нека вземем например същия този Константин. Той реално заимствал основната схема, по която се изграждала държавната религия и от понтифиците, и от античните, а също така и от източните религии, тоест тези, които организаторите на християнската религия наричали „езически“ и по всякакъв начин оплювали. А в тези религии имало и обреди, и тържествени шествия, и издигане на великолепни храмове, и високия статус на свещенослужещите. Но ако задълбаем по-дълбоко в този въпрос, за какво е била нужна цялата религиозна плява, то става ясна простичката истина, която заявил Ариман още във Вавилон, управлявайки в Есагил: „Величието и тайната се явяват най-привлекателни за народа“.

Нека да погледнем хората днес. Колко са тези, които идват самостоятелно при Бога, защото чувстват вътрешна Любов към Него, имайки при това едно-единствено желание – да спасят своята душа от тази материална кал. Хората са заровени в материята, в своите ежедневни лични проблеми и изкарване на средства за насъщния. Те практически в своето болшинство живеят с желанията за себе си любимия, задоволявайки своето самолюбие и едновременно борейки се за притежаването на поне мъничка власт над себеподобните. И тези хора е много трудно да бъдат откъснати от вълната на Животинското начало. За Бога се сещат само тога-

ва, когато с тяхното материално тяло започват истинските проблеми или когато попадат в критични ситуации. Днес, когато толкова много хора са грамотни, когато благодарение на техническия прогрес на цивилизацията имат достъп до информация, възможност лично да се запознаят с духовното наследство от миналото на множество различни народи по света. Имат възможност да сравнят, съпоставят, анализират и поне малко от малко да почувстват какво е това Бог, да разберат защо човекът е спуснат в този материален свят. Притежавайки тази възможност, много от хората не искат дори да си помислят за това, просто ги мързи. Много по-лесно им е да живеят по готовите шаблони на Архонтите, тъкмо затова избират за главни свои принципи това, което им определят те, от типа „както живеят всички, така живея и аз“. И заради това хората изразходват своите сили, размотавайки се, като празна гемия в океана по стихийните вълни на своето Животинско начало.

Сенсей замълча. Стас въздъхна тежко и започна да върти в ръцете си своето кръстче с разпятието на Иисус, висящо на врата му:

– И какво излиза, че носейки този кръст на гърдите си, съм съгласен с това, че Христос е бил разпнат? Излиза, че реално не се покланям на Иисус, а на Юда, който го продал, Петър, който го предал и Павел, който изопачил Неговото Учение?

– Не е така, – Възрази Сенсей. – Разбира се, че с кръстчето като символ на разпятието на Христос, са се престарали. Отново, всичко това се е изграждало върху политическите разчети и догми. Но какво искам да ви кажа във връзка със самия символ на кръста като такъв. Работата е там, както вече казах, че този символ бил заимстван от другите религии, които юдеите наричали „езически“. А те на свой ред заимствали дадения символ от знанията, които били дадени на хората изначално в дълбоката древност. Тези, които градили религията на християнството, въвели символа на кръста, без да осъзнават неговото истинско значение и ценност, а просто го избрали, защото бил популярен сред „ези-

чеството“, за да привлекат към своята религия повече хора.

Всъщност кръстът – е един от символите на сакралните ценности. Например ако вземем квадрата и кръга, то смисълът на тези знаци показва разграничението на вътрешното от външното пространство. А кръстът указва центъра, това, че всички основни направления се движат по формулата **отвътре навън**. Кръстът още от древността се е тълкувал като модел на човека, защото човекът в своята същност представлява център. Човекът е свободен в своя избор. И от това какъв се самоизгражда вътре в себе си, зависи и външната проява на неговата съдба. Неслучайно в културите на много народи кръстът се е явявал и символ на духа и материята в своето единство, и йероглифът на живота, а също така и безсмъртието, и знак „с особена значимост“, и йероглифът на смъртта, кръстопътят и пограничният стълб в еволюцията. Освен това още от Древен Египет кръстът символизира везните в съда на Озирис, които измерват постъпките и мислите на човека, тоест волята на духа и неговите желания, натрупани през живота. Така че приятели, всичко това не е просто така.

Това че някои хора превръщат знанията в религия – са само дела човешки. Та нали чистите хора, лишени от злоба, чувстват истината със своята душа. Такива хора не се нуждаят от допълнителни обяснения, доказателства, чудеса. Те просто живеят със своя вътрешен свят на Любов и Благодарност към Бога за всичко, което е създал, те се стремят със своите дела и мисли да покажат на Бог, че са истински хора, достойни за званието Човек.

Тъй като Сенсей отново направи продължително прекъсване на разговора, Виктор, така и неуспял да дочака продължението на темата, произнесе:

– Да, историята меко казано е повече от впечатляваща...

– Наистина, – добави Женя. – С колко много полезни неща облагородих своята светла главица.

– Оставаше и да не я облагородиш! – възкликна Стас. – Само какъв дъжд сред тази суша!

Всички се засмяха, а Женя моментално му отговори:

– По-добре да живея в засуха, отколкото да поливам своя монолит, с каквото ми падне!

– Кому са нужни такива крайности? – с усмивка произнесе Сенсей. – Трябва да се познава, колкото се може повече, но при това трябва добре да се мисли какво опознаваш.

– Да, колко много нови неща, – подхвана общата вълна от впечатления Андрей. – Къде щях да чуя такива неща?

– За вас всичко това може и да е ново, – сви рамене Сенсей. – Но ако четете повече качествена литература, тогава и ще се впечатлявате по-малко.

– Не е точно така, Сенсей, – възрази му Николай Андреевич. – Тука дори и ерудитите имат сериозен повод за размисъл. Мога да кажа, че съм чел доста. Но, за да се анализира прочетеното под такъв необикновен зрителен ъгъл, действително трябва да се знае повече, отколкото се пише в качествената литература.

– Така си е! – Съгласи се с него Володя.

А Женя „скромно“ изпука своите пръсти и произнесе:

– Аз, да си призная честно не съм ерудит и спокойно мога да се нарека „незнайко“, но сега всички Архонти по света имат от мен една голя-я-я-ма балалайка!

Компанията отново се разсмя.

– Ами да, музиканте наш! – иронично произнесе Стас. – Какво ще им направиш?

– Напразно се смееш, все още не са ти известни всички мои музикални способности, – отбеляза Женя под смеха на приятелите и вече много по-сериозно произнесе: – Щом Имхотеп е успял, кой е казал, че аз няма да успея?!

– Имхотеп? Да, голям си фантазьор!

– Правилно, Женя! – поддържа го Николай Андреевич. – Както се казва,

Всеки път започва от първата стъпка,
Всяка стъпка от стремежа да се продължи.
Който своя труд от малкото започва.
Към голямото той бързо ще се приближи.

– О! Чу ли какво произнесе умният човек, – подчерта доволно Женя, кимайки към своя приятел. И тутакси с важен

вид се обърна към Сенсей: – Сенсей, какво разказваше относно Граала?

Независимо, че старшите момчета погледнаха Женя с насмешка, но подкрепиха неговата инициатива по дадения въпрос. Сенсей, поглеждайки към своя часовник, произнесе.

– Това е дълга история... А утре трябва да се става рано. А и дървата вече изгоряха.

Само толкова?! – с усмивка произнесе Женя.

Компанията разочаровано зашумя в своите шеговити възмущения.

– Сенсей, не го преживявай толкова, – изрази общото мнение Виктор. – Дръвца ей сегичка ще насъберем, а и чайче ще сгреем.

Николай Андреевич също внесе своята лепта в тези колективни „убеждавания“:

– А у дома ще си отспим. Действително, много ми се иска да разбера повече за Граала. Кога ще ни се отдаде такава възможност спокойно да си поговорим с теб за тези толкова важни неща.

– Е добре, убедихте ме, – с усмивка произнесе Сенсей. – Хайде да отиваме да търсим дърва.

– О, това мигом ще го организираме! – подскочи от мястото си Женя, взимайки едно от фенерчетата.

Групата се засуети. По-големите момчета веднага довлякоха сухи тръстики. И нашият загаснал огън бързо се разгоря. Запарихме чай, който пиха само Сенсей и Николай Андреевич, който му правеше компания. А ние се ограничихме с една топла връхна дреха, тъй като нощта се очертаваше да бъде доста хладна и седнахме около огъня в кръг.

* * *

– И така, благодарение на Иисус, Граалът отново бил внесен в нашия свят, – продължи своя разказ Сенсей.

– Граалът – е Звук? – възкликна Костик.

– Да. „Граалът“ – е адаптираната формула на Първичния Звук. Простичко казано, сложно съчетание на звука, който се явява източник на огромна сила, способен да преобразува материята внасяйки изменения в основната матрица, – поясни Сенсей и започна да разказва по-нататък. – И така, както вече казах, по време на тайната вечеря, преди да арестуват Иисус, се случило действително изключително събитие, което и до ден-днешен останало съкровена тайна. Работата е там, че именно по време на тази вечеря Иисус предал „Граала“ на Мария Магдалена. А това се случило по следния начин.

Иисус знаел, че е предаден и тези, които го предали, присъствали на вечерята. Тъкмо затова започнал да разказва на своите ученици, какво следва да направят без Него. Но виждайки, че се опечалили, в това число и Мария Магдалена, която седяла от дясната Му страна, Иисус произнесъл: – „За какво тъгувате, за Моето тяло?“ И, разчупвайки хляба на парчета в своята дървена купа, Той започнал да го раздава на своите ученици с думите: „Яжте, тъй като това е същото, което е и плътта Моя“. След това налял вино в своята дървена чаша и отново я подал на своите ученици с думите: „Пийте, тъй като скоро в тази чаша ще е Моята кръв“. Между другото, по-късно в интерпретацията на Павловското учение тези думи се излагат доста по-различно, с друг подтекст.

– И Иисус вече е знаел, че трябва да бъде арестуван? – удивено произнесе Юра.

– Да, знаел е.

– Но тогава е можел да избяга, за да избегне ареста.

– Не е могъл. Тъй като с идването Му в човешкия свят, неговата мисия била построена на основата на човешкия избор, на избора между духовните и материалните желания... Докато продължавала вечерята, Иисус с помощта на своя нож издълбал във вътрешността на своята дървена купа (чиния), от която раздавал хляба, надпис, който означавал Първичния Звук, или както ще го нарекат след хилядолетия – „Граал“. И когато вечерята завършила, всички виде-

ли как Иисус дал на Мария своята дървена чаша за вино, поставена върху дървената купа за хляб. Давайки това на Мария Магдалена той произнесъл следните думи: **„Това е Магдалата на Църквата Моя, молеща се за много хора в името на Отеца Мой, която получи много. И нека всеки вярващ в Отеца Мой се храни духом от нейния свят плод и в тези дни, и в следващите, и на всеки, молещ се в нейното име, ще се въздаде“.**

Общо взето Иисус постъпил мъдро. Та нали на тази вечеря присъствали, както вече казах, както приятелите, така и неприятелите. Затова, че Иисус трябвало да предаде на Мария Магдалена някаква тайна, съдържаща в себе си огромна сила, знаели всичките Му близки ученици. Но каква била тази тайна, и как щял да й я предаде, оставало загадка за тях. Само Мария Магдалена, посветена в тези Знания, разбирала колко ценен бил този надпис, издълбан на дървената купа, който Иисус й предал, прикривайки го с чашата за вино.

Мъдростта на Иисус била и в това, че с тези си действия Той изключително предвидливо предпазил Мария, тъй като мнозина помислили, че „Великата Тайна“ е свързана някак си с чашата за вино. След разпятието на Иисус, когато в този съд попаднали няколко Негови капки кръв, много хора повярвали, че тъкмо това е нещото, което Иисус е имал предвид. Освен това Йосиф Ариматейски, в чиито ръце се оказала дадената чаша, бързо напуснал територията на Юдея заедно с чашата след тези събития. След него „Волните каменоделци“ организирали цял лов, предполагайки, че той взел това, което било надарено със сила, даваща власт над света, за което намеквал самият Иисус.

Всъщност Граала останал при Мария Магдалена. С негова помощ тя не само отворила вътрешната му сила, която й давала възможност във всеки един момент да отиде в света на Бога. Но трябва да се отдаде нужното на величието и чистотата на нейната душа за това, че взела върху себе си огромната отговорност и разкрила външната сила в името на страдащите хора. Изборът на Мария Магдалена е огро-

мен духовен подвиг. Тъй като, опознавайки висшия свят, превръщайки се в Същество по-висше от Човека, тя останала на Земята, в този ад, ограничена между двата свята, за да помага на милиони нуждаещи се. Именно тя вече 2000 години се явява на хората. Ако погледнете внимателно по този въпрос, то в същото това християнство ще намерите една камара потвърждения, че на молбите за помощ на вярващите най-често се явявала дева Мария, при това както на отделни хора, така и на цели групи, които я виждали напълно реално. Дори до ден-днешен се е съхранило предание за това, че когато един от светците починал и се въздигнал в Царството Небесно, попитал ангелите, къде е тя. На което получил отговора, че не ще я намери в Царството Небесно, тъй като до ден-днешен се намира на земята и помага на страдащите хора.

– Нали за Дева Мария се смята майката на Иисус, – произнесе Стас.

– Смята се. Защото, когато Мария Магдалена започнала масово да се явява на хората, църковните служители трябвало да обяснят някак си това, тъй като смятали Мария Магдалена за блудница, каеща се грешница, за да унизят и окалят нейната памет в очите на своето „паство“. Но, тъй като дева Мария продължила да се явява на вярващите хора, било разпространено понятието за дева Мария като майка на Иисус и почитането й като Богородица, Божия майка. Но всичко това е човешко тълкувание, хората обичат да преиначават всичко посвоему. И независимо, че наричат Мария Магдалена дева Мария, майката на Иисус, това не променя нищо. Помощта на Мария не намалява от това. Целият смисъл се крие в придобитата от нея божествена сила на женското начало.

Николай Андреевич учтиво отбеляза:

– Но доколкото ми е известно, в епохата на ранното християнство съществувал култът към Богородица.

– Той отсъствал в християнските общини, организирани от хората на Гамалиил и основани на религията на Павел, където естествено, следвайки законите на Архон-

тите, се поддържало доминиращо мъжкото начало. А при истинните ученици на Иисус, истинните последователи на Неговото Учение се прославяла хармонията между мъжкото и женското начало, така както учел Иисус. Те провеждали така наречените агáпи, което в превод от гръцки означава „вечери на любовта“. Това са съвместни тайни вечери, които по онова време провеждал и Иисус със своите ученици, където, между другото, се поддържала доминацията на женското начало.

– Агапи?! Интересно, а името Агапит свързано ли е с това понятие? – попитах аз.

– Името Агапит е гръцко и означава „намиращ се в Любовта“.

– Не мога да разбера какво толкова има в женското начало, че Иисус му придавал такова значение? – попита Виктор.

– В женското начало се таи източникът на жизнената сила. И ако се разкрие, а това може да стане само в духовен аспект, излъчвайки висша степен на Любов, тогава се проявява огромна сила, която може да се използва за благи дела, също така позволяваща на човек да се докосне до Нирвана. Защо в древните предания на народите по света този източник на жизнена сила бил свързван с безсмъртието? Тъкмо защото това е съзидателната сила на **Аллата**! Източникът на тази жизнена сила е задействан и в първоначално сътворения свят, и в създаването на съществата, обитаващи Вселената, в създаването на същата тази Земя и нейната главна съзидателна сила – водата. **Именно благодарение на този източник на жизнена сила била сътворена жената като първи представител на човешкия род. И едва много по-късно от нея се родил първият мъж**. И това е напълно доказуемо. С развитието на генетиката учените рано или късно ще стигнат до факта, че женските хромозоми са много, подчертавам, много по-стари по възраст, отколкото мъжките. И впоследствие ще бъдат направени редица важни открития в генетиката, което ще доведе до по-добро разбиране на човека като физическо същество. Нещо повече, дори и сега не е тайна, че **човешкият ембри-**

он (независимо от това дали ще бъде от женски или мъжки пол, формиращ се съгласно генетичния код) **в първите седмици** след зачатието се развива като **женска особа!**

Така че в женското начало се крие огромен източник на жизнена сила. И, знаейки това, Ариман прави всичко възможно да не допусне хората до този източник, тъкмо затова се противопоставя с всички възможни средства и извращава знанията и важността на женското начало. Тук неговите слуги използват всички възможни методи: Започвайки от култовете към кръвожадните богини, разгаряйки страх и ненавист чрез човешки жертвоприношения до възвишаване култа към патриарха, принизяването на жената до нивото на низше същество, което е виновно за всичките беди на човечеството. И като правило, подобни... „профилактични мероприятия“ на Ариман се организирали от Архонтите в човешкото общество масово и демонстративно...

– Масово и демонстративно, – замислено произнесе Николай Андреевич, – ясно. Страх, гняв и болка... плюс постоянно сплашване и като следствие от това – масови психически заболявания. Истерични психози, раздвоение на съзнанието и подсъзнанието...

На това място Николай Андреевич се спря, оживи се от някаква хрумнала му идея и погледна въпросително към Сенсей.

– Точно така, – потвърди Сенсей. – И отново се връщаме в областта на човешкото несъзнателно, откъдето идват и съществуващите проблеми.

Този коментар на Сенсей не беше много понятен. Очевидно преди това с Николай Андреевич са имали някакъв техен разговор, свързан с човешкото несъзнателно.

– Да-да-да, – побърза да отговори Николай Андреевич. – Та нали несъзнателното е част от човешката психика, при това огромно по обем и значително по своето влияние, има тенденция да се проявява у мъжете именно в образа на жената, като правило на любимата жена. Аналитическата психология е изпълнена с подобни потвърждения, основана на десетки хиляди емпирични опити, изследвания на сънови-

денията, фантазиите и символите. В условията на грубо потискане на този образ възниква вътрешен конфликт, който в крайна сметка прераства в агресия...

Сенсей само кимна и без да обръща на това повече внимание, продължи своя разказ:

– Но, независимо от всички старания на Ариман, истинските знания за дадения източник на жизнена сила винаги са присъствали в човешкото общество. Дори когато поради някакви причини са се изгубвали, Бодхисатвите от Шамбала или техните помощници – Межаните, Съкровениците или Вежите отново са ги внасяли в света. Просто, поради спецификата на тези знания и активното противодействие на Архонтите, те се пазели в тайна и се предавали на хора, духовно подготвени да ги възприемат.

Вярно, има два случая, когато на основата на тези тайни знания, последователите създавали масови култове. Като тласък за това послужил изборът на две жени, които живели в различни епохи, освен това на двете се паднала честта да притежават формулата на Първичния Звук. Така се случило например със зараждането на шумерския култ към богиня Ина́нна („владетелката на небесата“), който се зародил именно от тайното общество, създадено в края на IV хил. преди н.е. от Вежата Инанна, в шумерския град Урука. Символът на това тайно общество бил лотосът, изпълнен във формата на многолистен цвят. Техният пиктографски знак–идеограма се явявал кръг от плитка коса, който съвременните учени, без да знаят неговото истинско значение, приписали като символ на името на богиня Инанна. И тази организация, паралелно с личното духовно усъвършенстване на тези, които влизали в нея, успяла да разпространи сред хората някои изначални знания, в това число и практиката „Лотосов Цвят“, още преди да им налети Ариман. Тяхната духовна работа се оказала повече от ползотворна и дотолкова намерила отклик в душите на хората, че на Ариман му се наложило доста добре да се потруди, за да обърка и изопачи идеологията на това популярно движение. Благодарение на неговите старания самата Инанна станала

митологичен персонаж и била представена като шумерската богиня на плодородието, плътската любов и разприте. И колкото повече време минавало, толкова повече на тази богиня се приписвали човешки качества и постъпки, понякога не най-добрите, отдалечавайки я по този начин от духовните зърна, на основата на които се зародило всичко това.

Или другият пример с още по-древния култ на Изида, който се почитал в Древен Египет и някога имал своя реален женски първоприемник на име Изида, свързана с Бодхисатвата Озирис... В Древен Египет зрънцата на знанието са се съхранили много по-дълго, тъй като повечето хора достатъчно дълъг период били ориентирани към духовното не без помощта на такива хора като Имхотеп. Тъкмо затова култът към Изида не само преживял хилядолетия в самия Египет, но дори бил изключително популярен в гръцко–римския свят, макар и вече да бил доста приземен.

След като изслуша Сенсей Николай Андреевич каза:

– Да, с нашите обществени приоритети, традиционно накланящи везните в посока към мъжкото начало е много трудно да се прозре истината под този многовековен нанос.

– Е, това на първо място зависи от чистотата на мислите на зрителя, – отговори Сенсей. – И така, връщайки се към Иисус. Той създал сред своите ученици свободно общество, където женското начало имало голямо значение, на първо място като съзидателна сила, ключ, с помощта на който се разкривало осъзнаването на чистите знания. Неслучайно Той наричал Мария Магдалена животворна капка върху розовия цвят, сравнявал я с лилията, с чистотата и силата на лотосовата пъпка. – И след като помълча малко, добави: – Между другото, ако тогава не се бе намесил Понтий Пилат, тогава и земната съдба на Мария, като притежател на „Граала“ щеше да е съвсем друга. Тъй като Иисус, както вече казах, знаейки за предателството и за готвения срещу него заговор, поръчва именно на Мария Магдалена да оглави кръга на своите ученици. И ако всичко това се бе случило така както предвиждал Иисус, то днес Неговата Църква щеше да се оглавява (която вероятно нямаше да

получи такъв отзвук в света) от жена, тоест създателка, точно така, както и трябва да бъде в едно духовно развито общество.

– Излиза, че Иисус направил цяла духовна революция, ако мога да се изразя по този начин, и по отношение на самата жена също, отчитайки нейното положение в тогавашното общество, – произнесе Николай Андреевич.

– Иисус просто говорел истината. А хората направили както винаги, изкривили всичко посвоему, е не без помощта на Архонтите.

– И като следствие от всичко това имаме човешка цивилизация пълна с предразсъдъци!

– Всичко е в ръцете на самите хора... Между другото искам да обърна вашето внимание на още един немаловажен факт в нашата история. В какво още се изразява уникалността на славянския народ? Когато било въведено християнството, за славяните то станало не толкова религия на Христа, колкото религия на Божията Майка, тоест женското начало. Ще отбележа, че най-първият каменен храм в Древната Русь бил храмът построен от Владимир в Киев през 989 година. И този храм бил наречен Десетичната църква (тъй като Владимир му дарил една десета от своите доходи) и бил посветен на Пресвета Богородица. Ако проследите историята на строителството на църкви, ще забележите, че в продължение на няколко века в Древната Русь се строили най-много църкви в чест на Богородица (Рождествени, Успенски и други). И това обстоятелство далеч не е случайно. Това не се е случило просто така, както сега смятат историците, от древните корени, идващи още от неолита, от предците на славяните, почитащи култа към женското плодородие. Всичко това излиза от дълбините на същата тази широка, загадъчна за Запада славянска душа, благодарение на която славяните подсъзнателно избирали вярната посока на духовното движение и следвали духовно-творческия път, независимо в какви исторически рамки влизали. Тъкмо затова православието в Древната Русь не само оцеляло, но и станало нейна неотменна част.

И този култ към женското начало само подчертава приемствеността от славяните, приемайки Истинното Учение на Иисус и Неговото истинско духовно наследство.

– Много интересно, увлечено произнесе Николай Андреевич.

– Действително, – съгласи се с него Виктор. – Направо се чудя как не съм видял очевидното досега?!

– Защото си гледал на света през пеленатa, спусната от Архонтите, – подчерта Сенсей. – Затова не си забелязвал очевидното. А когато пеленатa изчезва започваш да забелязваш истинските ценности на този свят, важните за твоята душа.

– Точно така, – кимна Николай Андреевич, все едно този отговор засягаше с пълна сила и него.

– Така че Мария Магдалена все още притежава силата, която е придобила благодарение отварянето на Граала, независимо, че 1000 години по-късно Граала отново бил донесен в света от Бодхисатвата Агапит. И отново бил даден изборът. Хората, които овладели Граала не рискували да задействат силата на властта над външното, както направила Мария Магдалена. Те отворили само вътрешната сила, но решили да помогнат на делото на Мария, използвайки своите новопоявили се необикновени способности за организацията и развитието на съвършено нова по това време форма на общество с доминиращи духовни цели. Именно тези хора организирали Орден, който впоследствие получил името Тамплиери.

* * *

– Не разбрах много добре, – произнесе Андрей. А как тези хора овладели граала? Агапит им го донесъл лично?

– Не. Агапит, като Бодхисатва, донесъл Граала в света, но не лично на тези хора. Ако Иисус дал Граала на Мария, то Агапит, както е редно, „хвърлил жребий“. Намирайки

се в Близкия Изток, той оставил надписа на Граала върху камъните в древните подземия на планина Мория, където някога се намирал дворецът и храмът на Соломон. Освен това разделил формулата на „Свещения Звук“ на четири части. Тези, които търсели Граала, трябвало да се потрудят не малко, за да намерят тези части и главното, правилно да сглобят формулата... Бидейки на Атон, Агапит предал на висшодуховните старци някои знания не само за Мария, като носител на Граала, но и за местонахождението на Граала... Изобщо, ще е справедливо да се отбележи, че Атон станал Атон благодарение на донесените от Агапит знания.

– Благодарение на Агапит..., – замислено произнесе Николай Андреевич. – и Мария като носител на силата на Граала. – И тутакси сподели осенилата го мисъл. – Реално Атон се смята за място благословено от Дева Мария... А след това станал световен център на православното монашество. Та нали неговата световна слава не се е зародила на пусто място?! Очевидно не заради преданието, че Богородица посещавала Света Гора и защото Атон се намирал под нейното особено застъпничество. Очевидно, дадената версия възникнала вследствие на разрастващата се слава на това място. Та нали майката на Иисус, според легендите посещавала и други региони. Не, тук нещо не е наред... Видимо в основата на всичко това трябва да стоят някакви сериозни знания, щом Атон придобил такава световна слава.

Сенсей само кимна одобрително, слушайки неговите разсъждения:

– Както се казва, в правилна посока крачите, другарю.

– А защо за запазването на тези знания Агапит избрал именно Атон, а не някакво друго място или град? – с любопитство попитал Виктор.

– Атон не е обикновено място, някога то станало приют за истинните последователи на Учението на Иисус, които се криели там от гоненията. След това към тях се присъединили аскети от Египет и Изтока, които били преследвани от арабите. Впоследствие била организирана своеобразна уединена община, която като светиня пазела оцелелите във

времето изначални знания. Атон бил провъзгласен официално като монашеска обител и независима монашеска държава в края на IX век. Макар, че не можел да се нарече държава в пълния смисъл на думата, поради отсъствието на характерна структура на властта. Известно време това просто била община на монаси, която била оглавявана от уважаван от всички духовен старец, който бил избиран от всички манастири за срок една година на длъжността Порт. Тоест тези монаси не са имали над себе си висше църковно ръководство от сорта на епископ и се подчинявали единствено по административни критерии на византийския император. Но по-късно, след духовния бум, който се случил благодарение на оставените там знания от Агапит, славата на това място започнала бързо да се разраства сред хората, а това на свой ред привлякло и вниманието на Архонтите, благодарение на които постепенно се променило отношението към властта към Атон. Вече през 1313 година Атон бил тотално подчинен на Вселенския Патриарх.

– Отново 13 и 13! – Усмихна се Женя.

– По време на Агапит на Атон живеели няколко духовно силни старци. Тъкмо на тях Бодхисатвата Агапит доверил информацията за местоположението на Граала. Именно те трябвало да я предадат на достойни хора.

– Само да я предадат? А защо те самите не са се възползвали от тези знания? – с недоумение попита Виктор.

– Агапит само дал насоки къде следва да се търси Граала и какво точно трябва да се търси, тоест четири камъка с надписи. Не повече от това. За да отпътуват в търсенето на Граала, дори притежавайки тези знания, които оставил Агапит, на първо място трябвало чисто физически да се преодолее не малко разстояние, а и освен това Агапит скрил Граала там, където никой не би се осмелил да го търси – в Палестина, в древните подземия, разположени на върха на планина Мория. На второ място планината Мория по това време, като свято място за мюсюлманите, била изключително добре охранявана и оградена с голяма каменна стена.

– В Палестина? Какво общо имат тук мюсюлманите? –

недоумяваше Стас.

– Къде точно се намира Мория? – попита Андрей.

– В Йерусалим, – поясни Николай Андреевич. – Някога върху нея се намирал Храма на цар Соломон, в който според юдейските предания, се пазел кивотът.

– Е, до голяма степен, ако сега говорим за тази планина и нейната необикновена притегателна сила за хората, то много по-важно е това, което се намирало и толкова дълго време се пазело от египтяните на нейния източен склон през IV хил. преди н.е., тоест дълго преди тези земи да бъдат завоювани от юдеите, – отбеляза Сенсей. – Но сега не говоря за това. Арабите превзели тези територии още през 637 година от н.е. – отговори той на въпроса на Стас. – По заповед на халиф Омар върху Храмовата планина (както още я наричат) била издигната джамията „Скалата“ върху руините на Соломоновия храм. Наричат я още и „Куполът на Скалата“ (قبة الصخرة مسجد), което на арабски звучи като „Кубат ас-Сахра“. Това е третата по значимост ислямска светиня след Мека и Медина. А заедно с тази джамия те възстановили и полуразрушената християнска базилика, посветена на Дева Мария, и направили от нея джамията Ал-Акса. Според мюсюлманското вероучение, именно от това място архангел Гавриил пренесъл на небето Мохамед в неговото нощно пътешествие.

– Там имало базилика, посветена на Богородица?! – с удивление възкликна Николай Андреевич. – Това не го знаех.

– Да. Тази базилика била построена през VI век от н.е., благодарение на Византийския император Юстиниян I. Освен това била издигната върху древна каменна основа с подземни помещения. Вярно, площта на храма била разширена значително благодарение на мощна допълнителна платформа от каменни монолити.

– Следователно тези места също били свещени за мюсюлманите, – продължи да разсъждава Стас. – Тогава не е учудващо, че били охранявани толкова надлежно.

– И ако в Йерусалим били арабите, следователно за хрис-

тияните било почти невъзможно да попаднат там, – направи своя извод Виктор.

– Защо да е било невъзможно, – възрази Сенсей. – В Йерусалим живеели немалко християни. Светите места били посещавани и от християни. Та нали още в онези времена, когато арабите превзели Йерусалим, халиф Омар издал специален документ, който осигурявал привилегии и безопасност на християнското население. А през XI век изобщо бил отбелязан безпрецедентен ръст на количеството поклонници в тези места.

– Интересно какво ли го е предизвикал? – попита Николай Андреевич.

– Да не е било свързано с местонахождението на Граала? – попита Виктор.

Сенсей само се усмихна и оставяйки въпросите без коментар, продължи по-нататък.

– Така, не стига, че трябвало да се стигне до подземните помещения, намиращи се в Храмовата планина и да се намерят надписите, но трябвало и правилно да се сглобят четирите части на Граала, за което трябвало немалко време за проверки и изчисляване на нужната комбинация... Освен това, **само един от вариантите бил правилен и давал ключа, отключващ огромна сила. Но имало и лъжлив вариант, който взимал цялата сила. Всички останали варианти били празни и не давали нищо, освен разочарование. За тази формула на силата, проявяваща се сякаш отникъде. Началото на ключа е в началото.** За глупавия – това е просто надпис, за мъдрия – ключ към могъществото. Тъкмо затова Агапит скрил Граала уж на видимо място, но достатъчно недостъпно за профаните, един вид само някакви си знаци върху камъка, а за мъдреца много по-ценно от всички съкровища на този свят.

– А как информацията за Граала попаднала при Тамплиерите? – развълнувано попита Стас.

– По-точно е да се каже не как информацията от Агапит попаднала при Тамплиерите, тъй като по това време не е

имало такава организация, а как с помощта на оставените от Агапит знания за Граала се образувал Орденът на Тамплиерите, – коригира го Сенсей. – Сега ще разкажа за това. За да разберете по-добре нещата ще започнем по ред. Работата е там, че през XI век, във връзка с появата в света на Граала, значително се активизирала и дейността на Архонтите, приемайки доста сериозен и заплашителен характер.

– Защо заплашителен? – попита Володя.

– За да обърнат монадата, тоест напълно да вземат властта в целия свят или да завършат своя мост. И така, за да не се допусне подобна катастрофа за човечеството, зад кулисите на властта се появява доста необикновена, незабележима фигура, „сянка“ която в много кратки срокове започва да присъства практически на всички важни решения във връзка с международните, политическите и икономически въпроси. Именно самоотверженатa дейност на този човек значително нарушила плановете на Архонтите за достигането на заветната им цел и послужила като първоначален тласък за разрушаването на няколко от техните основни опори.

Този човек бил монах, възпитаник от Атон, посветен в светая светих – тайните знания за Граала. В Европа и на Изток в определени кръгове го знаели с прозвището Белия Монах. Именно той създал две мощни организации, които активно се противопоставяли на злото във всички негови прояви (както тайни, така и явни) и благодарение на които рухнали значимите по това време опори на Архонтите. Една от тези организации бил Орденът на Тамплиерите.

– А другата? – попита Виктор.

– А другата организация не засяга днешната ни тема. Може да ви разкажа за нея някой друг път. И така, в Европа изключително тесен кръг от хора знаели за Белия Монах. Сред тях бил и изключително талантливият млад човек на име Гуго – по-малкият син на граф де Бул и Шампани. Трябва да се отбележи, че това знаменито семейство владеело по-голямата част от земите от престижните във Френското кралство графства Шампания и Бул.

Между другото, самата дума „Граал“ като такава влязла в употреба, донякъде благодарение на Белия Монах. Работата е там, че когато разказвал на Гуго Шампански историята за предишния владелец, притежаващ формулата на този „Свещен звук“ – Мария Магдалена и случката по време на тайната вечеря, то той нарекъл плоската дървена купа, на която Иисус издълбал със своя нож знаците – Граал. Това не се явявал някакъв неологизъм, въведен от Белия Монах. Просто в XI век, във френския диалект така наричали думата, представляваща разновидност на плоското блюдо, използвано за сервиране на трапезите и пировете на най-богатите хора. Това плоско блюдо на френски звучало като „graal“, „Gradilis“ или като „gradale“. След това Гуго Шампански, посвещавайки в тайната на Първичния Звук своите предани хора, започнал да го нарича „Граал“. Освен това думата „граал“ в онези времена била слабо употребявана и дори у тези, които я знаели, не предизвиквала никакви асоциации, освен свързаните с бита.

– Е, ако вземем предвид кодирането на речта между своите хора, това било действително умен ход, – отбеляза Володя. – Като правило, кой от страничните хора би обърнал внимание на дума, използвана в бита.

– Абсолютно вярно, – потвърди Сенсей. – На Гуго били доверени знанията за „Граала“. Във връзка с което, в края на 1093 година (когато Гуго след смъртта на своя брат наследява главния град на Шампания – Труда), той и негови дванадесет доверени хора се отправят с тайна мисия в Йерусалим. Маскирайки се, кой като поклонник, кой като търговец, трети като нисш, а някои и изобщо като помощници от приют...

– Приют? Как така? – оживено попита Руслан.

– Как, как, – шеговито произнесе Женя, – Ти ли не знаеш за това? Ясно казаха: помощници в приют за странници.

При това направи недвусмислен акцент на последната дума.

– Разкарай се, говоря сериозно.

– Ам чи аз съм напълно куриозен, – отговори Женя.

Той искаше да добави още нещо, но Сенсей го изпревари с отговора:

– Имало такъв приют, в който живеела група християни, която в по-голямата си част се състояла от европейци. Те се грижили за болните и старците. Хората ги наричали „хоспиталие́рите на свети Йоан“, тъй като близо до домовете, където живеели, били построени два параклиса, единият от които, принадлежал на мъжката обител и бил посветен на Йоан, канонизиран патриарх Александрийски, известен приживе със своите благотворителни дела. А втория бил женски параклис, посветен на Мария Магдалена.

– Мария Магдалена?! – многозначително попита Костик.

Едновременно с него Андрей с не по-малко удивление произнесе:

– Хоспиталиерите?!

– Тази дума е образувана от латинското „hospitalitas“ и означава гостоприемство. По-късно даденото название било заимствано от рицарите на католическия орден, прераснал след това в Малтийски орден. Но това сега не касае нашата тема... Пристигайки в Йерусалим, хората на Гуго, Шампанския граф започнали да събират всевъзможни сведения за интересуващия ги обект, намиращ се на планината Мория. През нощта правили опити да изследват самия обект, достъпа към него, както отвън, така и чрез различни подземни проходи. Така поработили почти година, докато в един от нощните „походи“ един от техните другари не бил убит от арабската охрана. Този случай предизвикал нежелателно подозрение към тях от страна на арабите. И хората на Гуго били принудени да се върнат в Европа.

Събраната за една година информация била ценна, но не била никак утешителна: за да се проникне на територията на светинята на Храмовата планина, при това оставайки незабелязан от арабската охрана, било изключително сложно, какво оставало за продължителна изследователска дейност в подземните помещения. Но тази трудност още повече ги нахъсала да намерят Граала.

По това време, през 1094 година в Рим, след многого-

дишна борба с Климент III за мястото на Върховен Понтифик, на папския престол окончателно се възкачил Урбан II (французин по произход). От компетентни лица, изпратени от Белия Монах, Урбан II „случайно“ разбира за местоположението на Граала. Представяте ли си какво почувствал Великия Понтифик, който най-добре от всички бил осведомен за съществуването на Великата Тайна на Иисус, криеща в себе си силата и властта, когато разбрал за нея?! Естествено той направил всичко възможно, за да получи Граала, мечтаейки за пълна власт и да стане едноличен притежател на ключовете от „Рая и Ада“.

За да достигне до своята цел Урбан II използвал 20 годишната идея, предложена още от неговия предшественик-папа римски Григорий VII, който през 1074 година призовал Християнските войни да се отправят на Изток и да помогнат на Византия да отвоюва свещените земи на Палестина. Но тогава този апел на папата бил игнориран от рицарите. Но сега Урбан II пуснал в действие всевъзможни средства, за да убеди влиятелните епископи в политическата и икономическа изгода от подобен поход в онзи доста неспокоен регион.

Все още, без да има достатъчно мощен авторитет в Рим, той се обляга на своите проверени хора от групата на френските и германските епископи. И когато било получено съгласието на определени лица за участието на техните рицарски дружини в похода, тъкмо тогава Урбан II в края на 1095 година събира духовен събор, забележете, във френския град Клермон, а не в Рим, и се обръща с призива да се завоюват палестинските земи. При това официалният лозунг на това мероприятие звучал по следния начин: „Освобождаване на гроба Господен“ И вече през март 1096 година първите отряди от Северна и Централна Франция, Фландрия, Лотарингия, Германия и Англия се насочили на Изток, завоювайки земите на източното Средиземноморие, разорявайки и опустошавайки попадналите на техния път градове. До Йерусалим кръстоносците се приближили едва през юни 1099 година, но го превзели едва след един месец (юли). Честно казано най-упорита съпротива оказвали ара-

бите, отбраняващи джамията Ал-Акса.

След като превзели Йерусалим се случва цяла поредица от „загадъчни“ събития. Буквално две седмици след като бил превзет градът скоропостижно починал Урбан II, така и без да получи вестта, че Йерусалим бил превзет. А година по-късно, на 39 годишна възраст умира херцог Готфрид Бульонски, който бил един от водачите на кръстоносния поход, а след това фактически управлявал Йерусалимското кралство и най-вече самия град. Този трон бил наследен от неговия брат Бодуен I Едески. Именно този човек, а не неговият приемник Бодуен II, след като се възкачил на трона направил негласно на хората на Гуго, Шампанския граф, щедър подарък – част от помещенията на джамия Ал-Акса, намираща се на планината Мория, били дадени за тяхно местообитание. Тоест същото това място, на което още порано стоял храмът на Богородица, разположен върху древната каменна основа. Нещо повече, той предал под тяхно ръководство и подземната част с ходовете, в това число и обширното древно помещение, което наричали „Соломонови конюшни“. По-късно служителите на храма Господен (както започнала да се нарича от кръстоносците джамията „Кубат ас-Сахра“, която, както се предполагало, била построена на мястото на храма на Соломон) им предоставили голям двор, разположен между тяхната сграда и храма на Соломон.

Този щедър подарък на това тъй значимо място не можел да не предизвика недоумение сред властимащите по онова време. Освен това тръгнали слухове, че под бившия храм на Богородица тези странни хора провеждали някакви непонятни разкопки. За да се разсеят слуховете, крал Бодуен разпространил твърдението, че тези хора (независимо от тяхното малко количество) се явяват само „бедни Христови войни“, които изразили желание да защитят християнските поклонници по пътя си от морското крайбрежие до Йерусалим и обратно. И просто със свои собствени сили разчистват затрупаните места на територията на „Соломоновите конюшни“, за да държат там конете си. Впоследствие, не без нотка ирония, били наречени „бедните воини на Соломоно-

вия храм“. А много по-късно, когато сред тези странни хора, които не общували с никого и живеели тайно и уединено, били забелязани рицари от дворянството, започнали да ги наричат „бедните рицари от Храма“

Всъщност, тези хора активно търсели Граала, при това доста успешно. През 1104 година намерили първата част от формулата, начертана на един от камъните в подземието. И, когато доверен човек донесъл тази новина на шампанския граф, той веднага си стегнал багажа и под прикритието, че отива на пътешествие до Йерусалим тръгнал с голяма свита рицари, сред които инкогнито присъствал и Белия Монах. В Йерусалим те живели практически четири години. За това време били намерени още два надписа. Не минало и без трагедии. Търсейки надписите, в срутване загинал още един човек от тяхната група Въпреки всички опити, последната част никак не можела да бъде намерена. През 1108 година графът на Шампан се върнал в Европа. И едва след шест години неговите хора успели да намерят последната част.

– Охо! – дори свирна Володя. – Къде е успял така да я скрие Агапит, че са я търсили толкова дълго време?

– Най-смешното било, че последната част на надписа се намирала на най-видимото място, практически пред самия вход. А хората на Гуго я търсели толкова старателно, че дори прокопали нови тунели в търсенето на всевъзможни тайни помещения.

– Винаги се случва така, – с усмивка произнесе Виктор. – Търсиш ли не търсиш, а то през цялото бреме стояло пред носа ти.

– През 1114 година графът на Шампан отново спешно се връща в Йерусалим. Но да се намери Граала било само половината дело. Сега трябвало да бъде правилно съпоставен и разкрит. А това изисквало значително време. Разкриването на Граала се оказало доста сложна задача. Единият от изпитателите на формулата случайно съставил смъртоносната комбинация и след 33 дена работа с нея, буквално пред очите на присъстващите, за кратък интервал от време починал. Нещо повече, с неговото тяло се случили странни

метаморфози, които поразили всички свидетели на това явление. За броени минути той се превърнал във възрастен старец, приличащ на изсъхнала мумия, все едно тялото било напълно обезводнено.

– Ама че работа! – изумено произнесе Виктор. – Нима е възможно такова нещо?!

– Граалът – е огромна сила. При неправилна подредба на звуковата комбинация може да се получи обратния ефект... Но всички тези хора знаели какво рискуват и всеки един от тях бил готов да се натъкне на смъртоносната комбинация, не само заради клетвата за дружба и преданост към своите другари, но и заради това велико дело, което били започнали.

Но, когато се случило разкритието на истинната комбинация, с човека, работещ с дадената комбинация се случили поразителни метаморфози... Искам да отбележа, че в човека, който се докосва до духовната сила на Граала, се случва своеобразно раздвоение. От една страна той осъзнавал, че живее тук в тяло, като в някаква обвивка, и бил длъжен да изживее отредения му материален живот докрай, *тоест виждал сянката*; а от друга страна, разбирал кой е Бог и пред него се разкривал истинския свят, тъй като *виждал реалността*. Тоест, случвало се своеобразно раздвоение. И, когато всичко това се разкривало пред притежателя на Граала, до голяма степен нищо не можело да го задържи в този свят.

Бързам да отбележа, че неслучайно за печат на първите Тамплиери станало изображението на двама конници, яздещи един кон. За хората на знанието символът на „близнаците“ означава висше просветление, което указва към раздвоението на човека след допира му с Първичния Звук, тоест Граала. Конят означава движение. В различни времена вместо кон са се използвали например кораб или птица, най-често под формата на лебед или сокол, тоест това, което се движело много по-устремено от движещ се пеша обикновен човек, под което се подразбирал сакралният смисъл на движението по духовния път.

Сведения за това са се запазили в самото изображение, в митологическите разкази и дори в имената на някои епически герои. Например нека вземем същия този митичен герой Джамшид. Неговото име означавало не нещо друго, а „цар-близнак“. По онова време този човек, чийто образ в митовете бил наричал с името Йима (означаващо „близнак“, „двойник“), когото по-късно в персийската митология нарекли Джамшид, също успял да открие и да се възползва от Фарна. – И тук Сенсей поясни: – Граалът в тези далечни времена бил наричан Фарн, възприеман от обикновените хора като обозначение на слънчевото, сияещо начало, божествения огън, неговата материална еманация. За него говорели като за сакрално начало, даващо и преумножаващо силата, властта и могъществото. Той бил тълкуван още като този, който помага на човешката душа да премине моста, водещ в рая.

Ако вземете индоевропейската митология, във ведическата или индийската („Ригведа“), можете да откриете остатъците на духовните сведения за ашви́ните. Ашвините се смятали за братя близнаци, „синовете на небето“, които се грижели за своята сестра – дъщерята на Слънцето. Според митологията те принадлежали към божествата. Смятало се, че са се родили поотделно, единият бил син на нощта, а другият – син на изгрева. Те се намирали и в двата свята. Явявали се мъдреците на времето, били божествени лечители и надарени с „всезнание“. Но главната им функция – била спасението на хората. Те се противопоставяли на злите духове и се притичали на помощ на хората, попаднали в беда. Били изобразявани по различен начин, но основно млади, силни, прекрасни, облени в златиста светлина, украсени с гердани от сплетени лотоси. Всичко това са отгласи от отдавна отминали събития и знания за тези, които притежавали силата и сакралните знания за Свещения Звук. Просто, поради тайнствеността на тези знания, всичко обраснало в легенди и митове... Но нека се върнем към събитията от Мория, които все още не са се изтрили напълно от човешката памет.

Всички хора, които участвали в търсенето на Граала

били обединявани не само от съкровената тайна, но и тази духовна сила, която ги правела повече от братя. Придобивайки съвършено друго виждане за света и изпитвайки истинската сила на творението, бидейки благославяни, те се клели да служат на Бога, да бъдат предани в служенето на светото дело на дева Мария, оказвайки помощ на хората, докато са живи техните тела в този свят.

Длъжен съм да отбележа, че по-нататък този изблик, който се случил след разкриването на Граала от дадените хора и тяхната непоколебима вяра, оказали значително влияние и на организацията, която създали. Дори във военните действия членовете на този Орден придобивали необикновените качества на идеалния воин. Те поразявали своите врагове с изключителна смелост. Тяхната храброст предизвиквала уважение дори и сред най-силните противници. Четирима от тях излизали срещу десетократно по-голям противник и го сразявали. Те били едни от тези истински воини, от които по това време най-много се страхували, благодарение на тяхната готовност и дори желание да загинат в боя.

– Желание да загинат в боя?! – изумено попита Андрей.

– Да. Само за обикновения човек този свят означава нещо. А за тези, които почувствали и осъзнали много по-Висшето, този свят с неговите измислени проблеми ставал смешен. Тялото в него е само едно превозно средство, превозващо човека към висшата цел. По какъв път ще потеглиш с него, близкия или далечния, – сам решаваш... Тамплиерите не просто служели вярно и предано на Ордена, чиято основна идея била служенето на Бога и на София, тоест Мъдростта, както наричали Мария Магдалена. Тяхната главна цел и мощен стимул, заради който живеели, било спасението на техните души. Този стимул бил подкрепян от абсолютната Вяра, основаваща се върху Знанията.

За Тамплиерите бил присъщ още един важен отличителен момент. Те не се страхували от смъртта. И отново се връщаме към това, за което говорихме. За обикновените хора този въпрос е повече от важен. Та нали всеки човек,

независимо от неговото вероизповедание или пък атеистични възгледи, подсъзнателно възприема всеки изживян ден като стъпка към своята смърт. И онази плашеща неизвестност, която се намира зад нея, това непознатото, с което той неизбежно ще се сблъска, тормози човека още повече. Този подсъзнателен страх силно въздейства и угнетява човека, поражда на своята основа множество други страхове, свързани с живота... При Тамплиерите отношението по този въпрос било съвсем друго. Благодарение на тайнството на посвещаването във вътрешния кръг, те получавали от ръцете на самата Мария Магдалена Мъдрост и Знания, които премахвали булото на всеки страх. И всеки ден ги приближавал към Бога, към вечността, към своя истинен дом.

– Нима това е бил вътрешен кръг? – попита Стас.

– Кой след тях наследил граала? – попита Костик.

– От силата на Граала черпели тези, които стояли непосредствено до източника на самия Орден, така да се каже най-първите Тамплиери. Граалът като такъв изчезнал заедно с тях от този свят. Но онзи огромен духовен ивлик, който породили след неговото разкриване, както и съкровените Знания, останали във вътрешния кръг, станал впоследствие ядрото на Тамплиерите, бил в основата на тяхното растящо влияние и мощ в целия свят. Неслучайно девизът на Ордена, който тръгнал от неговите създатели, бил: „Vive Dieu Saint Amore!“, което означава „Да живее Бог Света Любов!“ А колко огромна била тази духовна сила, ще разберете от моя разказ.

– Почакай, – прекъсна го Володя, – щом Граала е изчезнал от този свят, тогава какви камъни търсел Хитлер?

Руслан също добави:

– Не успях да разбера много добре откъде Хитлер разбрал, че Граала – са именно четири камъка с надписи?

Сенсей се усмихна.

– Хайде да караме подред нещата... Мнозина знаели, че Тамплиерите пазели Велика тайна. По този въпрос се носели много слухове и заблуждения. Едни смятали, че Тамплиерите пазели чашата с кръвта на Иисус. Който бил по-

информиран по тези въпроси си мислил, че пазели купата с надписите, която Иисус предал на Мария. Но Архонтите знаели допълнително какво представлявал настоящия Граал в света. Затова член от ордена на „Великите каменоделци“, Великият Понтифик Урбан II, под прикритието на кръстоносния поход изпратил своите хора да търсят именно четирите камъка на Агапит. Единственото, което не взели под внимание било, че в този поход тръгнали и хората на Белия монах... Но дори след като Архонтите разгромили Ордена, „съкровищата“ не били намерени, това търсене не спряло и след това. Макар, както вече споменах, по това време Граала вече да не се намирал в света. Затова пък сред истинските „съкровища“ се намирал кристал, който принадлежал на техния вътрешен кръг. Това е немаловажен детайл за хората на Знанието. Именно него така усърдно скривали от архонтските последователи...

А що се касае Хитлер, той бил възпитаник на „Волните каменоделци“ и добре знаел какво да търси. Днес неговото търсене на Граала се приписва на неговата склонност към мистицизма и колко добре се премълчава интересът на самите Архонти по този въпрос. А те, както знаете, били негов спонсор и контрольор къде да се харчат парите. Забележете, когато Хитлер застанал на власт, търсенето на Граала се усилило. Нещо повече, към неговия екип били включени много умни хора: от солидни професори по история до специални СС групи, които се занимавали само с този въпрос. И търсенето се извършвало основно по местата на бившите владения на Тамплиерите. Нещо повече, по време на войната есесовски спецгрупи от РСХА провеждали подробна проверка на архивите в завоюваните страни, проверявали манастирите, храмовете, старинните замъци, хранилищата на музеите. Сред тези групи присъствали хора, които целенасочено търсели каква да е информация, свързана с Граала.

А през 1940 година във френската планинска система Пиренеи била изпратена много специална експедиция, оглавявана от Отто Скорцени, също така свързана с търсенето на Граала. Граалът така и не бил намерен, но затова пък

намерили ръкопис, в който се споменавали някои практики по физическа и духовна подготовка на Тамплиерите. Впоследствие тези знания били използвани в създаването на „универсалния воин на III Райх“, корави супердиверсанти, способни да изпълнят коя да е специална задача от върховете на райха в коя да е точка на света. С подготовката на тези хора, по заповед на райхсфюрера на СС Хенри Химлер се заел Ото Скорцени в замъка Фридентал през 1942 година. Ще отбележа, че спецслужбите на практически всички страни от антихитлеровата коалиция се интересували от секретната експедиция в Пиренеите. Нито един документ, касаещ този въпрос все още не е разсекретен. Самият Ото Скорцени след войната благополучно избегнал „наказанието“ и дълго време живял в Мадрид, дори написал мемоари за широката публика. Но основните тайни, свързани с дейността на Архонтите, така и останали скрити.

– Да, дела, – поклати глава Володя.

Сенсей не продължи по-нататък с тази тема и премина към основната.

* * *

– Така, нека се върнем към нашия въпрос... След като намерили Граала тези хора създали свой Орден под названието Тамплиери. Тази дума е образувана от френското temple – „храм“. Казано с други думи, това бил Ордена на хората от храма. Даденото название се родило от само себе си още по времето на търсенето на Граала, когато били наричани „Рицарите на Соломоновия Храм“ или „рицарите от храма“.

Чисто формално, глава на Ордена станал Гуго де Пейн. Това бил един от тези, които работели в групата на търсачите и в чието присъствие била разкрита силата на Граала. Той принадлежал към дворянството на Шампан и бил васал, влизащ в дружината на Шампанския граф. Орденът бил ре-

ално ръководен от Гуго Шампански от Европа. Той встъпил официално в него много по-късно, оставайки известно време в сянка. Но зад всички решения на Гуго стояла още по-значимата фигура на Белия Монах... Хората, намиращи се в Ордена, първоначално не били много. Благодарение на Граала те придобили огромна сила на лично влияние.

– Сила на лично влияние?! – с любопитство попита Костик.

– Да. Разкривайки Граала, тези хора били надарени с необикновена сила. Например, бил достатъчен един поглед, човек да изпълни кое да е желание на притежателя на тази сила.

– Ама че работа! – възхитено произнесли момчетата.

– Дистанционно въздействие на невербално ниво? – на свой ред попита психотерапевтът.

– Точно така! Но не се старайте, докторе да разберете механизма на даденото въздействие. – Виждайки неговото озадачено лице, Сенсей добави: – Това не е хипнотично въздействие... Пред тази сила Животинското начало не само утихва, а напълно се подчинява пред носителя на тази сила. За науката даденото въздействие все още остава тайна зад седем печата. – И, вече обръщайки се към групата, Сенсей продължи: – Това била само една незначителна част от новите възможности на тези, които разкрили Граала. Осъзнавайки какво могъщество се намира в техните ръце, тези хора дали обет за бедност, за да не провокират своето Животинско начало, което да ги изкуши с ариманов-ските ценности. Те решили да се посветят на борбата със злото в света, служенето на Бог и в оказването на помощ на Мария Магдалена в нейното небесно–земно благо дело в полза на хората. Те решили да създадат такава организация, която не просто отговаряла на тези цели, но и служела като надеждна опора на тези, които вървели по духовния път. Но ние живеем в материалния свят. За да се създаде подобна организация, да се привлекат към нейната дейност нови членове, които да продължат това начинание, личните средства на организаторите не били достатъчни. Били необ-

ходими помещения, екипировка, коне, оръжия, и много други неща от първа необходимост за това дело в това време. И, тъй като личните средства не стигали за такъв сериозен проект, хората на Гуго тръгнали, така да се каже, по пътя на „Робин Худ“.

– В какъв смисъл? – не разбра Руслан. – Грабнали стрелите и хукнали в гората на лов?

Сенсей се усмихна.

– Е, може да се каже и така. Само че вместо със стрели те били въоръжени с личната сила на влияние. А вместо към гората се насочили директно към Европа и силните по това време в света. Разбира се, те използвали своите нови способности много внимателно и крайно ограничено, ръководейки се в своите дела от разумния предел. В резултат на това Гуго де Пейн заедно със своите другари не само били приети от висшите кръгове, но и събрали много средства за Ордена под формата на доброволни пожертвования от много богати хора. Нали помните, че с времето отношението към богатството при хората не се променя. Просто така никой не дава. А на тези хора им давали дори с радост. Историците и до ден-днешен се удивяват на факта, защо тези хора се оказали толкова щедри към своите васали?

А много по-късно, когато Орденът събрал сила и самите хора виждали чистотата на неговите намерения и ползата от неговата дейност, на тази Светлина като пеперуди започнали да се лепят тези, които жадували да вървят по духовния път и безкористно да помагат на хората. Към Ордена били привлечени и бедните рицари, и „златната младеж“, жадуваща за духовна храна и подвизи. Практически за 200 години съществуване на Ордена в него служили хора от такива знаменити фамилии като Брак, Клермон, Арманяк, Шабо, Монморанси и други. Висшите особи от Испания, Франция, Англия с лекота се разделяли със своето положение, замъци, имения, пари и скъпи предмети, дарявайки ги на Ордена.

– М-да, за това действително трябва да имаш нещо повече от една сила на убеждаването, за да може богатият човек да се реши на подобна стъпка, – съгласи се Николай Андре-

евич.

– Благодарение на личната духовна сила на организаторите, Орденът започнал не просто стремително да се разраства като количество хора, но и значително увеличил своята военна и икономическа мощ. Като цяло, Орденът бил разделен на два кръга посветени – вътрешен и външен. Във вътрешния кръг влизали тези, които пазели знанията и служил, така да се каже, като „генератор“ за духовни сили. Във външния кръг се намирала по голямата част от членовете на Ордена. По традициите на онова време Орденът се разделял на рицари, капелници, оръженосци, слуги. Външният кръг бил своеобразна духовна школа, в която посредством строга външна дисциплина на тялото хората се учили да изграждат вътрешната дисциплина на духа. На първо място стояла дисциплината в мисленето...

Днес историците наричат дадения Орден военно–монашески, уповавайки се на тези жалки остатъци от информация, които се съхранили след унищожаването практически на цялата документация за Ордена след неговия разгром от Архонтите. Само донякъде е правилно Орденът да се нарече военно–монашески. Там разбира се присъствали някои елементи на монашеството, например обета за бедност. Що се касаело до жената, то Тамплиерите издигали в идеал нейната красота и хармония, тъй като самите те служили на великото дело на Мария. Това, което им се приписва днес под формата на „пълен монашески живот“ (в разбирането на повечето хора), тогава не го е имало. Разбира се, поради чисто военните мероприятия тяхната организация била изцяло мъжка. Въпреки това тези хора поддържали връзка с жените (например „конкубините“, които съжителствали с рицарите) и с женските общини. В началото тези женски общини съществували тайно, после станали доста по-отворени.

Така например, с укрепването на властта на Тамплиерите, през 1170 година в Брабант започнала да процъфтява благочестивата женска община с име „Бегúнки“. Тези жени се занимавали с благотворителност, помагали на болните,

старците, децата сираци. Те не давали никакви обети и не се подчинявали на никакви ордени и устави. Имали са право по всяко време да се омъжат и да напуснат общината. Тоест, имали доста необичайна свобода по това време. Според своята философия тези жени отричали духовната и светска власт над себе си и следвали via media, тоест средния път: стремейки се да живеят според заветите на Иисус, без да се отделят от миряните, а оказвайки им помощ. Между другото, корените на този среден път изникват от раннохристиянската практика... Благодарение на негласната поддръжка на Тамплиерите, тази женска община станала достатъчно голяма и влиятелна. Впоследствие даденото движение се разпространило и в Холандия, Франция, Германия, Северна Италия, Полша, Бохемия и било забранено едва в началото на XIV век, когато започнал процесът по унищожаване на Тамплиерите от „светата инквизиция“. Освен това „Бегинки“, така както и Тамплиерите, започнали да се преследват от инквизицията, която не можела да им прости подобна свобода (която си позволили по време на властта на Тамплиерите) и приписвала всички злини на „покварените“ нрави на това прогресивно женско общество.

Така че Тамплиерите не били „монаси“ (според разбиранията на повечето от хората). Това било различно монашество, използващо за основа особена философия, основана на чистотата и силата на Любовта, строгата дисциплина, строгото отношение към желанията на своето тяло, дисциплина в мисленето. Освен това, благодарение на подобно хармонично съчетание на духовното с физическото, човек развивал и своите нравствени качества, например, такива като честта, порядъчността, доблестта, мъжеството, абсолютната честност. А във връзка с последното бих искал да отбележа следното. Та нали Тамплиерите, независимо че техният Орден започнал да разполага със значителни средства и създал една от най-големите хазни в Европа, не притежавали собствени пари. Тъй като тяхната философия била такава и най-много от всичко ценяли своята честност и порядъчност.

– За какво тогава им е било нужно това богатство, щом

не са имали собствени пари? – разочаровано попита Руслан.

– Те харчели това богатство, но не за себе си, а за противопоставяне на злото, на същите тези Архонти и системата, както и за реална помощ на хората. Те променяли света на политиката, давайки заеми на кралете, сменяли облика на цели икономики, преразпределяйки средствата. Помагали на бедните рицари, тези, които имали необходимост от пари. Влагали пари в растежа, финансирайки различни мероприятия, търговски договори. Хората знаели, че могат да се облегнат на Тамплиерите не само като на сигурни и доблестни воини, но и като на съвместна банкова институция, извършваща честно банково дело, което не събирало безобразни лихви и такси. Например, от ордена можело да се вземе суду с лихва 10%, когато в същото време евреите лихвари заемали суду с лихва 40%. Между другото, именно Тамплиерите измислили първи междубанковите разплащания, благодарение на които е отпаднала необходимостта да се носят купища пари, излагайки се на опасности по време на пътувания и пътешествия. Било достатъчно само да се остави желаната сума при Тамплиерите, а после с тяхната банкова квитанция да получат обратно парите, само че вече в друг град.

Тамплиерите оказвали помощ на обикновените хора. За тях било чест да хранят бедните в своите домове. Те помагали на хората да оцеляват по времето на глад. Ето ви един пример, който можете да проследите в историята. Когато в Мостар настъпили времена на глад, спекулантите вдигнали цената на пшеницата от 3 до 33 су, тогава Тамплиерите ежедневно напълно безплатно хранели хиляди хора. Естествено, благодарение на такава реална и безкористна грижа за хората, те заслужили своето уважение сред народа.

Нещо повече, Тамплиерите изграждали църкви, храмове, строяли пътища. Във връзка с последното искам да отбележа, че по това време пътищата били не само лоши, но и всеки дребен феодал се опитвал да наложи с такси всеки мост или пропускателен пункт, при това без да гарантира безопасността на пътника от бандитски нападения. На този

фон Орденът представлявал абсолютно явление. Не стига, че строяли качествени пътища и на кръстовищата, за удобство на пътуващите, изграждали помещения за нощуване, но и ги охранявали от разбойници. И най-главното, не взимали никакви такси за преминаването по тези пътища, което било невероятно явление за онова време.

В противовес на Архонтите, Тамплиерите успели да създадат най-голямата в света Международна финансова корпорация (която по-късно послужила като прототип за банковата система) и я управлявали практически две столетия, ръководейки се, забележете, не от жаждата за бързи печалби, а от съвършено противоположна философия, основана върху духовните принципи. Благодарение на тази своя дейност, те не просто разрушили няколко от сериозните опори на Архонтите, отлагайки плановете им за световно господство на неопределено време, но и което е най-важното – уравновесили монадата.

– Нима Архонтите били толкова близо до своята цел? – попита Виктор.

– За съжаление. През X – XI векове чрез реорганизацията на една от своите структури – папството, както и повдигането на неговия статус, започнали да претендират за „вселенска“ универсална юрисдикция. Те искали да направят своята марионетка Папата, тоест Върховния Понтифик, върховен повелител на всички светски монарси и управници и по този начин да го направят едноличен диктатор на цивилизования свят. Още повече, че в света бил внесен Граалът, даващ възможността за абсолютна власт на тези, които го разкрият. И в най-големия разгар на тяхната дейност се появили Тамплиерите.

– Нали Тамплиерите един вид са били под контрола на Папата, – отбеляза Николай Андреевич.

– Никак даже. Този орден не е възниквал под покровителството на папата, а по-скоро срещу него. И ако внимателно проучиш документите от онези времена, които са предоставени на широката общественост, ще разбереш, че Тамплиерите просто изкусно манипулирали папството, а и

не само него. А когато натрупали значителна мощ и станали популярни сред хората, папството било принудено да се вслушва в мнението и решенията им. Великите Понтифици много се дразнели от това могъщество и богатство на Ордена. Колко случая е имало, когато издавайки своите папски були...

– В смисъл укази? – уточни Стас.

– Да. Това са папски документи, съдържащи обръщения, разпоредби или послания на латински език, които били заключвани с кръгъл метален печат, който наричали bulla, което от латински се превежда като „топче“. Колко били случаите, когато папите издавали своите були в полза на Тамплиерите, широко рекламирайки своята щедрост към тях, а след това бързо издавали актове, коренно противоположни на първите. Колко били фактите, когато папството им създавало изкуствени препятствия и трудности по време на военните кампании. Как при всеки удобен случай папите подлагали крак на Ордена.

Нещо повече, обществото, което създали Тамплиерите вътре в своя Орден, се различавало значително от останалия свят, което привличало много от хората. Това не била просто някаква си самостоятелна организация, извън контрола на някоя държава, а организация на наддържавно ниво, в която начело се намирали не просто умни и образовани, но и високопорядъчни хора с духовни идеали. Това бил прототип на свръхнационално общество, обединяващо различни хора на духовна основа, чийто единен идеал бил Бога, Любовта, Честта и Достойнството.

– За Архонтите, това очевидно бил удар под кръста! – с усмивка произнесе Володя.

– И още как! Не стига, че Граалът станал тяхно притежание, не стига, че се сгромолясали техните „велики планове“, но на това отгоре изгубили не едно столетие за борба с този Орден и последствията от неговото съществуване. Коствало им огромно усилие да достигнат до сърцето на Тамплиерите и да го унищожат. Та нали било абсолютно невъзможно Орденът да бъде подчинен на Архонтите, поради

недостъпността на тези хора, кристалната им честност, порядъчност и най-главното, техните стремежи и помисли не принадлежали на този свят с неговите многобройни желания, а на служенето единствено на Бог. Затова нямало как Орденът да бъде подчинен. Тогава Архонтите решили да го унищожат жестоко. И такъв шанс се появил едва в началото на XIV век, когато довели на власт Папа Климент V.

Тази провокация се планирала много внимателно. Централната фигура на Архонтите бил енергичният крал Франц Филип IV, който влязъл в историята още като Филип Красивия. Още повече, че Орденът по това време два пъти отказвал да приеме, както него, така и неговите роднини в своите редове. Архонтите се занимавали с обработката на Филип изключително последователно и професионално, обкръжавайки го със свои „съветници". Именно те направили така, че Филип да изпадне в крайна нужда от пари, за да пробудят у него желанието да присвои цялото богатство на Ордена. Това било сторено с прекрасно отработения трик на обезценка на парите, трик, който успешно използвали за подриването на авторитета на Нерон. Архонтските „съветници" подсказали на Филип идеята да претопи всички свои сребърни монети и да отлее нови с по-малко съдържание на сребро, един вид по този начин щяло да се увеличи количеството на монетите. Филип захапал кукичката и се захванал с реализацията на тази идея. Но даденото начинание завършило също толкова трагично, както и при Нерон. В крайна сметка Филип неочаквано за себе си обезценил сребърната валута на своето кралство. Увеличавайки количеството на монетите той повдигнал инфлацията, тъй като всяка монета вече имала по-малка покупателна способност.

След този трик последвали други „съвети" по реформиране на френската валута, за да се възстановят поне малко загубите. Но това довело до още по-плачевни резултати. А по-нататък на Филип му намекнали за доста по-радикални промени, да наложи с данък духовенството, да конфискува стоките на богатите търговци в Ломбардия и т.н. Каквото и да правел Филип, нуждата от средства само растяла. След

като го довели до пълно отчаяние, като последен аргумент му предложили изключително дързък план: отнемане на богатствата на Тамплиерите и унищожаването на Ордена.

През 1307 година Филип издава секретен указ с остри обвинения към Ордена на Тамплиерите. С помощта на папа Климент V Архонтите подмамват във Франция Великия Магистър на Тамплиерите Жак де Моле (който дотогава се намирал в своята щабквартира в Кипър) един вид с идеята да се обсъдят някакви важни финансови дела между Тамплиерите и Папата. Веднага след като Великият Магистър пристигнал във Франция, агентите на Филип IV, без да обявяват война на Тамплиерите, провели неочаквани арести из цяла Франция на членове от Ордена. Това се случило в петък, 13 октомври 1307 година, откъдето между другото тръгнало поверието сред хората за тази дата като за „черен ден“ или „черен петък“.

Обезглавявайки Ордена, Архонтите организирали цяла словесна война срещу Тамплиерите, заливайки ги публично с кал, лъжливи обвинения, свързани с различни престъпления, както и показни екзекуции. Раздувайки този балон с лъжи, Архонтите се стремили да пробудят ненавист и страх сред обществото към Ордена. Вече през 1312 година, благодарение на стараниятa на Климент V, Орденът бил официално ликвидиран, а заедно с него били унищожени по-голямата част от документите свързани с него. На 18 март 1313 година, след масовите екзекуции на Тамплиери, под Париж, на малко островче на река Сена, Великият Магистър Жак де Моле и неговият сподвижник били изгорени на клада. След унищожаването на основните фигури, ръководещи Ордена, папа Климент V и Филип IV започнали да спорят как да бъде поделено богатството му. Но Архонтите имали свои планове. Ликвидирайки ключовите фигури на Ордена, естествено с чужди ръце, те бързо се избавили и от своите публични ключови фигури, които ги свързвали с тази афера. През 1314 година Папата и кралят „неочаквано“ умират.

– Да, Сенсей, това действително е самата истина: ***Когато се случват различни събития, най-често техни***

инициатори не са тези публични фигури, които хората виждат наяве, а тези, който реално получават изгода от тях, – отбеляза Виктор.

На което Сенсей отбеляза:

– **Времето като огледало отразява цялата истина.** Така се случило и тук, когато впоследствие излезли на бял свят интересите на някои от истинските инициатори на тези събития. След унищожението на Ордена на Тамплиерите финансовият и икономически вакуум бързо бил запълнен не от църквата или някое правителство, а от семействата на северноиталианските градове държави (Които се явявали едни от основните останали опори на Архонтите): Пиза, Флоренция, Венеция, Верона и Генуа. Именно тези семейства създали нова мрежа от банкови клонове. Между другото, самата дума „банка“ има италиански произход и дословно означава „маса“, „скамейка“. Първите лихвари слагали маси по пазарите и върху тяхната „опора“ извършвали своите финансови операции. По-късно тази дума влязла в употреба и в други европейски езици.

За разлика от благородните цели на Тамплиерите, имащи за цел да помагат на хората, тези банкери преследвали само една цел – изкарването на колкото се може по-големи печалби, което се явява един от основните принципи на Архонтите. При това, благодарение на тези финансови операции, бързо успели да си стъпят на краката и започнали да финансират търговските операции от Китай до Судан, от Индия до Скандинавия. Благодарение на това, Архонтите отново започнали да оплитат света със своите пипала.

Но финансовата страна на нещата била само половината от работата. С унищожението на Ордена започнала бурно да се развива „светата инквизиция“, която в своето агресивно поведение представлявала не нещо друго, а изпълнителния орган на мръсните дела на Архонтите. След този позитивен духовен бум на обществата, проявяващ се в много аспекти от живота, благодарение на Тамплиерите, Архонтите, с помощта на инквизицията и нейните клади, отново се опитали да приземят хората до нивото на техни-

те животински инстинкти, превръщайки ги в тъмна тълпа, погълната от страха за своето оцеляване. Стотици хиляди инакомислещи и съчувстващи на Тамплиерите, а също така опитващи се да следват тяхната житейска философия били изгорени на кладите. В центъра на човешката цивилизация отново се утвърждавало материалното начало над духовното, страхът вместо Любовта, ненавистта вместо братството, лъжата и измамата вместо Честта и Достойнството.

Но паметта за доблестните рицари сред хората така и не угасвала и интересът към този Орден не спирал дори и след столетия. Тогава Архонтите предприели изпреварващ удар. През XVIII век, благодарение на „Волните каменоделци“, в страните от Западна Европа били създадени няколко организации с названието „Орден на Тамплиерите“, основани изключително върху масонската идеология. И, за да скрият тази идеологическа подмяна, „Волните каменоделци“ отвлекли вниманието от вътрешното към външното – символиката, ритуалите, имената на влизащите там хора от знатно потекло. Разпространявали слуховете, че благодарение на потомците на Великите Магистри този Орден бил тайно съхранен. За допълнителна достоверност на своите думи привличали към своя „Орден на Тамплиерите“ хора от знаменити родове, чиито потомци действително някога са били Тамплиери.

– Ако тези хора реално са били потомци на тези, които служили в този Орден, може по наследство да им се е предала духовността на техните предци, – предположи Костик.

На което Сенсей отговори:

– Наследствеността няма нищо общо. Духовността на човека не се определя от неговото потекло и семейство, където му се паднало да живее, а от неговия личен духовен ръст... Хората често се ограничават само с гордостта от делата на своите предци и забравят, че гордостта за духовните постижения на някой друг човек – изобщо не е духовна работа над самия себе си. Заслугите на онзи човек – е само стимул за работа над себе си.

И така, „Волните каменоделци“ практически две столе-

тия се опитвали активно да докажат, че техните обновени организации под новото название „масони“ водят своя произход от Ордена на Тамплиерите. И в крайна сметка, тази мисъл започнала да се закрепва в умовете на хората и да се приема на вяра. По този начин, благодарение на външното и подмяната на идеологията, Архонтите просто преориентирали хората. Тези, които жадували да се движат по духовния път, както славните Тамплиери, попадали в сектата на масоните, дори без да подозират за това, служили на целите на организацията, която някога унищожила този Орден.

Идеологията е мощно оръжие. Ако се разровим във властовата структура на организацията на Архонтите, то в нейната основа ще открием Ариманската идеология. Именно тя обосновава целите на Архонтите и създава средствата за реализацията им. Именно с нейна помощ слугите на Архонтите създават цели политически и религиозни концепции, доктрини и програми, маскирайки зад привлекателната им външна маска своите истински интереси. След това тези разработки активно се разпространяват в обществото чрез различни техни подчинени държавни учреждения, религиозни и политически организации, притежаващи власт над големи и малки групи от хора. Биват популяризирани чрез средствата за масова информация, внедрявайки в съзнанието на хората определени шаблони и възгледи, идеи, норми, тенденции, убеждения и вярвания. И на всичко това, видите ли, му се приписва един общ характер, избор и предпочитания, свойствени на голямо количество хора. Макар реално за масите всичко това да е просто идеологически продукт, сътворен по поръчка на малка, нищожна група Архонти, преследващи неограничена власт над тези маси, внедряване в съзнанието им своите ариманси критерии и оценки за развитието на обществото, коригирайки курса на неговото движение. Тяхната идеология на първо място подхранва мисли и действия, стимулиращи Животинското начало в човека. До голяма сметка, тя само *насочва* човека (а като цяло – цели народи) към реални действия в рамките на тази идеология. Но само хората решават: искат ли да се

движат в тази посока или не, да приемат ли тази идеология на въоръжение или да я отхвърлят. А това на свой ред зависи от това какво доминира във всеки човек: потребностите на Животинското начало или потребностите на Духовното начало. И отново се връщаме към този първоопределящ вътрешен избор на всеки човек.

Днес ви дадох много примери как различни хора в различни времена извършвали своя вътрешен избор, който впоследствие променял съдбите на цели народи..., – Сенсей направи малко прекъсване, замисляйки се за нещо свое, а след това с някакво необикновено вдъхновение в гласа произнесе: – **Да пробие стръкчето Добро през втвърдената кора на Злото е много сложно. Но в това е целия, смисъл! Стръкчето носи в себе си силата на бъдещото могъщо дърво. Пробивайки слоя на Злото, той дори не предполага колко ценни плодове може да даде това Дърво в своя живот, да приюти, засити глада и утоли жаждата на уморените пътници, да възобнови техните сили по пътя им към Дома.**

Този духовен изблик, който породили първите Тамплиери, разкривайки Граала, техният личен подвиг в самоотричането от всичко земно в служба на Бога и помощта за хората се превърнали в мощен тласък не само към промяната на мирогледа сред много хора, но и в повдигането на духовна вълна, която устояла не едно поколение! Тамплиерите действително в своето време направили много добри и полезни дела. И независимо, че Архонтите взели всички възможни мерки, за да разгромят техния Орден и от него да не остане камък върху камък, все пак паметта за светия Граал и благородните рицари останала да живее сред хората, нека дори да е в леко замаскиран вид. И най-доброто хранилище за нея станала художествената книга.

– А защо художествената? – удиви се Костя.

– Защото това е максимално удобна форма за съхранението на знанието, в това число и тайното. Умният ще разбере, а глупавият няма да се обиди. Умният е способен дори и при най-малкия намек да прозре тайния смисъл, заложен

в разказа. А ако се използва специален начин за предаване на скритото знание, във формата на същата тази енигма (ainigma, αίνιγμα в превод от гръцки – „тайна“, „загадка“), то това подбужда човека не само да прочете книгата, но и да се насочи към по-нататъшно търсене в зададения от книгата вектор. В манускриптите, в които е скрита древната Истина, това търсене непременно ще венчае пътешествието навътре в себе си, навътре в своята същност, а това означава, че ще приближи още повече човека към неговата Душа и Бога. Та нали истинните знания, подобно на гранит, идеално полиран от най-чистия планински извор, едва забележимо променя своите очертания във „водния“ пласт на художествения стил, за да отпъди глупеца и да привлече към себе си безстрашния поглед на този, който жадува за Истината с цел сътворяване на своя собствен Храм за Душата.

Между другото, някои сведения за Граала още по времето на Тамплиерите били облечени в художествена, енигматична форма, предназначена за хората, намиращи се в процес на търсене. Първи започнал този цикъл Кретиен дьо Троа, който написал своята знаменита „Повест за Граала“ в края на XII век. Това бил талантлив, добре образован човек, поет, родом от град Троа. Покровителите на неговото творчество се явявали влиятелни персони от североизточна Франция и Фландрия, в това число и рода Шампан. Този човек отделил специално внимание за възпяването на човека от нов вид, подвизите на рицарите в мирно време, чистата Любов във всички нейни прояви. Освен това Кретиен влагал там информация, която на пръв поглед изглеждала съвсем обикновена, но само на пръв поглед. Например, той разказал за Граала именно като купа. И вече много по-късно, когато темата на неговата книга започнала да се разширява и допълва от други автори, смесвайки я с различни религиозни възрения, се появило понятието за Граала като потир, чаша за причастие. Станалата тогава модна вълна за Граала била подхваната от много писатели, но и сред тях имало хора, като Кретиен, притежаващи отгласи от някои знания. Така че нещата не са толкова прости.

* * *

– Търсенето на Граала не е спирало във всички времена, – отбеляза Сенсей. – За него писали, търсили го и въпросът за него винаги оставал актуален. И колкото повече наближава времето на Съдбоносния Кръстопът, толкова повече ще се разраства темата за Граала, ще се пишат много книги, ще се снимат филми, у хората ще се пробужда желанието да го търсят. В края на краищата тази тема ще стане толкова популярна, че за нея масово ще се говори, спори и коментира от най-различни хора в различните страни по света. И този изблик няма да е никак случаен. Защото, както вече ви споменах, във времената на Съдбоносния Кръстопът, на човечеството за седми път ще бъде даден Граалът. И от това кой ще го притежава и как ще го използва, зависи бъдещето на цялото човечество.

Володя погледна внимателно към Сенсей и погледът му се оживи.

– Времената на Съдбоносния Кръстопът? Искаш да кажеш, че това ще се случи още в нашия живот?!

– И всеки ще има този шанс, – тайнствено произнесе Сенсей.

По-големите момчета многозначително се погледнаха един друг. След кратка напрегната пауза, по времето на която израженията на лицата на нашата група говореха повече, отколкото думите, Стас произнесе:

– Да... времената на Съдбоносния Кръстопът. А къде да търсим Граала? На Тамплиерите им провървяло. Агапит поне им оставил подсказка. А тук... На това отгоре и при толкова активна дейност на Архонтите...

Всички разочаровано закимаха с глави. Въпреки това Сенсей сви рамене и все едно между другото, произнесе:

– Всичко е в твоите ръце.

По-големите момчета отново с пределна концентрация

погледнаха Сенсей. Но тъй като той не каза нищо повече, Виктор произнесе:

– Не, то е ясно, че нещата са в наши ръце. Но... това е равносилно: отиди незнайно къде и търси неизвестно какво. Как ще изглежда Граалът този път? Къде е точката на опора, за да разберем, къде да го търсим по земното кълбо?

– В началото.

– В началото? – с удивление произнесе Виктор. – Не разбрах, в какво начало? Сенсей се усмихна и поглеждайки към нас с Татяна, весело кимна по посока на Виктор:

– „Само слепецът, без да вижда смисъла таен,
Ще обърне света да намери знак незнаен.
Мъдрият ще види Небесен намек за ключ,
Който ще го озари подобно слънчев лъч.
В началото той ще намери гласа на тайното,
Това, което разказва за мирозданието
И съпоставяйки го със ключа,
Той в друго ще намери търсеното“.

Така ли е момичета?

Машинално кимнахме и се съгласихме, без да сме разбрали абсолютно нищо от това, което Сенсей разказа. През това време Костик се зае да разсъждава над казаното;

– Чакай малко, Сенсей, струва ми се, че разбрах какво искаш да кажеш! Всичко е в нашите ръце! Също като Тамплиерите трябва да имаме чисти желания, помисли, да помагаме на хората и да направим, колкото се може повече добри дела. Както се казва, ако доброто решил си да проявиш с дела, това е по-угодно Богу от хиляди слова. Тогава самата съдба ще покаже къде да се търси Граала! Така ли е Сенсей?!

– Точно така, – весело кимна той. – Съдбата дава знаци, но малцина са тези, които ги забелязват. Тъй като това, което търсиш, се намира много по-близо отколкото си мислиш.

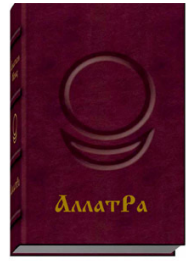
– Истина си е, – подкрепи го Николай Андреевич.

– Така че, приятели, за какво днес ви разказах толкова

„безинтересни“ неща, за да разберете, какво представлява светът, как е изграден и как е възможно в него да живее един истински Човек. Животът е прекалено кратък, за да се разпилява за желанията на смъртното тяло. Не си струва да се поддавате на илюзиите и страховете, които ви навързват Архонтите, опитвайки се по този начин да сътворят от вас прости роби. Всичко, което го има в света, рано или късно ще изчезне, превръщайки се в пустота. Тогава струва ли си да се страхуваме от това, което вече не съществува пред лика на Вечността? Избирайки духовния път, следвайте Бога, без да се отвличате и без да се страхувате от нищо, тъй като всичко в този свят е временно и тленно.

Запомнете, вие сте родени заради висшата Свобода! Винаги имате право на личен избор. Във ваши ръце е това да станете заложници на своето Животинско начало или да се слеете със същността на своята Душа и да творите светлина за другите! **Да бъдеш истински Човек, да живееш в името на висшите духовни цели, да оказваш помощ на другите – ето това са истинските ценности, които можеш да придобиеш в този свят и да си заминеш с тях във Вечността. Всичко в този свят има начало и Край. Но само за тези, които със своите мисли и дела придобиват Висшето, Краят става Начало.**

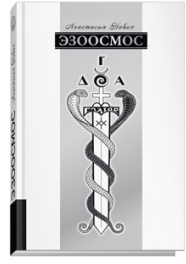
Други книги от същия автор

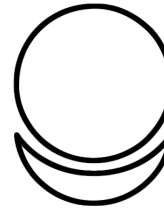

Книгите могат да бъдат свалени безплатно от
http://allatra.bg/library/

Официален сайт на Анастасия НОВИХ
www.schambala.com.ua
електронна поща - anastasija_novix@mail.ru

Официален сайт на АллатРа в България
www.allatra.bg
електронна поща - info@allatra.bg
facebook: Аллатра България